SUPREMAȚIA LUI BOURNE

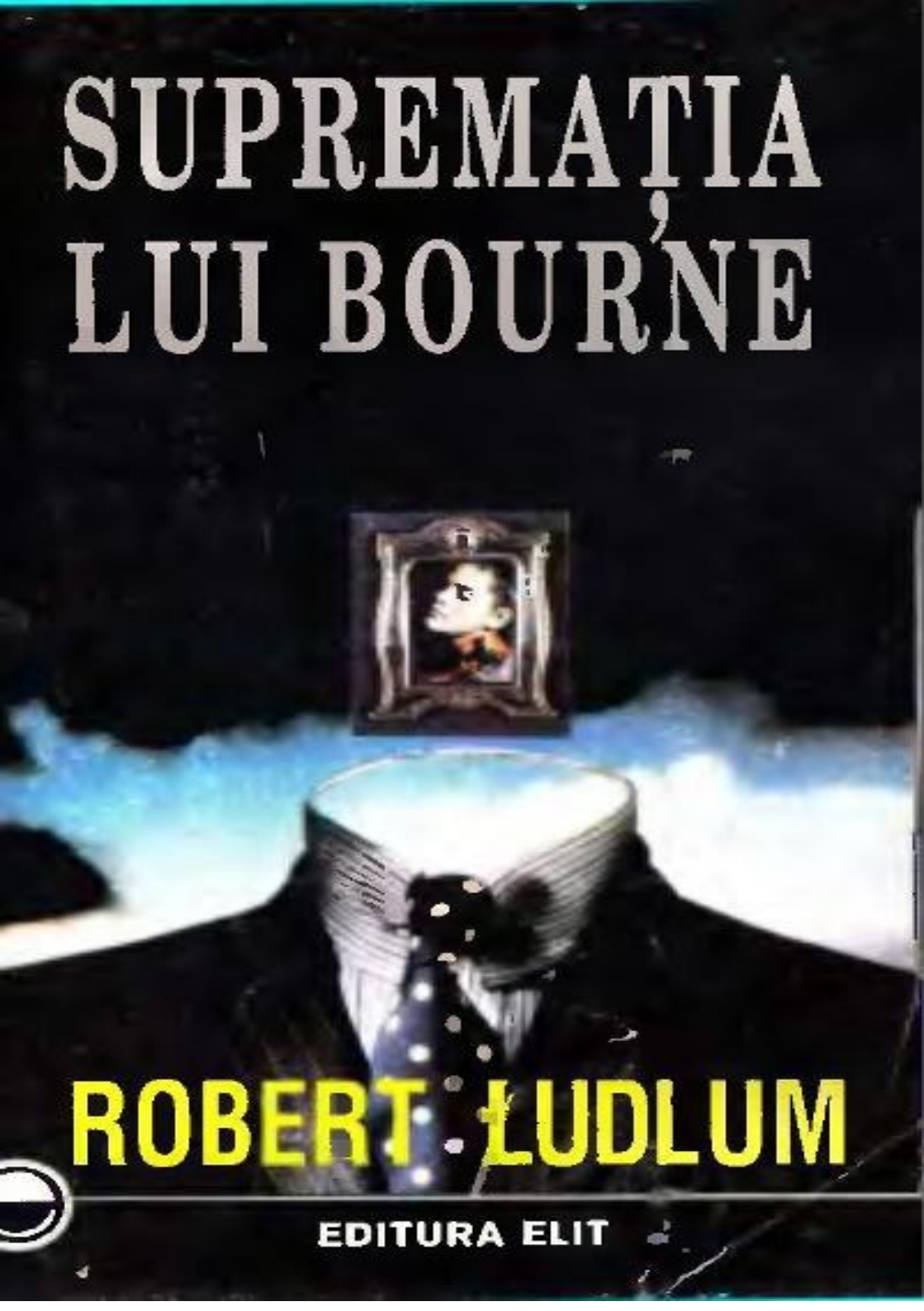

ROBERT LUDLUM

EDITURA ELIT

ROBERT LUDLUM

SUPREMAŢIA LUI BOURNE

Versiunea românească: CORNELIA BUCUR

V.2.0

www.virtual-project.eu

I.S.B.N.
973-9100-58-9

The Bourne Supremacy,
1990 by Robert Ludlum
EDITURA ELIT-COMENTATOR
1994

„IDENTITATEA LUI BOURNE” e urmată de „SUPREMAŢIA LUI BOURNE”.

Fără a exagera cu nimic, considerăm această trilogie – ultimul volum va apărea tot la editura ELIT – ca pe o capodoperă a genului, singulară în felul ei, de nedepăşit prea curând.

Ludlum e perfect aici, iar când nu e perfect e doar genial.

CAPITOLUL 1

Kowloon. Ultima frontieră a Chinei, parte a nordului doar în spirit – dar spiritul coboară adânc în hrubele sufletului omenesc, fără să ţină seama de detaliile pământene, brutale, ale graniţelor politice. Pământ şi apă sunt tot una şi numai puterea spiritului determină felul în care sunt ele folosite – şi tot fără să ţină seama de noţiuni abstracte cum sunt o libertate inutilă sau o detenţie asumată. Singura preocupare e pentru stomacurile goale, stomacurile femeilor, ale copiilor. Supravieţuirea. Nimic altceva. Restul nu e decât îngrăşământ risipit pe un sol nefertil.

Apune soarele şi, atât în Kowloon cât şi în Golful Victoria, pe insula Hong Kong, se aşterne o pătură nevăzută peste haosul zilnic al ţinutului. Ţipetele stridente – Aiyas! – ale negustorilor amuţesc în penumbre, negocieri tăcute, purtate la nivelurile superioare, răcoroase, ale impunătoarelor structuri de oţel şi sticlă care marchează orizontul coloanei, se încheie cu o înclinare din cap, o ridicare din umeri şi un zâmbet scurt de acceptare fără cuvinte. Noaptea se apropie, anunţată de un soare orbitor, portocaliu, care străpunge peretele imens, zdrenţuit, fragmentat de nori, dinspre vest, cu raze ascuţite şi bine desenate – o descărcare de energie care, nici în clipa dispariţiei dincolo de orizont, nu vrea să lase această parte a lumii să uite de existenţa luminii.

Curând întunericul se va întinde pe tot cerul, dar nu şi pe pământ. Acolo, luminile strălucitoare născocite de oameni vor împopoţona lumea, această parte a ei devenită subiect de discuţie şi măr al discordiei. Odată cu carnavalul nocturn, nesfârşit şi strident, vor începe şi alte jocuri pe care omenirea ar fi trebuit să le abandoneze odată cu prima scânteie a Creaţiei Divine. Dar pe atunci nu existau oameni – şi atunci cine să le fi văzut? Cine să le ştie? Cui să-i pese? Moartea nu e o marfă.

O barcă micuţă, cu un motor a cărui putere îi contrazice exteriorul ponosit, goneşte pe apele Canalului Lamma şi se îndreaptă spre port, urmând linia coastei. Pentru un observator neinteresat nu e decât o *xiao wanju*, moştenirea lăsată fiului mai mare de un pescar odată sărac, care a dat o mică avere: câştigul de o noapte la *mah-jongg,* traficul cu haşiş adus din Triunghi, sau cu bijuterii din Macao, dar cui îi pasă? Fiului îi e mai uşor să

pescuiască sau să-şi transporte marfa cu un vas cu motor puternic decât folosind jonca tradiţională, cu pânze, sau motorul leneş al unui sampan. Nici măcar grănicerii chinezi sau patrula de coastă din largul insulei Shenzen Wan nu-şi bat capul cu pungaşi atât de mărunţi; sunt cu totul lipsiţi de importanţă – şi apoi, cine ştie ce familie din Noile Teritorii sau de pe continent va profita de pe urma lor? Poate chiar familia ta. Buruienile cele dulci culese pe deal umplu stomacul – poate va fi unul de-ai tăi. Cine ce treabă are? Lasă-i să intre. Lasă-i să iasă.

Bărcuţa cu ambele laturi ale cocpitului acoperite cu prelată de Bimini îşi micşorase viteza şi înainta prudentă printre joncile şi sampanele care se întorceau în danele supraaglomerate din Aberdeen. Unul după altul, marinarii îşi aruncau ocările asupra intrusului, a motorului său sfidător şi a siajului şi mai sfidător pe care îl lăsa în urmă. La trecerea bărcii, o tăcere ciudată se lăsa în jur; orice va fi fost sub prelată făcea ca izbucnirile de furie să se potolească imediat.

Vasul se înscrise pe culoarul de intrare în port, cărare întunecoasă de ape, mărginită de luminile orbitoare ale insulei Hong Kong pe dreapta şi ale Kowloon-ului pe stânga. Trei minute mai târziu, motorul exterior al bărcii fu pus în registrul cel mai jos, în timp ce carena se prelingea pe lângă două barje murdare, ancorate în dreptul depozitelor şi intra într-o dană goală pe partea de vest a lui Tsim Sha Tsui, docul aglomerat şi atât de conştient de valoarea banului. Hoardele ţipătoare de negustori care îşi vindeau pe chei capcanele nocturne pentru turişti, nu-i dădură nici o atenţie: o *jigi* care se întorcea de la „vânătoare”. Ei; şi?

Apoi, ca şi marinarii de pe canal cei care se aflau cu tarabele mai aproape de umilul intrus, tăcură pe rând. Vocile aţâţate amuţeau în mijlocul ordinelor sau contraordinelor şi privirile se întorceau atrase de silueta ce urca scara înnegrită de ulei a pontonului.

Era un om sfânt. Trupul îi era drapat într-un veşmânt alb, imaculat, care îi accentua silueta înaltă şi suplă – chiar foarte înaltă pentru un *Zhongguo ren,* probabil peste un metru optzeci. Chipul însă nu i se vedea prea bine, căci veşmântul, larg, îi era mereu lipit de faţă de vântul care bătea acoperindu-i trăsăturile întunecate şi scoţând în evidenţă albul ochilor în care se citeau hotărârea şi devoţiunea. Oricine putea vedea că nu avea de-a face cu un preot ca oricare altul. Era un *heshang,* unul din cei

aleşi de bătrânii înţelepţi care percep adâncimea spirituală interioară a călugărului tânăr, născut pentru ţeluri înalte. Faptul că acest călugăr era înalt şi suplu ca şi focul din privirile sale, nu puteau decât să-i fie de folos. Astfel de oameni atrag atenţia asupra lor, asupra personalităţii lor – asupra ochilor lor – şi, odată cu atenţia, tributul generos al celorlalţi, tribut de teamă şi adoraţie; dar mai ales de teamă. Poate acest *heshang* făcea parte dintr-una din sectele mistice care cutreierau munţii şi pădurile lui Guangze, sau din vreo confrerie religioasă din munţii îndepărtatului Qing Gaoyuan – descendenţi, după cum se spunea, ai unui popor venit tocmai din Himalaia – ai cărei reprezentanţi erau destul de vizibili dar mai cu seamă temuţi fiindcă prea puţini erau aceia care le pătrundeau învăţăturile. Învăţăturile îmbălsămate în blândeţe şi bunătate, dar cu aluzii mascate la chinuri de nedescris care îl aşteaptă pe cel care le nesocoteşte poveţele. Iar de chinuri, pe pământ sau în apă, oamenii nu duceau lipsă. Şi plăteau tributul spiritului, ochilor focoşi. Poate, cândva, cineva îşi va aduce aminte.

Silueta îmbrăcată în alb trecu fără grabă prin mulţimea care se dădea la o parte, pe lângă digul Star Ferry, plin de lume, dispărând în hărmălaia din ce în ce mai mare de pe Tsim Sha Tsui. Clipa magică trecuse; taberele se întoarseră la nebunia lor obişnuită.

Preotul se îndreptă spre est, pe strada Salisbury, până la hotelul Peninsula, a cărui eleganţă neostentativă ducea o bătălie în pierdere cu împrejurimile. Ajuns acolo, coti spre nord pe strada Nathan, până la intrarea în Golden Mile, fâşia de lumină unde mulţimile, ca nişte armate care se înfruntă, încercau să iasă din anonimat prin ţipete ascuţite. Băştinaşi şi turişti deopotrivă priveau în urma bărbatului sfânt care trecea pe lângă magazinele aglomerate şi aleile înecate în mărfuri, pe lângă discoteci cu mai multe etaje şi cafenele cu program de strip-tease, în care pe panouri uriaşe, pictate de o mână de amator, se făcea reclamă talismanurilor orientale, pe deasupra tejghelelor pe care erau întinse delicatesele aburinde ale bucătăriei locale. Străbătu timp de zece minute carnavalul strident, înclinând uşor din cap din când în când, în semn de răspuns la privirile celor din jur. De două ori clătină negativ din cap dând ordine scurte chinezului vânjos, care când îl urma, când îl depăşea cu paşi iuţi, ca de dansator, întorcându-se să privească întrebător în ochii cei arzători, aşteptând un semn.

Semnul veni – două aplecări scurte ale capului – iar preotul se întoarse şi intră prin perdeaua de mărgele din uşa unui cabaret zgomotos. Însoţitorul rămase afară cu mâna furişată sub tunica largă, cu ochii cercetând strada aglomerată, un loc pe care nu-l înţelegea. Era scandalos! Revoltător! Dar el era un *tudi* şi sarcina lui era să-l apere pe omul sfânt cu viaţa sa, fără să ţină seama de gusturile şi părerile proprii.

Înăuntru, în cabaret, straturile grele de fum erau sfâşiate de fascicule colorate de lumină care se mişcau în toate părţile, cele mai multe concentrate asupra unei scene pe care un grup rock se lamenta într-o frenezie asurzitoare, amestec ciudat de punk şi orient. Picioarele subţiri se agitau nebuneşte îmbrăcate în pantaloni lucioşi, negri, strâmţi şi prost croiţi, sub jachete negre de piele purtate peste cămăşi albe, transpirate, descheiate până la brâu; capete rase de jur-împrejur până la înălţimea tâmplelor, feţe groteşti, machiate puternic pentru a reliefa trăsăturile asiatice, pasive prin excelenţă. Şi, ca pentru a accentua şi mai tare diferenţele dintre est şi vest, din când în când, muzica stridentă se întrerupea brusc, surprinzător, lăsând să se audă o melodie chinezească simplă, melancolică, de pe corzile triste ale unui singur instrument, în timp ce cântăreţii stăteau încremeniţi sub bombardamentul ameţitor al orgii de lumini.

Timp de o clipă, preotul rămase nemişcat, cercetând cu privirea încăperea imensă, aglomerată. Câţiva clienţi, în diferite stadii de ebrietate, îi aruncară bani, apoi îşi văzură de treburile lor; alţii se ridicară de pe scaune, aruncând pe masă preţul consumaţiei în dolari Hong Kong şi se îndreptară spre uşă. Prezenţa preotului avea un efect asupra celor din jur, dar nu efectul pe care l-ar fi dorit bărbatul obez, îmbrăcat în smoking, care se apropie de el.

— Cu ce pot să-ţi fiu de folos, prea sfinţite? întrebă stăpânul cabaretului.

Preotul se aplecă uşor şi-i şopti la ureche un nume. Patronul făcu ochii mari, apoi se închină şi îi indică o măsuţă de lângă perete. Preotul dădu din cap în semn de mulţumire şi îl urmă, aşezându-se, spre stânjeneala celor din jur.

Patronul se înclină rostind cu falsă reverenţă:

— Pot să-ţi ofer ceva de băut, prea sfinţite?

— Lapte de capră, dacă se întâmpla să aveţi. Dacă nu, un pahar cu apă îmi e de ajuns. Şi vă mulţumesc.

— E o cinste pentru localul nostru, spuse bărbatul în smoking,

după care se înclină din nou, apoi se îndepărtă încercând să localizeze dialectul acesta tărăgănat şi moale, pe care nu-l recunoştea. Oricum, nu avea prea mare importanţă. Preotul înalt, îmbrăcat în alb, avea o treabă cu *laoban*-ul şi asta era tot ce conta. Ba chiar se referise la el spunându-i pe nume, ceea ce nu se întâmpla prea des în Golden Mile, iar în seara aceasta atotputernicul *taipan* era prezent – într-o încăpere pe care n-ar fi recunoscut niciodată în public că o cunoaşte. Nu cădea însă în sarcina patronului să-i comunice *laoban*-ului că preotul sosise; cel înveşmântat în alb fusese categoric în această privinţă. Totul urma să se desfăşoare în tăcere. Când augustul taipan va dori să-l vadă, va trimite pe cineva după el. Deci, aşa să fie, dacă asta era dorinţa misteriosului *laoban,* unul dintre cei mai bogaţi şi mai cunoscuţi *taipani* din Hong Kong.

— Trimite un ajutor de la bucătărie să caute nişte lapte de capră, îi ordonă unuia dintre chelneri. Şi spune-i să-şi mişte fundul iute-iute. Viaţa plozilor lui atârnă de asta. Bărbatul cel sfânt stătea calm la masă, cu ochii pătimaşi acum ceva mai domoliţi, privind la ce se întâmpla în jur, aparent fără a condamna sau accepta nimic, ci doar urmărind totul cu îngăduinţa unui tată, care-şi supraveghează copiii năstruşnici.

Deodată, sub luminile ameţitoare, începu o mişcare nouă. La câteva mese depărtare, cineva aprinse un chibrit puternic, de campanie, pe care îl stinse repede. Urmă un altul şi, în fine, al treilea, aprins la capătul unei ţigări lungi, negre. Seria de flăcări scurte atrăsese atenţia preotului. Îşi întoarse chipul acoperit spre flacără şi spre chinezul singur, nebărbierit şi prost îmbrăcat care acum trăgea din ţigară. Ochii li se întâlniră; preotul dădu din cap cu o mişcare imperceptibilă, căreia celălalt îi răspunse în acelaşi fel, apoi stinse chibritul.

În câteva secunde, masa fumătorului sărăcăcios îmbrăcat luă brusc foc. Flăcările izbucniseră din tăblie şi se întindeau cu repeziciune spre toate obiectele de hârtie din apropiere: şerveţele, liste de bucate, coşuleţe pentru *dim sum,* erupţii izolate ale unui potenţial dezastru. Chinezul zdrenţăros scoase un strigăt şi, cu un zgomot infernal, răsturnă masa spre care se îndreptau, ţipând, o mulţime de chelneri. Clienţii din toate colţurile încăperii săriră de pe scaune în timp ce focul, în limbi albastre, pulsânde, se întindea în mod curios, ca un pârâu cu multe braţe, printre picioarele care ţopăiau agitate. Tărăboiul crescu şi mai mare când lumea încercă să stingă flăcările cu

feţele de masă sau cu şorţurile. Patronul şi şefii de sala dădeau din mâini în toate direcţiile, strigând că totul este în regulă şi că primejdia trecuse. Orchestra rock cânta cu şi mai multă patimă, încercând să atragă mulţimea în orbita sa frenetică departe de zona de panică, acum în descreştere.

Deodată, o alta izbucnire, o erupţie şi mai violentă. Chelnerii avuseseră o ciocnire cu chinezul zdrenţăros a cărui neglijenţă provocase focul. Replica lui fu dată cu lovituri rapide *Wing Chun* – cu muchia palmei la baza gâtului – simultane cu loviturile de picior în abdomen, care-i aruncară pe cei doi chelneri pe spate, în braţele privitorilor. Atacul înteţi panica şi haosul. Patronul cel gras intră în scenă răcnind, numai pentru a se alătura victimelor, ameţit de o lovitură de picior bine plasată în coaste. Chinezul nebărbierit ridică apoi un scaun şi-l azvârli către grupul adunat în jurul patronului, prăbuşit, în timp ce alţi trei chelneri se repezeau în ajutorul şefului lor, intrând în grămada formată. Bărbaţi şi femei care, cu numai câteva secunde în urmă, nu făcuseră altceva decât să ţipe, începuseră să dea din mâini la întâmplare, lovind pe oricine se nimerea să le stea în cale. Grupul rock se îndepărtă cât putu de tare, într-o disonanţă demnă de scenă în desfăşurare. Bătaia devenise generală; ţăranul chinez aruncă doar o privire pe deasupra încăperii, către masa izolată de lângă perete. Preotul dispăruse.

Ridică un al doilea scaun şi-l trânti de o masă din apropiere, zdrobind cadrul de lemn şi continuând să fluture ameninţător un picior de scaun spre mulţimea din jur. Nu va mai dura decât câteva clipe, dar aceste clipe puteau fi hotărâtoare.

Preotul se strecurase pe uşa de la capătul celălalt al peretelui, de lângă intrarea în cabaret. O închise repede în urmă, lăsându-şi ochii să se obişnuiască cu penumbra culoarului lung şi strâmt. Cu braţul drept ţeapăn sub caftanul alb şi stângul în diagonală în dreptul mijlocului, dar tot sub faldurile îmbrăcăminţii largi, înaintă pe coridor. La nu mai mult de şapte metri depărtare, un bărbat tresări alarmat, se dezlipi de perete şi băgă grăbit mâna sub haină, scoţând un pistol greu, de calibru mare, dintr-un toc nevăzut. Preotul se mulţumi să dea din cap neimpresionat, de câteva ori, în timp ce se apropia cu paşi graţioşi, ca într-o procesiune religioasă.

— *Amita fo, Amita fo,* spuse el încet, încă o dată şi încă o dată. Totul e în pace, totul e liniştit, spiritele doresc liniştea.

— *Jou matyeh?* Paznicul se apropiase de o uşă; întinse pistolul

şi continuă într-o cantoneza guturală, învăţată în nordul ţării. Te-ai rătăcit, părinte? Ce cauţi aici? Ieşi afară! Ăsta nu-i un loc pentru dumneata!

— *Amita fo, Amita fo...*

— Ieşi de aici! Imediat!

Paznicului nu i se lăsă nici o şansă. Cu o mişcare iute, preotul scoase din faldurile strânse în jurul taliei un cuţit cu lama dublă, ascuţit ca un brici. Îi taie omului încheietura mâinii în care ţinea arma, aproape desprinzându-i-o de antebraţ, apoi îi trasă, uşor ca un chirurg, un arc de cerc în jurul gâtului; cu capul căzut pe spate într-un val roşu, strălucitor, cu sângele care erupea împreună cu aerul din beregată tăiată, omul se prăbuşi pe podea: un simplu cadavru.

Fără ezitare, preotul ucigaş îşi strecură cuţitul murdar înapoi sub caftan, de sub care scoase un pistol automat nu prea mare, Uzi, în al cărui încărcător încăpea mai multă muniţie decât îi trebuia lui. Cu energia unei pisici sălbatice, îşi repezi piciorul în uşa dincolo de care ştia ce avea să găsească.

Cinci bărbaţi – *Zhongguo ren* – stăteau aşezaţi în jurul unei mese pe care aveau ceainice şi păhărele mici cu whisky; nicăieri nu se vedea vreo bucată de hârtie, vreun caiet sau vreo agendă, nu existau decât urechi ciulite şi ochi atenţi. Şi, pe măsură ce fiecare pereche de ochi se ridica surprinsă, feţele se contorsionau de groază. Doi dintre negociatori, bine îmbrăcaţi, îşi vârâră mâinile sub sacourile frumos croite, ridicându-se de pe scaune; un altul se aruncă sub masă, pe când ceilalţi doi se repeziră căutând apărare în pereţii acoperiţi cu tapet de mătase, învârtindu-se în loc şi implorând o iertare pe care ştiau bine că nu aveau s-o capete. O rafală violentă muşcă din toţi cei cinci *Zhongguo ren*. Sângele ţâşni din răni mortale, cranii despicate şi ochi străpunşi; gurile căscate, înroşite, scoteau ţipete tăcute, în agonie. Pereţii, podeaua şi masa lăcuită prezentau dovezile însângerate ale morţii. Pretutindeni. Se sfârşise.

Ucigaşul îşi privi opera. Mulţumit, îngenunchie lângă o baltă mare de sânge, prin care îşi plimbă degetul arătător. Scoase, apoi din mânecă o bucată pătrată de pânză neagră şi o întinse deasupra. Se ridica în picioare şi ieşi grăbit din încăpere, descheindu-şi caftanul alb în timp ce alerga pe culoarul întunecat; când ajunse la uşa cabaretului, toţi nasturii erau descheiaţi. Îşi scoase cuţitul din faldurile veşmântului şi-l puse într-o teacă prinsă de curea. Apoi, strângând cu mâinile

materialul adunat în jurul trupului, cu gluga trasă pe ochi şi cu arma ucigaşă atârnată pe umăr, pe dedesubt, trase de uşă şi pătrunse în haosul care nu dădea semne ca ar vrea să se sfârşească. De altfel, nici nu avusese când. Nu părăsise încăperea de mai mult de treizeci de secunde, iar omul său era perfect antrenat.

— *Faai-di!*

Strigătul venise dinspre ţăranul voinic şi nebărbierit din Canton. Acesta, la trei metri distanţă, mai răsturnă o masă şi mai aprinse un chibrit pe care îl lăsă să-i cadă pe podea.

— Poliţia are să fie aici cât de curând. Barmanul tocmai i-a chemat, l-am văzut eu!

Preotul-ucigaş îşi smulse caftanul şi gluga. Sub luminile care se roteau, figura sa era la fel de sinistră ca şi cele ale cântăreţilor rock. Ochii îi erau evidenţiaţi de dungi groase de machiaj alb; faţa îi era neobişnuit de închisă la culoare.

— Treci în faţa mea! îi ordonă el ţăranului. Îşi aruncă veşmântul şi pistolul automat grămadă lângă uşă şi-şi scoase din mâini mănuşile chirurgicale; pe acestea le îndesă în buzunarul pantalonilor.

Decizia de a chema poliţia nu e uşor de luat în cazul unui cabaret din Golden Mile. Urmează, de obicei, amenzi grele pentru neregulile de funcţionare şi pentru primejduirea vieţilor turiştilor. Poliţia ştia toate acestea şi de aceea răspundea cu promptitudine atunci când era chemată. Ucigaşul îl urmă pe ţăranul cantonez care se alăturase deja mulţimii ce încerca, ţipând, să iasă. Omul era puternic ca un taur; înaintea lui, trupurile se prăbuşeau unul după altul sub lovituri. Gardian şi asasin ieşiră în stradă, unde o altă mulţime se adunase şi azvârlea întrebări, epitete sau blesteme asupra localului. Îşi croiră drum prin mulţimea agitată, însoţiţi acum de chinezul scund şi musculos care îi aşteptase afară. Înşfacă braţul stăpânului său, rămas acum fără caftan şi-l trase într-o alee foarte strâmtă, unde scoase de sub haină doua prosoape. Unul uscat şi moale, celălalt într-o pungă de plastic, umed, cald şi parfumat.

Asasinul lua prosopul ud şi începu să se şteargă cu el pe faţă, mai ales în şi în jurul orbitelor şi pe partea vizibilă a gâtului, întoarse prosopul pe partea cealaltă şi repetă operaţiunea, frecând şi mai puternic, la tâmple şi la baza părului, până când pielea sa albă ieşi la iveală. Apoi se şterse cu cel de-al doilea. Îşi

pieptănă părul negru şi îşi îndreptă cravata asortată cu cămaşa alb-unt, pe sub sacoul bleumarin.

— *Jau!* le ordonă el celor doi însoţitori. Aceştia o rupseră la fugă şi se pierduseră în mulţime.

În timp ce un occidental singuratic, îmbrăcat elegant intra în lumea plăcerilor orientale.

Înăuntrul cabaretului, patronul, îl certa pe barmanul care chemase poliţia; amenzile vor cădea pe capul lui nenorocit! Căci scandalul se potolise în mod inexplicabil, lăsând numai clienţi nedumeriţi. Chelnerii şi şefii de sală încercau să împace pe cei rămaşi, bătându-i amical pe umeri şi curăţând locul, îndreptând mesele, aducând alte scaune şi împărţind băutură pe gratis. Orchestra rock se concentră asupra şlagărelor la modă şi ordinea se restabili la fel de repede cum fusese distrusă. Cu puţin noroc, se gândea patronul cel îmbrăcat în smoking, poliţia va accepta explicaţia că un barman mai puţin experimentat confundase manifestările unui beţiv zgomotos cu ceva mult mai grav.

Şi deodată, gândurile despre amenzi şi hărţuială din partea autorităţilor îi fură gonite din minte la vederea unei grămăjoare de pânză albă pe podea, în celălalt capăt al încăperii, chiar lângă uşa care ducea spre birouri. Pânza albă, de un alb pur… preotul? Uşa! *Laoban*-ul! Întrunirea! Cu respiraţia întretăiată şi faţa lac de sudoare, obezul patron se repezi printre mese la caftanul abandonat. Îngenunche, cu ochii ieşiţi din orbite, cu răsuflarea pierită complet şi zări ţeava întunecată a unei arme ciudate ieşind dintre faldurile albe. Dar lucrul care îi opri bătăile inimii fu vederea picăturilor şi dârelor minuscule de sânge încă neuscat care pătau veşmântul.

— *Go hai matyeh?* Întrebarea îi fu pusă de un al doilea bărbat îmbrăcat în smoking, dar fără prestanţa pe care ţi-o oferă şi un brâu de mătase – fratele patronului şi mâna sa dreaptă. Ah, blestemat fie creştinul Iisus! spuse înăbuşit, în timp ce fratele mai mare ridica de jos pistolul cel straniu şi caftanul pătat cu sânge.

— Hai! spuse patronul ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

— Dar, poliţia! obiectă celălalt. Unul din noi trebuie să discute cu ei, să-i potolească, trebuie să facem ceva!

— E posibil să nu mai putem face nimic, să le dăm capetele noastre pe tavă. Mişcă-te!

Dovada o găsiră pe culoarul întunecat. Paznicul ucis zăcea într-o baltă de sânge, strângând pistolul într-o mână aproape

desprinsă de trup. Iar în camera în care avusese loc întrunirea, dovada era completă. Cinci cadavre însângerate, într-o dezordine spasmodică, dar mai ales unul dintre ele atrăgea magnetic privirile patronului. Se apropie de leşul cu ţeasta găurită de gloanţe.

Cu batista îi şterse sângele de pe faţă.

— Suntem nişte oameni morţi, spuse în şoaptă. Kowloon-ul e mort. Hong Kong-ul e mort. Suntem pierduţi cu toţii.

— Ce?

— Omul acesta e Vice-Premierul Republicii Populare Chineze, succesor al însuşi Preşedintelui.

— Uite-aici!

Fratele adjunct se apropie grăbit de trupul *laoban*-ului. Alături de cadavrul sfârtecat era o basma neagră. Fusese întinsă pe podea şi modelele albe se îmbibaseră cu sânge. Fratele o ridică şi căscă gura la vederea cuvintelor scrise în cercul de sânge de dedesubt: JASON BOURNE.

Patronul sări la uşă.

— Dumnezeule creştin! spuse, tremurând din toate încheieturile. S-a întors! Asasinul s-a întors în Asia! Jason Bourne! S-a întors!

CAPITOLUL 2

Soarele apunea dincolo de munţii Sangre de Cristo din centrul podişului Colorado, în timp ce elicopterul Cobra se desprindea din discul orbitor – siluetă gigantică, mişcătoare – ce-şi căuta drum peste pragul stâncos, la limita pădurii. Pista de aterizare din beton se afla la câteva zeci de metri depărtare de o clădire dreptunghiulară, construită din lemn şi sticlă groasă, ranforsată. Nici o altă structură nu era la vedere în afara generatoarelor şi a antenelor camuflate. Copacii înalţi formau un zid protector, care ascundea clădirea de priviri curioase. Piloţii aparatelor de zbor cu manevrabilitatea foarte mare se recrutau din rândul ofiţerilor superiori ai şcolii de la Cheyenne, în Colorado Springs. Nici unul nu avea grad mai mic de colonel plin şi toţi fuseseră verificaţi de Consiliul Naţional de Securitate de la Washington. Nu vorbeau nimănui despre excursiile la cabana din munţi; destinaţia înscrisă în orarele de zbor era întotdeauna alta. Instrucţiunile le primeau prin radio doar în clipa decolării. Coordonatele nu se aflau pe nici o hartă, iar sistemele de comunicaţie instalate erau indescifrabile de prieteni şi duşmani deopotrivă. Securitatea era absolută; aşa cum se şi cuvenea să fie. Acesta era locul de întâlnire al unor strategi a căror muncă era atât de delicată şi avea implicaţii generale atât de serioase încât persoanele respective nu aveau voie să fie văzute împreună în afara sau înăuntrul unor clădiri guvernamentale şi cu atât mai puţin în birouri alăturate, comunicând între ele printr-o simplă uşă. Peste tot se aflau ochi curioşi – prieteni şi duşmani – care ştiau care sunt atribuţiile strategilor; dacă aceştia ar fi fost văzuţi împreună, s-ar fi dat alarme. Duşmanul era veşnic treaz iar prietenii îşi păzeau cu străşnicie fiecare bucata lui de pâine.

Uşile elicopterului Cobra se deschiseră. O scară metalică fu coborâtă imediat şi un bărbat evident uluit coborî în luminile reflectoarelor. Era escortat de un general maior în uniformă. Civilul era slăbuţ, de vârstă mijlocie şi înălţime medie, îmbrăcat într-un costum cu dunguliţe, cămaşă albă şi cravată cu modele indiene. Nici măcar curentul elicei nu reuşise să-i strice ţinuta, ca şi cum aceasta ar fi fost un lucru foarte important pentru el şi trebuia neapărat păstrat. Îl urmă pe ofiţer şi, împreună, parcurseră aleea de beton care ducea până la o uşă aflată în

laterala casei. Uşa se deschise şi ambii bărbaţi se apropiară. Dar numai civilul intră; generalul înclină scurt din cap, într-un salut din cele pe care veteranii le rezervă civililor şi celor de acelaşi rang cu ei.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, d-le McAllister, spuse generalul. Altcineva are să vă aducă înapoi.

— Dumneavoastră nu intraţi? întrebă civilul.

— Eu n-am fost niciodată înăuntru, răspunse ofiţerul zâmbind. Eu doar mă asigur că dumneavoastră sunteţi cel care mă interesează şi vă aduc din punctul B în punctul C.

— Ce risipă de ranguri, domnule general.

— S-ar putea să nu fie chiar aşa, spuse ofiţerul fără alte comentarii. Şi pe urmă, asta nu e singura mea îndatorire. La revedere.

McAllister intra într-un hol prelung, cu pereţii lambrisaţi, însoţit acum de un bărbat elegant, cu o figură plăcută, cu toate semnele distinctive ale Serviciului de Securitate Internă: agil şi puternic, dar anonim într-o mulţime.

— Zborul a fost plăcut, domnule? îl întrebă.

— E vreodată un zbor plăcut, în drăciile astea?

Paznicul râse.

— Pe aici, vă rog.

Înaintară pe coridor, trecând de câteva uşi situate pe ambele părţi şi ajunseră la capăt, unde era o uşă mare, dublă, cu două beculeţe roşii în fiecare din colţurile superioare. Acestea erau camerele de luat vederi, fiecare cu circuitul propriu. Edward McAllister nu mai văzuse astfel de aparate de când părăsise Hong Kong-ul, cu doi ani în urma, iar atunci le văzuse numai pentru că, pentru scurtă vreme, fusese detaşat pe post de consultant pentru Ramura Specială a Serviciului de Contrainformaţii Britanic, MI6. După părerea lui, britanicii exagerau când era vorba de securitate. Nu-i înţelesese niciodată şi cu atât mai puţin atunci când îi acordaseră o distincţie pentru un serviciu pe care li-l făcuse, într-un domeniu în care s-ar fi cuvenit ca ei să fie cei mai buni. Însoţitorul său bătu la uşă; se auzi un zgomot scurt iar el deschise uşa din dreapta.

— Celălalt oaspete, domnule, spuse.

— Mulţumesc foarte mult, îi răspunse o voce. McAllister, uimit, o recunoscu imediat din zecile de transmisii de televiziune văzute de-a lungul anilor, cu inflexiunile învăţate într-o şcoală bună şi câteva universităţi celebre, urmate de o carieră

postuniversitară în Insulele Britanice. Dar nu mai avea timp acum să schimbe nimic. Bărbatul cu păr cărunt, impecabil îmbrăcat, cu faţa prelungă care dezminţea cei şaptezeci şi ceva de ani pe care îi avea, se ridică de la biroul mare la care stătea şi traversă încăperea cu paşi uşori; îi întinse mâna.

— Domnule Subsecretar, vă mulţumesc că aţi venit. Daţi-mi voie să mă prezint. Numele meu este Raymond Havilland.

— Desigur că ştiu cine sunteţi, domnule ambasador. E o onoare pentru mine.

— Ambasador fără portofoliu, McAllister, ceea ce înseamnă că mi-au mai rămas foarte puţine privilegii. Dar şi foarte multă muncă.

— Nu-mi pot imagina nici un Preşedinte al Statelor Unite din ultimii douăzeci de ani supravieţuind fără dumneavoastră.

— Unii au încercat, domnule Subsecretar, dar, cu experienţa dumitale la Departamentul de Stat[1], presupun că ştii toate astea mai bine decât mine. Diplomatul îşi întoarse capul. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe John Reilly. Jack e unul dintre asociaţii aceia atoateştiutori pe care e de presupus că nu-i cunoaştem niciodată, din Consiliul de Securitate Naţională. Nu arată chiar atât de înspăimântător, nu-i aşa?

— Sper că nici nu e, spuse McAllister, traversând încăperea să dea mâna cu Reilly, care se ridicase dintr-unul din cele două fotolii de piele din faţa biroului. Încântat de cunoştinţă, d-le Reilly.

— Domnule Subsecretar, spuse omul grăsuţ, cu păr roşcovan şi pistrui pe frunte. Dar în spatele ochelarilor cu ramă metalică, ochii nu zâmbeau; erau tăioşi şi reci.

— Domnul Reilly se află aici pentru a se asigura că nu calc strâmb, spuse Havilland, aşezându-se în spatele biroului şi făcându-i semn lui McAllister spre fotoliul rămas liber, din dreapta. După cum înţeleg eu toată povestea, se cheamă că sunt lucruri pe care eu pot să le spun, altele pe care eu nu pot să le spun şi o a treia categorie, pe care numai el are voie să le spună.

Ambasadorul se aşeză.

— Chiar dacă vi se pare că sunt cam enigmatic, domnule Subsecretar, mă tem că, în momentul acesta, e tot ce vă pot oferi..

— Tot ce mi s-a întâmplat în ultimele cinci ore, de când am primit ordin să mă duc la baza Andrews a Forţelor Aeriene, e o

[1] Ministerul de externe, (n. tr.)

enigmă, domnule ambasador Havilland. Nu am nici cea mai vagă idee de ce am fost chemat aici.

— Atunci daţi-mi voie să vă spun eu, dar în termeni foarte generali, spuse diplomatul privind la Reilly şi aplecându-se peste birou. Sunteţi în situaţia de a putea fi de un extraordinar folos ţării dumneavoastră – şi nu numai ei – într-o măsură cu mult mai mare decât aţi făcut-o vreodată în îndelungata şi fructuoasa dumneavoastră carieră.

McAllister privea gânditor chipul auster al ambasadorului, neştiind ce să răspundă.

— Cariera mea la Departamentul de Stat a fost îndelungată şi şi-a avut împlinirile ei, dar nu cred că poate fi numită fructuoasă în sensul larg al cuvântului. Ca să fiu sincer nu mi s-a prea ivit ocazia.

— Vi s-a ivit acum, îl întrerupse Havilland. Şi dumneavoastră sunteţi cum nu se poate mai potrivit pentru îndeplinirea acestei sarcini.

— Cum? Şi de ce eu?

— Orientul îndepărtat, spuse diplomatul, cu o inflexiune ciudată în voce, ca şi când răspunsul însuşi ar fi ascuns o întrebare. După ce v-aţi luat doctoratul la Harvard în studii asupra Orientului îndepărtat, aţi lucrat în Departamentul de Stat timp de douăzeci de ani. V-aţi slujit ţara în mod meritoriu de-a lungul mulţilor ani pe care i-aţi petrecut în Asia şi, de când v-aţi întors, sfaturile dumneavoastră s-au dovedit extrem de utile în formularea atitudinii noastre faţă de această parte a lumii atât de tulburată. Sunteţi considerat un analist de excepţie.

— Vă mulţumesc, dar în Asia nu am fost singur. Au fost alţii care au obţinut rezultate egale sau mai bune decât ale mele.

— Asta pentru că s-a întâmplat să aibă posturi mai uşoare sau mai lipsite de evenimente, domnule Subsecretar. Haideţi să fim sinceri, adevărul este că v-aţi descurcat minunat.

— Dar ce mă deosebeşte de ceilalţi? De ce sunt eu mai potrivit pentru slujba asta decât ei?

— Pentru că, atunci când e vorba de afacerile interne ale Republicii Populare Chineze, nu există specialist mai bun – cred că nu mă înşel când spun că aţi jucat un rol esenţial în negocierile comerciale dintre Washington şi Beijing. De asemenea, numai dumneavoastră v-aţi petrecut şapte ani în Hong Kong.

Raymond Havilland se opri o clipă, apoi continuă.

— În fine, sunteţi singurul nostru specialist în probleme asiatice numit sau acceptat măcar în teritoriu de guvernul britanic, prin Ramura Specială a lui MI6.

— Aha, spuse McAllister, înţelegând că această ultimă calitate, care lui i s-ar fi părut cea mai puţin importantă, avea greutate specială pentru interlocutorul său. Activitatea mea în serviciul de informaţii a fost de scurtă durată, domnule ambasador. Acceptarea mea de către Ramura Specială a pornit mai degrabă de la propria lor… dezinformare e, cred, cuvântul, decât de la calităţile mele unice. Erau convinşi de adevărul unor date care sfârşeau prin a nu se potrivi între ele. N-a fost mare lucru să găsesc „cifrele exacte”, după cum le-au spus ei.

— Au avut încredere în dumneata, McAllister. Şi încă mai au.

— Şi presupun că această încredere e vitală pentru misiunea aceasta, oricare ar fi ea?

— Exact. Vitală.

— Atunci, puteţi să-mi spuneţi despre ce e vorba?

— Desigur. Havilland privi către cel de-al treilea participant la discuţie, bărbatul din Consiliul Naţional de Securitate. Te rog, adăugă el.

— E rândul meu, spuse acesta, pe un ton agreabil.

Îşi schimbă poziţia în scaun şi îl privi pe McAllister, cu ochi în continuare cercetători, dar fără răceala de mai înainte, de parcă acum ar fi cerut înţelegere.

— Vocile noastre sunt înregistrate în acest moment – şi e dreptul dumneavoastră constituţional să ştiţi asta – dar e un drept care funcţionează în ambele sensuri. Trebuie să juraţi să păstraţi tăcerea absolută asupra informaţiilor pe care le veţi afla aici, nu numai de dragul intereselor naţionale, ci şi al unora mai înalte şi mai cuprinzătoare, care privesc condiţiile lumii contemporane. Ştiu că sună ca şi cum aş încerca să vă stârnesc doar pofta, dar vă asigur că nu e aşa. Lucrurile sunt extrem de serioase. Sunteţi de acord cu această condiţie? În cazul în care vă încălcaţi jurământul puteţi fi judecat de un tribunal restrâns pentru violarea secretelor care ţin de securitatea naţională.

— Cum pot să fiu de acord cu o astfel de condiţie când n-am nici o idee despre informaţiile pe care urmează să le primesc?

— Eu pot să vă fac o prezentare sumară, suficientă pentru a lua o decizie. Dacă răspunsul dumneavoastră e negativ, atunci veţi fi dus înapoi la Washington şi nimeni nu va avea nimic de pierdut.

— Daţi-i drumul.

— Bun, spuse Reilly calm. E vorba despre evenimentele care s-au întâmplat în trecut – nu în antichitate, dar, în orice caz, nici de curând. Acţiunile ca atare au fost de mult tăgăduite, sau mai degrabă îngropate. Vă sună cunoscut, domnule Subsecretar?

— Lucrez la Departamentul de Stat. Şi noi îngropăm trecutul atunci când el nu ne mai foloseşte. Împrejurările se schimbă şi raţionamente care azi sunt făcute în bună credinţă, mâine pot da naştere la probleme. Nici noi nu putem controla aceste schimbări, după cum nici ruşii şi nici chinezii nu pot.

— Foarte bine spus, zise Havilland.

— Nu încă, spuse Reilly, făcând un gest spre ambasador. Domnul Subsecretar e, în mod evident, un diplomat cu experienţă, încă n-a spus nici da, nici nu.

— Care e răspunsul, domnule Subsecretar? Doriţi să colaboraţi cu noi sau să plecaţi?

— O parte din mine ar vrea să se ridice şi să plece cât mai repede, spuse McAllister, privind pe rând la cei doi. Cealaltă parte îmi spune: Stai!

Făcu o pauză, cu privirea acum numai la Reilly, apoi adăugă:

— Fie că aţi intenţionat sau nu, mi-aţi stârnit pofta.

— Preţul e mare, atunci când eşti flămând, îi răspunse irlandezul.

— Dar nu e numai asta, spuse Subsecretarul de Stat, calm. Eu sunt un profesionist şi, dacă eu sunt omul de care aveţi nevoie, atunci nu am prea mult de ales, nu-i aşa?

— Mă tem că trebuie să auzim şi cuvintele exacte, spuse Reilly. Vreţi să vi le repet eu?

— Nu e nevoie. McAllister se încruntă puţin, gândindu-se, apoi spuse: Eu, Edward Newington, înţeleg pe deplin că tot ce se vorbeşte în timpul acestei întâlniri…

Se opri şi se uită la Reilly.

— Presupun că veţi completa dumneavoastră detaliile locul, data, persoanele prezente?

— Data, locul, ora şi minutul, ca şi codurile de identificare vor fi completate şi înregistrate.

— Mulţumesc. Înainte de plecare o să iau şi eu o copie.

— Bineînţeles.

Fără să ridice vocea, Reilly ordonă, cu privirea aţintită înainte:

— Vă rog să luaţi notă. O copie a benzii pe care subiectul să o poată lua cu el. De asemenea, echipamentul necesar dacă va voi

să verifice conţinutul pe loc. Am să încep eu copia... Daţi-i drumul, domnule McAllister.

— Vă mulţumesc... Cu privire la tot ce se va discuta la această întâlnire, accept să păstrez secretul. Nu voi vorbi nimănui despre nimic din ce s-a discutat aici, decât cu permisiunea ambasadorului Havilland. Ştiu că, în cazul în care voi viola această înţelegere, pot fi judecat de un tribunal restrâns. Dar, dacă se va ajunge într-o asemenea situaţie, îmi rezerv dreptul de a-i confrunta direct pe acuzatorii mei, nu împuterniciri sau mărturii scrise din partea lor. Adaug aceasta deoarece nu pot să-mi închipui împrejurările în care mi-aş putea călca jurământul, cu sau fără voia mea.

— Dar asemenea împrejurări există, ştiţi prea bine, spuse Reilly pe un ton blând.

— Nu şi în codurile mele.

— Agresiuni fizice extreme, substanţe chimice, bărbaţi sau femei cu mult mai multă experienţă, care pot încerca să vă înşele. Căi se găsesc întotdeauna, domnule Subsecretar.

— Vă repet. În cazul în care mi se vor aduce astfel de acuzaţii – li s-a mai întâmplat şi altora – îmi rezerv dreptul de a-mi confrunta acuzatorii.

— E-n regulă. Din nou Reilly privi drept înainte şi spuse: încheiaţi banda şi ieşiţi de pe recepţie. Confirmaţi.

— Confirmat, se auzi o voce stranie de undeva, dintr-un difuzor montat deasupra capetelor. Acum sunteţi... singuri.

— Începeţi, domnule ambasador, spuse bărbatul roşcovan. Am să vă întrerup numai când am să cred că e nevoie.

— Ştiu, Jack. Havilland se întoarse spre McAllister: Îmi iau vorba înapoi; omul ăsta e într-adevăr o pacoste. După mai bine de patruzeci de ani de serviciu, vine un Morcoveaţă grăsuliu care-mi spune când trebuie să tac din gură.

Cei trei zâmbiră; bătrânul diplomat ştia şi când şi cum să facă tensiunea să descrească. Reilly dădu din cap şi îşi întinse braţele în lături.

— N-aş îndrăzni în viaţa mea aşa ceva, domnule. În orice caz nu aşa, pe faţă.

— Ce zici McAllister? Hai să cerem azil politic în Rusia şi să spunem că el ne-a recrutat. Ruşii or să ne dea probabil nişte case luxoase la ţară, iar el o să-nfunde puşcăria aici.

— Dumneavoastră da, aţi căpăta o casă la ţară, domnule ambasador. Dar eu ar trebui să împart un apartament cu

doisprezece siberieni. Nu, mulţumesc. Nu pe mine mă întrerupe.

— Frumos. Mă mir că nici unul din încurcă – lume ăia bine intenţionaţi din Biroul Oval nu te-a înhăţat să lucrezi pentru el, sau măcar să te fi trimis la O.N.U.

— N-au ştiut că exist.

— Asta se va schimba, spuse Havilland, deodată serios. Se opri, privi la McAllister, apoi continuă pe un ton mai scăzut: Ai auzit vreodată numele de Jason Bourne?

— Cum ar putea cineva care a lucrat în Asia să nu-l fi auzit? Între treizeci şi cinci şi patruzeci de crime, asasinul plătit care a scăpat din toate capcanele care-i s-au întins. Criminalul patologic a cărui singură morală e dată de preţul plătit. Se spune că era american… că e american; nu ştiu, a dispărut de o vreme. Se mai spune că e un preot răspopit, sau un industriaş care a fugit cu milioanele firmei, sau un dezertor din Legiunea Străină, sau Dumnezeu mai ştie câte alte poveşti. Singurul lucru de care sunt sigur e că nu a fost niciodată prins şi că incapacitatea noastră de a pune mâna pe el a rămas o pată pe obrazul nostru diplomatic în tot Orientul îndepărtat.

— Există vreun detaliu comun tuturor victimelor sale?

— Nici unul. Par alese la întâmplare, din toate categoriile. Doi bancheri ici, trei ataşaţi colo – oameni ai C.I.A.-ului; un ministru din Delhi, un industriaş din Singapore şi mulţi, prea mulţi oameni politici, în general persoane de treabă. Maşinile bombardate în plină stradă, apartamentele aruncate în aer. Soţi infideli şi soţii cu amanţii lor, implicaţi în diverse scandaluri mondene; el a fost cel care oferea soluţia finală oricărei mândrii rănite. Nu există persoană pe care să nu vrea să o ucidă, metodă prea brutală sau înjositoare pentru el… Nu, nu există nici un detaliu comun al crimelor, în afară de bani. Câştigă cel care licitează cel mai mult. A fost un monstru – este un monstru, dacă mai e în viaţă.

Din nou Havilland se aplecă peste birou, privindu-l ţintă pe McAllister.

— Spui că a ieşit din scenă. Aşa, pur şi simplu? N-ai auzit nimic, nici un zvon sau vreo bârfă de pe la ambasadele şi consulatele noastre din Asia?

— S-au spus multe, dar nimic din ce s-a spus nu s-a confirmat. Povestea pe care am auzit-o cel mai des vine de la poliţia din Macao, unde se spune că s-ar fi aflat, ultima dată Bourne. Se spune că nu e mort şi nici nu s-a retras, dar că a plecat în Europa, în căutare de clienţi mai bogaţi. Dacă e adevărat, atunci

nu avem decât o jumătate a poveştii. Poliţia mai susţine că, de câteva ori, Bourne a dat greş, că o dată a omorât pe cine nu trebuia şi că altă dată a violat-o pe soţia unui client. Poate că cercul se strângea în jurul lui… poate nu.

— Ce vrei să spui?

— Mulţi dintre noi am crezut prima parte a istoriei, dar nu şi pe a doua. Bourne nu poate omora pe cine nu trebuie; el nu face astfel de greşeli. Şi, daca a violat-o pe soţia clientului, sau – ceea ce e îndoielnic – a făcut-o din ură sau din răzbunare. L-ar fi legat pe soţ şi l-ar fi obligat să privească, apoi i-ar fi ucis pe amândoi. Nu, cei mai mulţi dintre noi suntem de părere că doar prima parte e adevărată. A plecat către Europa, unde sunt peşti mai graşi de prins… şi de ucis.

— Aşa eraţi programaţi, să acceptaţi această versiune, spuse Havilland, lăsându-se pe spate în scaun.

— Poftim?

— Singurul om pe care Jason Bourne l-a ucis în Asia, după războiul din Vietnam a fost un traficant furios, care a încercat să-l omoare.

Stupefiat, McAllister se uita la diplomat cu ochi mari.

— Nu înţeleg.

— Jason Bourne cel pe care ni l-ai descris n-a existat niciodată. El e un mit.

— Nu se poate.

— Ba se poate. Vremurile erau foarte tulburi în Asia. Reţelele de traficanţi de droguri din Triunghiul de Aur duceau un război haotic, subteran. Consuli, viceconsuli, poliţişti, oameni politici, bande de escroci, soldaţi din patrula de coastă – toţi erau implicaţi, indiferent din ce strat al societăţii proveneau. Banii, în cantităţi inimaginabile, erau laptele care hrănea corupţia. Oriunde şi oricând avea loc o crimă care se bucura de publicitate, indiferent de statutul social al celor acuzaţi, Bourne apărea în scenă şi îşi asuma responsabilitatea asasinatului.

— Dar el era asasinul, insistă McAllister, dezorientat. Semnele erau pretutindeni, semnele lui. Toată lumea le ştia!

— Toată lumea a presupus că le ştie, domnule Subsecretar. Un telefon la poliţie, un articol de îmbrăcăminte trimis prin poştă, o basma neagră găsită în tufişuri a doua zi. Totul făcea parte din strategie.

— Strategie? Ce tot vorbiţi?

— Jason Bourne, adevăratul Jason Bourne, a fost un criminal

fugar, a cărui existenţă a luat sfârşit cu un glonţ în cap într-un loc numit Tam Quan, în ultimele luni ale războiului din Vietnam. A fost o execuţie în junglă. Omul era un trădător. Trupul i-a fost lăsat să putrezească – a dispărut pur şi simplu. Câţiva ani mai târziu, cel care îl executase şi-a asumat identitatea lui pentru unul din proiectele noastre, proiect care aproape că ne-a reuşit, ar fi trebuit să ne reuşească, doar că a luat-o razna.

— Ce a făcut?

— A scăpat de sub control. Acela care a acceptat să lucreze pentru noi sub numele de Jason Bourne – un om extrem de curajos – a fost rănit, iar rezultatul acestor răni a fost o amnezie totală. Şi-a pierdut memoria: nu mai ştia nici cine e cu – adevărat, nici cine se presupunea că e.

— Dumnezeule mare!

— Era între ciocan şi nicovală. Cu ajutorul unui medic alcoolic dintr-o insulă din Mediterana, a încercat să-şi regăsească identitatea şi aici, îmi pare rău că trebuie să o spun, a dat greş. El s-a înşelat dar femeia cu care se împrietenise între timp n-a făcut-o; ea îi e acum soţie. Instinctul a ajutat-o, iar el îi spunea că Jason nu e un ucigaş. L-a forţat să-şi analizeze cuvintele şi capacităţile şi în cele din urmă să facă acele contacte care să-l aducă până la noi. Noi însă, cu aparatura cea mai sofisticată din lume când e vorba de informaţii, nu am dat ascultare inteligenţei umane. I-am întins o capcană şi am încercat să-l ucidem…

— Trebuie să vă întrerup, domnule ambasador, spuse Reilly.

— De ce? întrebă Havilland. E adevărat şi nici nu se înregistrează.

— Decizia a fost luată de un individ, nu de Guvernul Statelor Unite. Trebuie lămurit acest lucru.

— Bine, acceptă diplomatul, înclinând din cap. Numele individului era Conklin, dar asta nu are nici o importanţă, Jack. Reprezentanţii Guvernului au fost de acord. Asta e realitatea.

— Reprezentanţii Guvernului l-au ajutat şi să-şi salveze viaţa.

— Unii dintre ei când era prea târziu, murmură Havilland.

— Dar de ce? întrebă McAllister, aplecându-se la rândul său înainte, fascinat de această poveste stranie. Era de-al nostru. De ce ar fi vrut cineva să-l ucidă?

— Amnezia sa a fost greşit interpretată. S-a crezut că fusese cumpărat, că-şi ucisese trei dintre oamenii de contact şi că a dispărut cu o mare sumă de bani – fonduri guvernamentale în valoare de cinci milioane de dolari.

— Cinci milioane…? Uluit, Subsecretarul de Stat se lăsă să cadă la loc pe scaun. Avea acces personal la o asemenea sumă?

— Da, spuse ambasadorul. Banii făceau parte din aceeaşi strategie, din proiect.

— Presupun că asta e în parte cauza pentru care totul e secret. Proiectul acesta, vreau să spun.

— Secretul e obligatoriu, răspunse Reilly. Nu atât din cauza proiectului – în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, nu trebuie să ne cerem scuze pentru operaţia respectivă – ci pentru omul pe care l-am recrutat ca să devină Jason Bourne şi pentru locul de unde vine el.

— Vorbiţi cifrat.

— Am să mă explic.

— Proiectul, vă rog.

Reilly privi către Havilland, care dădu din cap şi spuse:

— Noi am creat un ucigaş pentru a scoate din bârlog pe cel mai cumplit asasin al Europei.

— Carlos?

— Gândiţi rapid, domnule Subsecretar.

— Cine altcineva ar fi putut fi? În Asia se făcea mereu comparaţia între Bourne şi Şacal.

— Comparaţia aceasta a fost mereu încurajată. Adesea amplificată şi răspândită de strategii proiectului, un grup cunoscut sub numele de Treadstone 71, după adresa unei case „sterile” pe strada 71 din New York, unde noul Jason Bourne fusese instruit. Acolo era punctul de comandă şi un nume pe care ar trebui să-l ştii.

— Da, spuse McAllister, gânditor. Pe urmă, comparaţiile care creşteau odată cu reputaţia lui Bourne, au servit drept momeală pentru Carlos. Şi atunci Bourne s-a mutat în Europa, pentru a-i arunca mănuşa direct Şacalului. Pentru a-l forţa să iasă la vedere şi să-şi înfrunte adversarul.

— Foarte bine, domnule Subsecretar. Pe scurt, asta era strategia.

— E extraordinară. Nu trebuie neapărat să fi expert pentru a vedea ce bine e gândită. Şi Dumnezeu mă ştie, eu nu sunt un expert.

— Dar puteţi deveni…

— Şi spuneţi că omul acesta, care a devenit Bourne, asasinul legendar şi-a petrecut trei ani jucându-şi rolul, după care a fost rănit…

— Împuşcat, îl întrerupse Havilland. Membranele creierului i-au fost sfâşiate.

— Şi şi-a pierdut memoria?

— Complet.

— Dumnezeule!

— Şi, în ciuda a tot ce i se întâmplase şi cu ajutorul femeii – care lucra ca economist pe lângă guvernul canadian – a fost foarte aproape de-a face totul praf. Interesantă poveste, nu?

— Incredibilă. Dar ce fel de om trebuie să fie cel care ar face una ca asta, care ar putea să facă una ca asta?

Roşcovanul Reilly tuşi uşor; aruncându-i o privire scurtă, ambasadorul îi predă ştafeta.

— Ajungem acum chiar la ţinta noastră. Dacă mai aveţi ezitări, nu e prea târziu să vă retrageţi.

— Încerc să nu mă repet. Aveţi banda.

— Cum doriţi, e apetitul dumneavoastră.

— Presupun că e felul dumneavoastră de a mă avertiza că s-ar putea să nu am parte nici măcar de un proces, la o adică.

— Nu m-aş aventura niciodată să spun aşa ceva.

McAllister înghiţi în sec întâlnind privirea calmă a celui de la Consiliul de Securitate. Se întoarse spre Havilland.

— Vă rog, domnule ambasador, continuaţi. Cine e omul ăsta? De unde a apărut?

— Se numeşte David Webb. În prezent este profesor asociat la o mică universitate din Maine, unde predă studii orientale şi e căsătorit cu femeia care l-a scos literalmente din labirintul propriei minţi. Fără ea ar fi fost cu siguranţă ucis, dar e la fel de adevărat că, fără el, ea ar fi sfârşit pe post de cadavru, undeva în Zurich.

— Extraordinar, spuse McAllister, de abia auzit.

— Ea este însă a doua lui soţie. Prima a fost victima unui asasinat oribil – atunci a început povestea lui pentru noi. Cu mulţi ani în urmă Webb, pe atunci tânăr ofiţer cu studii strălucite asupra Orientului îndepărtat, vorbind curent câteva limbi orientale şi căsătorit cu o tânără thailandeză pe care o cunoscuse la universitate, avea un post în Phnom Penh. Locuiau, împreună cu cei doi copii, într-o casă pe malul râului. Era existenţa ideală pentru un astfel de om. Combina cunoştinţele strict necesare, obţinute la Washington, cu ocazia de a locui în propriul său muzeu. Apoi conflictul din Vietnam s-a înteţit şi, într-o dimineaţă, un avion de vânătoare – nu se ştie dacă al lor sau al

nostru, dar nimeni nu a avut curajul să-i spună asta lui Webb – i-a măcelărit soţia şi copiii în timp ce se jucau în apa râului. Trupurile sfârtecate au plutit la mal în timp ce Webb încerca să le pescuiască; îi strângea în braţe şi ţipa neputincios după avionul care se îndepărta.

— Oribil, şopti McAllister.

— Momentul acela a fost cel care l-a schimbat. A devenit ceea ce nu fusese niciodată şi nici nu visase vreodată că are să fie. A devenit luptătorul de gherilă cunoscut sub numele de Delta.

— Delta? spuse Subsecretarul de Stat. Gherilă…? Mă tem că nu prea înţeleg.

— Nici nu ai cum. Havilland privi la Reilly, apoi din nou la McAllister. După cum ţi-a spus Jack cu câteva clipe în urmă, am ajuns la punctul crucial. Împins de ură, Webb a zburat într-un suflet la Saigon unde, printr-o ironie a soartei, un ofiţer C.I.A. pe nume Conklin, care, mulţi ani mai târziu, va încerca să-l omoare, l-a ajutat să intre într-o operaţiune clandestină numită Meduza. Cei din Meduza nu au avut niciodată nume, ci litere din alfabetul grecesc; astfel, Webb a devenit Delta Unu.

— Meduza? N-am auzit în viaţa mea.

— Nici nu e de mirare, spuse Reilly. Dosarul Meduza e încă secret, dar am reuşit să scoatem părţi din el special pentru acest caz. Unităţile Meduza erau compuse din oameni de toate naţionalităţile, care cunoşteau bine teritoriul vietnamez, atât nordul cât şi sudul. La drept vorbind, mulţi dintre ei erau certaţi cu legea: traficanţi de droguri, aur, arme, bijuterii şi multe altele. De asemenea, erau criminali, condamnaţi în contumacie… şi un mic număr de colonişti cărora li se confiscaseră averile – iarăşi, nu se mai ştie de care din părţi. Toţi veneau la noi în speranţa că le vom rezolva toate problemele în timp ce ei, infiltraţi în zonele ostile, ucideau locuitori ai Viet Cong-ului suspectaţi de colaboraţionism şi şefi de state despre care se credea că înclină către comunişti, sau încercau să pregătească evadările unor prizonieri de război acolo unde puteau. Erau nişte echipe de asasini – brigăzi ale morţii, dacă vrei – şi asta spune totul; dar bineînţeles că nimeni nu va recunoaşte vreodată în mod oficial asta. S-au făcut şi greşeli, s-au furat milioane, iar majoritatea acestor oameni n-ar fi fost nicicând primiţi într-o armată civilizată. Inclusiv Webb.

— Cu educaţia lui, cu studiile lui, acceptase să devină membru al unui astfel de grup?

— Avea un motiv covârşitor, spuse Havilland. Era convins că avionul din ziua aceea, de la Phnom Penh, fusese vietnamez.

— Unii susţineau că e nebun, continuă Reilly. Alţii susţineau că e un tactician extraordinar, luptătorul de gherilă perfect, care înţelegea modul de gândire oriental şi care conducea echipele cele mai agresive din Meduza, temut de Comandamentul din Saigon tot atât de tare ca şi de duşman. Era imposibil de stăpânit; singurele legi pe care le respecta erau cele pe care el însuşi şi le făcea. Era ca o răzbunare personală, ca şi când ar fi încercat să găsească pe cel care condusese avionul care-i distrusese viaţa. Era războiul lui, furia lui; cu cât lucrurile erau mai violente, cu atât erau mai pe placul lui – sau poate mai aproape de dorinţa lui de a-şi găsi moartea.

— Moartea...? Subsecretarul de Stat lăsă cuvântul suspendat în aer.

— Pe vremea aceea, era teoria cea mai plauzibilă, interveni ambasadorul.

— Şi războiul s-a sfârşit, spuse Reilly, la fel de dezastruos pentru Delta ca şi pentru noi toţi. Poate chiar mai rău: lui nu-i mai rămăsese nimic. Nu mai avea nici un rost, nici duşmani pe care să-i caute şi să-i ucidă. Până când am luat legătura cu el şi i-am oferit un motiv să continue să trăiască. Sau poate un motiv să continue să încerce să moară.

— Devenind Bourne şi pornind pe urmele Şacalului, ale lui Carlos, completă McAllister.

— Exact, aprobă ofiţerul de contrainformaţii. Urmă o tăcere scurtă.

— Iar acum avem din nou nevoie de el, spuse Havilland.

Cuvintele căzură greu, ca o secure pe o buturugă tare.

— Carlos a ieşit din nou la suprafaţă?

Diplomatul negă din cap.

— Nu în Europa. Avem nevoie de el în Asia şi nu avem nici o clipă de pierdut.

— Altcineva? O altă... ţintă? McAllister înghiţi în sec fără să vrea. Şi aţi vorbit cu el?

— Nu ne putem permite să facem asta. Nu în mod direct.

— De ce?

— Nici nu ne-ar deschide uşa. Nu mai are încredere în nimeni şi nimic din ce vine de la Washington şi nici nu poate fi condamnat pentru asta. Zile, săptămâni la rând, a strigat după ajutor, iar noi nu l-am ascultat. În schimb am încercat să-l

omorâm.

— Trebuie să vă contrazic din nou, îl întrerupse Reilly. Nu noi am încercat. A fost vorba de un singur individ care a acţionat pe baza unor informaţii greşite. Iar guvernul cheltuieşte anual mai bine de patru sute de mii de dolari pentru protecţia lui Webb.

— Care se bucură de tot dispreţul lui Webb, care e de părere că totul nu e altceva decât o capcană pentru Carlos, în cazul în care Şacalul îl găseşte din nou. E convins că nu vă pasă de el nici cât negru sub unghie şi nu sunt sigur că greşeşte prea mult: El l-a văzut pe Carlos, care nu ştie că Webb nu-şi mai aminteşte figura lui. Şacalul are toate motivele să încerce să-i ia viaţa. Şi, dacă o face, are să vă dea vouă o a doua şansă să-l prindeţi.

— Şansele lui Carlos de a-l găsi sunt atât de mici încât nici nu merită atenţie. Hârtiile cazului Treadstone sunt îngropate şi, chiar dacă n-ar fi, nu conţin nici o informaţie legată de locul unde se află acum Webb sau ce face.

— Haide – haide, d-le Reilly. Cu educaţia şi pregătirea lui. Cât de greu i-ar veni? Omul ăsta are „Universitate” scris în frunte.

— Nu vă contrazic, d-le ambasador, spuse Reilly, ceva mai potolit. Nu voiam decât să limpezim foarte bine lucrurile. Cinstit vorbind, cu Webb va trebui să ne purtăm foarte atent. Şi-a recăpătat o mare parte a memoriei, dar nu pe toată. În orice caz, îşi aminteşte destule despre Meduza pentru a reprezenta o ameninţare serioasă la adresa intereselor ţării.

— În ce fel? întrebă McAllister. Poate că nu a fost nici cea mai bună, dar nici cea mai proastă dintre strategiile noastre în timpul războiului, iar în timp de război multe sunt permise.

— O strategie care nu a fost văzută, înregistrată sau aprobată de nimeni. Nu există nici un act oficial.

— Cum a fost posibil? S-au băgat bani în ea, iar atunci când e vorba de bani…

— Nu e nevoie să-mi citaţi din regulament, îl întrerupse grasul. Tot nu ne aude nimeni.

— Să iau asta drept un răspuns?

— Nu, iată răspunsul: linia de demarcaţie între crima şi pierderile de război e foarte labilă, d-le Subsecretar. Împotriva ofiţerilor noştri şi a personalului aliat s-au comis crime violente, în cea mai mare parte, ele au fost comise de ucigaşi sau de hoţi surprinşi atunci când voiau să prade, să jefuiască, sau să violeze pe cineva. Mulţi dintre ei erau cazuri patologice. Eficientă din multe puncte de vedere, Meduza a fost o eroare tragică, născută

din furie şi neputinţă într-o situaţie fără ieşire. La ce bun să redeschidem toate rănile acestea vechi? Pe lângă tot ce avem noi înşine să ne reproşăm am deveni şi un paria în ochii celei mai mari părţi a lumii civilizate.

— După cum vă spuneam, zise McAllister încet, parcă împotriva voinţei proprii, nici nouă, în Departamentul de Stat, nu ne place să deschidem răni mai vechi. (Se întoarse către ambasador.) Încep să înţeleg. Vreţi să iau eu legătura cu acest David Webb şi să-l conving să se întoarcă în Asia. Pentru un alt proiect, în căutarea unei alte ţinte – deşi niciodată în viaţă nu am folosit cuvântul acesta în acest context până astă – seară. Şi presupun că m-aţi ales pentru că între carierele noastre de început sunt multe paralele. Am lucrat amândoi în Asia. Amândoi avem, probabil, un mod special de a înţelege Orientul îndepărtat şi sunteţi de părere că pe mine are să mă asculte.

— În câteva cuvinte, cam asta ar fi.

— Şi totuşi, îmi spuneţi că nici nu vrea să audă de noi. Aici nu mai înţeleg. Cum credeţi că o să-l pot convinge eu?

— O să o facem împreună. Aşa cum altădată şi-a făcut singur legile, acum o să i le facem noi. Trebuie.

— Pentru că vreţi să ucideţi un om?

— Să-l neutralizăm ar fi suficient. Dar trebuie neapărat.

— Şi Webb e cel care o poate face?

— Nu. Doar Jason Bourne poate. Şi-a petrecut trei ani în condiţii de încordare extraordinară, apoi, brusc, memoria i-a fost răpită iar el a fost vânat ca un animal. Cu toate acestea şi-a păstrat capacitatea de a se infiltra într-un mediu străin şi de a ucide. Vedeţi, sunt cinstit.

— Înţeleg asta. Şi dacă tot nu suntem înregistraţi – sau cu atât mai mult dacă suntem… Subsecretarul îl privi dezaprobator pe Reilly, care neagă din cap şi ridică din umeri… Pot să ştiu cine e ţinta?

— Puteţi şi chiar vreau să ţineţi minte acest nume, d-le Subsecretar. Este ministrul de externe chinez, Sheng Chou Yang.

McAllister se înroşi de furie.

— Nu trebuie să ţin minte nimic şi cred că ştiţi asta destul de bine. Sheng a făcut parte dintr-un grup de economişti chinezi, împreună cu care am luat parte la negocierile de la Beijing la sfârşitul anilor şaptezeci. Eu am fost acela care l-a „citit”, care l-a analizat. El era omologul meu direct şi cred că nu trebuie să vă mai spun că aveam datoria s-o fac.

— Zău? Căruntul ambasador îşi arcui sprâncenele prefăcându-se că nu aude reproşul. Şi ce ai aflat despre el?

— Era considerat foarte inteligent şi foarte ambiţios – dar asta e uşor de dedus din ascensiunea lui de la Beijing. A fost descoperit cu ani în urmă de oamenii Comitetului Central, la Universitatea Fudan, din Shanghai. Mai întâi pentru că vorbea atât de bine englezeşte şi pentru că avea un foarte bun nivel de înţelegere, chiar sofisticată, a economiei apusene.

— Şi mai ce?

— Era considerat un cadru promiţător şi, după o îndoctrinare profundă, a fost trimis la Londra, să-şi completeze studiile academice. Dar n-a mers.

— Cum adică?

— Sheng e marxist până în măduva oaselor când e vorba de economia centralizată de stat, dar are şi un respect sănătos pentru profiturile capitaliste.

— Înţeleg, spuse Havilland. Ceea ce înseamnă că ar putea accepta prăbuşirea sistemului sovietic?

— El pune această prăbuşire pe seama corupţiei şi a supunerii oarbe în eşaloanele superioare şi a alcoolului în cele inferioare. Spre lauda lui, a reuşit să scape de mare parte din abuzuri în centrele industriale.

— Parcă ar fi fost instruit de I.B.M., nu?

— E cel care a pus la punct multe din strategiile economice ale Chinei din ultima vreme. A adus ţării o grămadă de bani.

Din nou Subsecretarul de Stat se aplecă în scaun, cu ochii mari, cu uimirea – sau mai degrabă stupefacţia – întipărită pe faţă.

— Dumnezeule mare, cine în lumea occidentală ar putea să-i dorească moartea lui Sheng? Dar e absurd! El este aliatul nostru economic, un factor de stabilitate economică în sânul celei mai numeroase naţiuni de pe pământ, care ni se opune din punct de vedere ideologic! Cu ajutorul lui şi al celor ca el am obţinut nişte acorduri. Fără el, indiferent ce vom face, ne paşte dezastrul. Eu sunt specialist în probleme legate de China, d-le ambasador şi vă repet, ceea ce-mi propuneţi e absurd. Un om de capacitatea dumneavoastră ar trebui să-şi dea seama de toate acestea înaintea tuturor.

Bătrânul diplomat îl privea încremenit; când vorbi, o făcu rar, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Cu câteva clipe mai înainte eram în domeniul celui mai

strict secret. Un ofiţer de contrainformaţii pe nume David Webb a devenit Jason Bourne cu un scop precis. În acelaşi fel, Sheng Chou Yang nu este omul pe care l-ai cunoscut şi studiat dumneata. El a devenit acel om cu un scop precis.

— Ce tot spuneţi? întrebă McAllister. Tot ce v-am spus despre el e înregistrat oficial, strict secret şi numai pentru a fi citit, nu reprodus.

— Citit? întrebă fostul ambasador, obosit. Citit, povestit… cine eşti? Gurile bat mai repede ca morile de vânt. O ştampilă pusă pe un dosar citit de oameni care habar nu au cum a ajuns informaţia respectivă acolo; şi asta-i destul după părerea lor. Nu, domnule Subsecretar, nu e destul, niciodată nu e destul.

— E limpede că dumneavoastră aveţi nişte informaţii pe care eu nu le am, spuse cel de la Departamentul de Stat, cu răceală. Dacă informaţie este şi nu dezinformare. Omul pe care vi l-am descris, omul pe care l-am cunoscut eu, este Sheng Chou Yang.

— Tot aşa cum omul pe care vi l-am descris noi e Jason Bourne? Nu, vă rog să nu vă enervaţi. Nu mă joc cu cuvintele. Este foarte important să mă înţelegeţi. Sheng nu e omul pe care l-aţi cunoscut dumneavoastră. Nu a fost niciodată.

— Şi atunci, eu pe cine am cunoscut? Cine era omul pe care l-am văzut la toate negocierile?

— E un trădător, domnule Subsecretar. Sheng Chou Yang e un trădător de ţară şi, atunci când trădarea sa va fi descoperită, după cum cu siguranţă se va întâmpla în curând, Beijing-ul ne face răspunzători pe noi, cei din Lumea Liberă. Consecinţele acestei erori inevitabile sunt de neimaginat. Măcar îi ştim fără putinţă de îndoială ţelurile.

— Sheng… trădător? Nu vă cred! La Beijing e adorat! Într-o zi va fi preşedinte!

— Atunci Chină va fi condusă de un fanatic naţionalist, a cărui ideologie îşi are rădăcinile în Taiwan.

— Sunteţi nebuni! Nebuni de legat! Staţi puţin, aţi spus că are un ţel. Aţi spus că ştiţi care este acesta.

— El şi ai lui intenţionează să pună mâna pe Hong Kong. Pregătesc un război economic fulger şi pun tot comerţul şi toate instituţiile financiare ale insulei sub controlul unei comisii „neutre”, un oficiu de cliring aprobat de Beijing, adică aprobat de el însuşi. Baza de lucru va fi tratatul cu Marea Britanie, care expiră în 1997; comisia lui va fi astfel considerată un preludiu rezonabil la anexarea Hong Kong-ului. Iar preluarea se va face

atunci când Sheng va avea drumul liber, fără obstacole. Atunci când în economia chineză nici o altă voce nu va răsuna mai puternic decât a lui. Peste o lună, sau peste două. Sau săptămâna viitoare.

— Şi credeţi că Beijing-ul e de acord cu asta? protestă McAllister. Vă înşelaţi! E... e o nebunie! China nu se va atinge niciodată de Hong Kong! Şaizeci la sută din întreaga ei economie trece prin Hong Kong. Acordurile cu China îi garantează un statut de Zonă Economică Liberă pe timp de cincizeci de ani, iar Sheng e unul din semnatari, cel mai important!

— Dar Sheng nu e Sheng, nu cel pe care-l ştii dumneata.

— Atunci cine naiba e?

— Pregăteşte-te pentru un şoc, domnule Subsecretar. Sheng Chou Yang e fiul mai mare al unui industriaş din Shanghai, care a făcut avere în vechea Chină coruptă, în Kuomintang-ul lui Chiang Kai-shek. Când succesul revoluţiei lui Mao a devenit evident, familia a fugit, aşa cum au făcut mulţi proprietari de pământ şi seniori ai războiului, ducând cu ei atât cât au putut. Bătrânul e acum unul din cei mai influenţi taipani din Hong Kong – numai că nu ştim care. Colonia va deveni proprietatea lui şi a familiei lui, graţie serviciilor unui ministru de la Beijing, prea iubitul său fiu. Va fi cea din urmă ironie, ultima răzbunare a bătrânului: Hong Kong-ul va intra pe mâna celor care au corupt China naţionalistă. Ani de zile şi au furat fără scrupul ţara, profitând de pe urma muncii unui popor înfometat, dezmoştenit, pavând calea pentru revoluţia maoistă. Şi chiar dacă ţi se pare că sună a propagandă comunistă, mă tem că cea mai mare parte e stânjenitor de adevărată. O mână de fanatici, hoţi ordinari conduşi de un maniac, vor acum un lucru pe care nici un tribunal internaţional n-o să li-l dea vreodată.

Havilland se opri o clipă, apoi scuipă un singur cuvânt:

— Maniaci!

— Dar dacă nu ştiţi cine e taipan-ul, de unde ştiţi că povestea e adevărată?

— Sursele sunt supersecrete, interveni Reilly, dar au fost confirmate. Primele zvonuri le-am primit din Taiwan. Informatorul nostru originar – membru al cabinetului naţionalist; era de părere că acest curs dezastruos nu poate duce decât la o baie de sânge în întregul orient. Ne-a implorat să o oprim. L-au găsit a doua zi dimineaţă, cu trei gloanţe în cap şi cu beregata tăiată – în chineză asta înseamnă un trădător mort. De atunci, încă cinci

oameni au mai fost ucişi, iar trupurile lor mutilate în mod asemănător. Deci e adevărat. Conspiraţia există şi ea vine din Hong Kong.

— E aberant!

— Mai mult decât atât, spuse Havilland, nu are nici o şansă. Dacă ar putea funcţiona vreodată, ne-am face că nu vedem şi ne-am ruga lui Dumnezeu să grăbească lucrurile, dar nu se poate. Are să eşueze la fel, ca şi complotul lui Lin Biao împotriva lui Mao în 1972. Iar atunci toată lumea va da vina pe forţele financiare americane şi taiwaneze, în colaborare cu englezii şi cu aprobarea tăcută a marilor instituţii bancare. Opt ani de progres economic se vor duce pe apa sâmbetei pentru că o gaşcă de fanatici vor să se răzbune. După propria dumneavoastră expresie, domnule Subsecretar, Chină e o naţie turbulentă şi bănuitoare – şi dacă-mi daţi voie să mai adaug şi de la mine câte ceva, are un guvern aproape paranoic, obsedat de ideea de trădare, atât dinăuntru cât şi dinafară. Dacă nu intervenim, China va crede că toată lumea încearcă să o izoleze economic, să o gonească de pe pieţele mondiale şi să o îngenuncheze, în timp ce ruşii îşi râd în barbă dincolo de graniţa nordică. Va răspunde lovind fulgerător, închizându-şi toate frontierele, absorbind totul. Va ocupa cu trupe Kowloon-ul, insula şi toate Teritoriile Noi care abia se nasc. Se vor pierde investiţii de miliarde. Fără experienţa Hong Kong-ului, comerţul se va sufoca, o forţă de muncă uriaşă va fi aruncată în haos – foametea şi bolile vor bântui în voie. Orientul îndepărtat va fi în flăcări, iar rezultatul ar putea fi un război la care nici unul din noi nu vrea să se gândească.

— Iisuse Christoase! şopti McAllister. Aşa ceva nu poate să se întâmple.

— Nu, nu se poate, aprobă diplomatul.

— Dar de ce Webb?

— Nu Webb, îl corectă Havilland. Jason Bourne.

— Bine. De ce Bourne?

— Fiindcă în Kowloon s-a zvonit deja că el este acolo.

— Ce?

— Iar noi ştim că nu este.

— Ce aţi spus?

— A lovit din nou. A ucis. S-a întors în Asia.

— Webb?

— Nu, Bourne. Legenda.

— Nu are nici un pic de sens ce-mi spuneţi.

— Te asigur că Sheng Chou Yang înţelege foarte bine sensul.

— Cum?

— El l-a adus înapoi. Jason Bourne a apărut din nou şi, ca întotdeauna, clientul său e de nedescoperit – în cazul de faţă cel mai puţin probabil client din lume. Purtătorul de cuvânt al Chinei, care trebuie să-şi elimine concurenţii atât în Hong Kong cât şi la Beijing. În ultimele şase luni, un număr de voci puternice de obicei, din Comitetul Central chinez au rămas ciudat de tăcute. Conform anunţurilor oficiale unii au murit, ceea ce, luând în considerare vârsta lor, e de înţeles. Alţi doi au fost, după cum se spune, ucişi în accidente, unul într-un accident de avion, celălalt, închipuie-ţi, în urma unei hemoragii cerebrale pe când făcea o excursie în munţii Shaoguan. Dacă toate acestea nu sunt adevărate, măcar nu duc lipsă de imaginaţie. Apoi un altul a fost „îndepărtat" – un eufemism pentru căderea în dizgraţie. În fine, cel mai neaşteptat, vice-premierul guvernului a fost asasinat în Kowloon, fără ca nimeni de la Beijing să fi ştiut măcar că el se afla acolo. Episodul a fost sângeros, cinci oameni masacraţi în Tsim Sha Tsui, iar asasinul şi-a lăsat cartea de vizită: numele de Jason Bourne scris în balta de sânge de pe podea. Mândria unui impostor care vrea ca asasinatele să-i fie recunoscute.

McAllister clipea iute, fără să-şi poată concentra privirea.

— Toată povestea asta mă depăşeşte, spuse el neputincios. Apoi, recăpătându-şi stăpânirea de sine, îl privi pe Havilland drept în ochi.

— Unde e legătura? întrebă.

Diplomatul dădu din cap.

— Rapoartele primite de la oamenii noştri sunt categorice. Toţi cei ucişi erau opozanţi ai politicii lui Sheng – unii pe faţă, alţii mascat. Vice-premierul, un bătrân revoluţionar şi veteran al Lungului Marş al lui Mao, era dintre cei mai vehemenţi. Nu-l putea înghiţi pe parvenitul Sheng. Dar ce căuta el în Kowloon, în compania a patru bancheri? Beijing-ul nu poate da un răspuns dar, ca să-şi salveze „faţa", se face ca asasinatele nici nu au avut loc. Aşa că i-au ars trupul şi au uitat că a existat vreodată.

— Şi cu „cartea de vizită" a ucigaşului, numele înscris în balta de sânge, se face a doua oară legătura cu Sheng, spuse Subsecretarul de Stat, cu vocea aproape tremurându-i şi masându-şi nervos fruntea.

— Dar de ce? De ce şi-a lăsat semnătura?

— S-a întors şi omorul a fost deosebit de spectaculos. Acum

începi să înţelegi?

— Mă tem că nu prea.

— Pentru noi acest nou Bourne e calea directă până la Sheng Chou Yang. El e capcana noastră. Un impostor care pozează în legendă, dar, dacă adevăratul Bourne apare şi-l elimină, atunci el va avea posibilitatea de a ajunge la Sheng. E foarte simplu. Bourne cel creat de noi îl va înlocui pe ucigaşul care îi foloseşte numele. Odată aflat acolo, Bourne al nostru îi trimite un semnal de alarmă urgent lui Sheng, spunându-i că se întâmplă ceva ce îi ameninţă strategia, iar Sheng va trebui să-i răspundă. Nu-şi poate permite să n-o facă, fiindcă trebuie să-şi protejeze poziţia şi să rămână cu mâinile curate. Va fi nevoit să iasă la iveală, fie şi numai pentru a-şi elimina ucigaşul plătit, pentru a evita orice asociere. Iar când se va face, vom fi prezenţi.

— E o plasă, spuse McAllister abia şoptit, privindu-l pe diplomat şi din câte îmi spuneţi despre Webb, acesta nu va vrea nici să se apropie, darămite să şi intre în ea.

— Atunci va trebui să-i dăm un motiv covârşitor s-o facă, spuse Havilland suav. În meseria mea, meseria mea dintotdeauna, ca să fiu sincer, căutăm întotdeauna tipare care se repetă, motivaţii pentru diverse acte săvârşite de oameni.

Încruntat, cu privirea fixă, ambasadorul se lăsă pe spate în scaun; era limpede că ceva nu-i pica bine.

— Uneori faptele sunt urâte, sau chiar dizgraţioase, dar trebuie cântărite avantajele şi beneficiile. Ale tuturor.

— Asta mie nu-mi spune nimic.

— David Webb a devenit Jason Bourne pentru un singur motiv, acelaşi care l-a împins în Meduza. O soţie care i-a fost răpită; copiii şi mama lor, ucişi.

— Dumnezeule…

— E momentul ca eu să mă retrag, spuse Reilly şi se ridică de pe scaun.

CAPITOLUL 3

Marie! Of, Doamne, Marie, s-a întâmplat iar! Stăvilarul s-a deschis, iar eu n-am fost în stare să-l închid la loc. Am încercat, iubita mea, am încercat din răsputeri, dar m-a doborât – m-a luat apa şi era să mă înec! Ştiu ce ai să-mi spui dacă-ţi povestesc şi de aia nici n-am să-ţi povestesc, chiar dacă ai să-mi citeşti în priviri, ai să auzi în glasul meu – ai să ştii, aşa cum numai tu poţi şti. Ai să-mi spui că ar fi trebuit să mă întorc acasă, să-ţi povestesc, să fim împreună, împreună! Dumnezeule! Cât poţi să mai rabzi? Cât pot să te mai nedreptăţesc? Până când? Te iubesc atât de mult în atât de multe feluri: uneori înţeleg că trebuie să mă mai descurc şi singur. Fie şi numai pentru a-ţi da timp să te aduni, să respiri fără nervii întinşi la maximum de grijă pentru mine. Dar vezi tu, iubita mea, eu pot să mă descurc şi singur. Am făcut-o astă-seară şi mă simt foarte bine. Acum m-am liniştit. Mi-e bine. Şi am să mă întorc la tine mai bine decât înainte. Trebuie s-o fac, pentru că, fără tine, nu-mi mai rămâne nimic.

Cu faţa scăldată în sudoare şi treningul lipit de trup, cu respiraţia întretăiată, David Webb alerga peste câmpul cu iarbă întunecată şi răcoroasă; trecu de peluze şi o luă pe aleea asfaltată care ducea până la sala de sport a universităţii. Soarele de toamnă dispăruse dincolo de clădirile de piatră ale campus-ului, dar razele continuau să incendieze cerul serii, coborât peste pădurile întinse ale statului Maine. Frigul era pătrunzător. Tremura. Nu acesta fusese tratamentul la care se gândiseră doctorii.

În mare, le urmase sfaturile; aceasta fusese una din zilele când o făcuse. Îi spuseseră că, dacă va avea perioade – şi le va avea, cu siguranţă – când îi vor reveni în minte, brutal, fragmente de amintiri sau imagini tulburătoare, cea mai bună metodă pentru a scăpa de ele este exerciţiul fizic intens. Electrocardiogramele arătau că avea o inimă puternică, plămânii îi erau buni deşi făcea greşeala să fumeze şi, trupul tot rezista la efort, era cea mai bună cale pentru a-şi linişti mintea. Acum avea nevoie de echilibru sufletesc.

— Şi ce se-ntâmplă dacă beau puţin şi fumez câteva ţigări? le

spusese medicilor, punând lucrurile în ordinea reală a preferinţelor. Inima îmi bate mai repede, trupul nu suferă, iar sufletul îmi e mult mai uşor.

— Sunt factori depresivi, fusese replica singurului om de care mai asculta. Stimulenţi artificiali care nu duc decât la deprimare şi mai profundă şi la o anxietate sporită. Aleargă, înoată sau fă dragoste cu nevasta – sau mă rog, cu cine vrei tu. Nu fi prost, c-ai să te întorci la mine făcut bucăţi. Nu te gândi la tine, ci la mine. Am muncit cu tine mai mult decât în toată viaţa mea, ingratule. Pleacă, Webb. Ia-ţi viaţa – atât cât îţi mai aminteşti din ea – de la capăt şi bucură-te de ea. Adu-ţi aminte că o duci mai bine decât mulţi alţii, că de nu, întrerupem vizitele lunare la expoziţii şi, din partea mea, poate să te mai ia şi dracu'. Şi nu-l invidiez. Du-te, David. E timpul să pleci.

Morris Panov era singura persoană, în afară de Marie, cu care putea comunica. Era, într-un fel, o ironie, căci iniţial Mo nu făcuse parte din echipa de doctori oficiali, angajaţi de guvern, să se ocupe de el; psihiatrul nu încercase să obţină şi nici nu obţinuse, teoretic, aprobările necesare pentru a putea asculta detaliile secrete legate de ocupaţia lui David Webb, acolo unde era îngropată minciuna numită Jason Bourne. Şi totuşi, Panov îşi făcuse loc cu forţa, ameninţând că dă în vileag tot soiul de amănunte stânjenitoare dacă nu i se permite să-l trateze pe Webb. Motivaţia sa era simplă: atunci când David Webb, fusese la un pas de a fi ucis de către nişte oameni care, la rândul lor erau convinşi că fac un lucru bun ucigându-l, totul plecase de la interpretările lui Panov, iar acum lucrul acesta nu-i dădea pace. Fusese abordat într-un moment în care în mod normal nu se lăsa pradă acestui sentiment şi i se puseseră întrebări „ipotetice", referitoare la un agent cu posibile dereglări de comportament, aflat într-o situaţie potenţial dezastruoasă. Răspunsurile sale fuseseră reţinute şi echivoce; nu putea şi nici nu dorea să pună un diagnostic unui pacient pe care nu-l văzuse niciodată – dar sigur, era posibil, se mai auzise de cazuri asemănătoare, deşi nici un diagnostic nu e valabil fără un examen fizic şi psihiatric. Cuvintele cheie erau „nici un diagnostic". Ar fi fost mai bine dacă tăcea din gură! susţinuse el mai apoi. Fiindcă, interpretate de creierele unor amatori, vorbele acestea îi pecetluiseră lui Webb condamnarea la moarte – condamnarea lui „Jason Bourne" – act evitat doar în ultima clipă, de David însuşi, în timp ce echipa de călăi îşi ocupase poziţiile şi aştepta.

Morris Panov nu se mulţumise să se vâre cu forţa în comisia de doctori de la spitalul Walter Reed şi mai târziu de la sanatoriul medical din Virginia, dar el era acum cel care dirija spectacolul, spectacolul lui Webb: *Nenorocitul e amnezic, idioţilor: De săptămâni întregi încearcă să vă comunice asta într-o engleză perfect coerentă – probabil prea coerentă pentru minţile voastre încâlcite.*

Lucraseră câteva luni împreună, mai întâi ca medic şi pacient, apoi ca prieteni. Îl ajuta faptul că Marie îl adora pe Mo – numai Dumnezeu ştia ce mare nevoie avea de un aliat. Povara pe care o reprezentase omul acesta pentru soţia lui era de neimaginat, începând cu primele zile, în Elveţia, când începuse să înţeleagă prin ce suferinţe trecea bărbatul care o luase prizonieră, până când se angajase – cu totul împotriva voinţei ei – să-l ajute, fără să creadă o clipă ceea ce el însuşi credea, spunându-i tot timpul că nu e ucigaşul care se crede, că nu e asasinul pe care îl cred ceilalţi. Convingerea ei devenise o ancoră în lumea lui care se prăbuşea, iar dragostea ei, miezul normalităţii sale care abia se năştea. Fără Marie n-ar fi fost decât un om abandonat, urât, mort. Iar fără Mo n-ar fi fost mai mult decât o legumă. Cu amândoi lângă el, alunga încetul cu-ncetul nori turbaţi şi regăsea soarele.

Iată de ce optase pentru o oră de alergare pe pista îngheţată şi pustie în loc să meargă direct acasă după seminarul de după-amiază. Seminariile, săptămânale, se prelungeau adesea mult după ora la care ar fi trebuit să se sfârşească şi Marie nu avea niciodată o oră fixă pentru masă, ştiind că vor mânca în oraş, urmaţi de cei doi bodyguarzi, în întuneric, tot aşa cum unul îi urma şi în clipa de faţă, peste pajişte, iar celălalt se afla fără îndoială deja în sala de sport. Ce nebunie! Sau…

Imaginea care îl împinsese spre „exerciţiul fizic intens” al lui Panov îi apăruse fără veste în minte, cu câteva ceasuri în urmă, pe când punea note pe lucrări, în biroul său. Fusese un chip, un chip pe care îl cunoştea şi îl iubea foarte mult. Un chip de copil, care se maturizase pe ecranul creierului său în câteva secunde şi devenise portretul tulbure, imperfect dar întreg, al unei părţi a fiinţei sale; era îmbrăcat în uniformă. Cu lacrimi scurgându-i-se pe obraji, înţelesese că era fratele său, cel despre care îi povestiseră, prizonier de război pe care el îl salvase cu ani în urmă din jungla din Tam Quan, în pofida exploziilor asurzitoare şi a unui trădător pe care tot el îl executase, pe nume Jason

Bourne. Imaginile violente, fragmentate, fuseseră prea mult pentru el; îşi dusese cu greu până la urmă seminarul, pretextând o durere de cap. Trebuia să se elibereze, să accepte sau să respingă straturile cojinde ale memoriei cu ajutorul raţiunii, care îl îndemna acum spre sala de sport, îl îndemna să alerge împotriva vântului, oricât de puternic. N-o putea împovăra pe Marie de fiecare dată când se prăbuşea câte un stăvilar; o iubea prea mult. Atunci când putea, se descurca singur. Era contractul lui cu sine însuşi.

Deschise uşa grea, întrebându-se în trecere de ce toate uşile sălilor de sport trebuie să aibă greutatea unor porţi de fortăreaţă. Intră, trecu pe sub o arcadă, străbătu un coridor cu pereţi albi şi ajunse la uşa vestiarului facultăţii. Fu încântat să constate că încăperea era goală; nu se afla într-o stare de spirit propice conversaţiilor banale şi dacă ar fi fost obligat să răspundă ar fi părut posac, sau chiar straniu. De asemenea, se simţea mult mai bine fără privirile curioase pe care fără îndoială ar fi trebuit să le suporte. Marginea prăpastiei era încă foarte aproape; trebuia să se retragă încet, mai întâi în sinea sa, apoi împreună cu Marie. Iisuse, când aveau să se sfârşească toate acestea? Cât mai putea să-i ceară? Adevărul era că nu trebuise să-i ceară niciodată nimic – ea îi dăduse totul fără să i se ceară.

Webb ajunse în dreptul şirului de dulapuri. Al lui era la capătul opus. Se îndrepta spre el printre băncuţele de lemn şi dulapurile adiacente când privirile îi fură atrase de un obiect aflat în faţa şa. Se repezi la el; un bilet împăturit, lipit cu scotch de dulap. Îl smulse şi-l desfăcu: *A telefonat soţia ta. Te roagă s-o suni cât poţi de curând. Zice că-i urgent. Ralph.*

Îngrijitorul vestiarului ar fi putut avea atâta minte încât să iasă şi să strige după el! îşi spuse David furios, descuindu-şi dulapul. Căută febril în buzunarele pantalonilor atârnaţi în cui, apoi alergă la telefonul instalat pe perete. Băgă moneda, neplăcut impresionat de constatarea că îi tremurau mâinile, apoi realiză şi de ce. Marie nu folosea niciodată cuvântul „urgent”. Evita astfel de cuvinte, dacă putea.

— Alo?

— Ce s-a întâmplat?

— M-am gândit eu că trebuie să fii pe afară, spuse soţia sa. Panaceul lui Mo, cel pentru care el garantează c-o să te vindece, dacă nu mori mai întâi de inimă.

— Ce s-a întâmplat?

— David, vino acasă. Te aşteaptă cineva cu care trebuie să te întâlneşti. Vino repede, iubitule.

Subsecretarul de Stat Edward McAllister făcu o introducere cât mai scurtă dar, lăsând să-i scape câte un detaliu pe ici pe colo, îi dădu de înţeles lui Webb că nu face parte din eşaloanele inferioare ale Departamentului. Dar că experienţa şi cunoştinţele sale îl puneau la adăpost de efectele schimbărilor din administraţie.

— Dacă vreţi, d-le Webb, afacerile noastre mai pot aştepta până vă schimbaţi hainele cu ceva mai confortabil.

David mai purta încă şorţul pătat de transpiraţie şi un tricou, hainele şi le înşfăcase din dulap şi, cu ele în braţe, se repezise la maşină.

— Nu cred, răspunse el. Nu cred că afacerile dumneavoastră pot să aştepte d-le McAllister, nu la serviciul de unde veniţi.

— Stai jos, David. Marie St. Jaques Webb intră în încăpere ducând două prosoape. Unul i-l întinse lui Webb, în timp ce cei doi se aşezau faţă în faţă, lângă căminul unde focul nu fusese aprins. Marie trecu în spatele soţului ei ştergându-i gâtul şi umerii cu cel de-al doilea prosop. Lumina unei veilleuze îi accentua tenta roşcată a părului dar îi lăsa în umbră trăsăturile şi ochii aţintiţi asupra omului venit din partea Departamentului de Stat.

— Vă rog, continuaţi, spuse ea. După cum ne-am înţeles, am aprobarea guvernului să asist la orice aveţi de spus.

— S-a pus problema altfel? întrebă David privind mai întâi în sus, la ea, apoi la oaspete, fără a-şi ascunde ostilitatea.

— Nici o clipă răspunse McAllister zâmbind stins, dar sincer. Nimănui din cei care au citit despre contribuţia soţiei dumneavoastră nu i-ar trece prin cap să o facă. Acolo unde alţii au dat greş, ea a învins.

— Asta aşa e, aprobă Webb. Şi fără să facă prea multe comentarii.

— Hai David, lasă.

— Iertaţi-mă. Are dreptate. Am idei preconcepute şi n-ar trebui, nu?

Webb încercă să zâmbească, dar nu prea reuşi.

— După părerea mea, aveţi tot dreptul, spuse Subsecretarul. Dacă aş fi în locul dumneavoastră aş face la fel. Dar în ciuda faptului că venim din medii asemănătoare – şi eu am lucrat în

Orientul îndepărtat câţiva ani – nimeni nu s-ar fi gândit măcar să mă propună pentru misiunea pe care v-aţi asumat o dumneavoastră. Ceea ce aţi făcut e la ani-lumină de puterile mele.

— Şi ale mele, în mod destul de evident.

— Nu la fel se vede şi de unde stau eu. Dumnezeu mi-e martor, eşecul nu vi se datorează.

— Acum sunteţi amabil. Nu vă supăraţi, dar prea multă amabilitate – de unde staţi dumneavoastră – mă nelinişteşte.

— Atunci haideţi să ne ocupăm de scopul venirii mele, vreţi?

— Vă rog.

— Şi sper că ideile dumneavoastră despre mine nu sunt prea drastice. Nu vă sunt duşman, d-le Webb. Vreau să vă fiu prieten. Am puterea să trag sfori în aşa fel încât să vă ajut şi să vă protejez.

— De ce?

— De un lucru la care nu se aşteaptă nimeni.

— S-auzim.

— Începând peste o jumătate de oră, paza dumneavoastră va fi dublată, spuse McAllister, privindu-l pe David drept în ochi. E decizia mea şi o voi cvadrupla dacă mi se pare că este nevoie. Orice persoană care intră în campus va fi interogată, iar împrejurimile cercetate din oră în oră. Bodyguarzii nu se vor mai pierde în decor, mulţumindu-se să vă urmărească din priviri, ci vor fi la rândul lor extrem de vizibili. Vizibili şi sper ameninţători.

— Christoase! sări Webb de pe scaun. Carlos!

— Nu cred, spuse reprezentantul Departamentului de Stat. Nu-l putem exclude pe Carlos, dar posibilitatea e foarte mică.

— Da? David dădu din cap. Probabil că aşa e. Dacă ar fi fost Şacalul, oamenii voştri ar fi fost peste tot dar nu la vedere. I-aţi lăsa să vină după mine, ca să puneţi mâna pe el; iar dacă mă ucide, ei bine, preţul e acceptabil.

— Nu şi pentru mine. Nu trebuie neapărat să mă credeţi pe cuvânt, dar să ştiţi că aşa e.

— Vă mulţumesc dar, atunci, despre ce e vorba?

— Dosarul dumneavoastră a fost deschis – vreau să vă spun dosarul Treadstone a ieşit la iveală.

— A ieşit sau a fost scos?

— La început cu permisiunea autorităţilor, fiindcă era vorba de o situaţie limită şi, într-un fel, n-am avut de ales. Apoi lucrurile ne-au scăpat din mână iar acum ne preocupă soarta

dumneavoastră.

— Staţi aşa. Cine a pus mâna pe dosar?

— Unul din oamenii din interior, de sus de tot. Avea cele mai bune recomandări, nimeni nu le-ar fi putut pune la îndoială.

— Cine e?

— Un agent al MI6 care opera în Hong Kong, un om pe care CIA a contat ani de zile. S-a suit în avion, a aterizat la Washington, s-a dus direct la legătura lui dinăuntrul Agenţiei şi la cerut să-i dea tot ce există legat de Jason Bourne. A susţinut că are o criză în teritoriu, ca rezultat direct al proiectului Treadstone. Deasemenea a lăsat să se înţeleagă că, dacă Serviciul de Informaţii american mai vrea să coopereze cu cel englez, e mai bine să i se satisfacă cererea.

— Dar trebuia să vină cu un motiv foarte solid.

— Asta a şi făcut.

McAllister făcu o pauză, clipi nervos şi îşi masă fruntea cu degetele.

— Ei?

— Jason Bourne a apărut din nou, spuse McAllister încet. A mai comis o crimă. În Kowloon.

Marie trase brusc aer în piept şi îşi încleşta mâna pe umărul soţului ei; în ochii mari, căprui, se citea furia dar şi spaima. Privi tăcută la vizitator. Webb nu se clinti. Îl studia pe McAllister, ca pe un om care priveşte o cobră.

— Ce dracu’ tot spui? şopti, apoi îşi recapătă glasul. Jason Bourne – acel Jason Bourne nu mai există. N-a existat niciodată!

— Asta o ştii dumneata şi o ştim noi, dar în Asia legenda este încă vie. Dumneata ai creat-o, domnule Webb – şi ai făcut-o după părerea mea strălucit.

— Nu mă interesează părerea dumitale, domnule McAllister, spuse David îndepărtând mâna soţiei sale şi ridicându-se de pe scaun. La ce caz lucrează agentul ăsta MI6? Câţi ani are? Care e factorul lui de stabilitate, care sunt antecedentele lui? Trebuie să fi aflat ceva despre el până acum.

— Desigur. Nu e nimic special. Londra îi confirmă statele de serviciu excepţionale, statutul actual şi informaţiile pe care ni le-a dat. Ca şef de staţie pentru MI6, a fost contactat de poliţia din Kowloon – Hong Kong în urma unor evenimente de natură explozivă. Până şi Foreign Office-ul l-a susţinut.

— O greşeală! strigă Webb scuturând din cap, apoi coborî glasul. A fost cumpărat, McAllister. Cineva trebuie să-i fi oferit o

mică avere pentru dosarul ăla. S-a folosit de singura minciună credibilă, iar voi aţi înghiţit momeala!

— Mă tem că nu e minciună – nu din punctul lui de vedere. El a crezut în dovezile care-i s-au adus, după cum şi Londra le-a crezut. Un Jason Bourne s-a reîntors în Asia.

— Şi dacă îţi spun că nu e prima dată când centrului i se serveşte o minciună numai pentru ca un agent prost plătit şi expus la prea multe riscuri să poată trece de partea cealaltă. După atâţia ani şi atâtea primejdii, te trezeşti că nu ţi-a rămas nimic. Profiţi de ocazia care îţi asigură venitul pe piaţă. În acest caz, dosarul.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci nu i-a folosit prea mult. E mort.

— Ce e?

— A fost împuşcat mortal acum două seri, în biroul său din Kowloon, la numai o oră după ce aterizase la Hong Kong.

— Fir-ar să fie, asta n-ar fi trebuit să se-ntâmple, spuse David, uimit. Un om care trădează are grijă să-şi acopere spatele. Îşi construieşte un dosar despre binefăcătorul său şi are grijă să-l anunţe că, dacă i se întâmplă ceva, dosarul are să ajungă pe mâinile cui trebuie. E asigurarea lui, singura.

— Era curat, insistă McAllister.

— Sau tâmpit.

— Nimeni nu crede asta.

— Dar ce credeţi despre el?

— Că era pe urmele unui fir extraordinar, care ar fi putut duce la explozii de violenţă în toată lumea interlopă din Hong Kong şi Macao. Brusc, crima organizată a devenit grozav de haotică, asemănătoare războaielor din anii douăzeci şi treizeci. Asasinatele s-au înmulţit. Bande rivale au început să instige la revoltă; cheiurile s-au transformat în câmpuri de luptă, depozitele, ba chiar şi navele de marfă sunt aruncate în aer din răzbunare sau pentru a elimina concurenţi. Uneori nu e nevoie decât de câteva fracţiuni războinice, puternice – şi de un Jason Bourne în fundal.

— Dar, din moment ce nu există un Jason Bourne, restul e treaba poliţiei. Nu a celor de la MI6.

— Domnul McAllister tocmai a spus că agentul a fost contactat de poliţia din Hong Kong, interveni Marie privindu-l fix pe Subsecretarul de Stat. În mod evident, MI6 a fost de acord cu decizia. De ce?

— Din greşeală.

David stătea nemişcat cu respiraţia întretăiată.

— Jason Bourne nu e creaţia poliţiei, spuse Marie alăturându-se soţului ei. El a fost creat de Reţeaua de Informaţii a Statelor Unite, prin intermediului Departamentului de Stat. Dar eu cred că MI6 avea un motiv mai puternic decât găsirea unui asasin care se dădea drept Jason Bourne. N-am dreptate, domnule McAllister?

— Ba da, doamnă Webb. Un motiv cu mult mai puternic. În discuţiile pe care le-am avut în ultimele zile mulţi dintre noi au fost de părere că dumneavoastră o să vedeţi lucrurile mai limpede decât putem să le vedem noi. Să spunem că e vorba de o problemă de natură economică, ale cărei consecinţe ar putea fi foarte grave în domeniul politic şi nu numai în Hong Kong, ci în întreaga lume. Cât timp aţi lucrat pentru guvernul canadian, aţi fost un economist foarte apreciat. Aţi acordat asistenţă ambasadorilor şi delegaţilor cu activitate pretutindeni în lume.

— Da, dar vă rog să-i explicaţi toate acestea şi stăpânului casei.

— Nu e momentul potrivit pentru a dezechilibra piaţa Hong Kong-ului, domnule Webb, chiar dacă e – sau poate cu atât mai mult cu cât e – o piaţă ilegală. Un astfel de dezechilibru, combinat cu violenţe, lasă impresia unei lipse de stabilitate a guvernului, dacă nu cumva una mult mai profundă. Şi nu e cel mai potrivit moment pentru a da Chinei pe mână mai multă MUNIŢIE decât are deja.

— Mai spuneţi-mi odată.

— Tratatul din 1997, răspunse Marie încet. Data limită e peste nici zece ani, motiv pentru care s-au negociat noi acorduri cu Beijing-ul. Şi totuşi, nimic nu e sigur, totul e instabil şi e mai bine să nu clătinam prea tare barca. Stabilitatea şi calmul sunt cheia afacerii.

David privi la ea, apoi la McAllister. Dădu din cap.

— Pricep. Am mai citit prin ziare şi prin reviste, dar e un subiect la care nu mă pricep foarte bine.

— Soţul meu e interesat de alte lucruri, îi explică Marie lui McAllister. De studiul oamenilor, a civilizaţiilor.

— Bun, spuse Webb. Şi?

— Pe mine mă interesează banii şi schimburile de valori, pieţele şi fluctuaţiile lor, stabilitatea lor, sau lipsa lor de stabilitate. Iar Hong Kong-ul înseamnă, dacă nu altceva, bani.

Banii sunt, mai mult sau mai puţin, singura lui bogăţie; şi singura lui raţiune de a exista. Economia lui ar muri fără bani; neunsă, orice pompă începe să scârţâie.

— Şi fără stabilitate nu rămâne decât haosul, adăugă McAllister. E scuza tuturor bătrânilor seniori ai războiului chinez. China intervine pentru a pune capăt haosului, pentru a-i suprima pe agitatori şi, deodată, n-a mai rămas decât gigantul în ale cărui mâini stau şi colonia şi Noile Teritorii. Minţile mai lucide de la Beijing sunt ignorate în favoarea elementelor violente, care doresc să-şi spele păcatele printr-o dominaţie militară. Băncile se prăbuşesc, iar Orientul îndepărtat intră la stăpân. Haos.

— Îi credeţi pe chinezi în stare de una ca asta?

— Hong Kong, Kowloon, Macao şi toate teritoriile fac parte din „cel mai mare stat de sub soare”, până şi acordurile occidentului cu China o recunosc. E o singură entitate şi ştii foarte bine că orientalii nu au înţelegere pentru copiii neascultători.

— Şi vrei să-mi spui că un singur om poate provoca toată această criză doar dându-se drept Jason Bourne? Nu te cred.

— Sigur probabilitatea e mică, dar ea există. Vezi dumneata legenda asta e de partea lui, ea acţionează ca un factor hipnotic. I s-au atribuit nenumărate crime şi numai pentru a îndepărta poliţia de pe urmele adevăraţilor autori – conspiratori fanatici de dreapta sau de stânga, care se folosesc de imaginea ucigaşă a lui Bourne. Dacă stai să te gândeşti, de fapt aşa s-a născut legenda însăşi, nu? Ori de câte ori o persoană importantă era asasinată în partea de sud a Chinei dumneata, sub numele de Jason Bourne făceai în aşa fel încât asasinatul să-ţi fie atribuit. În doi ani erai celebru dar, de fapt, nu ai ucis decât un singur om, pe informatorul beat din Macao, cel care a încercat să te sugrume.

— Nu-mi amintesc, spuse David.

Trimisul Departamentului de Stat dădu din cap cu înţelegere.

— Da, mi s-a spus. Dar nu înţelegi că, dacă victimele acestor asasinate sunt personalităţi politice şi influente – sau să spunem, guvernatorul britanic sau un negociator din partea chineză – atunci întreaga colonie s-ar putea revolta.

McAllister se opri clătinând din cap de parcă ar fi încercat să alunge astfel de imagine.

— Asta însă e grija noastră, nu a dumitale şi pot să-ţi spun că cei mai buni oameni ai serviciilor de informaţii lucrează în zona aceasta. Grija dumitale trebuie să fii dumneata însuţi, domnule

Webb. Iar acum e şi a mea. Trebuie să te protejăm.

— Dosarul ăla, spuse Marie cu răceală, n-ar fi trebuit dat nimănui.

— N-am avut de ales. Britanicii ne sunt colaboratori apropiaţi: trebuia să le dovedim că Treadstone e un caz încheiat şi că soţul dumneavoastră e la mii de kilometri depărtare de Hong Kong.

— Le-aţi spus şi unde e? strigă soţia lui Webb. Cum îndrăzniţi?

— N-am avut de ales, repetă McAllister masându-şi iar fruntea. Trebuie să cooperăm în momente de criză. Nu se poate să nu înţelegeţi atâta lucru.

— Ce nu înţeleg eu este cum de a existat un asemenea dosar referitor la soţul meu. Ar fi trebuit să fie o acţiune strict secretă.

— Legea spune ca operaţiunile finanţate cu acordul Congresului trebuie înregistrate.

— Nu zău, interveni David, supărat. Dacă tot ştii totul despre mine înseamnă că ştii şi de unde vin. Spune-mi, unde sunt toate dosarele referitoare la Meduza?

— Nu pot să-ţi dau un răspuns.

— Tocmai mi-ai dat unul.

— Doctorul Panov a încercat să vă convingă să distrugeţi toate hârtiile cazului Treadstone, insistă Marie. Sau măcar să folosiţi nume false, dar nici măcar atâta lucru n-aţi vrut să faceţi. Ce fel de oameni sunteţi?

— Eu personal aş fi fost de acord, spuse McAllister cu o căldură surprinzătoare. Îmi pare rău, d-nă Webb. Iertaţi-mă. Dar toate acestea s-au întâmplat înainte de sosirea mea… Ca şi dumneavoastră, am fost indignat de procedură. Poate aveţi dreptate, poate n-ar fi trebuit să existe niciodată un dosar. S-ar fi găsit alte căi…

— Rahat! îl întrerupse David, cu vocea spartă. Asta face parte dintr-o nouă strategie, dintr-o nouă capcană. Vreţi pielea lui Carlos şi nu vă pasă cum puneţi mâna pe ea.

— Mie îmi pasă, domnule Webb, chiar dacă dumneavoastră nu mă credeţi. Ce-mi pasă mie de Carlos – mie sau Departamentului pentru Orientul îndepărtat? El e o problemă a Europei.

— Vrei să spui ca mi-am petrecut trei ani din viaţă urmărind un om lipsit de importanţă?

— Nu, bineînţeles că nu. Vremurile se schimbă, perspectivele se schimbă şi ele. Uneori totul pare zadarnic.

— Iisuse Christoase!

— Las-o mai moale, David, spuse Marie îndreptându-şi atenţia

pentru scurtă vreme asupra reprezentantului guvernamental, palid, aşezat pe scaunul său, cu mâinile încleştate. Hai să ne calmăm cu toţii.

Apoi, privindu-şi soţul adânc în ochi, spuse:

— Ceva s-a întâmplat azi după-amiază, nu?

— Îţi spun eu mai târziu.

— Bine.

În timp ce David se reaşeza la locul lui, Marie îl privi pe McAllister, îi privi chipul ridat şi obosit, mai bătrân decât fusese cu câteva minute în urmă.

— Tot ce ne-aţi spus până acum are un scop, nu-i aşa? Şi încă n-aţi terminat. Am dreptate?

— Da şi nu mi-e uşor. Vă rog să nu uitaţi că nu e multă vreme de când am început să lucrez la dosarul secret al d-lui Webb.

— Inclusiv informaţiile referitoare la soţia şi copiii ucişi în Cambodgia?

— Da.

— Atunci spuneţi ce aveţi de spus, vă rog.

Încă o dată, McAllister îşi întinse degetele subţiri să-şi maseze fruntea.

— Din câte ştiu, din informaţiile confirmate de Londra în urmă cu cinci ore, e posibil ca soţul dumneavoastră să fi devenit ţinta unui om care încearcă să-l ucidă.

— Dar nu Carlos, nu Şacalul, spuse Webb, aplecându-se în scaun.

— Nu. Cel puţin până acum n-am găsit legătura cu el.

— Dar ce legături aţi găsit? întrebă Marie. Ce aţi aflat?

— Agentul MI6 din Kowloon avea în biroul său o mulţime de hârtii foarte importante. Dar, din toate, nu a dispărut decât dosarul Treadstone – dosarul referitor la Jason Bourne. Asta ne-a fost confirmat de Londra. E ca şi când s-ar fi emis un semnal. El e cel pe care îl vrem, numai Jason Bourne.

— Dar de ce? strigă Marie, cu mâna încleştată pe încheietura soţului ei.

— Pentru că un om a fost asasinat, spuse Webb încet. Iar alt om vrea să se răzbune.

— De la ideea asta am plecat şi noi, spuse McAllister dând din cap. Şi am făcut ceva progrese.

— Cine e cel asasinat? întrebă fostul Jason Bourne.

— Înainte de a vă da un răspuns trebuie sa ştiţi că tot ce avem e ce-au putut să descopere oamenii noştri din Hong Kong, pe

cont propriu. Speculaţii în cea mai mare parte, nu avem dovezi.

— Cum adică „pe cont propriu”? Unde dracu’ erau englezii? Doar voi le-aţi dat dosarul Treadstone!

— Pentru că ne-au dovedit că un om a fost ucis în numele creaţiei Treadstone, al creaţiei noastre – al dumitale! Nu ne-ar fi dezvăluit sursele lor, aşa cum nici noi nu le spunem cine sunt oamenii noştri de legătură. Ai noştri au tras câte douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ca să afle cine erau sursele agentului MI6 omorât, în ideea că unul din ei e autorul. În Macao au auzit un zvon care s-a dovedit a fi mai mult decât atât.

— Te întreb din nou: cine e cel asasinat?

— O femeie, răspunse McAllister. Soţia unui bancher din Hong Kong, un bancher pe nume Yao Mng, un *taipan* pentru care banca reprezintă numai o mică parte din avere. Are atât de mulţi bani încât până şi Beijing-ul l-a reprimit cu braţele deschise, pe post de consilier şi investitor. E influent, puternic şi intangibil.

— Împrejurările?

— Urâte dar nu mai urâte decât de obicei. Soţia lui era o actriţă oarecare, cu câteva roluri în filmele fraţilor Shaw, un pic mai tânără decât soţul ei. De asemenea, fidelă lui ca o iepuroaică în călduri, dacă-mi iertaţi…

— Vă rog, spuse Marie, continuaţi.

— În fine, tipul oricum se făcea că nu vede; ea era cucerirea lui, tânără şi frumoasă. Femeia făcea parte din protipendada coloniei, care-şi are partea ei de personaje dubioase. Weekend-ul acesta erau jocurile de noroc din Macao, cu mize incredibile, următorul – cursele din Singapore, sau o excursie cu avionul în Pescadore, pentru jocurile cu pistoale din locurile de întâlnire mai rău famate ale fumătorilor de opiu, cu pariurile de mii de dolari, atunci când focul începe pe deasupra meselor şi pistoalele trag la nimereală: care din cei prezenţi va fi ucis? Şi, desigur, drogurile la scară mare. Ultimul amant al femeii era lui distribuitor. Se aproviziona din Guanzhou, iar drumurile îl duceau dincolo de graniţa estică a lui Lok Ma Chau.

— Rapoartele spun că e o zonă cu trafic foarte intens, îl întrerupse Webb. Ce v-a făcut să vă concentraţi asupra lui şi a reţelei lui?

— Faptul că reţeaua lui, aşa cum foarte corect o numeşti, ameninţa să acapareze tot oraşul sau măcar o parte a lui. Scăpase de concurenţi unul câte unul, mituind patrulele chinezeşti să le scufunde bărcile şi să le omoare echipajele. Se

pare că lucrau eficient fiindcă o mulţime de trupuri sfârtecate de gloanţe au sfârşit în noroiul de pe malul râului. Fracţiunile şi-au declarat război iar distribuitorul – amantul tinerei soţii a bancherului – a fost sortit morţii.

— În situaţia dată tipul trebuie să fi ştiut ce-l aştepta. Trebuie să fi avut cel puţin zece bodyguarzi în jur.

— Ai dreptate. Şi numai o legendă poate înfrânge o gardă de dimensiunile astea. Legenda pe care au plătit-o duşmanii lui.

— Bourne, şopti David, scuturând din cap, cu ochii strânşi.

— Da, aprobă McAllister. Acum două săptămâni, traficantul de droguri şi soţia lui Yao Ming au fost împuşcaţi într-un pat din hotelul Lisabone din Macao. O crimă urâtă, cadavrele abia dacă au putut fi recunoscute. Arma folosită era un pistol automat Uzi. Incidentul a fost muşamalizat, poliţia şi reprezentanţii guvernului mituiţi cu sume mari de bani – banii unui *taipan.*

— Stai să ghicesc, spuse Webb monoton. Pistolul. E acelaşi cu cel folosit într-o crimă precedentă atribuită tot acestui Bourne.

— Arma a fost abandonată la uşa unui cabaret din Kowloon. În cabaret s-au găsit cinci cadavre, dintre care trei ale unora dintre cei mai bogaţi oameni de afaceri ai coloniei. Englezii n-au făcut nici un comentariu; doar ne-au arătat câteva fotografii.

— Bancherul ăsta, Yao Ming, spuse David. Soţul actriţei. El e legătura descoperită de oamenii voştri, nu?

— Am aflat că era una din sursele agentului MI6. Relaţiile pe care le avea la Beijing făceau din el unul din cei mai importanţi oameni ai Serviciului de Informaţii. Era de nepreţuit.

— Apoi, desigur, după ce i-a fost omorâtă soţia, tânăra şi iubita lui soţie…

— Trofeul lui, îl întrerupse McAllister. *Cucerirea* a fost cea care i-a fost răpită.

— Bine, bine, spuse Webb. Trofeul era mai important decât nevasta.

— Mi-am petrecut câţiva ani în Orient. E o expresie pentru asta, cred că în chineză, dar nu mi-o mai amintesc.

— *Ren you iaqian,* spuse David. Preţul imaginii unui om, cum s-ar zice.

— Da, cred că asta e.

— Deci englezul de la MI6 primeşte un mesaj de la omul său de legătură, *taipanul,* care, îndurerat, îi cere să-i facă rost de dosarul lui Jason Bourne, asasinul care i-a ucis soţia – trofeul – sau nu s-a terminat cu informaţiile de la Beijing pentru Serviciul

Britanic de Informaţii.

— Aşa cred şi-ai noştri. Drept răsplată, englezul e ucis pentru că Yao Ming nu-şi poate permite nici cea mai mică apropiere între numele lui şi al lui Bourne. *Taipanul* trebuie să rămână inaccesibil şi incoruptibil. El vrea să se răzbune dar nu cu riscul de a se lăsa descoperit.

— Şi englezii ce spun? întrebă Marie.

— Ne-au spus limpede să stăm deoparte. Londra a fost categorică. În cazul Treadstone am făcut-o de oaie, nu vor să ne mai băgăm nasul în afacerea din Hong Kong mai ales în vremurile astea tulburi.

— I-au pus vreo întrebare lui Yao Ming?

Webb îl privea atent pe Subsecretarul de Stat.

— Când am adus în discuţie numele ne-au spus că nici nu poate fi vorba. S-au cam speriat, dar asta nu i-a făcut să-şi schimbe atitudinea. Sau, cel mult, i-a enervat şi mai tare.

— Inaccesibil, spuse David.

— Probabil vor să continue să-l folosească.

— După câte a făcut? întrebă Marie. După câte i-a făcut şi i-ar mai putea face soţului meu?

— E o altă lume, spuse McAllister, moale.

— Aţi colaborat cu ei…

— A trebuit s-o facem, interveni reprezentantul guvernamental.

— Atunci insistaţi ca şi ei să colaboreze cu voi. Pretindeţi-le-o.

— Iar ei, la rândul lor, ne vor cere altceva în schimb. Nu putem.

— Mincinoşilor!

Marie întoarse capul dezgustată.

— Eu nu v-am spus nici o minciună, doamnă Webb.

— Oare de ce simt că nu pot avea încredere în dumneata, domnule McAllister.

— Poate pentru că nu ai încredere în guvern, domnule Webb şi nici nu ai prea multe motive s-o faci. Nu pot să-ţi spun decât că eu sunt un om cinstit. Poţi accepta asta sau nu – mă poţi accepta pe mine sau nu – dar între timp eu trebuie să îţi asigur protecţia.

— Mă priveşti ciudat… De ce?

— Pentru că n-am mai fost niciodată într-o situaţie ca asta, de aia.

Se auzi clopoţelul sunând şi Marie, clătinând din cap, se ridică şi ieşi în hol. Deschise uşa. Pentru o clipă, respiraţia i se opri şi

ea rămase privind ţintă la cei doi bărbaţi care, umăr la umăr îşi prezentau legitimaţiile învelite în plastic negru, fiecare cu insigna agăţată în partea de sus, cu vulturul în care se reflecta lumina lămpilor de pe verandă. În spatele lor, lângă bordură, apăruse o a doua maşină întunecată; înăuntru se vedeau alte siluete şi vârful aprins al unei ţigări – alţi bărbaţi, alte gărzi. Îi venea să ţipe, dar n-o făcu.

Edward McAllister se urcă pe locul din dreapta al maşinii puse la dispoziţia sa de Departamentul de Stat şi privi prin fereastra închisă la silueta rămasă în prag. Fostul Jason Bourne stătea nemişcat cu ochii la vizitatorul care pleca.

— Hai să mergem de aici, îi spuse McAllister şoferului, un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu el, cu chelie şi ochelari cu rame de baga.

Maşina porni; şoferul era atent la strada necunoscută, îngustă, mărginită de copaci, la numai un cvartal depărtare de plaja stâncoasă a micului orăşel din Maine. Timp de câteva minute, nici unul din ei nu rosti un cuvânt. În cele din urmă, şoferul întrebă:

— Cum a mers?

— Mers? răspunse celălalt. După cum spune ambasadorul, toate piesele sunt la locul lor. Temelia e pusă, raţionamentul există; munca de misionar e făcută.

— Îmi pare bine s-aud asta.

— Da? Atunci şi mie îmi pare bine.

McAllister îşi ridică mâna ce-i tremura.

— Ba nu, mie nu-mi pare bine, spuse el brusc. Mie mi-e silă.

— Îmi pare rău…

— Şi apropo de munca de misionar să ştii că eu sunt creştin. Vreau să spun că sunt credincios – nu sunt fanatic, nu cred că am mai trăit o dată, mai demult, nu mă prosternez cu ceasurile în faţa altarului, dar cred cu adevărat. Merg cu soţia la biserică cel puţin de două ori pe lună şi amândoi fiii mei fac la fel. Sunt un om generos pentru că aşa vreau eu să fiu. Poţi să înţelegi atâta lucru?

— Sigur. Nu-ţi împărtăşesc sentimentele, dar pot să le înţeleg.

— Numai că eu abia am ieşit din casa omului ăluia!

— Hei, uşurel. Ce ţi s-a-ntâmplat?

McAllister privea fix înainte şi luminile care alergau pe lângă ei i se prelingeau pe faţă.

— Dumnezeu să mă ierte, şopti el.

CAPITOLUL 4

Întunericul se umplu deodată de urletele suprapuse într-o hărmălaie îngrozitoare, din ce în ce mai aproape. Apoi trupurile apărură din senin, se repeziră la ei strigând, cu feţele contorsionate în agonie. Webb căzu în genunchi, acoperindu-şi faţa şi gâtul cu mâinile cum putea mai bine, ţintă mişcătoare în mijlocul cercului de atacatori. Hainele negre erau bune în întuneric, dar nu aveau să-l ajute prea mult dacă începeau să tragă la întâmplare omorându-i şi unul din paznici. Dar nu întotdeauna asasinii trăgeau cu gloanţe. Mai existau şi săgeţile – proiectile ucigaşe aruncate din arme cu aer comprimat, înfipte acolo unde pielea e neapărată şi care aduc moartea în câteva minute. Sau secunde.

O mână i se aşeză pe umăr. Se răsuci aruncându-şi braţul în sus şi îndepărtând-o, în acelaşi timp făcând un pas spre stânga şi ghemuindu-se ca un animal.

— Vă simţiţi bine, domnule profesor? îl întrebă bodyguard-ul din dreapta lui zâmbindu-i larg în lumina lanternei.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu-i grozav? strigă şi bodyguard-ul din stânga apropiindu-se pe când David se ridica în picioare.

— Ce?

— Puştii ăştia sunt extraordinari. Îţi face plăcere să-i priveşti.

Se terminase. Campusul era tăcut din nou; în depărtare, printre clădirile de piatră aşezate cu faţa la terenurile de joc şi la stadion, flăcările unui foc de tabără dansau pe sub băncile peluzelor goale. Suporterii echipei de fotbal se încălziseră iar paznicii lui se distrau de minune.

— Dar dumneavoastră, domnule profesor? spuse în continuare cel din stânga. Vă simţiţi mai liniştit acum că suntem aici, cu dumneavoastră?

Se terminase. Criza de nebunie luase sfârşit. Sau…? De ce-i bătea inima atât de tare? De ce era atât de dezorientat, atât de speriat? Ceva nu era în regulă.

— Oare de ce mă irită toată parada asta? spuse David la cafeaua de dimineaţă aşezat în nişa în care îşi luau întotdeauna micul dejun, din vechea casă victoriană.

— Duci dorul plimbărilor pe plajă, spuse Marie, punându-i soţului său un ou ochi pe o felie de pâine prăjită. Mănâncă asta înainte să fumezi.

— Nu, serios. Mă enervează. De o săptămână încoace sunt ca o raţă la o tarabă de tir de la bâlci, cu o protecţie superficială. Abia ieri după-amiază mi-am dat seama.

— Cum adică?

Marie puse tigaia în chiuvetă, fără să-şi ia ochii de la Webb.

— Ai şase oameni după tine, patru „în flancuri” după cum spui tu, ceilalţi doi scrutând drumul înainte şi în urma ta.

— Paradă.

— De ce-i spui aşa?

— Nu ştiu. Toată lumea e la locul ei, toţi merg ca după tobă. Nu ştiu.

— Simţi că ceva nu e bine?

— Cred că da.

— Atunci spune-mi. Aşa mi-ai salvat viaţa pe Guisan Quai, în Zurich. Vreau să aud – adică, poate că nu vreau, dar trebuie.

Webb sparse gălbenuşul pe pâine.

— Îţi imaginezi ce uşor i-ar fi cuiva, destul de tânăr ca să treacă drept student, să se apropie de mine pe o alee şi să tragă cu o săgeată dintr-un pistol cu aer comprimat? Zgomotul se poate acoperi cu o tuse sau cu un hohot de râs, iar eu aş sfârşi cu o sută de centimetri cubi de stricnina în sânge.

— Tu ştii lucrurile astea mult mai bine decât mine.

— Sigur. Pentru că eu aşa aş face.

— Nu. Jason Bourne ar putea face asta. Nu tu.

— Bine, să zicem că m-am pus în pielea lui. Asta nu înseamnă că n-am dreptate.

— Ce s-a întâmplat ieri după-amiază?

Webb se juca cu oul şi cu pâinea pe farfurie.

— Am terminat seminarul târziu, ca de obicei. Se întuneca şi cei doi bodyguarzi mi s-au alăturat şi am pornit împreună să traversăm curtea interioară spre parcare. Un meci de fotbal – echipa noastră neînsemnată contra unei alte echipe neînsemnate, dar un meci important pentru noi. Galeria a trecut pe lângă noi în goană, îndreptându-se spre un foc de tabără de dincolo de peluze, cu ţipete şi strigăte şi cântece războinice, ca să se încălzească. În momentul ăla mi-am spus: Pană aici mi-a fost. Dacă e să se întâmple cândva, *acum* are să se întâmple. Crede-mă, timp de câteva clipe, *am fost* Jason Bourne. M-am ferit

şi m-am ghemuit încercând să nu-i scap din ochi – am fost foarte aproape de panică.

— Şi, pe urmă? întreabă Marie, neliniştită de tăcerea lui bruscă.

— Aşa-zişii mei paznici priveau spectacolul şi râdeau, mai ales cei doi din faţă se distrau nemaipomenit.

— Şi te-a deranjat?

— Instinctiv. Eram o ţintă descoperită, în mijlocul unei mulţimi aţâţate. Simţurile mi-au transmis mesajul, mintea n-a mai avut nevoie.

— Cine e cel care vorbeşte acum?

— Nici eu nu ştiu. Nu ştiu decât că în acele câteva clipe, în jurul meu nimic n-a mai avut sens. Apoi, un moment mai târziu, ca şi când ar fi vrut să-mi confirme sentimentele pe care nu le pusesem în cuvinte, tipul din stânga mea, din spate, mi-a pus mâna pe umăr şi mi-a spus ceva de genul: Nu-i aşa ca puştii ăştia sunt grozavi? Tare-ţi place să te uiţi la ei, nu? I-am mormăit ceva fără sens, iar el mi-a spus şi astea sunt exact cuvintele lui: Iar dumneavoastră, domnule profesor? Vă simţiţi mai liniştit acum că suntem aici, cu dumneavoastră?

David îşi ridică privirile către soţia sa.

— Oare mă simt mai bine? Eu? Acum?

— Omul ştie care e datoria lui, îl întrerupse Marie. Să te protejeze. Sunt sigură că vroia să ştie dacă te simţi mai în siguranţă.

— Oare? Mulţimea aceea zgomotoasă de copii, lumina puţină, umbrele trupurilor, feţele neclare... iar el intră în joc şi se distrează şi toţi fac acelaşi lucru. Oamenii aceştia sunt aici ca să mă apere cu adevărat?

— Dar de ce altceva?

— Nu ştiu. Poate e din cauză că eu am trecut pe acolo pe unde ei n-au fost. Poate gândesc prea mult; mă tot gândesc la McAllister şi la ochii ăia ai lui. Dacă n-ar fi clipit, ar fi arătat ca ai unui peşte mort. Puteai citi orice voiai în ei, după cum aveai chef.

— Ţi-a spus o mulţime de lucruri şocante, spuse Marie, rezemată de chiuvetă, cu braţele încrucişate şi privindu-şi atent soţul. Trebuie să fi avut un efect teribil asupra ta. Ştiu, pentru că asupra mea l-a avut.

— Probabil, răspunse Webb dând din cap. Ironia e că pe cât vreau de mult să-mi amintesc unele lucruri, sunt şi altele pe care aş vrea să le uit.

— De ce nu-l suni pe McAllister, să-i spui şi lui ce simţi, ce crezi? Ai un număr direct al lui şi de acasă şi de la serviciu. Mo Panov te-ar sfătui şi el să faci asta.

— Da, ştiu.

David continuă să ciugulească fără chef din ou.

— Da, dacă ai o modalitate de a-ţi descărca sufletul, fă-o cât mai repede, asta mi-ar spune.

— Atunci fă-o.

Webb zâmbi, cam cu tot atâta entuziasm cu cât îşi mânca micul dejun..

— Poate am s-o fac, poate nu. Nu vreau să par că dau semnele unei obsesii recurente, sau pasive, sau latente, cum i s-o fi spunând. Dacă ar fi după el, Mo s-ar înfiinţa imediat să-mi stoarcă creierii.

— Dacă n-o face el, s-ar putea s-o fac eu.

— „*Ni shi nuhaizi*”, spuse David ştergându-se cu un şerveţel, ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre ea.

— Şi ce înseamnă asta, soţul meu enigmatic şi iubitul meu numărul 87?

— Înseamnă, în traducere liberă, că eşti încă o puştoaică şi nu tocmai – şi că încă pot să fac faţă, trei zile din cinci, în patul ăla în care am şi altceva de făcut cu tine decât să te bat la fund.

— Toate astea într-o propoziţie atât de scurtă?

— Noi nu ne risipim în cuvinte, noi desenăm imagini… Trebuie, să plec. Seminarul de azi e despre Rama al doilea al Siamului şi pretenţiile lui asupra statelor malaieziene la începutul secolului al XIX-lea. Nu e prea interesant, dar e important. Ce-i mai rău însă e că am un student din Moulmein, din Burma, care cred că ştie mai multe decât mine.

— Siam? întreabă Marie îmbrăţişându-l. Asta e Thailanda.

— Da, acum e Thailanda.

— Soţia ta, copiii. Doare, David?

O privi atent. O iubea atât de mult.

— Nu doare atât de tare pentru că nu mi-i amintesc foarte bine. Uneori sper să nu mi-i mai amintesc niciodată.

— Nu sunt de acord. Vreau să-i vezi şi să-i auzi şi să-i simţi. Şi să ştii că şi eu îi iubesc.

— Of, Doamne!

O îmbrăţişa şi trupurile li se lipiră unul de altul cu o căldura care era numai a lor.

*

* *

Pentru a doua oară suna ocupat; Webb puse receptorul în furcă şi se întoarse la studiul cărţii lui V. F. Vella despre „Siamul sub Rama III”, să vadă dacă studentul din Burma avea dreptate în legătură cu conflictul lui Rama II cu sultanul din Kedah, privitor la insula Penang. Era timpul înfruntărilor în sferele rarefiate ale studiilor academice. Pagodele Moulmein-ului din poezia lui Kipling lăsaseră locul unui student lipsit de respect pentru cei mai bătrâni ca el. Kipling ar înţelege asta şi l-ar face praf.

O bătaie scurtă la uşa biroului şi uşa se deschise înainte ca David să fi avut timp să răspundă. Era unul din bodyguarzi, cel care vorbise ieri după-amiază când cu galeria echipei de fotbal, în mijlocul mulţimii, al zgomotului, în mijlocul tuturor spaimelor lui.

— Bună ziua, domnule profesor.

— Bună. Jim, nu i aşa?

— Nu, Johnny. Dar n-are importanţă, nu se aştepta nimeni să ne ţineţi minte numele.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, dimpotrivă. Am venit să-mi iau la revedere, în numele tuturor. Drumul e liber, totul a revenit la normal. Ni s-a ordonat să ne prezentăm la B-Unu-L.

— La ce?

— Sună ridicol, nu? În loc să spună „Reveniţi la bază”, îi spun B-Unu-L, ca şi când ceilalţi n-ar înţelege.

— Eu unul nu înţeleg.

— Baza-Unu-Langley[2].

— Plecaţi? Toţi?

— Cam aşa.

— Dar am crezut... am crezut ca avem o urgenţă aici.

— Aici totul e curat.

— Nu m-a înştiinţat nimeni. N-am primit nici un mesaj de la McAllister.

— Regret, nu-l cunosc. Noi avem ordinele noastre.

— Dar nu se poate să veniţi aici şi să-mi spuneţi că plecaţi, aşa, din senin, fără să-mi daţi o explicaţie: Mie mi s-a spus că sunt o ţintă! Că cineva din Hong Kong vrea să mă omoare!

— Păi, eu nu ştiu ce vi s-a spus, sau dacă nu v-aţi convins singur de asta; tot ce ştiu eu e că avem o misiune de gradul zero în Newport News. Avem ordine de primit şi trebuie să ne apucăm

[2] Suntem agenţi CIA, toţi şase, presupun că ştiţi.

de treabă.

— Misiune de gradul zero? Şi eu?

— Odihniţi-vă, domnule profesor. Ni s-a spus că aveţi mare nevoie.

Tipul de la CIA se întoarse brusc pe călcâie şi ieşi pe uşă, închizând-o în urma lui.

Păi, eu nu ştiu ce vi s-a spus, sau dacă nu v-aţi convins singur... Dar dumneavoastră, domnule profesor? Vă simţiţi mai liniştit acum, că suntem aici, cu dumneavoastră?

Paradă?... Şara*dă!*

Unde pusese numărul lui McAllister? Unde Dumnezeu era? Fir-ar să fie şi ştia că îl are în două exemplare, unul acasă şi unul în sertarul biroului – nu, în portofel. Îl găsi şi formă numărul, tremurând din toate încheieturile de teamă şi de furie.

— Biroul d-lui McAllister, spuse o voce de femeie.

— Credeam că e un număr direct. Mie aşa mi s-a spus.

— Domnul McAllister e plecat din Washington, domnule, în acest caz noi trebuie să preluăm convorbirile şi mesajele.

— Mesajele? Unde e McAllister?

— Nu ştiu, domnule. Eu sunt una din secretare. Dar dânsul sună aproape în fiecare zi. Cine să-i spun că a sunat?

— Nu e suficient. Numele meu e Webb. Jason Webb... Nu, David Webb! Trebuie să vorbesc cu el acum. Imediat!

— Vă fac legătura cu departamentul care se ocupă de convorbirile sale urgente...

Webb trânti telefonul. Avea numărul de acasă a lui McAllister. Formă.

— Alo? O altă voce feminină.

— Cu domnul McAllister, vă rog.

— Mă tem ca nu-l puteţi găsi. Dar dacă vreţi să-mi lăsaţi numele şi un număr de telefon, am să i le transmit.

— Când?

— Păi ar trebui să sune mâine sau cel mai târziu poimâine, întotdeauna sună.

— Trebuie să-mi daţi numărul unde-l pot găsi acum, doamnă McAllister. Presupun că sunteţi doamna McAllister.

— Cred şi eu. De vreo optsprezece ani. Cu cine vorbesc?

— Webb! David Webb.

— Aa, desigur! Edward nu-mi prea povesteşte chestiunile de serviciu – şi în nici un caz nu mi-ar fi povestit de dumneavoastră – dar mi-a spus că dumneavoastră şi soţia dumneavoastră

sunteţi nişte oameni atât de drăguţi! Ba chiar fiul nostru mai mare, care e acum la şcoală, a devenit foarte interesat de universitatea unde predaţi. E-adevărat, în ultimul an n-a avut note prea bune, dar priveşte viaţa cu un entuziasm atât de mare, încât sunt sigură că ar fi o alegere bună…

— Doamnă McAllister! o întrerupse Webb. Trebuie să iau legătura cu soţul dumneavoastră. Acum!

— Vai, îmi pare foarte rău, dar nu cred că este posibil. E în Orientul îndepărtat şi, evident, nu am un număr de telefon de acolo. În situaţii urgente, întotdeauna sunam la Departamentul de Stat.

David închise. Trebuia să o alerteze – *s-o sune* – pe Marie. Linia trebuie să fie liberă de acum; sunase ocupat timp de aproape o oră şi Marie nu avea cu cine să vorbească atâta, nici măcar cu părinţii, sau cu fraţii ei din Canada. Ţineau mult unul la altul, dar ea se rupsese de viaţa dinainte. Nu mai era nici francofilă, ca tatăl său, nici lipită de casă, ca mama sa şi, chiar dacă îşi iubea foarte tare fraţii, nu mai avea nimic din fetişcana de la ţară, vorbind un dialect tărăgănat. Îşi găsise un alt destin în straturile rarefiate ale ştiinţelor economice superioare, cu un doctorat şi o slujbă bine plătită la guvernul canadian. Şi se măritase cu un american..

Quel dommage!

Tot ocupat! Fir-ar să fie, Marie!

În clipa aceea încremeni, cu tot trupul transformat într-un bloc de gheaţă arzândă. Aproape că nu se mai putea mişca, dar o făcu totuşi – ieşi în goană din biroul mic şi se repezi cu o asemenea viteză pe culoar că aproape răsturnă trei studenţi şi pe unul din colegii săi în drum; pe doi îi lipi de perete, iar ceilalţi se ghemuiră să-i facă loc; era, deodată, ca un om posedat de diavol.

În faţa casei calcă violent frâna; maşina scrâşni şi se opri, iar el sări afară şi se repezi pe aleea ce ducea la uşă. Rămase nemişcat, privind fix, cu respiraţia tăiată. Uşa era deschisă, iar pe tăblia în relief o mână lăsase o urmă roşie: sânge.

Webb se arunca înăuntru zvârlind totul în cale. Cercetă parterul, zdrobind mobila şi spărgând lampadarele. Apoi urcă scările; mâinile îi erau ca două lespezi subţiri de granit, nervii încordaţi, în aşteptarea unui sunet, a unui corp, toate instinctele ucigaşe treze şi limpezi ca amprenta însângerată de pe uşa de jos. Fu clipa în care realiză şi acceptă faptul că era din nou

asasinul – animalul ucigaş – acel Jason Bourne în a cărui piele mai fusese o dată. Dacă soţia lui era sus, va ucide pe oricine era acela care îi va face vreun rău – sau i-l făcuse deja.

Ajuns pe palier, împinse uşa dormitorului.

Explozia dărâmă toată partea de sus a peretelui holului. Se aruncă în partea opusă, rostogolindu-se; nu avea cu el nici o armă, dar avea o brichetă. Băgă mâna în buzunarul pantalonilor, căutând teancurile de hârtii pe care orice profesor le poartă cu el, le făcu mănunchi, se răsuci spre stânga şi aprinse bricheta; flacăra cuprinse hârtiile imediat. Le aruncă în dormitor, cât putu mai departe şi se ridică, cu spatele lipit de perete, dar cu ochii la celelalte două uşi de pe culoarul îngust de la etajul al doilea. Două lovituri fulgerătoare de picior şi ateriza pe podea, rostogolindu-se în umbră.

Nimic. Cele două încăperi erau pustii. Dacă exista un inamic, el se afla în dormitor. Dar cuvertura era deja în flăcări, care se întindeau încet spre tavan. Nu mai avea decât câteva secunde.

Acum!

Dintr-un salt, fu în încăpere şi, apucând cuvertura arzândă, o făcu ghem, apoi se aruncă pe podea, deasupra ei, înăbuşind focul până nu mai rămase din el decât cenuşa, aşteptând tot timpul şocul rece al unei lovituri în umăr sau în braţ, conştient, în acelaşi timp, că asta nu-l va împiedica să se ridice şi să-şi ucidă adversarul. Iisuse Christoase! Era din nou Jason Bourne!

Nu găsi nimic; Marie a lui nu era aici. Nimic altceva decât un agregat primitiv, o sfoară cu ajutorul căreia se declanşase o puşcă, menită să-l ucidă la intrarea pe uşă. Calcă bucăţile de pânză care mai ardeau încă, se întinse după un lampadar şi îl aprinse.

Marie. *Marie!*

Îl văzu. Un bilet aşezat pe perna ei: „Mi-ai răpit o soţie, îţi răpesc o soţie, Jason Bourne. E rănită, dar nu moartă, aşa cum e soţia mea. Ştii unde mă găseşti şi, dacă eşti prudent şi ai şi noroc, poate o mai găseşti şi pe ea. Poate cădem la o înţelegere, fiindcă şi eu am duşmani. Dacă nu, ce mai înseamnă moartea încă unei fiice?”

Webb scoase un strigăt şi se prăbuşi pe perne, încercând să înăbuşe revolta şi groaza care-i se ridicau în gât, să-şi domine durerea care îi încingea tâmplele. Se întoarse pe spate şi, cu ochii în tavan, simţi cum îl copleşeşte o linişte teribilă, brutală, îl înconjurau lucruri uitate, lucruri pe care nici lui Morris Panov nu i

le dezvăluise. Trupuri prăbuşindu-se sub cuţitul său, secerate de gloanţele armei sale, crime reale, nu imaginare. Făcuseră din el ceea ce el nu era, dar făcuseră treabă bună. Devenise imaginea aceea creată, devenise omul care ar fi vrut să nu fie niciodată. Trebuise s-o facă. Trebuise să supravieţuiască, fără a şti cine era cu adevărat.

Acum ştia că cei doi indivizi dinăuntrul său formau o fiinţă. Pe unul şi-l va aminti întotdeauna, pentru că era cel care voia să fie, dar, pentru moment, trebuia să fie celălalt, cel pe care îl detesta.

Jason Bourne se ridică de pe pat şi se îndreptă spre debaraua în care era un sertar ascuns, încastrat în perete, al treilea din cele montate. Întinse mâna şi desprinse cheia lipită cu scotch pe tavanul debaralei. O băgă în broască şi deschise sertarul. Înăuntru se găseau două pistoale automate demontate, patru bobine de sfoară subţire, care-i încăpeau în palmă, trei paşapoarte valabile pe trei nume diferite şi şase încărcături de exploziv destul de puternice ca să arunce în aer încăperi întregi, fiecare dintre ele. Va folosi una, sau pe toate. David Webb avea să-şi găsească soţia. Sau Jason Bourne avea să devină teroristul pe care nu-l visase nimeni vreodată, nici în coşmarurile cele mai groaznice. Îi era indiferent – i se luaseră prea multe. Nu mai putea răbda.

Bourne montă cele două pistoale şi îi puse celui de-al doilea încărcătorul. Acum erau pregătite. Şi el era. Se întoarse şi se întinse la loc pe pat, cu ochii ţintă în tavan. Piesele vor cădea, fiecare la locul ei, în cele din urmă, ştia. Apoi va începe vânătoarea. O va găsi – vie sau moartă, dar dacă era moartă, va începe din nou să ucidă şi nu-l va mai putea opri nimeni.

Oricine era cel care i-o răpise, nu va scăpa. Nu de Jason Bourne.

CAPITOLUL 5

Reuşind cu greu să se stăpânească, Webb ştia că problema păstrării calmului era exclusă. Cu degetele crispate pe automat, simţea mulţimea de gânduri ce i se perindau prin minte, în rafale scurte. Mai presus de toate, trebuia să acţioneze. Trebuia să se scoale şi să se mişte!

Departamentul de Stat. Acei oameni din departament pe care-i cunoscuse în timpul ultimelor luni petrecute în îndepărtatul şi secretul complex medical din Virginia – bărbaţii aceia obsedaţi, insistenţi, ce-l interogau fără milă, arătându-i zeci de fotografii până când Mo Panov le ordona să se oprească. Le aflase numele şi le notase, gândindu-se că poate într-o zi va dori să afle cine erau, de fapt, pentru nici un alt motiv decât o neîncredere instinctivă; erau oamenii care încercaseră să-l ucidă doar cu câteva luni înainte. Nu se interesase niciodată cum îi chema, iar ei nu se prezentaseră; îi cunoştea doar ca Harry, Bill, sau Sam, în ideea că identităţile lor reale i-ar fi mărit confuzia. În schimb, le citea, neobservat, ecusoanele şi, după ce plecau, nota şi băga bucăţile de hârtie în sertarul biroului, laolaltă cu obiectele sale personale. Când venea Marie să-l vadă, ceea ce se întâmpla în fiecare zi, îi dădea numele să le ascundă în casă, să le ascundă bine.

Mai târziu, Marie recunoscu că, deşi procedase exact aşa cum îi spusese el, o făcuse cu convingerea că bănuielile sale erau neîntemeiate, excesive. La puţin timp după aceea, într-o dimineaţă, la numai câteva minute după terminarea unei sesiuni foarte înfierbântate cu cei din Washington, David o rugă să părăsească imediat clinica, să se urce în maşină, să meargă la banca unde aveau un seif şi să procedeze după cum urmează: să pună o şuviţă scurtă de păr în marginea stângă a seifului, să încuie, să părăsească banca şi să revină după două ore să vadă dacă firul se mai găsea încă acolo.

Acesta dispăruse însă între timp. Marie fixase bine şuviţa în seif, nu avusese cum să cadă, decât dacă seiful fusese deschis. O găsi pe podeaua de gresie.

— De unde ai ştiut? îl întrebase ea.

— Unul dintre anchetatorii mei nostimi s-a înfierbântat o dată şi a încercat să mă provoace. Mo lipsea din cameră pentru

câteva minute şi tipul ăsta aproape m-a acuzat că mă prefac şi că le ascund diverse lucruri. Ştiam că trebuia să vii, aşa că i-am făcut jocul. Am vrut să văd, pentru mine, cât de departe merge cât de departe ar fi în stare să meargă.

Nimic nu fusese inviolabil atunci şi nu era nici acum. Prea semăna totul. Gărzile fusese îndepărtate, reacţiile lui proprii suspectate condescendent, ca şi cum el ar fi fost cel care ceruse protecţie în plus şi nu un oarecare Edward McAllister. Apoi, la numai câteva ore, Marie fusese răpită, conform unui scenariu pus la punct de către un bărbat agitat cu o privire moartă. Iar acum, acelaşi McAllister, se afla dintr-o dată la cincisprezece mii de mile depărtare de teritoriul în care se afla el în acest moment. Trădase Subsecretarul? Fusese cumpărat în Hong Kong? Trădase acesta Washingtonul, ca şi pe omul pe care jurase că-l va proteja? Ce se întâmplase? Oricum, indiferent ce era, printre toate secretele diabolic protejate, se afla şi numele de cod Meduza. Nu fusese niciodată menţionat în timpul interogatoriilor, niciodată nu se făcuse vreo referire la el. Absenţa sa era surprinzătoare. Era ca şi când batalionul secret de psihopaţi şi criminali care n-ar fi existat niciodată; istoria sa fusese ştearsă din documente. Dar istoria putea fi reînviată. Acesta era punctul lui de plecare.

Webb ieşi grăbit din dormitor şi se îndreptă către camera de lucru, cândva o mică bibliotecă în capătul coridorului din vechea casă în stil victorian. Se aşeză la birou, deschise sertarul de jos şi scoase câteva caiete şi hârtii diverse. Apoi, cu un coupe-papier, ridică fundul fals sub care se aflau alte hârtii. Era o colecţie stranie de amintiri fragmentate, imagini care-i reveniseră în minte la orele cele mai neaşteptate din zi şi din noapte. Se aflau acolo bucăţi de hârtie şi pagini rupte din diferite carneţele pe care notase cuvintele şi imaginile ce-i străfulgerau adeseori prin minte. O grămadă de amintiri dureroase, cele mai multe atât de cumplite încât nu le împărtăşise niciodată Mariei, temându-se ca nu cumva durerea provocată de ele să nu fie prea mare, dezvăluirile lui Jason Bourne prea brutale pentru ca soţia sa să le poată face faţă. Printre toate aceste secrete se aflau şi numele experţilor în operaţiuni clandestine ce-l interogaseră atât de eficient în Virginia.

Privirea lui David căzu pe arma ameninţătoare aflată pe marginea biroului. Fără să îşi dea seama, o luase, aducând-o din dormitor; o privi nedumerit un moment, apoi apucă telefonul. Era

începutul unei ore de agonie în timp ce, cu fiecare clipă ce trecea, Marie se îndepărta tot mai mult de el.

La prime două apeluri dădu de nevestele sau amantele celor pe care-i căuta; cei pe care încerca să-i contacteze dispăreau imediat ce se prezenta. Nu le era încă permis să-i răspundă personal! Nu s-ar fi atins de el, fără autorizaţie şi acea autorizaţie nu fusese data de cei în măsură să o facă. Dumnezeule, trebuia să-şi fi dat seama de asta mai dinainte.

— Alo?

— Casa Lanier, vă rog?

— Da.

— Cu William Lanier, vă rog. Transmiteţi-i că este urgent, alertă „O Mie Şase Sute”. Numele meu este Thompson, de la Departamentul de Stat.

— Un moment, spuse femeia, îngrijorată.

— Cine este acolo? întrebă o voce de bărbat.

— David Webb. Îţi aminteşti de Jason Bourne, nu-i aşa?

— Webb? urmă o pauză acoperită doar de respiraţia lui Lanier.

— Webb? De ce ai spus că eşti Thompson? Şi că este alertă la Casa Albă?

— Am bănuit că nu vrei să vorbeşti cu mine. Mi-am adus aminte că nu poţi comunica cu anumite persoane, fără autorizaţie. Ordinul e să raportezi încercarea de contactare.

— Atunci presupun că ţi-ai adus de asemenea aminte că este strict interzis să mă suni la un telefon particular.

— Telefon particular? Asta include şi telefonul de acasă?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

— Am spus că este o urgenţă.

— Nu poate avea nimic de-a face cu mine, protestă Lanier. Eşti un dosar uitat în biroul meu.

— Aşadar sunt un om mort? îl întrerupse David.

— N-am spus asta, izbucni bărbatul din serviciul secret. Tot ce am vrut să spun este că nu te afli pe lista mea şi că regula cere să nu ne băgăm în treburile altora.

— Adică nu te interesează ce vreau să-ţi spun?

— Mă interesează sau nu, n-are a face. Nu te afli pe nici o listă de a mea şi asta este tot, în ce mă priveşte. Dacă ai ceva să spui, sună-ţi legătura autorizată.

— Am încercat. Nevastă-sa mi-a spus că e plecat în Orientul îndepărtat.

— Încearcă la birou. Cineva te va prelua.

— Ştiu şi nu vreau să fiu preluat. Vreau să vorbesc cu cineva pe care îl cunosc şi eu te cunosc pe tine, Bill. Îţi aduci aminte? Erai „Bill” atunci în Virginia, aşa ziceai să-ţi spun. Pe atunci erai al dracului de interesat în ce aveam de povestit.

— Asta a fost atunci. Uite ce e, Webb, nu pot să te ajut pentru că nu am ce sfat să-ţi dau. N-are importanţă ce vrei să-mi spui, nu pot să-ţi răspund la întrebări. Nu mai sunt la curent cu situaţia ta de aproape un an. Legătura ta este… poate fi găsită. Sună la Departamentul de Stat din nou. Eu am să-nchid.

— Meduza, şopti David. M-ai auzit, Lanier? Meduza!

— Meduza, ce? Încerci să-mi spui ceva?

— Distrug totul, mă auzi? Dau în vileag absolut tot dacă nu primesc nişte răspunsuri!

— De ce nu ţi le dai singur, de fapt? spuse bărbatul din serviciul secret cu răceală în glas. Sau fă-ţi degrabă un control medical.

Urmă un declic scurt şi David, lac de sudoare, puse receptorul la loc.

Lanier nu ştia nimic despre Meduza. Dacă ar fi ştiut, ar fi rămas pe fir, încercând să afle cât mai multe, deoarece Meduza depăşea limita „politicii” şi a „actualului”. Însă Lanier era unul dintre anchetatorii tineri pe care-i avusese, nu era un veteran în domeniu. Cineva cu câţiva ani mai în vârstă ar fi ştiut probabil despre batalionul renegat ţinut încă secret. Webb se uită la numele de pe listă şi la numerele de telefon corespunzătoare. Apucă din nou receptorul.

— Alo, răspunse o voce de bărbat.

— Samuel Teadstale?

— Da. Cu cine vorbesc?

— Sunt încântat că ai răspuns tu la telefon şi nu nevastă-ta.

— De obicei răspund nevestele, când este posibil, spuse Teadstale, devenit dintr-o dată prudent. A mea însă nu mai e de găsit. Navighează pe undeva, prin insulele Caraibe, cu cineva de care n-am auzit în viaţa mea. Acum că mi-ai aflat povestea vieţii, cine dracu’ eşti?

— Jason Bourne, îţi aduci aminte?

— Webb?

— Îmi amintesc foarte vag de acest nume, spuse David.

— De ce m-ai sunat?

— Te-ai purtat frumos. Atunci, în Virginia, mi-ai spus să-ţi zic Sam.

— O.K., O.K., David, ai dreptate. Ţi-am spus să-mi zici Sam – aşa îmi spun prietenii, Sam…

Teadstale, luat prin surprindere, era tulburat şi-şi alegea cu grijă cuvintele.

— Dar asta a fost aproape acum un an, Davey şi doar ştii regulile. Ţi-a fost repartizată o persoană cu care să vorbeşti fie în teren, fie în Departamentul de Stat. Cu el ar trebui să stai de vorbă, el este la curent cu totul.

— Tu nu, Sam?

— Nu, despre tine nu. Îmi amintesc dispoziţia în scris. Ne-a fost aruncată pe birouri la câteva săptămâni după ce ai părăsit Virginia. Toate informaţiile privitoare la subiectul descris, etc. Trebuiau transmise secţiei cum – dracu' – i-o fi zis, numitul „subiect" având acces imediat la agenţii din teren cât şi la cei din Departament.

— Agenţii – dacă într-adevăr asta erau – au fost eliminaţi din scenă şi omul meu de legătură a dispărut fără urmă.

— Ei, hai, obiectă Teadstale fără convingere. Asta e o prostie. Nu se poate aşa ceva.

— Ba s-a putut! urlă Webb. Cu soţia mea s-a putut.

— Ce-i cu soţia ta? Ce tot spui?

— A dispărut, ticălosule, toţi sunteţi nişte ticăloşi! Voi aţi permis să se întâmple asta!

Webb îşi apucă încheietura mâinii, strângând-o cu putere pentru a-i opri tremurul.

— Vreau nişte răspunsuri, Sam. Vreau să ştiu cine a aranjat totul, cine a trădat. Am o vagă idee cine este, dar am nevoie de dovezi ca să-l elimin. O să vă elimin pe toţi, dacă e nevoie.

— Gata, opreşte-te! izbucni Teadstale furios. Dacă încerci cumva să mă compromiţi, faci o greşeală regretabilă! Du-te şi împuie-le capul doctorilor tăi, nu pe al meu! În fond nu sunt obligat să vorbesc cu tine şi tot ce am de făcut este să raportez că m-ai sunat, ceea ce voi şi face imediat ce termin cu tine. Şi o să le spun că mi-ai turnat o grămadă de tâmpenii! Mai bine te-ai duce să te cauţi…

— Meduza! strigă Webb. Nimeni nu vrea să vorbească despre acest dosar Meduza, nu-i aşa? Chiar şi astăzi este bine zăvorât, nu-i aşa?

Nu urmă nici un declic pe linie. Teadstale nu închise. Apoi, începu să vorbească, plat fără comentarii.

— Zvonuri, spuse. Ca dosarele lui Hoover, poveşti de adormit

copiii, dar fără valoare.

— Eu nu sunt un zvon, Sam. Trăiesc, respir şi transpir… cum transpir acum. Ăsta nu-i un zvon.

— Tu… îţi ai problemele tale, Davey.

— Am fost acolo! Am luptat în Meduza! Unii spuneau că am fost cel mai bun, sau poate cel mai rău. De aia am fost ales, de aia am devenit Jason Bourne.

— Nu ştiam. N-am discutat niciodată despre asta, aşa că nu ştiu. Am discutat noi vreodată în legătură cu asta, Davey?

— Încetează să mai foloseşti diminutivul ăsta blestemat. Eu nu sunt Davey.

— În Virginia eram „Sam” şi „Davey”, îţi aminteşti?

— N-are importanţă! Am jucat fiecare jocul lui. Morris Panov era arbitrul până când, într-o zi, te-ai hotărât să fii dur.

— Mi-am cerut scuze, spuse Teadstale, blând. Toţi avem zile proaste. Ţi-am povestit despre nevastă-mea.

— Nu mă interesează nevasta *ta!* Mă interesează *a mea!*

— Sunt sigur că vei putea obţine orice ajutor crezi de cuviinţă dacă îţi contactezi omul de legătură din Departamentul de Stat.

— Nu este acolo! A plecat!

— Atunci întreabă de cel care-i ţine locul. O să te preia cineva.

— Să mă preia? Iisuse, ce eşti tu, robot?

— Numai un om care încearcă să-şi facă meseria, domnule Webb şi tare mă tem că nu mai pot face nimic pentru dumneavoastră. Noapte bună.

Declicul se auzi şi vocea lui Teadstale se stinse.

Mai există o persoană, gândi David înfierbântat, în timp ce mijindu-şi ochii din pricina transpiraţiei ce i se scurgea de pe frunte, urmărea repertoarul. Un bărbat mai calm, mai înţelegător decât ceilalţi, un sudic, al cărui fel de a vorbi, încet şi tărăgănat, era sau o acoperire pentru o minte ageră, sau rezistenţa şovăielnică împotriva unei meserii pe care el însuşi o considera nepotrivită. Dar nu avea timp pentru aprecieri de felul ăsta.

— Locuinţa domnului Babcock?

— Desigur, răspunse o voce de femeie, cu un puternic accent regional. Nu e casa noastră, desigur, de fiecare dată spun asta, însă sigur, locuim aici.

— Aş putea vorbi cu Harry Babcock, vă rog?

— Dar aş putea şi eu să ştiu mai întâi cine-l caută, vă rog? Probabil este afară în grădină, cu copiii, dar poate să-i fi luat între timp şi să se fi dus în parc. E foarte multă lumină acum, nu

ca-nainte şi nu mai are de ce să-ţi fie frică atâta vreme cât mergi numai…

— Numele meu este Reardon, de la Departamentul de Stat. Am un mesaj urgent pentru domnul Babcock. Ordinele mele sunt să-l găsesc cât se poate de repede. Este vorba de o urgenţă. Imediat, un foşnet uşor se auzi în receptorul acoperit, sunete ascunse răzbătând de la celălalt capăt al firului. Harry Babcock răspunse cu voce înceată şi cumpătată.

— Nu cunosc nici un domn Reardon, domnule Reardon. Toate convorbirile mele trec printr-o centrală telefonică specială. Sunteţi de la centrală, vă rog?

— Nu ştiu dacă chiar am mai auzit pe cineva venind dintr-o grădină sau traversând strada dintr-un parc aşa de repede, domnule Babcock.

— Remarcabil, nu-i aşa? Poate ar trebui să particip la crosurile Olimpice. Dar, vă cunosc vocea de undeva. Numai că nu-mi amintesc numele.

— Ce aţi spune de Jason Bourne?

Pauza fu scurtă – o minte foarte ageră.

— Cred că numele ăsta ne dă puţintel înapoi în timp, nu-i aşa? Cam un an, aş zice. Eşti David, nu-i aşa?

— Da, Harry. Trebuie neapărat să-ţi vorbesc.

— Nu, David, ar trebui să discuţi cu alţii, nu cu mine.

— Să înţeleg că sunt izolat?

— Dumnezeule, e prea dur, prea nepoliticos. Aş fi mai mult decât încântat să aflu cum o duceţi tu şi încântătoarea ta doamnă Webb în noua voastră existenţă, reîncepută. În Massachusetts, nu-i aşa?

— Maine.

— Desigur. Iartă-mă. Merge bine? După cum sunt sigur că îţi dai seama, colegii mei şi cu mine, am fost implicaţi în atâtea probleme, încât n-am mai avut timp să ne ocupăm de dosarul tău.

— Cineva mi-a spus că n-aţi mai avut acces la ele.

— Dar nici nu cred că a încercat cineva.

— Vreau să-ţi vorbesc, Babcock, spuse David aspru.

— Eu nu, replică Harry Babcock clar, cu voce aproape glacială. Eu îmi urmez ordinele şi, ca să fiu sincer, eşti total izolat pentru oameni ca mine. Nu întreb de ce, lucrurile se schimbă, totul e în continuă schimbare.

— *Meduza!* spuse David. Să nu vorbim despre mine, să vorbim

despre *Meduza!*

Pauza dură mai mult ca înainte. Iar când Babcock reîncepu să vorbească, o făcu pe un ton rece.

— Telefonul acesta e sigur. Convorbirile nu pot fi interceptate, aşa că îţi pot spune tot ce vreau. Ai fost aproape exterminat cu un an în urmă şi ar fi fost o greşeală. Te-am compătimit sincer. Însă dacă încâlci regulile jocului, n-o să te mai compătimească nimeni. Bineînţeles, cu excepţia soţiei tale.

— Nenorocitule! A dispărut! A fost răpită! Voi, ticăloşilor, aţi lăsat să se întâmple una ca asta!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Gărzile mele! Au fost îndepărtate, toate până la una şi ea a fost răpită! Vreau răspunsuri, Babcock, sau distrug totul! Acum ascultă! Să faceţi exact ce vă spun, sau vor fi regrete pe care nici nu le-aţi visat vreodată, or să le încerce ai voştri: soţiile, copiii orfani, oricine! Sunt Jason Bourne, nu uita!

— Eşti un dement, asta este tot ce-mi aduc aminte. Cu ameninţări de astea vom trimite o echipă specială să te găsească, în stil Meduza. Vezi dacă-ţi convine aşa!

Brusc, un bâzâit puternic se făcu auzit pe linie; asurzitor, strident, îl făcu pe David să-şi îndepărteze imediat receptorul de la ureche. Apoi, vocea calmă a unui telefonist se făcu auzită clar:

— Intervenim pentru o urgenţă. Dă-i drumul, Colorado. Webb, încet, îşi duse din nou receptorul la ureche.

— Jason Bourne? întrebă un bărbat cu un accent cultivat şi o voce rafinată, aristocratică.

— Mă numesc David Webb.

— Sigur că da. Dar sunteţi de asemenea Jason Bourne.

— Am fost, spuse David, fascinat de ceva ce nu putea defini.

— Liniile conflictuale ale identităţii se intersectează, domnule Webb. În special pentru cineva care a trecut prin atâtea.

— Cine dracu’ sunteţi?

— Un prieten, fiţi sigur. Iar un prieten îi previne pe cei pe care-i consideră prietenii lui. Aţi adus acuzaţii serioase unora dintre oamenii cei mai devotaţi ţării noastre, oameni cărora nu li se vor da niciodată pe mână 5 milioane de dolari fără să li se ceară socoteală, până în ziua de azi.

— Vreţi să mă percheziţionaţi?

— Nu mai mult decât vreau să aflu procedurile labirintice prin care inteligenta dumneavoastră soţie a îngropat acele sume de bani într-o duzină de bănci europene…

— A dispărut! Nu mai este! Oamenii voştri „devotaţi” v-au spus acest lucru?

— Mi-aţi fost descris ca surescitat, „delirant”, a fost cuvântul folosit; şi ca făcând declaraţii surprinzătoare referitoare la soţia dumneavoastră.

— Referitoare la... nenorocitule, a fost răpită de acasă! Cineva o ţine ostatică pentru că mă vor pe mine*!*

— Sunteţi sigur?

— Întreabă-l pe peştele ăla mort numit McAllister. Este scenariul lui, se vede negru pe alb din bilet. Şi dintr-o dată e plecat la capătul celălalt al lumii!

— Un bilet? întrebă vocea cultivată.

— Unul foarte clar. Este mâna lui McAllister şi el a permis toate astea! Voi le-aţi permis!

— Poate că ar trebui să examinaţi biletul cu mai multă atenţie.

— Pentru ce?

— N-are importanţă. V-ar putea deveni mai clar dacă cereţi ajutor – ajutorul unui psihiatru.

— Poftim?

— Noi dorim să facem tot ce putem pentru dumneavoastră, credeţi-mă. Aţi trecut prin atâtea – mai mult decât ar fi suportat oricine – şi contribuţia dumneavoastră substanţială nu poate fi neglijată, nici măcar în faţa legii. V-am plasat într-o situaţie delicată şi vom fi alături de dumneavoastră – chiar dacă aceasta înseamnă să eludăm legile şi să „convingem” toate tribunalele.

— Ce tot spui? izbucni David.

— Un medic militar respectabil şi-a ucis în mod tragic nevasta cu câţiva ani în urmă. Evenimentul a fost relatat în toate ziarele. Tensiunea a fost prea mare pentru el. Dar, prin comparaţie, tensiunea prin care aţi trecut dumneavoastră este înzecit mai mare.

— Nu, zău!

— S-o luăm altfel, atunci, domnule Bourne.

— Nu sunt Bourne!

— În regulă, domnule Webb. Voi fi sincer cu dumneavoastră.

— Asta e un pas înainte.

— Nu sunteţi un om pe deplin sănătos. Aţi fost supus unei terapii psihiatrice timp de 8 luni – şi încă există o mare parte a vieţii dumneavoastră despre care nu vă amintiţi nimic: Nu vă ştiaţi nici măcar numele. Totul se află în fişe medicale, fişe meticuloase care descriu clar starea avansată a unei boli

mintale: înclinaţia dumneavoastră spre violenţă şi respingerea obsesivă a propriei dumneavoastre identităţi. În suferinţa dumneavoastră, deliraţi şi pretindeţi a fi persoane care nu sunteţi de fapt. Păreţi să doriţi a fi altcineva decât dumneavoastră înşivă.

— Asta e o nebunie şi o ştiţi prea bine! Minciuni sfruntate!

— Nebunie este un cuvânt dur, domnule Webb, iar minciunile nu sunt ale mele. Oricum, profesiunea mea este să protejez guvernul de calomnie şi de acuzaţii neîntemeiate care ar putea în mod serios să prejudicieze interesele ţării.

— Ca de pildă?

— Invenţia dumneavoastră, privitoare la o organizaţie necunoscută pe care o denumiţi Meduza. Sunt sigur că soţia dumneavoastră se va întoarce. Dacă va putea, domnule Webb. Dar dacă insistaţi cu această invenţie, cu această plăsmuire a minţii dumneavoastră chinuite pe care o denumiţi Meduza, vă vom eticheta drept paranoic şi mincinos patologic, înclinat către violenţă necontrolabilă şi autoînşelare. Iar dacă un astfel de om pretinde că soţia i-a fost răpită, cine ştie unde poate duce această boală patologică despre care am vorbit? Am fost clar?

David închise ochii, cu broboane de transpiraţie scurgându-i-se pe faţă.

— Ca cleştarul, spuse el încet şi închise telefonul.

Paranoic… patologic. Ticăloşii! Deschise ochii, vrând să-şi verse furia ce-l stăpânea năpustindu-se asupra unui lucru, a oricărui lucru! Apoi se opri şi rămase nemişcat în timp ce un alt gând îi străfulgera prin minte, gândul salvator: Morris Panov! Mo Panov putea să-i eticheteze pe cei trei monştri drept ceea ce ştia că sunt. Incompetenţi şi mincinoşi, manipulatori şi protectori ai propriilor interese sau ale unui sistem birocratic corupt. Şi, în mod sigur, mai mult decât atât, mult mai mult. Apucă telefonul şi, tremurând, formă numărul care de atâtea ori în trecut îi adusese o voce raţională, calmă, care-i inspira sentimentul valorii şi respectul faţă de sine, atunci când simţea că-i mai rămăsese foarte puţin.

— David, ce bine-mi pare să te aud! spuse Panov cu o căldură sinceră în glas.

— Mi-e teamă că n-ai de ce, Mo. Este cel mai nenorocit telefon pe care ţi l-am dat vreodată.

— Ei hai, David, nu cred că-i aşa dramatic. Am trecut prin atâtea…

— Ascultă-mă! strigă Webb. Marie a dispărut! Au răpit-o! Cuvintele i se scurgeau de pe buze în dezordine, secvenţele temporale se suprapuneau.

— Opreşte-te, David! îi ordonă Panov. Ia-o de la început. Vreau să aud totul de la capăt. De când a venit individul să vadă, după… amintirile despre fratele tău.

— Ce individ?

— De la Departamentul de Stat.

— Da! Desigur. McAllister, ăsta îi e numele.

— Ia-o de-aici. Nume, titluri, funcţii. Spune-mi şi numele bancherului din Hong Kong. Şi pentru Dumnezeu, linişteşte-te!

Webb îşi apucă din nou încheietura mâinii cu care ţinea receptorul, pentru a-şi opri tremurul. Începu să vorbească impunându-şi un calm fals în tonul devenit treptat ridicat, strident, grăbit. În cele din urmă spuse tot ce ştia, tot ce putea să-şi aducă aminte, realizând cu groază că nu-şi amintea totul. Golurile, petele albe îl umpleau de durere. Şi reveneau, înfricoşătoarele petele albe ale memoriei. Pentru moment, spusese totul; nu mai era nimic altceva.

— David, începu Mo Panov ferm, vreau să-mi faci un serviciu. Acum.

— Ce anume?

— S-ar putea să-ţi pară prostesc, chiar puţin nebunesc, dar te-aş ruga să ieşi afară, pe plajă şi să faci o plimbare în lungul ţărmului. O jumătate de oră, 45 de minute, nu mai mult. Ascultă oceanul şi valurile care se lovesc de stânci.

— Nu cred că vorbeşti serios! protestă Webb.

— Vorbesc cât se poate de serios, insistă Mo. Adu-ţi aminte, am fost odată de acord amândoi că trebuie să existe momente în care omul să-şi pună mintea la păstrare. Dumnezeu mi-e martor, cred că eu însumi am făcut-o de mai multe ori decât orice psihiatru care se vrea respectat. Evenimentele pot să ne copleşească şi, înainte de a ne concentra asupra faptelor, trebuie să eliminăm o parte din stres. Fă cum îţi spun, David. În nu mai mult de o oră te sun. Şi vreau să te găsesc mai calm decât eşti acum.

Ceea ce sugerase Panov liniştit, pe un ton de conversaţie banală, era o nebunie, însă exista o doză de logică în tot. Webb mergea de-a lungul plajei răcoroase, pline de stânci, fără să uite o clipă ceea ce se întâmplase. Cu toate acestea, fie din cauza schimbării aerului ori din pricina foşnetelor neîncetate ale

oceanului, descoperi că putea să respire mult mai liniştit, fără isteria care acum îl părăsea. Se uită la cadranul ceasului luminat de lumina lunii. Mergea de vreo treizeci de minute; era tot ce-şi putea permite. Se întoarse pe aceeaşi potecă pe care venise, dinspre dunele cu vegetaţie sălbatică spre stradă şi se îndreptă către casă, cu paşi din ce în ce mai iuţi.

Se aşeză în scaunul de la birou, cu ochii aţintiţi spre telefon. În sfârşit, sună. Ridică receptorul înainte ca ţârâitul să se oprească.

— Mo?

— Da.

— A fost al naibii de frig. Mulţumesc.

— Eu îţi mulţumesc.

— Ce ai aflat?

Obsesia coşmarului reîncepu.

— De cât timp a dispărut Marie, David?

— Nu ştiu. O oră, două ore, poate mai mult. Ce importanţă are?

— Nu cumva e la cumpărături, sau poate v-aţi certat şi a vrut să rămână singură o vreme? Am căzut amândoi de acord că uneori lucrurile nu sunt chiar aşa simple pentru ea. Tu singur ai spus-o.

— Ce dracu' tot îndrugi acolo? Este aici o hârtie care explică totul! Şi o amprentă însângerată!

— Da, mi-ai mai spus, dar sunt amănunte mult prea incriminatorii. Ce motiv ar fi avut cineva să facă una ca asta?

— De unde să ştiu? A fost aranjat, ei au aranjat totul. E tot aici!

— Ai anunţat poliţia?

— Iisuse, nu! Nu e treaba poliţiei! Este a noastră, a mea! Nu înţelegi?… Ce ai aflat? De ce-mi vorbeşti în felul ăsta?

— Pentru că aşa trebuie. În toate întâlnirile de-a lungul lunilor în care am stat de vorbă, nu ne-am ascuns nimic, ne-am dezvăluit adevărul unul altuia pentru că tu de adevăr ai nevoie.

— Mo! Pentru Dumnezeu, este vorba de Marie!

— Te rog, David, lasă mă să termin. Dacă ei mint – şi au mai făcut-o şi altădată – o să aflu şi o să dau totul în vileag. N-o să pot să fac altfel, fii sigur de asta. Dar o să-ţi spun acum exact ceea ce mi-a declarat omul numărul doi din secţia pentru Orientul îndepărtat şi apoi ce mi-a citit şeful securităţii Departamentului de Stat din convorbirile înregistrate oficial.

— Oficial?

— Da, aşa mi-a spus. Conform înregistrărilor, ai susţinut că ai fost ameninţat; vorbeai „incoerent” – ăsta e cuvântul pe care l-a folosit – şi ai cerut pază suplimentară, imediat. Dat fiind statutul special al dosarului tău, cererea a fost transmisă mai sus, iar cei de sus au spus: Daţi-i ce vrea şi potoliţi-l.

— Nu pot să cred.

— Stai, că nu am terminat încă, David. Ascultă-mă, pentru că şi eu te-am ascultat.

— O.K. Continuă!

— Aşa. Ia-o uşor. Să judecăm la rece… Nu, taie cuvântul „rece”.

— Te rog, continuă.

— Odată ce gărzile au fost puse la postul lor – din nou, conform imprimărilor telefonice – ai mai sunat de două ori la Departamentul de Stat pretinzând că gărzile nu-şi îndeplinesc datoria. Ai spus că beau în maşini, în faţa casei, că râd de tine când te însoţesc la universitate şi că – iar aici citez – „îşi bat joc de ceea ce sunt puşi să facă”. Subliniez aceasta frază.

— Îşi bat joc?

— Uşurel, David. Aici este sfârşitul, poveştii cu imprimările. Ai făcut un ultim apel telefonic şi ai declarat emfatic că doreşti să fie îndepărtate toate gărzile, pentru că aceştia îţi erau duşmanii adevăraţi, ei erau oamenii care vroiau să te ucidă. În esenţă i-ai transformat pe aceia ce încercaseră să te protejeze în inamici care te-ar fi putut ataca în orice clipă.

— Şi sunt sigur că asta se potriveşte foarte bine cu deciziile psihiatrice care mi-au convertit – sau pervertit – neliniştirile în paranoia.

— Într-adevăr, foarte bine, chiar prea bine, spuse Panov.

— Ce ţi-a spus omul numărul doi din secţia pentru Orientul îndepărtat?

Panov tăcu un moment.

— Nu este ceea ce vrei tu să auzi, David, însă omul a fost categoric. N-au auzit niciodată de un bancher sau *taipan* influent numit Yao Ming. Mi-a mai spus că, dacă ar fi existat o astfel de persoană, la modul în care stau acum lucrurile în Hong Kong i-ar fi ştiut dosarul pe dinafară.

— Crede cumva ca am inventat eu totul? Numele, soţia, afacerea cu droguri, locurile, împrejurările, reacţia englezilor? Pe Dumnezeu, n-aş fi putut să inventez toate astea nici dacă aş fi vrut.

— Ar fi fost prea mult chiar şi pentru tine, aprobă psihiatrul. Deci tot ce ţi-am povestit eu până acum, auzi pentru prima dată şi e fără sens. Nu aşa îţi aminteşti tu lucrurile, nu?

— Mo, totul e o minciună! Niciodată n-am sunat la Departamentul de Stat. McAllister a venit acasă la noi şi ne-a spus amândurora, mie şi Mariei, tot ce ţi-am povestit, inclusiv afacerea cu Yao Ming! Iar acum ea a dispărut şi mi s-a lăsat un fir pe care să-l urmez. De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, ce vor să facă oamenii ăştia cu noi?

— Am întrebat de McAllister, spuse Panov, dintr-odată furios. Reprezentantul pentru Extremul Orient a verificat la Departamentul de Stat şi m-a chemat după aceea. Cei de acolo spun că McAllister a plecat spre Hong Kong acum două săptămâni şi ca urmare a programului său foarte strict nu ar fi putut să se afle în acelaşi timp şi în casa voastră în Maine şi în Hong Kong.

— Dar a fost aici!

— Eu te cred.

— Ce înseamnă asta?

— Că printre alte multe lucruri, pot să audă adevărul în glasul tău, uneori când tu nici nu poţi să-ţi dai seama. De asemenea, propoziţia „îşi bătea joc” de nu ştiu ce, nu se află, în general, în vocabularul unui psihotic într-o stare foarte agitată.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Cineva a observat unde eşti angajat şi cum îţi câştigi existenţa şi apoi s-a gândit că ar putea adăuga ceva vocabular mai elevat. Pentru culoarea locală, în cazul tău.

Apoi Panov răbufni.

— Dumnezeule, ce dracului fac oamenii ăştia?

— Mă aşează deocamdată pe un bloc – start, spuse Webb moale. Mă pun pe urmele unui vânat, oricare va fi el.

— Ticăloşii!

— Asta se numeşte recrutare. David privi în gol, înspre perete.

— Nu te băga Mo, nu poţi face nimic. Au toate piesele la locul lor. Sunt recrutat.

Apoi închise telefonul.

Ameţit, Webb ieşi din biroul său modest afară în hol, privind mobila răsturnată şi lămpile sparte, cioburile împrăştiate în toate părţile pe podeaua sufrageriei. Apoi, cuvintele spuse de Panov puţin mai devreme îi reveniră în minte: „sunt amănunte mult prea incriminatorii”.

Abia realizând unde-l duceau paşii, se apropie de uşa de la intrare şi o deschise. Se sili să se uite la amprenta mâinii din centrul lambriului de sus, cu sângele închegat întunecat în lumina felinarelor. Se trase mai aproape şi o examină.

Era urma unei mâini, dar nu o amprentă. Se observa bine conturul imprimat al mâinii: cu palma şi degetele răsfirate, clar, fără nici un defect în forma însângerată, nici o dungă sau crestătură pe care o mână însângerată, sprijinită de lemnul dur, ar fi putut să o lase, nici un semn de identificare, sau vreun element izolat care să dezvăluie caracteristici particulare. Era ca o umbră întinsă, pictată pe o bucată de sticlă, un singur plan fără adâncimi. Probabil o mănuşă? O mănuşă de cauciuc?

David îşi întoarse privirea şi se îndreptă încet către scara din centrul holului, cu gândul la cuvintele rostite de un alt bărbat. Un bărbat ciudat, cu o voce care te hipnotiza.

„Poate că ar trebui să examinaţi biletul cu mai multă atenţie. V-ar putea deveni mai clar cu ajutor psihiatric”.

Webb începu deodată să urle disperat, groaza dinăuntrul său crescând, în timp ce alerga, pe scări şi se îndreptă în fuga spre dormitor, unde rămăsese privind ţintă la biletul dactilografiat de pe pat. Îl apucă cu temă şi îl puse pe masa de toaletă a soţiei sale. Apoi aprinse veioza şi începu să studieze caracterele la lumină.

Dacă inima din pieptul lui ar fi putut să explodeze, în acel moment ar fi aruncat totul în aer. Jason Bourne, însă examina hârtia dinaintea sa cu răceală.

Uşoara înclinaţie, neregulată, a „r”-urilor era vizibilă, ca „d”-urile cu codiţele întretăiate la jumătate.

Blestemaţii!

Biletul fusese scris la propria sa maşină. Recrutare.

CAPITOLUL 6

Aşezat pe stâncile de deasupra plajei, David ştia că mai întâi de toate trebuia să gândească limpede. Trebuia să înţeleagă ce-l aştepta şi la ce se aşteptau de la el. Apoi cum să dejoace planurile celor care-l manipulau. Însă mai presus de toate, ştia că nu trebuie să intre în panică; un om cuprins de panică devenea periculos şi riscă să fie eliminat. Dacă îi cedau nervii, îşi semna propria condamnare la moarte şi pe a Mariei. Era foarte simplu. Totul era atât de şubred, cumplit de şubred.

David Webb nu avea ce căuta aici. Jason Bourne trebuia să preia controlul. Era o nebunie! Mo Panov îi spusese lui Webb să se plimbe pe plajă cu o oră în urmă, iar acum Jason Bourne stătea acolo, reflectând asupra unor lucruri pe care numai acesta le putea gândi. Era nevoit să-şi lege o parte din el şi să o accepte pe cealaltă, opusă primei. În mod ciudat, nu i se părea atât de imposibil şi nici măcar intolerabil, deoarece soarta Mariei era în joc. Iubirea lui, singura lui iubire. Nu gândi aşa spuse Jason Bourne: Marie reprezintă un obiect valoros ce-ţi aparţine şi ţi-a fost luat. Trebuie s-o aduci înapoi! David Webb: Nu, nu un obiect ci viaţa mea!

Jason Bourne: Atunci încalcă toate regulile! Găseşte-o! Adu-o înapoi la tine!

David Webb: Nu ştiu cum. Ajută-mă! Foloseşte-mă! Foloseşte tot ce ai învăţat de la mine. Tu deţii controlul; l-ai deţinut ani întregi. Erai cel mai bun din Meduza. Mai presus de toate era stăpânirea de sine. Ai fost conştient de acest lucru şi de asta ai reuşit să supravieţuieşti.

Stăpânire de sine.

Ce cuvinte simple! Ce incredibilă necesitate!

Webb coborî de pe stânci şi o porni din nou pe poteca năpădită de vegetaţie sălbatică spre stradă, îndreptându-se înapoi către vechea casă construită în stil victorian, urând-o pentru golul brusc, înfricoşător şi nedrept pe care-l adăpostea. Din mers, un nume îi străfulgera prin minte; care reveni şi deveni obsedant. Treptat, chipul corespunzând acelui nume prinse contur în mintea sa – încet, căci amintirea stârnea în David o ură nu mai puţin violentă decât tristeţea pe care de asemenea o

evoca.

Alexander Conklin încercase să-l ucidă – de două ori – şi de fiecare dată fusese foarte aproape. Dar Alex Conklin, conform mărturisirilor sale şi de asemenea, numeroaselor şedinţe psihiatrice cu Mo Panov şi amintirilor vagi, ce-i veneau în minte, fusese bun prieten cu agentul secret Webb, cu soţia lui thailandeză şi cu cei trei copii ai lor în Cambodgia, într-o altă viaţă. Când moartea căzuse din cer, umplând fluviul cu şiroaie de sânge, David fugise orbeşte la Saigon, în furia lui necontrolată. Acolo prietenul său din CIA, Alexander Conklin, îi găsise un loc în batalionul nelegitim numit Meduza.

Dacă vei putea să supravieţuieşti antrenamentului din junglă, vei fi ales. Dar fii cu ochii pe ei, pe fiecare în parte, în orice clipă! Sunt în stare să-ţi taie mâna ca să-ţi ia ceasul. Acestea erau cuvintele pe care Webb şi le aducea aminte, cuvinte rostite de glasul lui Alexander Conklin.

Supravieţuise antrenamentului crâncen şi devenise Delta. Nici un alt nume, numai o literă din alfabetul grecesc. Delta Unu. Apoi, după război, Delta, deveni Cain. Cain este pentru Delta şi Carlos este pentru Cain. *Asta era mănuşa aruncată lui Carlos, asasinul notoriu. Creat de Treadstone 71, un asasin numit Cain trebuia să-l prindă pe Şacal.*

Cain, un nume sub care lumea interlopă europeană ştia că se ascunde de fapt Jason Bourne cel din Asia, fusese trădat de către Conklin. Un simplu gest de încredere din partea lui Alex ar fi schimbat totul, dar Alex nu avusese putere să facă acest pas; propria lui înverşunare a exclus acest gest uman. A crezut în latura negativă a personalităţii fostului său prieten fiindcă sentimentul propriului său martiriu l-a făcut să vrea să creadă în ea. Astfel şi-a recăpătat încrederea de sine, convingându-se că era mai bun decât fostul său prieten. În vremea Meduzei, piciorul lui Conklin fusese ciopârţit de explozia unei mine şi astfel s-a pus capăt carierei sale strălucite de strateg. Un invalid nu putea lucra în teren, unde o reputaţie mereu în creştere l-ar fi putut ridica în ierarhia carierelor unor oameni ca Allen Dulles şi James Angleton, iar Conklin nu avea viclenia necesară înfruntărilor birocratice de la Langley. Cu timpul se veşteji, un strateg extraordinar, nevoit să privească oameni inferiori ca valoare luându-i-o înainte în timp ce toţi cei care veneau să-i ceară sfatul o făceau pe ascuns. Creierul de altădată al Meduzei rămas pentru totdeauna în umbră, primejdios, ţinut la distanţă. Doi ani de abstinenţă

impusă, până un om cunoscut sub numele de „Călugărul” – un Rasputin al Serviciilor secrete – îl scosese din această izolare. Motivul era apariţia unui David Webb, ales pentru o misiune specială, pe care Conklin îl cunoştea de ani de zile. S-a înfiinţat Treadstone 71, care l-a născut pe Jason Bourne cu Carlos, Şacalul, ca ţintă. Timp de aproape trei ani, Conklin ţinu în mână cea mai sofisticată şi mai secretă operaţiune, până când scenariul se prăbuşi o dată cu dispariţia lui Jason Bourne şi cu dispariţia unei sume de peste cinci milioane de dolari dintr-un cont secret al lui Treadstone 71, aflat în Zurich.

Fără vreun argument care să demonstreze contrariul, Conklin presupuse tot ce putea fi mai rău. Legendarul Jason Bourne trădase; viaţa în lumea interlopă devenise prea grea pentru el şi tentaţia de a începe o viaţă nouă cu ajutorul a cinci milioane de dolari, fusese prea mare pentru a-i putea rezista. Mai ales pentru el, ştiut ca fiind un cameleon, un specialist poliglot în stare să-şi schimbe înfăţişarea şi stilul de viaţă cu atâta uşurinţă, încât putea pur şi simplu să dispară. O capcană pentru un asasin fusese pusă în mişcare dar momeala se evaporase dovedindu-se a fi fost doar un hoţ inventiv. Pentru Alexander Conklin aceasta nu era doar o înşelătorie, ci o trădare intolerabilă. Ţinând seama de toate prin care trecuse, piciorul, nu mai mult decât o greutate incomodă, dureros implantată în came. Cariera, odată strălucită, acum distrusă, viaţa personală copleşită de o singurătate pe care numai un devotament total pentru Agenţie putuse să o mai umple, un devotament care însă nu era reciproc – ce drept aveau alţii să trădeze? Cine altcineva mai dăduse atâta cât dăduse el?

Astfel, prietenul său cel mai apropiat, cândva – David Webb, deveni duşmanul său – Jason Bourne. Nu un duşman pur şi simplu, ci o obsesie. El participase la crearea mitului şi tot el îl va distruge. Prima încercare fusese cu ajutorul a doi criminali plătiţi în suburbiile Parisului.

David se înfiora la aducerea aminte, păstrând încă vie în faţa ochilor imaginea lui Conklin, îndepărtându-se învins.

A doua încercare de asasinat şi-o amintea foarte vag. Probabil niciodată nu şi-o va reaminti complet. Se întâmplase pe strada Nr. 71 din New York, sediul secret al organizaţiei Treadstone: o capcană ingenioasă pusă la cale de Conklin, zădărnicită prin eforturile disperate ale lui Webb de a supravieţui şi, ciudat, de prezenţa lui Carlos.[3]

[3] Toate referirile de mai sus se fac la acţiunea romanului „Identitatea

Mai târziu, atunci când adevărul ieşise la iveală şi anume că „trădătorul” nu trădase, ci suferise de o boală mintală numită amnezie, Conklin cedase nervos. În timpul lunilor cumplite de convalescenţă ale lui David în Virginia, Alexander a încercat de mai multe ori să-şi viziteze fostul prieten, să-i explice, să-i povestească sângeroasa întâmplare, să-şi ceară iertare cu fiecare părticică a fiinţei sale.

David nu găsise nici o umbră de iertare în sufletul său.

— Dacă intră pe uşa asta, îl omor! fuseseră cuvintele lui.

Situaţia e acum alta, gândi Webb, în timp ce-şi iuţi paşii către casă. Indiferent de greşelile şi de duplicitatea lui, Conklin dispunea de o intuiţie şi de surse de informaţie pe care puţini le aveau în serviciile secrete, ambele dezvoltate de-a lungul multor ani de serviciu devotat. David nu se gândise la Alexander de luni de zile, se gândi la el acum şi brusc îşi aduse aminte ultima dată când îi fusese pomenit numele. Mo Panov dăduse verdictul: „nu pot să-l ajut pentru că nu vrea să fie ajutat. Îşi va căra cu el ultima sticlă cu băutură până în sala aia spaţioasă, ascunsă, destinată operaţiunilor secrete, beat mort. Mă îndoiesc că prinde pensia, la sfârşitul anului. Pe de altă parte, dacă mai umblă multă vreme beat, s-ar putea să-l lege cât de curând într-o cămaşă de forţă, ca să-l scoată din circulaţie. Jur că nu ştiu cum reuşeşte să ajungă la slujbă în fiecare zi.”

Panov rostise aceste cuvinte cu mai mult de cinci luni în urmă. Dar Conklin era încă pe poziţie.

Îmi pare rău, Mo. Viaţa lui nu mă mai interesează în nici un fel. În ce mă priveşte, e un om mort.

Nu mai era însă mort acum, gândi David, în timp ce urcă în goană treptele pridvorului uriaş. Alexander Conklin era încă în viaţă, beat ori nu şi chiar şi murat în bourbon, îşi avea sursele sale, relaţiile pe care le întreţinuse într-o viaţă întreagă de devotament dăruită unei lumi a iluziilor, care în final îl respinsese, înăuntrul acelei lumi, datoriile erau plătite de teamă.

Alexander Conklin. Numărul unu pe lista lui Jason Bourne.

David deschise uşa şi, pentru a nu ştiu câta oară, contemplă holul, dar ochii lui nu mai vedea dezastrul.

Logica îl îndemna să se întoarcă în birou de unde va trece la acţiune. Fără ordine nu era decât confuzie, însă confuzia genera întrebări – iar el nu şi le putea permite. Totul trebuia să fie precis înăuntrul realităţii pe care o crea, astfel încât aceasta să distragă

---

lui Bourne” – Editura Elit – Comentator 1993.

atenţia asupra altor lucruri.

Se aşează la masă şi încercă să se concentreze. În faţa lui se afla ca întotdeauna caietul cu spirală cumpărat de la librăria facultăţii. Întoarse coperta groasă şi îl deschise la prima pagină întinzându-se după un creion... Nu putea să-l ridice! Mâna îi tremura atât de tare încât întregul corp începu să i se zguduie, îşi ţinu răsuflarea şi strânse pumnul încleştat până când unghiile i se înfipseră în carne. Închise ochii după care îi deschise, forţându-şi mâna să apuce creionul, impunându-i să-şi facă treaba. Încet, cu stângăcie, degetele apucară creionul subţire şi galben apoi îl aşezară în poziţia de scris. Cuvintele erau aproape ilizibile, dar se găseau totuşi acolo.

Universitatea – telefon preşedintelui şi decanului. Problemă familială, nu Canada – poate fi depistat. Inventează – poate un frate în Europa. Da, Europa. Concediu – scurt concediu. Imediat. Ţinem legătura. Casa – de sunat agenţia imobiliară – aceeaşi poveste. Rugat Jack să verifice periodic. Are cheia. De întors termostatul la 60°. Corespondenţa – de completat formularul la poştă: (păstrată toată corespondenţa). Ziarele – anulate.

Aceste lucruri mărunte, neînsemnat de mărunte – rutina zilnică atât de neînsemnată – deveniră teribil de importante acum. Trebuia să ţină seama neapărat de ele pentru a nu apărea nici un semn de abatere de la viaţa de zi cu zi fără o revenire plănuită. Era vital; trebuia să-şi reamintească fiecare lucru în parte, întrebările trebuiau reduse la minimum, speculaţiile inevitabile, ţinute la proporţii rezonabile, ceea ce însemna că va trebui să prevină evidenta concluzie cum că, într-un fel sau altul, recenta poveste a gărzilor duse la plecarea lui în concediu. Pentru a înlătura orice asociere de idei, cea mai potrivită metodă era de a sublinia durata scurtă a concediului, scoţând problema din discuţie: „Dacă, din întâmplare, vă trece prin cap că plecarea mea are cea mai mică legătură cu interesul meu pentru siguranţa personală, ei bine, vă înşelaţi. Acesta e un subiect încheiat; tot nu face prea multe parale.”

Va şti mai bine ce răspunsuri să dea atunci când va vorbi cu preşedintele şi decanul universităţii; reacţiile lor îl vor ghida. Dacă mai era ceva care să-l ghideze acum. Dacă mai era capabil să gândească. Nu te opri – dă-i înainte! Mişcă creionul! Umple pagina cu lucrurile care trebuie făcute – apoi altă pagină şi apoi alta! Paşapoarte, iniţiale de pe portofele, portmonee şi cămăşi care să corespundă cu numele folosite; rezervări – pentru bilete

de avion – zboruri – ocolite, nu rute directe – Oh, Dumnezeule! *Unde? Marie! Unde eşti?*

Opreşte-te! Controlează-te! Eşti în stare, trebuie să fii în stare. N-ai de ales, aşa că fii ce ai fost odată. Fii ca de stâncă! Fii de stâncă!

Luat prin surprindere, „zidul” pe care începuse să şi-l ridice împrejurul său fu dintr-o dată sfărâmat de sunetul asurzitor al telefonului aflat la câţiva centimetri de mâna sa, pe birou. Privi spre aparat, apoi înghiţi în sec, întrebându-se dacă mai este capabil să răspundă cât de cât normal. Telefonul sună din nou cu o insistenţă teribilă. N-ai de ales!

David ridică receptorul, strângându-l cu asemenea putere, încât încheieturile degetelor i se albiră. Reuşi să pronunţe un singur cuvânt:

— Da!

— Aici centrala telefonică aeriană, transmisie prin satelit…

— Cine? Ce-aţi spus?

— Avem o convorbire radio aeriană pentru un domn Webb. Sunteţi cumva domnul Webb?

— Da.

Imaginea a tot ce-l înconjura se sfărâmă dintr-o dată în mii de bucăţi, ca o oglindă, fiecare în parte provocându-i un chin cumplit.

— David!

— *Marie?*

— Nu intra în panică, iubitule! Mă auzi, nu intra în panică! Vocea ei răzbătea printre paraziţii emisiei; încerca să nu ţipe dar nu reuşea.

— Eşti teafără? Biletul spunea că eşti rănită!

— N-am nimic. Câteva zgârieturi, atâta tot.

— Unde eşti?

— Deasupra oceanului. Însă sunt sigură că o să afli mai multe de la ei. Eu nu ştiu; m-au drogat.

— Oh, Iisuse! Nu mai suport! Te-au răpit!

— Adună-te, David. Eu ştiu cât îţi e de greu, ei nu. Înţelegi ce vreau să spun? Ei nu ştiu!

Marie îi trimitea un mesaj codificat; nu era greu de descifrat. Trebuia să fie din nou omul pe care-l ura. *Trebuia, să redevină Jason Bourne, asasinul care trăia sub înfăţişarea lui David Webb.*

— În regulă. Da, în regulă. Aproape că înnebunisem!

— Vocea îţi este amplificată.

— Bineînţeles.
— Mă lasă să vorbesc cu tine ca să ştii că sunt în viaţă.
— Ţi-au făcut vreun rău?
— Nu intenţionat.
— Ce dracu înseamnă „zgârieturile”?
— M-am zbătut. M-am bătut cu ei. Şi ştii că am ceva forţă.
— Oh, Dumnezeule…
— David, te rog! Nu-i lăsa să-ţi facă una ca asta!
— Mie? Poate *ţie!*
— Ştiu, iubitule. Cred că încearcă să te testeze, înţelegi?

Din nou mesajul. Trebuia să fie Jason Bourne pentru amândoi – pentru vieţile amândurora.

— Bine. Da, în regulă, spuse David coborându-şi vocea, încercând să se stăpânească.
— Când s-a întâmplat? întrebă el.
— Azi dimineaţă, cam la o oră după ce ai plecat.
— Azi dimineaţă? Cum?
— Au sunat la uşă. Doi bărbaţi…
— Cine?
— Îmi dau voie să spun că sunt din Orientul îndepărtat. De fapt, nici nu ştiu mai mult decât atâta. Mi-au cerut să-i urmez şi am refuzat. Am alergat în bucătărie şi am văzut un cuţit, l-am înfipt cuţitul unuia dintre ei în mână.
— Amprenta mâinii de pe uşă…
— Nu înţeleg.
— N-are importanţă.
— Cineva vrea să vorbească cu tine, David. Ascultă-l, dar nu cu mânie – nu pornit împotriva lui – pricepi?
— Foarte bine. Da, pricep.

Vocea se făcu auzită pe fir. Era şovăielnică dar clară. Omul vorbea o engleză aproape perfectă, probabil învăţase limba de la un englez, sau de la cineva care trăise în Anglia. Oricum, era evident orientală: accentul, din partea de sud a Chinei, intonaţia, vocalele scurte şi consoanele tăioase, tipic cantoneze.

— Nu intenţionăm să-i facem vreun rău soţiei dumneavoastră, domnule Webb, dar dacă este necesar, nu vom putea evita acest lucru.
— N-aş face asta, dacă aş fi în locul vostru, răspunse David cu răceală.
— Vorbeşte Jason Bourne?
— Chiar el.

— Asumarea este primul pas în înţelegerea noastră.
— Ce înţelegere?
— I-aţi răpit cuiva un lucru de mare valoare.
— Şi voi mi-aţi răpit un lucru de mare valoare.
— Dar care trăieşte…
— Şi ar fi bine s-o facă în continuare.
— Cealaltă persoană este moartă. Dumneavoastră aţi ucis-o.
— Sunteţi sigur?
Bourne nu recunoştea decât dacă era în interesul lui să o facă.
— Suntem foarte siguri.
— Ce dovadă aveţi?
— Aţi fost văzut. Un bărbat înalt, ascuns în umbră, gonind pe coridoarele hotelului şi pe scările de incendiu cu mişcări de pisică sălbatică.
— Deci, n-am fost văzut cu adevărat, nu-i aşa? Nici n-aş fi putut fi. Mă aflam la mii de kilometri depărtare.
Bourne îşi lăsa întotdeauna o portiţă de scăpare.
— În acest secol al vitezei în care trăim, ce mai contează distanţa? Orientalul făcu o pauză, apoi adăugă tăios:
— V-aţi anulat contractele pentru o perioadă de cinci zile acum două săptămâni şi jumătate.
— Şi dacă v-aş spune că am fost la Boston la un simpozion pe tema studiului dinastiilor Sung şi Yuan, ceva foarte obişnuit în munca mea…
— Sunt surprins – interveni bărbatul, curtenitor – că Jason Bourne poate oferi o asemenea scuză puerilă.
Nu vroise să meargă atunci la Boston. Simpozionul nu avea nici o legătură cu subiectul prelegerilor lui, însă i se ceruse oficial să participe. Cererea venise de la Washington, din partea Programului de Schimburi Culturale prin intermediul Catedrei de Studii Orientale a universităţii. Iisuse! Nici un amănunt nu fusese scăpat din vedere.
— Scuză pentru ce?
— Pentru a vă fi aflat acolo unde de fapt nu aţi fost. Mulţimi amestecându-se printre exponate, anumiţi oameni plătiţi ca să jure că aţi fost acolo.
— E ridicol, ca să nu spun că ar fi o treabă de amator. Eu nu-i plătesc pe alţii.
— Dumneavoastră aţi fost acela care a fost plătit.
— Eu? Cum anume?
— Prin intermediul aceleaşi bănci de care v-aţi folosit şi altă

dată. La Zurich. Banca Gemeinschaft din Zurich – cea de pe Bahnhofstrasse, desigur.

— Ciudat, n-am primit nici un extras de cont, spuse David, ascultând atent.

— Pe vremea când eraţi Jason Bourne în Europa, nu aveaţi nevoie de aşa ceva, deoarece deţineaţi un cont trei – zero – cel mai secret, ceea ce în Elveţia înseamnă top – secret. Dar noi am găsit copia unui transfer către Gemeinschaft printre hârtiile unui individ – mort, desigur.

— Desigur. Dar nu omul pe care se presupune că l-am omorât eu.

— Nu, bineînţeles. Ci acela a dat ordin ca individul respectiv să fie omorât, împreună cu un lucru scump patronului meu.

— Un lucru scump e un trofeu, nu-i aşa?

— Amândouă se câştigă, domnule Bourne. Destul cu vorbăria. Dumneavoastră sunteţi dumneavoastră. Plecaţi cât se poate de repede şi îndreptaţi-vă spre Kowloon, la Hotelul Regent. Înregistraţi-vă sub ce nume doriţi, dar cereţi apartamentul 6 – 9 – 0 – spuneţi că v-a fost rezervat.

— Cât se poate de convenabil. Propriile mele camere.

— Asta vă va scuti de o pierdere inutilă de timp.

— În schimb, îmi va lua ceva timp să îmi rezolv problemele aici.

— Suntem siguri că nu veţi declanşa vreo alarmă şi că veţi face treaba cât se poate de repede. Fiţi aici până la sfârşitul săptămânii.

— Contaţi pe amândouă. Daţi-mi-o din nou pe soţia mea.

— Regret, însă nu pot.

— Pentru numele lui Dumnezeu, puteţi asculta tot ceea ce vorbim!

— Veţi vorbi cu ea când veţi ajunge în Kowloon.

Urmă un declic repetat şi nu se mai auzi nimic pe linie în afară de paraziţii emisiei. David închise telefonul, forţa cu care strânsese receptorul lăsându-i un cârcel dureros între degetul mare şi arătător. Îşi descleştă pumnul şi îşi scutură violent mâna. Se bucura că durerea îl readucea la realitate, treptat. Apoi îşi apucă mâna dreaptă cu cea stângă şi ţinând-o nemişcată, îşi presă degetul mare în locul unde îl apucase cârcelul, după care, în timp ce urmărea cum i se destind degetele, se gândea la ce trebuia să facă, fără să piardă un singur minut cu toate acele esenţiale lucruri neînsemnate. Trebuia să-l găsească imediat la

Washington pe Conklin, ticălosul care încercase să-l omoare ziua în amiaza mare pe strada 71 din New York. Alex, beat sau treaz, nu făcea nici o deosebire între orele zilei şi cele ale nopţii, după cum nici operaţiunile pe care le cunoştea prea bine, nu ţineau seamă de noapte sau de zi, fiindcă în munca lui ele nu existau. Nu exista decât lumina tuburilor de neon din birourile care nu se închideau niciodată. Dacă va fi nevoie, îl va strânge de gât pe Alexander Conklin, până când sângele îi va ţâşni prin ochii ăia de şobolan; va afla tot ceea ce va trebui să afle, fiindcă Conklin era singurul care putea obţine informaţiile de care avea nevoie.

Webb se sculă şovăielnic de pe scaun şi, ieşind din birou, se duse în bucătărie unde îşi turnă ceva tare, fericit că, deşi mâna încă îi mai tremura, o făcea mult mai puţin ca înainte.

Pentru unele din sarcini putea delega pe altcineva.

Jason Bourne nu făcea asta niciodată, dar el era încă David Webb şi se găseau câţiva oameni în universitate în care putea să aibă deplină încredere – desigur nu spunându-le adevărul, ci o minciună bine formulată. Când se întoarse în biroul său, la telefon, se hotărâse deja asupra celui care-i va folosi drept intermediar. „Intermediar” – pentru numele lui Dumnezeu! Un cuvânt din trecut pe care credea că fusese îndreptăţit să-l uite. Dar tânărul va face ce-i cere, iar lucrarea sa de diplomă avea să fie notată de profesorul David Webb.

Profită de orice atu; foloseşte-te de el ca să provoci frica sau să trezeşti mila, indiferent că e vorba de bezna cea mai adâncă sau de lumina orbitoare.

— Alo, James? David Webb la telefon.

— Vă salut, domnule Webb. Ce-am zbârcit?

— N-ai zbârcit nimic, Jim; trebuie neapărat să te rog ceva. Lucrurile s-au precipitat în jurul meu şi aş avea nevoie de ajutor. Crezi că poţi să mi-l dai? Va lua ceva timp.

— Spuneţi.

— Ei bine, între noi fie vorba – şi ţi-aş fi recunoscător dacă ar rămâne doar între noi – trebuie să lipsesc pentru o săptămână, poate chiar două şi vreau să-i telefonez celor de sus să le sugerez că ai putea să-mi ţii locul. Nu e nici o problemă pentru tine; răsturnarea de la putere a lui Manchu şi acordurile chino-ruse, care sună foarte familiar astăzi.

— 1900 până pe la 1912, spuse candidatul la diplomă stăpân pe sine.

— Poţi să te mai uiţi peste texte. Nu uita de japonezi, de portul

Arthur şi de bătrânul Teddy Roosevelt; pui totul în ordine şi faci nişte paralele, asta fac şi eu.

— Se poate. Se face. Cum rămâne pentru mâine?

— Trebuie să plec la noapte, Jim; soţia mea e deja pe drum. Ai un creion?

— Da.

— Te rog să te duci la difuzarea presei şi la poştă şi să le spui să păstreze totul – semnează tu tot ce trebuie. Apoi suna la agenţia Scully în oraş şi discută cu Jack sau cu Adele. Spune-le să…

Candidatul era recrutat. Următorul telefon fu mult mai uşor decât se aşteptase. În onoarea lui însuşi, preşedintele universităţii dădea o recepţie la reşedinţa proprie şi era cu mult mai interesat de discursul care îl aştepta decât la o neaşteptată sau neobişnuită – plecare a unui profesor – asociat.

— Căutaţi-l pe domnul decan, vă rog domnule… Webb… Eu n-am timp să mă ocup de asta acum. Eu trebuie să mă ocup de strângerea de fonduri, fir-ar să fie!

Cu decanul nu fu chiar aşa uşor.

— David, e cumva vreo legătură cu oamenii care-ţi dădeau târcoale săptămâna trecută? Vreau să spun, prietene, că sunt unul dintre puţinii de aici care ştiu că ai fost implicat în nişte afaceri foarte secrete cu cei de la Washington.

— Nimic de felul ăsta, Doug. Aia a fost o prostie de la bun început; asta nu e. Fratele meu a fost serios accidentat, maşina lui e complet distrusă. Trebuie neapărat să plec la Paris pentru câteva zile, poate o săptămână. Asta e tot.

— Am fost şi eu la Paris acum doi ani. Şoferii sunt nebuni de legat.

— Nu mai rău decât cei din Boston, Doug şi nici pe departe ca cei din Cairo.

— Ştiu eu, cred că pot să aranjez. O săptămână nu înseamnă o eternitate şi Johnson a lipsit aproape o lună cu pneumonia lui…

— Am aranjat deja – cu aprobarea ta, desigur. Jim Crowther, care vrea să-şi ia diploma îmi va ţine locul. E vorba de material pe care-l cunoaşte şi va face treabă bună.

— Oh, da. Crowther, un tânăr foarte deştept, în ciuda bărbii. Niciodată nu am avut încredere în bărboşi, dar asta mi se trage din anii ’60.

— Lasă-ţi barbă. Îţi va dispărea neîncrederea.

— Mă fac că n-am auzit. Dar eşti sigur că treaba asta n-are

nimic de-a face cu indivizii de la Departamentul de Stat? Trebuie să-mi dai mai multe amănunte, David. Cum îl cheamă pe fratele tău? La ce spital din Paris se află?

— Nu ştiu spitalul, dar poate Marie îl ştie; ea a plecat azi-dimineaţă. La revedere, Doug. Îţi telefonez mâine sau poimâine. Trebuie să ajung la aeroportul Logan din Boston.

— David?

— Da.

— De ce am senzaţia că n-ai fost complet sincer cu mine?

Webb îşi aduse aminte.

— Pentru că n-am mai fost pus niciodată în situaţia asta, spuse el. Să cer o favoare unui prieten din pricina cuiva la care nici nu vreau să mă gândesc.

Apoi David întrerupse convorbirea.

*

* *

Zborul de la Boston către Washington fu înnebunitor din cauza unui profesor „fosilizat” de pedanterie care îşi avea locul în avion alături de David. Vocea bărbatului era foarte iritantă şi cu toate că David aproape nu dădea nici o atenţie discursului, acesta o ţinu tot aşa până la sfârşitul călătoriei. Când aterizară la aeroportul naţional din Washington, profesorul recunoscu adevărul.

— Am fost plicticos ştiu, dar vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău. Mi-e o frică grozavă de călătoriile cu avionul şi pentru ca să îmi mai dispară teama, vorbesc tot timpul. Penibil, nu-i aşa?

— Deloc, dar de ce n-aţi spus aşa de la început? Nu e nici o crimă.

— Probabil din cauza fricii de ridicol.

— Îmi voi aminti de aceasta data viitoare când voi sta lângă cineva asemeni dumneavoastră.

Webb zâmbi.

— Probabil voi putea chiar să-i fiu de folos.

— Sunteţi foarte amabil. Vă mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult.

— Pentru puţin.

David îşi recuperă geamantanul de pe bandă şi ieşi din aeroport căutând un taxi, enervat că acestea nu luau persoane singure, neînsoţite şi insistau ca doi sau mai mulţi pasageri ce mergeau în aceeaşi direcţie să le ocupe. Însoţitoarea sa fu o femeie, o femeie foarte atrăgătoare ce folosea direct gesturile

împreună cu nişte priviri rugătoare. Pentru el nu avea nici un sens aşa ca îi dădu de înţeles să nu spere în schimb îi mulţumi pentru că îl dusese primul la destinaţie.

David îşi luă o cameră la hotelul Jefferson, pe strada Nr. 16, sub o identitate falsă, inventată pe moment. Hotelul fusese ales cu grijă; se afla la o mică distanţă de apartamentul lui Conklin, acelaşi în care ofiţerul C.I.A. locuise aproape 20 de ani când nu era plecat în teren. Era o adresă pe care David avusese grijă să o obţină înainte de a părăsi Virginia – din nou instinctul, acea neîncredere viscerală. Avea şi un număr de telefon, însă ştia că nu-i va fi de folos; nu putea să-i telefoneze lui Conklin. Fostul strateg şi-ar fi pregătit apărarea, mai mult mental decât fizic, iar Webb dorea să-l ia pe nepregătite. Va apărea din senin, revendicând o datorie care trebuia achitată.

David se uită la ceas; era douăsprezece fără zece noaptea, un moment ca oricare altul, sau chiar mai bun decât altele. Se spălă, îşi schimbă cămaşa şi, în cele din urmă, scoase una dintre cele două arme demontate din geanta groasă, căptuşită cu folie metalizată pe care o ţinuse în geamantan. Asamblă arma la loc, testă mecanismul de tragere şi-i puse încărcătorul. Îşi întinse mâna care ţinea arma şi o studie, satisfăcut că nu observă nici un tremur. Cu opt ore în urmă nu ar fi crezut că poate ţine o armă în mână, de teamă să nu se descarce. Asta însă cu opt ore în urmă, nu acum. Acum o simţea confortabil, o bucată din el, o prelungire a lui Jason Bourne.

Ieşi din hotel şi o apucă în jos pe strada Nr. 16, luând-o la dreapta, la primul colţ şi studiind numerele de pe clădirile vechi, foarte vechi, care-i aminteau de construcţiile din cărămidă din partea estică, a oraşului New York. Era o logică curioasă în această observaţie, ţinând seama de rolul pe care-l jucase Conklin în proiectul Treadstone, gândi el. Casa Treadstone de pe strada 71 din Manhattan, era de cărămidă şi avea o configuraţie ciudată, cu ferestrele de sus colorate într-o nuanţă de bleu. O vedea clar şi auzea vocile atât de desluşit, fără să-i pătrundă cu adevărat sensul; uzina în care se născuse Jason Bourne:

— Fă-o din nou!

— Al cui e chipul ăsta?

— Care-i este trecutul? Metodele?

— Greşit! Greşeşti! Ia-o de la capăt!

— Cine e acesta? Care este legătura cu Carlos?

— Fir-ar al dracului, gândeşte! Nu-ţi poţi permite să greşeşti.

O clădire de cărămidă. Unde se născuse celălalt ins din el, cel de care avea atâta nevoie acum. Iată şi apartamentul lui Conklin. Stătea la etajul II, cu faţa la stradă. Luminile erau aprinse; Alex era acasă şi era treaz. Webb traversă strada, conştient de burniţa care umpluse brusc atmosfera, făcând ca lumina felinarelor să devină neclară, răspândindu-se în halouri dedesubtul lămpilor tremurânde. Urcă scările şi deschise uşa micului foaier; intră şi studie numele de pe cutiile poştale ale celor şase apartamente. Sub fiecare era plasat un interfon cu ajutorul căruia vizitatorul se anunţa.

Nu avea timp să inventeze ceva complicat. Dacă verdictul lui Panov era exact, vocea lui va fi suficientă. Apăsă pe butonul de la apartamentul lui Conklin şi aşteptă; răspunsul veni după aproape un minut.

— Da? Cine-i acolo?

— Harry Babcock, spuse David păstrând accentul sudic al acestuia, puţin exagerat. Trebuie neapărat să te văd, Alex.

— *Harry?* Ce dracu? Sigur, sigur, urcă!

Interfonul bâzâi cu o scurtă întrerupere – un deget ezitant.

David intră şi o luă la fugă pe scara strâmtă către etajul 1, sperând să ajungă lângă uşă când Conklin va deschide. Ajunse cu mai puţin de o secundă înainte ca Alex, cu ochii tulburi, să deschidă uşa şi să înceapă apoi să urle. Webb se năpusti înăuntru acoperindu-i faţa cu o mână, cu cealaltă răsucindu-i braţul şi izbi uşa la loc, cu piciorul.

Nu-şi aducea aminte de când nu mai atacase fizic pe cineva. Ar fi trebuit să se simtă ciudat, sau penibil, dar nu simţea nimic deosebit. Totul era perfect normal. *O, Dumnezeule!*

— Am să-mi iau mâna, Alex, dar dacă îţi ridici vocea o pun la loc. Şi nu vei scăpa cu viaţa, e clar?

David îşi îndepărtă mâna, smucind capul lui Conklin înspre el.

— Ce surpriză, spuse agentul C.I.A., tuşind şi clătinându-se şchiopătat, de îndată ce fu eliberat. Asta cere ceva de băut.

— Presupun că ăsta îţi e regimul permanent.

— Suntem ce suntem, răspunse Conklin, apucând stângaci un pahar gol de pe o măsuţă din faţa unei canapele largi, uzate.

Merse cu el spre un bar acoperit cu aramă sprijinit de perete, unde stăteau aşezate într-un rând sticle identice de whisky. Fără ingrediente, fără apă, doar o găletuşă pentru gheată; nu era un bar pentru oaspeţi. Era pentru gazdă – metalul strălucitor indicând o extravaganţă pe care locatarul şi-o putea permite.

Restul sufrageriei nu era din aceiaşi categorie. Barul de aramă era o declaraţie de intenţie.

— Cărui fapt – continuă Conklin, turnându-şi un pahar – îi datorez această dubioasă plăcere? Ai refuzat să mă primeşti în Virginia – ai jurat să mă omori, nu poţi nega asta. Aşa ai spus. Mă omori daca intru pe uşă, asta ai spus.

— Eşti beat.

— Probabil. Dar, aşa sunt de obicei în jurul acestei ore. Vrei să începi cu morala? N-o să aibă nici un efect, dar încearcă dacă doreşti.

— Eşti bolnav.

— Nu, sunt beat, aşa ai spus. Mă repet cumva?

— Până la plictiseală.

— Îmi pare rău.

Conklin puse la loc sticla, luă câteva înghiţituri din pahar şi se uită la Webb.

— N-am fost eu cel care a intrat pe uşa ta, tu ai venit la mine. Dar presupun că asta nu contează. Ai venit aici să-ţi duci la bun sfârşit ameninţarea, să-ţi îndeplineşti profeţia, să îndrepţi greşelile trecutului, sau cum mai vrei să-i zici? Mă îndoiesc că umflătura aceea destul de evidentă de sub haina ta este o sticlă de whisky.

— Nu mai am o dorinţă copleşitoare să te văd mort, dar, da, s-ar putea să te şi ucid. Ai putea provoca dorinţa aceea foarte uşor.

— Fascinant. Cum aş putea să fac asta?

— Nedându-mi ce-mi trebuie, lucruri de care tu poţi să-mi faci rost.

— Trebuie să ştii tu ceva ce eu nu ştiu.

— Ştiu că ţi-ai pierdut 20 de ani în operaţiuni mai mult sau mai puţin murdare şi că le ştii ca pe buzunarele tale.

— Istorii trecute, mormăi Conklin, sorbind din băutură.

— Ce pot fi reînviate. Spre deosebire de mine, memoria ta este intactă. A mea este limitată, a ta nu. Am nevoie de informaţii, de răspunsuri la întrebări.

— La ce? Pentru ce?

— Mi-au răpit soţia, spuse David simplu, pe un ton limpede ca gheaţa. Au luat-o pe Marie de lângă mine.

Conklin clipi şi pleoapele îi acoperiră ochii goi.

— Mai spune o dată. Cred că nu am auzit bine.

— Ai auzit foarte bine! Iar voi, nenorociţilor, vă ascundeţi

undeva în spatele acestui scenariu putred!

— Nu eu! N-aş îndrăzni – n-aş putea! Ce dracu' spui acolo? Marie a fost răpită?

— Se află acum într-un avion deasupra Pacificului. Iar eu trebuie s-o urmez. Trebuie să plec în Kowloon.

— Eşti nebun! Ai înnebunit de tot!

— Ascultă-mă, Alex. Ascultă atent la tot ce-ţi spun.

Din nou cuvintele i se scurseră de pe buze, dar acum cu un calm pe care nu fusese capabil să şi-l impună în discuţia cu Morris Panov. Conklin, beat fiind, avea o percepţie mai acută asupra faptelor decât cei mai treji oameni din Lumea informaţiilor secrete, era capabil să înţeleagă şi Webb nu-şi putea permite goluri în relatare; trebuia să fie clar de la început, din momentul când vorbise cu Marie la telefon din sala de gimnastică şi a auzit-o, spunând: „David, vino acasă. E aici cineva pe care trebuie să-l vezi neapărat. Repede, iubitule!"

În timp ce el vorbea, Conklin şchiopăta clătinându-se prin cameră până la canapea pe care se aşeză fără să-şi ia ochii de pe chipul lui Webb. Când David termină menţionând hotelul din vecinătate, Alex scutură din cap şi se întinse după băutură.

— Ciudat, spuse el după un timp de tăcere şi de concentrare intensă în care se luptase cu norii de alcool; apoi puse paharul jos şi urmă: Este ca şi cum o schemă regizată ar fi scăpat de sub control.

— A scăpat?

— A ieşit de sub control.

— Cum?

— Nu ştiu, continuă fostul tactician, împleticindu-se uşor, încercând să nu amestece cuvintele. Ţi se dă un scenariu despre care nu se ştie dacă e sau nu real, apoi ţintele se schimbă – pentru tine, ţinta e soţia ta – şi începe jocul. Reacţiile tale sunt previzibile dar, când pomeneşti de Meduza eşti ameninţat că dacă insişti, ai să te arzi.

— Asta e uşor de prevăzut.

— Dar ăsta nu este modul cel mai potrivit de a racola pe cineva. Dintr-odată, nevasta este în mijlocul acestui joc sinistru şi Meduza, pericolul cel mai grav. Cineva a calculat greşit. Ceva a deviat de la schemă, ceva s-a întâmplat.

— Ai ce ţi-a mai rămas din noaptea asta şi ziua de mâine pentru a-mi da câteva răspunsuri. La ora 7 p.m. iau avionul spre Hong Kong.

Conklin se aplecă scuturându-şi capul uşor şi, cu mâna dreaptă tremurândă, apucă din nou paharul cu whisky.

— Ai greşit adresa, spuse el, înghiţind. Credeam că ştii, fiindcă ai făcut-o mică aluzie la drojdie. Nu-ţi pot fi de nici un folos. Nu mai sunt în actualitate, sunt aruncat la coşul de gunoi. Nimeni nu îmi mai spune nimic şi de ce ar face-o? Sunt o epavă, Webb. Nimeni nu vrea să mai aibă de-a face cu mine. Sunt complet izolat. Un singur pas în plus şi voi fi *beyond salvage*[4] – presupun că expresia ţi-e bine întipărită în mintea aia bolnavă pe care o mai ai.

— Da, într-adevăr. „Ucideţi-l. Ştie prea multe”.

— Poate chiar vrei să mă împingi până acolo, nu-i aşa? Îndoapă-l bine, fă-l să reînvie Meduza, ca să-l cureţe chiar ai lui.

— Tu, m-ai condamnat pe mine, spuse David, scoţându-şi pistolul din tocul de sub haină.

— Da, am făcut-o, aprobă Conklin dând din cap şi privind înspre armă. Pentru că îl cunoşteam pe Delta şi în ce mă privea, totul era posibil. Te văzusem în acţiune. Dumnezeule, i-ai zburat creierii unui om, unuia dintre ai tăi, în Tam Quan, deoarece credeai – nu ştiai, credeai – că transmitea informaţii radio în Ho Chu Minh! Fără acuzare, fără apărare pur şi simplu, execuţie rapidă în junglă. S-a dovedit după aia că avuseseşi dreptate, dar la fel de bine s-ar fi putut să fi greşit! L-ai fi putut aduce înapoi la bază; am fi putut afla multe lucruri, dar nu, Delta nu procedase astfel! El se conducea după propriile sale reguli. Şi, puteam foarte uşor să cred că eşti în stare să trădezi, atunci, în Zurich!

— Nu-mi amintesc exact evenimentele de atunci din Tam Quan, dar alţii şi le-au amintit, spuse David cu furie potolită. A trebuit să scot – de-acolo nouă oameni – nu mai era spaţiu şi pentru al zecelea care fie ne-ar fi încetinit mersul, fie ar fi zbughit-o, trădându-ne poziţiile.

— *Bun!* Regulile *tale*. Eşti inventiv, iar situaţiile sunt asemănătoare. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu apeşi pe trăgaciul ăla odată! Ţi-am spus şi atunci în Paris s-o faci!

Respirând, Conklin se opri şi îşi ridică ochii injectaţi înspre Webb; continuă într-o şoaptă văicăreaţă.

— Te-am îndemnat atunci şi te mai îndemn şi acum; Scoate-mă tu din joc! N-am curajul să o fac singur.

— Am fost prieteni, Alex! ţipă David. Ai fost oaspete în casa

[4] Tradus mot-a-mot înseamnă „dincolo de salvare”, dar în text are sensul de condamnat la moarte, fără şanse de scăpare.

noastră! Ai mâncat cu noi la masă şi te-ai jucat cu copiii! Ai înotat cu ei în râu.

Oh, Dumnezeule! Totul îi revenea din nou în minte. Imagini, chipuri. Oh, Iisuse Christoase, chipurile, cadavrele plutind pe apă printre pete de sânge. Controlează-te! Respinge totul! Chiar acum. Acum!

— Asta s-a întâmplat cândva, în altă ţară. David. Şi apoi, cred că nu vrei să auzi şi restul frazei.

— „Şi apoi, ea e moartă". Nu, aş prefera să nu mai aud nimic.

— Indiferent de orice altceva, spuse Conklin răguşit, luând o gură zdravănă de whisky, suntem amândoi nişte eruditi, nu-i aşa? Nu pot să te ajut cu nimic.

— Ba da, poţi. Şi o vei face!

— Las-o baltă! N-am cum!

— Sunt mulţi cei care au datorii la tine. Cere-le să şi le plătească. Fiindcă şi eu ţi-o cer ţie.

— Îmi pare rău. Pot să apeşi pe trăgaciul ăla când doreşti, dar dacă nu o faci, nu o să mă osândesc singur la moarte şi nici nu o să renunţ la ce mi se cuvine, în mod legitim. Dacă îmi este permis să rămân în viaţă, intenţionez să mă bucur de ea. Mi s-a luat destul. Vreau câte ceva înapoi.

Ofiţerul C.I.A. se ridică de pe canapea şi traversă şchiopătând camera îndreptându-se spre bar. Şchiopătatul său devenise mult mai pronunţat de cât îşi amintea Webb. Piciorul drept nu era mai mult decât un ciot implantat, târât strâmb de-a lungul podelei, cu un efort evident dureros.

— Piciorul e mai rău, nu-i aşa? întrebă David scurt.

— O să supravieţuiesc.

— Şi vei şi muri cu el, spuse Webb ridicându-şi automatul. Pentru că nu pot trăi fără soţia mea, iar tu nu dai doi bani. Ştii oare ce înseamnă asta pentru mine, Alex? După tot ce ne-ai făcut amândurora, toate minciunile, toate capcanele, asasinii plătiţi să ne omoare.

— Pe tine! întrerupse Conklin, umplându-şi paharul şi privind la armă. Nu pe ea!

— Omorând pe unul din noi, ne-ai fi omorât pe amândoi, dar tu nu poţi înţelege asta.

— N-am avut norocul.

— Nu te-a lăsat autocompătimirea ta detestabilă! Nu vrei decât să te bălăceşti în ea de unul singur şi laşi alcoolul să gândească în locul tău. „Fără mina aia blestemată ar fi fost

Directorul sau Călugărul sau Vulpea Cenuşie – agentul Angleton al anilor ’80”. Eşti patetic. Îţi ai viaţa ta, mintea ta.

— Iisuse, ia-mi-le! Trage! Apasă pe trăgaciul ăla blestemat dar lasă-mi şi mie ceva! Conklin sorbi dintr-o înghiţitură toată băutura; urmă o tuse încărcată, violentă, prelungită. După ce-i trecu spasmul, îşi îndreptă din nou privirea spre David, cu ochii umezi şi venele umflate.

— Crezi că nu aş încerca să te ajut, dacă aş putea, nemernicule? şopti el răguşit. Crezi că-mi convine existenţa asta raţională în care mă complac? Tu eşti cel greu de cap, tu eşti cel încăpăţânat, David. Nu înţelegi, nu-i aşa?

Agentul C.I.A. ţinea paharul în faţa lui cu două degete. Îl lăsă să cadă pe podeaua tare de lemn. Paharul se sparse, cioburile se răspândiră în toate direcţiile. Apoi spuse, cu voce ascuţită, în timp ce dedesubtul ochilor înlăcrimaţi, un zâmbet trist îi apăru în colţul buzelor.

— N-aş mai suporta un alt eşec, prietene. Şi aş da greş crede-mă. V-aş omorî pe amândoi şi nu cred că aş mai putea trăi după aceea.

Webb lăsă arma în jos.

— Cu ceea ce ai în cap şi cu ceea ce ai învăţat, nu. În orice caz, îmi voi încerca şansele; opţiunile îmi sunt limitate şi eu te aleg pe tine. Ca să fiu sincer, nici nu cunosc pe altcineva. Deasemeni am câteva idei, poate chiar un plan, dar trebuie neapărat pus la punct cât mai repede.

— A, da? Conklin se sprijini de bar căutându-şi echilibrul.

— Pot să fac o cafea, Alex?

CAPITOLUL 7

Cafeaua fără zahăr îl trezi pe Conklin, dar şi mai tare îl trezi încrederea lui David în el. Fostul Jason Bourne privea cu respect darurile fostului lui duşman de moarte şi i-o şi spusese. Au discutat până la patru dimineaţa, punând la punct amănuntele unei strategii, bazându-se pe fapte concrete, dar trecând mult mai departe. În timp ce efectul alcoolului scădea, creierul lui Conklin începu să lucreze, dând formă planului vag al lui David. Percepu fundamentul solid al abordării lui Webb şi îi dădu o formă.

— Ceea ce mi-ai povestit descrie o situaţie de criză bazată pe răpirea Mariei, care apoi a scăpat de sub control. Dar, precum ai spus, trebuie să acţionăm foarte repede, lovind dur fără nici un fel de ezitare.

— Foloseşte întregul adevăr mai întâi, întrerupse Webb, iute. Am dat buzna aici ameninţând că te voi ucide. Am adus acuzaţii bazate pe lucruri care s-au întâmplat – pornind de la scenariul lui McAllister şi până la declaraţia lui Babcock care a spus că vor trimite o echipă specială să mă găsească şi vocea aceea de gheaţă, cu accent englezesc, care mi-a spus, să nu mai pomenesc de Meduza, sau mă vor declara nebun şi mă vor trimite într-un ospiciu. Nimic din toate acestea nu poate fi negat. S-au întâmplat şi am de gând să dau în vileag totul, inclusiv Meduza.

— Atunci ne bălăcim într-o mare de minciuni, spuse Conklin, turnându-şi puţină cafea. O fisură a unui scenariu, atât de bine pus la punct, care pune orice şi pe oricine într-o situaţie diametral opusă celei reale.

— Ca de pildă?

— Nu ştiu încă. Trebuie să ne gândim. Trebuie să fie ceva total neaşteptat, ceva care îi va încurca pe strategi, oricine ar fi aceştia, pentru că intuiţia îmi spune că undeva au pierdut controlul. Şi, dacă am dreptate, unul dintre ei va trebui să ia legătura cu altcineva.

— Atunci, deschide-ţi agenda, insistă David. Întoarce-o pe faţă şi pe dos până găseşti cinci sau şase oameni care ar putea fi la curent cu situaţia.

— Asta ar putea lua ore, chiar zile întregi obiectă agentul C.I.A.

Baricadele sunt ridicate şi ar trebui să fac cumva să le ocolesc. N-avem timp pentru aşa ceva, *tu* nu ai timp.

— Trebuie să am timp! Începe acum!

— Există o cale mai bună, replică Alex. Panov ţi-a sugerat-o.

— Mo?

— Da. Înregistrările telefonice făcute la Departamentul de Stat, imprimările oficiale.

— Imprimările? Webb uitase de ele, Conklin nu. În ce fel?

— Acolo este punctul de unde au început să-ţi creeze un nou dosar. Voi găsi o altă versiune la cele spuse de tine, o variantă care va smulge unele răspunsuri de la cineva anume. Aceasta dacă am dreptate, dacă scenariul a deviat de la schema originară. Imprimările sunt numai un instrument, ele indică, nu confirmă realitatea. Însă personalul, responsabil pentru ele, va trebui să reacţioneze dacă află că cineva a pătruns în reţea. Vor face treaba în locul nostru. Dar avem nevoie de o minciună.

— Alex, spuse David, aplecându-se pe scaunul din faţa canapelei uzate, cu câteva momente în urmă ai folosit termenul „fisură”.

— Înseamnă pur şi simplu o scindare a scenariului, o rupere în şablonul existent.

— Ştiu ce înseamnă, dar vreau să vorbesc de termenul propriu aici. Nu scindare, ci „scăpare”. Au spus că sunt un caz patologic, că sunt schizofrenic – aceasta înseamnă că am închipuiri, că uneori spun adevărul iar alteori nu şi nu sunt capabil să fac diferenţa între el şi minciună.

— Da, aşa au spus, aprobă Conklin. Unii dintre ei s-ar putea să-şi creadă. Ei şi?

— De ce să nu speculăm acest avantaj, necunoscut lor? Să anunţăm că Marie „a scăpat”. Că a luat deja legătura cu mine şi suntem pe cale de a ne întâlni.

Alex se încruntă, apoi încet deschise larg ochii, cutele îi dispărură.

— Perfect, spuse el încet. Dumnezeule, e perfect! Confuzia se va răspândi ca o flacără într-o căpiţă de fân. Într-o operaţiune secretă de acest gen numai două sau trei persoane cunosc toate detaliile. Celorlalţi nu li se spune nimic. Iisuse, îţi dai seama? O răpire aprobată oficial? S-ar putea ca unii, acolo sus, chiar să intre în panică, să se ciocnească unii de alţii, încercând să-şi salveze pieile. Foarte bine gândit, domnule Bourne.

Destul de ciudat pe Webb nu-l deranja remarca, o acceptă

automat.

— Ascultă, spuse el, sculându-se. Suntem amândoi epuizaţi. Ştim acum încotro mergem, aşa că hai să tragem un pui de somn şi mai recapitulăm mâine dimineaţă. Şi tu şi eu am învăţat de-a lungul anilor diferenţa dintre un pui de somn şi nimic.

— Te întorci la hotel? întrebă Conklin.

— Nici gând, replică David, uitându-se în jos la faţa palidă, trasă a agentului C.I.A. Îmi trebuie doar o pătură. Mă aşez chiar aici jos, în faţa barului.

— Ar fi trebuit să înveţi, de asemenea, când să nu te îngrijorezi de unele lucruri, spuse Alex, ridicându-se de pe canapea şi şchiopătând către un dulap de lângă micul foaier.

— Dacă acesta va fi cântecul meu de lebădă – într-un fel sau altul – îl voi cânta cum ştiu mai bine.

Conklin se întoarse aducând o pătură şi o pernă, luate de pe un raft al dulapului.

— Presupun că asta se cheamă premoniţie, dar ştii ce am făcut aseară după ce m-am întors de la lucru?

— Bineînţeles. Printre altele am observat un pahar spart pe parchet.

— Nu, vreau să spun înainte de asta.

— Ce?

— M-am oprit la un magazin şi am cumpărat o tonă de mâncare. Friptură, ouă, lapte, chiar şi cleiul ăla care-l numesc ei fulgi de ovăz. Vreau să spun, eu nu fac niciodată aşa ceva.

— Erai înfometat rău. Se întâmplă.

— Când mi se întâmplă, merg la restaurant.

— La ce încerci să ajungi?

— Culcă-te; canapeaua este destul de încăpătoare. Eu mă duc să mănânc. Vreau să mai gândesc la ce avem de făcut. O să-mi fac o friptură, poate şi câteva ouă.

— Ai nevoie de somn.

— Două ore, două ore şi jumătate îmi ajung. Pe urmă o să mănânc nişte fulgi de ovăz.

*

* *

Alexander Conklin mergea de-a lungul coridorului de la etajul patru al Departamentului de Stat, reducându-şi şchiopătatul prin pură voinţă, dar sporindu-şi durerile. Ştia ce se întâmplase: avea o problemă pe care dorea foarte mult să o rezolve corect, chiar strălucit, dacă acest termen mai avea vreo însemnătate pentru

el. Alex îşi dădu seama că lunile întregi în care îşi torturase şi trup şi spirit nu puteau fi uitate în câteva ore, dar ceva din lăuntrul lui îi putea fi de ajutor. Era simţul său autoritar, împletit cu o mânie îndreptăţită. Iisuse, ce ironie a soartei! Cu doar un an în urmă voise să-l distrugă pe omul pe care îl numeau Jason Bourne; acum totul se transformase într-o obsesie bruscă, crescândă, de a-l ajuta pe David Webb, deoarece greşise încercând să-l ucidă pe Jason Bourne. Aceasta ar putea fi condamnarea lui la moarte dar era un risc pe care era normal să şi-l asume. Poate simţul etic nu produce întotdeauna laşitate. Poate uneori, îl face pe om să se împace mai bine cu sine însuşi.

Şi să arate mai bine, consideră el. Se forţase să meargă mai mult decât ar fi trebuit, lăsând vântul rece al toamnei de pe străzi să-i aducă în obraji o culoare pe care nu o mai avusese de ani. Combinată cu un bărbierit îngrijit şi un costum cu dungi subţiri, bine călcat, pe care nu-l mai purtase de luni întregi, mai seamănă foarte puţin cu cel pe care îl găsise Webb în seara trecută. Restul era actorie, ştia, în timp ce se apropia de uşile duble, sacrosancte, ale şefului Securităţii interne din Departamentul de Stat.

Pierdu puţin timp cu formalităţile necesare şi chiar şi mai puţin cu conversaţia banală la cererea lui Conklin – a se citi la ordinul Agenţiei – secretarul părăsi încăperea şi-l lăsă faţă în faţă cu un fost general de brigadă al Corpului 2 de Armată care conducea acum serviciul de securitate internă. Alex luă iniţiativa încă de la primele cuvinte.

— Nu mă aflu aici într-o misiune diplomatică, domnule general – bănuiesc că sunteţi general, nu-i aşa?

— Da, mi se recunoaşte încă acest grad.

— Deci, nu intenţionez s-o iau pe ocolite, mă înţelegeţi?

— Ce înţeleg e că începi să nu-mi prea fii simpatic.

— *Acest lucru*, spuse Conklin, este ultimul care mă interesează. Ceea ce mă interesează, în schimb, este un om pe nume David Webb.

— Ce-i cu el?

— Cu el? Faptul că îi recunoaşteţi numele aşa de uşor nu este deloc de bun augur. Ce se întâmplă aici, „generale”?

— Poate doreşti şi un megafon, sperietoare? spuse acesta scurt.

— Doresc răspunsuri, *caporal* – fiindcă asta sunteţi toţi pentru noi.

— Scuteşte-mă, Conklin! Când te-ai anunţat cu aşa-zisa ta urgenţă şi cu verificarea telefonică, mi-am făcut şi eu verificările mele. Acea renumită reputaţie a dumitale este foarte şubredă în prezent şi folosesc termenul la propriu. Eşti un beţivan, o fantomă. Nu se face nici un secret din asta. Aşa că ai mai puţin de un minut să spui ce vrei, înainte să te dau afară. Alege: liftul sau fereastra.

Alex luase în considerare posibilitatea că ştirea despre beţiile lui să fi fost „telegrafiată". Privi drept la şeful securităţii interne şi-i vorbi liniştit, oarecum înţelegător.

— Generale, voi răspunde acestei acuzaţii cu o singură frază, iar dacă vreodată va ajunge la cine trebuie, voi şti de unde provine şi va şti şi Agenţia.

Conklin făcu o pauză, aţintindu-l cu o privire limpede pătrunzătoare.

— Imaginea noastră este, adesea, aşa cum vrem noi să fie, din motive despre care nu putem discuta. Sunt sigur că înţelegeţi ce vreau să spun.

Cel de la Departamentul de Stat păru că aprobă fără voie cele spuse de Alex:

— Dumnezeule! spuse el moale. Şi noi dădeam referinţe proaste celor care erau trimişi la Berlin.

— Deseori la sugestia noastră, aprobă Conklin, dând din cap. Şi cu asta am încheiat subiectul.

— Da, da, desigur. Nu eram la curent, dar pot să-ţi spun că imaginea e foarte veridică. Unul dintre directorii voştri mi-a spus că numai respiraţia ta, de partea cealaltă a camerei ar fi suficientă să mă ameţească.

— Nici nu vreau să aflu cine este acest om, generale, pentru că i-aş râde în faţă. Adevărul e că nu beau. Să ne întoarcem la David Webb, adăugă el scurt.

— Care vă este nedumerirea?

— Nedumerirea? Este vorba de viaţa mea! Ceva se petrece aici şi vreau să ştiu ce! Ticălosul a dat buzna ieri seară în apartamentul meu şi m-a ameninţat că mă omoară. A făcut câteva acuzaţii numind oameni de ai voştri ca Harry Babcock, Samuel Teasdale şi William Lanier. Am verificat: fac parte din divizia voastră secretă şi sunt încă activi. Ce dracu' le-a venit? Unul a lăsat să se înţeleagă că veţi trimite o echipa specială de execuţie după el! Ce fel de limbaj e ăsta? Altul i-a spus să se întoarcă la spital – a fost în *două* spitale, chiar şi în clinica

noastră privată din Virginia – noi toţi l-am dus acolo şi a ieşit cu diagnosticul de om sănătos! Pe deasupra ştie şi câteva lucruri pe care nu ne-ar plăcea să le auzim spuse în gura mare. Dar omul ăsta e gata să izbucnească din cauza unui lucru pe care l-aţi făcut voi, sau l-aţi lăsat să se întâmple! Sau aţi închis ochii ăia blestemaţi, pentru ca să se întâmple! Pretinde că are dovada că v-aţi băgat din nou în viaţa lui şi i-aţi întors-o din nou pe dos:

— Ce dovadă? întrebă generalul buimăcit.

— A vorbit cu nevastă-sa, spuse Conklin, dintr-odată monoton.

— Şi?

— A fost luată de acasă de către doi bărbaţi care au drogat-o şi au suit-o într-un avion particular. Şi dusă pe coasta de est.

— Vrei să spui că a fost răpită?

— Chiar aşa. Şi ceea ce ar trebui să vă dea de gândit este că i-a auzit pe cei doi vorbind cu pilotul şi că a înţeles că întreaga afacere murdară are ceva de-a face cu Departamentul de Stat pentru motive necunoscute încă – dar a fost menţionat numele lui McAllister. Spre lămurirea dumneavoastră, acesta este unul dintre subsecretarii secţiei pentru problemele Orientului îndepărtat.

— E o adevărată nebunie!

— Vă spun eu că este mai mult decât atâta. Femeia a reuşit să scape în timpul unei pauze de realimentare la San Francisco. De acolo l-a sunat pe Webb. Între timp mai bine v-aţi pregăti câteva răspunsuri solide, dacă nu puteţi dovedi că e nebun şi că şi-a omorât nevasta – ceea ce sper că puteţi – şi că n-a fost la mijloc nici o răpire – ceea ce sper din tot sufletul că n-a fost.

— Acest om nu este sănătos psihic! izbucni şeful securităţii interne din Departamentul de Stat. Am citit acele dactilograme! A trebuit, a mai sunat cineva aseară în legătură cu el. Nu mă întrebaţi cine, nu vă pot spune.

— Dar ce dracu’ se petrece? întrebă Conklin aplecându-se peste birou cu mâinile sprijinite pe marginea lui, nu numai de dragul efectului ci şi ca să se sprijine.

— Este paranoic, ce pot să spun? Inventează lucruri şi le crede!

— Asta nu este ceea ce au spus doctorii însărcinaţi de guvern spuse Conklin rece. Se întâmplă, să ştiu câte ceva despre asta.

— Eu nu, fir-ar al dracului!

— Şi probabil nu veţi şti niciodată, aprobă Alex. Dar, ca membru supravieţuitor al operaţiunii Treadstone, puteţi găsi pe

cineva care să-mi poată da nişte informaţii exacte pentru a mă linişti. Cineva a deschis o cutie cu maimuţe, pe care vreau să o închidem la loc.

Conklin scoase un carnet şi un pix; scrise pe el un număr, rupse pagina şi o puse pe birou.

— Acesta este un telefon neinterceptat; o depistare eventuală v-ar putea indica numai o adresă falsă. Continuă el, cu privirea aspră şi vocea fermă pe care tremurul uşor nu făcuse decât să o facă să fie mai ameninţătoare. Folosirea lui se va face numai între orele trei şi patru azi după-amiază şi atât. Găsiţi pe cineva care să ia legătura cu mine. Nu mă interesează cine este sau cum faceţi. Poate că va fi necesar să vă întruniţi într-una din celebrele voastre conferinţe politice, dar doresc răspunsuri – dorim răspunsuri!

— Puteţi să vă înşelaţi toţi, ştiţi bine!

— Sper că da. Dar dacă nu, voi cei de aici va trebui să fiţi pregătiţi – serios de tot – pentru că aţi păşit pe un teritoriu interzis.

*

* *

David era mulţumit că trebuiau rezolvate atâtea lucruri. Fără ele ar fi putut să se scufunde într-o amorţeală totală, să paralizeze din pricina încordării de a şti prea multe şi în acelaşi timp prea puţine. După ce plecase Conklin spre Langley, se întoarse la hotel şi începuse inevitabilele liste. Listele îl calmau, ele reprezentau preliminariile unor activităţi necesare şi îl forţau să se concentreze asupra unor anumite probleme specifice în loc să se gândească la cauzele lor. Dacă se gândea prea mult la ele mintea avea să-i fie schilodită, la fel ca piciorul lui Conklin. Nici la Alex nu se putea gândi – existau prea multe posibilităţi şi imposibilităţi. Nici nu-i putea telefona fostului său duşman de moarte. Conklin era un tip conştiincios: era într-adevăr cel mai bun. Fostul strateg plănuia fiecare etapă a unei operaţiuni şi implicit efectele ei ulterioare. Prima lui decizie fu că imediat ce va fi vorbit cu şeful securităţii interne din Departamentul de Stat, telefonul respectiv nu mai trebuia folosit, iar celelalte două vor fi neîndoielnic puse sub urmărire: cel din apartamentul său şi cel de la Langley. De aceea, pentru a evita orice necazuri, nu intenţionase să se întoarcă la birou.

Avea să se întâlnească cu David la aeroport, cu o jumătate de oră înainte de plecarea avionului spre Hong Kong.

— Crezi că ai ajuns aici fără să te fi urmărit cineva? îl întrebă Webb. Nu sunt prea sigur. Ai fost programat; cine mânuieşte claviatura controlează toate datele.

— Vrei, te rog, să vorbeşti englezeşte? Sau măcar chinezeşte. Mă descurc cu amândouă, dar cu păsărească asta nu.

— Poate ţi-au pus un microfon sub pat.

Nu aveau să se mai întâlnească până în sala de aşteptare a aeroportului Dulles. De aceea David stătea acum în faţa unei caserii dintr-o marochinărie de pe Wyoming Avenue. Îşi cumpără o geantă mare în locul geamantanului; nu-şi luase cu el prea multe lucruri. Îi reveneau multe în minte, între care şi riscul la care se supunea aşteptându-şi bagajele într-un aeroport şi, fiindcă anonimatul unui zbor la clasa a doua era preferabil, nu-şi putea permite un bagaj prea voluminos luat cu el în avion. Îşi va cumpără acolo unde se va afla, iar asta înseamnă să aibă o mare sumă de bani pentru orice eventualitate. Acest fapt îi determină următoarea oprire la o bancă de pe strada Nr. 14.

Cu un an în urmă atunci când doctorii însărcinaţi de guvern îl consultau în legătură cu amnezia sa, Marie, retrăsese rapid şi fără prea multă zarvă fondurile pe care David le lăsase în banca Gemeinschaft din Zurich, precum şi pe acelea transferate la Paris de Jason Bourne. Apoi trimisese banii în Insulele Cayman, unde cunoştea un bancher canadian şi stabilise un cont (secret). Ţinând seama de ceea ce Washigtonul îi făcuse vieţii fiindcă refuzaseră să-i asculte strigătele disperate de ajutor – guvernul scăpase ieftin.

Dacă David s-ar fi decis să ceară despăgubiri – ceea ce încă nu era exclus – orice procuror care ar fi deschis procesul ar fi cerut daune de peste 10 milioane de dolari, nu numai cinci, câte existau în băncile din Zurich şi Paris, luate la un loc.

Ea îşi exprimase cu glas răspicat gândurile privitoare la aceste compensări legale într-o discuţie cu un director extrem de agitat din C.I.A. nici nu discutase despre fondurile lipsă, dar îşi expuse părerea că, din experienţa profesională proprie în domeniul financiar, era îngrozită să afle că banii contribuabililor americani fuseseră protejaţi atât de slab. Această critică fusese făcută cu o voce mirată şi inocentă, în timp ce privirea comunica altceva. Femeia era şi inteligentă şi profund motivată iar mesajul fu receptat imediat. Astfel, oameni mai înţelepţi şi mai precauţi îşi dădură seama de logica speculaţiilor sale şi cedară. Fondurile au fost astfel socotite drept cheltuieli pentru strategii secrete.

De fiecare dată când aveau nevoie de bani – o călătorie, o maşină, casa – Marie sau David luau legătura cu bancherul aflat în insulele Cayman şi acesta trimitea telegrafic fondurile cerute la oricare din cele şaizeci de sucursale din Europa, Statele Unite, Insulele Pacificului şi Orientul îndepărtat, cu excepţia Insulelor Filipine.

De la un telefon public de pe Wyoming Avenue, Webb formă numărul bancherului, uimindu-l puţin pe acesta cu suma de bani de care avea nevoie imediat şi cu cealaltă, pe care o dorea disponibilă în Hong Kong. Convorbirea telefonică costă mai puţin de opt dolari, iar banii pe care îi ceruse însumau peste jumătate de milion..

— Presupun că înţeleaptă mea prietenă Marie, e de acord, nu-i aşa?

— Ea a fost cea care m-a rugat să iau legătura cu dumneavoastră. A spus că nu-şi poate permite să piardă timpul cu fleacuri.

— Ce bine o recunosc! Băncile pe care le vei folosi sunt…

*

* *

Webb intră pe uşile de sticlă groasă ale băncii de pe strada Nr. 14, petrecu 20 de minute iritante cu un vice-preşedinte care exagera prin amabilitate şi plecă cu 50.000 dolari – patruzeci în bancnote de 500, restul mărunţiş.

Apoi opri un taxi care-l duse până în faţa unui apartament aflat în nord-vestul Washingtonului, la locuinţa unui bărbat pe care-l cunoscuse pe când era Jason Bourne – un bărbat care fusese de mare folos organizaţiei Treadstone 71. Omul, un negru cu părul argintiu fusese şofer de taxi până în ziua când un pasager îşi uitase un aparat de fotografiat marca Hasselblad în maşina lui şi nu-l mai revendicase niciodată. Asta se întâmplase cu ani în urmă şi timp de câţiva ani, taximetristul experimentase, găsindu-şi vocaţia adevărată. Era un geniu al „modificărilor”, specializat în paşapoarte, carnete de conducere cu fotografii şi acte de identitate, pentru cei aflaţi în conflict cu legea, în general pentru delicte minore.

David nu-şi amintise de el, dar sub hipnoza lui Panov îi rostise numele – Cactus, oricât ar fi părut de ciudat. Apoi Mo îl adusese pe fotograf în Virginia să ajute la recuperarea memoriei lui Webb. La prima sa vizită, privirea bătrânului negru fu plină de afecţiune şi îngrijorare. Cu toate că îi era incomod, îi ceruse voie lui Panov

să-l viziteze pe David o dată pe săptămână.

— De ce, Cactus?

— E un om necăjit, domnule Panov. Am văzut asta şi în urmă cu câţiva ani atunci când l-am cunoscut. E ceva care lipseşte în el, dar, cu toate acestea, e un om bun la suflet. Eu pot să comunic cu el. Îmi place mult.

— Vino când doreşti, Cactus şi las-o mai moale cu „domnule Panov”. Lasă-mi mie privilegiul ăsta, domnule.

Webb coborî din taxi, cerându-i şoferului să aştepte. Acesta refuză. David îi lăsă un bacşiş minim, apoi se îndreptă pe poteca pavată cu dale spre vechea casă. Într-un fel, acesta îi reamintea de casa lui din Maine, spaţioasă, fragilă, având nevoie de reparaţii.

Împreună cu Marie, deciseseră să cumpere o alta pe plajă la sfârşitul anului; un profesor asociat, proaspăt sosit, care se muta în cartierul rezidenţial încă de la început ar fi bătut la ochi. Sună.

Uşa se deschise şi Cactus, mijindu-şi ochii sub cozorocul verde, îl salută, de parcă se văzuseră cu câteva zile înainte.

— Ai maşina asigurată, David?

— N-am nici maşină, nici taxi – n-a vrut să aştepte.

— Trebuie să fi auzit toate zvonurile neîntemeiate răspândite de presa fascistă. Eu am deja trei mitraliere la ferestre. Intră, mi-a fost dor de tine. De ce nu mi-ai dat un telefon că vii?

— Numărul tău nu e în cartea de telefon.

— Trebuie să fi fost o scăpare.

Cei doi conversară în bucătărie câteva minute, timp suficient pentru ca specialistul fotografic să-şi dea seama că Webb era grăbit. Bătrânul îl conduse pe David în studioul său, puse cele trei paşapoarte ale lui Webb sub o lampă înclinată pentru a le inspecta mai îndeaproape, apoi îşi pofti clientul să se aşeze în faţa unui aparat de fotografiat cu obiectivul descoperit.

— Îţi voi face părul cenuşiu deschis, nu aşa de blond cum îl aveai atunci la Paris. Nuanţa asta de cenuşiu deschis se schimbă în lumina şi putem folosi aceeaşi poză pe fiecare dintre aceste paşapoarte drăgălaşe cu diferenţe considerabile între ele, bineînţeles faţa rămânând aceeaşi. Sprâncenele lasă-le, ţi le fac eu după aceea.

— Şi ochii? întrebă David.

— Nu e timp pentru lentilele alea de contact fanteziste pe care ţi le-au dat atunci, dar ne descurcăm şi fără. Ochelari cu lentile obişnuite, cu câteva prisme colorate puse la locul potrivit. Poţi să

ai ochii albaştri, căprui, negri, ca tăciunele orice culoare doreşti.

— Toate trei, spuse Webb.

— Asta vine ceva mai scump, David şi numai în bani gheaţă.

— Am bani la mine.

— Nu mai spune şi altora.

— Acum părul. Cine mi-l aranjează?

— Tot pe strada asta. O asociată de a mea, proprietara unui salon de cosmetică, până când poliţia i-a cotrobăit prin camerele de la etaj. Lucrează bine. Vino, te conduc.

O oră mai târziu, Webb ieşea de sub o cască într-o încăpere mică, bine luminată, apoi îşi privi chipul într-o oglindă. Proprietara ciudatului salon, o negresă scundă, cu păr cenuşiu, coafat şi un ochi expert, veni alături de el.

— Sunteţi dumneavoastră, dar parcă nu mai sunteţi dumneavoastră, spuse ea, dând din cap întâi aprobator, apoi ca negaţie. Bună treabă am făcut, trebuie să recunosc.

Chiar aşa, gândi David, uitându-se în oglindă. Părul său închis la culoare nu numai că devenise cu mult mai deschis, dar se potrivea cu tonurile feţei. De asemenea, părul arăta mai fin, dându-i un aer îngrijit dar sportiv, ca bătut de vânt, cum spuneau reclamele. Omul care se privea era deopotrivă el însuşi şi altcineva care îi semăna foarte bine.

— Sunt de acord, spuse Webb. E foarte bine. Cât face?

— Trei sute de dolari, replică femeia simplu. În care intră şi preţul, a cinci doze de şampon făcut de mine, cu tot cu instrucţiuni, plus cele mai bune sigilate buze din Washington. Primele te ţin vreo două luni, cele din urmă toată viaţa.

— Sunteţi o femeie minunată. David căută în portofel, numără bancnotele şi i le dădu.

— Cactus a spus că îl suni când suntem gata.

— Nu-i nevoie. E deja în salonaş.

— În salonaş?

— A, e doar un fel de hol cu o canapea şi un lampadar, dar mie îmi place să-i spun salonaş. Sună frumos, nu-i aşa?

Şedinţa de fotografie se derulă rapid, întreruptă doar de refacerea sprâncenelor lui Webb de către Cactus cu o periuţă de dinţi şi un spray pentru cele trei fotografii separate, însoţită de schimbarea cămăşilor şi a hainelor – Cactus avea o garderobă demnă de un teatru – în final, două perechi de ochelari, una cu rame de baga iar cealaltă cu rame metalice îi schimbară culoarea ochilor căprui în albaştri şi respectiv negri pentru două

din paşapoarte. Specialistul potrivi fotografiile la locul lor, apoi, sub o lupă mare, puternică, imită cu îndemânare perforaţiile originale ale Departamentului de Stat cu ajutorul unei unelte din arsenalul propriu. Când treaba fu gata, îi înmâna lui David cele trei paşapoarte la control.

— Nici un vameş din lume n-o să descopere ceva la ele, spuse Cactus încrezător.

— Arată mai adevărate decât înainte.

— Le-am curăţat. Adică le-am făcut câteva îndoituri că să pară mai vechi.

— Grozavă treabă, prietene. Cât îţi datorez?

— Drace, nu ştiu. A fost cam uşor.

— Cât, Cactus?

— Cât te aranjează? Nu cred că Statul te plăteşte prea bine, nu?

— Mă descurc binişor, mulţumesc.

— Cinci sute e de ajuns.

— Poţi să-mi chemi un taxi, te rog?

— Ar lua prea mult timp şi nu ştiu dacă vine cineva până aici. Nepotul meu te aşteaptă; te va duce unde vrei. E ca mine, nu pune întrebări. Vino, văd că eşti grăbit, David. Te conduc până la uşă.

— Mulţumesc mult. Las banii aici pe tejghea.

— Bine.

Scoţându-şi banii din portofel, cu spatele la Cactus, Webb numără şase bancnote de câte 500 dolari pe care le lăsă în cel mai întunecat colţ al studioului. La 1.000 de dolari bucata, paşapoartele erau un chilipir, dar lăsând mai mult şi-ar fi jignit prietenul.

Se întoarse la hotel, dar coborî din maşină la câteva blocuri depărtare; în mijlocul unei intersecţii aglomerate, astfel că nepotul lui Cactus să nu fie implicat. Tânărul era student în drept la Universitatea Americană şi deşi, evident, îşi adora bunicul, la fel de evident era că se temea de amestecul în afacerile bătrânului.

— Mă dau jos aici, spuse David în plin trafic.

— Mulţumesc, răspunse tânărul negru cu voce plăcută şi calmă, dar cu uşurare în ochii inteligenţi. Vă sunt recunoscător.

Webb îl privi.

— De ce ai făcut-o? Vreau să spun, ca viitor avocat, ar trebui să te ţii cât mai departe de Cactus.

— Aşa şi fac de obicei. Dar este un om nemaipomenit care a făcut multe pentru mine. Şi mi-a spus odată ceva. Mi-a spus că va fi un privilegiu pentru mine să vă întâlnesc şi că, poate, peste ani, îmi va povesti cine a fost străinul care s-a urcat în maşina mea.

— Sper că pot reveni cât mai curând şi să-ţi povestesc eu însumi. Nu reprezint nimic special pentru nimeni, dar povestea ar putea sfârşi în manualele de drept. La revedere.

Întors în camera de hotel, David se confruntă cu o ultima listă care nu se cerea scrisă; o ştia pe dinafară. Trebuia să-şi aleagă puţină îmbrăcăminte pe care o va lua cu el şi să se debaraseze de rest, inclusiv de cele două pistoale automate pe care le adusese din Maine în furia care-l copleşise. Una era să demontezi şi să înfăşori în foiţă metalică părţile unei arme pentru a fi puse în geamantan şi complet altceva să treci arme prin punctele de control vamal. Ar fi imediat depistate, după care el ar fi arestat. Trebuia să le distrugă mecanismele de tragere şi să le arunce într-un canal. Îşi va cumpăra o armă cândva ajunge în Hong Kong, nu era o achiziţie dificilă.

Mai era un ultim lucru pe care trebuia să-l facă, un lucru dificil şi dureros. Trebuia să se aşeze şi să-şi amintească tot ce spusese Edward McAllister în seara aceea în Maine – absolut tot ce discutaseră şi, în special cuvintele Mariei. Ceva era ascuns undeva în acea discuţie extrem de încărcată de revelaţii şi confruntări, ceva carei scăpase – şi continua încă să-i scape.

Se uită la ceas. Era ora 3:37; ziua trecuse rapid, agitată. Trebuia să se ţină tare! O, Dumnezeule, Marie! Unde eşti?

*

* *

Conklin puse jos paharul cu apă minerală pe tejgheaua murdară şi zgâriată a unui local prăpădit de pe strada nr. 9. Devenise un client obişnuit al acestui local pentru simplu motiv că nimeni din cercul său profesional şi ce-i mai rămăsese din cel de prieteni n-ar fi îndrăznit să intre pe uşa murdară de sticlă. Aceasta îi dădea un oarecare grad de libertate: Ceilalţi clienţi îi acceptaseră, şchiopul care îşi desfăcea întotdeauna cravata în clipa în care intra pe uşă, şchiopătând spre un taburet din fundul barului. Şi de fiecare dată îl aştepta paharul plin cu whisky. De asemenea barmanul proprietar nu avea nici o obiecţie ca Alex să primească telefoane în cabina telefonică străveche aflată lângă peretele din spate. Era „telefonul lui steril”, ce nu putea fi

interceptat şi care suna în momentul de faţă. Târşâindu-şi piciorul pe podea, Conklin intră în cabină şi trase uşa după el. Ridică receptorul.

— Da? spuse el.

— Treadstone? întrebă o voce ciudată de bărbat.

— Am fost acolo. Şi tu?

— Nu, n-am fost, dar am acces la dosar şi ştiu întreaga poveste.

Vocea! gândi Alex. Cum o descrisese Webb? Anglicizată? Jumătate englezească, jumătate americană, rafinată, în orice caz neobişnuită. Era aceeaşi persoană. Treaba mersese, făcuseră ceva progrese. Cuiva îi era teamă.

— Atunci sunt sigur că memoria dumneavoastră corespunde cu toate însemnările mele deoarece eu *am fost* acolo şi am pus totul pe hârtie. Fapte, nume, evenimente, probe, dubluri, absolut tot, incluzând povestea pe care am aflat-o de la Webb astă-noapte.

— Deci mi-e dat să înţeleg că dacă ceva merge prost, voluminosul dumneavoastră reportaj se va găsi în drum spre o subcomisie a Senatului sau spre o haită de câini de pază ai Congresului. Am dreptate?

— Îmi pare bine că ne înţelegem unul pe altul.

— N-ar fi de prea mare folos, spuse bărbatul, condescendent.

— Dacă merge ceva prost, n-ar trebui să-mi pese, nu-i aşa?

— Mai aveţi puţin până la pensie. Beţi foarte mult.

— N-am băut întotdeauna atât de mult. De obicei, există un motiv pentru aceste două lucruri pentru un om de vârsta şi competenţa mea. S-ar putea admite că acestea să fie legate, într-un dosar relevant?

— Hai s-o lăsăm baltă şi să discutăm serios.

— Nu înainte de a-mi demonstra că într-adevăr sunteţi în cunoştinţă de cauză cu dosarul Treadstone. Doresc probe edificatoare.

— În regulă, Meduza.

— Ceva mai bine, spuse Alex, dar nu îndeajuns.

— Foarte bine. Naşterea lui Jason Bourne. Călugărul.

— Călduţ.

— Fondurile pierdute – neexplicate şi niciodată recuperate – estimate a fi în jurul sumei de cinci milioane de dolari, în băncile din Zurich, Paris şi mai la Vest.

— Au existat destule zvonuri despre toate acestea. Am nevoie

de o informaţie edificatoare.

— Am să v-o dau. Execuţia lui Jason Bourne. Pe 23 mai în Tam Quan şi aceeaşi zi în New York, la câţiva ani mai târziu. Pe strada 71. Treadstone 71.

Conklin închise ochii şi respiră adânc simţind un nod în gât.

— Da, spuse el încet. Eşti înăuntrul cercului.

— Nu vă pot spune numele meu.

— Atunci ce o să-mi spuneţi?

— Doar trei cuvinte: Nu vă băgaţi!

— Credeţi că voi accepta?

— Vă trebui, spuse vocea, pronunţând foarte clar cuvintele. Este nevoie de Bourne acolo unde se va duce.

— Bourne?

Alex privi lung receptorul.

— Da, Jason Bourne. Nu poate fi recrutat pe cale obişnuită, ştim amândoi asta.

— Şi i-aţi răpit soţia? Animale nenorocite!

— Nu va păţi absolut nimic.

— Nu puteţi garanta asta! Nu mai deţineţi voi controlul absolut. O să trebuiască să vă folosiţi de intermediari şi din câte îmi cunosc meseria – şi o cunosc bine – aţi plătit probabil indivizi care-şi fac treaba astfel ca să nu puteţi fi depistaţi; nici măcar nu ştiţi cine sunt. Dumnezeule, nu m-aţi fi sunat dacă aţi fi fost siguri pe situaţie. Dacă aţi fi putut lua legătura cu ei şi verifica n-aţi mai fi stat de vorbă cu mine!

Vocea aristocrată, spuse după o pauză:

— Atunci înseamnă că am minţit amândoi, nu-i aşa, domnule Conklin? Nu există nici o evadare a femeii, nici un telefon dat lui Webb. Nimic. Aţi pescuit în ape tulburi, ca şi mine şi amândoi ne-am ales cu mâna goală.

— Sunteţi un rechin domnule Anonim.

— Domnule Conklin, nici dumneavoastră nu vă este străină ipoteza. Chiar şi în cazul David Webb. Să vedem însă ce-mi puteţi spune dumneavoastră mie.

Alex simţi din nou nodul în gât, acum însoţit de o durere acută în piept.

— I-aţi pierdut, nu-i aşa? şopti el. Aţi pierdut-o.

— Patruzeci şi opt de ore nu este o veşnicie, spuse vocea prudent.

— Dar aţi încercat în disperare să obţineţi din nou contractul! protestă Conklin. V-aţi chemat oamenii de legătură, cei care i-au

angajat pe acei indivizi care ascultă orbeşte şi, dintr-odată, au dispărut toţi şi nu mai puteţi da de ei. Iisuse, înseamnă că aţi pierdut complet controlul! A sărit totul din schemă! Cineva s-a băgat pe fir în toată această poveste şi voi n-aveţi nici cea mai vagă idee cine este. V-a cântat în strună, apoi v-a suflat-o!

— Reţeaua noastră de siguranţă e întinsă peste tot, obiectă bărbatul, fără convingerea pe care o afişase până acum. Cei mai competenţi oameni în domeniu sunt răspândiţi în fiecare cartier.

— Asta-l include şi pe *McAllister*. În Kowloon? Sau în Hong Kong?

— Ştiţi şi asta?

— După cum se vede, da.

— McAllister e un prost, însă un profesionist desăvârşit. Da, se află acolo. Nu suntem deloc într-o situaţie disperată. O să recuperăm.

— Să recuperaţi ce? întrebă Alex, furios. Marfa? Strategia voastră nu a reuşit! Altcineva se găseşte acum la pupitrul de comandă. De ce v-ar da „marfa" înapoi pe care deja au pus mâna? I-aţi omorât soţia lui Webb, domnule Fără-Nume. Ce dracului v-aţi închipuit că faceţi?

— Am vrut doar să-l obligăm să vină acolo, replică vocea, apărându-se. Să-i explicăm cum stau lucrurile şi să i le arătăm. Avem nevoie de el.

Bărbatul îşi regăsi stăpânirea de sine.

— Şi din câte ştim, totul este sub control. Comunicaţiile cu acea parte a lumii sunt cunoscute ca fiind foarte proaste.

— Veşnica scuză în afaceri de genul ăsta.

— În cele mai multe afaceri, domnule Conklin. Cum vi se pare? Acum eu sunt cel care întreabă – foarte sincer. Aveţi o reputaţie impresionantă.

— Am avut, domnule „Fără-Nume"..

— Reputaţiile nu pot fi luate înapoi sau infirmate, numai îmbogăţite! Pozitiv sau negativ fireşte.

— Sunteţi un izvor de informaţii nesigure, ştiaţi?

— Dar am dreptate. Se spune că aţi fost unul dintre cei mai buni strategi. Cum vi se pare asta?

Alex scutură din cap înăuntrul cabinei telefonice. Aerul era închis; zgomotul de afară creştea în intensitate în barul de pe strada nr. 9.

— Ce am spus şi mai înainte. Cineva trebuie să fi aflat cum veţi recruta pe Webb şi a decis să preia totul.

— Pentru Dumnezeu, de ce?

— Pentru că oricine ar fi, îl vrea pe Jason Bourne mult mai mult decât voi, spuse Alex şi închise telefonul.

*

* *

Era 6:28 când Conklin intră în sala de aşteptare a aeroportului Dulles. Aşteptase stând într-un taxi pe strada hotelului unde Webb îşi închiriase o cameră apoi îl urmărise pe David, dându-i şoferului indicaţii precise. Avusese dreptate, dar nu avea nici un sens să-l mai împovăreze pe David cu asta. Două Plymouth-uri gri se luaseră după taxiul în care se urcase David şi îşi schimbau poziţiile, când unul când celălalt în spatele său. Alexander Conklin se gândi că el ar putea fi cel vizat, dar apoi respinse ideea. Cei din Departamentul de Stat se purtau în mod stupid, îşi spuse el în timp ce îşi nota numerele celor două maşini, îl găsi pe Webb într-un colţ mai retras.

— Tu eşti, nu? spuse Alex, trăgându-şi cu greu piciorul invalid după el şi aşezându-se. Crezi că blonzii au mai mult succes?

— Mi-a mers în Paris, pe vremuri. Ce-ai aflat?

— În linii mari, au pus la punct o strategie pentru a te atrage în Kowloon. Era bazată pe experienţă anterioară.

— Poţi să treci peste asta, spuse David. *De ce?*

— Individul a spus că este nevoie de tine acolo. Nu de tine, Webb, ci de Bourne.

— Asta pentru că Bourne se află deja acolo. Ţi-am povestit istorisirea lui McAllister. Ţi-a pomenit ceva în legătură cu ea?

— Nu, n-am putut afla atât de multe, dar cred că pot să mă folosesc de ea pentru a-i strânge cu uşa. Oricum, persoana cu care am vorbit mi-a spus altceva, David şi trebuie să ştii. Nu-şi mai găsesc oamenii de legătură, nu-i cunosc pe cei de acolo, nu mai ştiu ce se întâmplă. Consideră ca ceva temporar, dar de fapt este că au pierdut-o pe Marie. Altcineva te vrea acolo şi a preluat comanda.

Webb îşi duse mâna la frunte şi închise ochii. Lacrimi i se prelinseră pe obraji în linişte.

— Sunt din nou ceea ce am fost odată, Alex. Odată, cu mult timp în urmă, nici nu-mi pot aminti când anume. O iubesc aşa de mult, am nevoie atât de mult de ea!

— Termină cu prostiile! îi ordonă Conklin. Azi-noapte m-ai făcut să cred că mai am încă mintea care să judece, chiar dacă trupul nu e sănătos. Tu le ai pe amândouă. Pune-le la treabă!

— Cum?

— Fii ceea ce vor ei să fii – fii cameleonul de altă dată! Fii Jason Bourne!

— E atât de mult de atunci.

— Încă poţi s-o faci. Joacă rolul pe care ţi l-au dat.

— Nu am de ales, nu-i aşa?

În difuzoare se auzi ultimul apel pentru Zborul 26 către Hong Kong.

*

* *

Havilland puse receptorul la loc în furcă şi îndreptându-se în scaun, privi de-a latul camerei la McAllister. Subsecretarul de Stat stătea sub un glob pământesc imens care se învârtea în jurul axei sale, cocoţat pe un trepied ornamental în fată unei biblioteci. Era cu arătătorul pe partea sudică a Chinei dar ochii îi erau fixaţi în direcţia ambasadorului.

— Totul a mers ca pe roate, spuse diplomatul. Se află în drum spre Kowloon.

— E oribil, replică McAllister.

— Sunt sigur că aşa vi se pare, acum dar, înainte să interpretaţi faptele, cântăriţi avantajele. Acum suntem ieşiţi din joc. Nu mai suntem răspunzători pentru evenimentele care se vor petrece. Ele sunt manipulate în momentul de faţă de către o entitate necunoscută.

— În spatele căreia ne aflăm noi! Repet, e oribil!

— V-aţi gândit la consecinţele unui eşec?

— Voinţa noastră e liberă. Numai etica e cea care ne îngrădeşte.

— Banal, domnule Subsecretar. Există interese mai presus de orice altceva.

— Există de asemenea şi o viaţă de om, un om pe care l-am manipulat şi l-am împins înapoi în mijlocul coşmarurilor uitate. Avem oare acest drept?

— N-avem de ales. El poate face ceea ce nimeni altul nu poate – dacă îi oferim o motivaţie.

McAllister dădu un impuls globului şi se îndreptă către biroul diplomatului.

— Poate n-ar trebui s-o spun, dar o voi face, începu el, postându-se în faţa lui Raymond Havilland. Cred că sunteţi cel mai imoral om pe care l-am întâlnit vreodată.

— Aparenţele, domnule subofiţer. Am o singură calitate, ce

compensează toate nelegiuirile pe care le am comis. Voi merge şi voi comite orice mârşăvii pentru a opri oricât de departe această planetă de la autodistrugere. Iar aceasta include şi viaţa unui oarecare David Webb – cunoscut acolo unde-l vreau sub numele de Jason Bourne.

CAPITOLUL 8

Pâcla se întindea ca o eşarfă diafană deasupra portului Victoria în timp ce avionul uriaş cu reacţie făcea ultimul înconjur pentru aterizare pe aeroportul Kai-tak. Ceaţa zorilor era deasă, promiţând o zi umedă în colonie. Jos, în golf, joncile şi sampanele săltau pe suprafaţa apei alături de cargouri imense, barje pătrăţoase, bacuri supraetajate şi de câte o vedetă a patrulei de coastă care se întâmpla să străbată portul. În timp ce avionul ateriza pe aeroportul din Kowloon, şirurile înghesuite de zgârie-nori ai insulei Hong Kong îşi făcură apariţia, ca nişte uriaşi de alabastru, străpungând ceaţa şi reflectând primele raze de lumină ale soarelui de dimineaţă.

Webb privea peisajul de dedesubt, deopotrivă aflat sub un stress extraordinar şi încercat de o curiozitate stranie, detaşată. Acolo, jos, undeva în acel vast teritoriu suprapopulat, se afla Marie – era gândul dureros ce-l copleşea. O altă parte din el era însă ca un savant mânat de curiozitate care priveşte prin lentilele întunecate ale unui microscop, încercând să discearnă ceea ce ochii şi mintea sa nu pot înţelege. Obişnuitul şi neobişnuitul coexistau, iar rezultatul provoca tulburare şi frică. În timpul întâlnirilor cu Panov în Virginia, David citise şi recitise sute de pliante de călătorie şi broşuri ilustrate ce descriau toate locurile pe unde se ştia că trecuse legendarul Jason Bourne; era un exerciţiu continuu, dureros recunoscute, de auto-interogare. Îi reveneau în minte fragmente din trecut; multe dintre ele erau prea scurte şi confuze, altele prelungite, amintirile bruşte uimitor de exacte, cu imagini proprii, nu acelea de pe pliantele de călătorie.

Privea acum în jos şi zărea multe din lucrurile pe care ştia că le ştie, însă de care nu putea să-şi aducă aminte precis. Aşa că îşi întoarse privirea şi se concentră asupra zilei care îl aştepta.

De la aeroportul Dulles sunase la hotelul Regent din Kowloon solicitând o cameră pentru o săptămână pe numele unui oarecare Howard Cruett – numele de pe paşaportul în care avea ochi albaştri. Apoi adăugase: „Cred că s-au făcut rezervări pentru firma noastră, pentru apartamentul 690 în cazul în care este disponibil. Ziua sosirii este fixă, zborul nu.”

Apartamentul era disponibil. Ceea ce trebuia el să afle era

cine anume îl făcuse disponibil. Era primul pas către Marie. Şi bineînţeles, înainte, după sau pe parcursul desfăşurării evenimentelor trebuiau achiziţionate anumite lucruri. Unele erau uşor de găsit, altele nu, în orice caz, nu imposibil. Acesta era Hong Kong-ul, colonie şi unealtă a supravieţuirii. Deasemeni, unul din locurile civilizate de pe glob unde religiile cele mai variate aveau un singur Dumnezeu comun, ştiut de toţi credincioşii şi necredincioşii deopotrivă – banul. Cum spusese Marie: „Hong Kong-ul are alt motiv pentru existenţă”.

În atmosfera caldă a dimineţii se amestecau mirosurile unei mulţimi aflate într-o grabă permanentă. Se spălau energic trotuarele, vaporii de pe pavaj se uscau sub razele fierbinţi ale soarelui, iar aroma ierburilor fierte în ulei începea să se răspândească printre străzile strâmte, unde negustorii ambulanţi ţipau pentru a-şi atrage clienţii. Zgomotul se amplifică, devenind un crescendo constant al vânzărilor sau măcar al negocierii. Hong Kong-ul era esenţa supravieţuirii; ori munceai până la epuizare ori nu puteai trăi. Adam Smith era depăşit, demodat; el n-ar fi putut niciodată să conceapă o asemenea lume. Ea anula toate elementele gândite de el pentru o economie liberă; era o adevărată nebunie. Era Hong Kong-ul.

David făcu semn unui taxi să oprească. Aceste străzi pe unde şoferii îl plimbaseră odată îi erau cunoscute. Nu-şi amintea cu exactitate de ele, dar într-un fel le recunoştea. Sentimentul îi dădea o senzaţie de uşurare şi în acelaşi timp de stinghereală. Ştia lucruri pe care nu le ştia. Era o marionetă manipulată pe scena propriului său spectacol, fără să cunoască nici păpuşa şi nici păpuşarul.

*

* *

— S-a făcut-o greşeală, spuse David recepţionerului din spatele unei mese ovale de marmură din mijlocul holului hotelului Regent. Nu doresc un apartament. Aş prefera ceva mai mic, o cameră simplă sau dublă dacă se poate.

— Dar rezervările au fost făcute deja, domnule Cruett, replică recepţionerul mirat, folosind numele de pe paşaportul fals al lui Webb:

— Cine le-a făcut?

Tânărul oriental privi jos la o semnătură de pe rezervare.

— Au fost reţinute de directorul adjunct, domnul Liang.

— Atunci ar trebui să vorbesc cu dânsul, nu-i aşa?

— Mi-e teamă că va fi necesar. Nu sunt sigur că există altceva disponibil.

— Înţeleg. Voi găsi alt hotel.

— Sunteţi considerat un oaspete foarte important, domnule. Mă voi duce să discut cu domnul Liang.

Webb dădu aprobator din cap, în timp ce recepţionerul traversă rapid holul aglomerat îndreptându-se spre o uşă din spatele pupitrului portarului. Se uită împrejur la holul opulent care începea de afară, dintr-o imensă curte circulară, cu fântâni arteziene impunătoare şi trecea apoi prin uşile elegante de sticlă, de-a lungul podelei de marmură spre un semicerc cu ferestre înalte, de sticlă colorată, ce dădeau spre portul Victoria. Imaginea de afară, în permanentă mişcare, era un adaos hipnotizant la mizanscena holului circular, deschis spre peretele de sticlă colorată. În hol se aflau zeci de mese mici şi canapele de piele, cele mai multe dintre ele ocupate, printre care alergau chelneri şi chelneriţe. Era un fel de arenă din care turiştii şi oamenii de afaceri deopotrivă puteau privi viaţa comercială a portului care se întindea până în depărtare, unde se contopea cu conturul insulei Hong Kong. Priveliştea de afară îi era familiară lui Webb, însă nimic mai mult. Numai fusese niciodată înlăuntrul acestui hotel extravagant; nimic din ceea ce vedea nu-i provoca aduceri aminte.

Deodată, privirea îi fu atrasă de imaginea recepţionerului ce păşea grăbit cu câţiva paşi înaintea unui oriental între două vârste, evident directorul adjunct, domnul Liang. Tânărul recepţioner îşi reluă locul, în faţa lui David, plin de solicitudine, în timp ce administratorul hotelului se apropie şi se înclină scurt, conform rangului.

— Domnul Liang, domnule, anunţă recepţionerul.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă directorul. Aş adăuga că este o adevărată plăcere să vă avem ca oaspete.

Webb zâmbi şi dădu din cap politicos.

— Poate altă dată, mulţumesc.

— Sunteţi nemulţumit de cameră, domnule Cruett?

— Nu, deloc, ar trebui să fiu foarte mulţumit. Dar, după cum presupun că v-a transmis recepţionerul, prefer o cameră mai mică, nu un apartament. Dar înţeleg că nu este nimic liber.

— Apelul dumneavoastră telefonic a menţionat anume Apartamentul 690.

— Am înţeles asta şi îmi cer scuze. A fost probabil greşeala

unuia dintre funcţionarii mei.

Webb se încruntă într-o manieră comică, prietenoasă şi întrebă curtenitor:

— Apropo, cine a făcut rezervările? Eu în mod sigur nu le-am făcut.

— Reprezentanţa dumneavoastră, probabil, răspunse Liang.

— Nu, n-ar fi avut căderea. Mi s-a spus că a fost una din companiile locale. Aş vrea să ştiu cine a făcut asemenea ofertă generoasă, chiar dacă nu o pot accepta. Cu siguranţa că dumneavoastră puteţi să-mi spuneţi, domnule Liang, de vreme ce aţi autorizat personal rezervarea.

Privirea consilierului deveni mai distantă, apoi acesta clipi; fu de ajuns pentru David, dar piesa trebuia jucată până la capăt.

— Cred că cineva din personalul nostru – personal foarte numeros, de altfel – a venit la mine cu această cerere. Se fac atât de multe rezervări, iar noi suntem atât de ocupaţi, încât sincer vă spun, nu-mi aduc aminte.

— Cu siguranţă că există nişte instrucţiuni de plată.

— Avem mulţi clienţi al căror cuvânt la telefon este suficient.

— Hong Kong-ul s-a schimbat mult.

— Şi se schimbă continuu, domnule Cruett. Este posibil ca gazda dumneavoastră să dorească să vă spună personal că a închiriat acest apartament. Nu ar fi indicat să împiedicăm această dorinţă.

— Aveţi multă încredere în clienţii dumneavoastră.

— Justificată de conturile la care are acces computerul nostru, evident.

Liang încercă un zâmbet. Era fals.

— Atunci, de vreme ce nu aveţi altceva disponibil, îmi voi încerca norocul în altă parte. Am câţiva prieteni la Peninsula, hotelul de vis-a-vis, spuse Webb, făcând referire la un alt hotel luxos din oraş.

— Nu va fi necesar. Putem aranja altceva.

— Dar recepţionerul dumneavoastră a spus.

— El nu este directorul hotelului Regent, domnule.

Liang îi aruncă o privire tânărului din spatele tejghelei.

— Ecranul computerului nu arată nimic disponibil, încercă să protesteze recepţionerul.

— Gura!

Liang zâmbi imediat la fel de fals ca şi înainte, conştient de faptul că pierduse teren folosind acest ton violent.

— E atât de tânăr – toţi sunt atât deţineri şi fără experienţă – dar foarte inteligent, foarte binevoitor. Conducerea hotelului păstrează întotdeauna câteva camere disponibile pentru ocazii de felul acesta.

Din nou Liang privi spre recepţioner vorbindu-i aspru în timp ce şi păstra zâmbetul pe faţă.

— *Ting, ruan-ji!* continuă rapid în chineză; deşi înţelegea fiecare cuvânt, Webb îi privea impasibil.

— Ascultă, cioroi schilodit! Tu nu oferi informaţii în prezenţa mea decât dacă ţi le cer eu! Te ia mama dracului dacă mai faci asta vreodată. Ai auzit? Acum repartizează imbecilului ăstuia camera 202. Este listată ca Rezervată; schimbă rezervarea şi dă-i drumul.

Directorul, cu zâmbetul său de ceară şi mai pronunţat acum, se întoarse către David.

— Am găsit o cameră disponibilă foarte confortabilă pentru dumneavoastră, cu o splendidă vedere spre port, domnule Cruett.

Partida se terminase şi câştigătorul îşi minimaliză victoria cu o mulţumire convingătoare.

— Vă sunt foarte recunoscător, spuse David, privind ţintă în ochii lui Liang, dintr-odată mai puţin sigur pe sine. Aceasta mă va scuti de povara de a telefona prin tot oraşul pentru a le spune partenerilor mei unde mă aflu.

Apoi se opri, cu mâna dreaptă ridicată ca un om pe punctul de a continua. David Webb acţiona instinctiv ca Jason Bourne.

— Când aţi pomenit de „o cameră disponibilă cu o vedere splendidă”, presupun că vroiaţi să spuneţi „*you hao jingse de fang jan*”. Am dreptate? Sau chineza mea este mult prea imbecilă?

Hotelierul îl privi fix pe american.

— Nici eu nu m-aş fi exprimat mai, bine, spuse el moale. Recepţionerul se va îngriji de tot. Şedere plăcută în hotelul nostru, domnule Cruett.

— Plăcerea va trebui măsurată prin realizări, domnule Liang. Acesta este un proverb chinezesc foarte vechi sau foarte nou? Nu ştiu sigur.

— Cred că este nou, domnule Cruett. Este prea „activ” pentru reflecţia pasivă care stă la baza principiilor lui Confucius, după cum cu siguranţă că ştiţi.

— Nu este oare aceasta o realizare?

— Sunteţi prea iute pentru mine, domnule.

Liang se înclină.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să mă căutaţi.

— Nu cred că va fi necesar, dar mulţumesc. Sincer să fiu, a fost o călătorie lungă şi obositoare, aşa că voi cere centralei să nu-mi facă nici o legătură până la cină.

— Da?

Nesiguranţa lui Liang devenise mai pronunţată; îi era teamă.

— Dar desigur, dacă se iveşte vreo urgenţă.

— Nu există nimic care nu poate să aştepte. Şi de vreme ce nu mă aflu în apartamentul 690, centralista poate spune pur şi simplu că sosirea mea este aşteptată ceva mai târziu. Este plauzibil, nu-i aşa? Sunt teribil de obosit. Vă mulţumesc, domnule Liang.

— Eu vă mulţumesc, domnule Cruett.

Consilierul se înclină din nou, căutând în privirea lui Webb un ultim semn. Nu găsi însă nici unul. Se întoarse repede şi se îndreptă către biroul său.

Acţionează neaşteptat. Derutează-ţi adversarul, fă-l să-şi piardă echilibrul. Jason Bourne. Sau Alexander Conklin?

— Este o cameră foarte plăcută, domnule, exclamă recepţionerul uşurat. Veţi fi deosebit de mulţumit.

— Domnul Liang este foarte amabil, spuse David. Ar trebui să-mi arăt mulţumirea, cum desigur o voi face pentru ajutorul dumitale.

Webb îşi scoase portofelul de piele şi luă neobservat o bancnotă de 20 dolari americani. Întinse braţul ca pentru o strângere de mână, cu bancnota ascunsă în palmă.

— Când pleacă domnul Liang acasă?

Tânărul rămase surprins dar încântat privind în dreapta şi-n stânga, apoi începu să vorbească, în propoziţii incoerente.

— Da! Sunteţi foarte amabil, domnule. Nu este necesar, dar vă mulţumesc, domnule. Domnul Liang pleacă din biroul său în fiecare zi la ora cinci. Eu, de asemenea. Trebuie să rămân, bineînţeles, în cazul în care conducerea o cere, deoarece încerc să fac tot ce pot pentru renumele acestui hotel.

— Sunt convins de asta, spuse Webb. Cheia mea, te rog. Bagajul îmi va sosi mai târziu de la aeroport.

— Desigur, sir.

David se aşeză într-un scaun de lângă fereastră privind portul, către insula Hong Kong. Nume însoţite de imagini îi reveneau în

minte – Causeway Bay, Wanchai, Repulse Bay. Aberdeen, Mandarin şi în cele din urmă, foarte clar conturată, Victoria Peak cu perspectiva sa măreaţă asupra întregii colonii. Apoi revăzu cu ochii minţii masele de oameni scurgându-se pe străzile aglomerate, colorate şi permanent murdare, apoi holurile pline ale hotelurilor, cu candelabrele lor cu lumină filigranată cu aur, unde bătrâna coroană şi mai marele rege, banul, încercând să coexiste. Aleile. Figuri alergând, izbindu-se de coteţele păsărilor şi şerpilor de mărimi diferite ce se zvârcoleau – mărfuri ale negustorilor ambulanţi de pe cea mai joasă treaptă în ierarhia comerţului autohton. Bărbaţi şi femei de toate vârstele, copii, bătrâni îmbrăcaţi în zdrenţe, fumul înţepător, greoi, ce se răspândea încetişor în sus, umplând spaţiul dintre clădirile părăginite, acoperind lumina şi sporind tristeţea pereţilor de piatră întunecaţi, înnegriţi de timp şi neglijenţă. Vedea totul şi fiecare lucru avea un sens pentru el, pe care însă nu-l înţelegea. Îi lipseau detaliile. Nu avea nici un punct de referinţă şi acest lucru era cumplit.

Marie se afla acolo! Trebuia s-o găsească! Sări de pe scaun copleşit de un sentiment de frustrare. Şi-ar fi tras pumni în cap ca să-şi limpezească toate astea în minte, dar ştia că n-ar ajuta la nimic, cu excepţia timpului, care devenea insuportabil. Trebuia să o găsească, să o ţină în braţe, să o protejeze, aşa cum ea, odată, o făcuse şi crezuse în el, atunci când până şi el îşi pierduse încrederea în sine. Trecu în faţa oglinzii de deasupra biroului şi privi la faţa suptă şi palidă. Un lucru era clar. Trebuia să elaboreze un plan şi să acţioneze rapid, dar nu ca omul pe care-l vedea în oglindă. Trebuia să pună în aplicare tot ceea ce învăţase şi uitase Jason Bourne. De undeva, din lăuntrul lui trebuia să cheme trecutul şi să se încreadă în instincte uitate.

Făcuse primul pas; legătura era solidă, ştia bine. Într-un fel sau altul, Liang îi va da o informaţie, probabil neînsemnată, însă era un început: un nume, un loc, sau un contact iniţial care ar putea conduce la altul şi apoi la altul. Tot ceea ce trebuia să facă era să acţioneze rapid folosind orice informaţie, să nu-i dea timp adversarului să-şi întărească poziţii strategice. Dar pentru asta trebuia să fie pregătit. Lucrurile de care avea nevoie trebuiau achiziţionate cât mai repede, apoi aranjat un tur în jurul coloniei. Avea nevoie de o oră pentru a cerceta împrejurimile de pe bancheta din spate a unui automobil, pentru a-şi reaminti fragmente ale trecutului.

Apucă un ghid hotelier voluminos, cu coperţi din piele roşie, apoi se aşează pe marginea patului şi îl deschise, răsfoind grăbit paginile. *The New World Shopping Centre, un complex format din cinci etaje care adăpostesc mărfuri de calitate excepţională din cele patru colţuri ale lumii...*

Complexul se afla chiar lângă hotel, era potrivit pentru nevoile lui. *Limuzine disponibile de închiriat, parcul de automobile Daimler. Închirierile pot fi făcute pentru o oră sau o zi întreagă pentru afaceri sau obiective turistice. Vă rugăm contactaţi poarta hotelului. Formaţi numărul 62.*

Limuzinele însemnau şi şoferi experimentaţi, cunoscători ai tuturor străzilor, şoselelor şi regulilor de circulaţie din Hong Kong, Kowloon şi Noile Teritorii. Astfel de oameni ştiau toate colţurile coloniei. Şi dacă nu greşea – şi instinctul îi spunea că nu – avea să-şi satisfacă o necesitate imediată. Era vorba de o armă.

În fine, în Districtul Central al Hong Kong-ului, exista o bancă ce păstra anumite relaţii de interes cu o instituţie similară la mii de mile depărtare, în Insulele Cayman. Trebuia să se ducă acolo, să semneze actele necesare şi apoi să iasă cu mai mulţi bani decât ar duce orice om normal, singur în Hong-Kong – sau oriunde altundeva. Apoi va găsi un loc unde să-i ascundă, dar nu într-o bancă, unde orele de program îi micşorau posibilitatea de mişcare. Jason Bourne ştia: promite-i unui om viaţa şi va fi oricând alături de tine; promite-i viaţa şi pe deasupra o sumă mare de bani şi efectul cumulat va fi supunerea totală.

David apucă creionul şi carneţelul de lângă telefonul de pe noptieră şi începu să facă o nouă listă. Treburi neînsemnate deveneau, cu fiecare oră care trecea, mai complexe şi nu mai avea prea mult timp. Era aproape ora unsprezece. Portul strălucea acum în soarele amiezii. Trebuia să termine o mulţime de lucruri înainte de ora 16.30, când intenţiona să se posteze neobservat undeva, lângă ieşirea de serviciu, ori jos, în garajul hotelului, pentru a-l putea urmări pe Liang, omul care reprezenta prima sa legătură.

Trei minute mai târziu, lista fu completă. Rupse pagina, se sculă de pe pat şi îşi luă haina de pe spătarul scaunului aflat lângă masă. Brusc, telefonul sună, străpungând liniştea din încăpere. Trebui să închidă ochii şi să-şi încordeze fiecare muşchi al corpului pentru a nu se repezi să răspundă, în speranţa iraţională că va auzi glasul Mariei, chiar din captivitate. Nu va

ridica receptorul. Jason Bourne nu putea deţine, deocamdată, controlul asupra situaţiei. Dacă ar răspunde, atunci el ar fi fost cel controlat. Îl lăsă să sune în timp ce traversă îndurerat camera şi ieşi.

Era ora 12:10 când se întoarse ducând un număr de sacoşe de plastic cu cumpărături făcute în magazine din Shopping Centre. Le lăsă pe pat şi începu să scoată lucrurile cumpărate. Printre ele se aflau o haină de ploaie uşoară, închisă la culoare şi o pălărie de pânză, o pereche de tenişi negri, pantaloni negri şi un pulover, de asemenea negru; acestea erau lucrurile pe care le va purta noaptea. Apoi o mulinetă solidă pe care puteai înfăşură fir de pescuit lung de trei sute de metri, două cârlige, un presse papier, o daltă pentru gheaţă şi un cuţit de vânătoare, cu două tăişuri ascuţit ca briciul, cu lamă îngustă, lungă de 10 cm şi teacă. Acestea erau armele tăcute pe care le va purta cu el zi şi noapte. Un singur lucru rămăsese de găsit şi îl va găsi.

În timp ce-şi examina lucrurile, cu atenţia îndreptată spre cârligele şi firul de pescuit, simţi pe faţă o rază subţire de lumină. Era supărătoare deoarece nu putea depista de unde venea şi, cum i se întâmpla adeseori, trebuia să-şi pună întrebarea dacă într-adevăr venea de undeva sau era, pur şi simplu, altă plăsmuire a minţii sale. Apoi ochii îi fură atraşi spre noptiera de lângă pat; razele soarelui răzbăteau prin ferestre, deasupra telefonului, dar de acolo venea scânteierea, din colţul din stânga al aparatului de abia vizibilă, însă din acelaşi loc. Era semnalul pentru mesaje, o luminiţă roşie ce strălucea o secundă, apoi dispărea o secundă, după care se relua la aceste intervale. Un mesaj nu era totuna cu o convorbire telefonică, reflectă el. Se îndreptă către noptieră şi studie instrucţiunile de pe cartele de plastic. Apoi apăsă pe butonul cuvenit.

— Da, domnule Cruett? răspunse telefonista de la centrala automatizată.

— Vreun mesaj pentru mine? întrebă el.

— Da, domnule. Domnul Liang a încercat să vă găsească…

— Am crezut că instrucţiunile mele au fost clare, o întrerupse Webb. Nici un apel telefonic până când nu voi anunţa personal centrala.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, însă domnul Liang este directorul adjunct al hotelului, el dă ordine când superiorul său nu se află aici, cum a fost cazul în această dimineaţă, vreau să spun în această după-amiază. Dânsul ne a spus că este vorba de ceva

foarte urgent. V-a căutat foarte des în ultima eră. Îl sun acum, domnule.

David închise. Nu era pregătit pentru Liang, sau mai bine zis Liang nu era încă pregătit pentru el – cel puţin nu aşa cum îl voia David. Liang era foarte îngrijorat, poate chiar aproape de panică, deoarece el reprezenta primul contact şi totodată cel mai neînsemnat. Dăduse greş în tentativa de a amplasa subiectul în locul destinat lui, într-un anume apartament plin de microfoane, unde duşmanul îi putea urmări orice mişcare. Dar aproape de panică nu era suficient. David îl dorea pe Liang dincolo de această limită. Şi cel mai rapid mod de a provoca acest lucru era să nu permită nici un contact, nici o discuţie, nici o explicaţie care i-ar fi putut oferi date despre subiect şi apoi preluarea controlului de către adversar.

Webb înşfacă hainele de pe pat şi le băgă în două sertare ale dulapului împreună cu lucrurile pe care le scosese din geantă; apoi puse cârligele şi firul de pescuit printre haine. După aceasta, puse prespapierul pe masă şi băgă cuţitul de vânătoare în buzunarul hainei. Privi în jos spre dalta de gheaţă şi dintr-odată fu izbit de un gând izvorât din acelaşi instinct ciudat: un om ros de nelinişte va reacţiona disproporţionat, surprins de mişcarea neaşteptată a unei scene înspăimântătoare. Imaginea îl va şoca adâncindu-i frica. David scoase o batistă din buzunarul de la piept, apucă dalta şi şterse mânerul. Ţinând instrumentul ucigaş în batistă, se îndreptă rapid către micul foaier şi înfipse lama în zidul aflat în faţa uşii de la intrare, într-un loc vizibil. În acelaşi moment, telefonul începu să sune din nou insistent, parcă disperat. Webb ieşi din cameră şi alergă de-a lungul holului către lifturi; se strecură pe un culoar adiacent şi aşteptă.

Calculase bine. Uşile strălucitoare ale liftului din mijloc se deschiseră şi Liang îşi făcu apariţia îndreptându-se cu paşi repezi spre camera lui Webb. David se răsuci pe după colţul – unde stătuse şi se repezi către lifturi, apoi calm, se îndreptă spre capătul propriului coridor. Din acel loc îl vedea pe Liang apăsând nervos pe butonul soneriei şi bătând în uşă cu furie crescândă.

Se deschise un alt lift şi două cupluri ieşiră râzând. Unul dintre bărbaţi se uită mirat la Webb, apoi dădu din umeri în timp ce perechea cealaltă o luă la stânga. David îşi întoarse atenţia asupra lui Liang. Directorul era de acum înnebunit, apăsând pe sonerie şi bătând în uşă cu disperare. Apoi se opri şi îşi lipi urechea de uşă; căută în buzunar şi scoase o legătură de chei.

Webb îşi retrase brusc capul în momentul în care directorul îşi întoarse privirea, cercetând din ochi coridorul şi introduse o cheie în broască. David nu avea nevoie să privească; voia doar să audă.

Nu aşteptă mult. Un urlet gutural, înăbuşit, fu urmat de zgomotul uşii trântite. Dalta îşi făcuse efectul. Webb alergă din ascunzişul său de lângă ultimul lift. Se lipi de un perete şi privi. Liang, vizibil zguduit, respira cu greutate, în timp ce apăsa des butonul liftului. În cele din urmă, se auzi clopoţelul şi uşile metalice ale celui de-al doilea lift se deschiseră. Directorul de hotel se repezi înăuntru.

David nu avea un plan precis, însă ştia vag ce avea de făcut, pentru că nu exista alternativă. Merse de-a lungul coridorului, trecu repede de lifturi şi parcurse în grabă distanţa rămasă până la camera lui. Intră, apoi ridică telefonul şi formă numărul pe care şi-l întipărise în memorie.

— Poarta, răspunse o voce plăcută cu accent mai degrabă indian.

— Am legătura cu portarul-şef? întrebă Webb.

— Da, domnule.

— Nu cu vreunul dintre funcţionari?

— Mi-e teamă că nu. Doriţi cumva să vorbiţi cu cineva anume? Cineva care vă poate ajuta într-o problemă anumită?

— Nu, cu dumneavoastră vreau să vorbesc, spuse David cu glas scăzut. Mă găsesc într-o situaţie care trebuie neapărat să rămână confidenţială. Pot conta pe dumneavoastră? Voi fi foarte generos.

— Locuiţi în hotel?

— Da.

— Şi nu-i vorba de ceva ilegal, sper. Nimic care ar putea dăuna instituţiei noastre.

— Îi va spori reputaţia printre oamenii de afaceri prudenţi care doresc să investească în teritoriu.

— Vă stau la dispoziţie, domnule.

Aranjamentul fu încheiat. O limuzină Daimler, cu cel mai experimentat şofer liber la acea oră, îl va lua în zece minute de la ieşirea în pantă de pe Salisbury Road. Portarul se va găsi lângă maşină, iar pentru discreţia sa va primi 200 de dolari americani, aproximativ 1500 dolari Hong-Kong. Nu va fi precizat nici un nume la închirierea maşinii plătită cash pentru o perioadă de 24 de ore – doar numele unei firme ales la întâmplare. În plus,

„domnul Cruett”, escortat de un tânăr angajat, va putea folosi liftul de serviciu până, la etajul inferior al hotelului, unde o ieşire dădea în New World Centre, cu accesul direct către punctul de întâlnire de pe Salisbury Road.

Câteva minute mai târziu, plata fiind făcută şi amabilităţile încheiate, David urcă în spatele unui automobil Daimler. Îl întâmpină faţa trasă, obosită, a unui şofer în uniformă, aflat între două vârste şi a cărui expresie era numai parţial acoperită de o încercare de a părea amabilă.

— Bine aţi venit, domnule. Numele meu este Pak-fei şi mă voi strădui să vă satisfac dorinţele! Îmi spuneţi unde şi eu vă duc. Cunosc fiecare colţişor.

— Contam pe aceasta, spuse Webb moale.

— Pardon, domnule?

— *Wo bushi luke,* spuse David, lăsând să se înţeleagă că nu era un turist oarecare. Dar cum n-am mai fost pe aici de ani, continuă el în chineză, aş dori să revăd locurile. Ce ai spune de un tur obişnuit al insulei, iar apoi o călătorie rapidă prin Kowloon? Trebuie să mă întorc peste câteva ore şi... Şi de acum înainte vorbim în engleză.

— Ahh! Chineza dumneavoastră este foarte bună – de clasă înaltă, dar înţeleg tot ce spuneţi. Numai două *zhongtou...*

— Ore, îl întrerupse Webb. Vorbim englezeşte, adu-ţi aminte şi nu vreau să fiu înţeles greşit. Însă aceste două ore şi bacşişul dumitale ca de altfel şi cele 22 de ore rămase, împreună cu respectivul bacşiş vor depinde decât de bine ne înţelegem, nu-i aşa?

— Da, da! strigă Pak-fei, pornind motorul maşinii şi intrând în traficul intolerabil de pe Salisbury Road. Mă voi strădui să fiţi foarte mulţumit.

Şi se ţinu de cuvânt, iar numele şi imaginile care-i veniseră în minte lui David la hotel fura reîmprospătate pe viu. Recunoscu străzile din Central District, hotelul Mandarin şi Clubul Hong Kong, ca de altfel şi Chater Square, cu a sa Curte Supremă a coloniei aflată în faţa băncilor din Hong Kong, Queen’s Road, Hillier, Possession Street – toate îi veniră înapoi în minte, dându-şi seama că fusese prin acele locuri – că ştia străzile, până chiar şi scurtăturile care duceau dintr-un loc într-altul. Recunoscu şoseaua şerpuită ce ducea spre Aberdeen, anticipă priveliştea extravagantă a restaurantelor plutitoare, iar mai încolo, aglomeraţia de neconceput de jonci şi şampane ale pescarilor – o

comunitate plutitoare, masivă de săraci. Auzea zgomotele şi strigătele jucătorilor de mah-jongg, contestându-şi pariurile în lumina slabă a lampioanelor. Întâlnise acolo mulţi bărbaţi şi femei – contacte şi oameni de legătură, gândi el – pe plajele din Shek O şi Big Wave. Înotase în apele aglomerate ale lui Repulse Bay. Le putea vedea acum pe toate, le recunoştea pe toate şi, totuşi, încă nu putea să lege ceea ce vedea de ce se întâmplase în trecut.

Privi la ceas; trecuseră aproape două ore. Mai era un ultim popas de făcut pe insulă, apoi îl va supune pe Pak-fei unui test.

— Întoarce către Chater Square, spuse el. Am nişte treburi la una din bănci. Poţi să mă aştepţi.

Banii nu erau numai un lubrifiant social şi industrial; în cantităţi îndeajuns de mari reprezenta un instrument pentru „manevre". Fără ei, oamenii nu însemnau nimic, speranţele le erau amputate şi chiar spulberate adeseori, de lipsa mijloacelor pentru a continua lupta.

Cu cât era cantitatea de bani mai mare cu atât erau mai uşoare formalităţile; ce chin trăieşte cel care solicita un împrumut de 500 de dolari şi ce uşor îi vine altuia, a cărui linie de credit este în valoare de 500.000 dolari. Aşa a fost şi cu David la banca din Chater Square. Aranjamentul fu rapid şi profesional; îi fu adusă o servietă diplomat, fără nici un comentariu, pentru transportul fondurilor şi i se oferi un paznic pentru a-l însoţi până la hotel! El refuză, semnă documentele de eliberare şi nu mai fură puse nici un fel de întrebări. Apoi se întoarse la maşină traversând strada aglomerată.

Intră în maşină şi se aplecă deasupra fotoliului din faţă, ţinându-şi mâna stângă la câţiva centimetri de capul şoferului împreună cu o bancnotă de 100 dolari, între degetul mare şi arătător.

— Pak-fei, spuse el. Am nevoie de o armă.

Încet, şoferul întoarse capul. Privi la bancnotă, apoi se răsuci mai mult pentru a se uita la Webb. Expresia de veselie forţată de pe faţa sa trasă dispăruse, acum chipul era pasiv, iar ochii oblici aveau o privire rece.

— Kowloon. În Mongkok, răspunse el apucând suta de dolari.

CAPITOLUL 9

Limuzina îşi croia drum prin mulţimea ce se îmbulzea pe străzile Hong Kong-ului, cartier ce avea reputaţia de neinvidiat de a fi cel mai aglomerat din lume şi, locuit aproape exclusiv de chinezi. O figură occidentală era o raritate care atrăgea priviri curioase, ostile şi, în acelaşi timp, amuzate.

Nici un bărbat sau femeie albă nu se încumetau să străbată acel cartier după asfinţitul soarelui. De fapt, nu era o problemă de rasism, ci numai de acceptare a realităţii. Exista prea puţin spaţiu de locuit şi acest fapt îi determina pe oameni să-şi păzească teritoriul cu înverşunare. Familia reprezenta totul pentru chinezi, iar mulţi dintre ei locuiau dacă nu în mizerie, totuşi destul de primitiv, într-o singură cameră, cu un singur pat şi rogojini pe podelele tari.

Cu toate acestea, Monkok nu era nicidecum un cartier sărac.

Culori ţipătoare te izbeau pretutindeni, mai ales nuanţele de roşu. Firme imense puteau fi văzute în orice loc ar fi poposit privirea omenească; reclamele, care se ridicau pe suprafaţa a trei etaje, se aliniau de-a lungul străzilor şi afişau complicatele ideograme chinezeşti ce încercau să atragă consumatorii. Existau şi mulţi bani în Monkok: bani „spălaţi” ca şi bani „murdari”, dar nu întotdeauna obţinuţi pe căi legale. Însă ceea ce nu găseai era excesul de spaţiu, iar dacă exista, acesta aparţinea celor care trăiau acolo, nu intruşilor. Dacă însă un intrus furniza bani pentru a hrăni nesăţioasa maşină ce producea o vastă gamă de bunuri lumeşti, unele fiind chiar, într-o oarecare măsură, ne lumeşti, atunci situaţia se schimba: intrusul era tolerat. Totul era să ştii pe cine să abordezi şi ce sumă să oferi. Pak-fei cunoştea persoana care trebuia contactată, iar Jason Bourne dispunea de banii necesari.

— Opresc aici să dau un telefon, spuse Pak-fei, parcând în spatele unui camion. Vă încui în maşină. Vin imediat.

— E neapărat nevoie? întrebă Webb.

— E servieta dumneavoastră, nu a mea. Dumnezeule, gândi David, fusese total neprevăzător! Nu se gândise la servieta diplomat. Ducea cu el peste 300.000 de dolari în inima Mongkok-ului de parcă ar fi fost pachetul de mic dejun. Apucă mânerul, punându-şi servieta în poală şi verifică încuietorile; erau sigure

dar, la o apăsare a celor două butoane, chiar uşoară, servieta se deschidea imediat. Strigă după şofer, care se îndepărta cu repeziciune.

— Adu-mi nişte bandă! Bandă adezivă!

Prea târziu. Zgomotele străzii erau asurzitoare, mulţimea se tălăzuie ca o cortină în mişcare, pretutindeni. Şi, dintr-odată, o sută de perechi de ochi se îndreptă în direcţia lui, în timp ce feţele contorsionate se lipiră de geamurile maşinii, împresurată din toate părţile de trupuri.

Webb nimerise în mijlocul unui vulcan ce începuse să erupă. Pretutindeni se auzeau voci isterice ţipând întrebări în chineză: „Cine e ăsta?". „Cine e grangurul?". „Unul plin de bani".

Se simţea ca un animal închis într-o cuşcă pentru a fi studiat de o hoardă de animale sălbatice. Apucă servieta mai strâns, privind drept înainte şi, în timp ce două mâini începură să forţeze uşoara deschizătură de sus a geamului din dreapta sa, îşi lăsă mâna în jos căutând în buzunar cuţitul de vânătoare. Degetele intrusului reuşiră să pătrundă înăuntru.

— *Jau!* urlă Pak-fei, făcându-şi loc prin mulţime. Este un *taipan* foarte important şi poliţia din capătul străzii o să vă toarne ulei fiert între picioare dacă-l deranjaţi! Căraţi-vă! *Repede*!

Şoferul descuie, sări la volan şi trânti uşa, închizând-o în mijlocul înjurăturilor furioase. Pomi motorul şi, cu mâna pe claxon, croi drum limuzinei prin marea de trupuri care se dădeau la o parte cu încetineală. Cu smucituri, Daimler-ul înainta pe strada îngustă.

— Unde mergem? strigă Webb. Credeam că am ajuns!

— Omul cu care veţi discuta şi-a schimbat sediul şi bine a făcut, pentru că Mongkok-ul, după cum vedeţi, nu-i prielnic acestor treburi.

— Trebuia să telefonezi mai întâi. N-a fost prea plăcut pentru mine să aştept aici în maşină.

— Dacă îmi permiteţi să modific imaginea unui serviciu imperfect, domnule, spuse Pak-fei, privind către Webb prin oglinda retrovizoare. Acum suntem siguri că nu sunteţi urmărit, în consecinţa, nici eu nu sunt urmărit, până acolo unde vă voi duce.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Aţi intrat cu mâinile goale într-o bancă de pe Chater Square şi aţi ieşit de acolo nu tocmai cum aţi intrat, ci cu o servietă.

— Şi? întrebă Webb uitându-se fix în ochii şoferului care îl

urmărea cu atenţie.

— Eraţi neînsoţit şi există destui oameni periculoşi interesaţi de unii ca dumneavoastră – deseori sunt înăuntru alţi oameni care trimit semnal. Trăim vremuri tulburi, a trebuit să mă asigur.

— Şi eşti sigur… acum?

— Desigur, domnule! Pak-fei zâmbi: Un automobil ce ne-ar fi urmărit pe o stradă lăturalnică din Monkok ar fi fost foarte uşor de depistat.

— Deci n-ai dat nici un telefon.

— Ba am dat, domnule. Trebuie întotdeauna să dai telefon înainte. Dar am fost foarte rapid şi m-am întors înapoi, fără şapcă, fireşte, câţiva metri. N-am văzut nici o mutră furioasă în vreo maşină şi n-a coborât nimeni s-o rupă la fugă pe stradă. Acum îmi voi permite, mult mai liniştit să vă conduc acolo unde trebuie.

— Şi eu sunt mai liniştit, spuse David, întrebându-se de ce instinctul lui Jason Bourne îl părăsise pe moment. Şi nici măcar nu mi-a trecut prin cap să fiu îngrijorat. Că aş fi putut fi urmărit.

În vreme ce se apropiau de portul Victoria, aglomeraţia cartierului se mai atenua pe măsură ce clădirile deveneau din ce în ce mai joase. Webb zărea apele învolburate ale portului în spatele unor garduri înalte. Dincolo de baricadele ameninţătoare se aflau o adunătură de depozite pe digurile unde erau ancorate vasele comerciale. Pak-fei întoarse la intrarea unui depozit izolat ce părea părăsit şi în care singurul semn de viaţa erau două maşini parcate.

Poarta era închisă; un paznic apăru din ghereta mică de sticlă şi se îndreptă spre ei cu o hârtie în mână.

— Nu-mi vei găsi numele pe nici o listă, spuse Pak-fei în chineză, cu autoritate, în timp ce paznicul se apropia. Dă-i de ştire domnului Wu Song că Numărul Cinci Regent se află aici şi că îi aduce un *taipan* la fel de important ca şi dânsul. Ne aşteaptă.

Paznicul dădu din cap, mijindu-şi ochii în lumina după amiezii, să zărească faţa importantului pasager.

— *Aiya!* ţipă Pak-fei iritat de impertinenţa lui. Apoi se întoarse şi privi spre Webb.

— Nu trebuie să interpretaţi greşit, domnule, spuse el în timp ce paznicul alerga la telefon. Folosirea numelui hotelului la care sunt angajat nu are nimic de-a face cu hotelul în sine. La drept vorbind, dacă domnul Liang sau altcineva, ar şti că am menţionat

numele hotelului în asemenea afaceri aş rămâne fără slujbă. Pur şi simplu m-am născut în a cincea zi a lunii a cincea în anul Domnului nostru Iisus Christos, 1935.

— N-o să mai spun la nimeni, zise David, zâmbind, gândindu-se că Jason Bourne nu îl părăsise cu totul. Cel ce fusese odată ştia toate căile către oamenii potriviţi, le ştia cu ochii închişi, iar personajul acela sălăşluia încă înlăuntrul lui David Webb.

Depozitul, cu intrarea ascunsă de perdele, plin cu vitrine orizontale, ferecate, nu se deosebea prea mult de un muzeu care expunea rămăşiţele civilizaţiilor demult apuse: unelte primitive, insecte fosilizate şi sculpturi aparţinând religiilor trecute. Diferenţa consta în obiectele prezentate. Aici erau arme de tot felul, de la pistoale şi puştile de cel mai mic calibru până la cele mai sofisticate arme de fabricaţie ultra modernă – pistoalele automate cu încărcătoare în spirală, de mii de cartuşe, pe cadre aproape fără greutate şi cu rachete ghidate prin laser, cu lansatoare portabile; un adevărat arsenal pentru terorişti. Doi bărbaţi în costume stăteau de pază, unul în faţa intrării altul înăuntru. Cum era de aşteptat, bărbatul care se afla afară, scoase un scanner electronic şi, cu scuzele de rigoare, începu să-l plimbe în sus şi în jos pe hainele lui Webb şi ale şoferului său. Apoi întinse mâna după servietă. David o retrase imediat dând din cap şi făcând semn către scanner. Paznicul îşi trecuse deja aparatul pe suprafaţa servietei, privind în tot acest timp indicatoarele.

— Acte personale, explică Webb, în chineză, paznicului mirat, în timp ce trecea pragul.

Aproape un minut întreg îi trebui lui David să cuprindă tot cu privirea şi să se convingă că nu visează.

Atenţia îi fu atrasă de tăbliţele atârnate pe toţi pereţii, pe care scria cu majuscule „Fumatul interzis”, în engleză, franceză şi chineză şi se întrebă care o fi fost motivul pentru care se aflau acolo.

Nimic nu se afla la vedere. Examină mărfurile ţinând strâns servieta în mână ca şi cum ea era calea către normal într-o lume nebună bazată pe instrumente ale violenţei.

— *Huanyng!* strigă o voce, urmată de apariţia unui bărbat tânăr, arătos, îmbrăcat într-unul din acele costume europene strâmte care exagerează lăţimea umerilor şi micşorează talia, lărgindu-se în spate ca o coadă de păun – rodul imaginaţiei unor designeri hotărâţi să fie chic cu preţul distrugerii imaginii

masculine.

— Acesta este domnul Wu Song, spuse Pak-fei înclinându-se mai întâi în faţa negustorului şi apoi către Webb. Nu este necesar să vă spuneţi numele.

— *Bu!* latră tânărul negustor, făcând semn înspre servieta diplomat a lui David. *Bu jing ya!*

— Clientul dumneavoastră, domnule Song, vorbeşte fluent chineza. Şoferul se întoarse înspre David.

— Cum aţi auzit, domnule, domnul Song obiectează împotriva prezenţei servietei dumneavoastră.

— Nu o las din mână, replică Webb.

— Atunci nu vom putea face afaceri cu adevărat, spuse Wu Song într-o engleză perfectă.

— De ce nu? Omul de afară a verificat-o. Nu am nici o armă înăuntru şi, chiar dacă aş avea, am vaga impresie că aş fi neutralizat imediat ce aş încerca s-o deschid.

— Dar materialele plastice? Microfoanele de plastic conectate la dispozitive de înregistrare, cu un conţinut de metal atât de nesemnificativ încât nu poate fi detectat nici chiar de cele mai sofisticate aparate?

— Ai o idee fixă.

— Cum se spune pe la voi; face parte din regulile jocului.

— Zicalele îţi vin la fel de uşor ca şi engleza pe care o vorbeşti.

— Universitatea Columbia, promoţia 1973.

— Ţi-ai făcut diploma în arme de foc?

— Nu, în marketing.

— *Aiya!* ţipă Pak-fei, dar prea târziu. Scurta conversaţie acoperise mişcările bodyguarzilor; aceştia traversaseră camera şi, în ultimul moment, se năpustiseră asupra sa şi a lui Webb.

Jason Bourne se răsuci, dislocând braţul atacatorului său din umăr şi răsucindu-i-l, îl forţă să se aplece apoi îl izbi cu servieta în faţă. *Mişcările îi intraseră din nou în reflex.*

Violenţa uitată revenea, aşa cum îi revenise din ziua în care, amnezic şi dezorientat se trezise într-o barcă de pescuit, plutind în apropierea unei insule din Mediterana. Atâtea lucruri uitate, atâtea altele neclare dar mereu prezente.

Omul căzu, ameţit, în timp ce partenerul său se întoarse furios către Webb după ce-l aranjase pe Pak-fei, lăsându-l întins pe podea. Se repezi înainte, cu mâinile întinse pentru atac în diagonală. David aruncă servieta, se aplecă spre dreapta, apoi

pivotă şi, cu piciorul stâng, îl izbi pe atacator în vintre cu asemenea forţă încât acesta se prăbuşi îndoit de mijloc, urlând. Webb îl izbi apoi cu piciorul drept în gât, exact sub falcă; omul se rostogoli pe podea, sufocat, ţinându-se de locurile lovite. Primul paznic începu să se ridice; Bourne făcu un pas înainte şi îl izbi cu genunchiul în piept trimiţându-l în mijlocul camerei, unde căzu inconştient sub o vitrină.

Tânărul negustor era stupefiat. Asistase la ceva incredibil, aşteptându-se ca în fiecare moment ca situaţia să se inverseze şi victoria să încline de partea gărzilor sale. Apoi, brusc, îşi dădu seama că nu se va întâmpla aşa; o luă în goană spre ieşire, atingând uşa exact în momentul în care Webb îl prinse din urmă. David îl apucă de umerii supradimensionaţi ai hainei şi-l aruncă înapoi. Wu Song se încurcă în propriile picioare şi se prăbuşi. Apoi îşi ridică mâinile cerând îndurare.

— Nu, vă rog! *Opriţi-vă*! Nu suport violenţa fizică! Luaţi ce vreţi numai lăsaţi-mă!

— Ce nu suporţi?

— M-aţi auzit bine, îmi face rău!

— Ce dracu’ crezi că înseamnă toate astea? zbieră David, cuprinzând cu un gest toată încăperea.

— Eu doar satisfac o cerere, asta e tot. Luaţi orice vreţi dacă nu mă atingeţi. Vă implor!

Dezgustat, Webb se îndreptă către şoferul căzut, care tocmai se ridica pe genunchi, cu sângele scurgându-i-se din colţul gurii.

— Ce iau o să plătesc, spuse Webb negustorului în timp ce apuca braţul şoferului ajutându-l să se ridice.

— Eşti teafăr?

— O să daţi de mare necaz, domnule, replică Pak-fei, cu mâinile tremurând şi cu teamă în priviri.

— N-are nimic de-a face cu tine. Wu Song ştie asta, nu-i aşa Wu?

— Dar eu v-am adus aici! insistă şoferul.

— Pentru a face o achiziţie, adăugă David rapid. Aşa că hai să o facem. Dar mai întâi leagă-i pe bandiţii ăia doi. Cu perdele. Dă-le jos.

Pak-fei se uită îngrozit, spre tânărul negustor.

— Pentru Dumnezeu, fă ce ţi-a spus, altfel o să mă bată, ţipă Wu Song. Ia perdelele şi leagă-i pe ăştia doi mai repede, imbecilule!

Trei minute mai târziu, Web ţinea în mână o armă ciudată,

greoaie dar nu masivă. Era o armă sofisticată; cilindrul perforat care constituia amortizorul se prindea printr-un mecanism pneumatic, reducând zgomotul în împuşcături la cel al unei sticle de şampanie desfăcute, neafectând precizia la distanţă mică. Încărcătorul de nouă cartuşe intra şi ieşea din patul armei în câteva secunde; avea şi trei încărcătoare de rezervă – în total treizeci şi şase de cartuşe de calibrul unui Magnum 357, într-un pistol de două ori mai mic decât un Colt 45.

— Remarcabil, spuse Webb, privind la paznicii legaţi şi la înfricoşatul Pak-fei. Cine l-a proiectat?

Toate aceste cunoştinţe care-i reveneau în minte – de unde oare?

— Ca american, s-ar putea să vă supere, răspunse Wu Song. Un tip din Bristol, Connecticut, care şi-a dat seama că niciodată nu va fi recompensat pe măsura muncii sale de către compania unde lucrează şi pentru care a făcut proiectul. Prin intermediari însă l-a lansat pe piaţa neagră internaţională şi l-a vândut celui care a licitat cel mai mult.

— Adică ţie?

— Eu nu investesc. Eu sunt un intermediar.

— Aşa e, uitasem. Tu doar satisfaci cererea pieţei.

— Exact.

— Şi unde plăteşti?

— Într-un cont bancar din Singapore, asta e tot ce ştiu. Sunt acoperit, desigur. Totul este pe bază de comandă.

— Înţeleg. Cât face ăsta?

— Puteţi să-l luaţi – cadou de la mine.

— Puţi… Nu iau cadouri de la oameni care miros urât. Cât?

Wu Song înghiţi în sec:

— Preţul de catalog este de 800 dolari americani. Webb se căută în buzunarul stâng şi scoase bancnotele pe care şi le pusese acolo. Numără opt de câte 100 de dolari şi i le dădu negustorului.

— Achitat, spuse el.

— Desigur, aprobă chinezul.

— Leagă-l, spuse David, întorcându-se către Pak-fei. Nu te jena. Leagă-l!

— Fă ce ţi-a spus, idiotule!

— Apoi du-i afară pe toţi trei. În dreptul depozitului, lângă maşină. Şi fereşte-te să fii văzut de la poartă.

— *Repede*! ţipă Song. E nervos!

— Sunt încântat că ai remarcat, aprobă Webb.

Patru minute mai târziu, cei doi bodyguarzi şi Wu Song ieşeau împleticindu-se pe uşă. Strălucirea razelor soarelui de după-amiază era intensificată de oglindirea în apele unduitoare ale portului Victoria.

Genunchii şi braţele prizonierilor fuseseră legate cu fâşii tăiate din draperii, astfel încât mişcările deveniseră nesigure, ezitante. Liniştea era garantată de ghemotoacele de pânză pe care le aveau în gură. Această precauţie era inutilă în cazul tânărului negustor; era înlemnit de groază.

Rămas singur, David îşi puse servieta pe podea şi înconjură grăbit camera şi studie marfa expusă până când găsi ceea ce-i trebuia. Sparse o vitrină cu patul armei şi îndepărtă cioburile pentru a scoate afară obiectele necesare – arme râvnite de terorişti pretutindeni – grenade cu efect întârziat, fiecare cu impactul unei bombe de 10 kilograme. *De unde ştia toate astea? De unde îi veneau în minte aceste amănunte?*

Alese şase grenade şi verifică sarcina fiecărei baterii. *Cum putea face asta? De unde ştia unde să caute, pe ce să apese? N-avea importanţă. Ştia*. Privi la ceas.

Potrivi cronometrul fiecărei grenade şi alergă de-a lungul vitrinelor izbind cu patul armei în geamul protector al fiecăreia şi lăsând să cadă înăuntru câte o grenadă. Îi mai rămase una singură şi două vitrine; privi înspre tăbliţă pe care stătea scris în trei limbi „Fumatul interzis” şi se răzgândi. Alergă către uşa interioară, o deschise şi văzu ceea ce se aştepta să vadă. Apoi aruncă înăuntru ultima grenadă.

Îşi privi ceasul, culese servieta diplomat şi ieşi afară, îndreptându-se către maşina aflată într-o parte a depozitului unde Pak-fei părea că-şi cere iertare prizonierilor săi, lac de transpiraţie. Şoferul era pe rând mustrat şi consolat de Wu Song, care nu dorea altceva decât să fie scutit de alte posibile violenţe.

— Du-i lângă sparge-val, ordonă David, arătând înspre peretele de piatră ridicat deasupra apelor portului.

Wu Song privi la Webb.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el.

Momentul sosise. Acum era timpul.

Webb îşi controlă din nou ceasul şi se apropie de tânărul negustor. Îl apucă pe Wu Song de cot şi-l împinse de-a lungul peretelui depozitului unde puteau discuta în şoaptă fără să fie auziţi.

— Numele meu este Jason Bourne, spuse David simplu.

— Jason Bo.

Orientalul icni reacţionând ca şi când un stilet i-ar fi fost înfipt în beregată. Îşi vedea moartea cu ochii, violentă, sigură.

— Iar dacă ai vreo idee în privinţa pedepsirii cuiva de aici – să zicem a şoferului meu – scoateţi-o cât mai repede din cap. Voi şti unde să te găsesc.

Webb făcu o pauză de o clipă, apoi continuă.

— Eşti un om privilegiat, Wu, dar acest privilegiu cere anumite responsabilităţi. S-ar putea să fii interogat şi nu mă aştept din partea ta să declari că nu ne-am întâlnit. Mă îndoiesc că minţi prea convingător. Dacă vrei, poţi spune chiar că am furat din depozit. Dar dacă îmi faci o descriere exactă ar fi mai bine pentru tine să te găseşti de cealaltă parte a pământului. Şi mort. Va fi mult mai puţin dureros.

Absolventul facultăţii Columbia îngheţă. Buza de jos începu să-i tremure în timp ce-l fixa pe Webb. David îşi susţinu privirea în tăcere, dând din cap ameninţător o singură dată. Eliberă braţul lui Wu Song după care se înapoie la Pak-fei şi la cei doi bodyguarzi legaţi, lăsându-l pe negustorul speriat să-şi adune gândurile.

— Fă cum ţi-am spus, Pak-fei, porunci el, uitându-se încă o dată la ceas. Du-i lângă sparge-val şi spune-le să stea întinşi. Explică-le că sunt cu arma îndreptată spre ei şi că voi fi până când ieşim pe poartă. Cred ca patronul lor va recunoaşte faptul că sunt un ţintaş destul de bun.

Şoferul dădu ordinele în chineză, înclinându-se către negustor şi Wu Song porni înaintea celorlalţi îndreptându-se nesigur cu vreo 70 de metri spre dig. Webb aruncă o privire înăuntrul Daimler-ului.

— Aruncă-mi cheile! îi strigă lui Pak-fei. Şi grăbeşte-te! David prinse cheile din aer şi urcă la volan. Porni motorul, băgă maşina în viteză şi urmări scena din spatele depozitului.

Wu Song şi cei doi bodyguarzi stăteau prosternaţi cu faţa la pământ. Webb sări din maşină, lăsând motorul mergând şi alergă pe partea cealaltă, ţinând în mână arma nou achiziţionată cu amortizorul fixat.

— Urcă şi dă-i drumul! strigă la Pak-fei. Repede! Şoferul se sui la volan îngrozit. David trase trei focuri de armă care muşcară asfaltul pe lângă urechile fiecărui captiv.

Era destul; toţi trei se rostogoliseră speriaţi către zid. Webb

urcă în maşină, lângă şofer.

— Să mergem! spuse el, aruncând o ultimă privire la ceas. În mână ţinea arma, îndreptată spre cele trei figuri înspăimântate.

— *Acum*!

Poarta se deschise pentru augustul *taipan* din limuzina luxoasă. Daimler-ul trecu în viteză şi intră direct în traficul înnebunitor al autostrăzii cu două benzi spre Mongkok.

— Încetineşte! ordonă David. Trage pe dreapta, scoate-o de pe asfalt.

— Şoferii ăştia sunt nebuni, domnule! Conduc cu viteza asta pentru că ştiu că în curând circulaţia se blochează. Va fi dificil să reintrăm pe şosea.

— N-aş crede.

Momentul sosise. Exploziile izbucniră una după alta trei, patru, cinci… şase. Depozitul izolat sări în aer. Flăcările şi fumul dens negru umplură aerul deasupra portului, făcând automobilele şi vehiculele care treceau să frâneze cu scrâşnituri ale pneurilor pe şosea.

— Dumneavoastră? ţipă Pak-fei, cu gura căscată şi holbându-se înspăimântat la Webb.

— Am trecut pe acolo.

— *Amândoi* am fost domnule! Sunt un om pierdut! *Aiya!*

— Nu, Pak-fei, nu eşti, spuse David. Eşti pus sub protecţie, crede-mă pe cuvânt. Nu vei mai auzi de domnul Wu Song niciodată. Presupun că va debarca de cealaltă parte a lumii, în Iran probabil, să-i înveţe marketing pe preoţii musulmani. Nu cunosc pe altcineva care l-ar putea accepta.

— Dar de ce? Cum?

— E terminat. Afacerile lui erau pe bază de comenzi, asta însemnând că plăteşte în clipa în care vinde. Înţelegi?

— Cred că da.

— Acum nu mai are marfă, dar nici n-a vândut-o. Pur şi simplu a pierdut-o.

— Poftim?

— În camera din spate ţinea dinamită şi alte materiale explozive. Obiecte prea primitive pentru a le expune în vitrine. Şi prea voluminoase.

— Poftim?

— Nu mi-a dat voie să fumez. Intră pe şosea, Pak-fei. Trebuie să ajung înapoi la Kowloon.

La intrarea în Tsim Sha Tsui, mişcările constante ale lui Pak-fei

care şi tot întorcea capul spre el îl făcură pe Webb să-şi întrerupă şirul gândurilor.

— Ce este? întrebă.

— Nu sunt sigur, sir. Mi-e frică.

— Nu mă crezi? Că n-ai de ce să te temi?

— Nu e asta, domnule. Cred că trebuie să vă cred, pentru că am văzut ce aţi făcut şi i-am văzut faţa lui Wu Song când aţi vorbit cu el. Cred că dumneavoastră sunteţi acela care mă sperie. Dar cred că greşesc, pentru că mi-aţi ţinut într-adevăr partea. Privirea lui Wu Song… nu-mi pot explica.

— Nu te nelinişti, spuse David, căutând în portofel după bani. Eşti căsătorit, Pak-fei? Sau ai o prietenă, ori un prieten? N-are importanţă de care.

— Căsătorit, domnule. Am doi copii mari cu nişte posturi nu tocmai rele. Mai aduc şi ei ceva bani; vremurile sunt bune.

— Şi or să fie şi mai bune. Du-te acasă, ia-ţi soţia – şi copiii, dacă vrei – apoi urcă-te în maşină, Pak-fei. Fă o plimbare lungă în Noile Teritorii. Opriţi-vă să luaţi o masă pe cinste în Tuen Mun sau Yuen Long şi după aceea mergeţi mai departe. Dă-le o şansă alor tăi să se bucure de această maşină grozavă.

— Poftim?

— *O xiao xin,* continuă Webb, cu banii în mână. Ceea ce numim noi în engleză o minciună nevinovată, care nu supără niciodată pe nimeni. Vreau ca kilometrajul maşinii să arate pe unde m-ai plimbat astăzi, până seara târziu.

— Şi unde e asta?

— Prima cursă a domnului Cruett, a fost, să zicem în Lo Wu iar apoi în Lok Ma Chau, dincolo de munţi.

— Acestea sunt punctele de intrare în China.

— Da, sunt, aprobă David, scoţând două bancnote de câte 100 dolari, apoi o a treia. Crezi că poţi să ţii minte asta şi să potriveşti kilometrajul întocmai?

— Mai mult ca sigur, domnule.

— Şi crezi, adăugă Webb, cu mâna pe a patra bancnotă, că ai putea spune că am părăsit maşina în Lok Ma Chau şi am hoinărit peste dealuri timp de vreo oră?

— Şi zece ore, dacă doriţi, domnule. N-am nevoie de somn.

— O oră e perfect.

David ridică cele patru bancnote în faţa ochilor uluiţi ai şoferului.

— Voi şti dacă ai respectat întocmai înţelegerea.

— N-aveţi nici o grijă, domnule! strigă Pak-fei, cu o mână pe volan şi cu cealaltă strângând bancnotele. O să-mi iau soţia, copiii, pe părinţii ei şi pe ai mei. Animalul ăsta pe care-l conduc e destul de încăpător pentru doişpe. Vă mulţumesc, domnule! Vă mulţumesc!

— Lasă-mă la vreo zece străzi depărtare de Salisbury Road şi dispari din zona. Nu vreau ca maşina să fie văzută în Kowloon.

— Nu, domnule, bineînţeles că nu. Noi vom fi în Lo Wu, în Lok Ma Chau!

— Mâine dimineaţă poţi spune oricui ce doreşti. Nu voi mai fi aici. Plec la noapte. Nu mă vei mai vedea niciodată.

— Da, domnule.

— Contractul nostru e încheiat, Pak-fei, spuse Jason Bourne, concentrat asupra unei strategii ce îi devenea tot mai clară cu fiecare pas pe care îl făcea. Avea o anumită libertate pe care o avusese înainte.

Joacă rolul pe care ţi l-au impus. Fii în zece locuri în acelaşi timp. Fă-i să năduşească.

*

* *

La cinci şi două minute, Liang, vădit tulburat, ieşi pe uşile de sticlă ale hotelului Regent. Privi neliniştit în jurul său la turiştii care veneau sau plecau, apoi se întoarse către stânga şi îşi iuţi pasul pe trotuar către rampa ce dădea direct în stradă. David îl urmări printre fântânile arteziene de vis-a-vis de curtea hotelului. Folosind fântânile ca scut, Webb alergă de-a lungul zonei ticsite, printre maşini şi taxiuri; ajunse la rampă şi îl urmă pe Liang în jos înspre Salisbury Road.

Se opri la mijlocul străzii şi se întoarse, răsucindu-se înspre stânga. Directorul adjunct al hotelului se oprise brusc, cu corpul înclinat înainte, ca o persoană neliniştită, grăbită, care dintr-odată îşi aduce aminte de ceva sau se răzgândeşte în privinţa unui lucru. Probabil a doua, gândi David, întorcând precaut capul urmărindu-l cu privirea pe Liang, care se grăbea către zona aglomerată a lui New World Shopping Centre. Webb realiză că îl va pierde în mulţime dacă nu se grăbea, aşa că îşi ridică amândouă mâinile oprind circulaţia şi traversă în diagonală strada, alergând, în vreme ce claxoanele şi ţipetele furioase, începură să răzbată din maşinile care treceau. Ajunse pe trotuar, transpirat, neliniştit. Îl pierduse pe Liang! Unde era? Masa de figuri orientale deveni omogenă, feţele atât de asemănătoare şi

în acelaşi timp atât de diferite. Unde era? David se năpusti înainte, bolborosind scuze oamenilor surprinşi de care se izbea; deodată îl zări! Era sigur că era Liang. Sau nu, nu chiar. Văzuse o siluetă într-un costum închis la culoare cotind pe o alee care ducea în port, o fâşie lungă, asfaltată, deasupra apei unde oamenii pescuiau, se plimbau sau îşi făceau exerciţiile de tai chi, dimineaţa. Văzuse însă numai spatele unui om; dacă nu era Liang, însemna că l-a pierdut. *Instinctul. Nu al tău, ci al lui Jason Bourne – ochii lui Jason Bourne.*

Webb o rupse la fugă către arcada ce dădea în alee. Linia orizontului insulei Hong Kong scânteia în lumina soarelui din depărtare, iar în port navele ţopăiau pe apele agitate. David încetini de cum trecu pe sub arcadă, dându-şi seama că nu mai exista nici o altă ieşire înspre Salisbury Road. Întrebarea era de ce alesese Liang – dacă era Liang – un astfel de drum, închis? Ce îl atrăsese către acesta?

Un contact, un schimb, vreo legătură? Orice ar fi fost, însemna că orientalul nu se gândise că ar fi putut fi urmărit; acesta fu răspunsul imediat de care avea nevoie David. Îi dădea informaţia de care avea nevoie. Victima sa se afla în panică; un eveniment neaşteptat l-ar fi putut împinge doar către o spaima şi mai atroce.

Ochii lui Jason Bourne nu îl înşelaseră. Era Liang, dar prima întrebare era tot fără răspuns, acum mai mult ca niciodată. Dintre miile de telefoane publice din Kowloon – băgate peste tot prin toate gangurile aglomerate şi prin colţurile ascunse ale – holurilor întunecate ale hotelurilor – Liang alesese un telefon de pe peretele interior al aleii spre port. Era, expus, în centrul unei magistrale largi, ea însăşi un drum închis. N-avea nici un sens; chiar şi ultimul amator îşi avea instinctele sale de apărare. Şi când era în panică, îşi căuta locuri cât mai ascunse.

Liang scotoci prin buzunare căutând nişte monede. Deodată, ca împins de o voce interioară, David realiză că nu putea să lase convorbirea să aibă loc. Când va veni vremea, el era acela care trebuia să dea telefonul. Era o parte a strategiei sale, o parte care-l aducea mai aproape de Marie! Iniţiativa trebuia să fie a lui, nu a celorlalţi!

Începu să alerge direct către cabina telefonică, vroind să strige dar ştiind că trebuie să se apropie îndeajuns ca să se poată face auzit peste zgomotul valurilor ce se spărgeau de stânci. Directorul hotelului tocmai terminase de format numărul

Undeva, un telefon începu să sune.

— Liang! răcni Webb. Lasă telefonul! Dacă vrei să trăieşti, închide şi pleacă de acolo!

Chinezul se întoarse brusc, cu faţa transformată într-o mască rigidă a groazei.

— *Tu*! urlă el isteric, lipindu-se de cabina de plastic alb. Nu. Nu! Nu acum! Nu aici!

Dintr-odată focuri de armă acoperiră zgomotul valurilor, explozii repetate acompaniind nenumăratele zgomote ale portului. Panica se răspândi imediat, oamenii începură să strige şi să ţipe isteric, aruncându-se la pământ sau fugind în toate direcţiile înspăimântaţi de teroarea morţii izbucnite instantaneu.

CAPITOLUL 10

— *Aiya!* urlă Liang, plonjând pe partea neexpusă a cabinei telefonice în timp ce gloanţele muşcară zidul din spate, ricoşând în aer. Webb se năpusti către chinez, târându-se lângă el, cu cuţitul de vânătoare scos din teacă.

— Nu! Ce faci?

Urletul lui Liang se transformă într-un ţipăt înfricoşător, când David, din lateral, îl înşfacă de cămaşă şi îi înfipse lama cuţitului în bărbie, făcând sângele să ţâşnească.

— Ahhee!

Plânsetul isteric se pierdea în infernul străzii.

— Dă-mi numărul! Acum!

— Nu-mi face una ca asta! Îţi jur că n-am ştiut că era o capcană!

— Capcana nu e pentru mine, Liang, spuse Webb cu răsuflarea întretăiată, în timp ce transpiraţia i se scurgea pe fată. Este pentru tine!

— Pentru mine? Eşti nebun! De ce pentru mine?

— Pentru că ei ştiu că sunt acum aici, iar tu m-ai văzut şi ai discutat cu mine. Ai dat telefonul – acum nu-şi mai pot permite să te ţină în viaţă.

— Dar de ce?

— Ţi-a fost dat un număr de telefon. Ţi-ai îndeplinit misiunea şi nu-şi pot permite nici un fel de urme.

— Asta nu-mi explică nimic!

— Poate că numele meu îţi va explica. Jason Bourne.

— Oh, *Dumnezeule*...! şopti Liang; albindu-se la faţă şi căscând gura, în timp ce privea în gol către David.

— Eşti o umbră, spuse Webb. Eşti mort.

— Nu, nu! Chinezul scutură din cap. Nu se *poate*! Nu cunosc pe nimeni, numai numărul! Este al unui birou părăsit din New World Centre, un telefon instalat provizoriu. Te rog! Numărul este trei, patru, patru, zero, unu! Nu mă omorî, domnule Bourne! În numele lui Dumnezeu la care ne închinăm amândoi, nu o face!

— Dacă aş fi crezut o clipă că această capcană a fost pentru mine, atunci ai fi fost plin de sânge, nu numai pe bărbie... Trei, patru, patru, zero, unu?

— Da, exact!

Vacarmul provocat de gloanţe se stinse tot atât de brusc cum începuse.

— New World Centre este cel de deasupra noastră, nu-i aşa? Una dintre ferestrele de acolo, de sus.

— Exact! Pe Liang îl trecu un fior rece; nu-şi lua ochii de pe chipul lui David. Apoi îi închise strâns şi de sub gene i se scurseră lacrimi în timp ce-şi scutura violent capul.

— Nu te-am văzut în viaţa mea! Jur pe crucea sfântului Iisus!

— Uneori mă întreb dacă mă aflu în Hong Kong sau la Vatican.

Webb îşi săltă capul şi se uită împrejur. Pe stradă, oamenii îngroziţi, începând cu mamele ce-şi ţineau la piept copiii şi terminând cu bărbaţii care încercau să protejeze femeile se hotărâră, cu teamă, să se ridice mai întâi pe genunchi, apoi în picioare. Dintr-o dată se formă o masă de oameni alergând îngroziţi către arcada ce făcea legătura cu Salisbury Road.

— Ţi s-a spus să dai telefonul ăsta neapărat de aici, nu-i aşa? spuse David, rapid, întorcându-se către hotelierul îngrozit.

— Da, domnule.

— De ce? Ţi-au dezvăluit vreun motiv?

— Da, domnule.

— Pentru numele lui Dumnezeu, deschide ochii!

— Da, domnule.

Liang se supuse, dar fără a se uita la Webb.

— Au spus că nu au încredere în oaspetele care a cerut să fie cazat în apartamentul 690. Că este un om care ar putea forţa pe alţii să transmită informaţii false. De aceea aveau nevoie să mă vadă când vorbesc cu ei… Domnule Bourne – nu, mă scuzaţi, nu am vrut să spun asta! Domnule Cruett – am încercat toată ziua să vă găsesc! Doream să vă informez că am fost contactat de aceşti oameni în mod repetat, domnule Cruett. Mi-au telefonat într-una, vrând să ştie când o să iau legătura cu ei de aici. Le-am spus tot timpul că nu aţi sosit! Ce altceva puteam să fac? Încercând să vă găsesc în mod constant, înţelegeţi că am încercat să vă avertizez! Este evident, nu-i aşa?

— Ce e evident este că eşti un mare dobitoc.

— Nu sunt înzestrat domnule, pentru o astfel de treabă.

— De ce ai făcut-o?

— Banii, domnule! Am fost de partea lui Chiang, alături de Kuomintang. Am o soţie şi cinci copii – doi băieţi şi trei fete. A trebuit să fug de pe teritoriul Chinei. Ăştia verifică dosarele oamenilor şi îi etichetează fără drept de apel. Sunt un om

cultivat, domnule! La Universitatea Fudan am fost al doilea în clasă şi am fost proprietarul unui hotel în Shanghai. Dar toate acestea nu mai au nici un fel de importanţă acum. Iar când Beijing-ul va lua puterea şi asupra acestui teritoriu voi fi mort domnule, familia îmi va fi distrusă. Şi acum veniţi dumneavoastră să-mi spuneţi că sunt pierdut chiar din acest moment. Ce să fac?

— Pekin-ul – Beijing-ul – nu se va atinge niciodată de colonie, nu va schimba niciodată nimic, spuse David, amintindu-şi cuvintele pe care-i le spusese Marie în acea seara teribilă după vizita lui McAllister. Numai dacă extremiştii preiau puterea.

— Toţi sunt extremişti, domnule. Vă rog să mă credeţi. Nu îi cunoaşteţi.

— Poate că nu. Dar cunosc pe câţiva dintre voi. Şi, sincer, aş fi preferat să nu vă fi întâlnit. Cum le cheamă pe fiicele tale?

— Le cheamă… le cheamă… Wang. Wang Sho.

— Las-o baltă! răbufni David, privind în arcada intrării de pe Salisbury Road. *Ni bushi ren!* Nu eşti om, eşti un porc! Rămâi cu bine, Liang al Kuomintang-ului. Rămâi cu bine, cât o să te mai lase ăştia. Mie puţin îmi pasă.

Webb se ridică în picioare, pregătit să se arunce din nou la pământ, la prima scânteiere neobişnuită dinspre ferestrele din aripa stângă a clădirii. Ochii lui Jason Bourne nu-l înşelau: era linişte. David se alătură mulţimii ce trecea pe sub arcadă şi îşi croi drum prin aglomeraţia de pe Salisbury Road.

Se opri la o cabină telefonică dintr-un pasaj zgomotos, aglomerat, dincolo de Nathan Road. Îşi introduse arătătorul în urechea dreaptă ca să audă mai bine.

— *Wei?* răspunse un bărbat.

— Bourne la telefon. Am să vorbesc în engleza. Unde îmi este soţia?

— *Wode tian ah!* Mi s-a spus că vorbeşti limba noastră în mai multe dialecte.

— E mult timp de atunci şi vreau să fiu bine înţeles. Te-am întrebat de soţia mea!

— Liang ţi-a dat acest număr?

— N-a avut de ales.

— Dar nici zile multe nu mai are.

— Nu-mi pasă ce faceţi, dar dacă aş fi în locul vostru, m-aş mai gândi dacă să-l ucid sau nu.

— De ce? Viaţa lui face mai puţin decât a unui vierme.

— Pentru că aţi ales un mare dobitoc – unul fricos. A vorbit cu

prea mulţi oameni. Centralista mi-a spus că m-a căutat în fiecare minut.

— Te-a căutat pe tine?

— Am sosit aici azi dimineaţă. Unde-mi este soţia?

— Mincinosul de Liang!

— Doar nu vă aşteptaţi din partea mea, să fi stat în acel apartament nu-i aşa? L-am convins să-mi dea o alta camera. Am fost văzuţi împreună – certându-ne – cu o duzină şi jumătate de recepţioneri în jur. Dacă îl omorâţi, veţi stârni mai multe valuri decât vrea oricare dintre noi. Poliţia va fi pe urmele unui american bogat dat dispărut.

— Chiloţii îi sunt probabil umezi, spuse chinezul. Poate e de ajuns.

— Acum, soţia mea!

— Te-am auzit. Nu am norocul să am astfel de informaţii.

— Atunci cheamă pe cineva care le are. Acum!

— Te vei întâlni cu persoane puse la curent cu această problemă!

— Când?

— Te vom anunţa. În ce cameră te afli?

— Vă mai caut eu. Aveţi cincisprezece minute la dispoziţie.

— Îmi dai mie ordine?

— Ştiu unde te afli, ce fereastră, care birou – eşti neglijent cu arma aia. Ar fi trebuit să-i înfăşori ţeava cu ceva; lumina soarelui se reflectă în metal, asta ştie oricine. În treizeci de secunde voi fi la douăzeci de metri de uşa ta, iar tu nu vei şti unde mă aflu şi nu îţi poţi părăsi postul.

— Nu te cred!

— Pune-mă la încercare. Nu tu mă urmăreşti pe mine acum. Eu te urmăresc pe tine. Ai la dispoziţie cincisprezece minute şi când sun din nou vreau să vorbesc cu soţia mea.

— Nu e aici!

— Dacă aş crede că este acolo, ai fi fost mort de mult, cu capul desprins de restul corpului şi azvârlit pe fereastră să ţină de urât celorlalte gunoaie din port. Iar dacă crezi că exagerez, n-ai decât să verifici. Întreabă-i pe oamenii care au avut de-a face cu mine. Întreabă-ţi *taipanul,* pe Yao Ming, care nu există.

— Nu pot să-ţi scot nevasta din pământ, Jason Bourne! ţipă individul îngrozit.

— Dă-mi un număr unde o pot găsi. Ori îi aud vocea vorbind cu mine – ori nu stăm de vorbă. O să rămână cadavrul tău

decapitat cu o eşarfa neagră în jurul gâtului însângerat. Cincisprezece minute!

David închise telefonul, apoi îşi şterse transpiraţia de pe faţă. O făcuse. Creierul şi cuvintele erau ale lui Jason Bourne – se întorsese într-un timp mai mult intuit decât cunoscut şi instinctiv ştia cum să procedeze, ce să spună, cu ce să ameninţe. Era o lecţie undeva, ascunsă. Sau o realitate din înăuntrul său care vroia să izbucnească, să preia controlul, spunându-i lui David Webb să aibă încredere în cel dinlăuntrul său.

Părăsi pasajul aglomerat şi se întoarse la dreapta pe trotuarul la fel de ticsit de lume. Golden Mile din Tsim Sha Tsui se pregătea pentru jocurile sale nocturne şi la fel şi el. Se putea întoarce acum la hotel; directorul adjunct al hotelului Liang, se afla cu siguranţă acum la mile depărtare probabil, căutând cel mai apropiat zbor către Taiwan, dacă fusese vreun sâmbure de adevăr în toate declaraţiile sale înspăimântate. Webb va folosi liftul de marfa pentru a ajunge în cameră, pentru cazul în care în holul hotelului l-ar fi aşteptat cineva, deşi se îndoia. Terenul de tir din pasajul de lângă New World Centre nu era un punct de comandă, ci doar o legătură, un om acum speriat de moarte.

Cu fiecare pas pe care David îl făcea pe Nathan Road, respiraţia îi devenea tot mai sacadată, iar inima îi bătea tot mai tare. Peste exact douăsprezece minute va auzi vocea Mariei. Dumnezeule, dorea atât de mult s-o audă! Trebuia! Era singurul lucru care-l ţinea să nu înnebunească, tot ceea ce mai conta acum.

*

* *

— Timpul a expirat, spuse Webb, stând pe marginea patului, încercând să-şi stăpânească bătăile inimii şi întrebându-se dacă zgomotul lor putea fi auzit la fel de tare cum îl auzea el. Spera că va putea să-şi ascundă tremurul vocii.

— Sună la cinci, doi, şase, cinci, trei.

— Cinci? David recunoscu prefixul.

— Dar ea se află aici, în Hong Kong, nu în Kowloon.

— Va fi transportată într-acolo.

— Te sun după ce vorbesc cu ea.

— Nu e nevoie, Jason Bourne. Cei în cunoştinţă de cauză se află acolo şi vei vorbi cu ei. Rolul meu s-a terminat, iar tu nu ştii cine sunt.

— Nici nu trebuie să ştiu. Când vei părăsi biroul ţi se va face o

fotografie, dar nu vei şti de unde sau de către cine. Vei vedea probabil un număr mare de oameni – în hol, sau în lift dar nu vei şti care dintre ei are un aparat de fotografiat care arată fie ca un nasture de la haină, fie ca o emblemă pe o poşetă. Succes, stârpitură. Ai grijă de tine.

Webb apăsă pe furcă întrerupând legătura, aşteptă trei secunde, apoi ridică din nou. Auzi tonul, apoi începu să formeze numărul. La capătul celalalt începu să sune. Iisuse, nu mai suporta!

— *Wei?*

— Bourne la telefon. Vreau să vorbesc cu soţia mea.

— Imediat.

— David?

— Eşti bine? ţipă Webb la capătul puterilor.

— Da, puţin obosită, dar asta e tot, iubitule. Tu eşti bine…

— Te au rănit – s-au atins de tine?

— Nu, David, nu. Au fost chiar foarte amabili. Dar ştii cum sunt când obosesc uneori. Îţi aminteşti săptămâna aceea în Zurich când ai vrut să vezi Fraumunster-ul şi muzeele? Apoi m-ai invitat la o plimbare cu barca pe Limmat, iar eu ţi-am spus că nu mă simt aşa bine.

Nu fusese nici o astfel de săptămână în Zurich. Numai coşmarul unei singure nopţi când amândoi aproape erau să-şi piardă vieţile. El primise provocarea posibililor asasini pe urme în Steppdekstrasse, ea aproape violată şi condamnată la moarte pe un chei pustiu în Guisan Ouai. Ce încerca să-i transmită?

— Da, îmi amintesc.

— Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji, în privinţa mea, iubitule. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici! Vom fi împreună curând, mi-au promis. Va fi ca la Paris, David. Îţi aduci aminte atunci în Paris când am crezut că te-am pierdut? Dar tu ai venit după mine şi amândoi am ştiut unde să mergem. Strada aceea superbă cu copaci înverziţi şi cu…

— Asta a fost tot, doamnă Webb, interveni o voce bărbătească. Sau ar trebui să spun doamnă Bourne? adăugă omul, vorbind direct în receptor.

— Gândeşte-te, David şi fii prudent! ţipă Marie din depărtare şi nu-ţi face griji iubitule! Strada aceea superbă cu şirul de copaci înverziţi, copacul meu favorit…

— *Ting zhi!* strigă vocea bărbatului, dând un ordin în chineză. Luaţi-o de aici! Îi dă informaţii! Repede! N-o lăsaţi să mai

vorbească!

— Dacă îi faceţi vreun rău, veţi regreta pentru tot restul vieţii, spuse Webb rece. Jur pe Dumnezeu că vă voi găsi!

— Nu a existat nici un motiv de nemulţumire până în momentul de faţă, replică bărbatul încet, pe un ton sincer. Aţi auzit ce a spus soţia dumneavoastră bine. Nu are de ce să se plângă.

— Ceva e în neregulă cu ea! Ce dracu i-aţi făcut, ce nu-mi poate spune?

— Este numai tensiunea, domnule Bourne. Iar de transmis v-a transmis ceva, fără nici o îndoială, sperând că ar putea într-un fel descrie unde se află – greşit, ar trebui să adaug – dar chiar dacă ar fi exact, v-ar fi la fel de nefolositor ca şi numărul de telefon. Acum ea e pe drum către un alt apartament, unul dintre milioanele de apartamente din Hong Kong. De ce i-am face vreun rău? Nu ne-ar folosi la nimic. Un *taipan* important doreşte să vă întâlnească.

— Yao Ming?

— Ca şi dumneavoastră şi dânsul are mai multe identităţi. Probabil veţi ajunge amândoi la o înţelegere.

— Ori ajungem, ori e un om mort. La fel şi voi.

— Vă cred, domnule Bourne. Mi-aţi ucis o rudă apropiată care se afla dincolo de raza dumneavoastră de acţiune, în insula Lantau. Sunt sigur că vă aduceţi aminte.

— Nu le ţin socoteala. Yao Ming. Când?

— Deseară.

— Unde?

— Trebuie să înţelegeţi că dânsul este foarte cunoscut, aşa că va trebui să fie un loc foarte neobişnuit.

— Inaccesibil, desigur. Nu insistaţi. Soţia dumneavoastră e în mâinile noastre.

David se încordă; pierdea controlul de care avea nevoie disperată.

— Spune-l, spuse el.

— Walled City. Presupunem că ştiţi unde se află.

— Am auzit de el, îl corectă Webb, încercând să se concentreze. Mahalaua cea mai împuţită de pe faţa pământului, dacă-mi aduc bine aminte.

— Ce altceva ar putea fi? Este singura posesiune legală a Chinei în toată colonia. Chiar şi detestabilul Mao Zedong a dat permisiunea poliţiei noastre să cureţe zona. Dar funcţionarii de

stat nu sunt plătiţi destul de bine pentru asta. Aşa că lucrurile au rămas neschimbate.

— La ce oră deseară?

— După ce se întunecă, dar înainte să se închidă bazarele. După nouă şi jumătate şi nu mai târziu de zece fără un sfert.

— Cum îl găsesc pe acest Yao Ming – care de fapt nu există?

— O femeie se va afla în primul bloc din piaţa deschisă şi va vinde măruntaie de şarpe ca afrodisiace. Duceţi-vă la ea şi întrebaţi o unde se află „şeful”. Vă va spune pe ce scări să coborâţi şi pe ce alee să o luaţi. Acolo veţi fi aşteptat.

— S-ar putea să nu mai ajung până acolo. Culoarea pielii mele nu este tocmai bine văzută acolo.

— Nimeni nu vă va face nici un rău. Oricum, vă sugerez să nu purtaţi îmbrăcăminte care să bată la ochi sau să vă expuneţi bijuterii scumpe.

— Bijuterii?

— Dacă purtaţi un ceas foarte scump, e mai bine să-l lăsaţi acasă.

Îţi vor tăia mâna pentru un ceas. Meduza. Fie.

— Mulţumesc pentru sfat.

— O ultimă rugăminte. Nu vă gândiţi să implicaţi autorităţile sau consulatul dumneavoastră într-o încercare nesăbuită de a-l compromite pe *taipan.* Dacă o faceţi, soţia dumneavoastră va muri.

— Nu era nevoie să mi-o spune-ţi.

— Cu Jason Bourne nu se ştie niciodată. Veţi fi urmărit la fiecare pas.

— Între nouă jumătate şi nouă patruzeci şi cinci, spuse Webb, închizând telefonul şi sculându-se de pe pat. Se îndreptă către fereastră şi privi portul. Ce? Ce încercase Marie să-i transmită?

…ştii cum sunt când obosesc uneori.

Nu, nu ştia asta. Soţia lui era o femeie puternică, fiică de fermier din Ontario, care nu se plânsese niciodată de oboseală.

…nu t*rebuie să-ţi faci griji în privinţa mea, iubitule.*

O rugăminte prostească, iar ea ştia asta. Marie nu pierdea momente preţioase comportându-se prosteşte. Doar dacă se exprima oare incoerent?

…Va fi ca la Paris, David. Am ştiut amândoi unde să mergem. Strada aceea superbă cu copaci înverziţi, înşiruiţi.

Nu, nu bătuse câmpii, se prefăcuse; îi transmitea un mesaj. Dar ce mesaj? Ce stradă superbă cu „copaci înverziţi, înşiruiţi”?

Nu-şi amintea nimic şi asta îl scotea din minţi! Dăduse greş. Îi fusese transmis un semnal, iar sensul lui îi scăpa.

...Gândeşte-te David şi fii prudent!... nu-ţi face griji, iubitule! Strada aceea superbă cu şirul de copaci înverziţi, copacul meu favorit...

Ce strada superbă? Ce blestemat şir de copaci, ce copac favorit? Nu avea nici un sens pentru el şi totuşi trebuia să existe un sens! Trebuia să fie în stare să răspundă, în să privească în gol pe fereastră, cu memoria pustiită. Ajută-mă Doamne! strigă el în pustiu.

O voce interioară îi spuse să nu insiste pe ceea ce nu putea înţelege. Avea multe lucruri de făcut; nu putea să se ducă aşa, pur şi simplu, la un loc de întâlnire stabilit de duşman, fără să vadă terenul şi fără nici o carte pe mânecă. *Vă sugerez să nu purtaţi îmbrăcăminte care să bată la ochi*. Nu va fi fost în nici un caz ceva care să bată la ochi, gândi Webb, dar acum va fi ceva total opus – şi neaşteptat.

În timpul lunilor în care încercase să scape de Jason Bourne, o idee îi revenea în minte cu mare intensitate. Schimbă-te, schimbă-te, schimbă-te. Bourne fusese un expert al schimbării; pentru aceasta fusese supranumit „cameleonul”, un om care se putea „topi” oricând cu multă uşurinţă în orice mediu. Nu ca ceva grotesc, o caricatură cu perucă şi nasuri false, ci ca cineva care se putea adapta oricărei situaţii astfel încât aceia care-l întâlniseră pe „asasin” – rar de tot, în plină lumină şi stând foarte aproape de el – dădea descrieri extrem de variate ale omului urmărit de la un capăt la celălalt al Asiei şi Europei. Detaliile se băteau întotdeauna cap în cap: părul era negru sau blond; ochii căprui, albaştri sau spălăciţi; pielea albă, bronzată sau pătată; hainele bine croite şi sobre dacă rendez-vous-urile aveau loc într-o cafenea destul de scumpă, cu lumină slabă sau boţite şi potrivite dacă întâlnirile erau stabilite pe vreun dig sau în cele mai ascunse colţuri ale oraşului. Schimbarea. Fără nici un pic de efort, cu minimum de trucuri. David Webb va avea încredere în cameleonul din el. Mergi unde te îndeamnă Jason Bourne.

După ce încheie convorbirea telefonică, David o porni către hotelul Peninsula şi, cu un bacşiş considerabil, obţinu o cameră. Servieta diplomat şi-o lăsă în seiful hotelului. Apoi, avu prezenţa de spirit să se înregistreze sub cel de-al treilea nume de pe paşaportul fals aranjat de Cactus. Dacă îl căuta cineva, vor apela la numele folosit şi înregistrat la hotelul Regent; era tot ceea ce

aveau.

Se întoarse din nou pe Salisbury Road. Folosi liftul de serviciu şi se îndreptă rapid către camera lui unde împachetă puţină îmbrăcăminte de care avea nevoie în geanta cumpărată la plecare. Nu anunţă hotelul Regent de plecarea sa. Dacă îl căuta cineva, lasă-i să-l caute acolo unde nu se afla.

Odată aranjat la Peninsula, avu timp să mănânce ceva şi să intre în câteva magazine până la lăsarea serii. Iar atunci când întunericul va coborî se va afla în Walled City – înainte de nouă şi jumătate. Jason Bourne dădea comenzile iar David Webb se supunea.

*

* *

Cartierul Walled City[5] din Kowloon nu este separat de restul oraşului prin nici un zid vizibil dar cu toate acestea este strict delimitat încât parcă ar exista unul, construit din oţel dur. Cartierul se deschide cu o piaţă în aer liber, extrem de aglomerată, care se întinde de-a lungul străzii, în faţa unui rând de case dărăpănate şi întunecoase. Oriunde te-ai uita poţi zări colibe cocoţate una peste alta, la întâmplare, dându-ţi impresia că în orice moment totul se va prăbuşi sub propria greutate lăsând în urmă numai ruine şi moloz. În acea parte există însă şi o forţă înşelătoare pe care o descoperi coborând treptele care duc în interiorul mahalalei. Sub nivelul străzii, alei pietruite, înguste ca nişte tunele, legătură între numeroasele clădiri şubrede, înăuntrul acestora, cerşetori invalizi se alătură prostituatelor sumar îmbrăcate şi comercianţilor de droguri adunaţi în încăperi straniu luminate de becuri atârnate de fire neizolate în lungul pereţilor de piatră. Pretutindeni domneşte o umezeală râncedă; totul este depravare şi descompunere, adâncite şi întărite de trecerea timpului.

Din aleile murdare, într-o dezordine completă, un şir de trepte strâmte abia luminate duc către şirurile de locuinţe dărăpănate, cu două etaje şi subsol. În camerele mici, sărăcăcioase, se vând şi se cumpăra droguri şi prostituate de tot soiul; totul este dincolo de raza de acţiune a poliţiei – acceptat pe tăcute de toate părţile – căci puţini dintre cei care reprezintă legea îndrăznesc să se aventureze în mijlocul acestui cartier. E un iad închis. De care nimănui nu-i place să se atingă.

Afară în piaţa deschisă, în strada inundată de gunoaie, pe

[5] The Walled City – Oraşul închis, (n. tr.).

unde nu circulă maşini, mese murdare îngrămădite cu mărfuri furate şi rebuturi se înghesuie printre chioşcurile soioase. Din vase uriaşe cu ulei prăjit în care zac bucăţi dubioase de carne de porc, de pasăre şi de şarpe împachetate apoi în ziare şi vândute, se ridică permanent rotocoale de fum. Mulţimea forfoteşte în lumina împrăştiată de lămpile chioare de la o gheretă la alta tocmindu-se cu glas tare, strigând, cumpărând şi vânzând. Vin apoi cei care stau direct pe trotuar, bărbaţi şi femei, zdrenţăroşi, fără o gheretă sau măcar o masă, îşi vând marfa pe jos. Stau ghemuiţi pe vine şi îşi expun bijuteriile ieftine şi gablonzurile, cele mai multe furate din port şi cuştile împletite în care foşcăie insecte şi se zbat păsărele.

La intrare în acest bazar ciudat, infestat, o femeie singuratică, voinică stătea pe un scăunel de lemn cu picioarele groase desfăcute, jupuind şerpi şi scoţându-le măruntaiele. Privirea sa întunecată era fixată asupra vieţuitoarelor care-i se zbăteau în mâini. De fiecare parte avea nişte saci de pânză, în care se zvârcoleau reptile şuierătoare muşcându-se cu furie una pe alta, înfuriate de captivitatea aceasta. Încleştată sub greutatea piciorului drept, dezgolit al femeii, o cobră neagră imobilă cu capul ridicat şi gluga desfăcută, cu ochii mici şi privirea fixă, hipnotizată parcă de mişcarea constantă a mulţimii. Mizeria cumplită a pieţei deschise era o baricadă eficientă pentru cartierul fără de nici un zid numit Walled City.

De după colţul de la celălalt capăt al bazarului îşi făcu apariţia în bulevardul suprapopulat o siluetă sărăcăcioasă. Omul era îmbrăcat într-un costum ieftin maro, cu pantalonii prea largi şi haină lăbărţată care părea totuşi strâmtă deasupra umerilor aduşi. O pălărie neagră, cu boruri largi, tipic orientală, îi aruncă o umbră permanentă pe faţa tarabelor şi meselor şi examină marfa; totuşi o singură dată băgă mâna în buzunar să cumpere ceva. Chiar şi atunci, o făcu cu un aer umil, imaginea unui om gârbovit de anii neîndurători petrecuţi la munca câmpului sau la pescuit, hrana niciodată suficientă pentru un trup atât de chinuit.

Se putea citi tristeţea în atitudinea lui, blazarea născută din neputinţa de a schimba ceva. Era recunoaşterea zădărniciei, a abandonării mândriei, deoarece nu avea nimic cu care ar fi putut să se mândrească; preţul supravieţuirii fusese mult prea mare. Şi acest om, această siluetă cocârjată care cumpărase într-un cornet de hârtie de ziar câţiva peştişori prăjiţi, nu era altfel decât numeroşi bărbaţi aflaţi în piaţă – ar fi putut oricând trece

neobservat. Se apropie de femeia musculoasă ce începuse să smulgă intestinele unui alt şarpe care încă se mai zvârcolea.

— Unde e Şeful? întrebă Jason Bourne în chineză, cu ochii fixaţi pe cobra imobilă, cu grăsimea de pe ziar prelingându-i-se pe mâna stângă.

— Ai venit mai devreme, îi răspunse femeia fără expresie. E întuneric, dar ai venit devreme.

— Am fost chemat să vin repede. Pui la îndoială ordinele taipanului?

— E-al dracului de zgârcit pentru un *taipan!* izbucni ea într-o cantoneză guturală. Dar ce-mi pasă? Coboară scările din spatele meu şi ia-o pe prima alee la stânga. O curvă va fi la cincisprezece-douăzeci de metri în jos. Îl aşteaptă pe albul pe care trebuie să-l conducă la *taipan.* Nu care cumva eşti chiar el? Nu-mi dau seama la lumina asta şi te descurci bine în chineză dar nu arăţi a alb şi nici hainele nu-ţi sunt de alb.

— Să zicem că ai fost în locul meu. Te-ai fi afişat ca alb dacă ţi s-ar fi spus să vii până aici?

— Aş fi făcut orice să arăt ca din Qing Gaoyan! spuse femeia râzând printre dinţii tociţi. În special dacă aş avea la mine bani. Ai ceva bani, stăpâne?

— Mă flatezi, dar nu am.

— Minţi. Albii ştiu să mintă atât de bine când e vorba de bani.

— Foarte bine, mint. Sper că şarpele n-are să mă muşte pentru atâta lucru.

— Eşti prost! E bătrân şi n-are nici colţi, nici venin. Dar este în schimb imaginea divină a unui organ bărbătesc. El îmi aduce banii. Tu nu-mi dai nimic?

— Pentru un serviciu, da.

— *Aiya!* Dacă vrei trupul ăsta bătrân, înseamnă că ai un topor în pantaloni. Rupe-o pe curvă, nu pe mine!

— Nu trupul, ci numai câteva cuvinte, spuse Bourne, strecurând mâna dreaptă în buzunarul de la pantaloni. Scoase o bancnotă de 100 dolari şi o ţinu în palma desfăcută în faţa vânzătoarei de şerpi, acoperind-o cu cealaltă pentru a nu fi văzută de lupii hămesiţi dimprejur.

— *Aiya – aiya!* şuieră femeia în timp ce Jason îi smulse bancnota dintre degetele lacome; şarpele mort căzu între picioarele ei groase.

— Serviciul, repetă Bourne. De vreme ce ai crezut că sunt unul dintr-ai voştri, presupun că şi alţii vor crede la fel. Tot ce vreau

să faci e să spui tuturor că albul nu s-a arătat. Ai înţeles?

— Înţeles! Dă-mi banii!

— Şi serviciul?

— Ai cumpărat şerpi. Şerpi! Ce ştiu eu de vreun alb? N-a apărut niciodată. Ţine aici şarpele. Du-te şi fă dragoste!

Femeia înhaţă bancnota, apucă măruntaiele şarpelui şi le îndesă într-o pungă de plastic pe care se putea vedea semnătura designerului – Christian Dior.

Bourne se înclină rapid de două ori în semn de mulţumire, se retrase din mulţime pentru a arunca măruntaiele şarpelui lângă o bordură destul de ferită de lumina străzii ca să nu poată fi observat. Cu cornetul umed de peşte mirositor în mână se prefăcu de câteva ori că duce la gură în timp ce, încet, îşi croia drum spre scări şi coborî în inima cartierului Walled City. Se uită la ceas, răsturnând peştii. Era nouă şi un sfert; patrulele taipanului erau probabil în zonă. Era vital pentru el să afle ce măsuri de securitate îşi luase bancherul. Voia ca minciuna pe care i-o spusese ucigaşului din biroul părăsit din port să devină adevăr. Voia să fie nu urmărit, ci urmăritor. Nu să primească ordine, ci să le dea. Va memora fiecare faţă, fiecare post din structura de comandă, rapiditatea cu care fiecare gardă lua o decizie în condiţii extreme, echipamentul cu care se realizau comunicările şi, mai presus de toate, va descoperi punctele slabe. David înţelese că Jason Bourne prelua comanda; era un anumit scop în tot ceea ce făcea. Biletul lăsat de duşman începea cu următoarele cuvinte: O nevastă pentru o nevastă. Numai un singur cuvânt trebuia schimbat: Un taipan pentru o nevastă.

Bourne o luă pe aleile din stânga şi merse câţiva zeci de metri, ignorând priveliştea; orice om familiarizat cu cartierul ar fi făcut la fel. Pe o scară cufundată în întuneric o femeie în genunchi îndeplinea actul pentru care era plătită. Bărbatul ţinea banii în mână peste creştetul ei. Doi tineri drogaţi se milogeau de un bărbat îmbrăcat într-o haină scumpă de piele neagră; un băiat ce fuma o ţigară de marijuana, urina lângă un zid, iar un cerşetor, fără picioare, pe o scândură pe rotile ce zdrăngăneau pe caldarâm, îngâna: *Bong ngo, bong ngo!* cerând de pomană. Pe o altă scară prost luminată, un codoş bine îmbrăcat o ameninţa pe una din târfele sale cu desfigurarea dacă nu-i dă mai mulţi bani. David Webb se gândea că acesta nu e Disney Land-ul, iar Jason Bourne studia aleea ca pe o zonă periculoasă în spatele liniilor

duşmanului. Ora 9:24. Soldaţii trebuiau să se afle la posturi. Jason Bourne se întoarse să-şi continue misiunea.

Prostituata tocmai îşi ocupa locul. Bluza ei de un roşu aprins, desfăcută, abia îi acoperea sânii mici, iar tradiţionala despicătură a fustei negre îi ajungea până la coapsă. Era o caricatură umană. „Albul” nu trebuia să greşească. Punctul unu: Evidenţe îngroşate. De ţinut minte: subtilitatea nu e dintre calităţile lor principale. La câţiva metri în spatele ei un om vorbea într-un aparat de emisie. O ajunse din urmă, dădu din cap şi o luă la fugă, către capătul aleii şi către scări. Bourne se opri, cu umerii lăsaţi şi se întoarse cu faţă la zid. Paşii grăbiţi se auzeau în spatele lui, apăsaţi, tot mai iuţi. Un al doilea chinez se apropie şi trecu pe lângă el, un bărbat de vârstă mijlocie în costum închis de om de afaceri, cu cravată şi pantofi lustruiţi. Nu era un locuitor al cartierului Walled City; pe chipul său se citea o amestecătură de teamă şi dezgust. Ignorând prostituata, privi la ceas şi alergă înainte. Avea privirea şi comportarea unui executant pus să facă lucruri pe care le găseşte dezgustătoare.

Jason studie şirurile neregulate ale scărilor; bărbatul coborâse pe unul din ele. Zgomotul paşilor se auzise brusc şi, judecând după ritmul lor, nu veniseră de la o depărtare mai mare de douăzeci-treizeci de metri de pe a treia scară pe stânga sau a patra pe dreapta. Într-unul din apartamentele de la capătul acestor scări un taipan îşi aştepta oaspetele. Taipanul trebuia să fie luat prin surprindere, chiar speriat. Trebuia să înţeleagă cu cine are de-a face şi ce preţ va trebui să plătească.

Jason porni din nou, de data asta luându-şi mers de beţiv; îi veniră în minte cuvintele unui vechi cântec popular chinez. *Me li hua cherng zhang liu yue,* fredonă el uşor, izbindu-se de zid şi apropiindu-se de prostituată.

— Am bani, spuse el blând, tărăgănând cuvintele. Şi tu, fată frumoasă, ai ce am eu nevoie. Unde mergem?

— Nicăieri, beţivanule, cară-te de aici.

— *Bong ngo! Cheng bong ngo!* urlă cerşetorul invalid zdrăngănind pe alee şi lovindu-se de zid.

— *Jau!* – ţipă femeia, cară-te de aici până când nu te azvârl cu un picior de pe scândura aia, Loo Mi! Ţi-am spus să nu te mai bagi în afacerile mele!

— Pe beţivul ăsta l-ai găsit? Îţi aduc eu ceva mai bun!

— Nu mi l-am găsit, iubiţelule. Mă bate la cap şi nu pot să scap de el. Aştept pe cineva.

— Atunci o să-i tai picioarele! ţipă personajul, grotesc, scoţând un satâr de sub scândură.

— Ce dracu' faci? izbucni Bourne în engleză, înfigându-şi piciorul în pieptul cerşetorului şi trimiţându-l cu tot cu scândură în zidul opus.

— Există legi! continuă să ţipe sinistru cerşetorul. Ai atacat un invalid! Vrei să jefuieşti un invalid!

— Dă-mă în judecată, spuse Jason, întorcându-se către femeie, în timp ce cerşetorul se ducea zdrăngănind de unde venise.

— Ai vorbit. În engleză. Prostituata îl privi mirată.

— Şi tu la fel, spuse Bourne.

— Vorbeşti chinezeşte, dar nu eşti chinez.

— În spirit poate sunt. Te căutam.

— Tu eşti acela?

— Da.

— Te conduc la *taipan.*

— Nu. Spune-mi numai ce scară şi ce etaj.

— Nu astea sunt instrucţiunile pe care le-am primit.

— Sunt unele noi, date de *taipan.* Pui la îndoială cumva noile sale ordine?

— Nu, dar trebuia să fie transmise de omul lui.

— Micul *Zhongguo ren* în costum închis?

— Da. El ne transmite totul şi ne plăteşte din partea *taipanului.*

— Pe cine plăteşte?

— Întreabă-l.

— *Taipanul* vrea să ştie.

Bourne scotoci în buzunar şi scoase un teanc de bancnote împăturite.

— Mi-a spus să te plătesc foarte bine dacă mă ajuţi. Crede că omul lui îl înşeală.

Femeia se retrase spre zid uitându-se când la bani, când la chipul lui Bourne.

— Dacă mă minţi.

— De ce-aş minţi? *Taipanul* vrea să mă vadă, doar ştii asta. Trebuie să mă duci la el. El mi-a spus să ma îmbrac aşa, să mă port aşa, să te găsesc şi să-i urmăresc pe aceşti oameni. De unde aş fi putut şti despre tine dacă nu de la el?

— Sus în piaţă. Trebuia să te întâlneşti cu cineva.

— N-am fost acolo. Am venit direct aici. Jason despături câteva bancnote.

— Lucrăm amândoi pentru *taipan.* Ţine. Mi-a spus să-ţi dau astea şi să pleci, dar nu trebuie să ieşi în stradă.

Jason îi întinse banii.

— *Taipanul* este generos, spuse prostituata, întinzând mâna după bancnote.

— Care scară? întrebă Bourne, retrăgând banii. Ce etaj? *Taipanul* nu ştia nici el.

— Acolo, replică femeia, arătând înspre zidul mai îndepărtat. Scara a treia, etajul doi. Dă-mi banii.

— Cine este pe statul de plată al omului? Repede.

— În piaţă ticăloasa cu şerpii şi hoţul boşorogit care vinde lanţuri de aur fals din nord şi omul cu peşte şi carne împuţită.

— Asta-i tot.

— Am vorbit. Asta e tot.

— *Taipanul* a avut dreptate, este înşelat. Îţi va fi recunoscător pentru asta.

Bourne despături o altă bancnotă.

— Dar vreau să ştiu totul. În afara celui cu radioul, câţi mai lucrează pentru omul de legătură al taipanului?

— Trei, tot cu radiouri, spuse prostituata, cu ochii lipiţi pe bani, cu mâna întinzându-i-se către ei.

— Poftim, ia-i şi pleacă. Ia-o pe aici şi nu ieşi în stradă. Femeia apucă bancnotele şi porni iute pe alee topindu-se în lumina slabă. Bourne o urmări până când o pierdu din vedere, apoi se întoarse şi se îndreptă cu repeziciune către scări. Îşi lăsă iar umerii să-i atârne şi urcă în stradă. Trei gărzi şi un şef peste ele. Ştia ce trebuia să facă. Şi încă repede. Era 9:36. *Un taipan pentru o nevastă.*

Pe primul bodyguard îl găsi stând de vorbă cu negustorul de peşti, furios, făcând gesturi scurte prin aer. Zgomotul mulţimii era supărător. Vânzătorul continua să dea din cap în semn de negaţie. Bourne alese din mulţime un bărbat greoi ce stătea lângă gorilă şi-l îmbrânci în acesta. Apoi păşi într-o parte în timp ce omul taipanului dădu înapoi luat pe nepregătite. În scurt învălmăşeala se produse, Jason îl trase pe chinezul uimit într-o parte şi îl izbi cu încheieturile degetelor la baza gâtului. Apoi îl răsuci chiar în momentul în care era pe cale să se prăbuşească şi, îl mai lovi o dată cu muchia palmei la baza craniului. Apoi, în starea de inconştienţă, îl târî de-a lungul pavajului murmurând scuze în chineză pentru amicul său beat. Îl aruncă printre gunoaiele din faţa unui depozit, îi luă radioul şi îl sfărâmă.

Pentru cel de-al doilea om al *taipanului* fu nevoie de o tactică diferită. Era singur de cealaltă parte a mulţimii strigând în aparatul de emisie. Bourne se apropie, silueta umilă şi neamenințătoare, cu mâna întinsă ca orice cerşetor. Gorila îi făcu semn să plece de acolo; era ultimul gest pe care şi-l va aminti, deoarece Bourne îi apucă încheietura mâinii răsucindu-i-o şi fracturându-i braţul. Câteva secunde mai târziu, cel de-al doilea bodyguard al taipanului zăcea în dosul unui maldăr de gunoi, cu radioul aruncat printre resturi.

Al treilea discuta cu „ticăloasa cu şerpii”. Spre satisfacţia lui Bourne, ea nega din cap, cum făcuse şi negustorul de peşti; în Walled City exista un anumit tip de loialitate, ce putea fi cumpărată. Bărbatul îşi scoase radioul, dar nu mai avu timp să-l folosească pentru că Bourne apucă şarpele bătrân, fără dinţi şi-i azvârli capul plat al animalului drept în faţa. Icnetul de spaimă, urmată de un ţipăt, fură exact ce aşteptase Jason Bourne. Nervii gâtului sunt cea mai potrivită alegere când e vorba de imobilizarea cuiva, fibrele ca nişte coarde conectând toate organele corpului cu sistemul nervos. De aceea Bourne le luă drept ţintă acţionând rapid şi, încă o dată, îşi târî victima prin mulţime, cerându-şi scuze, după care o abandonă în stare de inconştienţă într-un loc mai retras. Apucă radioul şi-l duse la ureche; nu se auzea nimic în receptor. Ora 9:40. Un singur om, omul *taipanului* mai rămăsese.

Chinezul nu prea tânăr îmbrăcat în costum scump şi pantofi lustruiţi mai că se ţinea de nas în timp ce trecea grăbit de la un post la altul, încercând să-şi localizeze oamenii, ferindu-se cât putea de orice contact fizic cu mulţimea adunată în jurul meselor şi tarabelor vânzătorilor. Statura sa scundă îl împiedica să vadă tot ceea ce se petrecea împrejurul său. Bourne urmări încotro se îndreaptă. Îl depăşi în goană, apoi, rapid, se întoarse şi îl izbi cu pumnul în abdomen. În timp ce chinezul se îndoia de durere, Jason îl cuprinse de talie cu mâna stângă, îl ridică şi-l duse către o bordură unde şedeau doi oameni, legănându-se şi trecându-şi unul altuia o sticlă. Plasă o lovitură de *Wushu* la baza gâtului victimei sale şi-l lăsă să cadă între cei doi beţivi. Chiar şi prin ceaţa provocată de alcool, cei doi se vor asigura că noul lor tovarăş va rămâne în stare de inconştienţă o perioadă îndelungată. Erau desigur multe buzunare de scotocit între timp şi multă îmbrăcăminte, ca şi o pereche de pantofi ce trebuiau luaţi. Toate vor aduce mai târziu o sumă frumuşică de bani. Ora

9:43.

Bourne se îndreptă de spate şi cameleonul se făcu nevăzut. Se repezi în josul străzii inundate de mulţime şi coborî scările ajungând în alee. Reuşise! Îndepărtase pericolul „gărzilor pretoriene”. *Un taipan pentru o nevastă.* Ajunse la scară – a treia pe partea dreaptă – şi scoase sofisticata armă pe care o achiziţionase de la negustorul din Monkok. Încet, încercând fiecare treaptă cu piciorul, urcă până la al doilea etaj. Se încorda şi, lăsându-şi toată greutatea pe partea dreaptă, ridică piciorul stâng izbind în lemnul subţire al uşii.

Sări din ţâţâni. Pătrunse înăuntru şi, ghemuindu-se pe vine, îndreptă arma ameninţător.

Era aşteptat de trei bărbaţi formând un semicerc, fiecare cu o armă aţintită asupra lui. În spatele lor, îmbrăcat într-un costum alb de mătase, un chinez masiv stătea aşezat într-un fotoliu. Bărbatul făcu oamenilor săi un semn cu capul.

Pierduse. Bourne calculase greşit iar David Webb va trebui să moară. Dar mult mai chinuitor era gândul că moartea soţiei sale îi va urma curând lui. Lasă-i să tragă, gândi David. Lasă-i să apese pe trăgaci şi să te scape de toate. Ucisese singurul lucru care conta în viaţa lui.

— Trageţi, blestemaţilor! Trageţi!

CAPITOLUL 11

— Bun venit, domnule Bourne! spuse bărbatul în costum de mătase îndepărtându-şi gorilele. Presupun că înţelegeţi de ce ar fi mai bine dacă ai lăsa arma jos. De altfel nu ai de ales, ştii prea bine.

Webb privi spre cei trei chinezi; cel din mijloc trase piedica automatului. David lăsă arma jos şi o împinse înainte.

— Mă aşteptaţi, nu-i aşa? întrebă, el încet, ridicându-se, în timp ce cel din dreapta sa îi lua pistolul.

— N-am ştiut la ce să ne aşteptăm – exceptând imprevizibilul. Cum ai reuşit? Oamenii mei sunt morţi?

— Nu. Sunt doar răniţi şi fără cunoştinţă, dar nu morţi.

— Remarcabil. Credeaţi că mă veţi găsi singur aici?

— Mi s-a spus că sunteţi însoţit de un om de încredere şi de alţi trei oameni, nu de şase. Mi s-a părut logic. Mai mulţi ar fi bătut la ochi.

— Într-adevăr. De aceea ei au sosit mai devreme să facă aranjamentele şi nu au părăsit această gaură de şobolan de când au venit. Aşa deci aţi sperat că mă veţi putea răpi şi apoi schimba cu soţia dumneavoastră.

— Este evident faptul că ea n-are de-a face cu nimic din toate acestea. Lăsaţi-o să plece; nu vă poate face nici un rău. Omorâţi-mă, dar lăsaţi-o pe ea să trăiască.

— *Pi ge!* spuse bancherul, cerând ca două gărzi să iasă afară; cei doi se înclinară şi părăsiră iute camera. Celălalt va rămâne, continuă el, întorcându-se spre Webb. În afara imensei loialităţi pe care o are pentru mine, nu vorbeşte şi nu înţelege nici un cuvânt englezesc.

— Observ că aveţi încredere în oamenii dumneavoastră.

— N-am încredere în nimeni.

Bărbatul făcu un gest înspre un scaun şubred aşezat la capul celălalt al camerei sărăcăcioase, dând la iveală un ceas Rolex de aur pe încheietura mâinii, cu diamante încrustate în jurul cadranului, asortat cu butonii din acelaşi metal.

— Staţi jos, îi ordonă el. Am făcut multe eforturi şi am cheltuit mulţi bani pentru a face posibilă această întâlnire.

— Omul dumneavoastră de încredere – presupun că era omul de încredere – spuse Bourne cu falsă nepăsare, cercetând cu

privirea fiecare ungher al încăperii în timp ce se îndrepta spre scaun m-a sfătuit să nu port ceasuri scumpe dacă am treabă în acest cartier. Observ că dumneavoastră nu l-aţi luat în seamă.

— Am sosit aici într-un caftan slinos şi murdar, cu mâneci destul de largi pentru a-l ascunde. După felul cum văd că eşti îmbrăcat, sunt sigur că mă înţelegi.

— Deci dumneavoastră sunteţi Yao Ming. Webb se aşează.

— Este unul din numele de care m-am folosit, cred că vă daţi seama. „Cameleonul" îşi poate însuşi multe forme şi culori.

— Nu v-am ucis eu soţia şi nici pe bărbatul care s-a nimerit să se afle cu ea.

— Ştiu asta, domnule Webb.

— Poftim? sări David de pe scaun; gorila făcu repede un pas înainte, cu arma ridicată.

— Luaţi loc, repetă bancherul. Nu-l alarmaţi pe prietenul meu devotat căci am putea regreta amândoi şi vă asigur că dumneavoastră mult mai mult decât mine.

— Ştiaţi că n-am fost eu şi totuşi ne-aţi făcut ce ne-aţi făcut!

— Aşezaţi-vă, vă rog.

— Vreau un răspuns! răspunse Webb aşezându-se.

— Deoarece dumneata eşti adevăratul Jason Bourne. Acesta este motivul pentru că te afli aici, iar soţia dumitale se află în mâinile mele şi aşa va rămâne până când vei îndeplini ceea ce îţi cer.

— Am vorbit cu ea.

— Ştiu. Cu aprobarea mea.

— Nu mi s-a părut în apele ei – chiar ţinând seama de împrejurări. Se ţine de obicei foarte tare, mai tare decât mine uneori. A dovedit-o în timpul acelor săptămâni blestemate în Elveţia şi la Paris. Ceva nu e în regulă cu ea! Aţi drogat-o?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci e rănită?

— Sufleteşte, probabil, dar nu în alt fel. Dar va fi rănită şi va muri, dacă mă refuzi. Sunt destul de clar?

— Sunteţi un om mort.

— Vorbeşte adevăratul Bourne. Asta e foarte bine. Este exact ceea ce îmi trebuie.

— Ce anume?

— Sunt urmărit de cineva care se foloseşte de numele dumitale, începu *taipanul,* cu vocea crescându-i treptat în intensitate. Problema e mai serioasă – Dumnezeu să mă ierte –

decât pierderea unei neveste tinere. Teroristul, acest nou Jason Bourne, atacă din toate părţile, din toate locurile. Îmi omoară oamenii, distruge importante transporturi de mărfuri, ameninţă alţi *taipani* cu moartea dacă mai fac afaceri cu mine. Onorariile lui exorbitante sunt plătite de duşmanii mei de aici din Hong Kong şi Macao şi de dincolo de Deep Bay, înspre nord!

— Aveţi mulţi duşmani.

— Aria intereselor mele este foarte întinsă.

— La fel, mi s-a spus, era şi cea a omului pe care nu l-am ucis eu în Macao.

— În mod destul de ciudat – spuse *taipanul* respirând cu greutate şi strângând braţul scaunului, încercând să se controleze – n-am fost duşmani. Ba chiar, în anumite zone, interesele noastre s-au suprapus. Aşa, de altfel, a întâlnit-o pe soţia mea.

— Ce simplu. Bunuri deţinute în comun, ca să-i zicem aşa.

— Mă jigniţi.

— Nu eu am făcut regulile, replică Bourne cu privirea rece, aţintită asupra orientalului. Treceţi la subiect. Soţia mea este în viaţă şi o vreau înapoi nevătămată. Dacă i se face vreun rău de orice fel, dumneavoastră înşivă şi toţi *Zhongguo ren*-ii dumneavoastră nu veţi scăpa de ce vă aşteaptă.

— Nu vă aflaţi chiar într-o poziţie potrivită pentru ameninţări, domnule Webb.

— Webb poate că nu e, aprobă cel care odată fusese cel mai căutat asasin din Asia şi Europa. Dar Bourne este.

Orientalul îl privi fix pe Jason, apoi dădu din cap de două ori în timp lăsând ochii în jos sub privirea lui.

— Îndrăzneala îi este pe măsura aroganţei. Prin urmare, să trecem la subiect. Totul e cât se poate de simplu.

Brusc, *taipanul* îşi încleştă mâna dreaptă, ridică braţul şi izbi cu pumnul în braţul fragil al scaunului învechit.

— Vreau o dovadă împotriva duşmanilor mei! se răsti el, fulgerând cu ochi furioşi din spatele pleoapelor grele şi umflate şi singurul mod de a obţine este să mi-l aduci pe acest impostor care ţi-a luat locul! Vreau să-l văd şi să mă privească în ochi în timp ce simte cum i se scurge viaţa din vine, până când îmi spune tot ce trebuie să ştiu. Adu-mi-l, Jason Bourne!

Taipanul inspiră adânc, apoi adăugă încet. Atunci şi numai atunci vei fi din nou alături de soţia dumitale. Webb îl privi în tăcere.

— Ce vă face să credeţi că pot? spuse el în cele din urmă.

— Cine altul poate mai bine să atragă în cursă pe un impostor decât originalul însuşi?

— Vorbe, spuse Webb. Fără nici o acoperire.

— Te-a studiat! Ţi-a analizat metodele şi tehnicile. Nu s-ar fi putut da drept Jason Bourne dacă n-ar fi făcut-o. Găseşte-l! Întinde-i o capcană aplicând tacticile pe care dumneata însuţi le-ai creat.

— Credeţi că-i aşa de simplu?

— Vei beneficia de ajutor. Câteva nume şi descrieri de persoane care sunt sigur că întreţin legături cu acest criminal care foloseşte un nume uitat de mult.

— În Macao?

— Niciodată! Cu nici un chip în Macao. Nu trebuie să existe nici un fel de legătură, nici o referinţă de orice fel la incidentul petrecut la hotelul Lisabona. Faptul este consumat; nu ştii nimic despre el. Persoana mea nu trebuie să fie asociată în nici un fel, cu ceea ce vei face. Nu ai nimic de-a face cu mine! Nu faci decât să te răzbuni pe un om care ţi-a preluat identitatea. Şi, în acelaşi timp, să te aperi. Un lucru perfect natural în aceste împrejurări.

— Am crezut că vreţi o dovadă.

— O voi avea atunci când mi-l vei aduce pe impostor! ţipă taipanul.

— Dacă nu în Macao, atunci unde?

— Aici în Kowloon. În Tsim Sha Tsui. Cinci bărbaţi au fost asasinaţi într-o încăpere dosnică a unui cabaret. Printre ei se afla un bancher – ca şi mine, *taipan,* asociatul meu, la fel de influent ca şi mine şi alţi trei oameni ale căror identităţi nu au fost date publicităţii. Aparent a fost o decizie oficială. N-am aflat niciodată cine au fost.

— Dar ştiţi cine a fost cel de-al cincilea.

— Era delegatul meu. Mi-a ţinut locul la întrunirea aceea. Dacă aş fi fost acolo, impostorul ce-ţi poartă numele m-ar fi ucis. De aici trebuie să începi, din Kowloon; din Tsim Sha Tsui. Îţi voi da numele celor doi morţi cunoscuţi şi o listă cu numele multora dintre duşmanii lor, acum duşmanii mei. Trebuie acţionat rapid. Găseşte-l pe omul care ucide în numele dumitale şi adu-mi-l. Şi un ultim avertisment, domnule Bourne. Dacă încerci să afli cine sunt, ordinul va fi rapid iar execuţia şi mai rapidă. Soţia dumitale va muri.

— Şi apoi dumneavoastră. Daţi-mi numele.

— Se află pe această foaie de hârtie, spuse bărbatul care folosea numele de Yao Ming, căutând în buzunarul vestei de mătase albă. Lista a fost dactilografiată la hotelul Mandarin. Nu are nici un sens să încerci să dai de urma maşinii de scris.

— Ar fi o pierdere de timp, spuse Bourne luând bucata de hârtie. Trebuie să existe douăzeci de milioane de maşini de scris în Hong Kong.

— Însă nu aşa de mulţi *taipani* de talia şi înălţimea mea, nu-i aşa?

— Asta voi ţine minte.

— Sunt sigur că o vei face.

— Cum iau legătura cu dumneavoastră?

— Nu o iei. Niciodată. Această întâlnire nu a avut loc vreodată.

— Atunci de ce? Ce rost au avut toate acestea? Să admitem că mă descurc şi îl găsesc pe idiotul care şi-a luat numele de Bourne – ceea ce nu e deloc sigur – ce fac apoi cu el? Îl las plocon pe scările de la intrare, aici, în Walled City?

— Ar putea fi o idee strălucită. Drogat, nimeni nu i-ar da nici cea mai mică atenţie, în afară de a-i scotoci prin buzunare.

— Eu i-aş da foarte multă atenţie. Serviciu contra serviciu. Vreau o garanţie de fier. Îmi vreau nevasta înapoi.

— Şi care ar fi o astfel de garanţie?

— Mai întâi să-i aud vocea la telefon şi să mă convingă că e nevătămată. Apoi să o văd – să spunem plimbându-se în susul şi în josul unei străzi singură, cu nimeni alături.

— Jason Bourne e cel care, vorbeşte acum?

— El însuşi.

— Foarte bine. În Hong Kong s-a dezvoltat o tehnologie extrem de dezvoltată, poţi să întrebi pe orice american care lucrează în domeniul electronicii. În josul acestei foi se află un număr de telefon. Atunci când şi dacă – şi numai atunci când şi dacă – pui mâna pe impostor, suni la acest număr şi repeţi cuvintele „*snake lady*”[6] de câteva ori.

— Meduza, îl întrerupse Jason în şoaptă. Divizia aeropurtată.

Taipanul îşi arcui sprâncenele, păstrând o expresie neutră.

— Desigur m-am referit la femeia din bazar.

— Pe dracu’. Continuaţi.

— Cum spuneam, repeţi cuvintele acestea de câteva ori până când auzi o serie de declicuri.

— După care urmează un alt număr, sau numere, îl întrerupse

[6] Snake lady – femeia cu şerpi (n. tr.).

Bourne din nou.

— E vorba de calitatea sunetelor din sintagmă, presupun, aprobă *taipanul.* Un „s” şuierător, urmat de o vocală plată şi consoane tari. Ingenios, nu?

— Aceasta se cheamă programare pe bază de recepţie sonoră, aparatele sunt activate de amprentele vocale.

— De vreme ce nu eşti impresionat, dă-mi voie să accentuez condiţiile în care poate fi făcut apelul telefonic. De dragul soţiei dumitale, sper ca asta să te impresioneze. Apelul trebuie făcut numai când eşti gata să ni-l predai pe impostor în următoarele câteva minute. Dacă dumneata, sau oricine altcineva, veţi folosi respectivul număr şi codul fără această garanţie, voi considera totul o capcană. În această eventualitate, soţia dumitale va fi ucisă, apoi o femeie albă desfigurată şi neidentificată va fi găsită în apele din jurul insulei. M-am făcut înţeles?

Înghiţind în sec şi înăbuşindu-şi furia care-l cuprindea în ciuda fricii, Bourne răspunse rece:

— Condiţia este înţeleasă. Acum am şi eu una de pus. Atunci când şi dacă voi face apelul telefonic, vreau să vorbesc cu nevasta mea – nu în câteva minute, ci în câteva secunde. Dacă nu, veţi auzi împuşcătura şi veţi şti că asasinul vostru, dovada pe care spuneţi că trebuie neapărat să o aveţi, tocmai s-a împrăştiat în cele patru vânturi. Veţi avea 30 de secunde la dispoziţie.

— Condiţia dumneavoastră este deasemenea înţeleasă şi va fi respectată. Aş spune că această întâlnire a luat sfârşit domnule Jason Bourne.

— Îmi vreau arma înapoi. Una din gărzile care a plecat mi-a luat-o.

— Vă va fi înmânată la ieşire.

— Va trebui să prezint o garanţie pentru a-mi fi dată?

— Nu e necesar. Simplul fapt că ieşi viu de aici presupune că trebuie să ţi-o înapoieze. Un cadavru nu are nevoie de pistol.

*

* *

Ceea ce a rămas din impunătoarele conace din perioada colonială extravagantă a Hong Kong-ului sunt pe înălţimile dealurilor ce domină oraşul în zona cunoscută sub numele de Victoria Peak. Aici, grădini răcoroase străbătute de poteci mărginite de trandafiri duc înspre pavilioane luxoase de vară şi verande, de unde cei înstăriţi pot contempla splendorile portului şi ale insulelor din depărtare. Vilele cu cele mai frumoase

privelişti sunt imitaţii şterse ale caselor bogătaşilor din Jamaica. Înalte şi complicate, interioarele comunică între ele formând unghiuri ciudate special construite pentru a intensifica efectul brizei în timpul lungului şi apăsătorului sezon de vară. Peste tot se văd ferestre sculptate în lemn lustruit făcute să ţină piept vânturilor şi ploilor anotimpului rece. Trăinicia şi confortul se îmbină perfect în aceste locuinţe maiestuoase, a căror arhitectură este dictată de climă.

Una dintre aceste case din districtul Peak se diferenţia însă de celelalte. Nu prin dimensiune sau eleganţă, nici prin frumuseţea grădinilor sale, ceva mai întinse decât cele ale vecinelor sale şi nici prin înfăţişarea ameninţătoare a porţii principale sau înălţimea zidului de piatră ce înconjura vila. Parte din ceea ce o făcea să fie diferită de celelalte era probabil liniştea ce o înconjura, mai ales noaptea, când numai câteva lumini erau aprinse în numeroasele ei încăperi şi nici un zgomot nu răzbătea de la ferestre ori din grădină. Era ca şi cum casa ar fi fost locuită numai parţial şi de persoane foarte retrase. Dar ceea ce o detaşa net de clădirile din jurul ei erau gărzile de la poartă şi cele care patrulau prin grădina de dincolo de zid. Erau toţi înarmaţi şi îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj. Făceau parte din marina militară americană.

Proprietatea fusese închiriată de Consulatul Statelor Unite ale Americii la cererea Consiliului Naţional de Securitate. Oricăror întrebări puse, consulatul trebuia să le răspundă că în decursul lunii viitoare reprezentanţi numeroşi ai guvernului şi industriei americane vor sosi în colonie la intervale de timp incerte şi că atât securitatea cât şi eficienţa locuinţelor erau de maximă importanţă. Era de altfel tot ceea ce ştia consulatul. Dar o parte din personalul britanic din MI6, Brigada Specială avea unele informaţii în plus, deoarece cooperarea lor fusese considerată ca necesară şi autorizată de Londra. Şi acestea însă limitate la strictul necesar, de asemenea cu aprobarea Londrei. Cei din posturile cele mai înalte ale ambelor guverne, inclusiv consilierii preşedintelui şi ai primului ministru ajunseră la aceeaşi concluzie: orice dezvăluiri privind adevăratele scopuri ale proprietăţii din Victoria Peak ar putea avea urmări catastrofale pentru Extremul Orient şi pentru restul lumii. Era o „locuinţă sterilă” cartierul general al unei operaţiuni secrete atât de delicate, încât nici chiar preşedintele şi primul ministru însuşi nu cunoşteau destule amănunte, ci numai scopurile finale.

O mică limuzină ajunse în dreptul porţii. Imediat se aprinseră reflectoare puternice, orbindu-l pe şofer care îşi ridică mâinile pentru a-şi proteja ochii. Doi soldaţi din gardă se apropiară de fiecare parte a automobilului, cu armele pregătite.

— Ar trebui să cunoaşteţi maşina asta deja, flăcăi, spuse orientalul masiv în costum de mătase albă, privind cu ochii mijiţi pe fereastra deschisă.

— Maşina o cunoaştem, domnule maior Lin, replică caporalul din stânga. Trebuie doar să verificăm şoferul.

— Cine mi-ar putea lua mie locul? spuse maiorul zâmbind.

— Man Mountain Dean, domnule, răspunse soldatul din dreapta.

— A, da, îmi amintesc. Un luptător american.

— Bunicul obişnuia să-mi vorbească despre el.

— Mulţumesc, fiule. Ai fi putut măcar să spui că era tatăl tău. Pot să trec sau sunt reţinut?

— Închidem luminile şi deschidem imediat poarta, domnule, spuse primul soldat. Apropo, domnule maior, mulţumesc pentru recomandarea restaurantului din Wanchai. Într-adevăr, e de clasă înaltă şi nici nu te usucă la buzunar.

— Dar, vai, n-aţi găsit nici o Suzie Wong.

— Pe cine, domnule?

— Nimic. Poarta, vă rog.

În interiorul casei, în fosta bibliotecă, acum transformată în birou. Subsecretarul de Stat Edward Newington McAllister stătea aşezat la o masă de lucru. Pe masă, la lumina unei lămpi se putea vedea un dosar pe care acesta îl cerceta cu multă atenţie, făcând mici observaţii pe margine. Era adâncit în lucru, cu atenţia concentrată la maximum. Interfonul zbârnâi. McAllister făcu o sforţare să-şi ridice privirea şi mâna pentru a răspunde.

— Da?

Ascultă, apoi răspunse:

— Trimiteţi-l, desigur. McAllister închise şi se reîntoarse la dosarul din faţa sa, cu creionul în mână. În capul paginii pe care tocmai o citea, se aflau cuvintele scrise în aceeaşi poziţie pe fiecare filă: *Ultra Maximum Classified. P.R.C. Internal. Sheng Chon Yang.*[7]

Uşa se deschise şi uriaşul maior, scoţându-şi Rolex-ul de aur de la mână şi butonii, îi puse pe masă şi spuse cu glas scăzut:

[7] Ultrasecret. Republica Populară Chineză. Pentru uz intern. Sheng Chon Yang.

— Ce păcat să dai aşa ceva înapoi. Mi-au acordat o anumită prestanţă. Dar îmi vei plăti pentru costum nu, Edward? Nu este strict necesar pentru garderoba mea, dar ca tot restul mărfurilor de aici, din Hong Kong, e la un preţ rezonabil, chiar şi la mărfurile mele.

— Da, desigur, aprobă Subsecretarul, absent.

— Maiorul Lin se aşeză în fotoliul îmbrăcat în piele neagră din faţa mesei, păstrând tăcerea timp de un minut. Era evident că nu putea rămâne aşa mai mult.

— Pot să te ajut cu ceva, Edward? Sau mai precis, e ceva legat de problema noastră? Ceva ce poţi să-mi spui şi mie?

— Mi-e teamă că nu, Lin. Nimic.

— Va trebui oricum să ne spui mai devreme sau mai târziu. Sau ne vor spune superiorii nostru de la Londra. „Procedaţi aşa cum vi se spune", ni s-a ordonat. „Înregistraţi toate conversaţiile şi directivele, însă urmaţi-i ordinele şi ajutaţi-l". Ajutor? Nu există nici un fel de ajutor, numai manevre. Un om aflat la fereastra unui birou pustiu, care trage patru gloanţe în peretele digului, şase gloanţe în apă şi restul în aer – mulţumesc lui Dumnezeu că n-a făcut nimeni vreun stop cardiac – a fost suficient pentru a crea situaţia pe care aţi dorit-o. Asta nu e greu de înţeles…

— Am auzit că totul s-a desfăşurat foarte bine.

— S-a creat panică, dacă asta înţelegi tu prin „foarte bine".

— Într-adevăr, asta înţeleg. McAllister se lăsă pe spătarul scaunului masându-şi tâmplele cu degetele subţiri ale mâinii drepte.

— Unu la zero, amice. Adevăratul Jason Bourne a fost convins în cele din urmă să treacă la acţiune. Apropo, vei avea de plătit spitalizarea pentru un braţ rupt şi pentru doi din oamenii mei care pretind că au suferit şocuri puternice în urma incidentului şi au dureri ale muşchilor gâtului. Al patrulea este prea jenat ca să mai spună ceva.

— Bourne e foarte bun în ceea ce face – în ceea ce a făcut.

— E de o violenţă nemaiîntâlnită, Edward!

— Tu te-ai descurcat cu el, presupun.

— În fiecare secundă cu teama că va face bucăţele încăperea aceea oribilă! M-a speriat de moarte. Tipul e un descreierat. Spune-mi, de ce trebuie să evite Macao? Mi se pare o restricţie ciudată.

— Poate face totul de aici. Asasinatele au avut loc aici. Clienţii impostorului sunt în mod evident aici în Hong Kong, nu în Macao.

— Ca de obicei, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Hai s-o luăm altfel. Asta pot să-ţi spun. De fapt ştii deja, de vreme ce ai avut rolul pe care l-ai jucat astă seară. Minciuna despre tânăra nevastă a închipuitului nostru *taipan* şi amantul ei care au fost asasinaţi în Macao, nu-ţi dă de gândit?

— O soluţie ingenioasă, spuse Lin încruntându-se. Actele de răzbunare se bucură întotdeauna de înţelegere: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Într-un fel, aceasta este baza strategiei noastre – din câte ştiu eu.

— Ce crezi că va face Webb dacă ar afla că totul a fost o minciună?

— Nu are cum să afle. Mi-ai spus clar că asasinatele au fost îngropate.

— Îl subestimezi. Odată aflat în Macao, n-ar rămâne piatră pe care să nu o răstoarne ca să afle identitatea adevărată a acelui *taipan.* Ar interoga pe comisionarii hotelului Lisabona, ar ameninţa sau mitui jumătate din personalul acestui hotel şi poliţia, până când ar afla adevărul.

— Dar soţia lui e în mâinile noastre şi asta nu mai e o minciună. Va fi nevoit să ţină cont de asta.

— Da, însă diferit. Orice ar crede acum – şi cu siguranţă trebuie să aibă nişte bănuieli – nu poate fi sigur. Dacă va căuta însă în Macao şi va afla adevărul, va avea şi dovada că a fost înşelat de cei din guvern.

— Cum, mai exact?

— Pentru că minciuna i-a fost furnizată de către un funcţionar superior din Departamentul de Stat, în persoana mea. Şi, cel puţin după părerea lui, a mai fost trădat şi altă dată.

— Asta ştim.

— Vreau un om permanent la aeroportul din Macao. Angajează oameni în care ai încredere şi dă-le fotografii, dar nu informaţii. Oferă o primă celui care îl depistează şi apoi te anunţă!

— Asta se poate face însă ar fi inutil. Nu-şi va asuma riscul. E convins că şansele sunt împotriva sa. Un informator la hotel sau la cartierul general al poliţiei şi nevasta îi va fi ucisă. Nu va risca.

— Dar nici noi nu ne putem asuma riscul, oricât de mic ar fi el. Dacă află că a fost manipulat din nou – trădat din nou – ar putea deveni de necontrolat. Va face şi va spune lucruri care ar putea avea consecinţe incalculabile pentru noi toţi. Sincer să fiu, dacă se îndreaptă spre Macao, ar putea deveni mai degrabă primejdios decât comoara pe care avem credinţa că am creat-o.

— Şi atunci trebuie eliminat? întrebă simplu maiorul.

— Îmi vine greu să folosesc acest cuvânt.

— Nici nu cred că va fi nevoie. Am fost foarte convingători. Mi-am pocnit pumnul de braţul fotoliului şi am ameninţat cu vocea ridicată: „Soţia dumneavoastră va muri”! Am strigat. Şi m-a crezut. Ar fi trebuit să mă fac actor.

— Ai procedat aşa cum trebuia.

— Interpretarea a fost demnă de Akim Tamiroff.

— Cine?

— Te rog. Am mai trecut prin asta şi la poartă.

— Poftim?

— Las-o baltă. La Cambridge mi-au spus că voi întâlni oameni ca tine. Am avut un decan la istorie orientală care spunea că nu lăsaţi nimic să treacă de la voi. Absolut nimic. Insistaţi să păstraţi secrete deoarece consideraţi că *Zhongguo ren*-ii vă sunt inferiori şi nu pot înţelege chiar totul. Este cazul şi acum, *yang guizi*?

— Doamne fereşte, nu!

— Atunci ce naiba facem aici? Ceea ce era de înţeles, am înţeles. A trebuit să recrutăm un om care se află în poziţia privilegiată de a putea extermina un asasin pentru că acesta i-a furat numele, nu se ştie din ce motive. Dar a merge până atât de departe – răpindu-i nevasta şi implicându-ne pe noi în aceste jocuri periculoase şi meticulos elaborate e altceva. Sincer îţi spun, Edward, când mi-ai prezentat acest scenariu, am cerut confirmare Londrei. „Execută ordinele” mi-au repetat. „Şi mai presus de toate păstraţi totul secret”. Ei bine, cum ai spus tu însuţi cu o secundă înainte, nu mai este suficient. Ar trebui să ştim mai multe. Nefiind în cunoştinţă de cauză, cum poate MI6 să-şi asume responsabilităţile?

— Pentru moment, responsabilitatea se află în mâinile noastre, iar deciziile ne aparţin. Londra a fost de acord, lucru care nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost convinşi că este cea mai bună cale. Discreţia trebuie să fie absolută; nu ne putem permite scurgeri de informaţii sau calcule greşite. Din întâmplare, chiar acestea au fost directivele date de la Londra.

McAllister se aplecă în scaun, împreunându-şi mâinile, încheieturile degetelor i se albiră din pricina strânsorii.

— Şi îţi mai spun ceva, Lin: aş fi vrut din tot sufletul să nu fi fost responsabilitatea noastră şi mai ales să nu fi fost eu la mijloc. Sigur, nu eu iau hotărârile decisive, dar mai bine n-aş lua nici una. Nu sunt îndreptăţit să o fac.

— N-aş spune asta, Edward. Eşti unul dintre cei mai capabili oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Ai dovedit-o cu doi ani în urmă. Eşti un analist de clasă. Nu trebuie să ai tu însuţi experienţa, de vreme ce îţi primeşti ordinele din partea unei persoane care are această experienţă. Tot ceea ce îţi trebui este înţelegere şi convingere – iar aceasta din urmă îţi este întipărită limpede pe chip. Vei face ceea ce trebuie dacă e să depindă de tine.

— Îţi mulţumesc.

— Ceea ce ai dorit, s-a petrecut astă seară. Aşa că în curând vei afla dacă „vânătorul" pe care ai dorit să-l reînvii mai posedă încă abilităţile din trecut. În decursul zilelor ce vin, putem urmări derularea evenimentelor, însă asta este tot. Restul nu mai depinde de noi. Acest Bourne şi-a început periculoasa aventură.

— Prin urmare i-ai dat lista de nume?

— Nume autentice, Edward. Numele celor mai periculoşi membri ai lumii interlope din Hong Kong şi Macao – soldaţi de rang superior care iniţiază afaceri şi aranjează contracte periculoase. Dacă există cineva pe teritoriu care întreţine legături cu ucigaşul impostor, el se va găsi pe lista respectivă.

— Am trecut la faza a doua. E bine. McAllister îşi descleştă mâinile şi privi la ceas.

— Dumnezeule, am pierdut cu totul simţul timpului. A fost o zi lungă pentru tine. Cu siguranţă că nu era nevoie să înapoiezi ceasul şi butonii astă seară.

— Bineînţeles, ştiu asta.

— Atunci de ce ai venit?

— Nu vreau să te împovărez mai mult decât eşti, însă s-ar putea să avem o problema neprevăzută. Cel puţin una pe care nu am luat-o în considerare, poate din prostie.

— Care anume?

— Femeia s-ar putea să fie bolnavă. Soţul ei a sesizat asta când a vorbit cu ea.

— Vorbeşti serios?

— Nu putem exclude posibilitatea – doctorul nu poate face acest lucru.

— Doctorul?

— N-a avut nici un sens să te alarmeze. Am chemat pe unul din medicii noştri acum câteva zile – se poate avea încredere totală în el. Femeia nu mânca şi se plângea că i-e greaţă. Doctorul a crezut că ar putea fi vorba de starea de anxietate sau

de o depresiune, sau chiar un virus, aşa că i-a dat nişte antibiotice şi tranchilizante uşoare. Dar situaţia nu s-a îmbunătăţit deloc. Ba chiar starea ei s-a agravat rapid. A devenit placidă; o apucă tremuratul, iar mintea pare să i-o ia razna. Şi nu e felul ei, crede-mă.

— Fireşte că nu! spuse Subsecretarul de Stat clipind repede. Ce putem face?

— Doctorul consideră că ar trebui imediat trimisă la spital pentru analize.

— Imposibil! Iisuse! Asta este de neconceput! Ofiţerul de contraspionaj se ridică de pe scaun şi se apropie de masă cu paşi măsuraţi.

— Edward, începu el calm. Nu cunosc implicaţiile acestei operaţiuni, dar pot în mod evident să pun laolaltă câteva elemente esenţiale, în special unul. Mi-e teamă că trebuie să-ţi pun întrebarea: ce se va întâmpla cu Jason Bourne al tău dacă ea moare?

CAPITOLUL 12

— Am nevoie de fişa ei medicală şi o vreau cât mai repede, domnule maior. Este un ordin din partea unui fost locotenent din Garda Medicală a Majestăţii Sale.

Acesta este doctorul englez care m-a examinat şi pe mine. Este foarte politicos, dar foarte distant şi, cred un medic extraordinar de bun. Acum este îngrijorat. Semn bun.

— O veţi avea. Ziceaţi că n-a vrut să vă spună numele doctorului ei din Statele Unite?

Acesta este Chinezul masiv care se comportă întotdeauna cu politeţe – mieros, de fapt, dar sincer. S-a purtat bine cu mine, ca de altfel şi oamenii lui. Trebuie să îndeplinească nişte ordine – toţi îndeplinesc ordine – însă nu ştiu din ce motive.

Chiar şi în momentele de luciditate parcă pluteşte, ceea ce nu este deloc încurajator. Ar putea fi vorba de un mecanism de apărare al organismului conştient de o îmbolnăvire progresivă pe care să o oprească.

— Nu este genul, doctore. Este o femeie rezistentă.

— Forţa psihică este relativă, domnule maior. Adesea cei mai puternici oameni sunt refractari când e vorba de moarte. Ego-ul lor o refuză. Să-mi dai fişa ei medicală. Trebui neapărat să o văd.

— Vom contacta Washington-ul iar cei de acolo vor face tot ce le stă în putinţă pentru a o găsi. Ştiu unde locuieşte şi în câteva minute îi voi cunoaşte şi vecinii. Cineva tot ne va da numele doctorului. Îl vom găsi.

— Vreau totul transmis prin satelit. Avem echipamentul necesar.

— Orice informaţie trebuie să treacă pe la noi pe la birou.

— Atunci vă voi însoţi. Aşteptaţi-mă doar câteva minute.

— Sunteţi destul de alarmat, nu-i aşa, doctore?

— O tulburare neurologică este întotdeauna o problemă îngrijorătoare, domnule maior. Dacă oamenii dumneavoastră acţionează prompt, poate voi putea să vorbesc personal cu doctorul ei. Aşa ar fi cel mai bine.

— N-aţi aflat nimic din examinarea făcută de dumneavoastră?

— Numai posibilităţi, nimic concret. O durere acută într-o parte şi nici una în altă parte. Am cerut o examinare CAT în dimineaţa asta.

— Păreţi îngrijorat.

— Nicidecum.

Ah! Aţi ajuns sa faceţi exact ce voiam eu! Dumnezeule, sunt moartă de foame! Cred că o să mănânc o zi întreagă fără pauză când voi ieşi de aici – şi voi ieşi! David, ai înţeles? Ai înţeles ce ţi-am spus? Copacii întunecaţi sunt arţarii; sunt atât de obişnuiţi, iubitule, atât de uşor de identificat. Frunza de arţar simbolizează Canada. Ambasada! Aici în Hong Kong se află un consulat! Aşa am procedat atunci la Paris, iubitule! Atunci a fost groaznic, dar acum nu va mai fi la fel. Trebuie să cunosc pe cineva din consulat. La Ottawa i-am instruit pe mulţi care urmau să fie trimişi în toate colţurile lumii. Memoria ta are găuri, iubirea mea, dar a mea nu... Trebuie să înţelegi, David, că oamenii cu care am avut de-a face atunci nu sunt chiar atât de diferiţi de cei care mă ţin în captivitate acum. În anumite privinţe, desigur, sunt nişte simpli executanţi, dar în acelaşi timp sunt oameni care au sentimente şi păreri şi se întreabă de ce sunt obligaţi să facă anumite lucruri. Dar ei urmează nişte ordine, iubitule, pentru că dacă nu ar face-o ar primi caracterizări proaste, ceea ce ar echivala cu o soarta mai rea decât concedierea – care de altfel rareori se întâmplă – pentru că înseamnă renunţarea la orice avansare, înseamnă blazare. Au fost de fapt amabili cu mine – prietenoşi chiar – parcă stânjeniţi de ce li s-a ordonat să facă dar obligaţi să-şi îndeplinească datoria. Ei cred că sunt bolnavă şi sunt îngrijoraţi pentru mine, cu adevărat îngrijoraţi. Nu sunt oameni răi, David. Sunt simpli birocraţi care aşteaptă directive! Toată această incredibilă întâmplare poartă amprenta guvernului de la cap la coadă. Ştiu eu ce spun! Sunt genul de oameni cu care am lucrat ani de-a rândul. Am trăit în mijlocul lor!

Marie deschise ochii. Uşa era închisă, se afla singura în cameră, dar ştia că afară era un soldat – îl auzise pe maiorul chinez dându-i instrucţiuni. Nimănui nu-i era permis să intre în acea cameră cu excepţia doctorului englez şi a două surori medicale care vor sta până dimineaţa. Cunoştea toate regulile jocului şi ştia că le poate întoarce în favoarea ei.

Se sculă de pe pat – era lihnită de foame! – şi se gândi cu umor negru la vecinii de la Maine, care acum probabil erau interogaţi în legătură cu doctorul ei. Îşi cunoştea foarte puţin vecinii iar în Maine nu avusese nici un doctor. David fusese angajat la universitatea din oraş unde preda de mai puţin de trei luni, abia din toamna trecută, iar ea fusese nevoită să rezolve

toate problemele legate de închirierea unei case, ca şi de felul cum trebuia să se poarte proaspăta soţie a unui profesor. Mici nimicuri îi umpluseră zilele, încât pur şi simplu nu avusese timp să se gândească şi la doctor. Dumnezeule, aproape opt luni o mulţime de doctori roiseră în jurul lor şi, în afară de Mo Panov, s-ar fi bucurat să nu mai vadă în viaţa ei vreun medic.

Însă motivul principal fusese David, care se lupta pentru a-şi croi drum prin propriul „labirint”, cum îl numea el, încercând din răsputeri să-şi ascundă chipul şi atât de fericit când în memoria sa apărea în sfârşit o raza de lumină. Dumnezeule, cum devora cărţile şi sărea în sus de bucurie când îi reveneau în minte bucăţi întregi din istorie; dar bucuria îi era umbrită de durerosul fapt că realiza că erau numai imagini fragmentate din propria sa viaţă. Adesea, noaptea, simţea salteaua mişcându-se şi ştia că în momentul următor el se va scula din pat pentru a rămâne singur cu gândurile sale şi imagini fugare. Aştepta câteva minute şi ieşea apoi pe coridor, se aşeza pe scări şi asculta încordată. Şi din când în când după o aşteptare îndelungată, se întâmpla: auzea plânsul înăbuşit al unui bărbat. Atunci îndrăznea să se apropie de el dar el o ţinea la distanţă, neliniştea şi durerea erau încă prea mari. Ea îi spunea: „Nu încerca să te lupţi singur, iubitule. Trebuie să luptăm împreună, cum am mai făcut-o cândva”. Apoi el începea să vorbească, la început în silă, apoi tot mai repede, tot mai expansiv; apoi întunericul se răspândea şi începea să descopere lucrurile aşa cum fusese în realitate. Copacii, David! *Copacul meu favorit arţarul. Frunza de arţar, David! Consulatul, iubitul meu!* Avea treabă de tăcut. Se întinse şi apăsă butonul pentru a o chema pe infirmieră.

Două minute mai târziu uşa se deschise şi o chinezoaică în jur de 40 ani îşi făcu apariţia. Ţinuta îi era impecabilă, uniforma scrobită şi de un alb imaculat.

— Cu ce să te ajut, draga mea? întrebă ea cu amabilitate, într-o engleză clară.

— Sunt îngrozitor de obosită, dar nu pot nicidecum să adorm. Aş putea să iau vreun tranchilizant care să mă ajute?

— O să discut cu doctorul dumneavoastră; se află încă aici. Sunt sigură că totul se poate.

De cum sora părăsi camera, Marie se sculă de pe pat, se îndreptă către uşă, cu cămaşă de spital, prea largă, căzută uşor peste umărul stâng. Deschise uşa şi îl surprinse pe paznicul care stătea aşezat într-un scaun pe partea dreaptă.

— Da, doamnă…? Soldatul se ridică imediat.

— *Ssst*! îi ordonă Marie, ducându-şi arătătorul la buze. Vino aici! Repede!

Tulburat, chinezul o urmă în cameră. Ea se îndreptă rapid către pat şi se urcă în el dar nu se acoperi cu păturile. Îşi dezveli şi umărul drept, lăsând cămaşa să îi alunece ispititor în jos, abia ţinută în loc de unduirea sânului.

— Vino aici! şopti ea. Nu vreau să mă audă cineva.

— Ce doriţi doamnă? întrebă soldatul, evitând cu privirea trupul expus al Mariei, fixându-se în schimb pe faţa şi pe părul său roşcat. Făcu câţiva paşi înainte dar păstră încă o distanţă considerabilă.

— Uşa este închisă. Nu vă aude nimeni.

— Doresc să…

Şoapta ei se făcu de-abia auzită.

— Nu vă pot auzi doamnă…

Bărbatul se apropie mai mult.

— Eşti cel mai drăguţ dintre paznicii mei. Şi ai fost foarte amabil cu mine.

— Nu am avut motive pentru a fi altfel, doamnă.

— Ştii de ce mă ţin aici?

— Pentru siguranţa şi binele dumneavoastră, minţi soldatul, cu o expresie neutră.

— Înţeleg.

Marie auzi paşii de afară apropiindu-se. Făcu o mişcare uşoară; cămaşa îi căzu de pe corp dezvăluindu-i picioarele. Uşa se deschise şi intră sora.

— Ce?

Femeia era total surprinsă. Expresia feţei ei dovedea în mod evident faptul că fusese obligată să asiste la o scenă dezagreabilă. Privi la soldatul zăpăcit în timp ce Marie se acoperea.

— Mă întrebam de ce nu eşti la uşă.

— Doamna a vrut să vorbească cu mine, replică bărbatul făcând un pas înapoi.

Sora aruncă o privire înspre Marie.

— Aşa este?

— Dacă aşa spune dânsul.

— Asta e o prostie, spuse paznicul îndreptându-se nerăbdător spre uşă şi deschizând-o. Doamna nu e sănătoasă, adăugă el. Mintea i-o ia razna. Vorbeşte aiurea.

Ieşi din cameră şi închise uşa ferm în urmă.

Din nou sora se uită înspre Marie, iscodind-o cu privirea.

— Vă simţiţi bine? întrebă ea.

— Mintea nu mi-o ia razna şi nu sunt genul care aruncă vorbele aiurea. Dar fac ceea ce mi se cere.

Marie făcu o pauză, apoi continuă.

— Când pleacă maiorul vino până la mine. Am ceva să-ţi spun.

— Îmi pare rău, nu pot face asta. Trebuie să vă odihniţi. Poftiţi, v-am adus un sedativ. Văd că aveţi apă.

— Sunteţi şi dumneavoastră femeie, spuse Marie fixând-o cu privirea.

— Da, aprobă femeia simplu.

Apoi puse un pahar din hârtie cu o pastilă alături, pe măsuţa de lângă patul Mariei şi se întoarse către uşă. Îi aruncă o ultimă privire, bănuitoare şi părăsi încăperea.

Marie se sculă din pat, merse precaut până în dreptul uşii şi îşi lipi urechea de metalul ei. De afară, de pe coridor, răzbăteau sunetele estompate ale unei conversaţii rapide în chineză. Oricum va decurge schimbul de replici scurte şi agitate, scopul ei fusese atins – mărul discordiei era aruncat.

Acţionează asupra vizualului, repetase obsesiv Jason Bourne în timpul zilelor infernale petrecute în Europa. *Este mult mai eficient decât orice altceva. Oamenii vor trage concluziile pe care le doreşti pe baza a ceea ce văd, mult mai mult decât din cele mai convingătoare minciuni pe care le poţi spune.*

Se îndreptă către dulapul în care-şi pusese hainele şi îl deschise. Puţinele lucruri pe care-i le achiziţionaseră în Hong Kong rămăseseră în apartamentul unde fusese reţinută. Pantalonii, bluza şi pantofii pe care îi purtase în ziua în care o aduseseră la spital erau însă agăţate tot acolo; nimeni nu se gândise să le ia. La urma urmei, de ce ar fi făcut-o? Era evident că se simţea foarte prost. Tremurăturile şi spasmele îi convinseseră; văzuseră totul cu ochii lor. Jason Bourne ar înţelege. Privi la telefonul alb de pe noptiera de lângă pat. De dimensiuni mici, multifuncţional, cu tastele încadrate în receptor. Se întrebă dacă ar trebui să sune pe cineva, dar nu ştia pe cine. În cele din urmă se decise să ridice receptorul. Telefonul era scos din funcţiune după cum era de aşteptat. Exista, desigur, o line de legătură cu cabinetul asistentei; era tot ceea ce avea nevoie şi tot ceea ce îi era permis.

Se îndreptă către fereastră şi ridică jaluzelele albe, doar

pentru a privi căderea nopţii. Luminile orbitoare şi colorate ale insulei ardeau în înaltul cerului, iar ea se afla mai aproape de cer decât de pământ. Cum ar fi spus David – sau mai degrabă, Jason: *Fie. Mai rămâne uşa şi apoi coridorul.*

Fie.

Se duse la chiuvetă. Periuţa şi pasta de dinţi puse la dispoziţie de către personalul spitalului se găseau încă nedesfăcute în punga lor de plastic; săpunul era de asemenea neatins, înfăşurat în ambalajul original, cuvintele imprimate pe el garantându-i calitatea excepţională. Alături se afla baia – nimic deosebit nici aici cu excepţia unor şerveţele sanitare şi un afiş mic în patru limbi care indica ce nu trebuie făcut cu ele. Se întoarse în cameră. Ce anume căuta? Orice ar fi fost, nu dăduse încă peste acel obiect.

Cercetează fiecare lucru în parte. Vei găsi ceva de care te vei putea folosi – cuvintele rostite de Jason, nu de David. În cele din urmă descoperi ceea ce căuta.

Paturile din anumite spitale – şi acesta era unul dintre ele – sunt prevăzute cu un mâner dedesuptul şipcii de reazem, cu ajutorul căruia poţi ridica sau coborî patul. Acest mâner poate fi scos – şi de regulă se procedează astfel – atunci când un bolnav este hrănit intravenos, sau dacă doctorul doreşte ca pacientul său să rămână într-o anumită poziţie. O soră medicală poate îndepărta mânerul prin simpla apăsare a lui, răsucindu-l spre stânga în timp ce zimţii încuietorii sunt eliberaţi şi trăgându-l apoi în afară. Obiceiul este îndeosebi practicat în timpul orelor de vizită, când vizitatorii se pot supune insistenţelor pacientului de a-i schimba poziţia, împotriva prescripţiilor doctorului. Marie cunoştea acest gen de pat şi ştia că are un astfel de mâner. Când David fusese internat din pricina rănilor pe care le avusese în urma ciocnirii din strada Treadstone 71, doctorii îl hrăniseră intravenos, iar ea care stătuse tot timpul alături de el, observase cum proceda sora. Durerea bărbatului care urma să-i fie soţ era mai mare decât putea suporta ea, iar surorile erau în mod evident conştiente de faptul că, în dorinţa ei de a-i alina suferinţa, ar fi putut să dea peste cap tratamentul prescris. Ştia acum cum să scoată mânerul care, odată scos, devenea o simplă bară de fier ce putea fi folosită în orice scop.

Îl demontă şi se urcă înapoi în pat acoperindu-l cu păturile. Apoi începu să aştepte gândindu-se la cât de mult se deosebeau cei doi bărbaţi ce se ascundeau sub chipul aceluiaşi om, pe care-l

iubea. Jason putea fi atât de rece şi sigur pe sine, aşteptând momentul pentru a acţiona, prin surprindere se folosi de violenţă pentru a supravieţui. Iar David, atât de devotat, atât de blând cărturarul ce evita cât putea violenţa, deoarece ştia ce înseamnă şi ura durerea şi neliniştea pricinuită de aceasta. Dar mai presus de toate, o ura pentru că îl obliga să-şi calce sentimentele pentru a se transforma într-un simplu animal. Constrâns acum din nou să devină încă o dată omul pe care-l detesta. David, David! Păstrează-ţi înţelepciunea! Te iubesc atât de mult!

Zgomote pe coridor. Marie se uită la ceasul de pe măsuţa de lângă pat. Trecuseră 16 minute. Îşi puse amândouă mâinile deasupra păturilor, coborându-şi genele ca şi cum ar fi vrut să adoarmă.

— Puteţi să vă liniştiţi, doamnă, spuse femeia înaintând câţiva paşi de uşă. M-aţi impresionat, nu pot să neg. Dar am ordinele mele – instrucţiuni foarte stricte în privinţa dumneavoastră. Maiorul şi doctorul au plecat. Acum puteţi să-mi spuneţi ce doreaţi?

— Nu… acum, şopti Marie lăsându-şi bărbia în piept, pleoapele acoperindu-i ochii adormiţi. Sunt atât *de* obosită. Am luat… pastila.

— Aveţi probleme cu paznicul de afară?

— E bolnav… Nu mă atinge niciodată, nu-mi pasă… îmi aduce lucruri. Sunt atât de obosită.

— Cum adică e bolnav?

— Îi place… să se uite la femei… Nu… mă deranjează când…. Sunt adormită.

Ochii Mariei se închiseră.

— *Zang!* răbufni sora încet. Josnic! Josnic!

Se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşă, imediat închizând-o în urma ei. Apoi îi spuse paznicului de afară.

— Femeia a adormit! Mă înţelegi?

— Aşa e cel mai bine pentru ea.

— A spus că n-ai atins-o niciodată!

— Nici prin gând nu mi-a trecut s-o fee.

— Vezi, ai grijă să nu-ţi treacă acum!

— N-am nevoie de poveţele tale, vrăjitoareo! Îmi fac datoria aşa cum ştiu eu.

— Văd că ţi-o faci într-adevăr aşa cum ştii tu. O să vorbesc cu maiorul Liu Wenzu mâine dimineaţă!

Sora se uită fioros la soldat, apoi se îndepărtă pe coridor,

mersul şi statura devenindu-i agresive.

— Pssst – psst!

Şoapta veni dinspre uşa Mariei, uşor întredeschisă. O deschise puţin mai mult şi începu să vorbească cu un glas scăzut.

— Sora aceea, cine este?

— Credeam c-aţi adormit doamnă... bolborosi paznicul zăpăcit de a binelea.

— Eram convinsă că o să-ţi spună.

— Ce?

— Se va întoarce după mine! Mi-a spus că există intrări secrete care fac legătura dintr-o cameră în alta! Cine este această femeie?

— Ce ziceţi că v-a spus?

— Nu ridica glasul! Şi nu privi înspre mine! Te va vedea!

— A luat-o pe hol la dreapta.

— Nu poţi şti. Dar mai bine te-ai interesa să afli cine este! Înţelegi ce vreau să spun, sau nu?

— Nu mai înţeleg nimic! se apără soldatul vorbind apăsat dar în şoaptă zidului din faţă. Nu înţeleg ce vrea ea să spună şi nu înţeleg nici ceea ce vreţi dumneavoastră să spuneţi!

— Vino înăuntru. Repede! Am bănuiala că femeia este un agent comunist trimis din Peking!

— Beijing vreţi să spuneţi?

— Nu o voi lăsa să mă ajute să fug de aici, orice ar fi! Marie deschise complet uşa apoi, mişcându-se rapid, se postă în spatele ei.

Paznicul se repezi înăuntru exact în momentul în care uşa se deschise cu o pocnitură. Camera era cufundată în întuneric; numai lumina din baie era încă aprinsă, strălucirea ei micşorată de uşa aproape închisă. Bărbatul putea fi văzut, în schimb el nu putea distinge nici o formă.

— Unde sunteţi doamnă...? Calmaţi-vă. Nimeni nu vă va răpi...

Soldatul nu mai fu în stare să continue. Marie îl izbi cu mânerul de fier la baza craniului cu forţa unei tinere crescute la o fermă din Ontario, obişnuită să mâne o vită cu ajutorul biciului. Bărbatul se prăbuşi; ea îngenunche lângă el şi trecu repede la fapte.

Chinezul era voinic dar nu era gras şi nici înalt. Marie nu era solidă, dar era destul de înaltă pentru o femeie. Cu oarecare modificări sumare, îmbrăcămintea şi pantofii mergeau pentru o evadare rapidă. Rămânea problema părului. Se uită în jur.

Cercetează fiecare lucru în parte. Vei găsi ceva de care te vei folosi. În cele din urmă găsi. Atârnat de o bară de crom pe noptieră, se afla un prosop pentru mâini. Îl desfăşură repede şi îşi adună părul în vârful capului, apoi îşi înfăşură prosopul, fixându-l. Fără îndoială arăta ridicol şi nu se putea să nu fie depistat la o cercetare mai atentă, dar era un fel de turban.

Dezbrăcat până la chiloţi şi ciorapi, soldatul începu să geamă. Încercă să se ridice, dar se prăbuşi la loc în stare de inconştienţă. Marie alergă la dulap şi îşi strânse repede hainele. Apoi merse către uşă şi o deschise cu grijă nu mai mult de trei centimetri. Două surori – o chinezoaică şi o europeancă – discutau pe şoptite în hol. Orientala nu era sora medicală de dinainte. O altă soră ce îşi făcu apariţia, făcu semn cu capul înspre cele două, apoi se îndreptă cu hotărâre spre o uşă din capătul coridorului. Era o cămăruţă pentru depozitarea rufăriei. Un telefon sună pe biroul aflat aproximativ la cincisprezece metri depărtare, pe hol, în spatele biroului era un alt coridor, ce se despărţea în două laturi care se prelungeau mai departe. O tăbliţă pe care scria IEŞIRE atârna din tavan, săgeata indicând spre dreapta. Cele două surori care conversau se întoarseră şi se îndreptau către măsuţa pe care se putea auzi telefonul sunând; cea de a treia părăsi cămăruţa pentru rufărie ducând un braţ de cearceafuri.

Evadarea cea mai sigură este cea făcută în etape, treptat, profitând de starea de confuzie care se iveşte.

Marie se strecură afară din cameră şi alergă de-a lungul holului înspre cămăruţa pentru rufărie. Intră şi închise uşa după ea. Deodată strigătul de protest al unei femei umplu coridorul întreg făcând-o să înlemnească. Auzi paşi grei ce alergau, apropiindu-se; apoi mai multe persoane laolaltă.

— Paznicul! ţipă sora medicală în engleză. Unde e mizerabilul?

Marie întredeschise puţin uşa cămăruţei. Trei surori agitate se găseau în faţa fostei camere; toate dădură buzna înăuntru.

— Tu deci! Ţi-ai scos şi hainele! *Zangsile!* Mizerabilule! Căutaţi-o în baie!

— Tu! strigă soldatul cu greu. Tu ai lăsat-o să fugă! Voi raporta totul superiorilor mei!

— Scuteşte-mă, scârnăvie! Minţi cu neruşinare!

— Eşti o comunistă! Din Beijing!

Marie se strecură afară din cămăruţă cu un morman de prosoape în braţe şi alergă înspre coridorul despărţitor ghidându-se după inscripţia cu săgeată ce indica ieşirea.

— Chemaţi-l pe maiorul Liu. Am prins o spioană comunistă!
— Anunţaţi poliţia! E un pervers!

*

* *

Odată ajunsă afară, Marie alergă spre locul cel mai ferit din parcarea din faţa spitalului şi se aşează cu răsuflarea tăiată între două maşini. Trebuia să reflecteze şi să cântărească situaţia. Nu-şi putea permite să facă nici o mişcare greşită. Aruncă deoparte prosoapele şi rufăria, apoi începu să scotocească prin buzunarele uniformei. Găsi un portofel pe care-l deschise; numără banii dinăuntru în lumina slabă. Erau cu puţin peste 600 dolari Hong Kong, care însemnau aproximativ 100 de dolari americani, îndeajuns pentru a închiria o cameră la hotel; apoi zări o carte de credit garantată la o bancă din Kowloon. Dacă va fi necesar, o va prezenta – dar numai dacă nu va avea de ales – şi dacă va putea găsi o cameră liberă la un hotel. Scoase banii şi cartea de credit şi puse portofelul înapoi în buzunar. Apoi începu destul de incomod să-şi schimbe îmbrăcămintea în timp ce studia străzile din jurul spitalului. Spre uşurarea ei, erau aglomerate şi acea mulţime îi putea garanta un refugiu.

Pe neaşteptate, o maşină intră cu toată viteza în parcare, cu anvelopele scrâşnind pe asfalt şi se opri în faţa Camerei de Gardă. Marie se ridică puţin şi încercă să străpungă cu privirea prin ferestrele automobilului. Maiorul chinez cu statura impunătoare şi doctorul englez săriră din maşină şi se îndreptară în fugă spre intrare. În clipa în care cei doi se făcură nevăzuţi pe uşa spitalului. Marie ieşi în grabă din parcare şi ajunse în stradă.

Umblă ore întregi, cu o singură oprire la un restaurant, unde mâncă până simţi că nu mai suportă nici vederea unui hamburger. După ce termină, se duse la toaletă şi se privi în oglindă. Pierduse din greutate şi sub ochi avea nişte pungi vineţii. În rest, era aceeaşi. Singurul lucru care o incomoda era părul. Vor cutreiera prin tot Hong Kong-ul ca să-i dea de urmă şi primele detalii ale oricărei descrieri vor fi înălţimea şi părul. În privinţa primeia nu putea face mare lucru, dar putea să o modifice aproape complet pe a doua. Se opri la o mercerie să cumpere câteva ace de gămălie şi agrafe. Apoi îşi aduse aminte cum o învăţase Jason să procedeze la Paris, atunci când fotografia ei apăruse în toate ziarele şi îşi adună la spate părul, strângându-l în coc şi prinzându-l în părţi cu agrafe. Efectul fu o faţă cu trăsături mult mai aspre, accentuate de slăbiciune şi de

lipsa fardului. Era aşa cum dorise Jason sau David în Paris. Nu, reflectă ea, nu fusese David în Paris. Fusese Jason Bourne. Noaptea se lăsa ca atunci, cu mult timp în urmă, la Paris.

— De ce faceţi asta, doamnă? o întrebă vânzătoarea care stătea lângă oglindă, la raionul de produse cosmetice. Aveţi un păr aşa de frumos.

— Da? M-am săturat să-l tot pieptăn, asta e tot.

Marie părăsi merceria. Cumpără nişte sandale fără tocuri de la o tarabă de pe stradă şi o imitaţie a unei genţi Gucci de la o alta. Îi mai rămăseseră 45 de dolari americani şi nu avea nici cea mai mică idee unde îşi va petrece noaptea. Era şi prea târziu şi prea devreme, în acelaşi timp, să se ducă la consulat. Un cetăţean canadian sosind după miezul nopţii şi cerând o listă a personalului ar trezi oarecare suspiciuni. Mai mult, nu avusese timp să se gândească cum să formuleze cererea. Încotro s-ar putea duce? Avea nevoie să se odihnească. *Nu întreprinde nimic atunci când eşti obosit sau epuizat. Posibilitatea unei erori este prea mare. Odihna este o armă. Nu uita asta.*

Trecu pe sub o arcadă şi intră pe un drum închis. Un cuplu de tineri americani în blue jeans tocmai se tocmeau cu proprietarul unui magazin de tricouri.

— Haide – haide, spunea tânărul. Vrei să mai câştigi ceva în plus astă seară, sau nu? Vreau să spun, mai taie niţel din preţ şi vei avea câţiva dineros în plus în buzunar; am sau nu dreptate?

— Nici un dineros; protestă comerciantul, zâmbind. Numai dolari şi îmi oferiţi prea puţini! Am copii. Le luaţi hrana de la gurile înfometate!

— Probabil că este şi patronul unui restaurant, observă fata.

— Doriţi un restaurant? Cu mâncare chinezească adevărată, autentică?

— Zău dacă n-ai dreptate, Lacy!

— Al treilea văr din partea tatălui meu are un loc excelent la două străzi depărtare de aici. Foarte aproape, foarte ieftin şi foarte bun.

— Las-o baltă, spuse tânărul. Patru dolari americani pentru şase tricouri. E ultima ofertă.

— Îi iau. Numai pentru că sunteţi prea tare pentru mine. Comerciantul apucă bancnotele oferite şi-i vârî tricourile într-o sacoşă de hârtie.

— Eşti o comoară, Buzz.

Fata îl sărută pe obraz şi chicoti.

— Te târgui încă la ora asta să fixezi preţul la un procentaj de 400%!

— Ăsta e necazul cu voi, economiştii! Nu luaţi în considerare factorul estetic. Mirosul vânatului, plăcerea conflictului verbal!

— Dacă ne căsătorim vreodată, eu te voi întreţine pentru tot restul vieţii mele amărâte, negociator mare ce eşti.

Ocaziile se vor ivi singure. Recunoaşte-le şi profita de ele! Marie se apropie de cei doi studenţi.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, adresându-i-se în primul rând fetei. V-am auzit din întâmplare discutând.

— N-am fost nemaipomenit? izbucni tânărul.

— Foarte abil, observă Marie. Dar bănuiesc că prietenul tău are un scop. Tricourile l-au costat neîndoielnic mai puţin decât douăzeci şi cinci de cenţi fiecare.

— Patru sute la sută! spuse fata, dând din cap. Keystone ar trebui să fie aşa de norocos.

— Key… cine? întrebă tânărul.

— Un termen folosit de giuvaergii, explică Marie. Înseamnă sută la sută.

— Sunt înconjurat de filistini! se plânse el. Eu am terminat istoria artei. Într-o zi voi conduce Metropolitan-ul!

— Numai să nu încerci cumva să-l cumperi! spuse fata, întorcându-se către Marie. Iertaţi-mă, nu suntem nişte aiuriţi, doar ne distrăm. V-am tăiat vorba.

— Sunt într-o situaţie jenantă, dar avionul a avut o zi întârziere şi grupul meu a plecat deja spre China. Hotelul este complet ocupat şi mă întreb dacă aţi putea…

— Aveţi nevoie de un loc unde să trageţi, o întrerupse studentul în istoria artei.

— Da, cred că da. Sincer, am ceva bani la mine, dar nu prea mulţi. Sunt profesoară, în Maine – în ştiinţe economice, mă tem.

— Nu aveţi de ce, îi spuse fata zâmbind.

— O să-mi găsesc grupul, dar mă tem că abia mâine, nu astă-seară.

— Am putea să o ajutăm, nu-i aşa Lacy?

— Sigur. Colegiul nostru are un aranjament cu universitatea chineză din Hong Kong.

— Condiţiile nu sunt prea grozave, dar preţul este convenabil, spuse tânărul. Trei dolari americani pe noapte. Dar, Sfinte Sisoie, sunt antediluviene!

— Vrea să spună că există un anumit cod puritan acolo.

Sexele sunt separate, spuse fata.

— Băieţi şi fete împreună – cântă tânărul student. Împreună pe dracu'! adăugă el.

*

* *

Marie şedea pe un pat de campanie în încăperea imensă, cu tavanul, înalt de peste cincisprezece metri. Presupunea că era o sală de sport. În jurul ei, femei tinere dormeau sau stăteau treze. Cele mai multe dintre ele erau tăcute; câteva sforăiau, altele fumau. Din când în când, câte una intra în baia unde luminile fluorescente erau lăsate aprinse. Se găsea printre tineri şi ar fi vrut să fie şi ea ca ei, neştiutoare de grozăviile din jur. *David, am nevoie de tine! Tu crezi ca sunt tare, dar nu pot face faţa singura, iubitule. Ce să fac? Cum să fac?*

Cercetează fiecare lucru în parte. Vei găsi ceva de care te vei putea folosi – Jason Bourne.

CAPITOLUL 13

Ploaia era torenţială, afundând nisipul şi izbind reflectoarele ce luminau statuile groteşti aflate în Repulse Bay – reproduceri în piatră ale unor zei chinezi, personaje mitologice ale Orientului, cu înfăţişări macabre, uriaşe, unele având o înălţime de aproape zece metri. Plaja întunecată era pustie, dar viaţa continua în vechiul hotel din capătul şoselei şi anacronicul bar de peste drum. Erau adunaţi laolaltă vagabonzi, turişti şi băştinaşi care veniseră în golf să bea un ultim pahar şi să privească statuile ameninţătoare cum alungă spiritele rele care ar fi putut în orice moment să se ivească din valurile mării. Ploaia abundentă ce se pornise deodată îi obligase pe cei care se plimbau să se pună la adăpost; alţii aşteptau să se potolească vremea păcătoasă înainte de a se îndrepta spre casele lor.

Ud leoarcă, Bourne şedea pe vine într-un tufiş aflat la douăzeci de paşi de baza unui idol sălbatic, pe drumul spre plajă, îşi şterse faţa umezită de ploaie şi privi înspre treptele de beton care duceau către intrarea hotelului Colonial. Îl aştepta pe cel care ocupa locul al treilea pe lista dată de *taipan.*

*

* *

Primul dintre ei încercase să-i întindă o cursă pe digul Star Ferry, locul de întâlnire stabilit. Jason purtase aceleaşi haine pe care le avusese în Walled City şi-i identificase pe cei doi indivizi plătiţi care încercau să-i urmărească mişcările. Nu fusese aşa de uşor cum fusese cu cei doi din Walled City, dar nici prea greu.

La cea de a treia sosire a bacului, la debarcader, Bourne nu-şi făcuse apariţia la locul de întâlnire stabilit, la o anume fereastră aflată pe partea dreaptă a vasului. În schimb, aceiaşi doi indivizi trecură de două ori pe lângă omul său de legătură, comunicând scurt şi apoi îndreptându-se în direcţii opuse, cu privirile atente la superiorul lor. Jason aşteptase până când bacul se apropiase de dig şi pasagerii începuseră să se îndrepte în masă către rampa de ieşire de la proră. Îl atacase pe primul chinez pe partea dreaptă, cu o lovitură în rinichi, în timp ce trecea neobservat pe lângă el prin mulţime, apoi îl lovise în moalele capului cu presse-papierul greu de alamă; între timp pasagerii treceau grăbiţi pe

lângă ei, în semiîntunericul de afară. Apoi se întoarse şi îl reperă pe cel de-al doilea urmăritor printre băncile rămase goale. Se apropie şi-i propti pistolul în stomac, apoi îl trase către pupă, unde-l împinse în balustradă, aruncându-l peste bord. Zgomotul sirenei umplu liniştea nopţii iar bacul începu să se îndrepte încet spre digul Kowloon. După aceea, se dusese la locul de întâlnire stabilit, la fereastra cabinei părăsite din mijlocul punţii.

— Te-ai ţinut de cuvânt, spuse Jason. Mi se pare că am întârziat puţin.

— Tu m-ai chemat?

Ochii omului poposiră asupra hainelor sărăcăcioase ale lui Bourne.

— Eu.

— Nu prea semeni cu bărbatul plin de bani cu care am vorbit la telefon.

— Eşti îndreptăţit să crezi asta.

Bourne scoase un teanc de bancnote americane împăturite, cele de 1000 de dolari vizibile în timp ce le desfăcea.

— Tu eşti, într-adevăr. Chinezul aruncase o privire scurtă peste umărul lui Jason.

— Ce vrei de la mine? întrebă el neliniştit.

— Informaţii despre o anumită persoană care îşi spune Jason Bourne.

— N-ai dat peste cine trebuie.

— Plătesc bine.

— N-am nimic de vândut.

— Ba eu cred că da.

Bourne puse banii la loc şi îşi scoase arma, apropiindu-se de bărbat în timp ce pasagerii pentru Kowloon umpleau puntea.

— Ori îmi spui de bună voie ce doresc să aflu contra unei sume rezonabile de bani. Ori vei fi forţat să vorbeşti ca să-ţi scapi pielea.

— Ştiu numai atât, protestă chinezul. Oamenii mei nu se vor atinge de acest om.

— De ce?

— Nu mai este aceeaşi persoană.

— Ce ai spus?

Jason îşi ţinu răsuflarea privindu-l cu atenţie pe oriental.

— Îşi asumă nişte riscuri pe care nu şi le-ar fi asumat niciodată înainte.

Chinezul se uită din nou peste umărul lui Bourne; broboane de

sudoare i se iviră pe frunte.

— Revine pe neașteptate după doi ani și cine știe ce s-a întâmplat între timp? Băutura, drogurile, boli de la târfe, cine poate ști?

— Ce vrei să spui prin „riscuri”?

— Exact ce am spus! Năvălește într-un cabaret din Tsim Sha Tsiu stârnește panică și învălmășeală, poliția e pe drum și cu toate astea, pătrunde într-o cameră retrasă și ucide cinci oameni! Ar fi putut să fie prins, iar cei care-l plătesc descoperiți! Cu doi ani în urmă n-ar fi făcut un astfel de lucru.

— Ai putea să interpretezi și altfel cele întâmplate, observă Jason Bourne. Ar fi putut să intre ca un oarecare și să provoace el însuși dezordinea. Să ucidă ca acel oarecare, apoi să plece sub altă înfățișare, trecând neobservat din cauza confuziei generale.

Orientalul privi pentru o clipă fix în ochii lui Jason, brusc mult mai înfricoșat decât înainte, în timp ce studia încă o dată îmbrăcămintea sărăcăcioasă, prost croită, a omului din fața sa.

— Da, cred că e posibil, spuse el, cu glas tremurător, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

— Cum poate fi găsit acest Bourne?

— Nu știu, jur pe toți sfinții! De ce mă întrebi astfel de lucruri?

— Cum? repetă Jason, înghesuindu-l pe chinez, cu fruntea lipită de a lui, cu țeava pistolului înfiptă în abdomenul acestuia. Dacă voi nu vă atingeți de el, atunci măcar știți unde poate fi atins unde poate fi găsit! Unde? Spune-mi!

— Iisuse Christoase!

— Lasă-l pe El în pace! Spune-mi de Bourne!

— Macao! Se zvonește ca lucrează în Macao, asta e tot ce știu, jur.

Omul privi cu teamă în jurul său.

— Dacă încerci să-i găsești pe cei doi, nu te mai obosi degeaba. Îți spun eu unde se află, spuse Jason. Unul e făcut grămadă, colo, cât despre celălalt sper că știe să înoate.

— Dar acești oameni sunt… De fapt, cine ești tu?

— Cred ca știi, răspunse Bourne. Du-te în spatele bacului și rămâi acolo. Dacă faci un singur pas înainte să debarcăm, nu vei mai apuca să faci altul vreodată.

— Dumnezeule, ești…

— N-aș continua dacă aș fi în locul tău.

*

* *

Cel de-al doilea nume era însoţit de o adresă neobişnuită, cea a unui restaurant din Causeway Bay, local cunoscut pentru bucătăria sa specific franceză. Conform notiţelor lui Yao Ming, omul ocupa postul de manager, dar era, de fapt, proprietarul localului ai cărui chelneri erau la fel de pricepuţi în mânuirea armelor ca şi în cea a tăvilor. Nu se cunoştea adresa de acasă a omului de legătură – toate afacerile sale erau încheiate la restaurant şi se zvonea că nu are o reşedinţă permanentă. Bourne se reîntorsese la Peninsula, îşi aruncase haina şi pălăria şi străbătuse grăbit holul aglomerat al hotelului, îndreptându-se spre lift. Un cuplu elegant îmbrăcat încercase să-şi ascundă uimirea la vederea lui. El zâmbise şi mormăise scuzându-se:

— Vânătoarea de comori e un joc pe care nu-l joacă numai copiii, nu?

Ajuns în camera sa, îşi permise să redevină pentru câteva clipe David Webb. Dar fusese o greşeală; nu suporta întreruperea în şirul de idei din mintea lui Bourne. *Sunt el din nou. Trebuie să fiu. El ştie ce să facă. Eu nu!...* Sub duş scăpase de murdăria cartierului Walled City şi de umezeala apăsătoare de pe digul Star Ferry, apoi se bărbierise. În cele din urmă se îmbrăcase pentru o cină târzie în stil franţuzesc.

Îl voi găsi, Marie! Jur pe toţi Dumnezeii că-l voi găsi! Fusese promisiunea lui David Webb, dar Jason Bourne fusese cel care strigase de furie.

Restaurantul arăta mai degrabă a palat în stil rococo de pe bulevardul Montaigne din Paris decât a clădire banală de pe străzile Hong Kong-ului. Candelabre bogat ornamentate atârnau din tavan, luminând discret încăperile; lumânări acoperite licăreau pe mesele acoperite cu cele mai fine feţe de masă şi pe care stăteau aranjate cu grijă tacâmurile din cel mai curat argint şi paharele de cristal.

— Mi-e teamă că nu mai avem mese libere astă seară, domnule, îi spuse şeful de sală.

Era singurul francez din tot localul.

— Mi s-a spus să întreb de Jiang Yu şi să spun că e urgent, replicase Bourne, scoţând o bancnotă de 100 de dolari americani. Credeţi ca el ar putea găsi ceva. Dacă asta-l găseşte pe el?

— Voi găsi eu, domnule.

Strânse uşor mâna lui Jason primind banii.

— Jiang Yu este un membru de seamă al micii noastre

comunităţi, dar eu sunt cel care alege clienţii. *Comprenez vous?*

— *Absolutement.*

— *Bien!* Aveţi înfăţişarea unui bărbat distins şi atrăgător. Pe aici, vă rog, domnule.

Dar nu fusese să fie; evenimentele se precipitaseră repede. La câteva minute după ce fusese servit cu o băutură, un chinez pirpiriu în costum negru apăruse la masa lui. Dacă exista ceva ciudat în privinţa sa, îşi spuse David Webb, era culoarea mai închisă a pielii şi înclinaţia mai pronunţată a ochilor. Avea ceva sânge malaiezian în vine. Opreşte-te! comandă Bourne. *Asta nu ne ajută la nimic!*

— Aţi întrebat de mine? spune manager-ul, cercetând chipul întors către el. Cu ce vă pot fi de folos?

— Mai întâi luând loc.

— Nu avem voie să stăm la masă cu clienţii, domnule.

— Nu-i chiar aşa. Nu şi dacă sunteţi proprietarul localului. Vă rog, aşezaţi-vă.

— Sunteţi cumva de la fisc? În cazul acesta, sper să savuraţi în linişte cina, pe care o veţi avea apoi de plătit. Activităţile mele sunt perfect în regulă, ca şi registrele contabile.

— Dacă vi se pare cumva că sunt britanic, înseamnă că m-aţi ascultat atent. Iar dacă o jumătate de milion de dolari vă plictisesc, atunci sunteţi liber, eu îmi voi savura liniştit cina.

Bourne se lăsă pe spate şi sorbi calm din paharul pe care îl ţinea în mâna stângă – dreapta îi era ascunsă.

— Cine v-a trimis? întrebă orientalul în timp ce se aşeza.

— Vino mai aproape. Nu vreau să vorbesc prea tare.

— Da, desigur.

Jiang Yu se aşează exact în faţa lui Bourne.

— Trebuie să ştiu. Cine v-a trimis?

— Spune-mi, spuse Jason, îţi plac filmele americane? În special western-urile noastre?

— Desigur. Filmele americane sunt excelente, eu chiar prefer filmele din vestul vostru îndepărtat. Atât de poetice în răzbunări, atât de îndreptăţit de violente. Spun corect ceea ce spun?

— Da. Pentru că exact în momentul de faţă te afli într-unul.

— Poftim?

— Am o armă ultrasofisticată sub această masă, îndreptată exact între picioarele tale.

În mai puţin de o secundă, Jason trase faţa de masă, ridicând arma astfel ca ţeava să poată fi văzută, apoi imediat o împinse la

loc sub masă. Are un amortizor care reduce zgomotul produs de glonţ la o pocnitură ca a unui dop scos dintr-o sticlă de şampanie, dar nu cu acelaşi efect. *Liao jie ma?*

— *Liao jie...* spuse orientalul, rigid, respirând adânc, înspăimântat. Lucraţi pentru brigada specială?

— Nu lucrez pentru nimeni, doar pentru mine.

— Atunci nu există nici un fel de jumătate de milion de dolari, nu-i aşa?

— Există atât cât consideri că valorează viaţa ta.

— De ce eu?

— Eşti pe listă, răspunse Bourne.

— Pentru execuţie? şopti chinezul cu faţa schimonosită şi răsuflarea tăiată.

— Asta depinde de tine.

— Trebuie să plătesc să nu mă ucideţi?

— Într-un fel, da.

— Nu duc în buzunare jumătate de milion de dolari! Nu am atâta în tot localul.

— Atunci plăteşte-mi cu altceva!

— Ce? Cât? Nu vă mai înţeleg.

— Informaţii în schimbul banilor.

— Ce fel de informaţii? întrebă chinezul în timp ce frica i se transformă în panică. Ce informaţii aş putea eu deţine? De ce aţi venit la mine?

— Pentru că ai avut de-a face cu un om pe care doresc să-l găsesc. Un om care-şi spune Jason Bourne.

— Nu! N-am avut de-a face cu el niciodată!

Mâinile orientalului începură să tremure. Venele din gâtlej îi zvâcneau şi pentru prima dată ochii i se abătură de pe faţa lui Jason. Minţea.

— Eşti un mincinos, spuse Jason liniştit, întinzând mâna dreaptă mai în faţă pe sub masă, în timp ce se aplecă înainte. Ai făcut legătura în Macao.

— Macao; da! Dar nu am făcut nici o legătură. Jur pe mormintele familiei mele.

— Eşti foarte aproape să-ţi pierzi şi burta şi viaţa. Ai fost trimis în Macao să-l găseşti.

— Am fost trimis, dar nu l-am găsit!

— Dovedeşte-mi-o. Cum trebuia să stabileşti legătura?

— Prin intermediul Francezului. Trebuia să stau în capul scărilor bazilicei arse a sfântului Paul de pe Calcada şi să port o

eşarfă neagră la gât, iar când un bărbat se va apropia de mine – un francez – şi va face comentarii la adresa frumuseţii ruinelor, eu trebuia să spun următoarele cuvinte: „Cain e pentru Delta”. Dacă el răspundea „Iar Carlos e pentru Cain”, trebuia să-l accept ca legătura directă a lui Jason Bourne. Dar jur, niciodată acel francez...

Bourne nu mai auzi restul protestelor orientalului. Explozii sacadate îi invadară mintea, aruncându-l în trecut. O lumină albă orbitoare îi umplu ochii, zgomotele asurzitoare erau insuportabile. *Cain e pentru Delta, iar Carlos e pentru Cain. Cain e pentru Delta! Delta One este Cain! Meduza intră în acţiune; şarpele îşi schimbă pielea. Cain e la Paris şi Carlos va fi al lui!* Acestea erau cuvintele, codurile, provocările aruncate Şacalului. *Sunt Cain. Sunt mai bun decât tine şi te aştept! Găseşte-mă Şacalule! Te sfidez să-l găseşti pe Cain, căci el e mai bun decât tine. Ai face bine să mă găseşti înainte de a te găsi eu pe tine Carlos. Căci nu eşti un adversar pe măsura lui Cain!*

Doamne Dumnezeule! Cine de pe această faţă a pământului ştia aceste cuvinte, cine le-ar putea şti vreodată? Ele erau îngropate în cele mai bine păzite arhive ale operaţiunilor secrete! Erau legătura directă cu Meduza!

Bourne aproape apăsase pe trăgaciul automatului nevăzut, atât de brusc fusese şocul acestei incredibile revelaţii. Îşi retrase arătătorul, punându-l pe rama ce-l încadra. Fusese cât pe aci să omoare un om pentru dezvăluirea unor informaţii surprinzătoare. Dar cum de au fost posibile toate aceste? Cine era legătura acestui nou Jason Bourne, care cunoştea astfel de lucruri?

Trebuia să se calmeze, ştia asta. Liniştea îl trăda, îi trăda surprinderea. Chinezul îl privea fix, timp în care îşi întindea cu prudenţă mâna dincolo de marginea banchetei.

— Pune-o înapoi, sau îţi zbor burta, odată cu boaşele! Orientalul îşi smuci umărul şi mâna îi apăru din nou pe masă.

— Ce am spus e adevărat, spuse omul. Francezul nu s-a arătat. Dacă ar fi făcut-o, v-aş fi spus totul. Aşa aţi fi făcut şi dumneavoastră în locul meu. Nu sunt inconştient.

— Cine te-a trimis să faci legătura? Cine ţi-a dat parola pe care o foloseşti?

— Asta în mod sincer, mă depăşeşte complet, trebuie să mă credeţi. Totul s-a făcut prin telefon de către alţii, care cunoşteau doar informaţiile pe care trebuia să le transmită. Dovada corectitudinii e în sumele de bani cu care sunt plătit.

— Cum eşti plătit? Cineva trebuie să-ţi aducă banii ăştia.

— Cineva care este un nimeni, cineva special angajat pentru asta. Gazda necunoscută a unei petreceri fastuoase, să zicem, cere să vorbească cu manager-ul. Eu îi mulţumesc pentru felicitări şi în timpul discuţiei noastre îmi este strecurat un plic cu zece mii de dolari americani, pentru a-l contacta pe francez.

— Şi apoi? Cum îl contactezi?

— Mă duc în Macao, la cazinoul Kam Pek, frecventat mai ales de chinezi, în principal pentru jocurile de *fan-tan* şi *dai sui;* mă duc la masa numărul cinci şi las un număr de telefon al unui hotel din Macao – nu un telefon particular – şi un nume, orice nume, un nume fictiv bineînţeles.

— Iar el sună la acel număr?

— Poate da, poate nu. Perioada de aşteptare e de douăzeci şi patru de ore în Macao. Dacă nu sună până atunci, înseamnă că ai fost refuzat deoarece Francezul n-are timp pentru tine.

— Astea sunt regulile?

— Da. Eu am fost refuzat de două ori, iar singura dată când am fost acceptat, nu a apărut la locul stabilit, la bazilica Sfântul Paul.

— De ce crezi ca te-a respins? Şi de ce crezi că nu s-a arătat atunci?

— N-am idee. Probabil a avut prea multe contracte pentru asasinul său profesionist. Sau poate că nu i-au convenit condiţiile, impuse în primele două ocazii iar la cea de a treia i s-a părut că a observat oameni suspecţi pe Calcada, despre care a crezut că sunt cu mine, puşi să-l urmărească. Astfel de oameni nu au existat, desigur, dar nici întâlnirea nu a mai avut loc.

— Deci masa numărul cinci. Crupierii, spuse Bourne.

— Ei se schimbă constant. Aranjamentul său este însă cu masa respectivă printr-o sumă generală care se împarte. Şi cu siguranţă că nu se duce el însuşi la acest cazinou pentru a prelua contractele – negreşit, plăteşte o prostituată de pe stradă. Este foarte precaut, un profesionist adevărat.

— Mai ştii pe altcineva care a încercat să ia legătura cu acest Bourne? întrebă Bourne. Îmi voi da seama imediat dacă minţi.

— Cred. Sunteţi obsedat – nu e treaba mea – şi m-aţi prins şi la prima minciună. Nu, nu ştiu, domnule. Acesta e adevărul şi n-am de gând să-l ascund cu riscul de a-mi vedea intestinele zdrobite ca zgomotul unui dop de şampanie.

— Cred că spui adevărul. Pentru că ai prins esenţa lucrurilor.

— Aveţi încredere, domnule. Sunt numai un om de legătură – unul scump, probabil, dar totuşi un om de legătură.

— Chelnerii tăi sunt altceva însă după câte mi s-a spus.

— Numai că n-au avut spiritul de observaţie necesar astă-seară, după cum se vede.

— Mă vei însoţi până la uşă, totuşi, spusese el.

*

* *

Era acum la cel de-al treilea nume de pe listă, bărbatul pe care-l aştepta acum în ploaia torenţială din Repulse Bay.

Omul de legătură răspunsese parolei *„Ecoutez, monsieur. Cain e pentru Delta şi Carlos e pentru Cain”.*

— Am fost înţeleşi să ne întâlnim în Macao! ţipase bărbatul în receptorul telefonului. Unde ai fost?

— Ocupat cu alte treburi, spuse Jason.

— S-ar putea să fie prea târziu. Clientul meu are foarte puţin timp la dispoziţie şi este foarte bine informat. A aflat că omul tău acţionează în altă parte. E neliniştit. I-ai promis, Francezule!

— Unde crede că acţionează omul meu?

— Într-o altă misiune, bineînţeles. A aflat detaliile!

— Transmite i că se înşeală. Omul este disponibil dacă preţul este satisfăcător.

— Sună-mă peste câteva minute. Vorbesc cu clientul şi văd dacă aranjamentul rămâne în picioare.

Bourne telefonase cinci minute mai târziu. Încuviinţarea fu dată şi locul de întâlnire stabilit. Repulse Bay. Într-o oră. Statuia zeului războiului, pe drum către plajă, pe stânga cum mergi spre dig. Bărbatul va purta o eşarfă neagră în jurul gâtului, iar parola rămâne aceeaşi.

Jason îşi privi ceasul; trecuseră 12 minute de la ora stabilită: Omul întârzia, iar ploaia nu era o problemă – dimpotrivă, era un avantaj, un adăpost natural. Bourne cercetase fiecare metru din terenul unde urma să aibă loc întâlnirea, dar nimic nu i se păruse neobişnuit, nu găsise nici un indiciu ce l-ar fi putut face să creadă că i s-a întins o cursă.

— *Zhongguo ren*-ul apăru până la urmă, cu umerii strânşi, coborând în fugă scările sub ploaia torenţială ca şi cum forma corpului său l-ar fi putut păzi de picăturile de ploaie. Se îndreptă alergând de-a lungul potecii către statuia zeului războiului şi se opri imediat ce ajunse în faţa imensului, fiorosului idol. Scrută împrejurimile luminate de reflectoarele aprinse şi faptul că nu

găsi pe nimeni la locul întâlnirii i se oglindi pe faţă într-o expresie de furie amestecată cu surprindere.

— Francezule! Francezule!

Bourne alergă către trepte protejat de umbra gardului viu ce împrejmuia statuia idolului, asigurându-se încă o dată, înaintea momentului întâlnirii, dacă este acoperit din toate părţile. Se prelinse pe lângă balustrada groasă de piatră care mărginea treptele şi cercetă cu privirea capătul dinspre hotel al aleii. Văzu ceea ce sperase din tot sufletul să nu vadă! Un bărbat într-o manta de ploaie şi pălărie ieşi grăbit din hotelul Colonial. La mijlocul scării se opri, scoase ceva din buzunar; se întoarse; urmă o uşoară licărire de lumină... care primi imediat răspuns de la una dintre ferestrele aglomeratului hol al hotelului. Lanterne. Semnale. O iscoadă era în drum spre postul său, iar ştafeta sau dublura sa îşi confirmase prezenţa. Jason se întoarse pe călcâie şi se retrase pe acelaşi drum pe care venise, prin frunzişul umed.

— Francezule, unde eşti?

— Aici!

— De ce n-ai răspuns? Unde?

— În faţă. Tufişul din faţa ta. Grăbeşte-te!

Omul se apropie de tufiş; era la un metru depărtare. Bourne sări şi-l înşfacă, împingându-l adânc în frunzişul umed şi acoperindu-i gura cu mâna stângă.

— Dacă vrei să trăieşti, nu scoate un sunet!

La câţiva metri depărtare de linia ţărmului, Jason îl îmbrânci pe oriental în trunchiul unui arbore.

— Cine e cu tine? întrebă el aspru, îndepărtându-şi uşor mâna de pe gura bărbatului.

— Cu mine? Nimeni nu e cu mine!

— Nu minţi. Bourne îşi scoase automatul şi-l înfipse în gâtlejul orientalului. Chinezul îşi izbi capul înapoi în trunchiul copacului, cu ochii larg deschişi şi gura căscată. N-am timp de capcane! continuă Jason. N-am timp!

— Nu e nimeni cu mine! În asemenea situaţii, de cuvântul de onoare îmi atârnă o viaţă! Fără el n-aş avea nici profesiunea pe care o am!

Bourne îl privi fix. Îşi puse arma la loc în centură, îl apucă de braţ şi-l mână înspre dreapta.

— Tăcere deplină. Vino cu mine.

Câteva secunde mai târziu, Jason şi orientalul se strecurau prin tufărişul mustind de apă către o zonă a potecii la şapte sau

opt metri în stânga masivului idol. Răpăitul ploii torenţiale acoperea zgomotele care s-ar fi auzit într-o noapte senină.

Pe neaşteptate, Bourne apucă umărul orientalului obligându-l să se oprească. În faţă se vedea iscoada, stând aplecată pe vine la marginea potecii, cu un pistol în mână. Trecu o clipă prin baia de lumină faţa statuii, apoi se făcu nevăzut; faptul se produsese foarte repede, dar fusese de ajuns. Bourne privi la oriental.

Chinezul înlemnise. Nu-şi putea lua ochii de la locul luminat pe unde trecuse iscoada. Gândurile i se îngrămădeau în minte şi panica îl cuprindea tot mai tare; i se citea în privire.

— *Shi*, şopti el. *Jiagian!*

— În termeni scurţi englezeşti, spuse Jason. Un călău, nu-i aşa?

— *Shi!* Da.

— Spune-mi, ce mi-ai adus?

— Totul, răspunse bărbatul, încă în stare de şoc. Banii, instrucţiunile, totul.

— Un client nu trimite bani dacă are de gând să-l ucidă pe cel care-l angajează.

— Ştiu, spuse omul moale, dând din cap şi închizând ochii. Pe mine vor să mă omoare!

Cuvintele spuse lui Liang în port fuseseră profetice, îşi spuse Bourne. *„Nu e o capcană pentru mine. Este pentru tine. Ţi-ai îndeplinit misiunea şi nu-şi pot permite să lase nici un fel de urme. Nu-şi vor mai putea permite riscul pe care-l reprezinţi”.*

— Mai este unul sus, la hotel. I-am văzut schimbând semnale cu lanternele. De aceea nu ţi-am putut răspunde câteva minute.

Orientalul se întoarse şi privi spre Jason; în ochii săi nu era nici un pic de autocompătimire.

— Riscurile meseriei, spuse el, simplu. Cum spun chinezii, mă voi alătura strămoşilor şi sper ca ei să nu fie tot atât de proşti ca ăştia de aici. Ţine. Băgă mâna în buzunar şi scoase un plic. Ai totul aici.

— Ai verificat?

— Numai banii. Sunt toţi. Nu m-aş fi întâlnit cu tine dacă nu ţi-aş fi îndeplinit cererile şi restul nu mă interesează.

Dar brusc omul îl privi intens pe Bourne, clipind din ochi sub ploaia torenţială.

— Dar tu nu eşti Francezul!

— Uşurel, spuse Jason. Lucrurile iau întorsături neaşteptate pentru tine astă-seară.

— Cine eşti?

— Cineva care tocmai ţi-a arătat cum stai. Câţi bani ai adus?

— Treizeci de mii de dolari americani.

— Dacă ăsta este numai acontul, ţinta trebuie să fie cineva foarte important.

— Presupun că este.

— Păstrează-i.

— Ce? Ce ai spus?

— Eu nu sunt Francezul, îţi aduci aminte?

— Nu înţeleg.

— Nu vreau nici măcar instrucţiunile. Sunt sigur că cineva de valoarea ta profesională poate să le folosească în avantajul său. Un om plăteşte bine pentru informaţii utile, dar mult mai mult când este în joc viaţa sa.

— De ce faci asta?

— Pentru că nu mă interesează deloc ce porţi cu tine în plic. Pe mine mă interesează un singur lucru. Îl vreau pe omul care-şi spune Bourne şi nu am vreme de pierdut. Ai ceea ce ţi-am oferit, plus dividende: te scot de aici în viaţă, chiar dacă o să trebuiască să las două cadavre aici în Bay, nu-mi pasă, numai dacă-mi spui ce te-am întrebat la telefon. Ai spus că, clientul tău te-a informat că asasinul Francezului acţionează în altă parte. Unde? Unde este Bourne?

— Vorbeşti atât de repede...

— Ţi-am spus, n-am timp! Spune! Dacă refuzi, plec şi omul clientului tău te va omorî. Alege.

— *Shenzen,* spuse orientalul, parcă înfricoşat la rostirea acestui nume.

— În China? Ţinta e în Shenzen?

— Posibil. Clientul meu înstărit are spioni în Queen’s Road.

— Ce-i asta?

— Consulatul Republicii Populare Chineze. A fost acordată o viză foarte neobişnuită. Aparent eliberată de autorităţile cele mai înalte din Beijing. Spionul n-a putut afla de ce, iar când a întrebat, a fost imediat mutat de la secţia la care lucra. A raportat aceasta clientului meu. În schimbul banilor, desigur.

— De ce e aşa de neobişnuită viza asta?

— Pentru că nu a existat nici un fel de perioadă de aşteptare şi solicitantul n-a apărut la consulat. Ambele sunt de nemaiauzit.

— Totuşi, nu e decât o viză.

— În Republica Populară Chineză nu există „decât o viză”. Mai

ales nu pentru un alb care călătoreşte singur, cu un paşaport dubios eliberat în Macao.

— Macao?

— Da.

— Când este data de intrare?

— Mâine. La punctul de frontieră Lo Wu. Jason studie faţa chinezului.

— Ai spus că, clientul tău are pe cineva la consulat. Dar tu?

— Lucrul la care te gândeşti va costa o grămadă de bani, pentru că riscul este foarte mare.

Bourne îşi ridică ochii şi privi prin perdelele de ploaie la lumina reflectorului aflat în spatele statuii. Ceva se mişcase; iscoada îşi căuta ţinta.

— Aşteaptă aici, spuse el.

*

* *

Trenul de dimineaţă nu făcea mai mult de o oră de la Kowloon până la punctul de frontieră Lowu. Îi trebuiră mai puţin de zece secunde pentru a-şi da seama că a intrat în China.

Trăiască Republica Populară Chineză!

Nici nu era nevoie de lozincă: grănicerii o trăiau cu intensitate. Erau rigizi şi insolenţi, cu priviri fixe, pocnind paşapoartele cu ştampilele de cauciuc cu furia unor adolescenţi ostili. Din fericire exista şi un sistem de ameliorare. Dincolo de grăniceri, câteva femei tinere în uniforme zâmbeau din spatele unor mese lungi pe care se găseau îngrămădite broşuri lăudând de zor frumuseţea şi virtuţile pământului lor şi ale sistemului. Dacă exista o urmă de ipocrizie în ceea ce făceau, măcar ea nu era evidentă.

Bourne plătise suma de 7000 de dolari pentru viza sa. Era valabilă timp de cinci zile. Scopul vizitei era înscris ca „investiţii comerciale în zona economică” şi putea fi reînnoită la biroul de imigraţii din Shenzen, cu dovada investiţiei coroborată cu mărturia unui bancher chinez prin care se investeau banii. Din recunoştinţă şi fără să-i mai ceară altă plată, omul de legătură chinez îi dăduse şi numele unui bancher din Shenzen care putea cu uşurinţă să-l călăuzească pe „domnul Cruett” către posibilităţile de investiţie; aşa-zisul domn Cruett fiind încă înregistrat la hotelul Regent din Hong Kong. Şi, în fine, un pont furnizat gratis de către omul a cărui viaţă o salvase în Repulse Bay: descrierea bărbatului care călătorea sub un paşaport eliberat în Macao peste graniţa Lo Wu. Avea 1,90 m. Înălţime, 94

kg. Greutate, pielea albă, iar părul castaniu deschis. Jason privise atent la aceste semnalmente şi, în mod automat, îşi adusese aminte de datele avute din propriul său paşaport. Descrierea fusese: „ÎNĂLŢIMEA: 1,90 m. GREUTATEA: 93 kg. Sex bărbătesc. Rasa: albă. Părul: castaniu deschis”. O senzaţie stranie de teamă îi cuprinse toată fiinţa. Nu teama de confruntare; dorea asta mai presus de toate, deoarece o dorea pe Marie înapoi, înainte de orice. Era însă groaza de a se fi făcut responsabil de crearea unui monstru – un agent al morţii care se născuse dintr-un virus pe care îl perfecţionase în laboratorul minţii şi trupului său.

Fusese primul tren care plecase din Kowloon, ocupat în mare parte de muncitori şi personal executiv acceptat – momit în Zona Economică Liberă, din Shenzen de către Republica Populară Chineză, în speranţa de a atrage investiţii străine.

La fiecare oprire în drumul până la graniţă, Bourne urmărea mulţimea de pasageri ce urcau în tren. Privirea îi poposea insistent asupra fiecărui bărbat alb. Când ajunseră la graniţă erau în jur de paisprezece, dar nici unul nu corespundea nici măcar vag descrierii făcute de omul din Macao. Noul Jason Bourne trebuie să fi luat un tren mai târziu. Originalul îl va aştepta pe cealaltă parte a graniţei. Acum era în aşteptare.

În timpul celor patru ore care trecuseră trebuise să răspundă de şaisprezece ori la întrebările personalului grăniceresc că îşi aştepta un asociat de afaceri; era clar că înţelesese greşit programul şi luase un tren mult prea devreme. La fel ca peste tot, dar în special în Orient, faptul că un american politicos îşi bătuse capul să se facă înţeles în limba locului îi atrăsese simpatia oamenilor. Îi fură servite patru ceşti de cafea, şapte de ceai fierbinte, iar două din fetele în uniformă chicotiră vesel când îi oferiră un cornet de îngheţată foarte dulce. Acceptase totul. Procedând altfel ar fi părut grosolan, iar grosolănia nu-şi avea locul aici. Excepţia o făceau grănicerii.

Era unsprezece şi zece. După ce li se controlaseră actele, pasagerii ieşiră printr-un coridor lung, aglomerat – cei mai mulţi dintre ei erau turişti, majoritatea albi; erau zăpăciţi şi încercau un sentiment de respect, amestecat cu teama de a se fi aflat acolo. Cei mai mulţi veneau în mici grupuri, însoţiţi de ghizi – unul din Hong Kong şi unul din China – care vorbeau engleza, germana sau franceza acceptabil şi, în silă japoneza pentru acei vizitatori nedoriţi care aveau mai mulţi bani decât au avut vreodată Marx sau Confucius. Jason studie fiecare bărbat. Cei mai mulţi

depăşeau 1,82 m. În înălţime dar erau sau prea tineri sau prea bătrâni, prea voinici ori prea subţiri, îmbrăcaţi în pantaloni de un verde violent sau galben ţipător. Nici unul dintre aceştia nu putea fi omul din Macao.

Stai puţin! Acolo! Un bărbat mai în vârstă într-un costum maroniu din gabardină, care părea a fi un turist de înălţime medie şi care şchiopăta devenise dintr-o dată mai înalt, iar şchiopătatul îi dispăruse! Coborî rapid treptele prin mulţime şi alergă spre parcarea imensă, plină cu autobuze şi microbuze şi câteva taxiuri, fiecare cu un ZHAN-LIBER – postat pe parbrize. Bourne o luă la fugă după el, printre cei din faţa sa, nepăsându-i de cei pe care-i brusca neintenţionat. Acesta era omul pe care-l căuta – omul din Macao!

— Hei, eşti nebun? Ralph, m-a împins!

— Împinge-l şi tu. Ce vrei să fac?

— Fă ceva!

— A dispărut.

Bărbatul în costum de gabardină sări din uşa deschisă a unui microbuz verde închis, cu ferestre fumurii care conform inscripţiei chinezeşti, aparţinea unui departament numit Chutang Bird Sanctuary. Uşa se închise rapid şi vehiculul ieşi instantaneu din locul de parcare, depăşind celelalte vehicule şi îndreptându-se către ieşire. Bourne era înnebunit; nu-l putea lăsa să plece aşa! Un taxi prăpădit se afla în dreapta lui, cu motorul aprins. Smuci uşa şi imediat fu întâmpinat cu ostilitate.

— *Zhan!* ţipă şoferul.

— *Shi ma?* răcni Jason, scoţând destui bani americani din buzunar pentru a asigura oricui cinci ani de lux în Republica Populară Chineză.

— *Aiya!*

— *Zou!* îi ordonă Bourne, sărind pe locul din faţă şi arătând înspre microbuzul care tocmai descria un semicerc. Urmăreşte-l şi vei putea să-ţi începi propriile afaceri în zonă, spuse el în cantoneză. Îţi promit!

Marie, sunt atât de aproape! Ştiu că e el! Îl voi prinde! E al meu acum! Este chezăşia noastră.

Microbuzul pătrunse în viteză pe şosea, îndreptându-se spre sud la prima intersecţie, evitând spaţiul larg, aglomerat de autocare şi mulţimea privitorilor. Cu precauţie depăşi şuvoiul nesfârşit de biciclete de pe stradă. Şoferul taxiului îl ajunse din urmă pe o şosea primitivă pavată mai mult cu pământ dur decât

cu asfalt. Vehiculul cu geamuri fumurii putea fi văzut în faţă, intrând pe o serpentină lungă în faţa unui camion ce căra maşini agricole grele. Un autocar aştepta la capătul curbei şi se încadră în trafic legănându-se pe şosea în spatele camionului.

Bourne privi dincolo de microbuz; drept înainte erau nişte dealuri şi şoseaua începea să urce. Apoi apăru un alt autocar, de data aceasta în spatele lor.

— *Shumchun,* spuse şoferul.

— *Bin do?* întrebă Jason.

— Reţeaua de apă potabilă Shumchun, răspunse şoferul în chineză. Un rezervor foarte frumos, unul din cele mai minunate din toată China. Îşi trimite apa în sud înspre Kowloon şi Hong Kong. Intens vizitat de turişti în această perioadă a anului. Peisajul de toamnă e minunat.

Microbuzul acceleră brusc, urcând pe şosea, distanţându-se de camion şi de autocar.

— Nu poţi merge mai repede? Depăşeşte camionul şi autocarul din faţă!

— Sunt prea multe serpentine…

— Încearcă!

Şoferul apăsă pe accelerator şi depăşi autocarul din faţă, trecând la numai câţiva centimetri de bara de protecţie a acestuia, deoarece din faţă se apropia în viteză un camion al armatei. Îl evită în ultimul moment provocând o ploaie de înjurături din partea soldaţilor.

— Pui de căţea ce sunteţi! zbieră la rându-i şoferul, foarte mândru de depăşirea reuşită, dar blocat de camionul încărcat cu maşini agricole, singurul ce-l mai despărţea de dubă.

Intraseră într-o curbă foarte strâmtă spre dreapta. Ţinându-se de geam, Bourne se aplecă în afară pentru a putea vedea cât mai bine şoseaua.

— Nu vine nimeni! strigă el la şofer prin vântul şuierător. Dă-i drumul! Poţi depăşi! Acum!

Şoferul procedă întocmai, forţând taxiul până la limită; pneurile se învârtiră un moment în gol pe o bucată netedă de pământ dur, făcând taxiul să derapeze primejdios în faţa camionului. În faţă se vedea o altă curbă, de data aceasta spre stânga. Capătul şoselei era drept, urcând un deal înalt. Microbuzul nu se mai vedea nicăieri; dispăruse după creasta dealului.

— *Kuai!* ţipă Bourne. Nu poţi face maşina asta nenorocită să

meargă mai repede?

— N-a mers niciodată atât de rapid! Cred că în curând demonii vor face să explodeze motorul! Şi atunci ce voi face? Mi-au trebuit cinci ani să cumpăr maşina asta blestemată şi multe alte şperţuri nenorocite ca să conduc în această zonă!

Jason aruncă o mână de bancnote pe podeaua, taxiului, la picioarele şoferului.

— Încă de zece ori pe atât dacă prindem microbuzul din urmă! Acum, dă-i drumul!

Taxiul ajunse în vârful dealului şi coborî rapid într-o vale enormă aflată în apropierea unui lac care părea că se întinde pe o suprafaţă de mai mulţi kilometri. În depărtare, Bourne vedea munţii acoperiţi de zăpadă şi insulele verzi înconjurate de apa albastră verzuie cât putea cuprinde privirea. Taxiul se opri lângă o pagodă mare, roşie, aurită, la care se ajungea pe o scară de beton lustruit. Balcoanele deschise dădeau înspre lac. Chioşcuri cu răcoritoare şi magazine se aflau împrăştiate peste tot în afara locului de parcare, unde erau parcate patru autocare în faţa cărora se aflau ghizii care strigau instrucţiuni şi atrăgeau atenţia turiştilor să nu confunde autocarele la sfârşitul plimbării.

Microbuzul cu ferestre fumurii nu se zărea nicăieri.

Bourne îşi întoarse capul rapid, privind în toate direcţiile. Unde era?

— Ce e şoseaua de acolo? îl întrebă pe şofer.

— Staţii de pompare. E un drum interzis patrulat de armată. După cotul acela e un gard înalt şi un corp de gardă.

— Aşteaptă aici.

Jason ieşi din taxi şi se îndreptă către şoseaua cu accesul interzis, dorindu-şi din tot sufletul să fi avut la el un aparat de fotografiat sau un ghid turistic – un indiciu care să arate că e turist. Neavând nimic din toate acestea, tot ce putea face era să mimeze mersul ezitant şi o expresie adânc mirată a unui gură-cască. Nici un obiect nu era prea neînsemnat pentru el. Se apropie de cotitură în şoseaua prost pavată; văzu mai întâi gardul înalt şi o parte din corpul de gardă – apoi tot. O barieră lungă de metal era pusă de-a lungul şoselei. Doi soldaţi discutau cu spatele la el, privind înspre două vehicule parcate unul lângă altul ceva mai încolo, în coasta unei construcţii de beton vopsită în maro. Una dintre maşini era microbuzul cu ferestre fumurii, cealaltă o limuzină maro. Microbuzul se puse în mişcare. Se îndreptă înapoi către poartă!

Mintea lui Bourne lucra febril. Nu avea nici o armă la el; era de altfel lipsit de sens chiar să şi gândeşti că ai putea trece una peste graniţă. Dacă încerca să oprească maşina şi să-l tragă afară pe ucigaş, agitaţia provocată ar atrage atenţia soldaţilor, iar puştile lor vor acţiona rapid şi cu precizie. Deci trebuia să-l scoată din maşină – să-l facă să coboare din proprie iniţiativă. Restul, Jason Bourne îl cunoştea; îl va obliga pe impostor să se întoarcă la graniţă şi vor trece amândoi peste ea într-un fel sau altul. Nimeni nu putea să stea în calea voinţei sale. David Webb nu ştiuse niciodată toate acestea. Bourne în schimb le trăise.

Exista o cale!

Jason fugi înapoi către capătul cotiturii părăsite, dincolo de locul unde se găsea poarta apărată de soldaţi. Îşi reluă expresia unui privitor fascinat şi ascultă atent zgomotele din jur. Motorul dubei îşi încetini turaţia; scârţâitul însemna că poarta era ridicată. Câteva secunde Bourne rămase în tufele de la marginea şoselei. Microbuzul dădu cotul, în timp ce el îşi cronometra mişcările.

Dintr-odată se arunca în faţa maşinii sub privirile îngrozite ale şoferului şi-şi izbi mâna cu putere în uşă, scoţând un strigăt de durere ca şi cum ar fi fost lovit sau accidentat mortal de maşină. Se întinse lat pe asfalt iar vehiculul opri. Şoferul se dădu jos, gata să-şi dovedească nevinovăţia, însă nu apucă să o facă; mâna lui Jason i se încleşta de gleznă şi-l trase în jos, izbindu-l cu capul de portiera. Şoferul căzu inconştient la pământ. Bourne îl trase în spatele maşinii, sub geamul întunecat; zări o umflătură care, după toate aparentele, era o armă. I-o luă, apoi aşteptă ca omul din Macao să coboare din maşină.

Nu apărea. Nu era logic. În patru labe, Bourne ajunse până în faţă, se apucă de marginea husei de pe scaunul şoferului şi se năpusti înăuntru, cu arma pregătită, iscodind locurile din spate de la un capăt la altul.

Nimeni. Duba era goală.

Se dădu jos şi, întorcându-se la şoferul leşinat, îi scuipă în faţă şi-l pălmui până se trezi.

— *Nali?* şopti el aspru. Unde e omul din maşina asta?

— Acolo! replică şoferul, în cantoneză, arătând cu capul, în maşina oficială împreună cu cineva pe care nu-l cunoaşte nimeni. Te implor, cruţă-mi viaţa blestemată! Am şapte copii!

— Treci la volan, spuse Bourne, trăgându-l ca să se ridice şi împingându-l prin uşa deschisă. Ieşi de aici cât de repede poţi.

Nici un alt ordin nu mai fu necesar. Microbuzul ieşi în viteză din zona rezervorului Shumchun, înclinându-se atât de tare la cotul dinspre ieşirea principală încât Jason crezu că se va răsturna. *Cineva pe care nu-l cunoaşte nimeni.* Ce înseamnă asta? N-avea importanţa, omul din Macao era prins în capcană. Se afla într-o limuzină maro înăuntrul porţii pe şoseaua interzisă. Bourne alergă înapoi înspre taxi şi urcă în faţă; banii împrăştiaţi pe podea dispăruseră.

— Eşti mulţumit? îl întrebă şoferul. Voi avea de zece ori mai mult decât ai lăsat să cadă la picioarele mele nevrednice?

— Gura, Charlie Chan! O maşină va ieşi de pe şoseaua de la staţia de pompare iar tu vei face exact cum îţi voi spune eu. Mă înţelegi?

— Dar dumneavoastră înţelegeţi că plata este de zece ori cantitatea pe care aţi aruncat-o în taxiul meu antic şi rablagit?

— Înţeleg. S-ar putea chiar să fie de cincisprezece ori dacă-ţi faci treaba cum trebuie. Hai, dă-i drumul. Îndreaptă-te către marginea locului de parcare. Nu ştiu cât vom avea de aşteptat.

— Timpul înseamnă bani, domnule.

— Ah, mai tacă-ţi gura!

Aşteptarea dură vreo douăzeci de minute. Într-un sfârşit limuzina maro apăru şi Bourne observă ceea ce nu văzuse înainte. Ferestrele erau mult mai întunecate decât ale microbuzului; oricine s-ar fi aflat înăuntru nu putea fi văzut de cei din afară. În clipa următoare Jason auzi ultimele cuvinte pe care ar fi dorit să le audă în acel moment.

— Luaţi-vă banii înapoi, spuse şoferul încet. Vă voi duce înapoi în Lo Wu. Nu v-am văzut niciodată.

— De ce?

— Asta este o maşină guvernamentală – unul dintre vehiculele oficiale ale guvernului nostru – şi nu voi fi tocmai eu acela care s-o urmărească.

— Stai puţin! Stai – numai puţin. De douăzeci de ori ceea ce ţi-am dat şi ceva pe deasupra dacă toată treaba iese bine! Până când îţi voi spune eu, poţi sta la distanţă în spatele ei. Sunt doar un turist care doreşte să privească împrejurimile. Nu! Aşteaptă! Uite, îţi arăt! Viza mea spune că investesc bani. Investitorilor le este permis să privească peste tot.

— De douăzeci de ori? spuse şoferul, fixându-l pe David. Ce garanţie am că vă veţi îndeplini promisiunea?

— Voi pune banii între noi. Tu conduci; poţi face o mulţime de

lucruri cu această maşină, pentru care eu nu sunt pregătit. Nu voi încerca să-i iau înapoi.

— Bun! Dar stau la depărtare în urma lor. Cunosc aceste şosele. Nu sunt decât câteva locuri unde te poţi duce.

După treizeci şi cinci de minute, limuzina maro se afla încă la vedere, dar mult mai în faţă; şoferul spuse:

— Se îndreaptă către aerodrom.

— Ce aerodrom?

— Este folosit de oficialităţile guvernamentale şi oameni bogaţi din sud.

— Oameni care investesc în fabrici, în industrie?

— Aceasta este Zona Liberă.

— Iar eu sunt un investitor, spuse Bourne. Viza mea o dovedeşte. Grăbeşte-te! Apropie-te!

— Ne despart cinci maşini şi ne-am înţeles că stau la o oarecare distanţă în spate.

— Până când spun eu altfel. Acum s-a schimbat. Am bani. Investesc în China!

— Vom fi opriţi la poartă. Se vor da telefoane peste telefoane.

— Am numele unui bancher din Shenzen!

— Are şi el numele dumneavoastră, domnule? Şi o listă de firme chinezeşti cu care încheiaţi contracte? Dacă da, puteţi vorbi fără probleme la poartă. Dar dacă acest bancher din Shenzen nu vă cunoaşte, veţi fi reţinut pentru transmitere de informaţii false. Şederea dumneavoastră în China se va prelungi până când se vor face toate cercetările privitoare la persoana dumneavoastră. Săptămâni, poate chiar luni întregi.

— Trebuie să urmăresc maşina aceea!

— Dacă numai vă veţi apropia de acea maşină, veţi fi împuşcat.

— Fir-ar al dracului! zbieră Jason în engleză, apoi reveni imediat la chineză: Ascultă-mă! N-am timp de explicaţii, dar trebuie neapărat să-l văd pe omul acela!

— Asta nu e treaba mea, spuse şoferul rece, prudent.

— Continuă-ţi drumul până la poartă, îi ordonă Bourne. Sunt un client pe care l-ai luat din Lo Wu, asta e tot. Mai departe voi vorbi eu.

— Îmi cereţi prea mult! Nu vreau să fiu văzut cu cineva ca dumneavoastră.

— Fă-o când îţi spun, spuse Jason scoţându-şi arma din centură.

*

* *

Tensiunea devenise aproape de nesuportat în timp ce stătea la fereastră şi privea afară înspre aerodrom. Aerogara era mică iar accesul permis numai călătorilor privilegiaţi. Imaginea nefirească a oamenilor de afaceri veniţi din Vest, ducându-şi cu un aer grav servietele diplomat şi rachetele de tenis îl descumpănea pe Jason, datorită contrastului evident cu soldaţii rigizi în uniformă. Iată că uleiul şi apa se amestecau, uneori.

Adresându-i-se în engleză interpretului, care traducea cu exactitate pentru comandantul gărzii, se prefăcuse a fi un om de afaceri dezorientat, instruit de consulatul de pe Queen's Road din Hong Kong să vină la aeroport pentru a se întâlni cu un corespondent din Beijing. Uitase între timp numele acestuia, dar se întâlniseră de curând la Departamentul de Stat din Washington şi se vor recunoaşte uşor unul pe celălalt. Sugerase apoi că prezenta întâlnire era privită cu mare interes de către oameni importanţi din Comitetul Central. Îi fusese dat un permis valabil pentru aerogară şi în final, întrebase dacă taxiul putea rămâne să-l aştepte pentru cazul în care va avea nevoie de el, mai târziu.

Cererea îi fu acceptată.

— Dacă vrei banii, aşteaptă aici, îi spuse şoferului în cantoneză în timp ce apucă bancnotele împăturite dintre ei.

— Aveţi o armă şi ură în priviri. Veţi ucide.

Jason îl privi fix pe şofer.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc ar fi să-l ucid pe omul din maşina aceea. Voi ucide numai pentru a-i proteja viaţa.

Limuzina maro cu ferestrele opace, fumurii, nu se zărea nicăieri în parcare. Bourne se îndreptase cât mai repede înspre fereastra unde stătea acum, cu tâmplele zvâcnind de furie şi neputinţă, fiindcă maşina guvernamentală era acolo, pe pistă, la nici cincizeci de paşi depărtare de el, dar un zid impenetrabil de sticlă îl separa. Dintr-o dată, limuzina porni cu viteză către un avion cu reacţie de mărime medie, aflat la câteva sute de metri spre nord, pe pistă. Bourne îşi încorda privirea, dorind din tot sufletul să fi avut la el un binoclu. Apoi realiză că n-ar fi folosit la nimic; maşina întoarse după coada avionului şi dispăru.

La dracu'!

În câteva secunde avionul cu reacţie începu să se mişte în lungul pistei în timp ce limuzina maro ocolea şi se îndrepta în

viteză înapoi către parcare şi punctul de ieşire.

Ce pot să fac? Nu-l pot lăsa să plece astfel! E acolo! Bourne alergă înspre primul birou de informaţii luându-şi înfăţişarea unui om disperat.

— Avionul care e gata să decoleze! Trebuia să fiu în el! Se îndreaptă spre Shanghai şi cei din Beijing mi-au spus că trebuie să mă aflu în el! Opriţi-l!

Funcţionara din spatele biroului de informaţii ridică receptorul. Formă rapid un număr, apoi răsuflă uşurată.

— Nu este avionul dumneavoastră, domnule, spuse ea. Acesta se îndreaptă spre Guangdong.

— Unde?

— La graniţa cu Macao, domnule.

— „Niciodată! Nu trebuie să fie Macao!” ţipase *taipanul...* „Ordinul va fi rapid iar execuţia şi mai rapidă! Soţia dumneavoastră va muri!”

Macao. Masa numărul cinci. Cazinoul Kam Pek.

— „Dacă se îndreaptă spre Macao”, spuse McAllister încet, „ar putea deveni un pericol iminent”.

— Şi trebuie eliminat?

— Îmi vine greu să folosesc acest cuvânt.

CAPITOLUL 14

— Nu! Nu Se poate! Este imposibil! Nu poţi să-mi spui una ca asta! ţipă Edward Newington McAllister, sărind de pe scaun. Este inacceptabil! Nu vreau să aud aşa ceva!

— Eu te-aş sfătui s-o faci, Edward, spuse maiorul Lin Wenzu. S-a întâmplat şi gata.

— E vina mea, adăugă doctorul englez, stând în faţa biroului din Victoria Peak, privind drept în ochii americanului. Fiecare simptom manifestat conducea la un diagnostic de deteriorare neurologică rapidă. Lipsă de concentrare şi privire fixă; fără apetit şi o scădere foarte mare în greutate. Sincer vă spun, am crezut că procesul degenerativ atinsese o criză...

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Că era pe moarte. Aceasta neînsemnând câteva ore, zile sau săptămâni, dar procesul era ireversibil.

— Aţi fi putut avea dreptate?

— Aş vrea să cred că am avut şi diagnosticul meu a fost corect, dar uite că nu pot. Pe scurt, m-a dus de nas.

— V-a atins, deci?

— În sensul figurat al cuvântului, da. Acolo unde doare cel mai tare, domnule Subsecretar, în mândria mea profesională. Ticăloasa m-a păcălit cu un număr de circ, iar ea probabil habar n-are care-i diferenţa dintre un femur şi un fermoar. Tot ceea ce a făcut a fost calculat cu grijă, de la apelurile ei către soră până la atacul asupra paznicului şi furtul hainelor. Fiecare mişcare a fost planificată şi singurul lucru în neregulă am fost eu.

— Fir-ar să fie, trebuie să iau legătura cu Havilland!

— Ambasadorul Havilland? întrebă Lin arcuindu-şi sprâncenele.

McAllister îl privi.

— Uită ce ai auzit.

— Nu voi mai spune şi altora, dar nu pot uita. Lucrurile sunt acum mai clare, dispoziţiile Londrei capătă înţeles. Discutăm despre persoane de la nivelul cel mai înalt.

— Să nu menţionaţi nimănui acest nume, doctore, spuse McAllister.

— Aproape l-am şi uitat. Nici nu sunt prea sigur că ştiu prea bine cine este persoana.

— Ce pot să-ţi spun? Ce faci acum?

— Tot ce este omeneşte posibil răspunse maiorul. Am împărţit Hong Kong-ul şi Kowloon-ul în sectoare. O să întrebăm la fiecare hotel şi o să le examinăm toate registrele. Am alertat deja poliţia şi paza de coastă; tot personalul are descrierea ei şi ştie că găsirea ei este o problemă prioritară de pe teritoriu.

— Dumnezeule, ce le-ai spus? Ce fel de explicaţii le-ai dat?

— Eu i-am dat o mână de ajutor aici, spuse doctorul. După toate prostiile pe care le-am făcut, măcar aşa să-mi spăl păcatele. Am lansat o alertă medicală. Procedând astfel, am putut obţine ajutorul unei echipe medicale trimise de la toate spitalele, păstrând contactul radio pentru alte urgenţe, desigur. Acestea cercetează acum toate străzile.

— Ce fel de alertă medicală? întrebă McAllister repede.

— Minimum de informaţie, dar dată în aşa fel încât să producă agitaţie. Se cunoştea făptui că femeia vizitase o insulă fără nume în Luzon Strait – care se află în afara zonelor turistice permise călătorilor din străinătate, pe simplul motiv al unei boli contagioase luate prin tacâmurile nespălate.

— Spunând toate acestea, întrerupse Lin, bunul nostru doctor a reuşit să înlăture orice fel de ezitare din partea echipelor medicale de a se apropia de ea şi de a o pune sub pază. Sincer să-ţi spun Edward, eu cred că-i vom da de urmă. Ştii la fel de bine ca şi mine că iese în evidenţă, oriunde s-ar afla. Înaltă, atrăgătoare, părul acela – şi cu peste o mie de oameni pe urme.

— Mă rog lui Dumnezeu să ai dreptate. Dar sunt îngrijorat. Primele lecţii le-a luat de la un cameleon, spuse McAllister.

— Poftim?

— Nimic, doctore, spuse maiorul. Un termen tehnic în limbajul nostru.

— A!

— Îmi trebuie neapărat dosarul întreg, cu tot ce se află în el!

— Ce spui, Edward?

— Au fost urmăriţi împreună în Europa. Acum sunt despărţiţi, dar tot urmăriţi. Cum au procedat atunci? Cum vor proceda acum?

— Cauţi vreo legătură? Vreun model anume?

— Ele există întotdeauna, spuse McAllister frecându-şi tâmpla dreaptă. Scuzaţi-mă domnilor, mă văd obligat să vă rog să plecaţi. Am de dat un telefon foarte neplăcut.

*

* *

Marie îşi vându hainele şi, pentru câţiva dolari în plus, îşi alese altele. Rezultatul era acceptabil: cu părul strâns sub o pălărie de soare cu boruri late care-i ascundea, trăsăturile, nu mai era decât o femeie oarecare, într-o fustă plisată şi o bluză de un gri greu de definit, care îi ascundeau complet silueta. Sandalele fără tocuri o făceau să nu mai pară aşa de înaltă, iar geanta imitaţie de Gucci o făcea să pară exact ceea ce nu era, adică o turistă naivă prin Hong Kong. Sună la consulatul canadian şi primi îndrumări cum să ajungă în locul respectiv cu autobuzul. Birourile se aflau în Asian House, etajul paisprezece, în Hong Kong. Luă autobuzul de lângă Universitatea Chineză, trecând prin Kowloon şi apoi prin tunelul ce dădea pe insulă; privi străzile cu atenţie şi se dădu jos la staţia la care trebuia. Urcă în lift, mulţumită că nici unul dintre bărbaţii cu care călătorea nu-i acordă atenţie. Învăţase la Paris – de la un cameleon – cum să folosească lucrurile simple pentru a-şi schimba complet înfăţişarea. Lecţiile îi reveneau în minte în aceste momente.

— Îmi dau seama că o să vă sune caraghios, începu ea pe un ton distrat, adresându-i-se recepţionerei, însă un văr de-al doilea dinspre partea mamei mele este angajat aici şi i-am promis că o să-l caut.

— Nu sună deloc caraghios.

— O să vă sune când vă voi spune că i-am uitat numele. Râseră amândouă.

— Desigur, nu ne-am cunoscut niciodată şi probabil că lui îi convine să lase lucrurile aşa cu sunt, dar eu trebuie sa dau raportul familiei la întoarcere.

— Ştiţi la ce secţie lucrează?

— Ceva în legătură cu problemele economice, cred.

— În cazul acesta cea mai probabilă ar fi Secţia Comercială. Recepţionera deschise un sertar şi scoase o broşură mică, albă, cu steagul canadian ştanţat pe copertă.

— Aceasta e lista personalului nostru. Luaţi loc şi uitaţi-vă prin ea.

— Mulţumesc foarte mult spuse Marie, îndreptându-se către un fotoliu de piele şi aşezându-se. Am un sentiment îngrozitor de neputinţă, adăugă ea, deschizând broşura. Vreau să spun, ar trebui să-i ştiu numele. Sunt sigură că dumneavoastră cunoaşteţi numele vărului dumneavoastră de gradul al doilea dinspre partea mamei.

— Scumpă doamnă, n-am nici cea mai vagă idee cum îl cheamă.

Telefonul recepţionerei sună; femeia răspunse.

Întorcând paginile, Marie, citea repede, cercetând coloanele în căutarea unui nume care ar fi putut să-i evoce un chip. Găsi trei, dar imaginile erau vagi, trăsăturile neclare. Apoi, pe pagina a douăsprezecea, un chip şi o voce i se conturară în minte la vederea numelui. Catherine Staples.

„Îngâmfata" Catherine. „Glaciala" Catherine. „Băţoasa" Catherine. Poreclele erau nedrepte şi nu dădeau o imagine exactă a persoanei. Marie o cunoscuse în timpul zilelor petrecute împreună la Trezorerie, în Ottawa, când ea şi colegii ei făceau instrucţie pentru membrii corpului diplomatic ce se pregăteau de plecarea în diferite misiuni. Staples fusese trimisă de două ori, o dată pentru un curs referitor la Piaţa Comună Europeană, iar a doua oară, desigur – Hong Kong! Toate acestea se întâmplaseră cu ceva mai mult de un an în urmă şi, deşi prietenia lor nu putea fi numită strânsă – patru sau cinci dejunuri, o cină preparată de Catherine şi una de Marie – aflase destul de multe despre această femeie care-şi făcea treaba mai bine decât mulţi dintre colegii ei.

Mai întâi, avansarea rapidă în Departamentul Afacerilor Externe o costase eşecul în căsnicie. De atunci hotărâse să nu mai repete acest pas niciodată în tot restul vieţii ei. Mai apoi, explicase că deplasările continue şi zilele întregi de muncă impuse de slujba pe care o avea nu ar fi fost niciodată accesibile unui bărbat demn de acest nume. La cincizeci şi ceva de ani, Staples era o femeie energică, suplă, de înălţime medie, care se îmbrăca modern, dar simplu. Putea fi amabilă, chiar drăguţă cu aceia necalificaţi pentru o muncă pe care o făceau fără voia lor, dar neiertătoare cu cei care le dăduseră celor dintâi sarcinile respective, indiferent de gradul lor. Dacă exista un motto ce o putea caracteriza pe demnitara de grad superior Catherine Staples angajată în serviciul diplomatic canadian, atunci el era „dură dar dreaptă": Marie spera să fie dreaptă şi aici, în Hong Kong.

— N-am găsit nimic aici, spuse Marie, sculându-se din fotoliu şi dând broşura înapoi recepţionerei. Mă simt foarte prost…

— Aveţi vreo idee cum arată?

— Nu m-am gândit niciodată să întreb.

— Îmi pare rău.

— Mie îmi pare şi mai rău. O să trebuiască să dau un telefon foarte stânjenitor la Vancouver… Ah, dar ştiu un nume. N-are nici o legătură cu vărul meu, dar cred că este o prietenă a unui prieten. O femeie pe numele Staples.

— Caterina cea Mare? Este aici, deşi sunt unii care s-ar bucura mai degrabă să o vadă promovată ca ambasador şi trimisă în Europa de Est. Nu se simt prea bine când e ea în preajmă. Este o femeie nemaipomenită.

— A, vreţi să spuneţi că se află aici acum?

— Nu la mai mult de zece metri depărtare. Vreţi să-mi daţi numele prietenului dumneavoastră ca să văd dacă are timp să-i dea un „bună ziua”?

Marie fu ispitită să spună un nume, dar ştia că reţelele oficiale nu trebuie scurtcircuitate. Dacă lucrurile stăteau aşa cum presupunea Marie şi semnalele de alarmă fuseseră trimise către consulatele „prietene”, Staples s-ar fi putut simţi obligată să coopereze. Putea foarte bine să n-o facă, dar avea o datorie oficială de îndeplinit. Ambasadele şi consulatele îşi fac în mod constant servicii reciproce. Avea nevoie de timp pentru a discuta cu Catherine şi asta nu într-un mediu ca acesta.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, spuse Marie, recepţionerei. Dar, staţi puţin. Aţi spus „Catherine”?

— Da. Catherine Staples. Credeţi-mă, este una singură.

— Sunt sigură că este, dar pe prietena prietenului meu o cheamă Christine. Of, Dumnezeule, astăzi nu e ziua mea norocoasă. Aţi fost foarte drăguţă, aşa că n-o sa vă mai bat la cap şi o să vă las în pace acum.

— Plăcerea a fost de partea mea. Ar trebui să-i vedeţi pe aceia care vin aici crezând că au cumpărat un ceas Cartier pe nimica toată, până când li se opreşte şi află de la ceasornicar că „chilipirul” are pe dinăuntru doar două elastice şi trei roţi.

Privirile recepţionerei căzură pe geanta Gucci cu G-ul întors.

— Ah, spuse ea moale.

— Ce este?

— Nimic. Succes la telefonul acela.

Marie aşteptă în holul clădirii Asian House cât putu mai mult, apoi ieşi afară şi timp de o oră o aşteptă pe Catherine plimbându-se încoace şi încolo pe strada aglomerată. Era puţin trecut de amiază şi începu să se întrebe dacă Catherine chiar se va deranja să iasă să mănânce de prânz. De asemenea, mai era şi o alta posibilitate, o imposibilitate mai degrabă, dar una pentru

care s-ar fi rugat să se împlinească, dacă încă ar mai fi ştiut să se roage. David ar putea apărea, dar nu ca David ci ca Jason Bourne, iar asta ar fi putut însemna orice. Soţul ei în pielea lui Bourne era mult mai viclean; îi văzuse inventivitatea la Paris – ea venea dintr-o altă lume, o lume a morţii unde un pas greşit l-ar fi putut costa viaţa însăşi. Fiecare mişcare era gândită din trei sau patru perspective. Cum ar fi dacă eu...? Cum ar fi dacă el...? Intelectul juca un rol mult mai mare în lumea violentă decât ar fi admis vreodată nonviolenţii intelectuali; creierele lor ar exploda pur şi simplu într-o lume pe care o calificau cu dispreţ drept barbară, pentru că ei nu ar fi niciodată în stare sa gândească îndeajuns de repede sau de profund. *Cogito ergo...* nimic. De ce se gândea oare la toate acestea? Ea aparţinea lumii nonviolente, la fel ca şi David! Brusc, răspunsul îi apăru clar. Fuseseră aruncaţi înapoi, în acel trecut groaznic; trebuia să supravieţuiască şi să se regăsească unul pe celălalt.

Iat-o! Catherine Staples ieşea din interiorul clădirii Asian House şi tocmai cotea spre dreapta. Se afla nici la cincisprezece metri depărtare; Marie o luă la goană după ea împingând persoanele din faţa sa în timp ce încerca să o prindă din urmă pe Catherine. *Încearcă să nu alergi niciodată, pentru că atragi atenţia asupra ta. Nu-mi pasă! Trebuie să vorbesc cu ea!*

Staples se apropie de bordură. O maşină a consulatului cu simbolul frunzei de arţar imprimat pe uşă, o aştepta. Uite-o, urca în maşină.

— Nu! Aşteaptă! strigă Marie, ieşind din mulţime şi apucând uşa în momentul în care Catherine era gata s-o închidă.

— Pardon? strigă la rându-i Staples, în timp ce şoferul se răsuci pe locul său, cu pistolul în mână.

— Te rog! Eu sunt! Ottawa! Cursurile de pregătire!

— Marie? Tu eşti?

— Da. Sunt în pericol şi am nevoie de ajutorul tău.

— Urcă, spuse Catherine Staples, făcându-i loc pe bancheta din spate. Lasă prostia aia deoparte, ordonă ea şoferului. E o prietenă de a mea.

*

* *

Anulându-şi dejunul programat sub pretextul convocării din partea unei delegaţii britanice – un eveniment obişnuit în timpul conferinţelor privitoare la tratatul pentru 1997 încheiat cu Republica Populară Chineză – Catherine Staples îi dădu

instrucţiuni şoferului să le lase în dreptul străzii Food Street din cartierul Causeway Bay. Food Street cuprindea spectacolul izbitor al unor aproximativ treizeci de restaurante înşirate pe două cvartale, circulaţia era interzisă pe stradă dar chiar dacă n-ar fi fost, nu exista vreun vehicul motorizat care să fi putut să-şi croiască drum prin masa de oameni în căutarea vreunui loc liber la una din cele patru mii de mese existente. Catherine o conduse pe Marie către intrarea de serviciu a unui restaurant. Sună şi, cincisprezece secunde mai târziu, uşa se deschise, urmată de miresmele a o sută de feluri de mâncare orientale.

— Miss Staples, ce bine-mi pare să vă văd, spuse chinezul îmbrăcat într-un şorţ alb de bucătar şef – unul din numeroşii bucătari şefi. Vă rog, vă rog. Ca întotdeauna, avem o masă pentru dumneavoastră.

În timp ce traversau haosul bucătăriei întinse, Catherine se întoarse către Marie.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că mai există şi câţiva oameni de treabă în această meserie mizerabil plătită. Proprietarul are rude în Quebec – cu un restaurant grozav pe St. John Street – iar eu am avut grijă ca viza să-i fie eliberată, cum spun ei, foarte, foarte repede.

Catherine făcu un semn cu capul înspre una din cele câteva mese libere din spate; era lângă uşa bucătăriei. Se aşezară, perfect ascunse de şuvoiul de chelneri ce ieşeau şi intrau aproape alergând pe uşile batante, ca de altfel şi de zarva continuă de la celelalte mese din restaurantul supraaglomerat.

— Îţi mulţumesc că te-ai gândit la un astfel de loc, spuse Marie.

— Draga mea, replică Staples cu vocea sa profundă, răguşită, când cineva, care arată ca tine, se îmbracă aşa cum eşti tu îmbrăcată acum şi se machiază aşa cum eşti tu machiată, înseamnă că nu vrea să atragă câtuşi de puţin atenţia asupra sa.

— Vor accepta cei cu care trebuia să te întâlneşti povestea cu delegaţia britanică?

— Sigur că da. Patria-mamă îşi pune la bătaie toate forţele. Beijing-ul cumpără de la noi cantităţi enorme din mult doritul grâu – dar presupun că ştii toate astea la fel de bine ca şi mine şi probabil mult mai multe amănunte în legătură cu preţurile.

— Nu sunt la curent în momentul de faţă.

— Da, înţeleg. Staples dădu din cap, privind deopotrivă sever şi blând înspre Marie, cu o nuanţă întrebătoare în ochi. Mă aflam

aici la vremea aceea, dar am auzit zvonurile şi am citit ziarele europene. Ca să spun că am fost şocaţi, ar fi puţin ca să-ţi descriu ce am simţit toţi aceia care te cunoşteam. În săptămânile care au urmat am încercat să aflăm mai multe amănunte, dar ni s-a spus să lăsăm lucrurile în pace, pentru binele tău. „Nu faceţi valuri”, ne spuneau ei, „este în interesul ei să nu vă băgaţi”… Desigur, în cele din urmă am auzit că toate acuzaţiile aduse fuseseră false – Dumnezeule, ce jignire, după toate prin câte a trebuit să treci! Apoi pur şi simplu ai dispărut şi nimeni nu a mai auzit nimic despre tine.

— Au spus adevărul, Catherine. A fost într-adevăr în interesul meu – interesul nostru – să nu vă băgaţi. Luni întregi am fost ţinuţi ascunşi şi, când ne-am reluat viaţa civilizată, am făcut-o într-o zonă izolată şi sub un nume pe care puţini oameni îl cunosc. Dar şi atunci înconjuraţi de o gardă armată.

— Ne-am?

— M-am măritat cu bărbatul despre care ai citit în ziare. Desigur, el nu e cel pe care l-au descris ziarele; era agent al guvernului american. Şi-a sacrificat o mare parte din viaţă de dragul acelui groaznic, ciudat angajament.

— Şi acum te afli în Hong Kong şi îmi spui că ai probleme.

— Sunt în Hong Kong şi am o problemă foarte serioasă.

— Pot să presupun că evenimentele petrecute în decursul ultimului an au o legătură cu dificultăţile tale curente?

— Cred că da.

— Ce poţi să-mi spui?

— Tot ceea ce ştiu, pentru că am nevoie de ajutorul tău. N-am nici un drept să ţi-l cer dacă nu-ţi dau toate datele pe care le am şi eu.

— Mie îmi plac cuvintele puţine. Nu numai pentru claritatea mesajului dar şi pentru că de obicei ele definesc persoana care le foloseşte. Deci vrei să spui că, dacă nu ştiu totul, e posibil să nu pot face nimic pentru tine.

— Nu gândisem în felul acesta, dar probabil ai dreptate.

— În regulă. Încercam doar. În *nouvelle diplomaţie,* simplitatea a devenit deopotrivă o mască, dar şi o unealtă. Este folosită frecvent pentru a ascunde duplicitatea, precum şi pentru a dezarma un adversar. Şi mă refer la proclamaţiile recente ale noii tale ţări – nouă în calitate de soţie, fireşte.[8]

[8] Marie este de origine canadiană, însă măritându-se cu Webb a devenit cetăţean SUA.

— Eu sunt economist, Catherine, nu diplomat.

— Foloseşte-ţi talentele pe care ştiu că le posezi şi ai putea ajunge la vârf la Washington la fel cum ai făcut şi la Ottawa. Dar atunci n-ai mai avea liniştea pe care o doreşti atât de mult în noua ta viaţă.

— Trebuie s-o avem. Este tot ceea ce contează. Eu nu.

— Te încercam din nou. Tu erai o femeie ambiţioasă, înseamnă că îţi iubeşti cu adevărat soţul.

— Foarte mult. Vreau să-l găsesc. Îl vreau înapoi. Catherine scutură din cap, clipind.

— Se află aici?

— Undeva pe aici. Face parte din istorisire.

— Este complicată?

— Foarte.

— Poţi sa mai rabzi puţin, până când mergem într-un alt loc, unde e mai linişte?

— Am fost învăţată să am răbdare de către omul a cărui viaţă a depins de ea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, timp de trei ani de zile.

— Doamne, Dumnezeule! Ţi-e foame?

— Mor de foame. Şi asta face parte din istorisire. De vreme ce te afli aici să mă asculţi, am putea face comanda?

— Evită *dim sum*-ul, este înăbuşit prea tare şi mult prea prăjit. Raţa, în schimb, este cea mai bună din Hong Kong… Poţi aştepta, Marie? Sau ai prefera să plecăm?

— Pot aştepta, Catherine. Toată viaţa îmi este o aşteptare. O jumătate de oră nu mai contează. Şi dacă nu mănânc nu voi putea fi coerentă.

— Ştiu. Face parte din istorisire.

*

* *

Stăteau faţă în faţă în apartamentul Catherinei, despărţite de măsuţa pentru servit cafea, pe care era aşezat un ceainic.

— Cred, spuse Catherine, că am auzit deja povestea celui mai grosolan abuz din istoria serviciilor diplomatice – dinspre partea noastră, firește. Numai dacă nu există cumva o gravă eroare de interpretare.

— Vrei să spui că nu mă crezi?

— Dimpotrivă, draga mea, n-ai fi putut inventa totul. Ai perfectă dreptate. Toată chestiunea aceasta este plină de o logică total lipsită de sens.

— N-am spus asta.

— Nici n-a fost nevoie, se vede cu ochiul liber. Soţul tău este pus la curent, i se expun faptele, apoi este lansat ca o bombă nucleară. De ce toate acestea?

— Ţi-am mai spus. Există cineva, un asasin care pretinde că el ar fi Jason Bourne – numele pe care David l-a purtat timp de trei ani.

— Un asasin este tot un asasin; n-are importanţă ce nume îşi pune: Genghis Khan, Jack Spintecătorul sau, dacă vrei tu, Carlos Şacalul. La fel şi Jason Bourne. Capcanele pentru astfel de oameni sunt plănuite prin înţelegerea celor care le folosesc.

— Nu te înţeleg, Catherine.

— Atunci ascultă-mă cu atenţie, draga mea. Îţi vorbeşte o femeie care a văzut multe la viaţa ei. Îţi aduci aminte când am venit la cursul tău despre relaţiile cu Piaţa Comună, cu accentul pe comerţul cu ţările din est?

— Da. Ne-am invitat apoi una pe alta la cină. A ta a fost mai reuşită decât a mea.

— Da, a fost. Dar eu, în realitate, ma aflam acolo pentru a învăţa cum să-mi conving asociaţii din lagărul estic că ar putea folosi fluctuaţiile schimburilor valutare în aşa fel încât tranzacţiile să fie mult mai profitabile pentru ei. Am făcut-o. Moscova a sărit în sus atunci.

— Catherine, ce naiba are asta de-a face cu mine?

Staples privi spre Marie, blând, dar cu o hotărâre de nezdruncinat.

— Atunci să fiu mai clară. Dacă te-ai gândit vreun pic, ai presupus că venisem la Ottawa pentru a-mi face o idee mai clară în privinţa economiei europene, pentru a-mi îndeplini mai bine slujba, într-un fel era adevărat, dar n-a fost acesta motivul real. Mă aflam de fapt acolo pentru a afla cum să folosesc ratele de fluctuaţie ale diferitelor monede în aşa fel încât să ofer contractele cele mai avantajoase potenţialilor noştri clienţi. Când marca vest-germană creştea, noi vindeam în franci sau guldeni sau orice altceva. Totul era în contracte.

— Greoi mod de a aduce profituri.

— Noi nu eram în căutare de profituri, noi deschideam pieţele care ne fuseseră închise. Profiturile urmau să vină mai târziu. Tu te pricepeai foarte bine la speculare ratelor de schimburi valutare. I-ai pătruns trucurile, iar eu a trebuit să-nvăţ să mă fac frate cu dracul – pentru o cauză bună, fireşte.

— În regulă, deci mi-ai prins modul de gândire şi ai obţinut astfel de la mine ideile de care aveai nevoie pentru un scop despre care eu nu ştiam nimic…

— Şi care trebuia păstrat strict secret, evident.

— Dar ce are asta de-a face cu ceea ce ţi-am spus eu până acum?

— Mie afacerea asta îmi miroase şi fii sigură că am un nas destul de sensibil. La fel cum am avut eu un motiv ascuns când am venit la tine, la Ottawa, oricine ar fi cel care-ţi provoacă astfel de necazuri are la rându-i un motiv mult mai serios decât cel de a-l captura pe impostorul care se dă drept soţul tău.

— De ce spui acestea?

— Soţul tău a spus-o primul. Aceasta este în primul rând o problemă a poliţiei, chiar una a poliţiei internaţionale, pentru reţeaua celor mai respectate servicii secrete ale Interpolului. Sunt mult mai calificaţi pentru acest gen de probleme decât Departamentul de Stat, Foreign Office-ul, C.I.A.-ul sau MI6. Filialele serviciilor de spionaj nu sunt interesate de criminalii nonpolitici, criminalii de rând, nu-şi pot permite să-şi piardă vremea cu ei. Tâmpiţii ăia ar fi în stare să distrugă orice operaţiune a poliţiei dacă ar fi amestecaţi.

— McAllister a spus altfel. A pretins că cei mai buni oameni din serviciile de contraspionaj din Statele Unite şi Regatul Unit lucrează la această problemă. A spus că motivul este că dacă acest asasin care se dă drept soţul meu – şi lumea crede că ar fi chiar el – ucide o figură înaltă, sau dă startul unui război al lumii interlope, pune Hong Kong-ul într-un pericol iminent. Peking-ul ar acţiona rapid şi ar pune stăpânire pe colonie folosind pretextul tratatului din 1997. „Orientalii nu vor tolera un copil neascultător” – acestea au fost cuvintele sale.

— Inacceptabil şi de necrezut! ripostă Catherine Staples. Ori Subsecretarul vostru este un mincinos ori are minte cât o insectă. Ţi-a dat toate motivele pentru ca serviciile noastre de contraspionaj să stea departe de toată porcăria asta şi să-şi păstreze mâinile curate! Chiar şi o singură aluzie la această operaţiune secretă, ar fi dezastruoasă. Asta într-adevăr i-ar pune pe jar pe cei din Comitetul Central. Dar eu nu cred un cuvânt din ce v-a spus el. Londra n-ar permite acestea niciodată, nici măcar menţionarea numelui Brigăzii Speciale.

— Catherine, greşeşti. Nu m-ai ascultat. Bărbatul care a fost trimis la Washington pentru dosarul Treadstone era englez şi

făcea parte din MI6. Pentru Dumnezeu, a fost asasinat din pricina acelui dosar.

— Te-am auzit. Pur şi simplu nu cred. Mai presus de toate, Foreign Office-ul ar insista ca toată această porcărie să rămână treaba poliţiei şi numai a poliţiei. N-ar permite ca MI6 să împartă acelaşi restaurant cu un detectiv de poliţie, nici chiar pe Food Street. Crede-mă, draga mea, ştiu ce vorbesc. Trăim vremuri complicate şi nu e timp de matrapazlâcuri, în special de felul acesta, în care un birou de contraspionaj se amestecă în treburile unui asasin ordinar. Nu, tu ai fost adusă aici iar soţul tău a fost forţat să te urmeze pentru un cu totul alt motiv.

— Dumnezeule, pentru care? strigă Marie, aplecându-se brusc în scaun.

— Nu ştiu. Este vorba de altcineva, probabil.

— Cine?

— Îţi spun sincer, mă depăşeşte.

Tăcere. Două minţi inteligente cântăreau cuvintele rostite de fiecare în parte.

— Catherine, zise Marie în final. Accept logica a tot ceea ce ai spus până acum dar, de asemenea ai adăugat că totul are o logică fără sens. Să presupunem că am dreptate, că cei care m-au ţinut sub pază nu erau ucigaşi sau criminali, ci doar nişte birocraţi care îndeplineau ordine pe care nu le înţeleg nici ei, pe care era scris mare „GUVERN”, în toate actele şi explicaţiile lor evazive, în grija lor pentru confortul şi sănătatea mea. Ştiu că tu crezi că acel McAllister pe care ţi l-am descris este un mincinos sau un prost, dar dacă presupunem că este un mincinos şi nu un prost? Plecând de la această premisă pe care eu o cred ca fiind reală – înseamnă că discutăm despre două guverne care acţionează de comun acord în aceste timpuri zbuciumate. Şi apoi?

— Apoi e vorba de un dezastru în devenire, spuse încet Catherine Staples, demnitara angajată în serviciul diplomatic.

— Şi totul se învârte în jurul soţului meu?

— Dacă ai dreptate, da.

— Este posibil, nu-i aşa?

— Nici măcar nu vreau să mă gândesc la aşa ceva.

CAPITOLUL 15

La patruzeci de mile depărtare de graniţa Chinei, în sud-vestul insulei Hong Kong, dincolo de insulele din Marea Chinei de Sud, se află peninsula Macao, o colonie ce numai pe hârtie mai poartă numele de colonie portugheză. Originile sale istorice se găseau în Portugalia, însă aspectul său modern, nonconformist, de lume cosmopolită, cu concursurile anuale Grand Prix, cu jocurile de noroc şi iahturile, se aşează perfect pe tiparele vieţii de lux în stil european Dar să nu confundăm. Este pământ chinezesc. Frâiele sunt la Pekin.

Niciodată! Nu trebuie să fie Macao! Ordinul va fi rapid, iar execuţia şi mai rapidă! Soţia dumneavoastră va muri!

Însă asasinul se află în Macao, iar cameleonul trebuia să pătrundă din nou în junglă.

Cercetând feţele şi iscodind cu privirea colţurile umbrite ale terminalului mic şi aglomerat, Bourne înaintă alături de mulţime pe digul din Macao la care acostase hidrobuzul. Călătoria durase aproximativ o oră. Pasagerii erau împărţiţi în trei categorii distincte: rezidenţi ai coloniei portugheze ce se reîntorceau – majoritatea chinezi tăcuţi; jucători profesionişti – o amestecătură rasială discutând în şoaptă şi privind continuu în jur pentru a-şi cântări din ochi concurenţa; şi cheflii de noapte – turişti zgomotoşi, în exclusivitate albi, mulţi dintre ei beţi, cu pălării cu forme ciudate şi cămăşi tropicale în culori extravagante.

Părăsise Shenzen-ul şi luase trenul de trei după-amiază din Lo Wu către Kowloon. Călătoria fusese obositoare, mintea îi era amorţită, sufletul secat de emoţii. Fusese atât de aproape de ucigaşul impostor! Dacă ar fi reuşit numai să-l izoleze pentru mai puţin de un minut, ar fi putut să-l scoată dincolo de graniţă! Neîndoielnic, aceasta era cu putinţă. Amândoi aveau vizele în regulă; un bărbat chircit de durere, amuţit, putea trece drept bolnav; poate chiar contagios, vizitator nedorit pe care l-ar fi lăsat bucuroşi să plece. Dar nu fusese să fie aşa. Nu de data aceasta. Dacă ar fi putut măcar să-i zărească chipul!

Şi apoi descoperise cu mare surprindere că noul asasin – mitul care nu era un mit ci un criminal brutal – avea o legătură în Republica Populară Chineză. Aceasta era o descoperire tulburătoare, căci un înalt demnitar chinez ar fi acceptat legătura

doar ca să-l folosească pe asasin. Era o complicaţie pe care David nu o dorise şi pe care o credea însă a nu avea nimic de-a face cu Marie sau cu el. Ei doi însemnau totul. Jason Bourne: *Pune mâna pe omul din Macao!*

Se întoarse la hotelul Peninsula oprindu-se în New World Centre pentru a-şi cumpăra o jachetă închisă, de nylon şi o pereche de pantofi bleumarin cu talpa groasă de cauciuc. David Webb era copleşit de nelinişte. Jason Bourne îi planificase în mod inconştient un mod de acţiune. Îşi comandase o cină uşoară în cameră şi ciugulea din ea întins pe pat, privind la televizor fără să-l vadă. Apoi David îşi puse capul pe pernă şi închise o clipă ochii, întrebându-se de unde îi veneau în minte cuvintele: *Odihna este o armă. Nu uita.* Cinsprezece minute mai târziu Bourne se trezi.

Jason cumpărase un bilet pentru cursa de 8:30 de la o casă de bilete din Mass Transit în timpul orelor de vârf. Pentru a fi sigur că nu fusese urmărit – şi trebuia să fie absolut sigur – luase trei taxiuri diferite până la patru sute de metri de digul pentru bacuri. Restul drumului îl parcursese pe jos. Vechile reflexe, demult însuşite, îi reveneau. Amintirea lor era vagă însă nu şi aplicarea lor. Se pierduse în mulţimea din faţa terminalului, eschivându-se, şerpuind printre grupuri. Apoi oprindu-se brusc, într-o margine, concentrat asupra mişcării din spatele lui, căutând din priviri pe cineva anume pe care-l văzuse mai înainte – o faţă, vreo figură cunoscută, vreun chip sau vreo pereche de ochi neliniştiţi, aţintiţi asupra lui. Nu observase nimic. Totuşi, trebuia să fie sigur, deoarece viaţa Mariei depindea de această siguranţă a sa. În consecinţă, repetă procedeul încă de vreo două ori la rând şi sfârşi în interiorul terminalului slab luminat, plin cu bănci aşezate cu faţa la docuri şi la întinderea de apă. Continuase să caute o faţă înnebunită, un cap care se tot întorcea în toate părţile, o persoană care se învârtea în loc, în căutarea cuiva. Din nou, însă, nu observase pe nimeni. Era liber acum să se îndrepte spre Macao. Se aşeză pe unul din locurile din spate, lângă fereastră şi privi luminile Hong Kong ului şi ale Kowloon-ului, licăriri pe cerul asiatic. Scânteieri noi apăreau şi dispăreau în timp ce hidrobuzul îşi croia drum în viteză trecând pe lângă insulele care aparţineau Chinei. Îşi imagină oameni îmbrăcaţi în uniforme, privind prin telescoape cu raze infraroşii şi binocluri, nesiguri de ceea ce căutau dar obligaţi să observe totul. Munţii Noilor Teritorii se ridicau ameninţător, cu strălucirea lunii care se reflecta pe

vârfurile lor şi le accentua frumuseţea, trimiţând în acelaşi timp şi un mesaj. *Aici este locul unde te opreşti. De aici în colo e o altă lume*. Nu era însă chiar aşa. Oamenii îşi vindeau bunurile în pieţele din Shenzen. Meşteşugarii prosperau; fermierii îşi tăiau animalele şi trăiau la fel de bine ca şi clasele educate din Beijing şi Shanghai – numai că în case mai frumoase. China se schimba, nu îndeajuns de repede pentru Vest; era încă un gigant paranoic, dar cu toate acestea, gândi David Webb, burţile umflate ale copiilor, atât de numeroase în China anilor trecuţi, dispăruseră. Mulţi dintre cei aflaţi în vârful piramidei politice erau graşi, dar puţini din cei ce munceau pământul mai mureau de foame. Progresul era vizibil, medita David, chiar dacă marea parte a omenirii nu era de acord cu metodele folosite.

Hidrobuzul încetini, coborându-şi carena în apă. Trecu printr-un coridor, între două recifuri artificiale, iluminate de reflectoare. Se aflau în Macao şi Bourne ştia ce are de făcut. Se ridică, scuzându-se faţă de vecinul de scaun şi înaintă pe culoar către un grup de americani – câţiva aflaţi în picioare restul stând jos – care, strânşi laolaltă, fredonau un fragment al cântecului „Mr. Sandman”.

„Boom, boom, boom, boom...
Mr. Sandman, sing me a song
Boom, boom, boom, boom
Oh, Mr. Sandman.”

Erau puţin ameţiţi, dar nu beţi şi nu făceau multă gălăgie. Un alt grup de turişti, germani, după accent, îi încurajau pe americani, iar la sfârşitul cântecului aplaudară.

— *Gut!*

— *Sehr gut!*

— *Wunderbar!*

— *Danke, meine Herren.* Americanul aflat cel mai aproape de Jason se înclină în faţa nemţilor, urmă o conversaţie scurtă, amicală, germanii în engleză iar americanii răspunzând în germană.

— Asta te face să te simţi mai aproape de ţară, se adresă Bourne americanului.

— Ei, ia te uită, un Landsmann! Eşti cu grupul?

— Ce grup este acesta?

— Honeywell-Porter, răspunse bărbatul, numind o agenţie publicitară din New York pe care Jason o recunoscu ca având filiale în întreaga lume.

— Nu, mi-e teamă că nu.

— Mi-am închipuit eu. Suntem vreo treizeci cu toţii, punându-i la socoteală şi pe australieni şi aveam pretenţia că-l ştiu destul de bine pe fiecare. De unde eşti? Numele meu este Ted Mather. Sunt de la agenţia Honeywell-Porter din Los Angeles.

— Howard Cruett. Sunt profesor dar la Boston.

— Beanburg! Hai să-ţi fac cunoştinţă cu un compatriot de-al tău, sau cum îi zici, *Stadtsmann?* Howard, acesta este Beantown Bernie.

Mather se înclină din nou, de data aceasta înspre un om tolănit pe locul său de lângă fereastră, cu gura căscată şi ochii închişi. Era în mod evident beat şi purta o caschetă a echipei de baseball Red Sox.

— Nu te obosi să-i vorbeşti, tot nu te aude. Bernard Mintosul e de la agenţia noastră din Boston. Trebuia să-l fi văzut acum trei ceasuri, îmbrăcat într-un costum J. Press, cu cravată în dungi, cu indicatorul în mână şi un teanc de diagrame pe care numai el le înţelege. Dar trebuie să recunosc – ne-a ţinut pe toţi treji. Cred că de aia am şi dat-o pe băutură, el ceva mai mult decât noi. Ce mama dracului: e ultima noastră seară.

— Plecaţi mâine?

— Cu zborul de noapte. Ne dă timp să ne refacem.

— De ce aţi ales Macao?

— Ne ardeau călcâiele după un cazino. Dar tu?

— M-am gândit să-mi încerc şi eu norocul! Iisuse, cascheta asta îmi stârneşte dorul de casă! Red Sox ar putea să câştige campionatul şi până acum n-am ratat nici un joc!

— Bernie n-o să-i simtă lipsa! Agentul publicitar râse şi, aplecându-se asupra lui Bernard îi smulse cascheta de pe cap. Poftim, Howard, poart-o! O meriţi!

Hidrobuzul acostă, Bourne coborî şi înaintă alături de oamenii de la Honeywell-Porter ca unul ce făcea parte din grup. În timp ce coborau scara de ciment abruptă ce dădea înspre terminal, Jason – cu cozorocul caschetei sale Red Sox lăsat în jos şi mersul nesigur – descoperi lângă zidul din stânga un bărbat ce-i studia cu atenţie pe noii sosiţi. În mână avea o fotografie, iar Bourne ştia că îl reprezenta pe el. Râse la una dintre remarcile lui Ted Mather şi îşi continuă drumul clătinându-se la braţ cu Beantown Bernie.

Ocaziile se vor ivi singure. Trebuie să le recunoşti şi să profiţi de ele.

*

* *

Străzile din Macao sunt aproape la fel de intens luminate ca şi cele din Hong Kong, ceea ce le lipseşte este senzaţia de supraaglomerare ce te copleşeşte în Hong Kong. Anacronismul constă în nenumăratele clădiri pe care sunt fixate reclame luminoase cu caractere chinezeşti pulsând. Arhitectonica acestor clădiri este una foarte veche spaniolă – portugheză pentru a fi, mai exacţi – corectă, de o clasicitate mediteraneană. Era ca şi cum o cultură iniţială ar fi capitulat incursiunii dominante a alteia, dar refuzase să-şi cedeze însemnele primordiale, proclamând forţa pietrei mai presus de fragilitatea arătoasă a tuburilor de sticlă colorată. Istoria este intenţionat negată; bisericile goale şi ruinele unei catedrale arse convieţuiesc într-o armonie ciudată cu abundenţa de cazinouri unde jucătorii şi crupierii vorbesc cantoneza, iar descendenţii cuceritorilor sunt tot mai rar văzuţi prin împrejurimi. Totul este fascinant şi puţin ameninţător. Acesta este Macao.

Jason se îndepărtă neobservat de grupul de la Honeywell-Porter şi găsi un taxi al cărui şofer probabil învăţase să conducă urmărind cursele anuale de Grand Prix din Macao. Ajunseră în dreptul cazinoului Kam Pek, împotriva obiecţiilor şoferului.

— Lisabona pentru dumneavoastră, nu Kam Pek! Kam Pek pentru chinezoi! *Dai sun! Fan-tan!*

— Kam Pek, *cheng nei,* spuse Bourne, adăugând un te rog în cantoneza şi nu mai scoase nici un cuvânt.

Cazinoul era întunecat. Aerul era umed şi urât mirositor, iar rotocoalele de fum ce învăluiau luminile slabe de deasupra meselor erau dulcegi şi înţepătoare. Departe, în spatele meselor de joc, era un bar, Jason se îndreptă către el şi se aşeză pe un scaun, coborându-şi trupul pentru a-şi micşora înălţimea. Vorbi în chineză. Cascheta de baseball îi umbrea chipul, în mod inutil de altfel, căci de-abia putea să citească etichetele de pe sticlele aşezate pe rafturi. Comandă o băutură, iar când i se servi îi dădu barmanului un bacşiş generos în dolari Hong Kong.

— *Mgoi,* spuse acesta, mulţumindu-i.

— *Hou,* spuse Jason, făcând un semn cu mâna.

Stabileşte un contact favorabil cât mai repede posibil. În special într-un loc nefamiliar unde ai putea fi întâmpinat cu ostilitate. Acel contact ţi-ar putea oferi ocazia sau timpul de care ai nevoie. Meduza sau Treadstone? Nu avea importanţă, tot nu-şi

putea aduce aminte.

Se întoarse încet pe scaun şi privi înspre mese; găsi placarda pe care era înscris în chineză numărul cinci. Se întoarse înapoi către bar şi-şi luă agenda şi pixul. Apoi rupse o pagină şi scrise numărul de telefon al unui hotel din Macao, pe care-l memorase de pe un pliant Voyager, pus la dispoziţia pasagerilor ce călătoreau cu hidrobuzul. Adăugă un nume pe care şi-l va aduce aminte numai dacă va fi necesar, împreună cu următoarele: Inamicul lui Carlos.

Îşi coborî paharul sub tejgheaua barului, vărsă băutura şi întinse mâna pentru a comanda alt rând. Când îi fu adus, fu încă şi mai generos.

— *Mgoi saai,* spuse barmanul înclinându-se.

— *Msa,* spuse Bourne, din nou dând din mână, apoi brusc ridicând-o, ca un semnal pentru barman de a rămâne pe loc.

— Aş vrea să-mi faci un mic serviciu continuă el în chineză. Nu-ţi va lua mai mult de zece secunde.

— Ce este, domnule?

— Dă-i acest bilet celui care împarte cărţile la masa numărul cinci. Suntem prieteni vechi şi vreau să-i dau de ştire că mă aflu aici.

Jason împături biletul şi i-l întinse.

— Plătesc bine.

— Este privilegiul meu divin, domnule.

Bourne urmări scena. Crupierul luă hârtia, o deschise rapid în timp ce barmanul se îndepărtă şi o băgă sub masă. Începu aşteptarea.

Era interminabilă, atât de lungă încât şi barmanului îi veni în cele din urmă schimbul de noapte. Crupierul fu mutat la o altă masă, iar două ore mai târziu fu şi el înlocuit. După alte două ore un alt crupier luă în primire masa numărul cinci. La picioarele lui Jason podeaua era plină de whisky. Decise să comande o cafea, apoi ceru ceai; era ora două şi zece dimineaţa. Va mai sta o oră şi se va duce la hotelul al cărui număr îl notase, unde va închiria o cameră chiar dacă va trebui să cumpere stabilimentul. Era sfârşit de oboseală.

Se întâmplă, însă! O chinezoaică îmbrăcată în veşnica fustă despicată a prostituatelor se îndreptă către masa numărul cinci. Ocoli jucătorii prin dreapta şi spuse ceva rapid crupierului, care căută sub masă apoi, neobservat, îi înmână hârtia împăturită. Ea dădu din cap şi se îndepărtă, îndreptându-se către uşa

cazinoului.

Bineînţeles, nu apare el însuşi la cazino; plăteşte o prostituată de pe stradă.

Bourne părăsi biroul şi o luă pe urmele femeii. Afară, pe strada întunecată, grupuri răzleţe se iveau ici şi colo. Se plasă la aproximativ cincizeci de paşi în spatele ei, oprindu-se din când în când pentru a se uita la vitrinele luminate ale magazinelor, apoi alergând după ea ca să nu-i piardă urma.

Nu accepta prima legătură. Duşmanul gândeşte la fel de bine ca şi tine. Primul din lanţ ar putea fi un amator sărac în căutare de câţiva dolari şi care nu ştie nimic. Nici chiar al doilea sau al treilea nu sunt neapărat cei importanţi. Vei recunoaşte persoana. Va fi altfel decât ceilalţi.

Un bătrân aplecat de spate se apropie de prostituată. Trupurile li se atinseră şi ea ţipă strident în timp ce-i pasa biletul. Jason simula beţia şi se întoarse pe călcâie, luând în primire cea de a doua verigă.

Momentul veni la aproximativ patru cvartale mai încolo şi omul era, într-adevăr, altfel. Era un chinez scund, bine îmbrăcat, emanând forţă din tot trupul compact, cu umeri largi şi talie îngustă. Rapiditatea gesturilor cu care îl plăti pe bătrân iar apoi modul cum se îndrepta cu repeziciune de-a curmezişul străzii reprezenta un avertisment pentru adversar. Pentru Bourne însă însemna o invitaţie irezistibilă; acesta era un om cu autoritate, o legătură directă a Francezului.

Jason trecu pe partea cealaltă a drumului, se găsea la aproape cincizeci de metri în spatele bărbatului şi se apropia. Nu mai avea nici un sens să se ascundă, aşa că o rupse la fugă. Câteva secunde mai târziu se afla exact în spatele omului de legătură; tălpile de cauciuc ale pantofilor îi atenuaseră zgomotul paşilor. Drept în fată, o alee despărţea două clădiri oficiale; ferestrele erau întunecate. Trebuia să acţioneze rapid, astfel încât să nu provoace scandal şi să nu dea motiv trecătorilor să strige sau să cheme poliţia. În această privinţă, norocul îi ţinea parte; cei mai mulţi erau mai degrabă beţi sau drogaţi decât treji, restul muncitori obosiţi, îndreptându-se grăbiţi către casele lor după o zi lungă de lucru. Orientalul se apropia de alee. Acum era momentul.

Bourne se repezi din dreapta bărbatului.

— Francezul! spuse el în chineză. Am veşti de la Francez! Grăbeşte-te. Apoi intră brusc pe alee. Omul de legătură, zăpăcit,

cu ochii ieşiţi din orbite, nu putu să facă altceva decât să-l urmeze ca hipnotizat. Acum!

Jason se năpusti din umbră, îl apucă strâns de urechea stângă, smuci violent apoi i-o răsuci. Îi dădu un brânci înainte, înfigându-i genunchiul în şira spinării, cu cealaltă mână încleştându-i gâtlejul. Apoi îl aruncă în mijlocul aleii întunecate, alergând după el şi îl izbi cu vârful pantofului în spatele genunchiului; omul se prăbuşi rostogolindu-se în cădere şi privi îngrozit către Bourne.

— Tu! Tu aici!

Apoi tresări în lumina slabă.

— Nu, spuse el dintr-odată calm, stăpân pe sine. M-am înşelat.

Fără nici o mişcare de avertisment, chinezul întinse piciorul drept şi îşi împinse cu violenţă trupul în pavaj. Reuşi să prindă muşchiul pulpei stângi a lui Jason şi, urmărind lovitura cu piciorul stâng, îl izbi în abdomen. Apoi sări în picioare, cu mâinile întinse şi rigide, mişcându-se rapid, graţios, într-un semicerc, aşteptând reacţia adversarului.

Ceea ce urmă fu o luptă între două animale, doi călăi antrenaţi. Fiecare mişcare era gândită perfect, fiecare lovitură mortală dacă îşi atingea ţinta. Unul se lupta pentru viaţa sa, celălalt pentru supravieţuire – şi pentru femeia fără de care nu putea trăi, nu voia să trăiască. În cele din urmă, înălţimea şi greutatea, puse alături de un motiv mai presus decât viaţa însăşi îşi spuseră cuvântul, acordând victoria unuia şi înfrângerea celuilalt.

Încleştaţi, se proptiră de zid amândoi loviţi, şiroind de sudoare şi de sânge. Bourne apucă cu putere gâtul celuilalt, pe la spate, îşi propti genunchiul stâng în spinarea lui şi îi încolăci piciorul în jurul gleznelor, imobilizându-i-le.

— Cred că ştii ce urmează! şopti el gâfâind, pronunţând sacadat cuvintele chinezeşti. O singură izbitură şi-ţi rup şira spinări. Nu e un mod tocmai plăcut de a trece pe lumea cealaltă. Şi apoi, nu ai de ce să mori. Poţi trăi având bani mai mulţi decât ai primit vreodată de la Francez. Crede-mă pe cuvânt, Francezul şi asasinul său nu vor mai face purici pe-aici. Alege! Acum.

Jason se încordă; venele de pe gâtul bărbatului se umflară, gata să plesnească.

— Da, da! şuieră omul de legătură. Vreau să trăiesc, nu vreau să mor!

*

* *

Sprijiniţi de zid, în aleea întunecoasă îşi aprinseră fiecare câte o ţigară. Chinezul vorbea fluent engleza, pe care o învăţase de la călugăriţe într-o şcoală catolică portugheză.

— Eşti foarte priceput, spuse Bourne, ştergându-şi sângele de pe buze.

— Sunt campion în Macao. De aceea mă plăteşte Francezul. Dar tu m-ai întrecut. Sunt dezonorat, indiferent ce se va întâmpla.

— Nu, nu eşti. Singura diferenţă dintre noi este că eu cunosc câteva trucuri în plus faţă de tine. Acestea însă nu se învaţă acolo unde te-ai antrenat tu şi n-ar trebui să se înveţe nicăieri. Pe de altă parte, nu va şti nimeni ce ţi s-a întâmplat.

— Dar eu sunt tânăr! Iar tu eşti bătrân.

— N-aş merge chiar aşa departe. Mă păstrez într-o formă destul de bună, datorită unui doctor nebun care mă îngrijeşte. Ce vârstă îmi dai?

— Eşti trecut de treizeci!

— De acord.

— Eşti bătrân!

— Mulţumesc.

— Eşti de asemenea foarte puternic, foarte greu – dar e ceva mai mult decât atât. Eu sunt un om normal. Tu nu eşti!

— Posibil.

Jason îşi stinse ţigara pe trotuar.

— Hai să vorbim la rece, spuse el, scoţându-şi banii din buzunar. Am vorbit serios când am spus că o să te plătesc bine… Unde e Francezul?

— Lipseşte echilibrul.

— Ce vrei să spui?

— E foarte important ca lucrurile să fie echilibrate.

— Nu te înţeleg.

— Ceva nu merge, iar Francezul e furios.

— Ce poţi să-mi spui?

— Locul unde vor fi Francezul şi asasinul său mâine noapte.

— Zece mii de dolari americani.

— *Diya!*

— Dar numai dacă mă conduci până acolo.

— Se află dincolo de graniţă!

— Am viză pentru Shenzen. Este valabilă pentru încă trei zile.

— S-ar putea să ajute, dar nu este suficient pentru graniţa din Guangdong.

— Atunci descurcă-te. Zece mii de dolari americani.

— Am să mă descurc.

Omul de legătură se opri, cu ochii aţintiţi la banii întinşi de american.

— Poţi să-mi dai ceea ce cred că voi numiţi un aconto?

— Cinci sute de dolari, atâta.

— Negocierile la graniţă vor costa mult mai mult.

— Anunţă-mă. Îţi voi aduce banii necesari.

— Să te anunţ? Unde?

— Găseşte-mi o cameră la un hotel aici, în Macao. Voi lăsa banii în seiful hotelului.

— Hotelul Lisabona.

— Nu, nu Lisabona. Nu pot merge acolo. Altundeva.

— Nici o problemă. Ajută-mă să mă ridic... Nu! Ar fi mai bine pentru demnitatea mea dacă nu aş avea nevoie.

— Cum zici, spuse Jason Bourne.

*

* *

Catherine Staples stătea la birou ţinând încă receptorul în mână. Îl privi distrată, după care îl puse la loc. Conversaţia care abia avusese loc o uimise.

Pentru că nici un serviciu de contraspionaj canadian nu opera în mod frecvent în Hong Kong, demnitarii serviciului diplomatic îşi cultivau sursele proprii în interiorul forţelor de poliţie pentru vremurile în care erau necesare informaţii exacte. Totul se făcea în interesul cetăţenilor canadieni ce locuiau sau călătoreau în colonie. Problemele vizau deopotrivă pe cei arestaţi şi cei asaltaţi, de la canadieni escrocaţi, până la cei care escrocau.

Dar, evident, existau şi probleme mai serioase cum ar fi fost securitatea sau spionajul, prima în cazul vizitelor oficialităţilor guvernamentale, iar a doua în elaborarea mijloacelor de protecţie împotriva supravegherii electronice sau a şantajului personalului consulatului.

Era ţinut sub tăcere însă cunoscut de toată lumea faptul că agenţii secreţi aparţinând blocului estic şi regimurilor fanatice religioase din Orientul Mijlociu foloseau chimicale şi prostituate de ambele sexe, pentru satisfacerea oricăror plăceri ale clienţilor de ambele sexe, într-o nesfârşită dorinţă de a aduna cât mai multe date referitoare la o activitate ostilă îndreptată împotriva guvernelor pe care le serveau. Hong Kong-ul era o piaţă imensă de droguri şi carne vie.

În acest domeniu, Staples reuşise să îndeplinească una dintre cele mai dificile misiuni de pe teritoriu. Salvase carierele a doi ataşaţi din propriul său consulat, ca şi a unui american şi a trei britanici. Fotografiile personalului surprins în timpul unor acte compromiţătoare fuseseră distruse împreuna cu negativele lor. Cei care încercaseră şantajul fuseseră obligaţi să părăsească colonia, sub ameninţarea unor pedepse corporale grave, într-unul din cazuri, un funcţionar de la consulatul iranian o acuzase de a se fi amestecat în treburi ce-i depăşeau atribuţiile.

Ea suportase învinovăţirile cât putuse să îndure vocea neplăcută, nazală a individului, apoi, încheiase convorbirea cu o întrebare pusă pe un ton foarte senin: Dar nu ştiaţi? Lui Khomeini îi plac „băieţii”.

Toate acestea fuseseră posibile datorită relaţiei sale cu un englez, văduv care renunţase la Scotland Yard pentru a deveni şeful Afacerilor Coloniale Regale din Hong Kong. La 67 de ani, Jan Ballantyne se resemnase cu ideea că activitatea sa la Scotland Yard luase sfârşit, dar nu putea accepta faptul că nu şi-ar putea folosi în continuare priceperea acumulată de-a lungul carierei sale. Primise un post în Extremul Orient, unde trezise la viaţă secţia de contraspionaj a poliţiei şi, în felul său lipsit de ostentaţie înfiinţase o organizaţie agresivă, eficientă, care ştia mai multe despre lumea interlopă a Hong Kong-ului decât oricare dintre agenţiile de pe teritoriu, inclusiv Brigada Specială a lui MI6. Catherine şi Ian se întâlniseră la unul dintre acele dineuri plicticoase impuse de protocolul consulatului. După o conversaţie prelungită împletită cu mult spirit şi apreciere din partea amândurora, Ballantyne se aplecase deasupra mesei şi spusese simplu:

— Crezi, draga mea prietenă, că mai putem?

— Să încercăm, replicase ea.

Şi izbutiră. Se bucuraseră din plin de reuşită, iar Ian devenise astfel o parte din viaţa Catherinei Staples, fără obligaţii sau angajamente de nici un fel. Se simţeau bine împreună şi aceasta era deajuns.

Ian Ballantyne tocmai îi confirmase că Subsecretarul de Stat Edward McAllister le spusese Mariei Webb şi soţului ei, în Maine, o minciună gogonată. Nu exista nici un *taipan* Yao Ming în Hong Kong. Sursele sale – sigure şi foarte bine plătite – din Macao îl asiguraseră ca nu avusese loc nici un dublu asasinat la hotelul Lisabona, în care să fi fost implicată soţia unui astfel de *taipan* şi

un traficant de droguri. Nu se mai petrecuseră asemenea asasinate de la retragerea trupelor japoneze, în 1945. Avuseseră loc numeroase încăierări şi împuşcături în jurul meselor din cazinouri şi chiar câteva decese în camere mai dosnice, atribuite excesului de narcotice, dar nu se produsese nici un incident de genul celui descris de informatorul doamnei Staples.

— Este o întreagă ţesătură de minciuni, Cathy, spuse Ian. Însă nu-mi pot da seama ce urmăresc.

— Sursa mea este sigură, dragul meu. Ce părere ai despre toată afacerea asta?

— Mie-mi pute, fată dragă. Cineva şi-a asumat un risc imens pentru atingerea unui obiectiv important. Bineînţeles, acum încearcă să se acopere – aici se poate cumpăra orice, inclusiv tăcerea – dar întreaga poveste este imaginaţie pură. Ai putea să-mi spui mai mult?

— Să presupunem că ceea ce ţi-am spus până acum se referă la implicarea Washington-ului şi nu a Marii Britanii?

— Dă-mi voie să te contrazic aici. Pentru a merge atât de departe e obligatoriu ca şi Londra să fi fost implicată încă de la început.

— Dar nu are nici un sens!

— Din punctul tău de vedere Cathy. Nu-l cunoşti pe al lor însă şi pot să fi mai spun ceva: maniacul ăsta, Bourne, ne-a pus pe toţi pe jar. Una din victimele sale este o persoană al cărei nume nici măcar nu e rostit. Nici ţie nu pot să ţi-l spun.

— Dar dacă îţi furnizez mai multe date, mi-l spui?

— Nu cred, dar merită să încerci.

Staples şedea acum la birou, cântărind în minte fiecare cuvânt.

Una din victimele sale este o persoană al cărei nume nici măcar nu e rostit.

Ce voise Ballantyne să spună cu asta? Ce se întâmpla? Şi cum se afla o fostă economistă canadiană în mijlocul unei asemenea furtuni dezlănţuite?

Indiferent, pe moment era în siguranţă.

*

* *

Ambasadorul Havilland, cu servieta diplomat în mână, intră în biroul din Victoria Peak în timp ce McAllister sărea de pe scaun, pregătit să-i ofere locul superiorului său.

— Stai unde eşti, Edward. Ce se mai aude?

— Nimic, mi-e teamă.

— Iisuse! Nu asta vreau să aud!

— Îmi pare rău.

— Unde e imbecilul care a permis să se întâmple toate astea? McAllister se albi la faţă în timp ce maiorul Lin Wenzu, neobservat până atunci de Havilland, se ridica de pe canapeaua de lângă peretele din fund al camerei.

— Eu sunt imbecilul chinez care a permis să se întâmple toate astea, domnule ambasador.

— Nu am de gând să-mi cer scuze, spuse Havilland, întorcându-se spre el şi vorbindu-i aspru. Capetele voastre încercăm să le salvăm, nu pe ale noastre. Noi vom supravieţui. Voi însă nu.

— Mi-e teamă că nu vă înţeleg.

— Nu este vina lui, protestă Subsecretarul de Stat.

— Este a ta, cumva? izbucni ambasadorul. Tu ai fost însărcinat cu reţinerea femeii?

— Eu sunt responsabil pentru tot ce se întâmplă aici.

— E un gest creştinesc din partea ta, domnule McAllister, dar în momentul ăsta nu citim scripturile la şcoala de Duminică.

— A fost responsabilitatea mea, izbucni Lin. Am acceptat sarcina şi am dat greş. Pe scurt, femeia a fost mai deşteaptă ca noi.

— Eşti Lin, din Brigada Specială?

— Da, domnule ambasador.

— Am auzit lucruri bune despre dumneata.

— Sunt sigur că neglijenţa mea le-a pus în umbră.

— Mi s-a spus că femeia a păcălit şi pe un doctor foarte abil.

— Da, confirmă McAllister. Unul dintre cei mai buni internişti de colonie.

— Un englez, adăugă Lin.

— Nu era nevoie să specifici, domnule maior. După cum nu era nevoie să te etichetezi drept „chinez” un pic mai devreme. Nu sunt rasist. Lumea poate nu o ştie dar nu avem timp pentru aşa ceva.

Havilland se îndreptă către birou; îşi aşeză servieta diplomat pe el, o deschise şi scoase un plic gros, maroniu, cu contururi negre.

— Aţi cerut dosarul Treadstone. Se află aici. Nu este nevoie să-ţi mai spun că nu poate părăsi această încăpere, iar când nu îl studiezi, el trebuie închis în seif.

— Vreau să încep cât de repede posibil.

— Crezi că vei găsi ceva în el?

— Nu am alt loc unde să caut. Şi pentru că veni vorba, eu m-am mutat într-un alt birou, la câteva uşi de aici. Iar seiful e în încăperea aceasta.

— Poţi să intri aici ori de câte ori ai nevoie. Cât i-aţi relatat maiorului?

— Numai ceea cea am fost instruit să-i relatez. McAllister privi la Lin Wenzu.

— S-a plâns în mod repetat că ar fi trebuit să i se spună mai mult. Poate că are dreptate.

— Nu mă aflu în situaţia de a insista asupra cererii mele, Edward. Londra a fost fermă, domnule ambasador. Bineînţeles, accept condiţiile.

— Nu doresc să „accepţi” nimic, domnule maior. Doresc să fii mai înspăimântat decât ai fost vreodată în viaţa dumitale. Îl vom lăsa pe domnul McAllister să cerceteze în linişte dosarul şi vom face o plimbare. În timp ce veneam, am văzut o grădină superbă. Mă însoţeşti?

— Va fi un privilegiu, domnule.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc de aceasta, însă este necesar. Trebuie să înţelegi foarte bine cum stau lucrurile. Trebuie neapărat să o găsim pe femeia aia!

*

* *

Marie stătea la fereastră în apartamentul Catherinei Staples şi privea în jos la trecătorii grăbiţi. Străzile erau aglomerate, ca întotdeauna şi pe ea o bătea din ce în ce mai des gândul de a părăsi apartamentul şi de a se pierde în mulţime. Spera ca, ieşind afară, să-l găsească pe David. Cel puţin avea să se mişte, să privească, să audă, să spere – nu să stea aici închisă hărţuită de gânduri. Însă nu putea părăsi locuinţa. Dar îi promisese Catherinei că va sta în casă, că nu va primi pe nimeni şi că nu va răspunde la telefon decât dacă după un apel iniţial, va urma imediat altul. Însemna atunci că sună Catherine Staples.

Draga de Catherine, încerca să-şi ascundă teama dar nu reuşea; întrebările sale puse prea rapid, prea pe nerăsuflate, reacţiile ei uimite la răspunsurile primite, apoi privirile rătăcite o trădau. Marie vedea cum gândurile îi goneau în toate părţile, îi vedea privirile speriate, îi auzea răsuflarea tăiată. Nu ştia prea multe amănunte, dar era sigură că Staples, cunoştea lumea

întunecată a Orientului Extrem mai bine decât mulţi alţii. Iar când o asemenea persoană încerca să-şi ascundă teama produsă de cele ce auzea, însemna că lucrurile erau mult mai serioase decât îşi putea închipui ea. Telefonul. Două apeluri. Tăcere. Apoi un al treilea. Marie aleargă la masa de lângă canapea şi ridică receptorul de cum începu cel de-al treilea târât.

— Marie, atunci când mincinosul ăla de McAllister ţi-a vorbit ţie şi soţului tău, a menţionat un cabaret din Tsim Sha Tsui, dacă-mi aduc bine aminte. Am dreptate?

— Da. A spus că o mitralieră UZI…

— Ştiu, draga mea. Aceeaşi armă se presupune că a fost folosită pentru a-i ucide pe soţia *taipanului* şi iubitul ei în Macao, nu-i aşa?

— Exact.

— Dar a spus ceva despre cei asasinaţi în cabaretul din Kowloon?

Marie se gândi.

— Nu, nu cred. Tot ceea ce ne-a dezvăluit a fost în legătură cu arma.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură. Mi-aş aduce aminte dacă ar fi altfel.

— Sunt convinsă că ai face-o, aprobă Staples.

— Am revenit asupra acestei conversaţii de o mie de ori. Ai mai aflat ceva?

— Da. Nici un asasinat de genul celui descris de McAllister nu a avut vreodată loc la hotelul Lisabona din Macao.

— Afacerea a fost muşamalizată. Bancherul a avut grijă de asta.

— Nu putea avea mai multă grijă – sau influenţă – decât sursa mea, care e infailibilă. Şi are la îndemână o monedă cu mult mai importantă – o ştampilă care asigură venituri mari pe vreme îndelungată. Asta, bineînţeles în schimbul unor informaţii.

— Catherine, ce vrei să spui cu asta?

— Aceasta este ori cea mai stângace operaţiune pe care am pomenit-o vreodată, ori un plan inteligent conceput cu scopul de a-l implica pe soţul tău în chestiuni la care nu s-ar fi gândit niciodată şi cu siguranţa că niciodată nu ar fi fost de acord. Presupun că cea din urmă variantă este cea mai aproape de adevăr.

— De ce spui asta?

— Un bărbat a sosit în această după-amiază la aeroportul Kai-

tak, un om de stat care întotdeauna a fost mai mult decât un simplu diplomat. Noi toţi ştim asta, dar lumea din afară nu. Vestea sosirii sale a fost transmisă de toate telexurile. Când mass-media a încercat să-l intervieveze a refuzat, pretinzând că se află în vacanţă în îndrăgitul său Hong Kong.

— Şi ce-i cu asta?

— Acest om nu a avut niciodată în viaţa sa o vacanţă.

*

* *

McAllister ieşi în fugă în grădina cu straturi de trandafiri, mobilă albă de fier forjat şi heleştee artificiale. Pusese dosarul Treadstone la loc sigur, dar informaţia îi era definitiv întipărită în minte. Unde se aflau cei doi? Unde se afla Lin?

Uite-i! Aşezaţi pe o bancă sub un cireş. Lin stătea aplecat înainte, hipnotizat. McAllister nu mai putu răbda; o rupse la fugă, până când ajunse, în dreptul cireşului şi privi fix la maiorul din Brigada Specială, a MI6.

— Lin! Când nevasta lui Webb a primit acel telefon de la soţul ei – atunci când l-ai întrerupt tu – ce i-a spus ea exact?

— A pomenit de o stradă din Paris unde se află un şir de copaci, copacii ei favoriţi, cred că a spus, răspunse Lin, surprins, încerca evident să-i spună unde se găseşte, dar s-a înşelat.

— Avea completă dreptate! Când te-am întrebat înainte, ai spus că a adus vorba de o stradă în Paris unde se petrecuseră lucruri îngrozitoare, sau cam aşa ceva…

— Acestea sunt chiar cuvintele ei, îl întrerupse maiorul.

— Şi că îi mulţumeşte lui Dumnezeu că eşti aici.

— Exact.

— La Paris un om a fost omorât în faţa ambasadei, un om care a încercat să-i ajute pe amândoi!

— Ce vrei să spui, McAllister? interveni Havilland.

— Şirul de copaci, copacul ei preferat. Arţarul, frunza de arţar. Simbolul Canadei! În Hong Kong, nu există o ambasadă canadiană, dar există un consulat. Acesta este locul lor de întâlnire. Povestea se repetă. Tot ceea ce s-a petrecut la Paris se repetă!

— Ai alertat ambasadele, consulatele?

— Am alertat pe dracu'! explodă Subsecretarul de Stat. Ce puteam să anunţ? Am jurat că voi păstra tăcerea, v-aduceţi aminte?

— Ai perfectă dreptate. Admonestarea ar fi fost meritată.

— Nu ne puteţi împiedica să acţionăm, domnule ambasador, spuse Lin. Sunteţi o persoană pe care o stimez profund, dar sunt şi printre noi unii care merită o măsură de respect, dacă vreţi să ne facem datoria. Acelaşi respect pe care adineauri mi l-aţi acordat dezvăluindu-mi această istorie înfricoşătoare. Sheng Chon Yang. Incredibil!

— Discreţia trebuie să fie absolută.

— Va fi, spuse maiorul.

— Consulatul canadian... spuse Havilland. Să-mi fie adusă lista completă a personalului.

CAPITOLUL 16

Telefonul sună la ora cinci după-amiază. Bourne era pregătit. Nu fu pomenit nici un nume.

— Totul este aranjat, spuse cel care sunase. Trebuie să fim la graniţă puţin înainte de ora nouă, când se schimbă gărzile. Viza pentru Shenzen va fi verificată sumar. Nimeni nu se va atinge de ea. Odată trecut peste graniţă, te vei descurca singur, dar nu te vei mai putea întoarce prin Macao.

— Atunci cum voi proceda? Dacă ceea ce mi-ai spus este adevărat şi lucrurile merg bine, mă va însoţi cineva.

— Nu voi fi eu acela. Eu doar te voi conduce la plecare şi voi fi la locul stabilit. După aceasta, te părăsesc.

— Ăsta nu e un răspuns la întrebarea mea.

— Ieşirea e mai puţin dificilă decât intrarea, doar dacă nu te găsesc cu ceva marfa de contrabandă.

— Nu e cazul.

— Îţi sugerez să simulezi că eşti beat. Nu este un lucru neobişnuit. Există o pistă pentru avioane dincolo de Shenzen folosită de…

— O ştiu.

— Te-ai urcat într-un avion greşit, să zicem, ceea ce, de asemenea, nu este ieşit din comun. Orarele nu sunt strict respectate în China.

— Cât pentru diseară?

— Patru mii, în monedă Hong Kong şi un ceas nou.

— De acord.

*

* *

— La zece mile în nordul statului Gongbei se pot zări dealurile înălţându-se, devenind treptat un rând de munţi tineri, împăduriţi. Jason şi adversarul său de pe aleea din Macao înaintau pe drumul de pământ. Chinezul se opri şi privi în sus, la dealurile ce se înălţau înaintea lor.

— Încă cinci-şase kilometri şi vom ajunge în câmp deschis, îl traversăm şi urcăm către cel de-al doilea nivel al pădurii. Trebuie să fim prudenţi.

— Eşti sigur că se vor afla acolo?

— Eu am transmis mesajul. Dacă vom vedea un foc de tabără, înseamnă că sunt acolo.

— Ce conţinea mesajul?

— Se cerea o întâlnire.

— Şi de ce dincolo de graniţă?

— Ea putea avea loc numai în afara graniţei. Şi asta făcea parte din conţinutul mesajului.

— Dar nu cunoşti motivul.

— Eu sunt numai un mesager. Pe de altă parte, lipseşte echilibrul.

— Ai mai spus asta şi aseară. Ce vrei să spui?

— Nu pot să-mi explic nici mie însumi.

— Ar putea fi din pricină că această întâlnire trebuie să aibă loc aici? În China, adică?

— Aceasta ar fi numai o parte.

— Mai e şi altceva?

— *Wen ti,* spuse ghidul. Presimţiri.

— Cred că înţeleg.

Şi Jason într-adevăr înţelesese. Fusese stăpânit de aceleaşi presimţiri atunci când aflase că asasinul ce-şi spunea Bourne călătorea într-un vehicul oficial al Republicii Populare Chineze.

— Ai fost prea generos cu grănicerul. Ceasul era prea scump.

— S-ar putea să mai avem nevoie de el.

— S-ar putea să nu mai fie în acelaşi post.

— Îl voi găsi.

— Va vinde ceasul.

— Perfect. Îi voi da altul.

*

* *

Cu precauţie se târau prin iarba înaltă a câmpului, înaintând pe bucăţi. Bourne se afla în urma ghidului. Privea atent în toate părţile, intuind prezenţe în locuri ascunse. Nori repezi, plutind aproape de pământ, împiedicau lumina lunii să-i învăluie, dar, din când în când razele izbuteau să răzbată şi să lumineze pentru puţin timp toată întinderea. Ajunseră la o porţiune plantată cu arbori înalţi şi începură să-şi croiască drum printre ei. Chinezul se opri şi întorcându-se spre Bourne, ridică amândouă braţele.

— Ce este? şopti Jason.

— Trebuie să mergem încet şi să nu facem zgomot.

— Patrule?

Ghidul dădu din umeri.

— Nu ştiu. Dar ceva nu-mi place.

Înaintau greu prin pădurea deasă, oprindu-se la fiecare ţipăt al unei păsări speriate, urmat de un fâlfâit de aripi. Foşnetul frunzelor era pătrunzător; greierii îşi cântau necontenit simfonia monotonă. O bufniţă singuratică uguia, pentru a primi răspuns de la o alta şi creaturi mici, asemănătoare nevăstuicilor, se strecurau printre tufişuri. Bourne şi ghidul său ajunseră la capătul arborilor înalţi; în faţa lor se întindea o altă câmpie, aflată în pantă şi acoperită de iarbă înaltă. În depărtare se vedeau contururile întunecate ale altei păduri.

Dar mai era şi altceva. O licărire în vârful unui deal, către marginea pădurii. Un foc de tabără! Bourne trebuia să-şi înfrâneze dorinţa de a se ridica şi de a o lua la goană peste câmp pentru a ajunge lângă foc! Răbdarea însemna acum totul, iar el se găsea într-un mediu pe care-l cunoştea atât de bine; vagi aduceri aminte îi spuneau să aibă încredere în sine însuşi – îi spuneau că el era cel mai bun din câţi existau. Răbdare. Va traversa câmpul, apoi îşi va croi drum tăcut până în vârful dealului, unde va găsi un loc de unde să vadă focul şi locul de întâlnire. Va aştepta şi urmări totul; va şti când să acţioneze. O făcuse atât de des în trecut – nu-şi mai amintea exact când şi cum, însă modelul îl avea în subconştient. Un om va părăsi acel loc iar el i-o va lua pe urme neobservat ca o pisică, până când se ivi momentul. Atunci va fi al lui.

Marie, nu voi da greş de asta dată. Pot să acţionez cu un gen de puritate înfricoşătoare acum – sună straniu, dar ştiu că este adevărat... Pot urî cu puritate – pentru că de la ură am plecat, ştiu bine. Trei cadavre însângerate pe malul unui râu m-au învăţat să adâncesc această, această ură. Niciodată nu voi lăsa să se mai repete. Nu vreau sa te contrazic iubirea mea, dar ai greşit atunci în Geneva, ai greşit la Paris. Sunt un ucigaş.

— Ce-i cu tine? şopti ghidul, apropiindu-şi tâmpla de a lui Jason. Nu-mi urmăreşti semnalul!

— Îmi pare rău. Mă gândeam la ceva.

— Şi eu la fel, *peng you!* La vieţile noastre!

— Nu trebuie să te îngrijorezi, poţi pleca acum. Văd focul acolo, în susul dealului.

Bourne scoase banii din buzunar.

— Aş prefera să-mi continui singur drumul. Unul are mai puţine şanse de a fi prins decât doi.

— Şi dacă mai sunt şi alţii – patrule? M-ai învins în Macao, dar

nici eu nu sunt de lepădat.

— Dacă există asemenea oameni, intenţionez să găsesc unul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Vreau o armă. Nu puteam risca să trec una peste graniţă.

— *Aiya!*

Jason îi înmâna banii ghidului.

— Sunt toţi. Nouă mii cinci sute. Vrei să te retragi în pădure şi să-i numeri? Pot să-ţi împrumut o lanternă de buzunar.

— Nu mă pot îndoi de cel care a fost mai bun decât mine. Ar fi sub demnitatea mea.

— Sună bine, dar nu se ştie niciodată. Du-te, pleacă de aici. Acum e teritoriul meu.

— Dar acesta este pistolul meu, spuse ghidul, scoţând o armă de la centură.

I-o întinse lui Bourne şi luă banii.

— Foloseşte-l dacă trebuie. Încărcătorul este plin – ai nouă gloanţe. Am reuşit să ies cu el neobservat. Francezul m-a învăţat.

— Ai trecut cu ăsta peste graniţă?

— Tu ai adus ceasul, nu eu. Aş fi putut să-l las să cadă discret într-o ladă de gunoi, însă am văzut faţa satisfăcută a grănicerului. N-o să mai ai nevoie de el la întoarcere.

— Mulţumesc. Dar trebuie să-ţi spun că, dacă m-ai minţit, te voi găsi. Fii sigur de asta.

— În cazul acesta, minciuna nu-mi aparţine iar banii îţi vor fi înapoiaţi.

— Eşti un om pe cinste.

— M-ai întrecut. Cu tine trebuie să mă port cinstit.

*

* *

Bourne se târî încet, foarte încet, peste întinderea de iarbă înaltă, plină de urzici pe care încerca să le înlăture de pe gât şi de pe frunte, fericit că şi pusese jacheta de nylon care acum îl proteja de usturimea lor. Instinctiv, ştia un lucru pe care ghidul său nu-l cunoştea şi care era motivul pentru care nu voise ca orientalul să-l însoţească. Un câmp cu iarbă înaltă era cel mai potrivit loc pentru grăniceri; plantele se mişcau atunci când intruşii încercau să pătrundă neobservaţi. Trebuia deci să fie atent la felul în care se mişca iarba şi să înaintezi odată cu bătăile răzleţe de vânt.

Zări pădurea şi primii copaci înălţându-se acolo unde iarba

înceta să mai crească. Se ridică pe vine, apoi, brusc, se lăsă la loc şi rămase nemişcat. La dreapta, în faţa sa, un bărbat stătea la marginea câmpului cu o puşcă în mâini urmărind pajiştea în lumina intermitentă a lunii şi căutând cu privirea locuri unde iarba se unduia împotriva vântului. O rafală coborî învârtejit panta munţilor. Bourne înainta cu ea ajungând până la trei metri de patrulă. Centimetru cu centimetru, se târî până la marginea câmpului. Se afla acum paralel cu bărbatul a cărui privire era aţintită înainte şi nu în lături. Jason se ridică puţin, astfel încât să poată vedea în tufişul dens. Soldatul privi înspre stânga. Acum!

Bourne ţâşni din iarbă şi, repezindu-se înainte, se năpusti asupra lui. Speriat, paznicul întoarse instinctiv patul puştii pentru a evita atacul neaşteptat. Jason apucă ţeava, întorcându-i-o deasupra capului şi o izbi în jos în craniul expus. Apoi în acelaşi timp îi înfipse genunchiul în coşul pieptului. Paznicul se prăbuşi. Bourne îl trase rapid către iarba înaltă, ascunzându-l vederii. În câteva clipe, îi scoase haina şi îi smulse cămaşa, rupând materialul în fâşii. Câteva minute mai târziu, bărbatul era legat într-un asemenea mod încât cu fiecare mişcare pe care ar fi făcut-o şi-ar fi strâns mai puternic legăturile improvizate. Gura îi era astupată cu un căluş, fixat cu una din mânecile sfâşiate.

În mod normal, ca întotdeauna până acum – iar Bourne ştia instinctiv că aşa procedase mereu în împrejurări similare – ar fi luat-o la fugă peste câmp, spre focul de tabără. Studie figura orientalului căzut în stare de inconştienţă; ceva îl neliniştea – un element nu corespundea. Se aşteptase ca acesta să fie îmbrăcat în uniforma armatei chineze, deoarece avea foarte clară în minte imaginea vehiculului guvernamental din Shenzen şi ştia cine se afla înăuntru. Dar nu era numai absenţa unei uniforme ci îmbrăcămintea însăşi pe care o purta acest om. Era sărăcăcioasă şi îmbâcsită de un miros de untură râncedă. Se aplecă şi îl întoarse cu faţa în sus, apoi îi deschise gura: avea dinţi puţini, înnegriţi de carii. Ce fel de paznic era acesta, ce fel de soldat? Era, fără îndoială, un criminal brutal, cu experienţă, scos din fundăturile Orientului, unde viaţa unui om era lipsită de importanţă şi fără nici o valoare. Şi totuşi, persoanele care urmau să participe la întâlnire negociau cu zece mii de dolari. Preţul pe care-l plăteau pentru o viaţă umană era foarte ridicat. Ceva nu era în regulă.

Bourne apucă puşca şi se târî mai departe. Nevăzând nimic, neauzind nimic, în afară de zgomotele pădurii din faţă, se ridică

în picioare şi o luă la goană printre copaci. Urcă repede, tăcut, oprindu-se ca şi mai înainte la fiecare ţipăt al vreunei păsări, la fiecare fâlfâit de aripi, la fiecare încetare bruscă a simfoniei greierilor. Nu se mai târa, ci, înainta aplecat, ţinând ţeava puştii ca pe o bâtă pe care ar fi folosit-o ca atare dacă era nevoie. Nu-şi putea permite focuri de armă, decât într-un caz extrem; altfel n-ar fi făcut decât să-şi alerteze duşmanii. Capcana se închidea, acum era pur şi simplu o chestiune de răbdare; răbdare şi finalul va veni atunci când fălcile acesteia se vor închide cu un trosnet. Ajunse în vârful dealului, alunecând fără zgomot în spatele unui bolovan de la marginea taberei. Lăsă încet puşca jos şi scoase de la centură arma pe care i-o dăduse ghidul, apoi aruncă o privire asupra taberei.

Ceea ce se aşteptase să găsească, jos, în câmp, zări acum. Un soldat chinez în picioare, îmbrăcat în uniformă, cu un pistol în tocul de la şold, stătea la şase-şapte metri în stânga focului. Ca şi cum ar fi dorit să fie văzut dar nu identificat. Ceva nu era în regulă. Soldatul privi la ceas; aşteptarea începuse.

Ea dură aproape o oră. Soldatul fumase cinci ţigări; Jason stătuse nemişcat, de abia respirând. Apoi, lucrurile se petrecură încet, pe tăcute, fără surle şi trâmbiţe – o apariţie lipsită de dramatism. O a doua siluetă ieşi din umbră, dând la o parte crengile copacilor. Fără nici un avertisment, răbufniră fulgere din înaltul cerului întunecat, orbindu-l pe David Webb şi copleşindu-i mintea lui Jason Bourne.

Căci, de îndată ce bărbatul apăru clar în lumina focului, Bourne simţi că se sufocă şi începu să strângă cu disperare ţeava armei ca să nu urle – sau să ucidă. Avea în faţă propria sa stafie, o apariţie obsedantă venită din trecutul îndepărtat pentru a-l urmări; nu mai avea importanţă acum cine vâna pe cine. Chipul acestui om era chipul său şi totuşi nu chiar al său – probabil era aşa cum va fi fost el înainte ca bisturiul chirurgului său să i-l fi schimbat pentru a deveni Jason Bourne. La fel ca şi trupul înalt şi suplu, faţa era mai tânără – mai tânără decât a mitului pe care îl copia şi în acea tinereţe se găsea forţa: forţa lui Delta din Meduza. Era incredibil. Până şi mersul de pisică sălbatică, elastic, prudent şi braţele lungi ţinute relaxat pe lângă corp, atât de evident experte în arta de a ucide, toate îi aparţinuseră odată. Era Delta, Delta despre care-i se spusese. Delta care devenise Cain şi, în cele din urmă, Jason Bourne. Se vedea pe sine şi totuşi pe altul. În orice caz, vedea un ucigaş. Un asasin.

O pocnitură se făcu auzită în depărtare, peste zgomotele pădurii montane. Asasinul se opri în loc, apoi se răsuci şi plonjă spre dreapta în timp ce soldatul se lăsa să cadă la pământ. Tiruri sacadate de arme automate erupseră asurzitor din pădure, gloanţele spintecau pământul în timp ce ucigaşul se rostogolea îndepărtându-se de focul de tabără, adăpostindu-se sub copaci. Soldatul chinez şedea sprijinit pe un genunchi, trăgând sălbatic în direcţia asasinului.

Apoi incidentul asurzitor căpătă amploare. Nu se trăgea dintr-o anume poziţie, ci dinspre trei locuri separate. Exploziile erau imense. O grenadă distruse tabăra, urmată de o a doua care dezrădăcină copacii şi incendie ramurile uscate, bătute de vânt. În sfârşit o a treia, la înălţime în aer, izbucni cu o forţă enormă în zona pădurii de unde se trăsese cu mitraliera. Dintr-o dată flăcările izbucniră pretutindeni, iar Bourne, protejându-şi ochii, ocoli bolovanul care-l adăpostise cu arma pregătită în mână. Asasinului i se pregătise o capcană, iar el intrase în ea. Soldatul chinez era mort. Arma azvârlită la câţiva metri depărtare, împreună cu părţi din trup. O siluetă se ivi brusc gonind dinspre stânga către infernul care fusese focul de tabără. Se răsuci rapid şi o luă la fugă printre flăcări. Când se întoarse a doua oară îl zări pe Jason şi trase în direcţia lui. Asasinul revenise, sperând să-i ademenească şi să-i ucidă pe cei care încercaseră să-i ia viaţa. Răsucindu-se, Bourne făcu un salt spre dreapta, apoi spre stânga, după care se lăsă să cadă la pământ, cu ochii fixaţi în direcţia bărbatului ce fugea. Ţâşni în picioare şi se repezi pe urmele lui. Nu putea să-l lase să scape! O luă la goană prin focul mistuitor; silueta din faţa sa se strecura cu multă uşurinţă printre arbori. Acesta era criminalul! Impostorul care se dădea drept monstrul care îngrozise Asia şi care folosea legenda pentru scopurile sale proprii. Cel care-i furase numele şi femeia pe care o iubea. Bourne alerga cum nu mai alergase niciodată în viaţa lui, ocolind copacii şi sărind peste tufişuri cu o uşurinţă care punea în umbră toţi anii trecuţi de la Meduza. Făcea parte acum din nou din ea! El era Meduza! Cunoştea pădurile: fiecare pădure era o junglă iar fiecare junglă era aliatul său. Supravieţuise junglelor; fără să se gândească – numai simţind – ştia potecile sinuoase, gropile şi râpele abrupte ce i se deschideau în cale. Se apropia din ce în ce mai mult, cu fiecare pas! Şi deodată, ucigaşul se afla acolo, la numai câţiva metri în faţa sa!

Cu ceea ce i se păru a fi ultima sa suflare, Jason se năpusti

asupra impostorului – Bourne contra Bourne! Mâinile i se transformară în ghearele unei pisici sălbatice, care apucară cu ură umerii omului ce alerga în fata sa; degetele se înfipseră în carne şi îl traseră pe criminal înapoi; cu călcâiele bine proptite în pământ îl izbi cu genunchiul drept în şira spinării. Furia îi era atât de mare încât trebui să facă o sforţare pentru a nu ucide. Trebuia să-l lase în viaţă căci el era garanţia libertăţii sale şi a Mariei!

Asasinul urlă în timp ce adevăratul Jason Bourne îi prindea ca într-un cleşte gâtul, apoi îi răsucea capul într-o parte, doborându-l. Căzură amândoi la pământ, Bourne cu antebraţul încleştat pe gâtul asasinului, cu mâna stângă încordată, lovindu-l repetat în abdomen, forţând aerul să iasă din trupul din ce în ce mai slab.

Dar chipul? Chipul? Unde era chipul care venea din trecutul întunecat? Unde era apariţia care dorea să-l trimită înapoi într-un iad pe care memoria îl cenzurase? Unde era chipul acela? Nu-l găsea.

— Delta! urlă bărbatul de dedesubtul său.

— Cum ai spus? strigă Bourne.

— Delta! ţipă silueta ce se zvârcolea. Cain e pentru Carlos, Delta e pentru Cain!

— Blestematule! Cine…

— D’Anjou! Sunt d’Anjou! Meduza! Tam Quan! Nu purtam nume, numai simboluri! Pentru numele lui Dumnezeu, Parisul! Luvrul! Mi-ai salvat viaţa la Paris – aşa cum ai salvat atâtea în Meduza! Sunt d’Anjou! Ţi-am spus ce trebuia să ştii atunci, la Paris! Tu eşti Jason Bourne! Dementul care vrea să scape fugind este numai o creaţie! Creaţia mea!

Webb privi la faţa contorsionată de dedesubtul său, la mustaţa sură perfect îngrijită şi la părul cărunt care încadra un chip trecut de prima tinereţe. Coşmarul revenise… Se afla iar în junglele infestate ale Tam Quan-ului fără cale de scăpare, cu moartea înconjurându-l de peste tot. Apoi, dintr-o dată, fu la Paris, apropiindu-se de treptele Luvrului în lumina orbitoare a soarelui de după-amiază. Împuşcături. Maşini scrâşnind din roţi, o mulţime ţipând cu disperare. Trebuia să-l salveze pe omul de dedesubtul său! Chipul venit din Meduza şi care ar fi putut înlocui piesele lipsă ale acestui joc nebunesc!

— D’Anjou? şopti Jason. Eşti d’Anjou?

— Dacă îmi dai voie să respir, bolborosi înăbuşit Francezul, îţi spun o poveste. Sunt sigur că şi tu ai una să-mi spui.

*

* *

Philippe d'Anjou cuprinse dintr-o privire tabăra, acum o ruină fumegândă. Se închină, apoi percheziţiona buzunarele „soldatului" mort, scoţând toate lucrurile de valoare pe care le găsi.

— Îi dăm liber celui de jos când plecăm, spuse el. Numai există altă cale de acces spre locul acesta. De aceea l-am postat acolo.

— Şi ce i-ai spus să urmărească?

— Ca şi tine, am făcut parte din Meduza. Întinderile de iarbă – mai puţin pentru poeţi şi agricultori – sunt deopotrivă căi de acces şi capcane. Luptătorii de guerilă ştiu asta. Noi o ştim bine.

— N-aveai cum să prevezi că am să apar eu.

— Nu. Dar am anticipat fiecare mişcare pe care ar fi putut-o face blestemata mea creaţie. Trebuia să sosească neînsoţit. Instrucţiunile erau clare, dar cine ar fi putut să aibă încredere în el şi cu atât mai puţin eu?

— Mă depăşeşti.

— Face parte din istorisire. O vei auzi.

Coborâră printre arbori, mai vârstnicul d'Anjou agăţându-se de trunchiuri şi de puieţi pentru a-şi uşura mersul. Ajunseră în câmp şi auziră ţipetele înăbuşite ale paznicului legat, în timp ce înaintau pe întinderea cu iarbă înaltă. Bourne tăie fâşiile de pânză cu cuţitul, iar Francezul îl plăti.

— *Zou ba!* se răsti d'Anjou.

Omul dispăru în întuneric.

— E un gunoi. Sunt toţi nişte gunoaie, dar omoară pentru bani şi apoi dispar.

— Ai încercat să-l ucizi astă-seară întinzându-i o capcană, nu-i aşa?

— Da. Am crezut că a fost rănit de explozii. De aceea am alergat după el.

— Eu am presupus că s-a-ntors să-ţi cadă în spate.

— Da, aşa procedam în Meduza…

— De aceea am crezut că eşti el.

Jason izbucni furios.

— Ce-ai făcut?

— Face parte din istorisire.

— Vreau s-o aud. Acum!

— La câteva sute de metri mai încolo, spre stânga, e o întindere netedă de pământ, spuse Francezul, arătând cu mâna. Pe vremuri era o păşune, însă astăzi este folosită ca loc de

aterizare pentru elicoptere, la întâlnire cu un asasin. Hai până acolo, să ne odihnim puţin. Vom putea discuta în linişte. Chiar dacă focul va atrage atenţia cuiva din sat.

— Satul se află la opt kilometri depărtare.

— N-are a face. Asta e China.

*

* *

Norii se împrăştiaseră, alungaţi de vântul nopţii iar luna, coborând pe cer, rămăsese totuşi destul de sus pentru a scălda în lumina sa vârfurile munţilor îndepărtaţi. Cei doi din Meduza stăteau aşezaţi pe pământ. Bourne îşi aprinse o ţigară în timp ce d'Anjou începu să vorbească.

— Îţi aminteşti atunci, la Paris, cafeneaua aglomerată unde am discutat după toată nebunia de la Luvru?

— Sigur. Carlos era cât pe aci să ne omoare pe amândoi în după-amiaza aceea.

— Iar tu era cât pe aci să-l prinzi.

— Dar nu l-am prins! Ce-i cu cafeneaua din Paris?

— Îţi spusesem atunci că vroiam să mă întorc în Asia. În Singapore, Hong Kong sau poate Seychelles. Aşa cred că am spus. Franţa nu mi-a plăcut niciodată. Sau poate eu nu i-am plăcut ei. După Dienbienphu – unde am pierdut totul din pricina trupelor noastre – speranţa că aş fi putut recupera ceva era deşartă şi lipsită de sens. Flecăreală fără rost din partea unor oameni de nimic. De aceea am intrat în Meduza. Singura cale de ieşire pentru mine era să câştige americanii.

— Îmi aduc aminte, spuse Jason. Dar ce legătură are asta cu ce s-a întâmplat astă seară?

— După cum se vede, am revenit în Asia. De vreme ce Carlos mă văzuse, fuga a fost pe ocolite, ceea ce mi-a dat timp să reflectez. A trebuit să fac o apreciere exactă a circumstanţelor şi posibilităţilor. Cum fugisem pentru a-mi salva viaţa, nu căram cu mine averi, dar nici lipit pământului nu eram. Mi-am asumat deci riscul de a mă reîntoarce la magazinul din St. Honore în acea după-amiază şi, sincer îţi mărturisesc, am luat până la ultimul sou[9], aflat sau nu la vedere. Ştiam combinaţia seifului care, spre fericirea mea era bine burduşit. Puteam acum să mă mut convenabil pe cealaltă parte a planetei, să scap de urmărirea lui Carlos şi să trăiesc o vreme în linişte. Dar ce rămânea să fac în continuare? Banii se duceau pe zi ce trecea iar darurile mele –

[9] Sou (lb. franceză) – sfanţ.

atât de vizibile în lumea civilizată – nu erau din cele care să-mi permită să-mi sfârşesc viaţa în confortul care-mi fusese furat. Totuşi, nu degeaba fusesem unul din şerpii din părul Meduzei. Dumnezeu mi-e martor, am descoperit şi mi-am dezvoltat talente pe care nici nu visasem că le am – apoi am aflat că moralitatea nu e neapărat o virtute. Fusesem nedreptăţit şi puteam la rându-mi să nedreptăţesc pe alţii. Străini nevăzuţi, necunoscuţi, încercaseră să mă ucidă de nenumărate ori, drept pentru care puteam să-mi asum responsabilitatea morţii, altora la fel de necunoscuţi. Vezi asemănare, nu-i aşa? Persoanele odată scoase din cauză, ecuaţia devenea abstractă.

— Aud numai imbecilităţi, replică Bourne.

— Înseamnă că nu mă asculţi, Delta.

— Nu sunt Delta.

— Foarte bine, Bourne.

— Nu sunt nici… spune mai departe… poate totuşi sunt.

— *Comment?*

— *Rien.* Dă-i drumul.

— Mi s-a părut evident că, neluând în considerare ce ţi se întâmplase la Paris – dacă ai câştigat sau ai pierdut, dacă ai fost ucis sau cruţat – Jason Bourne era un om terminat. Şi ştiam că Washington-ul n-ar fi recunoscut niciodată şi n-ar fi clarificat nimic; aveai pur şi simplu să dispari „*Beyond salvage*”[10], cred că este termenul.

— Ştiam, spuse Jason. Deci, eram terminat.

— *Naturellement.* Dar nu trebuiau să fie nici un fel de explicaţii, nu s-ar fi putut. *Mon Dieu,* asasinul pe care ei înşişi îl creaseră înnebunise – ucisese! Nu, nu s-ar fi dezvăluit nimic. Cei care au imaginat scenariul se retrag în cele mai întunecoase unghere atunci când văd că planurile lor „deviază”, cred că e expresia.

— Ştiam şi asta.

— *Bien.* Atunci poţi înţelege soluţia pe care am găsit-o pentru mine, pentru ultimele zile ale unui om bătrân.

— Încep să înţeleg.

— Bien encore. Aici în Asia era un vid. Jason Bourne nu mai exista, dar legenda lui încă trăia. Şi există indivizi care plătesc scump pentru serviciile unui asemenea om extraordinar. Ştiam ce am de făcut. Numai trebuia decât să-l găsesc pe actor…

— Actor?

---

[10] Beyond salvage (lb. engleză) – fără scăpare, (n. tr.).

— Dacă nu-ţi convine, să-i zicem impostor. Să-l găsesc şi să-l antrenez prin metodele aplicate – în Meduza, prin metodele celor mai bine pregătiţi membri ai acestei fraternităţi criminale ilegale. Am ajuns în Singapore şi am bântuit toate „peşterile surghiuniţilor”, adesea temându-mă pentru propria-mi viaţă, până când am găsit omul. Şi l-am găsit repede, aş putea spune. Era disperat; fugar de aproape trei ani, pentru a-şi salva viaţa, aproape tot timpul numai la câţiva paşi depărtare de cei care-l urmăreau. Englez, fost luptător din Trupele Regale de Comando, care s-a îmbătat într-o noapte şi a ucis şapte oameni pe străzile Londrei, într-o criză de furie. Datorită dosarului său remarcabil din timpul serviciului militar, a fost trimis la un spital de psihiatrie în Kent, de unde a evadat şi a reuşit – Dumnezeu ştie cum – să se îndrepte spre Singapore. Poseda toate atributele necesare; trebuia numai puţin cizelat şi ghidat.

— Semăna cu mine, aşa cum eram în tinereţe.

— Mult mai mult decât atât. Acum seamănă mult mai bine decât la început. Trăsăturile de bază erau la fel, de asemenea trupul înalt şi musculos, adevărate valori. N-a fost nevoie decât să-i îndreptăm nasul, mai proeminent şi să-i rotunjim bărbia, mai ascuţită decât îmi aduceam aminte să o fi avut tu ca Delta, fireşte. Erai schimbat la Paris, dar nu atât de mult încât să nu te mai recunosc.

— Un luptător de comando, spuse Jason încet. Se potriveşte. Cine este?

— Un om fără nume dar nu fără un trecut macabru, replică d’Anjou, uitându-se lung la munţii din depărtare.

— Nici unul pe care mi l-a dat vreodată nu era adevărat, nici unul cât de cât autentic. Îşi ascunde numele ca şi cum ar fi singurul refugiu din viaţa sa şi dezvăluirea lui i-ar aduce inevitabil moartea. Bineînţeles că are dreptate; circumstanţele de faţă îl îndreptăţesc să procedeze aşa. Dacă aş fi avut un nume, l-aş fi putut înainta autorităţilor britanice din Hong Kong. Computerele ar începe să funcţioneze. Londra şi-ar trimite specialişti şi ar începe o vânătoare pe care eu n-aş putea-o declanşa niciodată. Nu l-ar prinde niciodată viu – el n-ar permite aceasta iar lor puţin le-ar păsa – şi astfel scopul meu ar fi atins.

— De ce vor britanicii să-l extermine?

— E suficient să-ţi spun că, în timp ce Washington-ul îşi are pe cap Mai Lais-ul şi Meduza, Londra are o mult mai recentă unitate militară condusă de un ucigaş psihopat ce a lăsat în urma sa sute

de cadavre – fără nici o deosebire între inocenţi şi vinovaţi. Acest om deţine prea multe secrete care, dezvăluite, ar putea conduce la reacţii violente de răzbunare pe tot cuprinsul Orientului Mijlociu şi al Africii. Caracterul practic pe primul loc, ştii asta. Sau ar trebui să ştii.

— A condus o unitate militară britanică? întrebă Bourne, pe cât de surprins pe atât de îngrozit.

— Rangul de soldat nu-i de el, Delta. A fost făcut căpitan la douăzeci şi doi de ani apoi maior la douăzeci şi patru, când acest grad era aproape imposibil de obţinut datorită politicii duse de Whitehall. Fără îndoială că ar fi devenit general de brigadă sau chiar de armată dacă nu l-ar fi părăsit norocul.

— Asta ţi-a spus el?

— Da, în timpul crizelor sale regulate de furie şi beţie când ieşeau la iveală adevăruri groaznice – dar nu şi-a divulgat niciodată numele. Se întâmplau de obicei o dată sau de două ori pe lună şi ţineau câteva zile când se cufunda într-o mlaştină de beţie şi autodetestare. Cu toate acestea înainte să izbucnească era întotdeauna destul de coerent ca să-mi spună să-l leg, să-l ţin închis şi să-l apăr de el însuşi… Retrăia atunci evenimente oribile din trecutul său, cu o voce aspră, guturală. De cum punea stăpânire pe el băutura, începea să descrie scene oribile de tortură şi mutilare, interogatorii luate prizonierilor cărora le înţepa ochii cu cuţitul şi le tăia încheieturile mâinilor, după care le ordona să privească, în timp ce viaţa li se scurgea din vene. Pe cât am reuşit eu să adun fragmentele laolaltă, acest bărbat comandase multe dintre cele mai sălbatice raiduri împotriva revoltelor fanatice, înecate în băi de sânge, ale sfârşitului anilor şaptezeci şi începutului anilor optzeci, între Yemen şi Africa de Est. Într-un moment de jubilaţie etilică mi-a povestit cum lui însuşi Idi Amin i se tăia răsuflarea la auzul numelui său – atât de bine cunoscută îi era reputaţia de brută.

D’Anjou făcu o pauză, dând uşor din cap şi arcuindu-şi sprâncenele, semn galic de acceptare a inexplicabilului.

— Era subuman – este subuman – dar cu toate acestea rămâne ceea ce se cheamă un ofiţer şi un gentleman. Este un paradox, o totală contradicţie a omului civilizat… Râdea adesea la gândul că, trupele sale îl dispreţuiau numindu-l animal, totuşi nici unul, niciodată n-a îndrăznit să facă o plângere împotriva sa.

— De ce nu? întrebă Jason, tulburat şi îndurerat de ceea ce auzea. De ce nu l-au raportat?

— Pentru că întotdeauna îi salva pe cei mai mulţi dintre ei când, în toiul bătăliei, totul părea să fie fără speranţă.

— Înţeleg, spuse Bourne, lăsând cuvântul să se piardă în vânt. Nu, nu înţeleg, izbucni el nervos, ca înţepat pe neaşteptate. Structura unui comandament mai presus de toate, trebuie să-şi cunoască datoria. De ce îl suportau superiorii săi? Nu se poate ca ei să nu fi ştiut ce face!

— Din câte am înţeles din elucubraţiile sale, el reuşea să ducă la capăt misiuni pe care alţii n-ar fi fost în stare să le îndeplinească sau nu şi-ar fi asumat niciodată răspunderea pentru ele. A aflat secretul pe care noi, în Meduza, l-am învăţat cu mult timp în urmă. Trebuie să joci după regulile cele mai neîndurătoare impuse de inamic. Reguli care se schimbă numai în funcţie de tradiţii. Una peste alta, viaţa pentru alţii nu este nici pe deoparte ceea ce este în religia iudeo-creştină. Cum ar putea fi? Pentru atâţia, moartea este o eliberare din intolerabila condiţie umană.

— Dar viaţa le-a fost dată, pentru a şi-o trăi! insistă Jason aspru. A fi înseamnă a fi şi a gândi, adăugă David Webb. El e un sălbatic!

— Nu mai sălbatic decât a fost şi Delta odată. Tu însuţi ai scăpat pe atâţia dintre noi de la…

— Nu spune asta! protestă bărbatul din Meduza, tăindu-i vorba Francezului. Nu a fost acelaşi lucru.

— A fost însă o variantă, insistă d’Anjou. Până la urmă, nu motivele sunt cele care contează, nu-i aşa? Numai rezultatele. Sau nu te interesează să vezi realitatea? Ai trăit-o odată. Trăieşte oare acum Jason Bourne din minciuni?

— În momentul de faţă trăiesc pur şi simplu – de la o zi la alta, de la o noapte la alta – până când se va termina totul, într-un fel sau altul.

— Fii mai explicit, te rog.

— Când voi considera eu că este momentul sau o să trebuiască, replică Bourne rece. Prin urmare, omul a corespuns dorinţelor tale, nu-i aşa? Luptătorul tău de comando – maiorul fără nume. Este bun în ceea ce face.

— La fel de bun ca şi Delta – poate mai bun. Vezi, el n-are conştiinţă, deloc. Tu, pe de altă parte, pe cât de violent erai, aveai momente de compasiune. Ceva dinăuntrul tău o cerea. „Cruţă-l” spuneai, „este şi el soţ, tată, frate. Neutralizează-l dar lasă-l să trăiască, lasă-l să se poată bucura mai târziu…” Creaţia

mea, impostorul tău, n-ar face aceasta niciodată. El doreşte întotdeauna soluţia definitivă – moartea.

— Ce s-a întâmplat cu el? De ce i-a ucis pe oamenii ăia, la Londra? Beţia nu justifică ce a făcut, nu în cazul lui, care a fost ceea ce a fost.

— Justifică, dacă ai un mod de viaţă la care nu poţi renunţa.

— Dar arma o foloseşti numai dacă eşti ameninţat! Astfel suporţi consecinţele.

— În acea noapte la Londra n-a folosit nici o armă. Numai mâinile.

— Cum?

— A cutreierat străzile în căutarea unor duşmani imaginari – asta este ceea ce am înţeles din bălmăjelile lui. „Se vedea în ochii lor!" urla el. „Întotdeauna poţi citi din priviri! Ei ştiu cine sunt, ce sunt!" Crede-mă, Delta, a fost deopotrivă înspăimântător şi plicticos dar niciodată n-am auzit vreun nume, niciodată vreo referire exactă – alta decât la Idi Amin – pe care, de altfel, orice soldat beat îl menţionează pentru a epata. A-i implica pe britanici în Hong Kong înseamnă să mă implic pe mine însumi şi, după toate câte s-au întâmplat, n-aş putea-o face. Întreaga afacere a ajuns atât de departe încât m-am întors la metodele învăţate în Meduza. Ce faci cu mâna ta e sfânt. Tu ne-ai învăţat asta, Delta. Ne-ai repetat într-una – ne-ai ordonat să ne folosim imaginaţia. Este ceea ce am făcut eu în seara aceasta. Şi am dat greş, ca un moşneag neputincios.

— Răspunde-mi la întrebare, insistă Bourne. De ce i-a ucis pe oamenii aceia la Londra?

— Pentru un motiv pe cât de banal pe atât de lipsit de sens. Fusese respins şi mândria lui nu a putut suporta o asemenea lovitură. Sincer, mă îndoiesc că a fost altceva la mijloc. Cât despre plăcerile pe care şi le îngăduie, sexul pentru el este pur şi simplu o eliberare animalică; nu intră în discuţie nici un fel de afecţiune, deoarece nu e capabil de aşa ceva. *Mon Dieu,* a avut dreptate!

— Întreb din nou! Ce s-a-ntâmplat?

— Se întorsese, rănit, dintr-o misiune sângeroasă în Uganda şi se aştepta să-şi continue legăturile amoroase cu o femeie de care se despărţise când plecase din Londra – cineva, cred, de rang nobil, cum spun englezii, o revelaţie a tinereţii sale, fără îndoială. Însă ea a refuzat să-l mai vadă şi a angajat gărzi înarmate pentru a-i proteja reşedinţa din Chelsea după ce a

sunat-o el. Doi dintre ei erau printre cei şapte ucişi în acea noapte. Ea susţinea că temperamentul lui era necontrolabil, iar băutura îl transforma într-un asasin, ceea ce, de fapt, era adevărat. Dar pentru mine, el însemna omul de care aveam nevoie. În Singapore l-am urmărit ieşind dintr-un bar rău famat şi l-am văzut cum a încolţit doi pungaşi pe o alee – contrabandişti care tocmai câştigaseră o avere din vânzarea de droguri într-un loc mizerabil aflat pe malul mării. Am văzut când i-a lipit de un zid, despicându-le beregăţile cu o singură lovitură de cuţit şi golindu-le buzunarele. Am înţeles atunci că acesta era omul pe care-l căutam. Îmi găsisem noul Jason Bourne. M-am apropiat de el prudent, tăcut, cu mâna întinsă, oferindu-i mai mulţi bani decât furase din buzunarele victimelor sale. Am discutat. A fost începutul.

— Şi astfel Pygmalion a creat-o pe Galateea şi primul contract pe care l-ai acceptat a devenit Afrodita, care i-a dat viaţă. Bernard Show te-ar felicita, iar eu aş putea să te ucid pentru asta.

— La ce bun? Ai venit astă seară aici să-l găseşti. Eu am venit să-l distrug.

— Şi asta face parte din istorisirea ta, spuse David Webb luându-şi privirile de la Francez şi uitându-se la munţii din depărtare, gândindu-se la Maine şi la viaţa sa cu Marie, atât de violent schimbată. Ticălosule! strigă el brusc. Aş putea să te ucid! Ai cea mai vagă idee ce ai făcut?

— Asta este istorisirea ta, Delta. Lasă-mă să o termin pe a mea.

— Atunci spune-o… Ecoule[11]. Aceasta a fost numele tău, nu-i aşa? Ecoul?

Amintirile îi reveneau în minte.

— Da, aceasta a fost. O dată ai transmis Saigon-ului că nu faci nimic fără „bătrânul Ecou”. Trebuia să fac parte din echipa ta deoarece puteam să rezolv neplăcerile ivite cu şefii triburilor din sate, ceea ce alţii nu reuşeau să facă. Asta avea prea puţin de-a face cu simbolul meu alfabetic. Desigur, nu era nimic mistic. Trăisem în colonii timp de zece ani. Ştiam când Quan-si minţeau.

— Termină-ţi istorisirea, ordonă Bourne.

— Trădare, spuse d’Anjou cu braţele larg deschise. Exact aşa cum fuseseşi tu creat, tot aşa mi-am creat şi eu propriul meu Jason Bourne. Şi, întocmai cum ai înnebunit tu, la fel a făcut şi

[11] Echo.

creaţia mea. M-a trădat şi a devenit apoi realitatea care fusese invenţia mea. A devenit monstrul lui Frankestein, fără chinul lui interior. S-a îndepărtat de mine şi a început să gândească singur, să facă totul singur. Odată ce l-a părăsit disperarea – cu ajutorul meu de nepreţuit şi cu bisturiul unui chirurg – simţul propriei autorităţi i-a revenit, ca şi aroganţa şi urâţenia. Mă consideră acum o bagatelă. Chiar aşa m-a denumit, „bagatelă”! Un om de nimic care l-a folosit! Eu, care l-am făcut ceea ce este!

— Vrei să spui că încheie contracte pe cont propriu?

— Contracte perverse, groteşti şi extraordinar de periculoase.

— Dar prin intermediul tău, i-am dat de urmă prin aranjamentele tale la cazinoul Kam Pek. Masa numărul cinci. Numărul de telefon al unui hotel din Macao şi un nume.

— O metodă de a stabili legături pe care o găseşte destul de convenabilă pentru a o menţine. Şi de ce nu? Nu duce nicăieri şi apoi, ce pot face eu? Să anunţ autorităţile şi să declar: „Uitaţi ce e, domnilor, este vorba despre acest individ pentru care sunt într-o oarecare măsură responsabil şi care insistă să folosească aranjamentele create de mine în aşa fel încât el să poată fi plătit pentru a omorî oameni.” Îmi foloseşte chiar şi omul de legătură.

— Acest *Zhongguo-ren* foarte priceput în arte marţiale? D’Anjou privi spre Jason.

— Deci… aşa ai procedat, aşa ai găsit locul ăsta. Delta nu şi-a pierdut abilitatea, *n’est ce pas?* Omul meu mai trăieşte?

— Trăieşte şi e cu zece mii de dolari mai bogat.

— De altfel, eu însumi l-am folosit. I-am plătit cinci sute pentru a ridica şi a preda un mesaj.

— Care a determinat venirea impostorului aici, astă seară, oferindu-ţi astfel prilejul de a-l ucide. Ce te-a făcut să fii atât de sigur că va veni?

— Un instinct Meduzian şi cunoştinţe sumare despre un contract extraordinar pe care l-a făcut, un contract pe cât de profitabil pentru el pe atât de periculos pentru restul lumii, care ar putea arunca Hong Kong-ul în război şi paraliza întreaga colonie.

— Am mai auzit această teorie undeva, spuse Jason, aducându-şi aminte de cuvintele lui McAllister din acea seară în Maine. Dar nu-mi vine s-o cred. Când asasinii se ucid între ei, tot ei sunt cei care pierd. Se distrug singuri iar informatorii ies din umbră temându-se că vine rândul lor.

— Dacă victimele sunt din rândurile oamenilor obişnuiţi,

fireşte ai dreptate. Dar nu şi când ele reprezintă figuri politice pregnante ale unei naţiuni imense şi agresive.

Bourne îl privi fix pe d'Anjou.

— China? întrebă el încet.

Francezul dădu din cap în semn de aprobare.

— Cinci oameni au fost ucişi în Tsiu Sha Tsiu…

— Ştiu asta.

— Patru dintre aceste cadavre erau fără importanţă. Nu însă şi al cincilea. Acesta era vice-premierul Republicii Populare Chineze.

— Doamne Dumnezeule!

Jason se încruntă, în timp ce imaginea unei maşini îi revenea în minte. O maşină cu geamuri fumurii şi cu un asasin înăuntru. O maşină oficială aparţinând guvernului Chinei.

— Sursele mele îmi spun că „legăturile intime" dintre Casa Guvernamentală şi Beijing au fost distruse, dar caracterul practic şi aspectul exterior au reuşit totuşi să primeze. La urma urmelor, ce căuta vice-premierul în Kowloon? Era un astfel de lider important al Comitetului Central şi unul dintre cei corupţi? Dar, cum îţi spuneam, acesta a fost numai începutul. Nu, Delta. Omul acesta trebuie distrus înainte să accepte alt contract care ar putea să ne împingă pe toţi în prăpastie.

— Îmi pare rău, Ecoule. Nu omorât. Luat şi dus unei anumite persoane.

— Aceasta este deci istorisirea ta? întrebă d'Anjou.

— O parte din ea, da.

— Spune-mi tot.

— Numai ceea ce trebuie să ştii. Soţia mea a fost răpită şi adusă la Hong Kong. Pentru a o obţine înapoi – şi o voi face chiar dacă va trebui să vă ucid pe toţi – trebuie să dau cuiva în schimb creaţia ta ticăloasă. Iar acum sunt cu un pas mai aproape de ea, fiindcă tu mă vei ajuta şi înţeleg prin asta ajutor de nădejde. Dacă nu…

— Ameninţările nu-şi au locul, Delta, îl întrerupse fostul membru al Meduzei. Ştiu de ce eşti în stare. Te am văzut în acţiune. Tu îl vrei pentru motivele tale, iar eu îl vreau pentru ale mele. Scopul bătăliei este acelaşi.

CAPITOLUL 17

Catherine Staples insistă ca oaspetele său să bea încă un martini cu vodcă refuzând ea însăşi, pe motiv că avea paharul încă pe jumătate plin.

— Dar e şi pe jumătate gol, spuse ataşatul american în vârstă de treizeci şi doi de ani, zâmbind istovit şi nervos, în timp ce îşi dădea părul negru la o parte de pe frunte. E o prostie din partea mea, Catherine, adăugă el. Îmi pare rău, dar nu pot uita că ai văzut fotografiile alea – sigur, pe urmă mi-ai salvat cariera şi chiar viaţa. Blestemate fotografii!

— Nu le-a mai văzut nimeni cu excepţia inspectorului Ballantyne.

— Dar tu le-ai văzut.

— Sunt destul de în vârstă ca să-ţi pot fi mamă.

— Asta nu face decât să înrăutăţească situaţia. Mă uit la tine şi mă simt atât de ruşinat, atât de murdar.

— Fostul meu bărbat, pe unde s-o afla acum, mi-a spus odată că nu există absolut nimic care ar putea sau ar trebui să fie considerat murdar în relaţiile sexuale. Bănuiesc că a avut un motiv întemeiat pentru a face o astfel de afirmaţie, dar se întâmplă să cred că a avut dreptate. Hai, John, uită fotografiile alea. Eu le-am şi uitat.

— O să încerc.

Se apropie un chelner; băutura fu comandată printr-un semn.

— De când mi-ai dat telefon după-amiază am stat ca pe ace. Am crezut că au mai ieşit la iveală şi altele. Am avut atunci douăzeci şi patru de ore din care nu-mi amintesc nimic.

— Ai fost drogat. Din punctul acesta de vedere, n-ai nici o vină. Îmi pare rău că nu ţi-am spus dinainte dar ceea ce vom discuta acum n-are nimic de-a face cu afacerea aceea.

— Dacă mi-ai fi spus, mi-aş fi meritat şi eu salariul pe ultimele cinci ore.

— A fost o neglijenţă şi o cruzime din partea mea. Îmi cer scuze.

— Îţi sunt acceptate. Eşti o fată grozavă, Catherine.

— Apelez acum la sentimentele tale.

— Nu te baza prea mult pe ele.

— Atunci renunţă la cel de-al cincilea martini.

— Dar e numai al doilea.

— Un pic de linguşire nu strică nimănui.

Râseră discret. Chelnerul se înapoie cu băutura comandată de John Nelson; acesta îi mulţumi şi se întoarse către Catherine.

— Cred că nu ca să mă linguşeşti îmi oferi masă pe gratis la Plume. Locul ăsta nu este tocmai de nasul meu.

— Nici de-al meu, dar Ottawa şi-o poate permite. Se va crede despre tine că eşti o persoană foarte importantă. De fapt chiar eşti.

— Drăguţ din partea ta. Nimeni nu mi-a mai spus-o până acum. Mă aflu într-un post destul de bunicel aici pentru că am învăţat chineza. M-am gândit că, printre toţi cei recrutaţi din Ivy League, un tânăr absolvent al universităţii Iowa din bătrânul Fayette trebuie să-şi poarte singur de grijă.

— Şi ai făcut-o, Johnny. Consulatele te au în vedere. Cei de aici te apreciază extrem de mult şi au dreptate.

— Dacă o fac, o fac mulţumită ţie şi lui Ballantyne. Numai datorită vouă.

Nelson făcu o pauză, sorbind din martini şi privând la Catherine Staples pe deasupra paharului. Îşi coborî apoi băutura şi începu din nou.

— De ce, Catherine? De ce sunt o persoană importantă?

— Pentru că am nevoie de ajutorul tău.

— Orice. Fac orice pentru tine.

— Nu te pripi, Johnny. E o comedie al naibi de încurcată, până şi eu aş putea să mă înec în ea.

— Dacă cineva merită cu adevărat un ajutor din partea mea, atunci tu eşti acea persoană. În afara câtorva probleme minore, ţările noastre sunt vecine foarte bune şi, în realitate, se apreciază mult una pe cealaltă. Aşa că ne aflăm de aceeaşi parte a baricadei. Despre ce este vorba? Cu ce te pot ajuta?

— Marie St. Jacques… Webb, spuse Catherine, studiind faţa ataşatului.

Nelson clipi, privind fără ţintă, scormonindu-şi memoria.

— Nimic, spuse el. Numele nu-mi spune nimic.

— În regulă. Atunci să încercăm Raymond Havilland.

— Ah, asta e altă mâncare de peşte.

Ataşatul deschise ochii mari şi-şi înălţă capul.

— Toată lumea l-a aşteptat cu sufletul la gură. Iar el nici n-a trecut pe la consulat, nici măcar un telefon nu i-a dat şefului, care abia aşteptă să-şi vadă poza, cu el în ziare. Pentru că

Havilland e un monstru sacru. Se află aici de când lumea şi cred că face parte din aceia care au pus la cale multe.

— Atunci ştii că, în decursul anilor, ambasadorul tău aristocratic a fost implicat în mai mult decât nişte simple negocieri diplomatice.

— Nu se spune niciodată cu voce tare, dar numai un naiv nu s-ar gândi la faţa nevăzută a lucrurilor.

— Eşti sclipitor, Johnny.

— Doar atent. Deci, care este legătura între un nume pe care-l *cunosc* şi unul pe care nu-l cunosc?

— Asta aş vrea şi eu să ştiu. Ai vreo idee ce caută Havilland aici? Ai auzit ceva zvonuri?

— N-am nici cea mai vagă idee ce caută aici dar ştiu că nu vei da de el la vreun hotel.

— Presupun că are prieteni înstăriţi…

— Sunt sigur de asta, dar nu le va fi oaspete.

— Nu?

— Consulatul a închiriat în mod neoficial o reşedinţă în Victoria Peak şi un al doilea contingent din marina militară a fost adus cu avionul din Hawaii pentru serviciul de gardă. Nici unul dintre noi, funcţionarii mijlocii nu a ştiut nimic despre toate astea până acum câteva zile când s-a petrecut una dintre acele coincidenţe ciudate. Doi marinari au cinat în Wanchai iar unul dintre ei a achitat nota de plată cu un cec temporar emis de o bancă din Hong Kong. Ei bine, ştii şi tu cum e cu soldaţii, patronul i-a făcut zile fripte caporalului, nevrând să-i accepte cererea. Tipul i-a explicat că nici el nici prietenul său nu avuseseră timp să schimbe banii. Cecul era valabil aşa că, dacă dorea să se convingă, putea să ia legătura cu consulatul şi să discute cu ataşatul militar.

— Isteţ caporal, izbucni Staples.

— Dar „ne-isteţ” consulat, spuse Nelson. Cei din serviciul militar erau plecaţi, iar personalul de securitate, în obsesia lor fără margini în privinţa discreţiei, nici nu înregistraseră contingentul din Victoria Peak. Patronul a declarat mai târziu că soldatul îi arătase ceva acte şi că părea un tip de ispravă, aşa şi-a asumat riscul.

— S-a purtat rezonabil. Probabil n-ar mai fi fost aşa dacă soldatul s-ar fi comportat altfel. Din nou, isteţ marinar.

— Ba s-a comportat altfel. În dimineaţa următoare, la consulat. A citit legea din 1715 împotriva revoltelor într-un

veritabil limbaj de cazarmă şi cu un glas atât de ridicat încât l-am auzit şi eu din biroul meu, care se află la celălalt capăt al coridorului. Voia să ştie cine ne închipuim noi, ăştia civilii, că sunt ei, acolo, în vârful muntelui şi cum se face că nu au fost înregistraţi, de vreme ce se află acolo de o săptămână. Trebuie să-ţi spun că era pornit rău de tot.

— Şi dintr-o dată întregul consulat află că există o reşedinţă secretă în colonie.

— Tu ai zis-o, Catherine, nu eu. Dar îţi voi spune acum exact ce am fost instruiţi să declarăm – prin memorandumul alcătuit pentru întregul personal şi care a aterizat pe birourile noastre la o oră după ce plecase caporalul şi după ce petrecuse în prealabil douăzeci de minute cu câţiva clovni din securitate, foarte tulburaţi de cele petrecute.

— Însă ceea ce ai fost instruit să spui nu este ceea ce crezi.

— Fără comentarii, spuse Nelson. Reşedinţa din Victoria Peak a fost închiriată pentru confortul şi securitatea personalului guvernamental aflat în deplasare ca şi pentru reprezentanţii trusturilor americane care au afaceri pe teritorii.

— Gogoşi. În special partea din urmă. De când plătesc contribuabilii americani notele de plată pentru General Motors şi ITT?

— Washington-ul încurajează activ o expansiune a comerţului, în ton cu politica noastră de deschidere faţă de Republica Populară Chineză. Sună veridic. Dorim să înlesnim lucrurile, să le facem mai accesibile, iar locul ăsta e infernal de aglomerat. Încearcă tu să găseşti o cameră liberă la un hotel mai răsărit, în numai două zile.

— Vorbeşti de parcă ai fi învăţat o lecţie pe de rost.

— Fără comentarii. Ţi-am spus numai ceea ce am fost instruit să declar în cazul în care deschizi discuţia – ceea ce mi s-a părut că ai făcut.

— Bineînţeles. Am câţiva prieteni în Victoria Peak care se plâng că s-a stricat lumea din cartier, mai ales de când cu atâţia caporali în jur.

Staples sorbi din pahar.

— Şi Havilland e acolo? întrebă ea, punând paharul înapoi pe masă.

— Aproape sigur.

— Aproape?

— Ofiţerul nostru cu informaţiile – biroul ei se află lângă al

meu – a dorit să obţină câteva date despre el. A întrebat la biroul guvernatorului la ce hotel se află şi i s-a spus că nu locuieşte la nici un hotel. Atunci în a cui casă? Acelaşi răspuns. „Va trebui să aşteptăm până când ia el legătura cu noi, dacă o va face”, a spus şeful. Ordinul era ferm. Ambasadorul nu trebuia contactat sub nici un motiv.

— Deci se află în Victoria Peak, concluziona Staples. Şi-a ales o reşedinţă cu protecţie specială şi apoi a declanşat operaţiunea.

— Cine are legătură cu această doamnă Webb, Marie St. Ceva-Webb?

— St. Jacques. Da.

— Poţi să-mi spui mai multe despre ea?

— Nu acum – pentru binele tău cât şi al meu. Dacă am dreptate şi cineva ar crede că ai anumite informaţii, ai putea fi transferat în Reykjavik fără palton.

— Ai spus că nu ştii care e legătura între ei dar că ai dori să afli.

— În sensul că nu pot înţelege motivele, dacă legătura există. Cunosc numai o parte din istorisire şi aceasta cu destule lacune. Aş putea să greşesc.

Catherine sorbi o nouă înghiţitură de whisky.

— Uite, Johnny, continuă ea. Numai tu poţi să iei această hotărâre, iar dacă mă vei refuza, te voi înţelege. Trebuie să ştiu dacă venirea lui Havilland în Hong Kong are ceva de-a face cu un bărbat numit David Webb şi cu soţia sa. Marie St. Jacques. Ea a fost economistă la Ottawa înainte să se căsătorească.

— Este canadiană?

— Da. Lasă-mă să-ţi spun de ce trebuie să aflu acest lucru fără a-ţi da prea multe amănunte, care ar putea să-ţi aducă neplăceri. Dacă există o legătură, trebuie să merg pe un anumit drum; dacă nu, trebuie să mă întorc cu o sută optzeci de grade şi să apuc şi altă cale. În cazul din urmă, pot să fac chestiunea publică, să folosesc presa, radioul, televiziunea, orice ar putea răspândi vestea şi da de urma soţului ei.

— Ceea ce înseamnă că el se află „în afara legii”, o întrerupse ataşatul. Iar tu ştii unde se găseşte ea, dar nu şi alţii.

— Cum am mai spus înainte, eşti iute.

— Dar în primul caz, dacă într-adevăr există o legătură cu Havilland, despre care tu crezi că există…

— Fără comentarii. Dacă-ţi răspund, îţi spun mai mult decât ar trebui să ştii.

— Înţeleg. Problema este delicată. Lasă-mă să reflectez. Nelson îşi ridică martini-ul dar în loc să bea, îl aşează la loc pe masă.

— Ce ai spune dacă aş primi un telefon anonim?

— Ca de pildă?

— O cetăţeană canadiană disperată căutând disperată informaţii privitoare la bărbatul său, american de origine, dispărut.

— De ce te-ar suna tocmai pe tine? Are experienţă în cercurile guvernamentale. De ce, nu pe consulul general însuşi?

— Nu era acolo în acel moment. Eu în schimb eram.

— Nu vreau să-ţi spulber visurile de mărire, Johnny, dar nu eşti tu următorul în grad.

— Ai dreptate. Şi oricine ar verifica centrala telefonică ar putea afla că de fapt n-am primit niciodată un astfel de telefon.

Staples se încruntă, apoi se aplecă spre el.

— Există totuşi o posibilitate, dacă eşti dispus să minţi un pic mai departe. Este bazată pe realitate. S-a întâmplat şi nimeni nu ar putea susţine contrariul.

— Care anume?

— O femeie te-a oprit în Garden Road la plecarea de la consulat. Nu ţi-a spus prea multe, însă îndeajuns ca să te alarmeze şi nu a vrut să intre în clădire, deoarece era prea înspăimântată. Ea este femeia disperată care-şi caută bărbatul american dispărut. Ai putea chiar s-o descrii.

— Spune-mi cum arată, spuse Nelson.

*

* *

Stând în picioare în faţa biroului lui McAllister, Lin Wenzu citea din însemnările sale în timp ce Subsecretarul de Stat îl asculta cu atenţie.

— Cu toate că descrierea era diferită, schimbările sunt nesemnificative şi se pot opera cu uşurinţă. Părul dat pe spate şi acoperit de o pălărie, fără machiaj, încălţăminte fără toc pentru a-i reduce înălţimea – dar nu într-atât de mult – ea este.

— Şi a spus că nu recunoaşte numele nimănui din broşură, care ar putea fi al aşa numitului văr?

— Un văr de-al doilea din partea mamei. Destul de îndepărtat pentru a fi credibil. După spusele recepţionerei era stângace, chiar tulburată. De asemenea, avea o geantă care era evident o imitaţie Gucci. Femeia era plăcută la înfăţişare dar distrată.

— A recunoscut numele cuiva, spuse McAllister.

— Dacă a făcut-o, de ce n-a cerut să vadă persoana respectivă? Nu-şi poate permite să piardă timp în situaţia în care se află.

— Probabil a presupus că vom da alarma, că nu-şi poate asuma riscul de a fi recunoscută – nu acolo.

— Nu cred că i-ar fi păsat pentru asta, Edward. Cu tot ceea ce ştie şi prin ce a trecut, poate fi extrem de convingătoare.

— Cu ceea ce crede că ştie, Lin. Nu poate fi sigură de nimic. Va fi foarte prudentă, îi va fi teamă să nu facă vreo mişcare greşită. Ştie că soţul ei se află aici şi crede-mă pe cuvânt – i-am văzut împreună – îl apără cu patimă. Ce mai, a reuşit să sustragă peste cinci milioane de dolari pentru simplul motiv că a considerat – justificat de altfel – că fusese înşelat de proprii săi oameni. E de părere că banii i se cuvin – li se cuvin. Cei din Washington, la naiba cu ei!

— Dar cum a reuşit sa facă toate acestea?

— Havilland te-a pus la curent cu evenimentele. Da, a făcut-o şi a scăpat nevătămată. Cine va îndrăzni să deschidă gura vreodată? I-a adus pe cei din Washington exact acolo unde a dorit ea. Încolţiţi şi speriaţi de moarte.

— Cu cât aflu mai multe despre ea, cu atât o admir mai mult.

— Admir-o cât vrei, numai găseşte-o.

— Apropo, ambasadorul unde se află?

— Ia dejunul cu reprezentantul guvernamental canadian.

— Îi va spune totul?

— Nu, va cere o cooperare secretă şi un telefon direct cu Londra. Londra îi va da instrucţiuni reprezentantului guvernamental să accepte orice i-ar cere Havilland să facă. Totul a fost pregătit.

— Face presiuni serioase, nu?

— Nu mai e un al doilea ca el. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta – de fapt, a întârziat.

Telefonul sună şi McAllister răspunse.

— Da?… Nu, nu se află aici. Cine?… Da, desigur, voi discuta cu el.

Subsecretarul acoperi vorbitorul şi se adresă maiorului.

— Consulul general american.

— S-a întâmplat ceva? spuse Lin, ridicându-se nervos de pe scaun.

— Da, domnule Lewis, McAllister la telefon. Vă suntem foarte

recunoscători. Consulatul a fost foarte cooperant.

Uşa se deschise brusc şi îşi făcu apariţia Havilland.

— Consulul general american la telefon, domnule ambasador, spuse Lin. Cred că pe dumneavoastră vă caută.

— N-am timp pentru recepţiile lui caraghioase!

— Numai o clipă, domnule Lewis. Ambasadorul tocmai a sosit. Sunt sigur că doriţi să vorbiţi cu dânsul.

McAllister îi întinse telefonul lui Havilland, care se îndreptă rapid spre birou.

— Da, Jonathan, ce este?

Cu statura sa înaltă, trupul subţire şi rigid, ochii fixaţi pe un loc nevăzut din grădină, dincolo de fereastra largă, ambasadorul stătea în picioare tăcut, ascultând. În fine, spuse:

— Mulţumesc, Jonathan, ai procedat aşa cum trebuia. Nu spune absolut nimic nimănui, de aici încolo preiau eu totul.

Havilland închise. Apoi îi privi pe rând pe McAllister şi pe Lin.

— Ştirea pe care am primit-o, a sosit dintr-o direcţie neaşteptată. Nu de la consulatul canadian ci de la cel american.

— Dar nu se potriveşte, spuse McAllister. Strada din Paris cu arborii ei favoriţi, arţarii, frunzele de arţar. Trebuie să fie consulatul canadian, nu cel american.

— Şi, conform analizei tale, ar trebui să nesocotim ştirea parvenită?

— Bineînţeles că nu. Ce s-a întâmplat?

— Un ataşat pe nume Nelson a fost acostat în Garden Road de către o canadiană care încerca să-şi găsească soţul american. Acest Nelson s-a oferit să o ajute, s-o însoţească la poliţie, dar a fost categorică. Nu dorea să meargă la poliţie, nici să se întoarcă în biroul lui.

— A dat vreun motiv? întrebă Lin. A cerut ajutor iar apoi l-a refuzat.

— Numai că e vorba de ceva personal. Nelson a descris-o ca fiind iritată şi surescitată. S-a identificat ca Marie Webb şi a spus că probabil bărbatul ei venise la consulat pentru a o căuta. Iar dacă Nelson s-ar putea interesa ea îl va căuta mai târziu.

— Asta nu corespunde cu ceea ce a spus la telefon, protestă McAllister. S-a referit clar la ceea ce li se întâmplase amândurora la Paris şi aceasta însemna stabilirea legăturii cu un membru oficial al guvernului ei, al ţării sale: Canada.

— De ce insişti? întrebă Havilland. Nu te critic, pur şi simplu vreau să ştiu.

— Nu sunt sigur. Ceva nu e în regulă. Printre altele, maiorul Lin a stabilit clar că ea a fost la consulatul canadian.

— Da?

Ambasadorul îl privi pe agentul din Brigada Specială.

— Recepţionera a confirmat. Descrierea se apropia destul de mult de realitate, în special pentru cineva care şi-a făcut ucenicia cu un cameleon. Povestea ei era că promisese familiei că va lua legătura cu un văr îndepărtat, al cărui nume îl uitase. Recepţionera i-a dat o listă a personalului iar ea s-a uitat prin ea.

— Şi a găsit o persoană pe care o cunoştea, interveni Subsecretarul de Stat. Legătura s-a făcut.

— Prin urmare, iată răspunsul, spuse Havilland ferm. Şi a dat seama că soţul ei nu-i înţelesese mesajul codificat, aşa a trecut la următorul curs de acţiune. Consulatul american.

— Dându-şi numele adevărat când ştie foarte bine că e căutată pretutindeni în Hong Kong?

— Dând un nume fals nu i-ar fi servit la nimic, replică ambasadorul.

— Dar amândoi vorbesc franceza. Ar fi putut folosi un cuvânt franţuzesc – *toile* de exemplu. Înseamnă acelaşi lucru ca şi Webb[12].

— Ştiu ce înseamnă, dar cred că te îndepărtezi prea tare.

— Soţul ei ar fi înţeles. Procedând în felul ăsta ar fi ieşit mai puţin în evidenţă.

— Domnule ambasador, întrerupse Lin Wenzu, luându-şi încet privirea de la McAllister. Ascultându-vă vorbind cu consulul general american şi anume, citez, „nu spune absolut nimic nimănui” şi înţelegând nevoia de discreţie maximă, presupun că domnului Lewis nu i-a fost adusă la cunoştinţă situaţia actuală.

— Corect, domnule maior.

— Atunci cum i-a venit ideea să vă sune tocmai pe dumneavoastră? Oamenii se rătăcesc frecvent aici, în Hong Kong. Un soţ pierdut sau o soţie rătăcită nu sunt un lucru ieşit din comun.

Pentru o clipă pe faţa lui Havilland se aşternu o umbră de îndoială.

— Jonathan Lewis şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme, spuse el, fără obişnuitul său tot autoritar. Poate că mai

[12] Web (lb. engleză) – pânză. A fost folosit deoarece pronunţarea cuvintelor „web” şi „webb” este aceeaşi şi numai în context poate fi diferenţiată (n. tr.).

petrecăreţ, dar nu e un prost – nu ar ocupa postul pe care-l deţine dacă ar fi. Iar împrejurările în care femeia l-a acostat pe ataşat, ei bine Lewis mă cunoaşte îndeajuns şi a tras oarece concluzii.

Diplomatul se întoarse către McAllister; când continuă, glasul îşi recăpătase din autoritate.

— Sună-l pe Lewis, Edward. Spune-i să-i ordone lui Nelson să aştepte un telefon din partea ta. Aş prefera o abordare cât mai puţin directă, dar nu e timp pentru asta. Vreau să afli cât mai multe, să-l întrebi tot ce îţi trece prin minte. Eu voi asculta la celălalt telefon din biroul tău.

— Deci sunteţi de acord, spuse Subsecretarul. Ceva nu se potriveşte.

— Da, răspunse Havilland privind la Lin. Maiorul a înţeles unele lucruri care mie mi-au scăpat. Aş parafraza totul într-un alt mod, însă esenţial este ceea ce a observat domnul maior, întrebarea nu este de ce mi-a telefonat mie Lewis, ci de ce un ataşat s-a dus la el. Căci la urma urmelor, ce s-a întâmplat? O femeie foarte agitată se plânge că bărbatul ei a dispărut, dar nu se duce la poliţie şi nici nu intră în consulat. În mod normal, o asemenea persoană nici n-ar fi băgată în seamă. Bineînţeles că, aparent, nu este o problemă ce merită a fi adusă în atenţia unui comandant copleşit de obligaţii importante. Sună-l pe Lewis.

— Desigur. Dar, în primul rând, cum a mers întâlnirea cu reprezentantul guvernului canadian? Va accepta să coopereze?

— Răspunsul la prima întâlnire este: prost, întâlnirea n-a ieşit prea bine. La cea de a doua – nu are de ales.

— Nu înţeleg.

Havilland pufni cu vădită iritare.

— Prin Ottawa ne va înmâna o listă a persoanelor care au avut de-a face în vreun fel cu Marie St. Jacques – chiar dacă o va face în silă. A primit ordin să coopereze, dar a fost al dracului de ţâfnos. Pentru început, el însuşi a avut un seminar de două zile cu ea acum patru ani şi mi-a spus că probabil un sfert din consulat făcuse la fel. Nu se ştie dacă ea îşi aduce aminte de ei, însă ei cu siguranţă îşi aduc aminte de ea. Este o femeie „specială”, acesta a fost felul în care a descris-o canadianul. A fost odată înşelată de nişte dobitoci americani – chiar aşa, n-a avut nici o ezitare când a folosit cuvântul – într-o nu ştiu ce fel de operaţiune secretă concepută de nişte minţi bolnave – da, chiar aşa s-a exprimat – de nişte imbecili – se repeta, după cum vedeţi

care n-a fost niciodată pe deplin explicată.

Ambasadorul se opri, cu un zâmbet fugar pe buze, apoi tuşi.

— A fost foarte reconfortant. El n-a încasat nici o lovitură, iar mie nu mi s-a mai vorbit astfel de când a murit biata nevastă-mea. Chiar simţeam nevoia.

— Dar i-aţi spus că este spre binele ei, nu-i aşa? Că trebuie neapărat să o găsim înainte ca cineva să-i poată face vreun rău.

— Am profunda impresie că amicul canadian a avut îndoieli serioase în privinţa deplinătăţii facultăţilor mele mintale. Acum sună-l pe Lewis. Dumnezeu ştie când vom primi lista. Frunza de arţar ne-o va trimite probabil de la Ottawa cu trenul până la Vancouver şi apoi cu un vapor foarte încet până la Hong Kong, unde se va pierde în camera de sortare a corespondenţei. Între timp, avem un ataşat care se comportă foarte ciudat. Sare peste garduri când nu i-o cere nimeni.

— Îl cunosc pe John Nelson, domnule, spuse Lin. E un tip inteligent şi vorbeşte o chineză aproape perfectă. Majoritatea celor din consulat au o părere bună despre el.

— Dar ceva nu sună cum trebuie, domnule maior.

*

* *

Nelson închise telefonul. Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte; se şterse cu dosul palmei, satisfăcut că se descurcase pe cât putuse de bine. Era mulţumit în special de faptul că reuşise să întoarcă cu o oarecare diplomaţie aluziile lui McAllister împotriva interlocutorului său.

— De ce v-aţi simţit obligat sa vă adresaţi consulului general?

— Telefonul dumneavoastră poate să răspundă acestei întrebări, domnule McAllister. Am simţit că se întâmplase ceva ieşit din comun şi am crezut de cuviinţă să-i aduc la cunoştinţă acest fapt domnului consul.

— Dar femeia a refuzat să meargă la poliţie; a refuzat până şi să intre în interiorul consulatului.

— Cum am spus şi înainte, era ceva ieşit din comun. Femeia era foarte agitată şi neliniştită, dar nu săritră.

— Cum să fie?

— Era perfect lucidă, aş putea spune chiar controlată, în ciuda tulburării sale.

— Înţeleg.

— Mă întreb, dacă înţelegeţi cu adevărat. Nici cea mai vagă idee ce v-a spus consulul general însă eu i-am sugerat că după

povestea cu casa din Victoria Peak, a soldaţilor din gardă şi apoi a sosirii ambasadorului Havilland la Hong Kong, ar trebui să ia legătura cu cineva de acolo.

— I-aţi sugerat asta dumneavoastră?

— Da.

— De ce?

— Nu cred că mi-ar folosi într-un fel să fac speculaţii asupra acestor chestiuni, domnule McAllister. Nu mă privesc câtuşi de puţin.

— Da, fireşte, aveţi dreptate. Vreau să spun... bineînţeles. Dar trebuie să o găsim, domnule Nelson. Am primit ordin să vă transmit că, dacă puteţi să ne ajutaţi în vreun fel, cariera vă va fi asigurată.

— Doresc să vă ajut indiferent de rezultate, domnule. Dacă va mai lua legătura cu mine voi încerca să stabilesc un loc de întâlnire undeva şi vă voi anunţa. Am ştiut că am avut dreptate să procedez cum am procedat şi să vă spun ce v-am spus.

— Aşteptăm telefonul dumneavoastră.

Catherine avusese dreptate, îşi spusese John Nelson. Exista o legătură undeva. O legătură atât de delicată, încât nu îndrăznea să folosească telefonul consulatului pentru a o căuta. Dar atunci când va discuta cu ea, avea câteva întrebări foarte serioase de pus. Avea încredere în Catherine, însă în ciuda fotografiilor şi a consecinţelor lor, nu însemna că poate fi cumpărat. Se ridică de la birou şi se îndreptă spre uşa biroului. Pretextul unei programări la dentist de care-şi adusese aminte brusc era suficient. Pe drum către antecameră, gândurile i se întoarseră la Catherine Staples. Catherine se dovedise a fi unul dintre cei mai puternici oameni cu care avusese de-a face: cu toate acestea, în seara trecută în ochii săi nu citise forţa, ci o frică disperată. Fusese o Catherine pe care n-o mai văzuse niciodată până acum.

*

* *

— A ştiut să întoarcă întrebările cum i-a venit lui mai bine, spuse Havilland, intrând pe uşă; uriaşul Lin Wenzu îl urma. Nu sunteţi de aceeaşi părere, domnule maior?

— Da şi aceasta înseamnă că le-a anticipat. A avut răspunsurile pregătite dinainte.

— Asta înseamnă că cineva l-a pregătit!

— N-ar fi trebuit să-i telefonăm, spuse McAllister încet, aşezându-se la birou masându-şi din nou tâmpla dreaptă cu

degete nervoase. Aproape tot ce a spus a fost făcut cu intenţia de a provoca un răspuns din partea mea.

— Trebuia să luăm legătura cu el, insistă Havilland, chiar şi numai pentru a avea această confirmare.

— A avut tot timpul iniţiativa. Eu am fost vioara a doua.

— Nu ai fi putut să procedezi altfel, Edward, spuse Lin. A reacţiona în alt mod decât ai făcut-o ar însemna să-i pui la îndoială cuvintele. În esenţă, ar fi trebuit să treci la ameninţări.

— Şi în momentul de faţă, nu dorim să se simtă ameninţat, aprobă Havilland. Strânge informaţii pentru cineva, iar noi trebuie neapărat să aflăm pentru cine.

— Aceasta înseamnă că soţia lui Webb a reuşit să ia legătura cu cineva pe care îl cunoştea şi i-a povestit totul.

McAllister se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe birou şi mâinile încleştate.

— Ai avut dreptate până la urmă, spuse ambasadorul privind în jos la Subsecretarul de Stat. O stradă cu arţarii favoriţi, din Paris. Se repetă totul. Este limpede. Nelson lucrează pentru cineva din consulatul canadian – şi oricine ar fi acesta, se află în legătură cu soţia lui Webb.

McAllister ridică privirea.

— Atunci Nelson este sau un mare prost sau mai mult decât atât. Din propria lui mărturisire, el ştie, sau cel puţin presupune faptul că are de-a face cu informaţii foarte delicate care duc până la un consilier prezidenţial. Fără să luăm în consideraţie concedierea, ar putea fi trimis la răcoare pentru conspiraţie împotriva guvernului.

— Nu este chiar atât de naiv, te asigur, spuse Lin.

— Atunci ori cineva îl forţează să procedeze în acest fel împotriva voinţei sale – şantaj, cel mai probabil – ori a fost plătit pentru a afla dacă există o legătură între Marie St. Jacques şi casa asta din Victoria Peak. Nu poate fi altceva.

Încruntat, Havilland se aşeză pe scaunul din fata biroului.

— Daţi-mi douăzeci şi patru de ore, continuă maiorul din MI6. Poate aflu despre ce e vorba. Dacă reuşesc, punem mâna pe persoana din consulat.

— Nu, spuse diplomatul, experimentat în operaţiuni secrete, îţi dau până la ora opt diseară. Nici atât nu ne putem permite, însă dacă putem evita o confruntare şi orice posibile precipitări, merită să încercăm. Discreţia e totul. Încearcă, Lin. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să încerci.

— Şi după ora opt, domnule ambasador? După aceea ce se va întâmpla?

— După aceea, domnule maior, îl arestăm pe deşteptul şi alunecosul nostru ataşat şi-l scuturăm bine. Aş prefera să ne folosim de el fără ca el să-şi dea seama, dar femeia rămâne pe primul plan. Ora opt, domnule maior Lin.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

— Iar dacă am greşit, continuă Havilland, ca şi cum nu-l auzise pe Lin Wenzu, dacă acest Nelson se dovedeşte a fi nevinovat şi a fost folosit ca paravan fără să ştie nimic, puteţi încălca toate regulile. Nu-mi pasă cum o faceţi sau cât de mult vă vor costa şperţurile şi ticăloşii pe care va trebui să-i folosiţi pentru a vă face treaba. Vreau camere video, urmăriri telefonice, tot ceea ce aveţi la dispoziţie ca să supravegheze fiecare persoană din acest consulat. Cineva ştie unde se află această femeie şi o ascunde.

*

* *

— Catherine, John la telefon, spuse Nelson de la un telefon public de pe Albert Road.

— Ce bine îmi pare că mi-ai telefonat, răspunse Staples grăbită. Am avut o după-amiază grea. Hai să ne întâlnim undeva şi să luăm masa împreună într-una din aceste zile. Voi fi încântată să te văd după atâta timp. O să-mi povesteşti despre Canberra. Dar te rog, spune-mi un singur lucru. Am avut dreptate în ce ţi-am povestit?

— Trebuie să ne vedem, Catherine.

— Nu poţi să-mi dai nici un indiciu?

— Trebuie să vorbim între patru ochi. Eşti liberă?

— Trebuie să fiu la o întâlnire peste trei sferturi de oră.

— Atunci mai târziu, pe la cinci. Ştiu un loc numit Monkey Tree, în Wanchai, pe strada Gloncester…

— Îl cunosc. Voi fi acolo.

John Nelson închise. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să se înapoieze la birou. Nu putea să lipsească trei ore, mai ales după conversaţia avută cu Subsecretarul de Stat Edward McAllister; circumstanţele împiedicau o astfel de absenţă. Auzise de McAllister; Subsecretarul petrecuse şapte ani la Hong Kong şi plecase numai cu câteva luni înainte de sosirea lui Nelson. De ce se întorsese? De ce exista o reşedinţă secretă în Victoria Peak şi ce căuta ambasadorul Havilland acolo? Şi mai presus de toate, de ce era Catherine Staples atât de înfricoşată? Îi datora lui

Catherine viaţa şi cariera sa, însă trebuia să primească unele răspunsuri. Trebuia să ia o decizie.

*

* *

Lin Wenzu îşi epuizase aproape complet sursele. Una singuri îi dădu de gândit şi anume inspectorul Jan Ballantyne care, conform obiceiului său, răspunse întrebărilor cu alte întrebări, în loc de răspunsuri concise. Era descurajat, deoarece nu puteai fi niciodată sigur, că fostul inspector al Scotland Yard-ului ştia sau nu ceva despre subiectul în discuţie, în cazul de faţă despre ataşatul american John Nelson.

— L-am întâlnit de câteva ori, spusese Ballantyne. Deştept tip. Vorbeşte argoul vostru, ştiai asta?

— „Argoul" meu, domnule inspector?

— Ei bine, puţini dintre noi o făceau, chiar şi în timpul Războiului opiului[13]. Interesantă perioadă a istoriei, nu-i aşa, domnule maior?

— Războiul opiului? Vorbeam despre ataşatul John Nelson.

— Oh, există cumva vreo legătură?

— Ce anume, domnule inspector?

— Cu războiul opiului.

— Dacă există, înseamnă că individul are vârsta venerabilă de o sută cincizeci de ani şi dosarul său arată că are numai treizeci şi doi.

— Într-adevăr? Aşa de tânăr?

Dar Ballantyne făcuse ceva mai multe pauze de gândire decât ar fi fost necesar pentru ca Lin să-i dea crezare. Dar, dacă „bătrânul cal de luptă" ştia câtuşi de puţin, era clar că nu era dispus să dezvăluie nimic. Toţi ceilalţi – de la poliţia din Hong Kong şi Kowloon până la „specialiştii" care se ocupau de consulatul american şi adunau informaţii contra plată – avuseseră despre Nelson numai vorbe bune.

Dacă Nelson avea o parte vulnerabilă, atunci ea era goana lui permanentă după femei. Dar atâta timp cât rămânea heterosexual şi necăsătorit era mai degrabă o calitate decât un defect. Un „specialist" îi povestise lui Lin că auzise despre Nelson că fusese sfătuit să-şi facă un consult medical periodic. Nu era nici o crimă în aceasta. Ataşatul trebuia să aibă cu ce dovedi că este mascul – dacă era întrebat.

Telefonul sună; Lin ridică receptorul.

[13] Războiul opiului – război între Anglia şi China (1839-1842).

— Da?

— Subiectul s-a dus în Peak Tram şi a luat un taxi înspre Wanchai. Acum e într-o cafenea numită Monkey Tree. Sunt în acelaşi loc. Îl văd.

— Este un loc ferit şi foarte aglomerat, spuse maiorul. Mai e cu cineva?

— Nu, dar a cerut o masă pentru două persoane.

— Sosesc cât pot de repede. Dacă trebuie să părăseşti locul, iei legătura cu mine prin radio. Conduci vehiculul şapte, da?

— Vehiculul şapte, domnule… Staţi! O femeie se îndreaptă spre masă. Individul se scoală.

— O recunoşti?

— E prea întuneric. Nu o pot identifica.

— Mituieşte chelnerul şi spune-i să întârzie comanda. Nu pentru mult timp, numai câteva minute. Vin cu ambulanţa şi o să pun în funcţiune sirena până la un bloc depărtare.

*

* *

— Catherine, îţi sunt foarte îndatorat şi doresc să te ajut cât pot, însă ar trebui să ştiu unele lucruri în plus.

— Exista o legătură, după cum am bănuit, nu-i aşa? Între Havilland şi Marie St. Jacques.

— Nu-ţi confirm – nu pot să-ţi confirm acest fapt, deoarece n-am discutat cu Havilland. Am vorbit în schimb cu altcineva, un bărbat despre care am auzit că a stat mulţi ani în Hong Kong, un tip cu o minte a-ntâia şi părea la fel de disperat cum erai tu ieri seară.

— Ţi-am părut eu disperată ieri seară? întrebă Staples, netezindu-şi părul încărunţit. Nu mi-am dat seama.

— Ei, haide. Nu din ceea ce ai spus poate, însă din glas. Din stridenţa lui abia stăpânită. Erai la fel de îngrozită ca mine atunci când mi-ai dat fotografiile. Crede-mă, ştiu ce vorbesc.

— Johnny, înţelege. S-ar putea să avem de-a face cu ceva în care nici unul dintre noi nu ar trebui să se bage, ceva în care nici eu nu sunt în măsură să iau decizia potrivită.

— Eu trebuie să iau o hotărâre, Catherine – Nelson se uită după chelner – unde sunt băuturile alea nenorocite?

— Nu disper după ele, să ştii.

— Eu da. Să revenim deci. Îţi datorez totul, îmi placi şi ştiu că n-ai folosi fotografiile împotriva mea şi asta nu face decât să-mi îngreuneze situaţia…

— Ţi le-am dat pe toate, iar negativele le-am ars împreună.

— Aşa că datoria mea faţă de tine e reală, nu înţelegi asta? Dumnezeule, cât avea puştoaica – doisprezece ani?

— Nu ştiai ce faci. Erai drogat.

— Un motiv pentru a intra în dizgraţie. Speranţa mea pentru postul de secretar de stat s-a dus pentru totdeauna. Acum poate un post de secretar – pedofil. Halal carieră!

— Toată povestea s-a sfârşit şi începe să devii melodramatic. Vreau numai să-mi spui dacă există vreo legătură între Havilland şi Marie St. Jacques – cred că poţi face asta pentru mine. De ce îţi este atât de greu? Vreau să ştiu ce am de făcut.

— Pentru că dacă o fac, trebuie să-i spun lui Havilland că am vorbit cu tine.

— Atunci dă-mi o oră.

— Pentru ce?

— Pentru că încă mai am câteva fotografii în biroul meu de la consulat, minţi Catherine Staples.

Nelson se prăbuşi în scaun, şocat.

— Oh, Dumnezeule! Nu pot să cred!

— Încearcă să înţelegi Johnny. Toţi facem un joc dur uneori în interesul şefilor noştri – al ţărilor noastre, dacă vrei. Marie St. Jacques mi-a fost prietenă – îmi este prietenă – şi viaţa ei nu înseamnă nimic în ochii „persoanelor importante” care în momentul de faţă conduc o operaţiune secretă în care interpreţii principali sunt ea şi bărbatul ei. I-au folosit şi apoi au încercat să-i ucidă pe amândoi! Hai să-ţi spun ceva, Johnny. Detest CIA-ul vostru şi Departamentul de Stat atât de pompos denumit Operaţiuni Consulare. Nu atât pentru că sunt nişte ticăloşi, ci pentru că sunt ticăloşi şi proşti. Iar fiindcă am simţit că o nouă operaţiune este pusă pe roate şi din nou sunt folosiţi aceşti doi oameni care au avut atâta de suferit, intenţionez să aflu care este motivul şi să iau măsuri. Nu mai accept cecuri nesemnate în schimbul vieţii unor oameni. Am o oarecare experienţă pe care ei nu o au şi sunt destul de pornită. Voi cere explicaţii.

— Of, Doamne…

Chelnerul sosi cu băuturile. Catherine îşi ridică privirea pentru a-i mulţumi şi văzu un bărbat aflat lângă cabina telefonică, în coridorul aglomerat, cu atenţia concentrată asupra lor. Îşi lăsă ochii în jos.

— Prin urmare, care e răspunsul, Johnny? continuă ea. Afirmativ sau negativ?

— Afirmativ, şopti Nelson întinzând mâna după un pahar.

— Reşedinţa din Victoria Peak?

— Da.

— Cine e persoana cu care ai vorbit, cel care a deţinut funcţii importante în Hong Kong?

— McAllister. Subsecretarul de Stat McAllister.

— Dumnezeule mare!

Afară în coridor se produse îmbulzeală. Catherine îşi întoarse discret capul, mărindu-şi câmpul vizual periferic. Un bărbat gras intră şi se îndreptă cu paşi repezi către telefonul de lângă zid. Nu era decât un singur bărbat ca el în tot Hong Kong-ul. Era Lin Wenzu, MI6, Brigada Specială! Americanii îl angajaseră pe cel mai bun, spre dezavantajul Mariei şi al bărbatului ei.

— Nu te teme, Johnny, n-ai făcut nimic rău, spuse Staples, ridicându-se de pe scaun. Vorbim mai târziu, dar acum trebuie să mă duc la toaletă.

— Catherine?

— Ce e?

— Ai spus joc dur?

— Foarte dur, dragul meu.

Staples trecu pe lângă Lin, care se întoarse aplecându-se din umeri pentru a se face neobservat. Intră la toaletă, aşteptă câteva secunde, apoi ieşi împreună cu alte două femei şi o luă la goană până în bucătăria localului Monkey Tree. Fără un cuvânt chelnerilor şi bucătarilor surprinşi, găsi ieşirea de serviciu şi părăsi încăperea. Ieşi prin alee către Gloucester Road; o luă la stânga şi îşi iuţi paşii până când găsi o cabină telefonică. Băgă o monedă în aparat, apoi formă un număr.

— Alo?

— Marie, părăseşte imediat apartamentul! Maşina mea se află într-un garaj la un bloc depărtare, în dreapta ta de cum ieşi din clădire. Ming’s se numeşte – firma e vopsită în roşu; pleacă cât poţi de repede! Îţi ies în cale. Grăbeşte-te!

Catherine Staples făcu semn unui taxi să oprească.

*

* *

— Numele femeii este Staples, Catherine Staples! spuse Lin Wenzu în receptorul telefonului de pe peretele localului Monkey Tree, ridicând vocea pentru a se face auzit. Introduceţi discheta consulatului în computer şi găsiţi-mi-o cât mai repede! Vreau adresa ei şi verificaţi cu atenţie să fie actuală!

Muşchii fălcilor i se mişcau furios în timp ce aştepta, ascultând. Cerinţa îi fu îndeplinită, după care transmise un alt ordin:

— Dacă unul dintre vehiculele noastre se află prin preajmă, transmiteţi-i să se îndrepte încoace. Dacă nu, expediaţi unul imediat.

Lin făcu o pauză şi ascultă din nou.

— Să fie urmărită americanca, spuse el cu glas coborât, în receptor. Dacă este localizată, apropiaţi-vă de ea şi reţineţi-o. Noi suntem pe drum.

*

* *

— Vehiculul numărul cinci, răspunde! repetă operatorul radio, vorbind într-un microfon şi ţinând apăsat cu degetul un întrerupător din colţul din dreapta jos al consolei. Încăperea era albă, fără ferestre. Zumzetul aerului condiţionat se auzea slab dar constant iar foşnetul sistemului de filtraje aproape nu se auzea. Pe trei dintre pereţi se aflau aparate de emisie sofisticate şi echipament electronic computerizat, deasupra unor mese albe, imaculate şi netede. Încăperea avea un aer de laborator, peste tot numai suprafeţe dure. Ar fi putut să fie un laborator electronic bine înzestrat dintr-un centru medical, însă nu era. Era un alt gen de centru. Centrul de comunicaţii al MI6, Brigadă Specială, Hong Kong.

— Vehiculul numărul cinci pe recepţie! strigă o voce gâtuită în difuzor. Am auzit semnalul vostru, dar mă aflam la o stradă depărtare. Am avut dreptate. E vorba de droguri.

— Treci pe sistemul de bruiaj! ordonă operatorul, dând drumul întrerupătorului, urmă un ţiuit care se opri la fel de brusc cum începuse. Te afli cel mai aproape. Îndreaptă-te spre Arbuthnot Road; intrarea prin Grădina Botanică este cel mai scurt drum.

Ofiţerul îi dădu adresa locuinţei Catherinei Staples şi sfârşi cu o ultimă comandă.

— Urmăriţi-o şi reţineţi-o pe americancă.

— *Aiya,* şopti gâfâind agentul din Brigada Specială.

*

* *

Marie încercă să nu intre în panică, impunându-şi un calm departe de a fi adevărat. Situaţia era ridicolă şi, de asemenea, extrem de periculoasă. Purta halatul Catherinei, prea mare, după ce făcuse un duş fierbinte şi avusese proasta inspiraţie să îşi

spele hainele în chiuveta de la bucătărie. Acum, acestea stăteau atârnate peste nişte scaune de plastic în balcon şi erau încă umede. Simţise nevoia să se răcorească şi să se lepede de mizeria ce se adunase pe trupul ei şi pe îmbrăcămintea străină. Sandalele de o proastă calitate îi făcuseră băşici pe tălpi; spărsese una urâtă cu un ac şi acum şi mersul îi era anevoios. Iar ea trebuia să alerge!

Ce se întâmplase? Catherine nu era genul de persoană care să dea ordine categorice. Nu mai mult decât ea însăşi, în special lui David. Oamenii de felul lui Catherine evitau tonul imperativ, deoarece nu făcea decât să încâlcească gândurile victimei. Iar prietena sa Marie St. Jacques era o victimă în momentul de faţă, nu aşa cum fusese bietul David, dar tot o victimă. Mişcă-te! De câte ori îi spusese Jason asta la Zurich şi la Paris? Atât de des încât şi acum îşi simţea nervii încordaţi când îşi aducea aminte.

Se îmbrăcă cu hainele care-i se lipeau de trup din pricina umezelii. Apoi scotoci prin dulapul Catherinei după o pereche de papuci. Nu erau prea comozi dar erau oricum mai moi decât sandalele. Putea să alerge; trebuia să alerge.

Părul! Dumnezeule, uitase de păr! Alergă în baie, unde Catherine avea un borcănel de porţelan umplut cu ace de păr şi agrafe. În câteva secunde îşi prinse părul pe creştetul capului, apoi se întoarse rapid în mica sufragerie, unde îşi găsi pălăria pe care şi-o trânti pe cap la repezeală.

Aşteptarea liftului îi păru interminabilă! Cifrele luminate de deasupra uşilor arătau că ambele lifturi se plimbă între etajele unu, trei şi şapte. Nici unul nu se aventura mai sus, până la nouă. Locatarii din bloc avuseseră în vedere plimbările de seară şi îşi programaseră monştrii verticali, ţinând-o în loc.

Evită lifturile ori de câte ori ai posibilitatea. Sunt capcane. Jason Bourne. Zurich.

Marie privi holul. Zări uşa scării de incendiu şi alergă spre ea.

Cu răsuflarea întretăiată se năpusti în micul hol încercând să se stăpânească pentru a abate privirile curioase îndreptate asupra sa de către cinci sau şase chiriaşi – unii care intrau, alţii care ieşeau. Nu-i păsa; de-abia mai putea să vadă în faţa ochilor; trebuia să iasă odată afară!

Maşina mea se află într-un garaj – Ming's se numeşte la un bloc depărtare în dreapta ta, cum ieşi din clădire.

La dreapta? Sau la stânga? Când ajunse afară în stradă începu să ezite. Dreapta sau stânga? „Dreapta" semnifica atât de multe

lucruri, „stânga” era mai specială. Încercă să-şi adune gândurile. În ce parte îi spusese Catherine? Dreapta! O va lua la dreapta; fusese primul lucru care-i venise în minte. Trebuia să aibă încredere în el.

Primele răsfrângeri ale memoriei sunt cele mai bune, cele mai exacte, căci impresiile îţi sunt stocate în memorie, la fel ca informaţiile dintr-o bancă de date. Jason Bourne. Paris.

Începu să alerge, papucul stâng îi alunecă; se opri, aplecându-se să-l recupereze. Brusc, o maşină ieşi în viteză prin porţile Grădinii Botanice. Apoi frână cu scrâşnituri ale pneurilor pe asfalt, învârtindu-se în loc, ca o rachetă cu ghidaj termic şi se puse de-a curmezişul străzii largi. Un bărbat sări dinăuntru şi se îndreptă spre ea.

CAPITOLUL 18

Nu era nimic de făcut. Era încolţită, prinsă în cursă. Marie începu să ţipe şi ţipă, fără să se mai poată opri. Pe măsură ce agentul chinez se apropia starea de isterie ce o cuprinsese crescu, până în clipa în care el o prinse de braţ politicos dar ferm. Îl recunoscu imediat. Era unul dintre ei, unul dintre birocraţi! începu să ţipe din ce în ce mai tare. Oamenii se opreau în mijlocul străzii şi se uitau la ea. Femeile stăteau cu gura căscată în timp ce bărbaţii se apropiau ezitând sau priveau împrejur înnebuniţi în căutarea poliţiei.

— Vă rog, doamnă...! se rugă orientalul, încercând să-şi păstreze calmul. Nu vi se va face nici un rău. Permiteţi-mi să vă însoţesc până la maşina mea. Este pentru binele dumneavoastră.

— Ajutor! ţipă din răsputeri Marie, în timp ce privitorii uimiţi se adunau formând un cerc în jurul lor. Acest om este un hoţ! Mi-a furat geanta, banii! Încearcă să-mi ia bijuteriile!

— Ascultă aici, băiete! strigă un englez bătrâior şchiopătând către ei şi ridicându-şi bastonul. Am trimis după poliţie, dar până când soseşte, pe Dumnezeul meu că te distrug!

— Vă rog, domnule, insistă agentul din Brigada Specială, încet. Aceasta este o problemă a autorităţilor, iar eu sunt în misiune. Permiteţi-mi să mă legitimez.

— Uşor puştane! răcni o voce cu accent australian şi un bărbat se repezi înainte împingându-l uşor la o parte pe britanicul care-şi coborî bastonul. Recunosc că eşti un tip tare, amice, dar nu te obosi. Pentru golanii ăştia e nevoie de ceva mai tânăr. Australianul, bine făcut, se postă în faţa agentului chinez.

— Dă-ţi labele jos de pe doamna, puşlama! Şi repede, să nu mă supăr!

— Vă rog, domnule, la mijloc este o neînţelegere serioasă. Doamna se află în pericol şi este aşteptată pentru a-i fi puse unele întrebări din partea autorităţilor.

— Nu te văd în nici o uniformă!

— Permiteţi-mi să vă arăt legitimaţia..

— Asta a spus şi acum o oră, când m-a atacat în Garden Road! ţipă Marie isteric. Oamenii au încercat sa mă ajute şi atunci! l-a minţit pe toţi! Apoi mi-a furat geanta! Mă urmăreşte pas cu pas.

Marie ştia că nimic din ce striga nu avea sens. Putea numai să

spere că va răspândi o stare de derută, aşa cum o învăţase Jason să facă.

— Nu mai repet încă o dată amice! se răsti australianul, făcând un pas înainte. Dă-ţi labele împuţite jos de pe doamna!

— Vă rog, domnule. Nu se poate. Colegii mei trebuie să sosească din moment în moment.

— Aa, tre' să sosească, nu-i aşa? Voi puşlamalelor astea date dracului călătoriţi în gaşcă, nu-i aşa? Ei bine, vei fi o privelişte demnă de milă când vor ajunge aici!

Australianul îl apucă pe oriental de umăr, răsucindu-l spre stânga dar în timp ce agentul din Brigada Specială se răsucea, piciorul său drept, cu bombeul pantofului de piele întins în faţă, ca un vârf de cuţit, zvâcni, izbind în abdomenul australianului. Bunul Samaritean se încovoie, prăbuşindu-se în genunchi.

— Vă rog din nou să nu vă băgaţi, domnule!

— Nu zău? Lepădătură galbenă ce eşti! Australianul, furios, se năpusti peste oriental, izbindu-l cu pumnii. Mulţimea îşi răcnea satisfacţia, umplând strada cu glasul său colectiv şi Marie se trezi liberă! Apoi alte sunete se alăturară învălmăşelii. Sirene, urmate de apariţia a trei automobile în viteză, între care şi o ambulanţă. Toate trei frânară derapat, scrâşnind din cauciucuri, apoi opriră zdruncinat.

Marie se strecură prin mulţime ajungând în mijlocul trotuarului; începu să alerge către semnul roşu aflat la o jumătate de cvartal mai încolo. Papucii îi căzuseră din picioare; băşicile umflate, sparte, o ardeau, trimiţându-i săgeţi de usturime în toţi nervii. Dar nu-şi putea permite să se gândească la durere. Trebuia să alerge, să alerge, să se îndepărteze! Apoi o voce puternică răzbătu până la ea peste zgomotele străzii şi Marie şi-l închipui pe uriaş răcnind. Era chinezul pe care ei îl numeau „maiorul".

— Doamnă Webb! Doamnă Webb, vă implor! Nu vă dorim decât binele! Vă vom spune tot! Pentru numele lui Dumnezeu, opriţi-vă!

— Îmi vor spune tot! gândi Marie. Îmi vor spune minciuni, din nou numai minciuni.

Dintr-odată mulţimea o luă la goană înspre ea. Ce făceau?... Apoi cea mai mare parte trecu tot în fugă pe lângă ea, cei mai mulţi erau bărbaţi. Apoi înţelese. Se produsese panică în stradă – probabil un accident, o mutilare sau chiar moartea unui om. Hai să vedem şi noi! De la distanţă, bineînţeles.

Ocaziile se vor ivi singure. Recunoaşte-le şi profită de ele.

Marie se întoarse brusc, ghemuindu-se, apoi se repezi prin mulţimea care încă alerga, ţinându-se mai jos şi o luă la fugă înapoi spre locul unde fusese cât pe aci să fie prinsă. Privea din când în când spre stânga – veghind, sperând. Şi apoi îl văzu printre oamenii care fugeau! Uriaşul maior trecu în fugă în direcţie opusă; cu el se afla un alt bărbat, un bărbat bine îmbrăcat, un alt birocrat.

Mulţimea înainta precaut, cum sunt întotdeauna amatorii de senzaţii macabre, ţinându-se la distanţă pentru a nu se implica. Ceea ce vedeau nu era prea îmbucurător pentru spectatorii chinezi sau pentru admiratorii artelor marţiale tradiţionale ale Orientului. Australianul suplu şi bine făcut, folosind un limbaj nespus de colorat, scotea în pumni trei atacatori din ringul personal de box. Dintr-odată, spre stupoare tuturor, australianul ridică pe unul dintre adversarii săi prăbuşiţi şi lăsă să-i scape un răcnet la fel de năprasnic ca al maiorului.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Potoliţi-vă dracului! Nu arătaţi a puşlamale, până şi eu îmi dau seama! Ne-a dus de nas pe toţi!

Marie traversă în fugă strada largă, către intrarea Grădinii Botanice. Se ascunse în spatele unui copac de lângă poartă pironindu-şi privirea drept în lotul de parcare al lui Ming’s Parking Palace. Maiorul trecuse de garaj, oprindu-se în dreptul aleilor ce intersectau Arbuthnot Road. Trimise pe câţiva dintre subordonaţii săi să le inspecteze în timp ce el căuta cu privirea trupele de ajutor. Nu se aflau acolo; Marie putu să constate ea însăşi asta, de îndată ce mulţimea se împrăştie. Cei trei chinezi pe care-i căuta Lin respirau greu stând sprijiniţi de ambulanţa până la care-i condusese australianul.

Un taxi opri în faţă la Ming’s. Mai întâi nu coborî nimeni, apoi şoferul apăru. Intră în garajul deschis şi discută cu cineva din spatele unei cabine de sticlă. Se înclină pentru a mulţumi, apoi se întoarse la maşină şi vorbi clientului său. Precaut, acesta deschise portiera şi coborî pe trotuar. Era Catherine! La rândul ei, aceasta se apropie de intrarea largă a garajului, mult mai rapid decât o făcuse şoferul. Vorbi cu persoana din cabină, dând din cap negativ, i se spusese ceva ce nu vroia să audă.

Deodată îşi făcu apariţia Lin. Se înapoia, evident furios pe oamenii săi care ar fi trebuit să-l urmeze. Era gata să treacă pe lângă garajul deschis, avea s-o zărească pe Catherine!

— Carlos! ţipă Marie, asumându-şi riscul de a fi localizată. Delta!

Maiorul se răsuci pe călcâie, cu ochii holbaţi de mirare. Marie o luă la goană în Grădina Botanică. Aceasta era cheia întregi afaceri! *Cain e pentru Delta şi Carlos va fi ucis de Cain*... sau alte coduri care existaseră, răspândite prin tot Parisul! Îl foloseau din nou pe David! Nu mai era o probabilitate ci realitatea palpabilă! Ei, mai bine zis el – guvernul Statelor Unite – îi osândiseră bărbatul să joace din nou rolul care aproape îl distrusese. Cât de ticăloşi puteau fi? Sau, invers, ce fel de scopuri, justificau mijloacele pe care nişte oameni aflaţi în deplinătatea facultăţilor mintale le foloseau pentru a le atinge?

Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să-l găsească pe David, să-l găsească înainte ca el să-şi asume riscurile pe care cu totul alte persoane ar fi trebuit să şi le ia! Făcuse atât de multe pentru ei, iar acum îi cereau şi mai mult, în cel mai crud mod posibil. Dar pentru a-l găsi trebuia să ajungă la Catherine, care nu se afla la mai mult de o sută de metri depărtare. Trebuia să-l atragă pe duşman şi apoi să se întoarcă vizavi fără ca duşmanul s-o vadă. Jason ce să fac?

Se ascunse în spatele unui tufiş, în timp ce maiorul intra în fugă pe poarta grădinii. Uriaşul oriental se opri şi privi cu insistenţă împrejur, căutând. Apoi se întoarse şi-şi strigă un subaltern, care se ivi imediat dintr-o alee de pe Arbuthnot Road. Al doilea întâmpina dificultăţi în traversarea străzii; traficul era mai intens şi mai lent acum, din pricina ambulanţei staţionate şi altor două vehicule care blocau fluxul lângă intrarea în Grădina Botanică. Maiorul se înfurie imediat ce văzu şi înţelese motivele îngreunării traficului.

— Spune-le cretinilor ălora să-şi mişte maşinile de acolo! răcni el. Şi trimite-i încoace... Nu! Trimite pe unul dintre ei la porţile de pe Albany Road. Restul întoarceţi-vă aici! Repede!

Cei care ieşiseră la plimbare după-amiază deveniseră mult mai numeroşi. Bărbaţii îşi slăbeau nodurile de la cravatele pe care le purtaseră toată ziua în birouri în timp ce femeile îşi puneau pantofii cu tocuri înalte în plase obişnuite, înlocuindu-i cu sandale uşoare. Mamele împingând la cărucioarele bebeluşilor erau însoţite de soţii lor. Îndrăgostiţii mergeau îmbrăţişaţi printre straturile de flori, iar râsetele copiilor răsunau pretutindeni împrejurul lor. Maiorul rămase nemişcat lângă poartă. Marie înghiţi în sec, din ce în ce mai alarmată. Ambulanţa şi cele două

automobile fură date la o parte; traficul începea să revină la normal.

O izbitură! Chiar lângă ambulanţă, un şofer nerăbdător lovise maşina din faţa sa. Maiorul nu putea să nu intervină; locul în care se produsese accidentul, atât de aproape de vehiculul său oficial, îl forţă să o ia din loc, evident pentru a vedea dacă oamenii săi erau implicaţi. *Ocaziile se vor ivi singure... profită de ele. Ac*um!

Marie ocoli în fugă tufişurile, apoi o luă de-a curmezişul pajiştii pentru a se alătura unor perechi de tineri ce se plimbau pe poteca cu pietriş care ducea în afara grădinii. Privi scurt la dreapta, fiindu-i frică de ce ar putea vedea, dar înţelegând că trebuie să ştie ce se întâmplă. Temerile ei cele mai rele se adeveriră; uriaşul maior sesizase – sau văzuse silueta unei femei alergând prin spatele său. Se opri pentru un moment, şovăind, nesigur, apoi se îndreptă cu paşi repezi către poartă.

Un claxon se făcu auzit – de patru ori, scurt şi la intervale rapide. Era Catherine care-i făcea semne cu mâna prin geamul deschis al unei maşini mici, japoneze. Marie ieşi alergând în stradă.

— Urcă! strigă Staples.

— M-a văzut!

— Repede!

Marie sări pe locul din faţă în timp ce Catherine pornea în viteză micul automobil ieşind de pe carosabil şi înaintând cu jumătate de maşină pe trotuar. Apoi coti, forţând intrarea la loc în traficul intens. În cele din urmă întoarse pe o stradă lăturalnică şi se îndreptă cu viteză spre o intersecţie unde văzu o săgeată roşie indicând dreapta. Central Business District. Staples făcu la dreapta.

— Catherine! ţipă Marie. M-au văzut!

— Mai rău, spuse Staples. Au văzut maşina.

*

* *

— Un Mitsubishi verde cu două uşi! strigă Lin Wenzu în radioul portabil. Numărul AOR-5350-zero-ul ar putea să fie şase, nu sunt sigur. N-are importanţă, primele trei litere vor fi de ajuns. Să fie comunicat tuturor posturilor şi declarată starea de urgenţă prin toate staţiile telefonice ale poliţiei! Şoferul şi pasagerul trebuie reţinuţi, fără să li se pună întrebări. Este o problemă guvernamentală şi nu vor fi date nici un fel de explicaţii. La treabă! Acum!

*

* *

Staples intră într-o parcare de pe Ice House Street. Noua firmă, luminată intens în roşu aprins, a hotelului Mandarin putea fi văzută abia de la un bloc distanţă.

— Vom închiria o maşină, spuse Catherine în timp ce plătea tichetul de şedere bărbatului aflat în cabină. Cunosc câţiva băieţi de la hotel.

— Parcăm noi sau dumneavoastră? Funcţionarul amabil spera în prima variantă.

— Voi, răspunse Staples, scoţând câţiva dolari Hong Kong din geantă. Să mergem, spuse ea, întorcându-se către Marie. Şi stai în dreapta mea, în umbră, aproape de clădiri. Ce-ţi fac picioarele?

— Nu mă obliga să-ţi spun.

— Atunci nu spune. Nu avem timp să ne ocupăm acum de ele. Mai rabdă încă puţin, fetiţo.

— Catherine, nu te mai purta ca C. Aubrey Smith în travesti.

— Ce mai e şi ăsta?

— Las-o baltă. Îmi plac filmele vechi. Să mergem.

Cele două femei o apucară în josul străzii către o intrare a hotelului Mandarin. Marie şchiopăta. Urcară scările hotelului şi intrară.

— E o toaletă pentru femei imediat pe dreapta, după şirul de magazine, spuse Catherine.

— Am văzut semnul.

— Aşteaptă-mă acolo. Vin cât pot de repede, după ce pun totul la punct.

— E vreo farmacie prin împrejurimi?

— N-aş vrea să hoinăreşti prin magazine. Multă lume ştie de acum cum arăţi.

— Înţeleg asta, dar ai putea tu s-o faci în locul meu? Aş avea nevoie de puţin ajutor.

— Perioada neagră a lunii, cumva?

— Nu, picioarele! Am nevoie de vaselină, nişte loţiune şi o pereche de sandale. Ba nu, nu sandale. Papuci de cauciuc dacă se poate şi apă oxigenată.

— O să fac ce pot, însă timpul e foarte preţios.

— Aşa a fost permanent de anul trecut încoace. Un instrument de tortură. Se va termina oare vreodată, Catherine?

— Încerc tot ce-mi stă în putinţă pentru asta, Marie. Îmi eşti

prietenă şi în acelaşi timp compatrioată, draga mea. Iar eu sunt acum *cu capsa pusă de-a binelea*. Şi apropo, câte femei ai întâlnit pe holurile luxoase ale C.I.A.-ului sau în birourile Departamentului de Stat denumit pompos Operaţiuni Consulare?

Marie clipi, încercând să-şi aducă aminte.

— Nici una, de fapt.

— Atunci ducă-se în aia a mă-si!

— A fost totuşi una, la Paris...

— Întotdeauna e câte una, draga mea. Du-te la toaletă.

*

* *

— Să conduci un automobil este o pacoste aici, în Hong Kong, spuse Lin, privind la ceasul de pe peretele biroului său din cartierul general al MI6, Brigada Specială. Acesta arăta 6:34.

— Deci, trebuie să plecăm de la premisa că intenţionează s-o ducă pe soţia lui Webb undeva departe, să o ascundă şi că nu vrea să folosească taxiuri. Trebuie s-o interceptăm altfel. Există vreun amănunt pe care nu l-am luat încă în considerare? Termenul ne-a fost prelungit şi după ora opt. Urmărirea abia începe.

— Să-l aruncăm pe australian după gratii, sugeră cu fermitate chinezul scund, bine îmbrăcat. Am mai suferit pierderi şi în Walled City, însă cele provocate de el sunt un impediment public. Ştiu unde locuieşte. Putem să-l ridicăm oricând.

— Sub ce acuzaţie?

— Obstrucţie.

— Şi la ce bun?

Ofiţerul ridică nervos din umeri.

— Satisfacerea mândriei şifonate, să spunem.

— Tocmai ţi-ai răspuns şi la propria întrebare. Mândria ta este lipsită de importanţă. Mai bine ocupă-te de cele două femei.

— Aveţi dreptate, desigur.

— Fiecare garaj, fiecare agenţie de închiriat maşini de pe insulă şi din Kowloon, toate au fost verificate de poliţie, nu?

— Da. Însă trebuie să vă atrag atenţia că această Catherine Staples ar putea foarte uşor să apeleze la vreunul dintre prietenii săi canadieni pentru a împrumuta o maşină pe care noi nu am mai putea-o depista.

— Operăm cu ceea ce ştim, nu cu ceea ce nu ştim. Pe de altă parte, din ceea ce ştiam dinainte şi ceea ce am aflat ulterior despre demnitara Catherine Staples, din serviciul diplomatic cred

că acţionează pe cont propriu şi în mod sigur nu oficial. Nu va implica pe nimeni altcineva, pentru moment.

— Cum puteţi fi sigur de asta?

Lin îşi privi subalternul; trebuia să-şi aleagă cuvintele cu grijă.

— Este doar o presupunere.

— Presupunerile dumneavoastră au reputaţia de a fi exacte în majoritatea cazurilor.

— O exagerare. Am un bun simţ mai dezvoltat.

Sună telefonul. Maiorul întinse iute mâna către aparat.

— Da?

— Secţia de poliţie patru, spuse monoton o voce bărbătească.

— Vă mulţumim pentru cooperare.

— Parcarea Ming's a răspuns apelurilor noastre. Un Mitsubishi înmatriculat AOR ocupă un spaţiu închiriat pe o lună. Numele proprietarului este Staples. Catherine Staples, o cetăţeană canadiană. Maşina a fost luată cu aproximativ treizeci şi cinci de minute în urmă.

— Ne-aţi fost de mare ajutor, domnilor, spuse Lin. Vă mulţumim.

Închise şi privi către subordonatul său.

— Avem acum trei elemente noi. Primul este acela că ancheta pe care am declanşat-o a fost în mod cert răspândită. Al doilea este faptul că cel puţin un garaj a înregistrat în scris închirierea, iar al treilea, ştim ca doamna Staples îşi asigură regulat un loc de parcare pe o perioadă de o lună.

— Este un început.

— Există trei mari agenţii de închiriat maşini şi probabil alte zece neimportante pe lângă ele, nepunând la socoteală hotelurile, de care ne-am ocupat separat. Acestea din urmă se pot supraveghea cu o oarecare uşurinţă, însă garajele nu.

— De ce nu? întrebă subalternul. Sunt cel mult o sută. Cine e fraierul care să-şi construiască un garaj aici în Hong Kong, când ar putea foarte bine să-şi deschidă zeci de magazine – afaceri cu adevărat profitabile? Oricum centralele telefonice ale poliţiei au un număr de douăzeci până la treizeci de operatori. Ar putea să verifice înregistrările făcute în toate aceste garaje.

— Nu e vorba decât de multe sau puţine sunt, prietene. Este vorba de mentalitatea angajaţilor, căci slujbele nu le sunt deloc de invidiat. Cei care ştiu să scrie şi să citească sunt fie prea comozi fie nedoritori să se deranjeze, iar aceia care nu ştiu, fug de orice asociere cu poliţia.

— Măcar un garaj din toate a răspuns apelului.

— Da, însă proprietarul acestuia era un cantonez adevărat. Nu vei mai găsi unul ca el.

*

* *

— Trebuie neapărat să-l anunţăm pe patron! se răsti tânărul angajat să parcheze maşinile, într-o chineză ascuţită, funcţionarului aflat în cabina specială din garajul de pe Ice House Street.

— De ce?

— Ţi-am explicat! Chiar şi în scris…

— Faptul că te duci la şcoală şi scrii ceva mai bine decât mine nu te face pe tine stăpân aici.

— Tu nu ştii să scrii deloc! Ai făcut pe tine de frică! M-ai chemat pe mine atunci când tipul ţi-a spus că este o urgenţă ce ţine de competenţa poliţiei. Voi analfabeţii întotdeauna fugiţi de poliţie. Aceasta e maşina căutată – un Mitsubishi verde pe care l-am parcat eu însumi pe palierul al doilea! Dacă nu suni la poliţie, trebuie să-l anunţi cel puţin pe patron.

— Sunt şi lucruri care nu se învaţă la şcoală, băieţaş.

— Ne învaţă să nu fim împotriva poliţiei. Aduce ghinion.

— Bine, voi suna la poliţie – sau, mai bine, poţi să fii tu eroul lor.

— În regulă!

— Însă abia după ce se întorc cele două dame şi după ce vei schimba două vorbe cu cea care a condus.

— Şi mă rog, de ce?

— A crezut că-mi dă doi dolari, însă erau unşpe. Una din bancnote era de zece dolari. Era foarte nervoasă, foarte tulburată. Este înspăimântată. Nu s-a mai uitat cu atenţie la bani.

— Mi-ai spus adineauri că ai primit doar doi dolari!

— Iar acum îţi spun că am primit unsprezece. Aş fi oare cinstit cu tine dacă nu aş pune la inimă interesele noastre ale amândurora?

— În ce fel?

— Îi voi povesti acelei americance bogate şi speriate – tipa avea accent american – că tu şi cu mine n-am anunţat poliţia de dragul ei. Ne va răsplăti pentru aceasta. Va fi foarte, foarte generoasă cu noi, deoarece îşi va da seama că nu va putea să-şi recupereze maşina în caz contrar. Poţi să observi ceea ce fac dinăuntru’ garajului, de la un alt telefon. După ce plăteşte, voi

trimite pe un alt bărbat să-i caute maşina. Însă acesta va întâmpina mari dificultăţi în a o găsi, căci îi voi da indicaţii greşite. Între timp, tu vei chema poliţia. Aceasta va sosi, iar noi ne vom fi făcut sfânta datorie, nescăpând ocazia de a petrece o noapte de vis, cum nu am avut prea multe de când avem slujba asta mizerabilă.

Tânărul se uită pieziş spre interlocutorul său, apoi dădu din cap.

— Ai avut dreptate, spuse el. Nu ne învaţă astfel de lucruri la şcoală. Şi presupun că n-am de ales.

— Aa, ba da, spuse funcţionarul, scoţând un cuţit lung de la brâu. Poţi să spui nu şi am să-ţi tai limba aia spurcată şi lungă.

*

* *

Catherine se apropie de recepţia hotelului Mandarin, nemulţumită că nu cunoştea pe nici unul dintre cei doi funcţionari. Avea nevoie să-i facă un serviciu repede, iar în Hong Kong aceasta înseamnă că trebuie să comunici cu o persoană cunoscută. Apoi, spre uşurarea sa îl văzu pe şeful recepţiei, din schimbul de noapte. Se afla în centrul holului, încercând să calmeze o clientă nervoasă. Catherine se trase spre dreapta şi aşteptă, sperând să întâlnească privirea lui Lee Teng. Îl cultivase pe Teng trimiţându-i numeroşi canadieni atunci când părea imposibil de a găsi o cameră liberă în tot oraşul. Fusese, bineînţeles întotdeauna răsplătit cu generozitate.

— Da, aş putea să vă fiu de ajutor cu ceva doamnă...? întrebă tânărul recepţioner chinez postându-se în faţa ei.

— Îl aştept pe domnul Teng, dacă nu vă deranjează.

— Domnul Teng este foarte ocupat în momentul de faţă doamnă... E un moment foarte aglomerat pentru dânsul. Sunteţi oaspetele hotelului, cumva...?

— Locuiesc în Hong Kong şi sunt o prietenă veche a domnului Teng. Ori de câte ori am avut ocazia, recomand hotelul dumneavoastră prietenilor mei.

— Daa...? Funcţionarul înţelesese că nu are de-a face cu un turist oarecare. Se aplecă deasupra tejghelei şi-i spuse pe un ton confidenţial:

— Lee Teng are un joss[14] teribil astă seară. Femeia cu care discută este invitată la marele bal la Casa Guvernamentală, însă valizele cu haine i-au ajuns la Bangkok. Probabil dânsa crede că

[14] Joss – duh rău, ghinion, spirit nefavorabil.

domnul Teng are o pereche de aripi sub haină şi motoare cu reacţie sub subţiori, nu-i aşa?

— O noţiune interesantă. Doamna abia a sosit?

— Da, doamnă... Şi-a adus multe bagaje cu dânsa. Până acum n-a spus nimic despre valiză. Mai întâi a dat vina pe soţul ei iar acum pe domnul Lee Teng.

— Unde-i este bărbatul?

— La bar. Dânsul s-a oferit chiar să ia următorul avion spre Bangkok. Însă bunătatea sa a făcut numai să o enerveze şi mai mult pe doamna. I-a răspuns răspicat că nu-i va da voie să părăsească barul şi nici să ajungă vreodată la Casa Guvernamentală singur. Joss rău primprejur.. Poate aş putea eu să va fiu de ajutor în timp ce domnul Teng încearcă să-i liniştească pe toţi.

— Vreau să închiriez o maşină şi am nevoie de ea cât se poate de repede.

— *Aiya,* spuse funcţionarul. Este şapte seara şi agenţiile de închiriat maşini nu mai sunt deschise la ora asta.

— Sunt sigură că mai sunt şi excepţii.

— Poate v-ar conveni o maşină a hotelului, cu tot cu şofer?

— Numai dacă nu există altceva disponibil. Cum v-am spus, nu sunt oaspete aici şi sincer vă spun nu sunt făcută din bani.

— „Oare cine dintre noi este”? întrebă funcţionarul enigmatic. Parcă aşa spune şi Biblia creştinească undeva.

— Sună corect, aprobă Staples. Te rog, treci la telefon şi vezi ce poţi face.

Tânărul scotoci sub tejghea şi scoase un dosar din plastic cu toate agenţiile de închiriat maşini, merse câţiva paşi spre dreapta, la un telefon, ridică receptorul şi începu să formeze un număr. Catherine privi către Lee Teng; acesta o condusese între timp pe doamna furioasă spre perete, într-o încercare evidentă de a o ţine departe de ceilalţi oaspeţi, care se aflau în mijlocul holului în fotolii salutându-şi prietenii şi comandând cocktail-uri. Vorbea rapid, calm şi, pe Dumnezeu, îşi spuse Catherine, o obliga să-l asculte. Oricâte de îndreptăţite i-ar fi fost reclamaţiile, medita Catherine, femeia era ridicolă. Purta o capă din blană de chinchila, aici, în Hong Kong, în cea mai dăunătoare climă de pe pământ pentru o asemenea blană delicată. Nu că pe ea, demnitara Catherine Staples din serviciul diplomatic, ar fi trebuit să-şi facă vreodată asemenea probleme. Ar fi putut foarte bine, dacă ar fi renunţat la carieră şi ar fi rămas cu Owen Staples.

Ticălosul era acum proprietarul a cel puţin patru bănci din Toronto. Nu fusese un om chiar aşa rău. Şi unde mai pui că din cauza ei Owen nu se mai recăsătorise niciodată. Dar nu e drept, Owen! Se întâlniseră întâmplător cu trei ani în urmă, după o călătorie în Europa, în timp ce lua parte la conferinţa organizată de britanici la Toronto. Băuseră un pahar la Mayfair Club, în hotelul King Edward, care semăna puţin cu hotelul Mandarin.

— Ei haide, Owen. Cu farmecul tău, cu banii tăi – iar farmecul l-ai avut înaintea banilor – de ce nu? Există atâtea fete frumoase care ar fi fericite să te aibă.

— Odată mi-a fost destul, Cathy. Tu m-ai învăţat asta.

— Nu ştiu, dar mă faci să mă simt – nu ştiu cum – într-un fel, vinovată. Te-am părăsit Owen, dar nu pentru că nu mi-ai fost drag.

— Drag?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

— Da, cred că da.

Owen râsese atunci.

— M-ai părăsit din motive întemeiate, iar eu nu ţi-am purtat pentru asta nici un fel de pică. Dacă ai mai fi stat cinci minute în plus cred că eu aş fi fost acela care să te dea afară. Plătisem eu chiria pentru luna aceea.

— Ticălosule!

— Deloc, nici unul dintre noi nu e ticălos. Tu îţi ai ambiţiile tale, iar eu le am pe ale mele. Iar ele pur şi simplu nu erau compatibile.

— Dar asta nu explică de ce nu te-ai recăsătorit niciodată.

— Doar ţi-am spus. Tu m-ai învăţat, draga mea.

— Ce te-am învăţat? Că toate ambiţiile sunt incompatibile?

— În ceea ce ne-a privit pe noi doi au fost într-adevăr incompatibile. Vezi tu, am aflat că nu pot să fiu niciodată interesat în mod constant de cineva care nu are ceea ce presupun că tu ai numi o dorinţa pătimaşă sau o ambiţie covârşitoare. Dar pe de altă parte, n-aş putea trăi zi de zi cu o astfel de femeie. Iar acelea care nu aveau nici o ambiţie lăsau ceva neîmplinit în relaţia noastră. Nici nu putea fi vorba de ceva definitiv.

— Dar nu te-ai gândit niciodată la o familie? La copii?

— Am deja doi copii, spusese Owen liniştit. La care ţin foarte mult. Îi iubesc enorm iar mamele lor, teribil de ambiţioase, au fost extrem de înţelegătoare. Chiar şi bărbaţii lor actuali au fost

înţelegători. Cât au fost în creştere mi-am văzut copiii în mod constant. Aşa că într-un fel am trei familii. Destul de civilizat, chiar dacă puţin derutant pentru alţii.

— Tu? Modelul comunităţii, bancherul bancherilor! Bărbatul atât de pudic despre care s-a spus că nu putea face baie decât îmbrăcat în cămaşă de noapte! Un stâlp al bisericii!

— Am încetat să fiu toate astea în momentul în care m-ai părăsit. Oricum, era un mod de existenţă artificial. Sunt lucruri care se-nvaţă exersând.

— Owen, nu mi-ai spus niciodată.

— Nu m-ai întrebat niciodată, Cathy. Tu ai avut ambiţiile tale iar eu pe ale mele. Dar îţi voi spune ce anume într-adevăr regret, dacă vrei să auzi.

— Vreau.

— Îmi pare sincer rău că n-am avut niciodată un copil împreună. Judecând după cei doi pe care-i am acum, el sau ea ar fi fost minunat.

— Ticălosule, mă faci să plâng.

— Te rog, n-ai de ce. Să fim cinstiţi, nici unul dintre noi nu are nimic de regretat.

Reveria Catherinei fu brusc întreruptă. Recepţionerul închise telefonul proptindu-şi mâinile triumfător de tejghea.

— Aveţi noroc, doamnă...! strigă el. Funcţionarul de la agenţia Apex de pe Bonham Strand East se află încă acolo şi are maşini disponibile, dar nu are pe nimeni care să aducă una aici.

— O să iau un taxi. Scrie-mi adresa.

Staples se uită împrejur după farmacia hotelului. Erau prea mulţi oameni în hol, prea multă învălmăşeală.

— De unde aş putea să cumpăr nişte loţiune de piele, sau vaselină şi nişte sandale sau papuci? întrebă ea, întorcându-se către recepţioner.

— În hol, în partea dreaptă, e un chioşc de ziare, veţi putea găsi acolo o parte din articolele de care aveţi nevoie. Dar, v-aş ruga să-mi daţi acum banii pentru maşină întrucât aveţi nevoie de o chitanţă pentru agenţie. Este vorba de o mie de dolari, monedă Hong Kong. Dacă rămâne ceva, vă va fi înapoiat, dacă nu, veţi mai da dumneavoastră.

— Nu am acum atâţia bani la mine. Vă dau o carte de credit.

— Cu atât mai bine.

Catherine îşi deschise geanta şi scoase o carte de credit dintr-un buzunar.

— Mă întorc imediat, spuse ea punând cartela pe tejghea şi îndreptându-se către holul din dreapta. Fără un motiv anume aruncă o privire scurtă către Lee Teng şi interlocutoarea lui agitată. Spre amuzamentul său, văzu cum femeia împopoţonată cu blana caraghioasă dădea din cap în semn de mulţumire, în timp ce Teng îi indica cu un gest larg magazinele scumpe peste măsură la care se ajungea urcând o scară din centrul holului. Lee Teng era un diplomat desăvârşit. Fără explicaţii în plus, îi propusese oaspetelui său surmenat o alternativă care putea servi deopotrivă intereselor şi nervilor ei şi în acelaşi timp face o gaură în bugetul soţului neatent. Acesta era Hong Kong-ul, locul unde puteai obţine tot ce-i mai bun şi mai strălucitor şi, dacă plăteai destul de bine, totul putea fi gata la timp pentru balul de deseară. Staples îşi continuă drumul.

— Catherine! Numele fu atât de atât de ascuţit rostit încât Staples îngheţă pe moment. Vă rog, doamnă Catherine!

Staples se întoarse rigid. Era Lee Teng, care reuşise să-şi potolească oaspetele nemulţumit.

— Ce este? întrebă ea, neliniştită, în timp ce Teng se apropia de ea cu îngrijorarea aşternută pe chip şi sudoarea prelingându-i-se pe craniul pleşuv.

— Te-am zărit adineauri, însă am avut o problemă de rezolvat.

— Ştiu.

— Şi tu ai una, Catherine.

— Ce vrei să spui?

Teng privi rapid înspre recepţie – în mod destul de ciudat, nu la tânărul care o ajutase, ci la celălalt recepţioner, de la capătul opus al tejghelei. Omul era singur, fără clienţi şi privea către colegul său.

— Al naibii ghinion! exclamă Teng în şoaptă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Staples.

— Vino cu mine, spuse Teng şi o împinsele Katherine într-o parte, cât mai departe de privirea funcţionarului de la recepţie. Căută în buzunar şi scoase o jumătate de pagină de hârtie perforată de calculator.

— Patru exemplare au sosit de la biroul directorului. Am reuşit să adun trei, însă a patra se află sub tejgheaua de la recepţie.

Urgent. Control guvernamental. O femeie, cetăţean canadian, pe nume Catherine Staples va încerca să închirieze un automobil pentru uz personal. Date personale: cincizeci şi şapte de ani, păr încărunţit, înălţime medie, talie subţire. Temporizaţi şi contactaţi

secţia de poliţie numărul patru.

Lin Wenzu trăsese o concluzie bazată pe o observaţie, îşi spuse Catherine, plus faptul că ştia că oricine ar fi fost dispus să conducă o maşină în Hong Kong era ori nebun, ori avea un motiv foarte puternic pentru a proceda astfel. Maiorul se mişca repede şi eficient.

— Recepţionerul mai tânăr tocmai mi-a făcut rost de o maşină în Boham Strand East. În mod evident nu a apucat să citească anunţul.

— A reuşit să-ţi închirieze o maşină la ora asta?

— Completează formele de plată chiar acum. Crezi că va apuca să vadă asta?

— Nu de el mă tem. E în perioada de ucenicie şi pot să-i spun orice, o va lua ca atare. Cu celălalt însă, e altceva; vrea cu tot dinadinsul să-mi ia locul. Aşteaptă aici puţin. Nu te arăta la faţă.

Teng se îndreptă spre recepţie în timp ce funcţionarul privea nelinişţit împrejur, cu cartea de credit într-o mână. Lee Teng luă fără nici o vorbă formularele de plată şi le puse în buzunar.

— Nu mai este nevoie, spuse el. Clienta noastră s-a răzgândit între timp, a întâlnit în hol un prieten care o va duce cu maşina lui.

— Da? Atunci ar trebui să-i spun colegului să nu se mai deranjeze. Nu ştiam cum să procedez şi el s-a oferit să…

Teng îi tăie vorba cu un semn discret şi se apropie de cel de-al doilea funcţionar, aflat la celălalt capăt al recepţiei, lângă telefon.

— Poţi să-mi dai cartea de credit şi să renunţi la telefon. M-am săturat de doamne supărate astă seară! Asta şi-a găsit alt mijloc de transport.

— Desigur, domnule Teng, spuse servil cel de-al doilea recepţioner. Îi întinse cartea de credit, scuzându-se rapid faţă de operatorul de la centrala telefonică, apoi puse receptorul la loc în furcă.

— O noapte grea.

Teng ridică din umeri şi se întoarse spre holul aglomerat. Se apropie de Catherine, scoţându-şi portofelul.

— Dacă duci lipsă de bani, te ajut eu. Nu mai folosi cărţi de credit.

— Nu duc lipsă de bani nici acasă nici la bancă, însă nu port niciodată mulţi cu mine. Este una din regulile mele nescrise.

— Şi una dintre cele mai bune, spuse Teng dând aprobator din

cap.

Staples luă bancnotele din mâna lui Teng apoi îl privi pe chinez.

— Doreşti o explicaţie? întrebă ea.

— Nu e necesară, Catherine. Orice ar spune poliţia, ştiu foarte bine că eşti o persoană cinstită, iar dacă nu eşti şi vei fugi şi nu-mi mai văd banii înapoi, am încă destui, slavă Domnului şi asta tot datorită ţie.

— Nu voi fugi nicăieri, Teng, te asigur.

— Dar nici nu vei merge ca un om normal. Unul dintre şoferi îmi e îndatorat şi tocmai se află în garajul hotelului. Te va duce să-ţi iei maşina din Bonham Strand. Vino cu mine, te conduc.

— Mai am pe cineva cu mine; vreau să o scot din Hong Kong. E la toaletă.

— Aştept în hol. Dar grăbiţi-vă!

*

* *

— Uneori am impresia că timpul trece mai repede atunci când eşti copleşit de probleme, spuse cel de-al doilea funcţionar, ceva mai în vârstă, colegului său ucenic, în timp ce lua jumătatea de pagină scoasă la imprimantă de dedesubtul tejghelei şi o băgă pe furiş în buzunar.

— Dacă e aşa, atunci domnul Teng ar putea avea foarte bine impresia că nu a pierdut decât cincisprezece minute pentru a-şi rezolva problemele, iar noi ne aflăm aici de două ore. E foarte priceput, nu-i aşa?

— Lipsa părului îl ajută. Oamenii îl cred foarte înţelept chiar şi atunci când cuvintele lui nu dovedesc acest lucru.

— Totuşi, se pricepe la oameni. Aş vrea foarte mult să-i semăn într-o zi.

— Mai taie-ţi din păr atunci, spuse cel de-al doilea funcţionar. Între timp, de vreme ce nu ne deranjează nimeni, ar cam trebui să mă duc la toaletă. Apropo, în cazul în care am să am vreodată nevoie de serviciile unei agenţii de închiriat maşini care să fie deschisă la ora asta, aş putea apela la Apex de pe Bonham Strand East, nu-i aşa?

— A, da…

— Ai fost foarte stăruitor cu doamna aceea.

— Pur şi simplu am verificat lista. Apex era printre ultimele.

— Meriţi toate laudele pentru asta! Nu oricine ar fi avut răbdarea ta.

— Eşti prea amabil cu un ucenic amărât ca mine.

— Îţi vreau numai binele, asta-i tot, răspunse recepţionerul mai vârstnic. Să-ţi aduci aminte de asta întotdeauna.

Părăsi recepţia. Trecu precaut de palmieri, până când îl zări pe Lee Teng. Recepţionerul-şef stătea la capătul holului din dreapta, în aşteptarea femeii. Funcţionarul se întoarse rapid şi urcă scările îndreptându-se spre şirul de magazine de deasupra. Intră grăbit în primul boutique aflat la capătul treptelor.

— Interes de serviciu, îi spuse el vânzătoarei plictisite, apucând telefonul de pe un perete, aflat în spatele unei tejghele de sticla în care erau expuse pietre preţioase strălucitoare. Formă un număr.

— Secţia de poliţie patru.

— În legătură cu instrucţiunile dumneavoastră privitoare la femeia de origine canadiană, o anume doamnă Staples…

— Aveţi informaţii?

— Da, cel puţin aşa cred, însă nu pot să vi le dau la telefon…

— Cum adică? Este o urgenţă, o problemă guvernamentală!

— Vă rog să mă înţelegeţi domnule ofiţer, sunt numai un angajat neimportant şi este foarte posibil ca recepţionerul-şef să nu fi fost pus la curent cu directiva dumneavoastră. Este un om foarte ocupat.

— Nu înţeleg care este legătura.

— Păi, domnule ofiţer, între femeia pe care am auzit-o întâmplător întrebând de recepţionerul-şef şi descrierea făcută în hârtia dumneavoastră este o asemănare izbitoare. Însă ar fi foarte neplăcut pentru mine dacă s-ar afla că eu am fost acela care v-a anunţat.

— Veţi fi protejat. Puteţi rămâne anonim. Despre ce informaţie este vorba?

— Ei bine, am auzit întâmplător…

Eschivându-se cu şiretenie, funcţionarul făcu tot ce-i stătea în putinţă pentru binele propriu şi, în consecinţă, pentru răul superiorului său, Lee Teng.

Declaraţiile sale finale fură însă concise şi fără ocolişuri.

— Este vorba de Apex Car Rental Agency din Bonham Strand East. Vă sugerez să vă grăbiţi, deoarece femeia se află pe drum în momentul de faţă.

*

* *

Traficul de seară devenise mai puţin intens decât cel de la

orele de vârf, însă şi acum, înaintarea era o problemă. Acesta era motivul pentru care Catherine şi Marie schimbau priviri neliniştite pe bancheta din spate a limuzinei puse la dispoziţie de serviciul hotelului Mandarin; şoferul, în loc să accelereze pe spaţiul liber aflat în faţa sa, întoarse la un moment dat uriaşul automobil pe o porţiune goală din Bonham Strand East. Nu se zărea nici o firmă a vreunei agenţii de închiriat maşini pe nici o parte a străzii.

— De ce ne am oprit aici? întrebă Staples tăios.

— Instrucţiunile domnului Teng, doamnă… răspunse şoferul întorcându-se. Voi încuia maşina şi voi declanşa alarma. Nimeni nu vă va deranja, toate clanţele au şi sisteme de avertizare luminoasă.

— E foarte bine, însă aş vrea să ştiu de ce nu ne duci până la maşină.

— Voi aduce maşina aici, doamnă…

— Poftim?

— Instrucţiunile domnului Teng. Au fost foarte ferme. Dânsul va telefona la garajul Apex pentru a face aranjamentele. Acesta se află pe strada vecină, doamnă… Mă întorc imediat.

Şoferul îşi scoase cascheta şi haina, le puse pe amândouă pe scaun, apoi declanşă alarma şi ieşi din maşină.

— Ce înseamnă toate acestea? întrebă Marie, punându-şi piciorul drept deasupra genunchiului stâng şi ţinând lipită de talpă o bucată de hârtie pe care o luase de la toaletă. Ai încredere în acest Teng?

— Da, răspunse Catherine, puţin nedumerită. Dar nu înţeleg. A fost, în mod evident, extrem de prudent – dar asta înseamnă pe de altă parte riscuri imense pentru el şi nu ştiu de ce. Aşa cum ţi-am spus şi la hotel, circulara conţinea expresia „control guvernamental”. Aceste două cuvinte nu sunt tocmai de neluat în seamă aici, în Hong Kong. Ce urmăreşte oare? Şi de ce?

— Evident, nu-ţi pot răspunde la întrebare, răspunse Marie. Dar am remarcat ceva.

— Ce anume?

— Am văzut cum s-a uitat la tine. Nu sunt sigură că şi tu ai văzut.

— Ce?

— Aş putea spune că te place foarte mult.

— Mă… place foarte mult?

— Un fel de a spune. Sunt şi altele mai directe. Staples se întoarse şi privi pe fereastră.

— Of, Dumnezeule, şopti ea.

— Care-i problema?

— Cu puţin timp în urmă, la hotel şi pentru motive greu de analizat – totul a început de la femeia aceea cu capa de chinchila – mi-am adus aminte de Owen.

— Cine-i Owen?

— Fostul meu soţ.

— Owen Staples? Bancherul Owen Staples?

— E numele meu – şi da, el a fost acela.

— Nu mi-ai spus niciodată că aţi fost căsătoriţi.

— Nu m-ai întrebat niciodată, draga mea.

— Nu are sens ce spui, Catherine.

— Presupun că nu, aprobă Staples, scuturând din cap. Dar mi-am adus aminte o dată când Owen şi cu mine ne-am întâlnit, cu câţiva ani în urmă, la Toronto. Am băut un pahar la Mayfair Club şi am aflat despre el lucruri cărora niciodată nu le-aş fi dat crezare înainte. M-am bucurat pentru el, în ciuda faptului că ticălosul aproape m-a făcut să plâng.

— Catherine, pentru numele lui Dumnezeu, ce are asta de-a face cu ce se întâmplă acum, aici?

— Are de a tace cu Teng. M-a invitat să bem ceva împreună într-o seară, nu la hotelul Mandarin, fireşte, ci la o cafenea de pe malul mării din Kowloon. Mi-a spus atunci că n-ar fi fost prea bun pentru mine dacă aş fi fost văzută împreună cu el aici, pe insulă.

— Şi de ce nu?

— Nu ştiu şi basta. Vezi tu, încerca să mă protejeze atunci la fel cum o face şi acum. Şi s-ar putea să-l fi înţeles greşit. Am presupus că pur şi simplu alerga după o sursă de venit în plus, dar e posibil să mă fi înşelat teribil.

— Cum aşa?

— Mi-a spus un lucru ciudat în noaptea aceea. Mi-a spus că ar dori ca lucrurile să fi fost altfel, iar deosebirile dintre oameni să nu fie atât de evidente şi nici atât de supărătoare pentru alţii. Desigur, i-am acceptat banalităţile mai degrabă ca o încercare stângace la… diplomaţie, după cum ar fi spus fostul meu bărbat. Probabil însă că a vrut să spună altceva.

Marie râse încet, privind-o drept în ochi.

— Dragă, dragă, Catherine. Bărbatul ăsta e îndrăgostit de tine.

— Ferească Dumnezeu, n-am nevoie de aşa ceva acum!

*

* *

Lin Wenzu stătea pe bancheta din faţă a vehiculului numărul doi al MI6, cu privirea fixată răbdător pe intrarea agenţiei Apex din Bonham Strand East. Totul era în ordine; amândouă femeile se vor afla sub paza sa în câteva minute. Unul din oamenii săi fusese trimis înăuntru şi discutase cu dispecerul. Agentul MI6 se identificase, după care ceruse lista cu toate închirierile făcute în seara aceea. Dispecerul, avea, într-adevăr, o rezervare pentru o oarecare doamnă Catherine Staples însă aceasta fusese anulată, iar maşina respectivă trecută pe numele unei alte persoane, al unui şofer de la hotel. Şi de vreme ce doamna Catherine Staples nu se mai afla în situaţia de a închiria maşina, dispecerul nu văzuse nici un motiv să mai anunţe poliţia. Ce le-ar fi putut spune? Iar pe de alta parte, nimeni altcineva nu putea ridica maşina deoarece aceasta era rezervată pentru hotelul Mandarin.

Totul era în regulă, reflect Lin. Victoria Peak va răsufla uşurată când va afla noutăţile sale. Maiorul ştia exact cuvintele pe care le va folosi: „Femeile sunt puse sub pază sigură – FEMEIA se află sub pază sigură”.

Pe partea opusă a străzii, un bărbat în cămaşă intra pe uşa agenţiei. Lui Lin îi păru şovăielnic şi avea ceva neobişnuit. Un taxi îşi făcu dintr-o dată apariţia în faţa sa. Maiorul se repezi la mânerul portierei. Bărbatul şovăielnic fu dat uitării.

— Alertă băieţii, spuse Lin în microfonul ataşat radioului aflat la bordul maşinii. Trebuie să acţionăm repede şi, pe cât se poate, discret. Nu se va mai repeta ce s-a întâmplat pe Arbuthnot Road. Nu folosiţi nici un fel de arme şi fiţi gata. Dar nu aveau pentru ce să fie gata; taxiul se îndepărtă fără a lăsa pe nimeni în urmă.

— Vehiculul numărul trei! spuse maiorul scurt. Notează numărul maşinii şi sună firma de taxiuri! Să la legătura cu mine prin radio. Aflaţi exact ce căuta taxiul aici! Şi mai bine, urmăriţi-l şi faceţi cum v-am spus. Ar putea fi cele două femei.

— Cred că am văzut doar un bărbat în spate, domnule, spuse şoferul.

— S-ar fi putut ascunde dedesubt. Ochi blestemaţi! Un bărbat, ai zis?

— Da, domnule.

— Miros ceva putred prin preajmă.

— Ce anume vă neliniştește domnule maior?

— Dacă aş şti, duhoarea nu m-ar mai deranja într-atât.

Aşteptarea continuă şi uriaşul Lin Wenzu începu să transpire. Soarele asfinţitului arunca deopotrivă o lumină orbitoare

portocalie prin parbriz şi umbre întunecate de-a lungul străzii Bonham Strand East.

— E prea mult, îşi şopti maiorul.

Paraziţii erupseră brusc prin difuzorul radioului.

— Avem raportul companiei de taxiuri, domnule maior, se auzi o voce.

— Spune!

— Taxiul respectiv încerca să găsească o firmă de importuri din Bonham Strand East, însă şoferul i-a spus clientului său că adresa trebuie să fie pe Bonham Strand West. Se pare că pasagerul este foarte nervos. În urmă cu câteva minute s-a dat jos din maşină şi i-a aruncat banii taximetristului în parbriz.

— Abandonează-l şi întoarce-te aici, îi ordonă Lin privind spre uşile deschise ale garajului agenţiei Apex, pe partea opusă a străzii îşi făcu apariţia o maşină condusă de bărbatul în cămaşă, apoi o luă la stânga.

Broboane de sudoare se prelingeau acum pe faţa maiorului. Ceva nu era în regulă; i se impusese o altă ordine. Ce era?

— Bărbatul acela! ţipă Lin şoferului surprins.

— Poftim?

— Cu o cămaşă albă şifonată, în schimb cu pantaloni puşi la dungă impecabil. Este o uniformă! Un şofer! Întoarce! Urmăreşte-l!

Şoferul, cu mâna pe claxon, tăie fluxul traficului şi întoarse în loc, în timp ce maiorul transmitea instrucţiuni celor din spate, ordonând ca o maşină să rămână la agenţia Apex, iar celelalte să-l urmeze.

— *Aiya!* ţipă şoferul lui Lin, călcând cu putere frâna şi oprind maşina cu scrâşnituri din roţi, în timp ce o limuzină uriaşă, maro se ivea dintr-o stradă laterală şi-i bloca drumul. Maşinile se ciocniră puţin, cea guvernamentală atingându-i uşor limuzinei portiera din spate stânga.

— *Feng zi!* exclamă şoferul limuzinei, numindu-l pe şoferul lui Lin câine turbat, în timp ce sărea din maşina sa gigantică să vadă dacă îi fusese adusă vreo stricăciune.

— Lai! Lai! zbieră şoferul maiorului, sărind afară la rându-i pregătit pentru confruntare.

— Potoleşte-te! urlă Wenzu. Scoate-l de-aici, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar nu vrea să se mişte, domnule.

— Spune-i că trebuie s-o facă! Arată-i legitimaţia!

Traficul se opri; claxoanele trâmbiţau, oamenii din automobile şi de pe trotuare strigau nervoşi. Maiorul închise ochii şi îşi scutură capul iritat. Trebuia să coboare din maşină, la fel cum o făcuse şi cel din limuzină – un chinez între două vârste, cu un cap pleşuv.

— Am impresia că avem o problemă, spuse Lee Teng.

— Te cunosc! strigă Lin. Hotelul Mandarin.

— Mulţi din cei care au gustul de a frecventa elegantul nostru hotel mă cunosc, domnule. Mi-e teamă însă că nu pot să vă fac acelaşi compliment. Aţi fost cumva oaspetele nostru?

— Ce cauţi aici?

— Un comision confidenţial pentru un anumit domn, client al hotelului Mandarin şi nu intenţionez să vă spun mai mult.

— La dracu! A fost răspândită o circulară guvernamentală, în legătură cu o canadiană pe nume Staples! Unul dintre oamenii voştri ne-a sunat!

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi. De o oră încoace încerc să rezolv o problemă a unui oaspete care este aşteptat la balul din seara aceasta. Vă spun cu plăcere numele ei, dacă aveţi autoritate necesară.

— Am această autoritate, ţi-o repet! De ce te-ai băgat în faţa noastră?

— Cred că şoferul dumneavoastră a fost cel care a trecut pe lumina roşie a semaforului.

— Nu-i adevărat! ţipă şoferul lui Lin.

— Atunci este o problemă a organelor poliţieneşti, concluziona Lee Teng. Putem să ne luăm rămas bun?

— Nu încă, răspunse maiorul, apropiindu-se de recepţionerul-şef al hotelului Mandarin. Repet din nou. O circulară guvernamentală a fost trimisă şi hotelului vostru. Spunea clar că o femeie pe nume Staples va încerca să închirieze o maşină iar personalul hotelului era rugat să raporteze secţiei de poliţie numărul patru.

— Şi eu vă repet din nou, domnule. Nu am fost la birou de mai bine de o oră şi nici n-am văzut o asemenea circulară. În orice, caz, chiar dacă nu mi-aţi arătat până acum actele dumneavoastră oficiale, vă pot spune că toate închirierile de maşini trebuie făcute prin asistentul meu şef, un om pe care, sincer vă spun, l-am găsit nesatisfăcător din multe puncte de vedere.

— Atunci de ce vă aflaţi tocmai aici?

— Câţi oaspeţi ai hotelului Mandarin au afaceri târzii aici, în Bonham Strand East, domnule? Acceptaţi coincidenţa.

— Ochii vă zâmbesc, *Zhongguo ren*.

*

* *

— Fără să râdă însă, domnule dragă. Eu plec. Stricăciunea maşinii este minoră.

— Nu-mi pasă nici dacă tu şi oamenii tăi va trebui să staţi acolo toată noaptea, spuse ambasadorul Havilland. E singura şansă pe care o avem. Din câte mi-ai spus, Staples are să înapoieze maşina închiriată şi să şi-o recupereze pe a ei. Fir-ar al dracului, e şi o conferinţă strategică canadiano-americană la patru, mâine după-amiază. Trebuie să se întoarcă! Faceţi tot ce vă stă în putinţă! Numai aduceţi-mi-o!

— Se va plânge că a fost molestată. Încălcăm legile diplomaţiei internaţionale.

— Încălcaţi-le! Numai aduceţi-o aici, în covorul Cleopatrei, dacă trebuie! N-am timp de pierdut – nici un minut!

*

* *

Ţinută ferm de către doi agenţi, Catherine Staples intră într-o încăpere a reşedinţei din Victoria Peak. Lin Wenzu deschisese uşa; acum o închisese, iar Staples se trezi faţă în faţă cu ambasadorul Raymond Havilland şi Subsecretarul de Stat Edward McAllister. Era 11:35 dimineaţa şi soarele pătrundea în cameră prin fereastra largă ce dădea înspre grădină.

— Ai mers prea departe, Havilland, spuse Catherine, vocea sa răguşită păstrându-şi răceala şi fermitatea…

— N-am mers îndeajuns de departe în ceea ce vă priveşte, doamnă Staples. Aţi compromis eficient un membru al legaţiei americane şi v-aţi ocupat cu escrocherii în defavoarea guvernului pe care-l reprezint.

— Nu poţi dovedi deoarece nu există nici o mărturie, nici o fotografie…

— Nici nu trebuie să dovedesc ceva. Aseară la ora şapte fix tânărul a fost aici şi ne-a povestit totul. Un capitol destul de sordid, nu-i aşa?

— Prostul! El n-are nici o vină, dar voi aveţi! Şi de vreme ce ai adus în discuţie cuvântul „sordid”, nu există nimic din ceea ce a făcut el care ar putea egala obscenitatea acţiunilor voastre.

Fără pauză, Catherine se întoarse către Subsecretarul de Stat.

— Presupun că acesta e mincinosul de McAllister.

— Sunteţi nepoliticoasă, spuse Subsecretarul.

— Iar dumneata eşti un lacheu fără principii care face treaba murdară a altuia. Am auzit tot şi e dezgustător! Însă fiecare fir a fost împletit – Staples îşi întoarse brusc capul către Havilland – de către un expert. Cine v-a dat dreptul să faceţi aceasta? Ştiţi oare ce aţi făcut din cei doi oameni care se găsesc amândoi, acum, aici? Ştiţi ce le-aţi cerut să facă?

— Ştim, răspunse ambasadorul simplu. Ştiu.

— Şi ea ştie, în ciuda faptului că n-am avut inima să-i aduc confirmarea finală. Dumneata. McAllister! Când am aflat că te găseşti aici n-am mai fost sigură că va fi în stare să facă faţă la tot ce va afla. Nu în acel moment. Însă acum intenţionez să-i spun totul. Despre voi şi despre minciunile voastre! Soţia unui *taipan* asasinată în Macao – ah, toate se leagă atât de bine, ce scuză mai bună pentru a lua viaţa altei soţii, a unui alt bărbat. Minciuni! Am şi eu sursele mele; aceasta nu s-a întâmplat niciodată! Şi acum, ascultaţi-mă cu atenţie. O aduc la consulat sub protecţia deplină a guvernului meu. Şi dacă aş fi în locul dumitale, Havilland, m-aş mai gândi la învinuirile născocite pe care vreţi să le aruncaţi în spinarea ei. Dumneata şi oamenii dumitale blestemaţi aţi minţit şi aţi manipulat o cetăţeană canadiană punându-i viaţa în pericol. Aroganţa voastră este pur şi simplu dincolo de orice imaginaţie! Dar vă asigur că am să-i pun capăt. Indiferent dacă guvernului meu îi va plăcea sau nu, am de gând să vă dau în vileag pe toţi! Nu sunteţi cu nimic mai buni decât barbarii care lucrează în KGB. Ei bine, forţa implacabilă a operaţiunilor secrete americane va fi nevoită să dea înapoi! Mi-e scârbă de voi, lumii întregi îi este scârbă de voi!

— Dragă doamnă! strigă ambasadorul ieşindu-şi din fire. Poţi să ameninţi cât doreşti, dar mai întâi mă vei asculta! Iar dacă, după ce ai ascultat ce am spus, mai eşti dispusă să declari război, n-ai decât! Cum spune cântecul, zilele mele se împuţinează, dar nu şi ale altor milioane de oameni! Aş face orice pentru a prelungi vieţile lor. Dacă s-ar putea, bineînţeles, să nu fii de acord cu mine, aşa că declară-ţi războiul, dragă doamnă! Şi, pe Dumnezeu, sper că ai o conştiinţă destul de tare!

CAPITOLUL 19

Aplecându-se în scaun, Bourne smulse încărcătorul pistolului din locaşul său, apoi verifică ţeava armei la lumina veiozei de deasupra sa. Era un exerciţiu pe care îl repeta la nesfârşit, fără un scop anume; ţeava nu avea nici urmă de pulbere. Pe parcursul ultimelor patru ore, curăţase pistolul lui d'Anjou de trei ori la rând, demontându-l de tot atâtea ori şi de fiecare dată ungându-i fiecare parte a mecanismului lui până când metalul întunecat începu să lucească. Această îndeletnicire făcuse timpul să treacă. Studiase întreg arsenalul de arme şi explozive al lui d'Anjou, însă din pricină că cea mai mare parte a echipamentului se găsea ambalat în cutii sigilate şi asigurate, le lăsase pe acestea din urmă neatinse şi se concentrase asupra pistolului. Nu avea prea mult spaţiu în apartamentul francezului de pe Rua das Lorchas, care dădea înspre interiorul portului Macao. Se înţeleseseră ca el să nu iasă din casă în timpul zilei, înăuntru era la fel de bine păzit şi de în siguranţă ca oriunde altundeva în Macao. D'Anjou, care îşi schimba reşedinţa după cum i se năzărea, închiriase apartamentul de pe malul mării cu mai puţin de două săptămâni în urmă, servindu-se de un nume fals şi de un avocat pe care nu-l întâlnise niciodată. Acesta, contra plată, angajase un „rentor" pentru a semna contractul de închiriere şi i-l trimise apoi printr-un om de legătură clientului său necunoscut, folosind vestiarul aglomeratului Floating Casino. Acestea erau căile lui Philippe d'Anjou, fostul Ecou al organizaţiei Meduza.

Jason montă la loc arma, apoi puse cartuşele în cutia încărcătorului şi îl introduse prin partea de jos a patului cu o pocnitură. Apoi se sculă de pe scaun şi se îndreptă către fereastră cu pistolul în mână. Dincolo de întinderea de apă se afla Republica Populară Chineză – atât de accesibilă pentru oricine ştia să speculeze nevoile şi lăcomia omenească.

Nimic nou sub soare, în privinţa graniţelor, încă din timpul faraonilor. Ele erau stabilite pentru a fi trecute – într-un fel sau altul.

Privi la ceas. Era aproape cinci; soarele după amiezii cobora încet. D'Anjou îi telefonase din Hong Kong la prânz. Francezul se dusese la hotelul Peninsula cu cheile de la camera sa, îşi împachetase lucrurile fără să renunţe la cameră şi urma să ia

hidrobuzul de ora unu înapoi spre Macao. Oare unde era? Călătoria nu dura mai mult de o oră, iar drumul până la Rua das Lorchas se făcea în mod obişnuit cu taxiul în mai puţin de zece minute. Dar ce-i drept, mişcările Ecoului erau întotdeauna greu de anticipat.

Fragmente din întâmplări petrecute în vremea când făcea parte din Meduza îi reveniră în minte, determinate de prezenţa lui d'Anjou. Deşi dureroase şi înspăimântătoare, aceste impresii îi aduceau o oarecare linişte, din nou mulţumită Francezului. D'Anjou nu era numai un mincinos desăvârşit atunci când trebuia şi un oportunist de prim rang, ci şi un om extrem de inventiv. Mai presus de toate, Francezul era un adept al pragmatismului. O dovedise în Paris şi acele amintiri îi erau acum clare în minte. Dacă întârzia, o făcea dintr-un motiv bine întemeiat. Dacă nu apărea, însemna că era mort. Iar această ultimă ipoteză era de neconceput pentru Bourne. D'Anjou se afla în postura de-a face un lucru pe care Jason dorea din toată inima să îl poată face el însuşi, dar nu îndrăznea să rişte viaţa soţiei sale pentru asta. Era destul de riscant faptul că asasinul impostor îl ademenise până în Macao, însă câtă vreme se ţinea departe de hotelul Lisabona, avea încredere deplină în instinctele sale. Se va ascunde în continuare de cei care se aflau pe urmele sale – sau ale cuiva care i-ar fi semănat la înălţime sau chip şi ar fi făcut cercetări la hotelul Lisabona.

Un singur apel telefonic de la hotel pentru *taipanul* din Hong Kong şi Marie era ca şi moartă. *Taipanul* nu-l ameninţase pur şi simplu – ameninţările se dovedeau adesea goale – ci făcuse uz de altceva cu mai mult înspăimântător. După ce strigase şi izbise cu pumnul său uriaş braţul scaunului fragil, îşi dăduse verdictul liniştit: Marie va muri. Era o promisiune făcută de către un om care se ţinea de cuvânt.

Totuşi, David Webb simţise ceva greu de definit. Ceva ce nu se potrivea în privinţa *taipanului,* ceva prea dramatic şi care nu avea nimic de-a face cu mărimea trupului său. Îşi folosise gabaritul uriaş într-un mod în care oamenii graşi o fac rareori, preferând să lase mărimea lor naturală să impresioneze. Cine era acest taipan? Răspunsul se afla la hotelul Lisabona şi, de vreme ce nu îndrăznea să se ducă el însuşi acolo, se hotărâse să-l folosească pe d'Anjou. Îi spusese Francezului foarte puţin: dar îi va spune mai mult acum. Îi va povesti despre un dublu asasinat brutal, despre arma folosită – o mitralieră UZI – şi că una dintre

cele doua victime era soţia unui taipan important. D'Anjou va pune întrebările pe care el nu le-ar fi putut pune, iar dacă vor exista răspunsuri, va face un pas care-l va mai apropia puţin de Marie.

Alexander Conklin: *„Joacă scenariul pe care ţi l-au impus".*

David Webb: *„Scenariul cui?"*

Jason Bourne: *„Pierzi timpul degeaba! Trebuie să-l găseşti pe impostor!"*

Paşi uşori în hol. Jason se întoarse de la fereastră şi străbătu cu paşi repezi camera îndreptându-se către uşă. Se lipi cu spatele de perete, cu arma aţintită spre uşă. O cheie fu introdusă uşor în broască. Uşa se deschise încet.

Bourne o izbi în faţa intrusului apoi se răsuci şi-l trase înăuntru pe bărbatul încremenit în prag. Apoi închise uşa cu un şut, cu pistolul îndreptat spre capul celui prăbuşit, care lăsase să-i cadă pe jos o valiză şi un pachet foarte voluminos. Era d'Anjou.

— Ăsta e un fel de a-ţi vedea creierii împrăştiaţi, Ecoule!

— *Sacre-Bleu!* E şi ultima dată când mai sunt atent cu tine! Nu te vezi, Delta. Arăţi la fel ca în Tam Quan, după zile întregi de nesomn. Am crezut că te odihneşti.

O altă amintire, fugară.

— În Tam Quan, spuse Jason, mi-ai spus că am nevoie de somn, nu? O dată ne-am ascuns într-un tufiş şi voi aţi făcut un cerc în jurul meu, apoi aproape că mi-ai ordonat să mă culc.

— Am făcut-o pentru propriul meu interes. Noi nu puteam ieşi singuri de acolo – numai tu ne puteai scoate.

— Mi-ai spus ceva atunci. Ce anume? Ţi-am dat dreptate.

— Ţi-am explicat că odihna este o armă de aceeaşi măsură ca orice cuţit sau pistol inventat vreodată de om.

— Mai târziu am folosit o variantă a acestei explicaţii. A devenit o axiomă pentru mine.

— Sunt fericit că ai avut înţelepciunea de a-i asculta pe cei mai bătrâni ca tine. Aş putea, te rog, să mă ridic? Şi vrei, te rog frumos, să laşi pistolul ăla blestemat!

— Ah, iartă-mă, uitasem.

— N-avem mult timp, spuse d'Anjou sculându-se şi lăsând valiza pe jos.

Rupse hârtia cafenie ce acoperea pachetul voluminos, înăuntru erau pantaloni şi cămăşi kaki, călcate frumos, două tocuri de pistol legate de curele – şi două caschete cu cozoroc; le aruncă pe toate pe un scaun.

— Aceste sunt nişte uniforme. Am şi actele necesare în buzunar. Mi-e teamă că am grad mai mare decât tine, Deltă, însă vârsta, dacă nu altceva, mi-o permite.

— Uniformele poliţiei din Hong Kong.

— Kowloon, mai precis. Este singura noastră şansă, Delta! De aceea am întârziat atât. Aeroportul Kai-tak! Securitatea este maximă, exact ceea ce îşi doreşte impostorul pentru a dovedi că este mai bun decât ai fost tu vreodată!

— N-am nici o garanţie, fireşte; dar îmi pun capul că am dreptate, este provocare clasică pentru un astfel de dement. „Mobilizaţi-vă voi toate forţele. Tot nu mă puteţi opri!” Cu un asasinat ca acesta restabileşte legenda invincibilităţii sale. Se va afla acolo, sunt sigur!

— Începe cu începutul, îi ordonă Bourne.

— În timp ce ne îmbrăcăm, acceptă Francezul, scoţându-şi cămaşa şi desfăcându-şi pantalonii. Grăbeşte-te! Am o barcă cu motor, legată peste drum. Patru sute de cai putere. Putem fi în Kowloon în 45 de minute. Ţine! Ăştia-s ai tăi! *Mon Dieu,* numai când mă gândesc la banii pe care i-am cheltuit, îmi vine rău.

— Patrulele Republicii Populare, spuse Jason dezbrăcându-se şi luându-şi uniforma, vor trage în noi ca-n potârnichi!

— Nu fi idiot, te rog. Intrarea anumitor ambarcaţiuni se mai şi negociază, prin radio. Trebuie să avem încredere unii în alţii. Cum crezi tu că ne transportăm noi marfa de contrabandă? Cum crezi că supravieţuim? Ne întâlnim în golfurile insulelor chineze din Teh Sa Wei şi acolo se fac plăţile. Grăbeşte-te!

— Ce era cu aeroportul? De ce eşti atât de sigur că asasinul se va afla acolo?

— Se va face o tentativă de asasinare a guvernatorului britanic.

— Poftim? izbucni Bourne, stupefiat.

— M-am înapoiat pe jos de la hotelul Peninsula până la Star Ferry cu geamantanul tău. Distanţa e mică iar bacul este mult mai rapid decât un taxi, prin tunel. În timp ce treceam pe lângă sediul poliţiei din Kowloon, de pe Salisbury Road, am văzut şapte maşini ieşind în viteză – una în spatele celeilalte şi toate luând-o spre stânga, în direcţia antrepozitelor. Mi s-a părut ciudat. Două, trei maşini pentru un incident oarecare da, dar şapte? Mi-am spus că *joss* bun, cum spune lumea pe aici. I-am telefonat imediat omului meu care se află în serviciul poliţiei din Kowloon iar acesta mi-a spus totul – nu mai era, de altfel, nici un secret de

mare importanţă. Mi-a spus că, dacă mai stau prin apropiere, o să mai văd alte zece maşini însoţite de douăzeci de dube, toate îndreptându-se spre aeroportul Kai-tak în decursul următoarelor două ore. Cele pe care le văzusem nu erau decât avangarda. Primiseră ştirea de la sursele lor din lumea interlopă conform căreia o încercare de asasinat se va face asupra guvernatorului britanic.

— Mai exact! ordonă Bourne aspru, încheindu-şi pantalonii şi întinzând mâna după cămaşa de culoare kaki care servea drept haină sub centura de care era prins tocul pistolului.

— Guvernatorul va sosi diseară cu avionul de la Beijing, împreună cu propriul său anturaj din Foreign Office şi cu o delegaţie chineză. Se vor afla acolo ziarişti, echipe ale televiziunii, toţi, în fine. Amândouă guvernele vor publicitate cât mai multă. Mâine va avea loc o întâlnire între toţi oamenii de afaceri şi liderii sectorului financiar.

— În legătură cu tratatul pentru 1997?

— E doar o nouă rundă de convorbiri nesfârşite în privinţa Acordurilor. Dar, pentru binele nostru comun, să ne rugăm, să se înţeleagă.

— Scenariul, spuse Jason încet, neclintit.

— Ce scenariu?

— Acela despre care tu însuţi ai adus vorba, scenariul care pomeneşte de „legăturile intime” care au ars între Peking şi Guvern. Asasinarea unui guvernator englez din pricină că un vice-premier a fost ucis? Apoi va urma un secretar al Foreign Office-ului pentru un membru important al Comitetului Central şi, în cele din urmă, un prim ministru pentru un preşedinte? Cât de departe vor merge? Câte asasinate premeditate înainte ca punctul culminant să fie atins? Câtă vreme va trece oare până când „părintele” va înceta să mai tolereze „un copil neascultător” şi va invada Hong Kong-ul cu armatele sale? Iisuse, e, într-adevăr posibil! Şi cineva vrea să se întâmple asta!

D’Anjou stătea nemişcat ascultând, ţinând în mână banduliera lată.

— Ce am spus nu era decât o speculaţie bazată pe violenţa unui asasin obsedat care acceptă contractele la nimereală. E destulă lăcomie şi corupţie politică de ambele părţi pentru a justifica această speculaţie. Însă ceea ce spui tu, Delta, este cu totul altceva. Tu pretinzi că există un plan, un plan organizat care urmăreşte să dezbine Hong Kong-ul până-ntr-atât încât

Republica Populară Chineză, să poată prelua controlul asupra lui.

— Scenariul, repetă Jason Bourne. Cu cât se complică mai mult cu atât pare mai simplu.

*

* *

Terasele aeroportului Kai-tak gemeau de echipe poliţieneşti, ca de altfel şi porţile şi tunelurile; precum şi locurile unde se depuneau bagajele. Afară, pe întinderea imensă a pistei negre, reflectoare puternice alături de proiectoarele mobile controlau fiecare vehicul şi fiecare metru al teritoriului vizibil. Echipe ale televiziunii descolăceau cabluri sub ochii atenţi ai poliţiei în timp ce reporterii stăteau în spatele carelor de reportaj şi făceau exerciţii de dicţie în zeci de limbi diferite. Fotografii erau ţinuţi dincolo de porţi, iar personalul aeroportului anunţa prin difuzoare că anumite secţii libere vor fi în curând puse la dispoziţia tuturor jurnaliştilor ce dispuneau de acreditări eliberate de către conducerea aeroportului. Era o adevărată nebunie. Apoi neaşteptatul se produse şi o ploaie torenţială izbucni dintr-o dată din întunecimea orizontului, măturând întreaga colonie.

— Impostorul – are noroc – *joss* bun, cum ar spune ei, nu-i aşa? observă d'Anjou în timp ce el şi Bourne, îmbrăcaţi în uniforme, înaintau alături de un grup de poliţişti printr-un culoar acoperit cu tablă ondulată spre unul dintre hangarele uriaşe. Răpăitul ploii era asurzitor.

— Norocul n-are nimic de-a face cu asta, îi răspunse Jason. A studiat buletinele meteo, fii sigur de asta. Fiecare aeroport le are în permanenţă. A ştiut că aşa va fi vremea încă de ieri, dacă nu chiar de alaltăieri. Vremea e şi ea o armă, Ecoule.

— Totuşi, nu putea să dicteze sosirea guvernatorului cu un avion chinezesc. Acestea au adesea întârzieri de ore întregi şi au făcut un obicei din asta.

— Însă nu şi de zile. Când anume a primit poliţia din Kowloon ştirea despre tentativa de asasinat?

— Am întrebat special, spuse Francezul. În jurul orei 11:30, azi dimineaţă.

— Şi avionul din Peking a fost programat să sosească la o oara oarecare, în această seară?

— Da, ţi-am mai spus. Ziariştii şi oamenii de la televiziune au fost anunţaţi să vină aici pe la ora nouă.

— Asasinul a ştiut cum va fi vremea. Ocaziile se ivesc singure. Trebuie doar să ştii să profiţi de ele.

— Asta e ceea ce trebuia să faci şi tu, Delta! Gândeşte ca el, fii ca el. E unica noastră şansă!

— Tu ce crezi că fac?… Când ajungem la hangar, o să mă fac nevăzut. Pot să mă folosesc de actele tale false pentru asta?

— Eu unul sunt comandant al Sectorului Britanic din poliţia divizionară din Mongkok.

— Şi asta ce înseamnă?

— Sincer să-ţi spun, nu ştiu, însă a fost cel mai bun lucru pe care l-am putut obţine.

— Dar tu nu ai accent britanic.

— Cine să-şi dea seama de asta aici, la Kai-tak, bătrâne?

— Englezii.

— O să-i evit. Chineza mea e mai bună decât a ta. *Zhongguo-ren*-ii vor respecta aceasta. Vei fi liber să umbli pe unde vrei.

— Trebuie să fiu, spuse Jason Bourne. Dacă asasinul va ajunge aici, vreau să pun mâna pe el înainte ca altcineva să-l depisteze! Aici! Şi acum!

Cordoanele de împrejmuire şi stâlpii fură scoşi imediat din uriaşul hangar de către personalul aeroportului îmbrăcat în impermeabile galbene, lucioase, de ploaie. Apoi, sosi un camion încărcat cu mantale de aceeaşi culoare pentru contingentele poliţieneşti; oamenii prindeau hainele aruncate jos prin spatele vehiculului. Le îmbrăcară, apoi se împărţiră în grupuri, pentru a primi instrucţiuni din partea superiorilor. Ordinea luă rapid locul confuziei provocate de noii sosiţi şi de problemele cauzate de neaşteptata ploaie torenţială. Era genul de ordine în care Bourne nu avea încredere. Era prea superficială, prea convenţională pentru ce îi aştepta. Rândurile de soldaţi frumos îmbrăcaţi, ce mărşăluiau înainte şi înapoi se postaseră pe poziţii greşite, inadecvate pentru confruntarea cu trupe de gherilă, sau chiar cu un singur astfel de luptător. Fiecare poliţist în mantaua sa impermeabilă galbenă era deopotrivă o ameninţare şi o ţintă – şi mai era şi altceva. Un pion. Oricare dintre ei putea fi înlocuit cu un altul îmbrăcat în acelaşi fel, cu un asasin care ştia să-şi schimbe înfăţişarea în aşa fel încât să semene cu duşmanul.

Totuşi strategia infiltrării având ca scop un asasinat era un gest sinucigaş, iar Jason ştia că impostorul nu şi-ar asuma niciodată un astfel de risc. Numai dacă… numai dacă arma pe care o va folosi ar produce un zgomot atât de slab încât ploaia să-l poată acoperi… dar chiar şi atunci, ţinta nu trebuia să aibă o reacţie imediată. S-ar fi ridicat imediat un cordon împrejurul

locului asasinatului. La primul semn al prăbuşirii guvernatorului, fiecare ieşire ar fi fost blocată, fiecare persoană aflată în apropiere obligată sub ameninţarea cu arma să rămână pe loc. O reacţie întârziată? O săgeată subţire al cărei impact nu e mai mult decât o înţepătură, o senzaţie stânjenitoare ce poate fi îndepărtată cu acelaşi gest cu care alungi o muscă obraznică, în timp ce picătura mortală de otravă pătrunde în sânge producând moartea încet dar sigur, căci timpul nu mai e important. Era o posibilitate, însă, din nou, se ridicau prea multe obstacole şi precizia necesară o întrecea, cu mult pe cea obişnuită pentru o armă cu aer comprimat. Guvernatorul britanic va purta neîndoielnic o vestă antiglonţ, iar cât despre faţă, nici nu se punea problema. Nervii faciali exagerează durerea şi orice obiect străin care ar fi atins o zonă atât de aproape de ochi ar fi produs o reacţie imediată şi dramatică. Rămâneau mâinile şi gâtul; primele erau prea mici şi prea mobile; gâtul reprezenta pur şi simplu o arie prea mică. Dar o puşcă specială, de pe o terasă a acoperişului aeroportului? O puşcă de o fineţe maximă, cu o lunetă telescopică cu raze infraroşii? O altă posibilitate – dar din nou, era un act sinucigaş, deoarece o asemenea armă ar produce o explozie izolată, iar un amortizor însemna să reduci gradul de precizie până la stadiul în care nu mai prezenta siguranţă. Posibilitatea ca ucigaşul să se afle pe o terasă a acoperişului era mică. Omorul ar fi fost prea evident.

Şi aceasta era esenţial. Bourne înţelese asta, în special în aceste împrejurări. D'Anjou avusese dreptate. Toţi factorii concurau către un asasinat spectaculos. Nici Carlos Şacalul n-ar cere mai mult – nici Jason Bourne, reflectă David Webb. Reuşita, în ciuda pazei extraordinare, ar însemna încoronarea noului „Bourne" ca rege al profesiunii sale dezgustătoare. Dar cum va proceda asasinul? Ce metodă va alege? Şi după ce decizia va fi luată, ce cale de scăpare va fi cea mai eficientă, cea mai posibilă?

Camioanele televiziunii cu echipamentul lor sofisticat nu puteau constitui un mijloc de salvare. Echipele de întreţinere ale aeroportului erau verificate şi răsverificate; un intrus putea fi descoperit cu uşurinţă. Toţi jurnaliştii erau obligaţi să treacă prin filtre electronice care puteau să detecteze chiar şi o cantitate infimă de metal. Acoperişurile erau inaccesibile. Atunci cum?

— Te-am aranjat! spuse d'Anjou, apărut brusc lângă Webb, cu o hârtie în mână. Aceasta e semnată de prefectul poliţiei

aeroportului Kai-tak.

— Ce le-ai spus?

— Că eşti un evreu antrenat de Mossad în activităţi antiteroriste şi trimis aici pentru un schimb de experienţă. Vestea va fi răspândită.

— Dumnezeule, dar eu nu vorbesc idiş!

— Cine crezi că o vorbeşte aici? Tu dă din umeri şi foloseşte-ţi franceza, acceptabilă – pe care cei de aici o vorbesc, dar prost. Te vei descurca cu ea.

— Eşti imposibil, ştiai asta?

— Ştiu că Delta, pe vremea când era comandantul nostru în Meduza, a spus Cartierului General din Saigon că nu va pleca în misiune fără „bătrânul Ecou”.

— Pesemne îmi luase Dumnezeu minţile.

— În orice caz mai mult decât acum, îţi garantez.

— Mulţumesc, Ecoule. Ţine-mi pumnii.

— N-ai nevoie, spuse Francezul. Eşti Delta. Şi vei fi întotdeauna Delta.

*

* *

După ce-şi scoase mantaua impermeabilă galben-lucioasă şi cascheta, Bourne ieşi afară şi îşi arătă permisul de trecere gărzilor postate lângă uşile hangarului. La o oarecare distanţă, oamenii presei treceau prin porţile electronice, după care erau îndreptaţi spre zonele special împrejmuite. Pe marginea pistei de aterizare fuseseră plasate microfoane, iar dubele poliţiei, împreună cu patrulele motociclete formau un semicerc strâns în jurul locului unde urma să se desfăşoare conferinţa de presă. Pregătirile erau aproape gata, toate forţele de securitate se aflau la post, iar echipamentul mass-media pus în stare de funcţionare. Avionul din Peking îşi începuse coborârea prin ploaia torenţială. Aterizarea urma să aibă loc în câteva minute, minute care Jason ar fi dorit să ţină cât mai mult. Erau atât de multe lucruri de verificat şi atât de puţin timp pentru asta. Unde? Ce? Totul era deopotrivă posibil şi imposibil. Ce metodă va alege criminalul? Cum va proceda pentru a duce la bun sfârşit asasinatul? Şi cum ar putea el, în modul cel mai logic posibil, să scape cu viaţă de la locul crimei?

Bourne examinase fiecare posibilitate în parte şi le excluse pe rând pe toate. Ia-o de la început! Încă o dată! Rămăseseră numai câteva minute. Cercetează terenul, ia-o iar de la început... de la

început. Premisa: asasinarea guvernatorului coroanei britanice. Condiţii: aparent impenetrabile, trupe de securitate şi ale poliţiei pretutindeni pe terasele aeroportului, înarmate până în dinţi, blocând fiecare intrare, fiecare ieşire şi fiecare scară fixă sau rulantă – toţi în legătură permanentă prin radio. Şansele de a reuşi erau foarte mici. Sinucidere... Totuşi, aceste împrejurări dezavantajoase, ucigaşul impostor le găsise irezistibile. D'Anjou avusese dreptate din nou: cu un asemenea asasinat spectaculos, în aceste condiţii, supremaţia unui asasin putea fi stabilită – sau restabilită. Cum spusese Francezul? Cu un as*asinat ca acesta restabileşte legenda invincibilităţii sale.*

Cine? Unde? Cum? Gândeşte? Priveşte?

Ploaia torenţială îi muiase complet uniforma de poliţist. Trebuia să-şi şteargă permanent apa de pe faţă în timp ce cerceta cu privirea totul şi pe toţi. Nimic! Mugetul motoarelor cu reacţie se făcu auzit în depărtare. Avionul din Beijing îşi făcea apariţia la capătul îndepărtat al pistei. Începu aterizarea.

Jason studie mulţimea din spatele cordoanelor de demarcaţie. Guvernul Hong Kong-ului, din respect pentru Beijing şi din dorinţa de a asigura o publicitate cât mai mare evenimentelor, pusese la dispoziţie pelerine de pânză groasă şi mantale de ploaie ieftine tuturor celor ce le voiau. Personalul aeroportului respinsese cererile reporterilor de a organiza conferinţa de presă în interiorul aeroportului, declarând pur şi simplu – şi, înţelept din partea lor, fără nici un fel de explicaţii că ar fi fost în detrimentul securităţii. Declaraţiile vor fi scurte, un comunicat de cel mult cinci minute şi apoi fireşte distinşii membri ai comunităţii jurnalistice puteau suporta o mică aversă de ploaie pentru a asista la un asemenea eveniment important.

Fotografi? Metal! Aparatele fotografice erau şi ele trecute prin filtre electronice ce detectau metalul dar nu toate făceau fotografii. Un dispozitiv relativ simplu putea fi introdus şi fixat sigur într-unul din aceste aparate, un puternic mecanism exploziv care putea elibera un glonţ – sau o săgeată – ghidat cu ajutorul unui vizor telescopic. Aceasta să fie modalitatea? Se oprise asasinul asupra acestei metode, urmând să zdrobească apoi „aparatul foto" cu călcâiul şi să scoată altul din buzunar, ieşind neobservat din mulţime? Actele şi certificatele lui vor fi la fel de autentice ca şi cele pe care le avea d'Anjou şi „luptătorul antrenat în activităţi antiteroriste" din Mossad. Era posibil. Uriaşul avion ateriza pe pistă. Bourne se îndreptă rapid către

spaţiile rezervate ziariştilor, apropiindu-se de fiecare fotograf şi privind, căutând un bărbat care să-i semene. Trebuie să fost vreo douăzeci de fotografi; intră în panică văzând că avionul din Peking se opreşte în faţa mulţimii. Reflectoarele şi proiectoarele erau acum fixate pe spaţiul dimprejurul microfoanelor şi echipelor televiziunii. Înaintă de la un fotografia altul, asigurându-se rapid că respectivii nu puteau fi cel pe care îl căuta, apoi uitându-se încă odată cu atenţie pentru a vedea dacă stăteau drept sau aveau feţele machiate. Din nou însă nimic! Nimeni! Trebuia să-l găsească, să-l neutralizeze! Înaintea celorlalţi! Asasinatul nu conta pentru el, nu însemna nimic! Nimic nu conta în afara Mariei!

Reluă raţionamentul de la capăt. Ţinta – guvernatorul coroanei britanice. Condiţii – extrem de dezavantajoase pentru un asasinat, persoana vizată aflată sub pază maximă, neîndoielnic protejată de o vestă antiglonţ, toate trupele la locul lor, păstrând o disciplină desăvârşită, ofiţerii fermi în ordinele pe care le dădeau. Începutul? Ceva îi lipsea. Repetă încă o dată. Guvernatorul britanic – persoana vizată… un singur asasinat. Metoda: sinuciderea excludea totul, cu excepţia unui dispozitiv cu reacţie întârziată – o săgeată, o alice – totuşi, nesiguranţa unei asemenea armă făceau folosirea ei ilogică din acest punct de vedere, iar pocnetul zgomotos al unei puşti obişnuite ar fi declanşat instantaneu o alertă generală în rândurile poliţiei, întârziată? Acţiune întârziată, nu reacţie! Începutul, premisa, era greşită! Persoana vizată nu era numai guvernatorul. Nu era vorba de o singură victimă ci de mai multe, la întâmplare! Cu cât mai multe cu atât mai spectaculos şi cu atât mai eficient pentru un maniac care vroia să provoace haos în Honk Kong. Iar haosul va începe de la trupele de pază, de securitate. Va urma dezordinea, apoi scăparea!

Mintea lui Bourne scapără în timp ce el se strecura prin mulţime în ploaia torenţială, iscodind pretutindeni. Încercă să-şi aducă aminte fiecare fel de armă pe o ştiuse vreodată. O armă ce putea fi acţionată fără zgomot de către cineva neobservat într-o zonă dens populată, cu efect întârziat suficient pentru ca ucigaşul să-şi poată schimba poziţia şi să-şi pregătească scăparea. Singurul dispozitiv care-i venea în minte era o grenadă, dar respinse imediat ideea. Apoi se gândi la dinamită – şi la un exploziv plastic cu declanşare întârziată. Cea din urmă posibilitate era mult mai convenabilă în termenii întârzierii şi

ascunderii. Explozivii plastici puteau fi programaţi pe durata a câteva minute, faţă de ceilalţi, care acţionau pe parcursul a numai câteva secunde; puteau fi ascunşi în cutii mici sau în pachete ambalate, chiar şi în serviete plate – sau truse largi presupuse a fi pline cu echipament fotografic, nu neapărat purtate de un fotograf. Căutarea începu din nou. Bourne se întoarse în mulţimea de reporteri şi fotografi, cercetând pista neagră, în căutarea unui obiect izolat care rămăsese uitat pe asfaltul dur. Logica îl determina să se concentreze asupra rândurilor de bărbaţi şi femei aflaţi cel mai aproape de pistă. În mintea sa „pachetul” nu putea avea mai mult de treizeci de centimetri lungime dacă era gros, sau cincizeci dacă era o servietă diplomat. O cantitate mai mică nu ar fi fost suficientă pentru asasinarea ambelor echipe de negociatori. Reflectoarele care luminau pista aeroportului erau puternice, însă creau în acelaşi timp şi umbre înşelătoare în locurile mai întunecate. Ar fi fost bine să aibă cu el o lanternă – întotdeauna purtase una la el, cât de mică, deoarece şi ea era un gen de armă! Cum de uitase? Apoi, spre stupoarea sa, văzu raze de lumină încrucişându-se pe pavajul negru al pistei şi săgetând printre picioarele oamenilor. Poliţia ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi el şi de ce nu mă rog? Aeroportul La Guardia, 1972; Aeroportul Lod, Tel Aviv, 1974; Rue de Bac, Paris, 1975; Harrods, Londra, 1982. Şi încă nu mai ştiu câte ambasade din Teheran până la Beirut – de ce n-ar fi ajuns? Erau oameni obişnuiţi cu astfel de lucruri, el nu. Gândirea lui devenise înceată – şi nu-şi putea permite aşa ceva acum! Cine! Unde!

Avionul enorm, „747”, al Republicii Populare Chineze îşi făcu apariţia ca o pasăre uriaşă de argint. Motoarele cu reacţie ce vâjâiau amplificând zgomotul ploii torenţiale începură să-şi domolească registrul sonor în timp ce aparatul de zbor fu manevrat şi adus în poziţie fixă pe un teritoriu străin. Se deschiseră uşile şi parada începu. Cei doi lideri ai delegaţiilor britanică şi chineză ieşiră împreună. Făcură semn cu mâna spre mulţime, apoi coborâră la unison pe scara metalică, unul în ţinuta impecabilă ale Whitehall-ului, celălalt în uniformă ternă aparţinând armatei Republicii Populare Chineze. Cei doi erau urmaţi de două rânduri de aghiotanţi occidentali şi orientali deopotrivă, făcând eforturi pentru a părea amabili unii cu ceilalţi în faţa aparatelor de fotografiat. Liderii se apropiară de microfoane şi îşi începură discursurile; glasurile le răzbeau prin

amplificatoare acoperind zgomotul ploii. Minutele care urmară fură ca o ceaţă densă pentru David. O parte din atenţia sa era concentrată asupra ceremonialului ce se desfăşura sub lumina reflectoarelor, cealaltă parte, mai profundă, făcea o ultimă verificare. Căci avea să fie ultima. Dacă impostorul se găsea acolo, trebuia să-l găsească – înaintea producerii asasinatului, înainte de izbucnirea haosului! Dar, fir-ar să fie unde să-l caute? Bourne trecu dincolo de frânghiile de pe dreapta, pentru a avea o imagine mai completă. Unul din soldaţi obiectă. Jason îi arătă permisul, apoi rămase neclintit, studiind cu privirea echipele televiziunii, chipurile lor, ochii lor, aparatura folosită. Dacă asasinul se afla printre ei, care era atunci?

— Suntem cu toţii bucuroşi să vă anunţăm că am făcut progrese considerabile privitoare la Acorduri. Noi, din partea Regatului Unit...

— Noi, din partea Republicii Populare Chineze – singura Chină adevărată de pe faţa pământului – ne exprimăm dorinţa de a ne găsi într-o strânsă cooperare cu aceia care doresc să...

Discursurile fură întrerupte de către fiecare lider în parte pentru a-şi exprima ajutorul dat părţii opuse, aducând totuşi la cunoştinţă publicului că mai era încă mult de făcut în privinţa negocierilor. În spatele politeţii şi dincolo de zâmbetele false se simţea tensiunea. Jason nu găsi nimic demn de atenţie, aşa că îşi şterse apa de pe faţă şi, făcând un semn cu capul înspre soldatul de lângă el, se aplecă pe sub frânghie şi pătrunse încă o dată prin mulţimea aflată în zonele special delimitate. Îşi croi drum spre partea stângă a locului unde se desfăşura conferinţa de presă.

Pe neaşteptate, ochii lui Bourne fură atraşi de lumina unor faruri care tocmai întorceau îndreptându-se spre avionul staţionar, prin ploaia torenţială. Apoi, ca la comandă, se auziră aplauze furtunoase. Scurta ceremonie luase sfârşit. Semnalul fusese sosirea limuzinelor oficiale, fiecare escortată de o motocicletă, strecurată printre delegaţii şi prin mulţimea de jurnalişti şi fotografi. Poliţia înconjură carele televiziunii, cerând tuturor, cu excepţia a doi operatori aleşi dinainte, să se urce în maşini.

Era momentul. Dacă era să se întâmple ceva se va întâmpla acum. Dacă un instrument al morţii era pe cale de a fi plasat şi de a exploda în decursul a unui singur minut sau chiar mai puţin, aceasta trebuia să se întâmple acum!

La câţiva metri în stânga sa zări un ofiţer aparţinând unui contingent al poliţiei, un bărbat înalt ai cărui ochi se mişcau la fel de repede ca şi ai săi. Jason se îndreptă către el şi-i vorbi în chineză, în timp ce-şi scotea permisul de liberă trecere, acoperindu-l de ploaie cu mâna.

— Sunt agentul din Mossad! strigă el, încercând să se facă auzit printre aplauze.

— Da, am auzit despre tine! ţipă la rându-i ofiţerul. Mi s-a spus. Îţi suntem recunoscători că te afli aici!

— Ai o lanternă?

— Da, desigur. Ai nevoie de ea?

— Da, mi-ar trebui.

— Ţine aici.

— Ajută-mă să trec mai repede! ordonă Bourne, ridicând cordonul şi făcându-i semn ofiţerului să-l urmeze. N-am timp să-mi arăt actele!

— Desigur!

Chinezul îl urmă, interceptând un soldat care se pregătea să-l oprească pe Jason – să-l împuşte chiar, la nevoie. Lasă-l să treacă! E de-al nostru! E antrenat pentru acţiuni de genul ăsta!

— Evreul din Mossad?

— Da.

— Mi s-a spus. Vă mulţumesc, domnule… Dar, desigur, nu înţelege ce-i spun.

— Destul de ciudat, dar înţelege. Vorbeşte dialectul Guangdong hua.

Bourne se afla acum între limuzine şi cordoanele de împrejmuire. În timp ce înainta în lungul cordonului cu lanterna îndreptată în jos, pe pista neagră, dădea ordine în chineză şi engleză; pe ton ridicat, dar nu strigăte, ordinele unui om care căuta probabil un obiect pierdut. Pe rând, unul câte unul, bărbaţii şi femeile din presă făcură câţiva paşi înapoi; explicându-le celor aflaţi în spatele lor ce se întâmpla. Jason se apropie de limuzina din frunte; steagurile Marii Britanii şi ale Republicii Populare Chineze erau arborate pe dreapta şi respectiv pe stânga, indicând că Anglia era oaspetele iar China gazda. Reprezentanţii celor două guverne vor călători împreună în limuzină. Jason se concentra; importanţii pasageri erau pe cale de a se urca în automobilul luxos împreună cu aghiotanţii lor cei mai de încredere, în mijlocul aplauzelor susţinute.

Ceva se întâmplă, însă Bourne nu ştia sigur ce anume! Cu

umărul stâng atinse un alt umăr şi contactul fu electrizant. Bărbatul de care se lovise se aplecă mai întâi în faţă, apoi se răsuci cu o asemenea violenţă încât Jason aproape îşi pierdu echilibrul. Bourne se întoarse şi privi la bărbatul aflat pe o motocicletă de escortă a poliţiei, apoi îşi ridică lanterna şi o îndreptă spre ovalul de plastic al căştii.

Fulgere, săgeţi ascuţite, ucigaşe îi străbătură creierul orbindu-l, în timp ce încerca să accepte incredibilul. Privea la el însuşi – mai tânăr numai cu câţiva ani! Trăsăturile întunecate din spatele căştii opace erau ale sale! Era luptătorul de comando! Impostorul! Asasinul!

În ochii care îi întoarseră privirea se citea panica, însă ei fură mai rapizi decât ai lui Webb. Un braţ rigid, întins, şfichiui aerul cu o repeziciune uimitoare, izbind drept în gâtlejul lui Jason, tăindu-i acestuia şi vorbele şi răsuflarea. Bourne se prăbuşi pe spate, incapabil să strige, apucându-se cu mâinile de gât, apoi sări peste cordonul împrejmuitor năpustindu-se în mijlocul mulţimii şi urmând cărarea de trupuri prăbuşite, lăsată de ucigaş în încercarea sa de scăpare.

— Opriţi-l!

Doar ultimul cuvânt se făcu auzit din gâtlejul lui Jason; şi acesta nu mai mult decât o şoaptă răguşită.

— Lăsaţi-mă să trec!

Doar cuvinte, dar cui îi păsa? De undeva de lângă terminal se auzea o fanfară cântând în ploaia torenţială.

Calea îi era închisă! Oameni, oameni şi iarăşi oameni! Găseşte-l! Prinde-l! Marie! A dispărut!

— Lăsaţi-mă să trec! urlă el, în cuvinte acum clare, dar neluate în seamă de către nimeni. Se smuci cât putu şi îşi croi drum cu greutate spre marginea mulţimii; o alta aştepta în spatele uşilor de sticlă ale terminalului.

Nimic! Nimeni! Ucigaşul dispăruse! Ucigaşul? Crima!

Limuzina, limuzina din faţă cu steagurile celor două ţări! Aceasta era ţinta! Undeva în maşină sau dedesuptul ei se afla mecanismul care va exploda până la cer, asasinându-i pe cei doi lideri de delegaţii. Rezultatul – scenariul… haos. Invazia!

Bourne se răsuci pe călcâie înnebunit, căutând un ofiţer superior. La douăzeci de metri dincolo de frânghie, în poziţie de drepţi în timp ce se cânta imnul britanic, se afla un ofiţer al poliţiei din Kowloon. Agăţat de cureaua sa se găsea un radio. O şansă. Limuzinele începură să înainteze maiestuos către o poartă

nevăzută a aeroportului.

Jason trase de cordonul împrejmuitor ridicându-l doborând unul din stâlpi, apoi alergă spre ofiţerul chinez scund, aflat în poziţie de drepţi.

— *Xun su!* răcni el.

— *Shemma?* răspunse surprins bărbatul ducând în mod reflex mâna spre tocul pistolului.

— Opreşte-le! Maşinile, limuzinele! Pe cea din faţă!

— Ce tot vorbeşti acolo? Cine eşti?

În disperarea lui, Bourne abia se stăpâni să nu-l pocnească.

— Mossad! urlă el.

— Cel din Israel? Am auzit...

— Ascultă-mă! Ia radioul ăla şi ordonă-le să se oprească! Toată lumea să coboare din maşină şi să se adăpostească! E pe cale să explodeze! Fă cum îţi spun!

Prin ploaia torenţială ofiţerul privi fix în ochii lui Jason, apoi încuviinţă şi-şi scoase radioul de la centură.

— Urgenţă! Eliberaţi frecvenţa şi făceţi-mi legătura cu Red Star One. Imediat!

— Toate celelalte maşini! îl întrerupse Bourne. Transmiteţi-le să se îndepărteze!

— Alertaţi toate vehiculele. Daţi-mi legătura!

Cu glas încordat, dar controlat, chinezul vorbea clar, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Aici baza Colony Five. Avem o urgenţă. Cu mine se află bărbatul din Mossad, vă transmit întocmai instrucţiunile sale. Acestea trebuie să fie îndeplinite de îndată. Red Star One se va opri imediat şi toţi cei aflaţi înăuntrul vehiculului se vor pune la adăpost. Toate celelalte maşini se vor întoarce la stânga spre centrul pistei şi se vor îndepărta cât mai mult posibil de Red Star One. Executaţi ordinul imediat!

Şocată, mulţimea urmărea cum în depărtare, motoarele maşinilor accelerau la unison. Cinci limuzine îşi schimbară imediat poziţiile, înaintând în viteză spre adăpostul din apropierea aeroportului. Prima maşină frână brusc scrâşnind; portierele se deschiseră şi cei aflaţi înăuntru săriră cu toţii afară, alergând în toate direcţiile.

Opt secunde mai târziu, limuzina numită Red Star One explodă la cincisprezece metri depărtare de o poartă deschisă. Metalul incandescent şi sticla spartă se împrăştiară pretutindeni în aer, prin ploaia torenţială făcând sunetele să îngheţe pe buzele

membrilor fanfarei.

*

* *

Peking: 11:25 P.M.

Dincolo de suburbiile nordice ale Beijing-ului se găseşte un vast teren împrejmuit, despre care rar se vorbeşte şi care nu e deschis pentru ochii publicului. Motivul principal este cel al securităţii dar mai există şi un impediment legat de contrastul cu restul unei societăţi declarat egalitariste. În interiorul acestei enclave împădurite, uriaşe, se află vilele celor mai însemnate figuri politice ale Chinei. Terenul este ţinut ascuns de ochii lumii, după cum i se cuvine unui complex imens. Înconjurat de ziduri înalte din piatră cenuşie, cu intrările păzite de veterani deprinşi cu serviciul militar şi pădurile dense din interior patrulate de soldaţi însoţiţi de câini de atac. Iar pentru cine doreşte să speculeze asupra relaţiilor sociale ori politice cultivate acolo, ar trebui notat că nici o vilă nu poate fi văzută dinspre o alta, deoarece fiecare structură este împrejmuită de zidul său propriu şi toate gărzile sunt personal selectate după ani întregi de supunere. Numele acestei zone, atunci când se pomeneşte, este Jade Tower Mountain[15], denumirea referindu-se nu la un munte format geologic, ci la un deal imens care se ridică deasupra celorlalte. În diferite perioade istorice, în funcţie de cum cădeau zarurile destinului, oamenii ca Mao Zedun, Liu Shaoqi, Lin Biao şi Ciu Enlai şi-au găsit locul aici. Printre rezidenţii actuali se afla acum un bărbat care începea să dea contur destinului economic al Republicii Populare Chineze. În lumea presei era cunoscut ca Sheng. Numele său întreg era însă Sheng Chou Yang.

O limuzină mare înainta în viteză pe şoseaua din faţa impunătorului zid cenuşiu. Se apropie de Poarta numărul şase, ca şi cum nu ar fi fost atent la altceva decât la condus, şoferul apăsă brusc pe frâne făcând maşina să derapeze, oprind la câţiva centimetri de bariera portocalie ce reflecta razele farurilor automobilului. Un soldat se apropie.

— Pe cine aţi venit să vizitaţi şi cum vă numiţi? Voi avea nevoie de actele dumneavoastră oficiale.

— Ministrul Sheng, spuse şoferul. Numele meu nu este important şi prin urmare nici actele mele. Te rog informează la reşedinţa ministrului că a sosit emisarul său din Kowloon.

Soldatul dădu din umeri. Asemenea replici erau standard la

[15] Muntele Turnului de jad, (lb. engl. – n. tr.).

Jade Tower Mountain şi a forţa nota mai mult ar fi putut însemna un transfer din acest post dumnezeiesc, bine plătit, unde resturile de mâncare erau dincolo de puterea de imaginaţie a unui om obişnuit şi unde, dacă erai supus şi ascultător; puteai primi chiar şi bere străină. Merse la telefon. Vizitatorul trebuia să fie primit cum se cuvine. Dacă nu, te trezeai dus în câmp deschis, obligat să îngenunchezi şi apoi împuşcat în ceafă. Deci soldatul se întoarse în gheretă şi formă numele vilei lui Sheng Chou Yang.

— Dă-i drumul să intre! Repede!

Fără să se întoarcă la limuzină, paznicul apăsă pe un buton şi bariera portocalie se ridică. Maşina intră în viteză pe pietrişul din faţa reşedinţei. Emisarul era foarte grăbit.

— Ministrul Sheng este în grădină, spuse ofiţerul de la uşă, privind dincolo de vizitator, încercând să străpungă întunericul cu privirea. Vă puteţi duce la dânsul.

Emisarul trecu grăbit prin camera din faţă, mobilată cu mobilă roşie lăcuită şi se îndreptă spre o arcadă dincolo de care se găsea grădina împrejmuită de ziduri înalte, completată de patru heleştee unite între ele, pe care creşteau nuferi, discret luminate de reflectoare galbene aflate sub suprafaţa apei. Două alei acoperite cu pietriş alb se intersectau formând un „X” între heleştee, iar câteva scaune şi mese joase negre împletite din răchită se aflau plasate la capătul îndepărtat al fiecărei alei în interiorul unui decor oval. Solitar, la capătul îndepărtat al aleii, lângă zidul de cărămidă, şedea un bărbat subţirel, de înălţime medie, cu părul scurt încărunţit înainte de vreme şi cu trăsături ascuţite. Dacă era ceva surprinzător pentru cineva care l-ar fi cunoscut atunci pentru prima oară, erau ochii săi întunecaţi, ochi de mort, cu pleoape care nu clipeau niciodată, nici măcar o secundă. În acelaşi timp erau şi ochii unui fanatic a cărui patimă oarbă, pusă în slujba unei cauze, era secretul forţei sale. În orbite avea fulgere, dar pupilele îi erau incandescente. Aceştia erau ochii lui Sheng Chou Yang şi în acel moment îi puteai simţi cum ardeau.

— *Spune-mi*! răcni el, apucând violent cu amândouă mâinile braţele negre ale scaunului de răchită. Cine a fost?

— E o minciună, domnule ministru! Am verificat împreună cu oamenii noştri din Tel Aviv. Omul care le a fost descris nu există. Nu există nici un agent al Mossadului în Kowloon! Totul este o minciună!

— Ce măsuri aţi luat?

— Este doar o presupunere, dar…

— Ce aţi întreprins?

— Suntem pe urmele unui englez din Mong Kok, despre care nimeni nu pare să ştie nimic.

— Cretini şi idioţi! Idioţi şi cretini! Pe cine aţi consultat înainte să faceţi asta?

— Pe omul nostru infiltrat în poziţia din Kowloon. E nedumerit şi, îmi pare rău că trebuie să vă spun, însă cred că e şi foarte speriat. A făcut câteva referiri la Macao şi nu mi-a plăcut deloc vocea lui.

— Vino şi arată-mi devotamentul pentru cauza Kuomintangului, ordonă el.

Emisarul se apropie de ministru. Se aplecă mult spre mâna stângă a marelui om de stat. Sheng ridică mâna dreaptă. În ea ţinea un pistol.

Urmă o detunătură care-i zbură creierii emisarului. Fragmente de os şi de ţesut se împrăştiară în heleşteele cu nuferi. Ofiţerul de pază îşi făcu imediat apariţia în dreptul arcadei în clipa în care cadavrul tresărea la impactul cu pietrişul alb.

— Debarasaţi-vă de el, ordona Sheng. A auzit şi a aflat prea multe… a presupus prea multe.

— Imediat, tovarăşe ministru.

— Şi caută-l pe omul din Macao. Am instrucţiuni precise pentru el şi acestea trebuie puse în practică imediat, cât flăcările izbucnite în Kowloon încă mai luminează cerul. Să fie adus aici.

În timp ce ofiţerul se apropia de curierul mort, Sheng se sculă brusc de pe scaun şi se îndreptă încet spre marginea celui mai apropiat eleşteu, cu faţa luminată de reflectoarele scufundate. Vorbi din nou, cu o voce lipsită de viaţă, dar hotărâtă.

— În curând Hong Kong-ul şi toate teritoriile, spuse el, privind fix la un nufăr Apoi, toată China.

— Iar dumneavoastră veţi fi conducătorul, tovarăşe ministru, spuse ofiţerul privindu-l pe Sheng cu ochi plini de devotament. Ne întoarcem la Patria noastră Mamă, iar pământul va fi din nou al nostru. Marşul promis începe.

— Da, aprobă Sheng Chou Yang. Nimeni nu ne va sta în cale. Nimeni nu îmi va sta în cale.

CAPITOLUL 20

În după-amiaza acelei zile epuizante, când aeroportul Kai-tak era un simplu aeroport şi nu un teren al asasinatelor, ambasadorul Havilland îi deschisese lui Catherine Staples contururile complotului pus la cale de către Sheng, cu rădăcinile în Kuomintang. Obiectivul: un consorţiu de *taipani* condus de un lider principal al cărui fiu, Sheng, urma să preia controlul asupra Hong Kong-ului şi să transforme astfel colonia în imperiul financiar particular al conspiratorilor. Rezultatul inevitabil: complotul va eşua, iar gigantul furios care era Republica Populară Chineză se va dezlănţui şi va invada Hong Kong-ul, încălcând Acordurile şi aruncând întregul Extrem Orient în haos.

Stupefiată, Catherine pretinsese dovezi şi până la ora 2:15, citise de două ori dosarul strict secret al lui Sheng Chon Yang, încheiat de Departamentul de Stat. Cu toate acestea, continuase cu îndărătnicie să declare că exactitatea datelor din dosar nu putea fi verificată. La ora 3:30 fusese condusă într-o încăpere special amenajată pentru comunicaţii radio şi i se prezentase într-o transmisiune prin satelit o relatare a faptelor de către un oarecare Reilly din Consiliul Naţional de Securitate din Washington.

— Sunteţi numai o voce, domnule Reilly, spuse Staples. De unde să ştiu că nu sunteţi şi dumneavoastră în spatele celor întâmplate în Victoria Peak?

În acel moment se auzise un declic pe linie şi o voce pe care Catherine, împreună cu întreaga lume o cunoştea foarte bine, i se adresă:

— Vă vorbeşte preşedintele Statelor Unite, doamnă Staples. Dacă vă îndoiţi de aceasta, vă sugerez să luaţi legătura cu consulatul dumneavoastră. Cereţi să contacteze Casa Albă prin telefon diplomatic şi să solicite o confirmare a transmisiei noastre. Voi aştepta. În momentul de faţă nu am nimic altceva mai bun de făcut – nimic atât de important.

Scuturându-şi capul şi închizând o clipă ochii, Catherine îi răspunse calm:

— Vă cred, domnule preşedinte.

— Uitaţi de mine, dar acceptaţi tot ceea ce aţi auzit. Este adevărul adevărat.

— Dar este atât de incredibil – de neconceput.

— Nu sunt un expert, doamnă Staples şi niciodată n-am pretins a fi aşa ceva, însă nici Calul Troian nu a fost foarte credibil sau poate aceasta este numai o legendă iar soţia lui Menelaos să fi fost născocirea imaginaţiei bogate a unui povestitor oarecare, dar noţiunea a rămas valabilă – a devenit un simbol al inamicului care-şi distruge adversarul din interior.

— Menelaos...?

— Nu credeţi tot ce spun ziarele, am mai citit şi eu o carte, două. Dar aveţi încredere în oamenii noştri, doamnă Staples. Avem nevoie de dumneavoastră. Voi face apel la primul ministru al ţării dumneavoastră, dacă va trebui, dar sincer să vă spun, aş prefera să nu o fac. Dânsul ar putea dori să se sfătuiască la rându-i cu alţii.

— Nu, domnule preşedinte, secretul operaţiunii este esenţial. Încep acum să-l înţeleg pe ambasadorul Havilland.

— Aveţi un atu faţă de mine. Eu nu pot să spun că-l înţeleg întotdeauna.

— Poate că este mai bine aşa, domnule preşedinte.

*

* *

La ora 3:58 se primi un telefon urgent – de cea mai înaltă prioritate – la sediul casei conspirative din Victoria Peak. Acesta însă nu era adresat nici ambasadorului şi nici Subsecretarului de Stat McAllister, ci maiorul Liu Wenzu. Odată cu el începu o aşteptare încordată, care dura aproape patru ore. Cu toate că informaţia nu conţinea prea multe amănunte, ea fu atât de şocantă, încât atenţia tuturor se concentra asupra sa. Catherine Staples telefona la consulat şi-i dădu de ştire înaltului Comisar că nu se simte bine şi că nu va putea participa la conferinţa prevăzută pentru acea după-amiază cu americanii. Prezenţa sa în casa secretă era binevenită. Ambasadorul Havilland dorea ca demnitara din serviciul diplomatic să vadă şi să înţeleagă singură cât de aproape se afla Extremul Orient de o catastrofa inimaginabilă. Cum o eroare inevitabilă din partea lui Sheng sau a asasinului său putea produce o explozie de asemenea proporţii încât trupele Republicii Populare Chineze să invadeze Hong Kong-ul în decursul câtorva ore, provocând prin aceasta nu numai blocarea vieţii comerciale a coloniei, ci şi multă suferinţă umană. S-ar dezlănţui tulburări sălbatice peste tot, detaşamente ale morţii de dreapta sau de stânga s-ar afla pretutindeni

exploatând resentimentele îngropate timp de patruzeci de ani, grupări rasiale şi fracţiuni militare – ar lupta una împotriva alteia şi toate împotriva armatei. Pe străzi şi în porturi va curge sânge şi, fiindcă toate naţiunile lumii ar fi afectate, războiul mondial ar deveni o posibilitate foarte palpabilă. Havilland spusese toate acestea în timp ce Lin dădea furios telefoane peste telefoane, transmiţând ordine şi coordonându-şi oamenii cu cei ai poliţiei şi securităţii aeroportului.

Totul începuse în acea cameră mobilată în stil victorian din Victoria Peak, când maiorul din MI6 ridicase receptorul telefonului şi spusese pe un ton scăzut:

— Diseară, la aeroportul Kai-tak. Delegaţiile Chino-Britanice. Tentativă de asasinat. Ţinta este guvernatorul Marii Britanii. Se crede că ar fi vorba de Jason Bourne.

— Nu înţeleg! protestă McAllister, sărind de pe canapea. Este prematur. Sheng nu este încă pregătit! Am fi avut vreun indiciu dacă ar fi fost – o declaraţie oficială din partea ministerului său referitoare la o acţiune anume. Este eronat!

— Cineva a calculat greşit? întrebă ambasadorul cu răceală.

— Probabil. Sau altceva. O strategie pe care n-am luat-o în considerare.

— Treci la treabă domnule maior, spuse Havilland. După ce dăduse ultimele ordine, Lin primise la rându-i un ultim ordin din partea lui Havilland, înainte de a se îndrepta către aeroport.

— Nu te expune, domnule maior, spuse ambasadorul. Vorbesc foarte serios.

— Imposibil, replică Lin. Cu tot respectul, domnule ambasador, dar va trebui să mă aflu cu oamenii mei acolo. Am experienţă şi ştiu ce să caut.

— Cu acelaşi respect, continuă Havilland, îţi spun că trebuie să fac din aceasta o condiţie pentru a te lăsa să treci dincolo de poartă.

— De ce, domnule ambasador?

— Cu perspicacitatea dumitale, sunt surprins că mă întrebi.

— Trebuie s-o fac! Nu înţeleg.

— Atunci probabil este vina mea, domnule maior. Am crezut că ţi-am făcut clar motivul pentru care am făcut atâtea eforturi să-l aducem pe Jason Bourne al nostru aici. Acceptă faptul că este un om extraordinar, trecutul său o dovedeşte din plin. Trebuie să presupunem, dacă diagnosticul este exact şi fragmente de amintiri continuă într-adevăr să-i revină în minte,

că are oameni de legătură pretutindeni în această parte a lumii, în fel de fel de cotloane şi ascunzişuri, despre care noi nu ştiam nimic. Imaginează-ţi, doar imaginează-ţi, domnule maior, că unul dintre acei oameni de legătură îl informează că s-a instituit o stare de alertă în rândurile poliţiei şi că toate forţele securităţii au fost convocate pentru a-l proteja pe guvernatorul Marii Britanii deseară, pe aeroportul Kai-tak. Ce crezi că îi rămâne de făcut?

— Va fi acolo, răspunse Lin Wenzu moale şi în silă. Undeva.

— Şi imaginează-ţi în continuare că Jason Bourne al nostru te vede? Iartă-mă că-ţi spun, dar nu eşti chiar invizibil. Disciplina minţii sale logice – logica, disciplina şi imaginaţia au fost întotdeauna mijloacele prin care a reuşit să supravieţuiască l-ar forţa să afle exact cine eşti. E nevoie să mai continui?

— Nu cred, spuse maiorul.

— În momentul acela, legătura e făcută, spuse Havilland, neţinând seama de cuvintele lui Lin. Prin urmare nu există nici un *taipan* şi nici o soţie asasinată în Macao. În schimb, există un ofiţer superior al serviciului de contraspionaj britanic, care s-a implicat în această poveste şi a jucat rolul acelui *taipan* imaginar, servindu-i o altă minciună, în continuarea celei precedente. Va afla că a fost încă o dată manipulat de forţele guvernamentale, manipulat în cea mai brutală manieră posibilă – i-a fost răpită soţia. Creierul domnule maior, este un instrument delicat, iar creierul lui este mai delicat decât al majorităţii oamenilor. Rezistenţa lui nu e infinită. Nici nu vreau să mă gândesc la ce ar putea face – sau ce am putea fi forţaţi noi să facem.

— Aceasta a fost întotdeauna cel mai vulnerabil punct al scenariului, dar şi miezul lui, spuse Lin.

— „O metodă ingenioasă”, îl întrerupse McAllister, evident citând. Puţine acte de răzbunare sunt la fel de rapid acceptate ca deviza „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte”. Sunt exact cuvintele tale, Lin.

— Dacă este aşa, nu ar fi trebuit să mă alegeţi pe mine să joc rolul *taipanului,* insistă maiorul. A izbucnit o criză aici în Hong Kong iar voi mi-aţi legat mâinile!

— Este aceeaşi criză căreia trebuie să-i facem faţă cu toţii, spuse Havilland încetişor. Numai că de data aceasta suntem avertizaţi. Şi, pe de altă parte pe cine altcineva am fi putut alege?

Ce alt chinez cu excepţia şefului Serviciului de contraspionaj

ar fi primit acceptul Londrei pentru toate informaţiile de la care ai pornit dumneata? Instalează-ţi postul de comandă în turnul aeroportului. Are geamuri fumurii.

În linişte, masivul maior se întoarse furios şi părăsi încăperea.

— E oare înţelept din partea noastră să-l lăsăm să plece? întrebă McAllister în timp ce el, ambasadorul şi Catherine Staples, îl urmăreau cu privirea cum se îndepărta.

— Bineînţeles, răspunse diplomatul operaţiunilor secrete.

— Am petrecut câteva săptămâni aici în MI6, continuă Subsecretarul rapid. Am aflat că în trecut i s-au înregistrat acte de indisciplină.

— Numai când a primit ordine de la ofiţeri britanici mai puţin experimentaţi decât el. Nu a fost niciodată pedepsit; a avut dreptate întotdeauna. La fel acum ştie că eu sunt cel care are dreptate.

— Cum puteţi fi atât de sigur?

— De ce crezi că a spus că i-am legat mâinile? Nu-i place, dar acceptă faptul pentru că nu are încotro.

Havilland trecu în spatele biroului apoi se întoarse către Catherine.

— Vă rog, aşezaţi-vă, doamnă Staples. Şi Edward, aş dori să-ţi cer un lucru care nu are nimic de-a face cu confidenţialitatea. Cunoşti situaţia la fel de bine că şi mine, iar cu unele amănunte eşti probabil şi mai bine pus la punct. Dacă o să am nevoie de informaţii fii sigur că te voi chema. Dar, aş vrea să discut cu doamna Staples între patru ochi.

— Desigur, spuse Subsecretarul, strângându-şi dosarele de pe birou în timp ce Catherine se aşeza într-un fotoliu în faţa diplomatului. Am multe lucruri la care trebuie să mă gândesc. Dacă povestea de la Kai-tak nu este o păcăleală – dacă e din ordinul direct al lui Sheng – atunci înseamnă că acesta şi-a conceput o strategie pe care noi nu am luat-o în considerare şi asta este periculos.

Din toate perspectivele pe care le-am evaluat, el trebuie să-şi aducă reţeaua sa de clearing – comitetul său economic blestemat – în condiţii stabile, nu instabile. Altfel ar putea distruge totul, dar este prea inteligent pentru a o face tocmai acum. Şi atunci, de ce procedează astfel?

— Edward, gândeşte-te te rog, interveni ambasadorul Încruntându-se, în timp ce lua loc şi la reversul medaliei. În loc să-şi impună consorţiul de clearing financiar format din *taipani*

aleşi de el, în timpul unei perioade de stabilitate politică, procedează astfel în timpul uneia instabile cu scopul, chipurile de a restabili rapid ordinea. Astfel, China nu va mai fi gigantul furios, ci un părinte grijuliu, care va încerca să-şi liniştească progenitura speriată şi turbulentă.

— Şi care ar fi avantajul?

— Acela de a acapara imediat puterea, atâta tot. Cine din colonie ar îndrăzni să pună la îndoială bunele intenţii ale unui grup de oameni de finanţe respectabili, aduşi la conducere într-o perioadă de criză? Pentru că, de fapt, ei reprezintă stabilitatea. Gândeşte-te la asta.

Cu toate hârtiile în braţe, McAllister privi spre Havilland.

— Ar fi un joc riscant din partea lui Sheng. Riscă să piardă controlul asupra expansioniştilor din Comitetul Central, a foştilor revoluţionari militari care caută orice scuză pentru a invada colonia. O criză bazată pe violenţă ar fi exact pe gustul lor. Acesta este scenariul pe care-i l-am dat lui Webb, cel mai realist.

— Numai dacă actuala poziţie a lui Sheng nu este suficient de tare pentru a-i suprima. Cum ai spus chiar tu, Sheng Chou Yang a adus Chinei mulţi bani şi dacă a existat vreodată un popor în mod fundamental capitalist, atunci acesta este cel chinez. Poartă banilor un respect mai mult decât religios. Pentru ei a devenit o obsesie.

— Dar ei au şi un mare respect şi pentru veteranii Marşului cel Lung, care tot aşa, a devenit o obsesie. Fără maoiştii de la începuturi, mulţi dintre liderii tineri ai Chinei ar fi şi azi nişte ţărani nenorociţi care-şi rup spinarea muncind pământul. Ei îi divinizează pe bătrânii soldaţi. Sheng nu are curajul să se atingă de ei.

— Atunci există o altă teorie, o combinaţie a ceea ce am susţinut fiecare în parte. Noi nu i-am spus lui Webb că vocile câtorva din conducătorii mai activi ai vechii gărzi de la Peking nu s-au mai făcut auzite de câteva luni încoace. Şi că, în cele câteva situaţii în care s-a dat publicităţii câte o declaraţie oficială, s-a spus că moartea unuia sau altuia din ei a fost provocată de cauze naturale, sau a fost urmarea unor accidente tragice. A existat un singur caz în care cineva a fost înlocuit deoarece căzuse în dizgraţie. Acum, dacă presupunerea noastră este corectă, aceşti câţiva oameni reduşi la tăcere sunt victimele asasinului plătit al lui Sheng…

— Asta înseamnă că şi a consolidat poziţia prin eliminare,

izbucni McAllister. Occidentalii se găsesc pretutindeni în Peking; hotelurile sunt pline. Ce înseamnă un om în plus, în special un asasin care ar putea fi oricine – ataşat, om de afaceri... un cameleon.

— Şi cine altcineva decât Sheng ar putea să aranjeze întâlnirile secrete dintre asasinul său, Jason Bourne şi victimele alese? Sub orice pretext, dar mai ales cel al spionajului militar. Nu e nici unul care să nu înghită o asemenea momeală.

— Dacă măcar o parte din aceste presupuneri este adevărată, atunci Sheng se află cu mult mai departe cu acţiunile sale decât ne-am închipuit noi.

— Ia-ţi toate dosarele. Cere orice ai nevoie de la oamenii noştri din Serviciul Secret şi de la MI6. Studiază totul – şi găseşte simetriile Edward. Dacă îl pierdem pe guvernatorul Marii Britanii deseară, suntem pe cale să pierdem Hong Kong-ul în câteva zile. Pentru că vom fi fost incapabili să-i împiedicăm.

— Guvernatorul va fi protejat, mormăi McAllister îndreptându-se tulburat spre uşă.

— Contez pe asta, spuse ambasadorul în timp ce Subsecretarul părăsea camera.

Havilland se întoarse spre Catherine Staples.

— Acum începeţi să mă înţelegeţi? întrebă el.

— Cuvintele şi sensul lor, da, dar nu şi detaliile, îi răspunse Catherine, privind la uşa pe care Subsecretarul de Stat tocmai o închisese după el. E un om ciudat, nu-i aşa?

— McAllister?

— Da.

— Vă deranjează?

— Dimpotrivă. Îmi inspiră încredere în tot ceea ce am auzit. De la dumneavoastră sau de la omul acela, Reilly, chiar şi de la preşedintele dumneavoastră, mă tem.

Staples se întoarse către ambasador.

— Vă vorbesc cu toată onestitatea.

— Mă bucur. Şi vă înţeleg poziţia. McAllister are una dintre cele mai analitice minţi din Departamentul de Stat. Este un om inteligent, care nu se va ridica niciodată până la nivelul pe care-l merită.

— De ce nu?

— Cred că ştiţi motivul şi dacă nu, sunt sigur că îl intuiţi. McAllister este un om de o înaltă moralitate, care a stat întotdeauna în fata avansării sale. Dacă aş fi avut şi eu un simţ

moral la fel de dezvoltat, n-aş fi ajuns niciodată ceea ce sunt dar trebuie spus ceva şi în favoarea mea: că niciodată n-aş fi avut rezultatele pe care le am. Dar cred că ştiţi asta la fel de bine ca şi mine. Mi-aţi spus-o de cum aţi intrat pe uşă.

— Acum dumneavoastră sunteţi cel sincer. Vă sunt recunoscătoare pentru asta.

— Mă bucur. Nu vreau ca relaţiile dintre noi să fie încordate deoarece am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— În privinţa Mariei?

— Mai mult, spuse Havilland. Ce amănunte vă intrigă? Cum aş putea să vă lămuresc?

— Acest consorţiu de clearing, această comisie de bancheri şi *taipani* pe care Sheng îi va propune să controleze politica financiară a coloniei…

— Daţi-mi voie să anticipez, o întrerupse diplomatul. În aparenţă vor fi nişte oameni de o deosebită valoare profesională şi morală care deţin poziţii importante. Cum i-am mai spus lui McAllister când ne-am întâlnit prima dată, dacă am putea crede că acest plan nebunesc are vreo şansă, i-am lăsa în pace şi le-am ura mult succes. Însă nu are. Toţi oamenii puternici au duşmani; se vor găsi sceptici şi aici în Hong Kong, ca şi la Peking – fracţiuni rivale care au fost îndepărtate de la putere şi care vor săpa mai adânc decât îşi închipuie Sheng. Şi cred ca ştiţi ceea ce vor descoperi.

— Că toate drumurile, pe pământ sau pe sub pământ, duc la Roma. Roma fiind reprezentată aici de acest *taipan,* tatăl lui Sheng, al cărui nume niciodată n-a fost menţionat de documentele secrete, pe care le deţineţi. El este păianjenul a cărui pânză se întinde peste fiecare membru al acestui consorţiu de clearing. El îi controlează pe toţi. Pentru Dumnezeu, cine este acest om?

— Am vrea să ştim şi noi, spuse Havilland, cu voce plată.

— Chiar nu ştiţi? întrebă Catherine Staples surprinsă.

— Dacă am şti, viaţa ne-ar fi cu mult mai uşoară şi v-aş fi spus dinainte. Nu mă joc cu dumneavoastră – n-am reuşit să aflăm cine este. Câţi *taipani* se află aici în Hong Kong? Câţi fanatici care doresc să lovească în Peking în numele cauzei Kuomintang-ului? După judecata lor strălucită, China le-a fost furată. Patria lor, mormintele străbunilor lor, pământurile, averile lor – totul. Mulţi dintre ei sunt oameni respectabili, doamnă Staples, dar nu toţi. Liderii politici, conducătorii militari, proprietarii de

pământuri, cei extrem de bogaţi – o clasă privilegiată care s-a ridicat şi îmbogăţit pe sudoarea şi chinul a milioane de oameni. Şi dacă vă sună ca un discurs de propagandă comunistă, să ştiţi că am fost provocat să rostesc toate acestea. Avem de-a face cu o mână de expatriaţi, obsedaţi şi fanatici, care vor înapoi ceea ce le-a fost luat. Dar uită de corupţia care a condus la propria lor prăbuşire.

— V-aţi gândit vreodată să-l înfruntaţi pe însuşi Sheng, într-o discuţie între patru ochi?

— Desigur, iar reacţia lui este previzibilă. Ar simula indignarea şi mi-ar spune scurt că, dacă încercăm să-l discreditäm cu asemenea basme, va anula Acordurile cu China şi va susţine că lucrăm pe mai multe planuri. Apoi ar ameninţa că va schimba imediat direcţia politicii economice a Hong Kong-ului, introducându-l în sfera de influenţă a Pekingului. Ar susţine că mulţi dintre bătrânii marxişti din Comitetul Central ar aplauda o asemenea manevră şi ar avea dreptate. Apoi ne-ar privi ironic şi probabil ar spune: „Domnilor, aveţi de ales. Bună ziua”.

— Şi dacă faceţi publică conspiraţia lui Sheng s-ar întâmpla acelaşi lucru, iar el îşi dă seama ca voi ştiţi aceasta, spuse Staples, încruntându-se. Pekingul ar învinui Taiwan-ul şi Occidentul pentru amestec în treburile interne şi s-ar retrage din Acorduri. Ar urma prăbuşirea economică.

— Aceasta este exact concluzia la care am ajuns şi noi, aprobă Havilland.

— Soluţia?

— Una singură, Sheng. Staples dădu din cap.

— Joc dur, spuse ea.

— Până la gestul extern, dacă asta vreţi să spuneţi.

— Evident, aceasta vreau să spun, spuse Catherine. Şi soţul Mariei, acest David Webb, este indispensabil soluţiei?

— Da. Jason Bourne este indispensabil.

— Deoarece acest impostor, acest asasin care îşi spune Bourne, poate fi neutralizat numai de extraordinarul om pe care-l imită – cum a spus o dată McAllister, dar nu în acelaşi context. Apoi îi ia locul şi îl atrage pe Sheng acolo unde poate recurge la singura soluţie care a mai rămas – soluţia extremă…

— Drace, adică îl omoară.

— Da. Undeva în China, fireşte.

— De ce… „fireşte”?

— Da, pentru că ar face ca totul să pară un fratricid intern fără

nici o legătură cu exteriorul. Pekingul nu ar putea învinui pe nimeni în afară de inamicii necunoscuţi ai lui Sheng din interiorul propriului său clan. Dar dacă se ajunge la această conjunctură, va fi probabil prea puţin important. Lumea nu va afla oficial despre moartea lui Sheng timp de săptămâni întregi, iar când anunţul va fi făcut în sfârşit „decesul său neprevăzut" va fi neîndoielnic atribuit unei hemoragii cerebrale sau unui stop cardiac şi nu unei crime. Gigantul nu se laudă niciodată cu aberaţiile sale, ci le ascunde.

— Ceea ce este exact ce doriţi dumneavoastră.

— Bineînţeles. Lumea merge înainte, *taipanii* sunt privaţi de sursele lor, consorţiul lui Sheng se prăbuşeşte ca un castel făcut din cărţi de joc, iar oamenii rezonabili urmează făgaşul politic normal onorând Acordurile, spre beneficiul tuturora… Dar suntem încă departe de asta, doamnă Staples. Primul pas se va face probabil deseară la Kai-tak. Ar putea fi începutul sfârşitului, deoarece nu suntem pregătiţi să contraatacăm. Iar dacă vă par liniştit, vă spun eu că este o simplă iluzie. Ani de zile mi-am ascuns stările de tensiune… Singurele mele consolări în acest moment sunt că forţele de securitate ale Hong Kong-ului se numără printre cele mai bune din lume şi că Pekingul a fost alertat în legătură cu această situaţie. Hong Kong-ul nu a ascuns nimic – nu are de ce să o facă. Aşa că, într-un fel, totul devine deopotrivă un risc şi o aventură comună, în care ne unim forţele pentru a-l proteja pe guvernatorul Marii Britanii.

— La ce ajută acestea dacă răul până la urmă se întâmplă?

— Măcar din punct de vedere psihologic. Putem evita, dacă nu instabilitatea ca atare, măcar manifestările ei exterioare, pentru că pericolul a fost deja semnalat ca fiind un act izolat de violenţă premeditată şi nu o tulburare simptomatică pentru starea din colonie. Mai presus de toate, responsabilităţile vor fi fost împărţite. Ambele delegaţii au propriile lor escorte militare care vor fi puse serios la treabă.

— Deci se poate face faţă unei crize cu măsuri atât de subtile, de protocol?!

— Din câte mi s-a spus, nu cred să aveţi nevoie de lecţii despre felul cum se face faţă unei crize – sau cum se precipită ea. Pe de altă parte însă, totul ar putea să scape de sub control printr-o singură mişcare greşită care să anihileze toate subtilităţile noastre. În ciuda a tot ceea ce-am spus, sunt în mod real speriat. Se pot strecura atât de multe greşeli şi calcule

eronate – ele ne sunt duşmanii cei mai de seamă, doamnă Staples. Tot ce putem face este să aşteptăm, iar aşteptarea este partea cea mai grea, cea mai epuizantă.

— Mai am şi alte întrebări, spuse Catherine.

— Desigur, întrebaţi orice şi oricând. Obligaţi-mă să gândesc, să transpir, dacă puteţi. Ne va ajuta amândurora să nu mai fim cu gândul la această aşteptare îngrozitoare.

— Tocmai v-aţi referit la cunoştinţele mele discutabile asupra crizelor. Dar aţi adăugat – ceva mai sigur pe dumneavoastră – că mă pricep şi să le precipit.

— Îmi pare rău, n-am rezistat. E un obicei prost de-al meu.

— Presupun că v-aţi referit la ataşatul John Nelson.

— Cine? Ah, da, tânărul de la consulat. Ceea ce-i lipseşte din inteligenţă recuperează prin curaj.

— Greşiţi.

— În privinţa inteligenţei? întrebă Havilland, cu sprâncenele groase arcuite într-o expresie de uimire. Serios?

— Nu-i scuz slăbiciunile, însă este unul dintre cei mai buni oameni pe care-i aveţi. Gândirea sa profesională este superioară multora dintre oamenii mai experimentaţi pe care îi deţineţi, întrebaţi pe oricine din consulat care a discutat vreodată cu el. Este, de asemenea, unul dintre puţinii care vorbesc foarte bine cantoneza.

— Dar a compromis în mod conştient o operaţiune secretă importantă, spuse diplomatul scurt.

— Dacă n-ar fi făcut-o, nu m-aţi fi găsit niciodată. Şi nu v-aţi mai fi aflat atât de aproape de Marie St. Jacques cum sunteţi în momentul de faţă.

— „Atât de aproape”?

Havilland se aplecă înainte în scaun cu ochii fixaţi întrebător asupra partenerei de discuţie.

— Nu puteţi continua s-o mai ascundeţi. Cred că înţelegeţi.

— Probabil că nu, încă nu m-am decis.

— Dumnezeule, femeie! După tot ceea ce v-am spus! Trebuie s-o aducem aici! Fără ea suntem pierduţi, totul e pierdut! Dacă Webb află că soţia lui se află cu noi, că a dispărut, va înnebuni! Trebuie neapărat să ne-o aduceţi înapoi!

— Asta e problema. Pot s-o fac oricând, dar nu neapărat când spuneţi voi.

— Nu! tună ambasadorul. Dacă şi când Webb îşi îndeplineşte misiunea, o să dea o serie de telefoane, cerând să vorbească cu

soţia lui!

— Iar eu nu vă voi da nici un număr de telefon, spuse Staples sec. Ar fi ca şi cum v-aş da adresa ei.

— Nu vă daţi seama ce faceţi! Ce trebuie să vă mai spun pentru a vă convinge?

— Simplu. Admonestaţi-l pe John Nelson verbal. Trimiteţi-l la doctor, dacă doriţi, însă nu faceţi nimic public şi păstraţi-l în continuare aici, în Hong Kong, unde şansele de a-i fi recunoscută valoarea sunt mai mari ca oriunde.

— Iisuse Christoase! explodă Havilland. Individul se droghează!

— Ce spuneţi e ridicol, dar, în acelaşi timp, e reacţia tipică a americanului „moralist", care n-a auzit decât bucăţele de adevăr.

— Vă rog, doamnă Staples…

— A fost drogat; asta nu înseamnă că se droghează. Bea, nu mai mult de trei pahare de martini cu vodcă şi-i plac femeile. Fireşte sunt unii dintre ataşaţii bărbaţi pe care-i aveţi care preferă băieţii, iar norma lor este mai aproape de şase martini-uri, dar cine le ţine socoteala? Sincer, pe mine personal nu mă interesează deloc ce fac nişte adulţi între cei patru pereţi ai unui dormitor şi nu cred că ceea ce fac acolo afectează şi ceea ce fac în afara dormitorului – însă Washington-ul are preocupările lui speciale în astfel de…

— Perfect, doamnă Staples! Nelson va fi admonestat verbal – de către mine. Consulul general nu va fi informat şi în dosarul său nu va fi consemnat nimic. Sunteţi mulţumită?

— Aproape. Sunaţi-l chiar în după-amiaza aceasta şi spuneţi-i ce aveţi de spus. Şi avertizaţi-l să-şi pună un pic de ordine în viaţa particulară, e în interesul lui.

— Va fi o adevărată plăcere. Altceva?

— Da, însă mi-e teamă că nu ştiu mult mai mult decât ştiam cu trei ore în urmă.

— Scumpă doamnă, mă puteţi jigni fără nici o grijă. Catherine făcu o pauză; când reluă, o făcu pe un ton rugător. Glasul ei, răguşit dar vibrant, umplea întreaga încăpere.

— De ce? De ce aţi făcut toate astea? N-a existat o altă cale?

— Presupun că vă referiţi la doamna Webb.

— Fireşte că mă refer la doamna Webb şi nu mai puţin la soţul ei! V-am întrebat şi mai înainte, aveţi vreo idee cât rău le-aţi făcut? Este o barbarie în sensul cel mai urât al cuvântului. I-aţi condamnat pe aceşti doi oameni la un chin pe care nu-l merită. I-

aţi îndepărtat unul de celălalt, i-aţi obligat să trăiască cu ideea că nu se vor revedea niciodată şi i-aţi făcut să creadă că o decizie greşită luată de unul dintre ei poate aduce moartea celuilalt. Un avocat american a pus o dată o întrebare în Senat şi mi-e teamă că trebuie să v-o pun şi eu dumneavoastră... Chiar nu aveţi nici un Dumnezeu, domnule ambasador?

Havilland o privi obosit.

— Am simţul datoriei secătuit, spuse el. A trebuit să elaborez un plan eficace care să declanşeze o reacţie imediată şi un angajament total din partea singurului om capabil să acţioneze eficient. Totul s-a bazat pe un incident din trecutul lui Webb, un lucru îngrozitor care l-a transformat dintr-un profesor tânăr şi civilizat într-un – expresia cel mai adesea folosită era cea de „luptător suprem al războiului de gherilă". Aveam nevoie de acest om, de acest luptător, din toate motivele pe care le-aţi auzit. Acum se află aici şi acţionează şi presupun că soţia lui e teafără, pentru că nu i-am făcut intenţionat niciodată vreun rău.

— Incidentul din trecutul lui Webb este cumva în legătură cu prima lui soţie? Din Cambodgia?

— Prin urmare, ştiţi despre ce e vorba?

— Mi-a povestit Marie. Soţia lui şi cei doi copii ai săi au fost ucişi de un avion de război răzleţ, ce zbura pe deasupra fluviului şi care a bombardat locul unde cei trei se jucau în apă.

— După această întâmplare a devenit un alt om, spuse Havilland încuviinţând din cap. Războiul a devenit războiul său personal, în ciuda faptului că nu avea prea mult respect pentru Comandamentul de la Saigon. Îşi descărca propria furie în singurul mod pe care-l avea la îndemână, luptând cu un duşman care-i răpise tot ce avea mai scump în viaţă. Întotdeauna prelua cele mai dificile şi mai periculoase misiuni, acolo unde obiectivele erau majore, cu ţintele din rândurile comandamentului inamic.

— Şi, răpindu-i a doua soţie, aţi stârnit fantoma celei dintâi, pierdute atât de tragic, în urma căreia a devenit acel luptător suprem al războiului de gherilă şi apoi Jason Bourne, hăitaşul lui Carlos Şacalul.

— Da, doamnă Staples, aprobă diplomatul calm. Însă am vrut ca hăitaşul să reintra în scenă imediat. Nu avem o clipă de pierdut şi nu am găsit altă cale pentru a obţine rezultate imediate.

— Dar omul acesta e un iniţiat în viaţa Orientului! izbucni

Catherine. Înţelege mentalităţile Orientalilor de o mie de ori mai bine decât oricare dintre noi, aşa numiţii experţi. Nu aţi fi putut apela la el, la cunoştinţele sale de istorie, subliniind consecinţele dacă nu vă ajută?

— O fi el un iniţiat, dar este mai întâi un bărbat care consideră – şi e îndreptăţit să o facă – că a fost trădat de guvernul său. A cerut ajutor şi în schimb i s-a întins o capcana cu scopul de a-l ucide. Nici un fel de rugăminte din partea mea n-ar fi avut nici un răsunet în inima lui!

— Totuşi, aţi fi putut încerca măcar!

— Şi să riscăm întârzierea operaţiunii, atunci când fiecare ceas conta? Într-un fel, îmi pare rău că nu aţi fost niciodată în situaţia mea. Atunci poate, aţi putea într-adevăr să mă înţelegeţi.

— Întrebare, spuse Catherine ridicând mâna sfidător. Ce vă face să credeţi că David Webb se va duce în China după Sheng, dacă îl găseşte şi-l v-a elimina? Din câte am înţeles, târgul îi cerea să-l predea pe cel care se foloseşte de numele Jason Bourne, în schimbul eliberării Mariei.

— În această situaţie, dacă se va ajunge vreodată la ea, nici nu va mai conta. Va fi momentul în care îi vom spune de ce am făcut ceea ce am făcut şi vom apela la experienţa sa în studiul Orientului şi îi vom prezenta consecinţele globale ale maşinaţiunilor lui Sheng şi *taipanilor* săi. Iar dacă ne întoarce spatele, avem câţiva agenţi experimentaţi care pot să-i ţină locul. Nu ţi-ar plăcea să-i ai pe lângă casă, dar sunt disponibili şi se vor descurca.

— Cum?

— Prin coduri, doamnă Staples. Metodele originalului Jason Bourne includeau întotdeauna coduri interpuse între el şi clienţii săi. Impostorul a preluat fiecare metodă folosită de cel pe care-l imita. Odată ce acest nou Bourne se va afla în mâinile noastre, vom obţine toate informaţiile necesare confirmate apoi de substanţe chimice, bineînţeles. Vom şti cum să ajungem la Sheng, iar acesta este singurul lucru de care avem nevoie. O întâlnire într-un loc ferit, dincolo de Jade Tower Mountain, un asasinat şi lumea va merge înainte. Altă soluţie pur şi simplu nu întrevăd. Dumneavoastră?

— Nu, spuse Catherine moale, scuturându-şi încet capul. E un joc dur.

— Daţi-ne-o pe doamna Webb.

— Da, desigur, dar nu în seara aceasta. Nu are unde să plece,

iar dumneavoastră aveţi şi aşa destule complicaţii cu aeroportul Kai-tak. Am instalat-o într-un apartament în Tuen Mun, în Noile Teritorii, care aparţine unei prietene de a mea. Am dus-o s-o vadă un doctor care i-a bandajat picioarele – şi i-a dat un sedativ. Ce mai, săraca femeie a ajuns o epavă; n-a dormit de zile întregi, iar pastilele pe care le-a luat noaptea trecută nu i-au fost de prea mare ajutor. Era prea încordată, prea înfricoşată încă. Am stat cu ea şi am vorbit împreună până în zori. Lăsaţi-o să se odihnească puţin. O voi aduce mâine dimineaţă.

— Cum vă veţi descurca? Ce îi veţi spune?

— Nu sunt sigură. O să sun mai târziu, ca să n-o neliniştesc, îi voi spune că fac progrese – mai mult decât aş fi crezut că e posibil. Vreau să-i dau speranţe, să mai slăbesc din tensiunea în care se află acum. Am să-i spun să stea lângă telefon, să se odihnească cât mai mult, pentru că eu mă voi întoarce mâine dimineaţă, cu ştiri bune, cred.

— Aş vrea să trimit nişte oameni cu dumneavoastră, spuse Havilland. Inclusiv pe McAllister. El o cunoaşte personal şi sincer, sunt de părere că sfaturile sale vor găsi înţelegere. Şi vă vor susţine.

— S-ar putea, aprobă Catherine, dând din cap. În regulă, dar trebuie să stea deoparte până când am terminat eu de discutat cu ea şi ar putea să dureze câteva ore. Nu are absolut deloc încredere în cei de la Washington şi o să trebuiască să-i vorbesc mult pentru a o putea convinge. E vorba de viaţa soţului ei. Nu pot şi nici nu vreau să-i spun că aprob ceea ce aţi făcut, însă recunosc că în lumina acestor circumstanţe ieşite din comun, inclusiv prăbuşirea economică posibilă a Hong-Kong-ului – am înţeles de ce aţi procedat astfel. Ceea ce trebuie ea să înţeleagă singurul lucru esenţial – este că se va afla mai aproape de soţul ei dacă este cu voi, decât împotriva voastră. Desigur, ar putea să încerce să vă omoare, dar asta este problema dumneavoastră.

Este o femeie foarte atrăgătoare, foarte feminină, frumoasă chiar, însă aduceţi-vă aminte că este fiică de fermier din Calgary. Nu v-aş sfătui să rămâneţi singur cu ea într-o cameră. Cred că a doborât viţei mai puternici ca dumneavoastră.

— Voi aduce cu mine un detaşament din infanteria marină.

— Nu faceţi asta. I-ar monta pe toţi împotriva dumneavoastră. Este una din cele mai convingătoare femei din câte am văzut vreodată.

— Trebuie să fie aşa, răspunse ambasadorul, lăsându-se pe

spătarul scaunului, din moment ce a reuşit să convingă un om lipsit de identitate şi copleşit de sentimente de vinovăţie să privească înăuntrul sufletului său şi să iasă din labirintul propriei sale nesiguranţe. Sarcină deloc uşoară... Vorbiţi-mi despre ea – ca om, vreau să spun.

Catherine o făcu fără grabă, povestind tot ceea ce ştia din câte văzuse şi simţise. Timpul trecea. Minutele şi jumătăţile de oră treceau, marcate de repetate apeluri telefonice ce-l ţineau pe Havilland la curent cu evenimentele de pe aeroportul Kai-tak. Soarele coborâse dincolo de zidurile grădinii. Li se servi o cină uşoară.

— Vreţi să-l rugaţi pe domnul McAllister să vină aici, spuse Havilland celui care servea masa.

— L-am întrebat mai devreme pe domnul McAllister dacă doreşte să-i aduc ceva, dar dânsul a fost categoric. Mi-a spus să ies şi să-l las în pace.

— Atunci, lasă. Mulţumesc.

Apelurile telefonice continuau; subiectul Marie St. Jacques se epuizase, iar conversaţia se învârtea acum exclusiv în jurul evenimentelor de la aeroportul Kai-tak. Staples îl urmărea pe diplomat cu uimire. Pe măsură ce criza se apropia de punctul culminant, tonul lui devenea mai calm şi mai controlat.

— Acum dezvăluiţi-mi câteva amănunte şi despre dumneavoastră, doamnă Staples. Numai ceea ce doriţi, fireşte.

Catherine studie faţa lui Raymond Havilland şi începu încet:

— Am răsărit dintr-un spic de grâu din Ontario...

— Da, desigur, spuse ambasadorul cu o sinceritate dezarmantă privind fix la telefon.

Staples înţelese. Acest celebru om de stat ducea o conversaţie ce nu-i solicita atenţia, care, de fapt, era îndreptată spre un subiect total diferit: aeroportul Kai-tak. Ochii îi rătăceau în permanenţă asupra telefonului; încheietura mâinii stângi era întoarsă în aşa fel încât el să-şi poată privi ceasul şi totuşi nu scăpa nici una din pauzele în care interlocutorul său aştepta un răspuns.

— Fostul meu bărbat vindea pantofi...

Havilland îşi înălţă brusc privirea de pe cadranul ceasului. Nu l-ar fi crezut în stare de un zâmbet stânjenit, însă în acel moment afişă unul.

— M-aţi prins, recunoscu el.

— De mai mult timp, răspunse Catherine.

— Exista un motiv. Îl cunosc destul de bine pe Owen Staples.

— Se poate. Îmi închipui că frecventaţi aceleaşi cercuri.

— L-am întâlnit anul trecut la cursa de cai de la Queens Plate, din Toronto. Cred că unul din caii săi s-a clasat destul de bine. Era impunător în redingotă, dar presupun că aşa se şi cădea să fie de vreme ce făcea parte din escorta Reginei Mamă.

— Pe când eram căsătoriţi, n-avea bani nici de un costum de gata.

— Ştiţi, spuse Havilland, când am citit despre dumneavoastră şi am aflat de Owen, am avut pentru o clipă tentaţia de a-i telefona. Nu ca să-i spun ceva anume, evident, ci pentru a-l întreba despre dumneavoastră. Apoi m-am gândit că în era asta de politeţi postmaritale, este de presupus că încă mai vorbiţi unul cu celălalt. M-aş fi dat de gol.

— E adevărat, încă mai vorbim unul cu celălalt, iar dumneavoastră v-aţi dat de gol venind la Hong-Kong.

— Pentru dumneavoastră, probabil. Dar numai după ce soţia lui Webb a reuşit să ia legătura cu dumneavoastră. Spuneţi-mi, ce aţi gândit când aţi auzit prima dată că mă aflu aici?

— Că Regatul Unit vă chemase pentru consultări în privinţa Acordurilor.

— Mă flataţi…

Telefonul sună, iar Havilland întinse mâna să apuce receptorul. Era Lin Wenzu, care raporta cum mergeau lucrurile la Kai-tak, sau, mai bine zis, cum nu mergeau.

— De ce naiba nu renunţă la toată panarama asta? întrebă ambasadorul furios. Să-i îngrămădească în maşinile lor odată şi să-i scoată dracului de acolo!

Replica maiorului, oricare va fi fost ea, îl exasperă şi mai tare pe Havilland.

— E ridicol! Asta nu e spectacol de varietăţi, ci un posibil asasinat! Nu e implicată imaginea sau onoarea nimănui şi crede-mă, lumea nu aşteaptă cu sufletul la gură conferinţa aia de presă blestemată. Cei mai mulţi dorm, pentru numele lui Dumnezeu!

Din nou diplomatul ascultă. Răspunsurile lui Lin nu numai că-l uimeau dar îl şi înfuriau.

— Chinezii au spus asta? E strigător la cer! Peking-ul n-are nici un drept să emită o asemenea pretenţie! Este… Havilland privi scurt la Staples.

— E o barbarie! Cineva ar trebui să le spună că nu feţele lor asiatice trebuie salvate, ci cea a guvernatorului Marii Britanii. Iar

faţa lui e lipită de cap, care s-ar putea să-i zboare de pe umeri!

Tăcere; ambasadorul clipi resemnat.

— Ştiu, ştiu. E necesar ca celesta stea roşie să continue să strălucească într-o beznă totală. Nu pot face mare lucru, dar măcar încearcă tot ce-ţi stă în putinţă. Ţine-mă la curent. Cum spune unul dintre nepoţii mei, eu „mănânc banane” între timp, ce dracu’ ar putea însemna şi asta…

Havilland închise şi se uită la Catherine.

— Ordine venite de la Peking. Delegaţiile nu vor fugi din faţa terorismului occidental. Protejaţi-i pe toţi cei implicaţi, însă continuaţi lucrurile într-un ritm normal.

— Londra probabil ar fi de acord. Sintagma îmi sună cunoscută.

— Ordine de la Peking… spuse ambasadorul încet, fără să o audă pe Staples. Ordine de la Sheng!

— Sunteţi sigur?

— E jocul lui! El dă tonul. Dumnezeule, asta înseamnă că e gata!

Tensiunea creştea cu fiecare minut ce trecea. Atmosfera deveni încărcată, norii se adunară pe cer şi începu să plouă. Picăturile de apă izbeau geamurile cu un zgomot monoton. Fu deschis un televizor şi, încordaţi la maximum, ambasadorul american şi canadiana Catherine Staples se aşezară să se uite în tăcere. Imensul avion înainta prin ploaia torenţială spre locul de întâlnire cu mulţimea de fotoreporteri şi ziarişti. Gărzile de onoare ale Angliei şi Chinei se iviră în acelaşi timp, primele, din ambele părţi ale uşii deschise. Apariţia lor fu surprinzătoare deoarece, în locul unei înaintări impunătoare din partea unor asemenea escorte militare, detaşamentele ocupară rapid poziţii de flanc în josul scărilor metalice, apoi îşi îndoiră coatele în sus, cu armele gata de tragere.

Liderii îşi făcură apariţia, salutând mulţimea de spectatori, după care îşi continuară drumul în jos pe scări, urmaţi de două rânduri de aghiotanţi ce afişau zâmbete silite. Începu ciudata „conferinţă de presă” şi Subsecretarul de Stat Edward McAllister năvăli în cameră, izbind cu violenţă uşa de perete.

— Am găsit! strigă el, ţinând în mână o hârtie. Sunt sigur că am găsit!

— Calmează-te, Edward! Spune clar şi liniştit ce ai de spus.

— Delegaţia chineză! strigă McAllister cu răsuflarea tăiată alergând înspre diplomat şi punându-i foaia în faţă. Este condusă

de un tip pe nume Lao Sing. Al doilea în grad este un general pe care-l cheamă Yunshen! Amândoi sunt politicieni de seamă care se opun de ani de zile lui Sheng Chou Yang şi critică vehement în Comitetul Central politica sa! Includerea lor în echipele de negociere a fost făcută cu asentimentul aparent al lui Sheng, pentru a asigura un echilibru între cele două părţi. Asta l-a făcut să pară echitabil în ochii celor din vechea gardă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să spui?

— Nu este vizat guvernatorul Marii Britanii! Toţi sunt! Dintr-o singură lovitură înlătură pe doi dintre opozanţii săi cei mai influenţi din Peking şi îşi netezeşte drumul. Apoi, după cum spuneaţi, îşi instaurează consorţiul de clearing, cu *taipanii* lui într-o perioadă de instabilitate recunoscută de ambele guverne.

Havilland smuci receptorul din furcă.

— Faceţi-mi imediat legătura cu Lin Wenzu, la aeroportul Kai-tak, ordonă el centralistei. Repede!... Cu maiorul Lin, vă rog. Repede!... Cum adică, nu-i acolo? Unde este?... Cu cine vorbesc? ... Da, ştiu cine sunteţi. Ascultaţi-mă cu foarte mare atenţie! Ţinta nu este numai guvernatorul Marii Britanii, este mai rău decât atât. Ea include şi pe doi membri ai delegaţiei chineze. Ştiaţi?... Un agent din Mossad? Ce dracu...? Nu există nici un astfel de aranjament, nu poate exista... Dar, desigur, am să închid.

Respirând sacadat, palid la faţă, diplomatul privi în perete şi spuse cu o voce abia auzită.

— Au aflat deja, Dumnezeu ştie de unde şi se străduiesc să ia măsuri imediate... Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cine a fost?

— Jason Bourne al nostru, răspunse McAllister încet. E acolo.

Pe ecranul televizorului apăru o limuzină care se opri brusc, în timp ce toate celelalte dispăreau în întuneric. Oamenii se repeziră speriaţi afară din maşina staţionată şi câteva secunde mai târziu, ecranul fu invadat de o explozie orbitoare.

— E acolo, repetă McAllister, în şoaptă. E acolo!

CAPITOLUL 21

Barca cu motor se legăna violent în întunericul nopţii, sub ploaia torenţială. Echipajul vasului, alcătuit din doi bărbaţi, scotea apa care pătrundea necontenit în ambarcaţiune, în acest timp căpitanul, un chinez portughez, cărunt, cu privirea fixată în depărtare, prin ferestrele largi ale cabinei, orientând barca spre contururile întunecate ale unei insule. Bourne şi d'Anjou stăteau de o parte şi de alta a proprietarului bărcii; Francezul spuse, străduindu-se să acopere zgomotul ploii torenţiale:

— Cât de departe crezi că se află plaja?

— Două sute de metri, plus sau minus zece douăzeci, răspunse căpitanul.

— E timpul să semnalizăm. Unde-i lanterna?

— În lada de sub dumneata, pe partea dreaptă. Mai merg încă şaptezeci şi cinci de metri, apoi opresc. Mai departe, stâncile pot fi periculoase pe vremea asta.

— Trebuie să ajungem la ţărm! strigă Francezul. E important, ţi-am spus!

— Da, dar ai uitat să-mi spui că va izbucni o furtună şi că vor fi valuri. Mai merg nouăzeci de metri, apoi puteţi să folosiţi bărcuţa. Are un motor puternic. Veţi ajunge cu bine.

— *Merde*![16] izbucni d'Anjou, deschizând lada şi scoţând o lanternă. Asta înseamnă că până la ţărm sunt mai mult de o sută de metri.

— În orice caz, nu mai puţin de cincizeci, v-am spus asta dinainte.

— Şi pe deasupra mai e şi apa cea mai adâncă!

— Să întorc şi să mă îndrept spre Macao?

— Ca să ne ciuruiască grănicerii? Dă-i drumul, sau nu capeţi nimic! Şi mai puţine comentarii.

— O suta de metri, nu mai mult.

D'Anjou dădu din cap morocănos ţinând lanterna strâns la piept. Apăsă pe un buton, apoi îl eliberă imediat şi, pentru o clipă, o scânteie neobişnuită, de un albastru închis, lumină fereastra cabinei. Câteva secunde mai târziu, un semnal de aceeaşi culoare străbătu sticla pătată a cabinei, de pe linia de

[16] La dracu'! ; Fir-ar al dracului! (lb. fr. – n. tr.).

ţărm a insulei.

— Înţelegi, *mon capitaine.* Dacă n-am fi venit noi la întâlnire, luntrea asta mizerabilă ar fi fost demult măturată de ape.

— La prânz eraţi destul de mândri de ea amândoi! protestă omul, învârtind furios cârma.

— Asta s-a întâmplat ieri la prânz. Acum e unu şi jumătate a două zi şi am început să-ţi cunosc vicleşugurile.

D'Anjou puse lanterna la loc şi privi scurt spre Bourne, care îl urmărea atent. Fiecare proceda exact la fel cum făcuseră în nenumărate rânduri în zilele petrecute în Meduza – controlând veşmintele şi echipamentul partenerului. Cei doi îşi împăturiseră îmbrăcămintea în saci de pânză – pantalonii jersee şi şepci subţiri de cauciuc, toate de culoare neagră. Singurul armament în afara automatului lui Jason şi a pistolului de calibru 22 al Francezului erau cuţitele băgate în teci – toate ascunse cu grijă.

— Apropie-te cât poţi de mult, îi spuse d'Anjou căpitanului. Şi adu-ţi aminte că nu vei primi restul de bani dacă nu vei fi aici când ne întoarcem.

— Şi dacă se întâmplă să vă omoare şi să vă ia banii? se plânse pilotul, răsucind cârma. Eu rămân cu buza umflată!

— Sunt adânc impresionat, spuse Bourne.

— Nu-ţi face griji, răspunse Francezul, uitându-se fioros la chinez. Am avut de-a face cu omul acesta de multe ori, în ultimele luni. Ca şi tine, este pilotul unei ambarcaţiuni rapide şi hoţ de aceeaşi teapă. I-am căptuşit buzunarele marxiste astfel că amantele pot să-i trăiască asemeni concubinelor membrilor Comitetului Central. În plus, e convins că ţin o socoteală scrisă. Suntem în mâinile lui Dumnezeu, dacă nu chiar mai bine.

— Atunci luaţi lanterna, mormăi căpitanul cu ciudă. Poate o să aveţi nevoie de ea şi mie nu-mi sunteţi de nici un folos eşuaţi sau zdrobiţi de stânci.

— Grija ta mă copleşeşte, spuse d'Anjou luând lanterna şi făcându-i lui Jason un semn cu capul. Ne vom familiariza cu „luntrea" şi cu motorul ei.

— Motorul e sub pânza asta groasă. Nu-l porniţi până nu vă aflaţi pe apă!

— Şi de unde ştiu eu că va porni? întrebă Bourne.

— Pentru că îmi vreau banii, Mutule.

Traversarea până în dreptul plajei îi lăsă leoarcă pe cei doi care se ţineau cum puteau în interiorul bărcii, Jason de părţile laterale iar d'Anjou de cârmă şi pupă pentru a nu cădea peste

bord. În cele din urmă se izbiră de un banc de nisip. Metalul scrâşni pe stânci şi Francezul răsuci cârma înspre tribord, împingând-o până la maximum.

Scânteierea ciudată, de culoare albastră, străluci încă o dată dinspre plajă. Se abătură din drum fără să vrea în întunericul nopţii; d'Anjou îndreptă barca către semnal şi, în câteva minute, prora se înfipse în nisip. Francezul întoarse ranga în jos, ridicând motorul, în timp ce Bourne sărea peste bord şi apuca frânghia trăgând mica ambarcaţiune pe plajă.

În momentul următor i se tăie răsuflarea, luat prin surprindere de apariţia bruscă a unui bărbat exact lângă el, care apucă cu putere de frânghia din faţa sa.

— Patru mâini sunt mai bune decât două, strigă străinul – un oriental – într-o engleză perfectă, cu accent american.

— Tu eşti omul de legătură? strigă la rându-i Jason, uimit, întrebându-se dacă ploaia şi valurile îi afectaseră într-un fel auzul.

— Ce termen prostesc! răspunse bărbatul. Sunt doar un prieten!

Cinci minute mai târziu, după ce urcaseră mica ambarcaţiune pe plajă, cei trei porniră la drum, frunzişul des aflat de-a lungul ţărmului, înlocuit repede de copaci piperniciţi. „Prietenul" improvizase un acoperiş cu o singură pantă din prelata unei bărci. Un foc mic mocnea între copaci, greu de observat din lateral şi din spate, ascuns de prelată. Căldura sa era binevenită; vântul şi ploaia torenţială îi îngheţaseră pe Bourne şi pe d'Anjou. Se aşezară toţi turceşte în jurul focului şi Francezul se adresă primul chinezului în uniformă.

— Nu era nevoie de o primire ca asta, Gamma.

— Gamma? izbucni Jason.

— Am aplicat reguli ale trecutului nostru, Delta. De fapt, aş fi putut să folosesc Tango sau Fox Trot – nu erau chiar toate litere greceşti, ştii asta. Alfabetul grecesc era rezervat comandanţilor.

— Ce discuţie idioată! Vreau să ştiu de ce ne aflăm aici. De ce nu-l plăteşti şi să ne cărăm dracului de aici?

— Bătrâne...! începu chinezul tărăgănat, subliniindu-şi accentul american. Ăsta e cu capsa pusă! Ce-l roade?

— Vreau să mă întorc cât mai repede la barcă, bătrâne. N-am timp de ceaiuri!

— Dar de un Scotch? întrebă ofiţerul Republicii Populare Chineze, scotocind şi scoţând la iveală o sticlă de whisky destul

de bun. O să trebuiască sa bem din aceeaşi sticlă, dar nu cred că avem vreo boală contagioasă vreunul dintre noi. Doar ne spălăm, ne periem dinţii, ne culcăm cu târfe curate – cel puţin guvernul nostru are grijă să fie curate.

— Cine dracu' eşti? întrebă Jason Bourne.

— „Gamma" e suficient. Ecoul m-a convins că e. Cât despre ce sunt, lasă asta în seama imaginaţiei tale. Încearcă U.S.C. University of Southern California – şi diploma la Berkeley – toate manifestaţiile de protest din anii '60, precis îţi aduci aminte de ele.

— Ai făcut parte din ei?

— Bineînţeles că nu. Eu eram conservator convins, membru al societăţii John Brich care-i vroia pe toţi împuşcaţi! Nişte ţânci isterici, fără urmă de respect pentru obligaţiile morale ale naţiei!

— Tâmpită conversaţie!

— Prietenul meu, Gamma, interveni d'Anjou, este intermediarul perfect. Este agent dublu sau chiar triplu care lucrează cu toate părţile în beneficiul propriilor sale interese. Este omul complet amoral, iar eu îl respect pentru asta.

— De ce te-ai întors în China? În Republica Populară Chineză?

— Acolo se aflau banii, recunoscu ofiţerul. Orice societate de tip represiv oferă vaste posibilităţi celor dispuşi să-şi asume anumite riscuri în numele celor reprimaţi. Întreabă-i pe comisarii de la Moscova şi din blocul estic. Fireşte, trebuie să ai legături în Occident şi să posezi anumite calităţi ce pot servi conducătorilor locali. Din fericire, sunt un navigator excepţional, mulţumită prietenilor mei din Bay Area, proprietarii mai multor iahturi şi ambarcaţiuni mici, motorizate. Mă voi întoarce într-o zi acolo. San Francisco mi-a plăcut grozav.

— Nu încerca să-i ghiceşti conturile elveţiene, spuse d'Anjou. Mai bine să ne concentrăm asupra motivului pentru care Gamma ne-a făcut o primire atât de plăcută pe o astfel de furtună.

Francezul apucă sticla de whisky şi luă o înghiţitură.

— Te va costa, Ecoule, spuse chinezul.

— Cu tine ce nu mă costă? Ce ai să-mi spui?

D'Anjou îi trecu sticla lui Jason.

— Pot să vorbesc în faţa însoţitorului tău?

— Absolut orice.

— Sunt informaţii preţioase. Îţi garantez. Preţul este de o mie de dolari americani.

— Numai atât?

— Cred că este destul, spuse ofiţerul chinez, luând sticla de scotch de la Bourne. Sunteţi numai voi doi şi barca mea se află la o jumătate de milă depărtare în golful sudic. Echipajul meu crede că am o întâlnire secretă cu agenţii din colonie.

— „Vei garanta” pentru „informaţii preţioase”. Şi pentru aceste cuvinte eu va trebui să-ţi dau acum o mie de dolari când e încă foarte posibil ca din tufişuri să apară, zece *zhonggus-ren*-i şi să ies cu buza umflată.

— Sunt momente în care e nevoie de încredere.

— Nu când sunt banii mei la mijloc, se opuse Francezul. Nu primeşti un bănuţ până când nu-mi dai o idee despre ce vrei să vinzi.

— Eşti gol până-n măduva oaselor, spuse Gamma, clătinând din cap. Foarte bine. Este vorba de învăţăcelul tău, cel care nu-şi mai ascultă maestrul ci a întins mâna după cei treizeci de arginţi, care între timp s-au înmulţit.

— Asasinul?

— Plăteşte-l! ordonă Bourne cu asprime în glas, fixându-l cu privirea pe ofiţerul chinez.

D’Anjou se uită mai întâi la Jason apoi la bărbatul numit Gamma, după care îşi ridică puloverul şi-şi descheie pantalonii uzi leoarcă. Căută sub betelie şi trase afară un portofel impermeabil. Apoi scoase cu vârful degetelor bancnotele, una câte una şi le întinse ofiţerului chinez.

— Trei mii pentru astă seară şi una pentru informaţie. Restul din portofel sunt bani falşi. Întotdeauna port cu mine o mie în plus, pentru orice eventualitate, însă nu mai mult…

— Informaţia! izbucni Jason Bourne.

— El a plătit, răspunse Gamma, lui mă voi adresa.

— Adresează-te cui dracului doreşti, numai vorbeşte.

— Prietenul nostru comun din Guangzhou, începu ofiţerul privindu-l pe d’Anjou. Operatorul radio de la Cartierul General Nr. 1.

— Îl cunosc, spuse Francezul precaut.

— Ştiam că te voi întâlni aici la această oră, aşa că am realimentat cu combustibil la pompele din Zhuhai Shi, puţin după ora zece şi jumătate. Acolo am găsit un mesaj în care îmi spunea să-l caut – aveam o metodă sigură. Mi-a spus că, prin Beijing, fusese transmis un apel special de la Jade Tower Mountain, cu prioritate maximă. Era pentru Soo Jiang…

D’Anjou tresări aplecându-se, cu ambele mâini sprijinite de

pământ.

— Porcul!

— Cine mai e şi ăsta? întrebă Bourne repede.

— Presupusul şef al serviciului de informaţii pentru operaţiunile din Macao, spuse Francezul, un om care ar vinde-o şi pe maică sa unui bordel dacă i-ar conveni preţul. În momentul de faţă este legătura fostului meu elev. A lui Iuda!

— Care a fost convocat de urgenţă la Beijing, îl întrerupse Gamma.

— Eşti sigur, de asta? spuse Jason.

— Prietenul nostru comun e sigur, răspunse chinezul privindu-l tot pe d'Anjou. Un aghiotant de-al lui Soo a sosit la Cartierul General Nr. 1 şi a verificat toate zborurile de mâine de pe Kai-tak cu destinaţia Beijing. În numele departamentului său a rezervat câte un loc pentru fiecare zbor. În câteva situaţii a trebuit ca pasagerii să fie trecuţi pe lista de aşteptare. Când un ofiţer din Cartierul General Nr. 1 a cerut confirmarea personală a lui Soo, aghiotantul lui a spus că acesta era în Macao cu afaceri urgente. Cine are însă de încheiat afaceri în Macao la miezul nopţii? Totul este închis.

— Cu excepţia cazinourilor, adăugă Bourne. Masa nr. 5. Kam Pek. Circumstanţe absolut controlabile.

— Ceea ce, spuse Francezul, înseamnă că Soo nu ştie exact când îl va contacta pe asasin.

— Dar este sigur că-l va contacta. Orice mesaj ar purta cu el, nu poate fi decât un ordin căruia el trebuie să-i se supună.

Jason privi spre ofiţerul chinez.

— Aranjează-ne drumul spre Beijing, spuse el. Cu primul zbor şi vei fi bogat, ţi-o garantez.

— Delta, eşti nebun! – strigă d'Anjou. Pekingul nici nu intră în discuţie!

— De ce? Nimeni nu ne aşteaptă, iar acolo sunt o mulţime de francezi, englezi, italieni şi americani – şi Dumnezeu ştie câţi alţii – în tot oraşul. Avem amândoi paşapoarte care ne vor permite trecerea.

— Fii rezonabil! exclamă Ecoul. Ne aruncăm de bună voie în plasa lor. Cu informaţiile pe care le deţinem, dacă suntem prinşi în împrejurări dubioase, vom fi omorâţi fără drept de apel! Fii sigur că se va întoarce aici, în câteva zile.

— Nu-mi pot permite să aştept atâta, spuse Bourne rece. Creatura ta mi-a scăpat de două ori la rând. N-o s-o mai pierd şi

a treia oară.

— Şi crezi că poţi să-l prinzi în China?

— Unde altundeva s-ar putea aştepta mai puţin la o capcană?

— Nebunie! Eşti nebun!

— Fă aranjamentele, îi ordonă Jason Bourne ofiţerului chinez. Primul zbor spre Beijing. Când am biletele în mână, oricine mi le aduce primeşte cincizeci de mii de dolari americani. Trimite pe cineva în care ai încredere.

— Cincizeci de mii...? Omul numit Gamma îl privea pe Jason Bourne stupefiat.

*

* *

Cerul de deasupra Pekingului era acoperit de pâclă, praful purtat de vântul de pe câmpiile Chinei de Nord producea în lumina soarelui o atmosferă de un galben şters amestecat cu un maroniu mohorât. Aeroportul din Peking, ca toate aeroporturile internaţionale, era enorm, iar pistele de aterizare, o reţea în zigzag de bulevarde negre, unele dintre ele de peste trei kilometri lungime. Dacă exista totuşi vreo diferenţă între acest aeroport şi cele din occident, atunci ea consta în aerogara uriaşă, cu acoperişul boltit şi cu hotelul către care duceau nenumărate căi de acces. Deşi modern ca design, avea o notă accentuată de funcţionalism, determinând absenţa totală a esteticii. Era un aeroport menit să fie folosit şi admirat pentru eficienţa sa, nu pentru aspectul său.

Bourne şi d'Anjou trecură vama cu uşurinţă, drumul fiindu-le înlesnit de uşurinţa cu care vorbeau chineza. Vameşii fuseseră chiar amabili, da abia aruncând câte o privire fugară bagajului sumar, atenţi mai mult la dexteritatea lor lingvistică decât la lucrurile pe care le duceau cu ei. Şeful vamei acceptase fără reţinere povestea celor doi specialişti în studii orientale, într-o vacanţă ale cărei drumuri vor duce fără îndoială, către sălile de lectură. Schimbaseră câte o mie de dolari amândoi în monedă renminbi pentru care primiră apoi aproape două mii de yuani de fiecare. Iar Bourne îşi scoase ochelarii cumpăraţi la Washington, de la prietenul său Cactus.

— Un singur lucru mă surprinde, spuse Francezul în timp ce stăteau în faţa unui panou electronic ce indica sosirile şi plecările din următoarele trei ore. De ce ar călători el până aici cu un avion de pasageri obişnuit? Cu siguranţă că cel care îl plăteşte i-ar putea pune la dispoziţie un aparat de zbor militar sau

guvernamental.

— Ca şi noi, pentru asemenea avioane îţi trebuie anumite semnături şi aprobări răspunse Jason. Şi apoi, clientul, oricine ar fi el, trebuie să se ţină la distanţă de asasin. Probabil că va sosi ca turist sau ca om de afaceri, după care vor începe complicatele tentative de a stabili legăturile. Cel puţin, pe asta contez eu.

— Nebunie! Spune-mi, Delta, dacă reuşeşti să-l prinzi şi-ţi atrag atenţia că acest „dacă” este destul de important, ţinând seama că este extraordinar de abil – ai vreo idee despre cum îl vei scoate din China?

— Am bani. Bani americani – bancnote de valoare, mai multe decât îţi imaginezi. Sunt în căptuşeala hainei.

— De asta ne-am oprit la Peninsula, nu-i aşa? De asta ţi-ai păstrat camera. Acolo îţi ţii banii.

— I-am ţinut. În seiful hotelului. Îl scot eu de aici.

— Cum? Călare pe înaripatul Pegas?

— Nu, probabil cu un zbor Pan Am în care noi vom ajuta un prieten foarte bolnav. De fapt cred că tu mi-ai dat ideea asta.

— Atunci sunt un caz patologic!

— Stai lângă fereastră, spuse Bourne. Mai sunt douăsprezece minute până la sosirea următorului avion dinspre Kai-tak, cu toate că asta ar putea să însemne la fel de bine două minute sau douăsprezece ore. Mă duc să cumpăr un cadou pentru noi doi.

— Nebunie curată, murmură Francezul, clătinând din cap, prea obosit să mai protesteze.

Jason se întoarse, apoi îl conduse pe d’Anjou într-un colţ de unde puteau vedea porţile de intrare ale aeroportului, închise, cu excepţia uneia singure pentru pasagerii ce se duceau la punctul vamal. Bourne se căută în buzunarul interior al hainei şi scoase o cutie lungă şi subţire, împachetată într-un ambalaj strălucitor, destul de ţipător, de felul acelora din magazinele de suveniruri din întreaga lume. Îi scoase capacul – înăuntru se afla un coupe-papier de alamă, cu caractere chinezeşti încrustate de-a lungul mânerului. Vârful era extrem de ascuţit.

— Ia-l, spuse Jason. Puneţi-l la brâu.

— Cum e centrul de greutate? întrebă Ecoul în timp ce şi-l potrivea sub cureaua de la pantaloni.

— Merge. Aproape la mijlocul mânerului, iar alama îi dă greutate. Cred că şi taie destul de bine.

— Da, mi-aduc aminte, spuse d’Anjou. Una din primele noastre reguli a fost că niciodată să nu arunci un cuţit. Cu toate acestea,

într-o seară, ai urmărit un Gurkha ucigând o iscoadă la trei metri depărtare, fără să tragă vreun foc sau să rişte o luptă corp la corp. Baioneta a zburat, învârtindu-se prin aer ca un proiectil necruţător şi s-a înfipt în pieptul intrusului. În dimineaţa următoare i-ai ordonat acelui Gurkha să ne înveţe şi pe noi cum să mânuim asemenea obiecte. Unii s-au descurcat mai bine, alţii mai puţin.

— Tu cum te-ai descurcat?

— Rezonabil. Eram mai în vârstă decât voi şi orice metode de apărare pe care le puteam învăţa şi nu necesitau prea mare efort fizic, mă atrăgeau. Şi apoi, exersam tot timpul. M-ai văzut doar; vorbeai deseori despre aceasta.

Jason privi spre Francez.

— E ciudat, însă nu-mi aduc aminte nimic.

— Am crezut că… îmi pare rău Delta.

— Nu are importanţă. Învăţ să am încredere în lucruri, pe care nu le înţeleg.

Aşteptarea continuă, amintindu-i lui Bourne de cea din gara Lo Wu când trenuri pline de pasageri treceau graniţa şi nimeni suspect nu se ivea până în momentul în care un bărbat bătrâior, scund şi cu un şchiopătat vizibil, se transformase în depărtare. Avionul de 11:30 avea o întârziere de peste două ore. Vama va mai dura şi ea cincizeci de minute.

— Uite-l! izbucni d'Anjou, arătând către un om care tocmai trecea prin porţile de intrare.

— Cel cu baston? întrebă Jason. Care şchiopătează?

— Îmbrăcămintea sărăcăcioasă nu-i poate ascunde umerii! exclamă Ecoul. Părul cărunt este prea proaspăt, nu şi l-a periat îndeajuns, iar ochelarii fumurii sunt prea mari. Ca şi noi, e obosit. Ai avut dreptate. Chemarea la Beijing a fost imperativă şi l-a făcut neglijent.

— Pentru că „odihna e o armă" şi n-a luat în seamă asta?

— Da. Noaptea trecută Kai-tak-ul şi a pus fără îndoială amprenta asupra lui, dar a trebuit să se supună ordinelor. *Merde!* Onorariile ăstuia trebuie să atingă sute de mii!

— Se îndreaptă spre hotel, spuse Bourne. Tu rămâi aici. Îl urmăresc eu – de la distanţă. Dacă te observă, o s-o ia la fugă şi am putea să-l pierdem.

— Dar te poate observa şi pe tine!

— Nu chiar. Jocul ăsta eu l-am inventat. Şi mă voi afla în spatele lui. Rămâi aici. Vin să te iau mai târziu.

Punându-şi geanta pe umăr şi mimând oboseala provocată de întârzierea avionului, Jason se alătură pasagerilor debarcaţi, ce se îndreptau spre hotel, nedezlipindu-şi ochii de la bărbatul cu păr încărunţit din faţa sa. De două ori fostul luptător englez de comando se opri şi se întoarse şi tot de atâtea ori, cu o mişcare rapidă a umerilor, Bourne se răsuci la rândul său şi se aplecă, parcă alungând o insectă de pe picior sau potrivindu-şi cureaua genţii, ascunzându-şi trupul şi faţa. Coada de la ghişeu se mări şi Jason era cu opt persoane în urma asasinului, în cel de-al doilea rând, încercând să treacă neobservat şi aplecându-se din când în când să-şi împingă geanta. Asasinul ajunse în dreptul femeii de la ghişeu; îşi arătă actele, semnă în registru şi, şchiopătând sprijinit de baston, se îndreptă către lifturile de pe partea dreaptă. Şase minute mai târziu, Bourne ajunse şi el în dreptul ghişeului. Se adresă în chineză tinerei.

— *Ni neng bang – zhu wo ma?* începu el cerând o mână de ajutor. A fost o călătorie neprevăzută şi n-am unde să stau. Aş dori o cameră numai pentru o noapte.

— Vorbiţi foarte bine limba noastră, spuse funcţionara, cu ochii migdalaţi, mari de uimire. Ne onoraţi, adăugă ea amabil.

— Şi sper să-mi îmbunătăţesc cunoştinţele în timpul şederii mele aici. Mă aflu într-o călătorie de studiu.

— Atunci aţi făcut alegerea potrivită. Există multe locuri splendide în Beijing, ca de altfel oriunde în altă parte, firește, însă acesta este un oraş fermecat. N-aveţi o rezervare la hotel?

— Mi-e teamă că nu. Totul a fost hotărât în ultima clipă, mă înţelegeţi?

— Deoarece vorbesc ambele limbi, pot să vă spun că v-aţi exprimat cât se poate de corect în limba noastră. Aproape totul este ocupat, însă voi vedea ce pot să fac. Nu va fi ceva luxos desigur.

— Nici nu mi-aş putea permite aşa ceva, spuse Jason timid. Sunt împreună cu un coleg – am putea dormi în acelaşi pat, dacă va fi necesar.

Degetele funcţionarei frunzăriră paginile unui registru.

— S-ar putea să fie. Poftiţi! spuse ea. O cameră cu un pat, la etajul doi. Cred că este destul de convenabilă.

— O luăm, aprobă Bourne. Apropo, cu câteva minute în urmă, am zărit un bărbat pe care sunt sigur că-l cunosc de undeva. Cred că mi-a fost profesor când am studiat în Anglia. Cel cu păr cărunt şi cu baston… Sunt sigur că el este. Aş vrea să-l întâlnesc.

— A, da, mi-l amintesc. Funcţionara căută în registrul din faţa sa. Îl cheamă Wadsworth, Josep Wadsworth. Se află la camera 325. Dar cred că vă înşelaţi. Ocupaţia dânsului este consultant din partea Marii Britanii în foraj marin.

— Aveţi dreptate, nu e el, spuse Jason, clătinând stânjenit din cap. Apoi luă cheia de la camera sa şi plecă.

*

* *

— Putem să-l prindem! Acum! Bourne apucă strâns braţul lui d'Anjou şi-l trase pe Francez din colţul pustiu al terminalului, unde aşteptase.

— Acum? Atât de uşor? Atât de repede? E incredibil!

— Dimpotrivă, spuse Jason conducându-l pe d'Anjou către şirul de uşi de sticlă ce dădeau spre hotel. Este cât se poate de credibil. Atenţia omului tău se concentrează asupra altor lucruri acum: în primul rând, trebuie neapărat să nu se arate. Apoi nu poate face nici un apel telefonic prin centrală, aşa că va fi nevoit să rămână în cameră şi să aştepte telefonul prin care-i se vor da noi instrucţiuni.

Cei doi intrară pe uşa de sticlă, priviră împrejur apoi o luară spre stânga. Bourne continuă repezit:

— În plus, el nu şi-a îndeplinit misiunea aseară, la Kai-tak, aşa că acum trebuie să ia în considerare o altă posibilitate: a propriei sale eliminări, pe motiv că cel care a găsit explozivul sub maşină l-a văzut şi l-a recunoscut – ceea ce e perfect adevărat. Va insista ca clientul său să vină singur la întâlnire, astfel încât, dacă e cazul, să aibă loc o înfruntare unu la unu. Este propria sa siguranţă în joc.

Dădură peste o scară şi începură să urce.

— Îşi va schimba şi îmbrăcămintea, completă Delta. Nu-şi poate permite să apară din nou în aceleaşi haine şi nici în cele în care se află acum. Trebuie să devină o alta persoană.

Ajunseră la etajul al treilea, când Jason se întoarse spre d'Anjou şi i spuse:

— Crede-mă pe cuvânt Ecoule, omul tău are o groază de probleme pe cap. Atât de multe că nici un mare maestru de şah nu le-ar face faţă.

— Ăsta e un discurs academic sau vorbeşte omul care se numea cândva Jason Bourne?

— Bourne, spuse Webb, cu privirea rece şi vocea de gheaţă. Dacă a existat vreodată o asemenea persoană, o ai acum în faţa

ochilor.

Potrivindu-şi geanta pe umăr, Jason deschise încet uşa de la casa scării şi se strecură cu atenţie în coridor. Doi bărbaţi cu accent britanic. Îmbrăcaţi în costume cu dunguliţe, traversau holul, plângându-se de absenţa personalului de serviciu. Deschiseră uşa camerei lor şi intrară. Bourne împinse uşa de la casa scării şi-l trase înăuntru pe d'Anjou; apoi traversară la rândul lor coridorul. Numerele camerelor erau scrise cu caractere chinezeşti şi arabe.

341, 339, 337 – nimeriseră holul care le trebuia, camera se afla undeva pe partea stângă. Trei cupluri de indieni îşi făcură brusc apariţia dintr-un lift – femeile îmbrăcate în sariuri iar bărbaţii cu pantaloni strânşi pe picior. Trecură pe lângă Jason şi d'Anjou pălăvrăgind şi căutându-şi camerele, bărbaţii evident iritaţi de faptul că trebuie să-şi care singuri bagajele.

335, 333, 331…

— Asta-i culmea! se auzi o voce strigând şi o femeie obeză, îmbrăcată în halat de baie şi cu bigudiuri în cap, ieşi val vârtej pe o uşă de pe partea dreaptă a coridorului. Cămaşa de noapte de dedesubt îi atârna ca o trenă, astfel că de două ori se împiedică în ea. Şi-o săltă smucit, expunând nişte pulpe demne de un rinocer.

— W.C.-ul nu merge iar de la telefon să-ţi iei gândul!

— Isabel, ţi-am mai spus doar! strigă un bărbat în pijama roşie, iscodind cu privirea prin uşa deschisă. Eşti obosită. Odihneşte-te puţin şi adu-ţi aminte că nu suntem în Short Hills. Te rog nu te enerva. Linişteşte-te!

— De vreme ce nu pot folosi baia, n-am de ales. Dar nu-i nimic, dau eu de un chinezoi împuţit şi o să urlu la el până mă răcoresc! Unde-s scările? Nu m-aş urca în lifturile alea nenorocite pentru nimic în lume. Alea, dacă se mişcă, cred că o fac lateral şi atunci se ciocnesc cu vreun avion!

Agitata femeia se năpusti ca o vijelie spre casa scărilor. Între timp, două dintre cele trei perechi indiene aveau dificultăţi cu cheile. Până la urmă reuşiră să „convingă" uşile să se deschidă cu lovituri de picior puternice şi bine plasate. Bărbatul în pijama roşie trânti uşa la loc după ce ţipase după soţie, exasperat.

— Exact ca la reuniunea de la club! Eşti atât de obositoare. Isabel!

329, 327… 325. Găsiseră camera. Holul era pustiu.

De dincolo de uşă, se auzeau acordurile muzicii orientale.

Radioul era deschis, volumul dat tare, gata să devină maxim odată cu primul ţârâit al telefonului. Jason îl trase pe d'Anjou lângă zid şi-i spuse încet.

— Nu-mi aduc aminte de nici un Gurkhas sau de vreo iscoadă, dar...

— Tu nu, însă o parte din tine da, Delta, îl întrerupse Ecoul.

— Poate, dar asta n-are importanţă. Acesta e începutul unui sfârşit. Ne vom lăsa genţile aici. Eu mă ocup de uşă, iar tu mă vei urma îndeaproape. Ţine-ţi coupe-papier-ul la îndemână. Mai vreau să-ţi spun un lucru şi vreau să mă înţelegi foarte bine – nu te folosi de el decât dacă este absolut necesar. Iar dacă o faci, ţinteşte la picioare. Nu mai sus de talie.

— Ai multă încredere în precizia unui om bătrân decât am eu.

— Sper că nu va fi nevoie să apelăm la ea. Uşile astea sunt făcute din placaj iar asasinul tău e dus cu mintea la alte lucruri. Nu-şi închipuie că ştim că e aici. Şi chiar dacă am şti, cum ar putea crede că am trecut graniţa atât de repede? Orice ar fi, voi pune mâna pe el. Eşti gata?

— Ca întotdeauna, spuse Francezul, punându-şi pe podea valiza mică şi scoţându-şi coupe-papier-ul de alamă de la brâu. Apucă lama în mână, cu degetele larg desfăcute, căutându-i centrul de greutate.

Bourne lăsă să-i alunece geanta de pe umăr şi se postă tăcut în faţa camerei 325. Privi spre d'Anjou. Ecoul încuviinţă din cap. În clipa următoare Bourne se năpusti asupra uşii, izbind violent cu piciorul stâng porţiunea de sub broască. Uşa se prăbuşi înspre înăuntru, ca aruncată în aer: lemnul se sfărâmă iar balamalele fură smulse din lăcaşul lor. Bourne se aruncă înăuntru, rostogolindu-se, căutând cu privirea în toate părţile.

— *Arretez*![17] răcni d'Anjou.

În pragul unei uşi, apăru un bărbat, un bărbat cu păr cărunt, asasinul! Jason sări în picioare şi se aruncă asupra prăzii, apucându-l de păr şi smucindu-l spre stânga, apoi spre dreapta, după care îl izbi de cadrul uşii. Deodată, francezul scoase un urlet, iar lama de alamă a coupe-papierului vâjâi prin aer, înfigându-se în perete, cu mânerul vibrând. Era un avertisment.

— Delta! Nu!

Bourne se opri brusc; celălalt rămase imobilizat sub greutatea şi strânsoarea atacatorului său.

— Priveşte! strigă d'Anjou.

[17] Stai aşa! (lb. Fr. – n.tr.).

Jason se trase înapoi încet, cu braţele încordate, ţinându-l strâns pe bărbatul din faţa sa. Apoi privi încremenit faţa sfrijită, plină de riduri, a unui om în vârstă, cu păr cărunt.

CAPITOLUL 22

Întinsă pe patul îngust, Marie privea în tavan.. Razele soarelui de amiază se strecurau prin ferestrele fără jaluzele, umplând camera mică cu o lumină orbitoare şi cu prea multă căldură. Transpiraţia i se prelingea pe faţă, iar bluza ruptă i se lipea de pielea umedă. Picioarele o dureau în urma a ceea ce, de dimineaţă, începuse ca o plimbare lungă de-a lungul falezei şi care o condusese în cele din urmă spre o plajă stâncoasă. Acum ştia că făcuse o prostie, dar în acel moment era singurul lucru pe care-l putea face, altfel începea să-şi iasă din minţi.

Zgomotul străzii urca până la ea, amestec ciudat de voci ascuţite, ţipete răzleţe, clinchete de biciclete şi claxoane asurzitoare de camioane şi autobuze. Era ca şi cum o fâşie supraaglomerată a Hong Kong-ului fusese ruptă şi transplantată într-un loc îndepărtat, unde un fluviu enorm şi câmpii nesfârşite mărginite de munţi înalţi luau locul portului Victoria şi nenumăratelor rânduri de zgârie-nori din sticlă şi beton. Într-un fel înlocuirea se şi produsese, reflectă Marie. Cetatea în miniatură Tuen Mun era unul din acele fenomene orientate în spaţiu, răsărite la nord de Kowloon, în Noile Teritorii. Cu câţiva ani în urmă fusese doar o întindere de pământ arid. Acum devenise treptat o metropolă ce se dezvoltase rapid, înţesată cu şosele pavate, fabrici şi clădiri impunătoare, atrăgând mii de oameni din sud cu promisiuni de locuri de muncă şi apartamente noi. Cei care răspundeau chemării aduceau cu ei nebunia de neconfundat a comerţului din Hong Kong, fără de care totul ar fi fost umplut de probleme cotidiene banale şi neinteresante pentru nişte oameni activi. Aceştia erau adevăraţii descendenţi ai Guangzhou-ului, provincia Canton – nu cei veniţi din atât de cunoscutul şi obositorul Shanghai.

Marie se trezise cu primii zori – avusese un somn agitat şi plin de coşmaruri. Ştia că trebuie să facă faţă unei alte aşteptări până când o va suna Catherine. Staples îi telefonase târziu în seara trecută, trezind-o din somnul provocat de o zi care o istovise complet, numai ca să-i spună vag că se întâmplaseră câteva lucruri neobişnuite, care ar putea aduce veşti favorabile. Urma să se întâlnească cu cineva, o persoană influentă, care să-i dea o mână de ajutor. Marie trebuia numai să stea în casa, lângă

telefon, pentru cazul în care ar fi apărut ştiri noi. Catherine îi ceruse să nu pomenească nici un nume sau vreun alt detaliu la telefon, iar Marie nu se mirase de scurtimea convorbirii.

— Primul lucru pe care-l fac mâine dimineaţă va fi să-ţi telefonez. Apoi, Staples închise brusc.

Nu primi nici un telefon până la 8:30 şi nici la 9. La ora 9:36, Marie îşi pierdu complet răbdarea. Consideră că menţionarea vreunui nume era de prisos întrucât fiecare recunoştea vocea celeilalte şi Catherine trebuia să înţeleagă că i se promisese că va fi sunată la primele ore ale dimineţii. Prin urmare, dădu telefon la apartamentul unde locuia aceasta în Hong Kong; nu răspunse nimeni, aşa că telefonă din nou pentru a se convinge că formase numărul corect. Nimic. Disperată, fără să-i mai pese de nimic, sună consulatul.

— Cu doamna Staples din serviciul diplomatic, vă rog. Sunt o prietenă de a ei din Treasury Board, din Ottawa. Aş vrea să-i fac o surpriză.

— Legătura telefonică este foarte bună.

— Nu sunt din Ottawa, sunt de aici, spuse Marie, închipuindu-şi faţa recepţionerei vorbăreţe.

— Îmi pare rău, doamna Staples lipseşte. Ca să vă spun drept şi comisia o caută. Dacă puteţi să-mi lăsaţi un număr de telefon…

Marie puse receptorul în furcă. O cuprinse deznădejdea. Era aproape ora 10. Catherine se scula devreme. „Primul lucru mâine dimineaţă” putea însemna intervalul de timp între 7:30 şi 9:30, dar în nici un caz zece – nu în această situaţie. Zece minute mai târziu, sună telefonul. Începea un alt fel de panică, mult mai brutală.

— Marie?

— Catherine, eşti bine?

— Da, fireşte.

— Ai spus că mi vei telefona la primele ore ale dimineţii! De ce n-ai dat telefon mai devreme? Începusem să-mi ies din minţi! Poţi să vorbeşti?

— Da, sunt la un telefon public…

— Ce s-a întâmplat? Ce se întâmplă? Cine-i bărbatul cu care te-ai întâlnit?

Urmă o scurtă pauză pe fir, care pentru o clipă i se păru Mariei nefirească, fără să ştie însă de ce.

— Vreau să te linişteşti. Marie, spuse Staples. Nu ţi-am

telefonat înainte pentru că aveai mare nevoie de odihnă. Cred că am unele răspunsuri pe care le doreşti – şi de care ai nevoie. Lucrurile nu sunt atât de groaznice cum par şi trebuie să-ţi păstrezi calmul.

— La dracu, sunt calmă, atât cât pot fi! Despre ce naiba vorbeşti acolo?

— Pot să-ţi spun că bărbatul tău trăieşte.

— Iar eu pot să-ţi spun că e expert în ce face – ce a făcut. Nu-mi spui nimic nou.

— Plec spre tine în câteva minute. Traficul e aglomerat, ca întotdeauna, poate chiar mai rău din cauza trupelor de securitate ce înconjoară delegaţiile Chino-Britanice şi blochează străzile şi tunelul dar, oricum, n-ar trebui să-mi ia mai mult de o oră jumătate sau poate două să ajung.

— Catherine, vreau nişte răspunsuri!

— Ţi le voi da, cel puţin câteva dintre ele. Odihneşte-te, Marie încearcă să te linişteşti. Totul va fi bine. Vin repede.

— Omul ăsta, întrebă nevasta lui David Webb, cu glas rugător, vine cu tine?

— Nu, voi fi singură, nimeni nu mă va însoţii. Avem de vorbit. O să te vezi cu el mai târziu.

— În regulă.

Oare fusese ceva în tonul lui Catherine? se întrebă Marie după ce termină convorbirea. Sau faptul că aceasta nu-i spusese nimic concret, deşi afirmase că poate vorbi liniştită, fiindcă era un telefon public? Femeia pe care o cunoştea ea, ar încerca să potolească neliniştile unui prieten aflat la ananghie dacă ar avea nişte fapte concrete sau măcar i-ar da un singur indiciu, de importanţă vitală, în cazul în care informaţia pe care o deţine era prea complicată. Ceva cât de mic. Soţia lui Webb merita măcar atât! În loc de asta însă, auzise fraze diplomate şi aluzii, dar nici un amănunt palpabil. Era ceva ciudat care depăşea puterea sa de înţelegere. Catherine o protejase, îşi asumase nişte riscuri enorme, atât pe plan profesional, când a fost de acord să nu-şi înştiinţeze consulatul, cât şi pe plan personal, expunându-se primejdiei. Marie ştia că ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru toate acestea, extrem de recunoscătoare chiar şi totuşi, simţea cum i se strecoară o umbră de îndoială în suflet. *Spune din nou Catherine, strigă ea în sine, spune că totul va fi bine! Nu pot să mai gândesc. Nu mă pot concentra aici! Trebuie să ies afară... Am nevoie de aer!*

Pe bâjbâite, îmbrăcă hainele pe care le cumpărase împreună cu Catherine în seara trecută când ajunseseră în Tuen Mun. Mai întâi Staples o dusese la un doctor care îi examinase picioarele şi i le pansase, după care îi dăduse nişte papuci de spital şi îi prescrisese să poarte tenişi cu talpă groasă, în cazul în care avea să meargă mult în decursul următoarelor zile.

De fapt Catherine cumpărase hainele iar Marie o aşteptase în maşină; şi, luând în consideraţie starea de tensiune în care se afla, gustul ei se dovedise atât funcţional, cât şi cochet. Unei fuste de bumbac verde uni, i se adăugase o bluză albă, tot de bumbac şi o mică geantă, deasemeni albă. Apoi mai luase şi o pereche de pantaloni largi, de culoare verde închis – shortul era cam nepotrivit – şi o altă bluză cu croială simplă. Toate erau copii ale unor produse de casă cunoscute, cu numele pe etichete scrise corect.

— Sunt foarte drăguţe, Catherine. Îţi mulţumesc mult.

— Se asortează la culoarea părului, îi spuse Catherine. Nu că se va observa în Tuen Mun – nu vreau să ieşi prea mult din casă – dar tot va trebui să plecăm de aici într-o zi. Apropo, în cazul în care sunt reţinută la birou şi ai nevoie de ceva, ţi-am pus nişte bani în geantă.

— Credeam că nu trebuie să părăsesc apartamentul şi că urmează să cumpărăm câte ceva de-ale gurii, ca să am.

— Nu ştiu nici eu ce mă aşteaptă în Hong Kong. Dacă e destul de furios, Lin ar putea să dezgroape cine ştie ce lege prăfuită, colonială şi să mă pună sub arest la domiciliu… Pe Blossom Soon Street e un magazin de încălţăminte. Va trebui să încerci o pereche de tenişi. Te însoţesc, bineînţeles.

După câteva clipe de tăcere, Marie începu din nou:

— Catherine, cum de ştii atât de multe despre locul acesta? Nu văd nici un alt alb pe străzi. Al cui este apartamentul?

— Al unui prieten, spuse Staples fără alte explicaţii. Rămâne nefolosit perioade îndelungate, aşa că mai vin aici ca să mă odihnesc. Atât îi spusese Catherine, subiectul era tabu. Chiar şi când vorbiseră aproape o noapte întreagă, nu reuşise să o provoace să-i dea mai multe amănunte. Era o temă pe care pur şi simplu nu voia să o discute.

Marie îmbrăcă pantalonii şi bluza, după care se luptă să-şi pună tenişii prea mari pentru ea. Apoi coborî cu grijă scările şi ieşi în strada aglomerată, devenind dintr-o dată conştientă de privirile pe care le atrăgea asupra sa. Se întrebă pentru un

moment dacă nu ar trebui să se întoarcă şi să intre înapoi în apartament. Dar nu putea; evadarea dintre cei patru pereţi ai micului apartament o ajuta să-şi recapete puterile. Se plimbă încet pe trotuar, fascinată de culorile, agitaţia febrilă şi nesfârşita vorbărie sacadată din jurul său. Ca şi în Hong Kong, firme luminoase în culori ţipătoare se ridicau pretutindeni deasupra clădirilor şi, peste tot, vedea oameni care se tocmeau şi se certau la standuri şi în faţa uşilor magazinelor. Era într-adevăr ca şi cum o parte din colonie fusese dezrădăcinată şi apoi implantată pe o întindere vastă.

Dădu peste o şosea neterminată, la capătul unei străzi lăuntrice, unde lucrul era aparent abandonat, poate numai temporar, deoarece utilajele speciale – nefolosite şi ruginite zăceau pe margini. Două marcaje în limba chineză se aflau de fiecare parte a şoselei. Înaintând cu precauţie. Marie coborî panta abruptă până pe ţărmul pustiu şi se aşeză pe o stâncă. Minutele de libertate se transformară în clipe preţioase de linişte. Privi în depărtare şi văzu vasele navigând dinspre docurile portului Tuen Mun sau apropiindu-se de ţărm, dinspre China. Din câte vedea, primele erau bărci de pescuit, cu năvoade atârnate peste borduri, iar cele ce soseau din China erau, cele mai multe din ele, cargouri mici încărcate cu lăzi cu diferite produse. Erau şi nave de grăniceri, cenuşii şi suple arborând drapelul Republicii Populare Chineze. Arme ameninţătoare şi negre erau montate pe puntea fiecăreia dintre ele. Bărbaţi în uniforme stăteau neclintiţi alături, cercetând orizontul prin binocluri. Din când în când, câte un vas militar acosta, câteva vase de patrulă răzleţe împingeau câte o barcă de pescari, stârnind gesturi disperate din partea pescarilor. Ridicând nepăsător din umeri, soldaţii întorceau cârma şi se îndepărtau. Totul era un joc, gândi Marie. Nordul îşi afirma pe tăcute supremaţia absolută iar Sudului nu-i rămânea decât să protesteze împotriva violării apelor teritoriale. Primul avea forţa oţelului şi a disciplinei, al doilea năvoadele şi perseverenţa. Nici unul nu ieşea victorios pentru că pe amândoi îi învingeau până la urmă plictiseala şi neliniştea.

— *Jing cha!* strigă o voce de bărbat, din spate, de la distanţă.

— *Shei!* ţipă un al doilea. *Ni zai zher gan shemma?*

Marie se răsuci brusc. Doi bărbaţi aflaţi la capătul drumului în construcţie o luară la goană către ea, strigându-i nişte ordine. Se ridică cu greu în picioare, ţinându-se de stânci. Cei doi se apropiau. Amândoi erau îmbrăcaţi într-un fel de uniforme

paramilitare, iar când se apropiară mai mult, văzu că erau foarte tineri adolescenţi – maximum douăzeci de ani.

— *Bu xing!* lătră băiatul cel mai înalt, uitându-se înapoi în sus şi făcându-i semn tovarăşului său să o înşface. Orice voiau să-i facă, trebuia să se petreacă repede. Cel de-al doilea tânăr îi imobiliza braţele pe la spate.

— *Opriţi-vă*! strigă Marie, zvârcolindu-se. Cine sunteţi?

— Doamna vorbeşte englezeşte, observă primul băiat. Şi eu vorbesc englezeşte, adăugă el plin de sine, mieros. Am lucrat la un bijutier, în Kowloon. Din nou aruncă o privire rapidă înspre şoseaua neterminată.

— Atunci spune-i prietenului tău să-şi ia mâinile de pe mine!

— Doamna nu-mi comandă mie ce să fac. Eu îi comand doamnei.

Tânărul se apropie, privind insistent sânii Mariei, dedesubtul bluzei.

— Acesta este un drum interzis; o zonă de coastă interzisă. Doamna nu a observat marcajul?

— Nu ştiu limba chineză, îmi pare rău. Plec imediat. Numai spune-i amicului tău să mă lase în pace. Deodată, Marie simţi trupul bărbatului din spatele său lipindu-se strâns de-al ei.

— Opreşte-te! ţipă ea, auzind în ureche râsul înfundat şi simţind respiraţia caldă pe gât.

— Doamna are vreo întâlnire cu o barcă de criminali din Republica Populară? Le face semne celor de pe mare? Chinezul mai înalt ridică mâinile şi apucă nasturii de sus ai bluzei.

— Poate ascunde un radio sau un dispozitiv de semnalizare? Este de datoria noastră să împiedicăm aceste lucruri. Poliţia are încredere în noi.

— Fir-ai al dracului să fii, i-aţi labele de pe mine! Marie se răsuci violent dând din picioare. Cel din spatele ei o trase şi o dezechilibră, iar cel de-al doilea o apucă de picioare, încălecând.

Încordată, întinsă la pământ şi ţinută strâns, nu mai putea face nici o mişcare.

Primul chinez îi sfâşie bluza, apoi sutienul şi-i apucă strâns sânii cu ambele mâini. Marie începu să ţipe şi continuă până când fu lovită peste gură şi simţi două degete înfigându-i-se în gât, transformându-i ţipetele într-o tuse înăbuşită. Coşmarul de la Zurich începea din nou – viol şi moarte pe Guisan Quai.

Cei doi o purtară pe sus spre un loc cu iarba înaltă. Băiatul din spate îşi încleşta mâna peste gura ei, apoi îşi puse iute braţul

drept, împiedicând-o să respire şi să ţipe.

O aruncară la pământ, unul dintre atacatori acoperindu-i acum faţa cu abdomenul dezgolit, în timp ce celălalt îi trăgea pantalonii şi îi băga mâinile între picioare. Era la Zurich – numai că întunericul rece al Elveţiei fusese înlocuit cu căldura umedă a Orientului, fluviul Limmat cu alt fluviu, mult mai mare, mult mai pustiu şi, avea în faţă acum două fiare, nu una.

Simţi deodată trupul chinezului mai înalt peste ea, împingându-se cu forţă, furios că nu putea să o pătrundă din cauza zvârcoliturilor ei care-i respingeau asaltul cu disperare. Pentru o clipă, băiatul culcat peste faţa ei se ridică şi-şi vârî mâna în pantaloni. În scurta clipă de revelaţie, lumea Mariei se sparse în bucăţi! Îşi înfipse cu putere dinţii în carnea de deasupra; sângele ţâşni şi ea simţi gustul greţos al cărnii crude în gură.

Urmară urlete înfiorătoare; braţele îi fură eliberate. Izbi cu picioarele în toate părţile în timp ce tânărul oriental se rostogolea la vale ţinându-se de burtă. Apoi Marie arse un genunchi în organul dezgolit de deasupra abdomenului ei şi încercă să sfâşie faţa schimonosită, plină de sudoare a celui mai înalt şi să ţipe – să strige, să roage, să urle, cum n-o mai făcuse niciodată în viaţa ei. Ţinându-se cu mâinile de testicule, băiatul se năpusti cu furie asupra ei. De data aceasta nu pentru a o silui, ci pentru a o opri cu orice preţ să mai ţipe.

Sufocată, Marie simţi cum se cufundă treptat în întuneric. Apoi, când îi pierise orice urmă de speranţă, auzi voci în depărtare, voci intrigate care se apropiau. În acel moment ştiu că trebuia să scoată un ultim strigăt de ajutor. Disperată, îşi adună toate puterile şi-şi înfipse unghiile în mutra contorsionată a tânărului de deasupra ei, eliberându-şi pentru o secundă gura din strânsoare.

— Aici! Aici! Jos!

Deodată văzu oameni roind în jurul său; auzi zgomote înfundate de pumni şi şuturi, apoi urlete furioase. Însă nebunia din jur nu o mai afecta. Apoi o cuprinse întunericul; ultimele gânduri îi fură numai parţial îndreptate asupra sa însăşi.

David! David, pentru numele lui Dumnezeu, unde eşti? Nu te lăsa doborât, iubitule! Nu-i lăsa să-ţi distrugă viaţa din nou. Mai presus de toate, nu le permite să te distrugă! Ei mă vor şi pe mine, dar nu mă voi lăsa aşa uşor! De ce se întâmplă toate acestea? Oh, Dumnezeule, de ce oare?

Se trezi pe un pat de campanie, într-o încăpere mică, fără ferestre. O chinezoaică tânără îi ştergea fruntea cu o pânză parfumată, răcoroasă.

— *Unde*...? şopti Marie. Unde e... asta? Unde mă aflu? Fata zâmbi gingaş şi înălţă din umeri, făcând semn cu capul înspre cealaltă parte a patului de campanie, unde se afla un chinez îmbrăcat în haine tradiţionale, dar cu o tunică albă în loc de cămaşă şi căruia Marie nu-i dădu mai mult de treizeci de ani.

— Permiteţi-mi să mă recomand, spuse bărbatul într-o engleză cu accent, dar corectă. Mă numesc Jitai şi lucrez pentru filiala Tuen Mun a Băncii Hang Chow. Vă aflaţi în camera din spate a unui magazin de ţesături aparţinând unui prieten şi în acelaşi timp client de-al meu, domnul Cheng. V-au adus aici şi apoi m-au chemat pe mine. Aţi fost atacată de două haimanale ale Di-di Jing Cha-ului, ceea ce în traducere liberă înseamnă Poliţia Auxiliară a Tinerilor. Este unul din acele programe sociale bine intenţionate, care aduc multe beneficii, dar în care uneori se mai rătăcesc şi „mere pădureţe”, cum spuneţi voi, americanii.

— Ce vă face să credeţi că sunt americancă?

— Accentul dumneavoastră. În timp ce vă aflaţi în stare de inconştienţă aţi vorbit despre un bărbat pe nume David. Un prieten drag, nu mă îndoiesc. Aţi dori să-l găsiţi.

— Ce am mai spus?

— Nimic serios. Nu eraţi prea coerentă...

— Nu cunosc pe nimeni cu numele de David, spuse Marie ferm. Sau, mă rog, nu aşa cum credeţi dumneavoastră. Trebuie să fi fost unul dintre acele deliruri care scot la suprafaţă amintiri foarte îndepărtate.

— Faptul e lipsit de importanţă. Starea sănătăţii dumneavoastră este cea care contează. Suntem copleşiţi de ruşine şi părere de rău pentru tot ceea ce vi s-a întâmplat.

— Unde sunt cei doi nenorociţi, ticăloşii?

— Au fost prinşi şi vor fi pedepsiţi.

— Sper că vor petrece zece ani în închisoare. Chinezul se încruntă.

— Pentru asta e nevoie de intervenţia poliţiei – o plângere oficială, o audienţă înaintea unui magistrat şi multe alte proceduri legale.

Marie privi fix înspre bancher.

— Acum, dacă doriţi vă voi însoţi până la poliţie în calitate de interpret. Noi am aşteptat să vă reveniţi pentru că ne-am gândit

că ar trebui mai întâi să aflăm dorinţele dumneavoastră în aceasta privinţă. Aţi trecut prin atâtea şi vă aflaţi aici în Tuen Mun, singură, din motive pe care numai dumneavoastră le cunoaşteţi.

— Nu, domnule Jitai, spuse Marie încet. Aş prefera să nu depun o plângere. Mă simt bine acum şi apoi, răzbunarea nu e importantă pentru mine.

— Pentru noi însă, da doamnă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Atacatorii dumneavoastră îşi vor purta ruşinea până în noaptea nunţii, când virilitatea lor va lăsa de dorit.

— Înţeleg. Dar sunt tineri…

— Azi dimineaţă, după cum am aflat, nu a fost prima lor încercare. Sunt josnici şi vor fi pedepsiţi pentru acesta.

— Azi dimineaţă? Dumnezeule, cât este ceasul? De cât timp mă aflu aici?

Bancherul îşi privi ceasul.

— De aproape o oră.

— Trebuie neapărat să mă întorc la apartamentul meu, chiar acum. Este important.

— Doamnele doresc să vă coasă puţin hainele. Sunt nişte croitorese excelente şi nu va dura mult. Dar au fost de părere că nu ar fi bine să vă treziţi dezbrăcată.

— N-am timp. Trebuie să mă întorc chiar acum. Of, doamne! Habar n-am în ce parte e şi nici n-am adresa!

— Cunoaştem noi clădirea, doamnă. O femeie albă, înaltă, frumoasă şi mai ales singură este remarcată cu uşurinţă în Tuen Mun. Ştirea se răspândeşte cu repeziciune. Vă vom conduce noi acolo, chiar acum.

Apoi bancherul se întoarse şi spuse ceva rapid în chineză, adresându-se cuiva din spatele unei uşi întredeschise aflate în spatele său, timp în care Marie se sculă din pat. Dintr-odată se trezi în faţa unei mulţimi de oameni ce priveau înăuntru. Se ridică în picioare – care o dureau cumplit – şi rămase aşa o clipă, clătinându-se uşor şi strângând pe lângă ea bucăţile bluzei sfâşiate.

Uşa se deschise încet şi îşi făcură apariţia două femei în vârstă, purtând pe braţe haine din mătase viu colorată. Îi aduseră un fel de kimono, pe care i-l puseră delicat pe umeri, acoperindu-i bluza ruptă şi o parte din pantalonii verzi murdăriţi, împreună cu o eşarfă lungă, pe care i-o înfăşurară în jurul taliei şi

i-o legară într-un nod, totul făcut cu nespusă blândeţe.

Chiar nervoasă cum era. Marie trebui să admită că veşmintele erau deosebit de frumoase.

— Veniţi, doamnă, spuse bancherul atingându-i uşor cotul. Vă voi însoţi.

Intrară în magazinul de ţesături. Marie dădea din cap în semn de salut şi încerca să zâmbească mulţimii de chinezi care se înclinau înaintea ei, privind-o cu ochi întunecaţi şi plini de tristeţe.

Când, în sfârşit, ajunse în micul său apartament, îşi scoase eşarfa şi kimonoul apoi se întinse pe pat şi se strădui să găsească o logică acolo unde nimic nu părea să aibă sens. Îşi îngropa faţa în pernă, încercând să-şi alunge din minte imaginile oribile ale dimineţii, dar murdăria nu se lăsa curăţată. Pe faţă îi apărură broboane de sudoare şi, cu cât strângea mai tare ochii, cu atât mai violent îi reveneau imaginile celor petrecute, întreţesute cu îngrozitoarele aduceri aminte de la Zurich, din Guisan Quai, când un bărbat pe nume Jason Bourne îi salvase viaţa.

Îşi înăbuşi un ţipăt şi sări din pat. Rămase în picioare, tremurând. Merse în bucătărie şi deschise robinetul, întinzând mâna după un pahar. Jetul de apă era subţire, iar ea privea absentă cum se umple paharul.

Sunt momente când oamenii ar trebui să ia o pauză de gândire – Dumnezeu mi-e martor, eu însumi o fac mai des decât orice psihiatru care se respectă..., lucrurile ne copleşesc... trebuie să încercăm să ne adunăm – Morris Panov, prietenul lui Jason Bourne.

Închise robinetul, bău puţin din apa călduţă şi se înapoie în camera care servea în acelaşi timp de dormitor, sufragerie şi loc de plimbare. Se opri în cadrul uşii şi privi împrejur, ştiind acum de ce i se părea sanctuarul acesta atât de grotesc. Era o adevărată celulă. Mai rău, era o formă foarte palpabilă a unei captivităţi solitare. Fusese din nou izolată, lăsată numai cu gândurile şi spaimele ei. Se îndreptă spre fereastră, aşa cum ar fi făcut-o un prizonier şi privi la lumea de afară. Ceea ce zări nu era decât o prelungire a celulei în care se afla, nu se simţea de fel liberă în strada aceea aglomerată de dedesuptul ei. Era o lume pe care nu o cunoştea şi în care nu-şi găsea locul. Dincolo de cele întâmplate de dimineaţă pe plajă, se simţea ca un intrus care nu putea nici înţelege şi nici a fi înţeles. Era singură, iar

singurătatea o scotea din minţi.

Amorţită, Marie se uită în lungul străzii. Era acolo! Catherine! Stătea cu un bărbat lângă o maşină de culoare gri, cu capetele întoarse, privind către alţi trei bărbaţi, postaţi la trei metri în spatele lor, lângă o altă maşină. Toţi cinci erau extrem de vizibili, pentru că nu semănau cu ceilalţi oameni de pe stradă – erau albi într-o mare de chinezi, străini într-un loc nefamiliar, în mod evident îi neliniştea ceva, deoarece continuau să-şi facă semne din cap, cu ochii în toate părţile, dar în special într-un anumit loc… casa în care se afla Marie. Trei dintre bărbaţi erau tunşi foarte scurt – tunsoare militară, specifică soldaţilor din infanteria marină.

Soldaţi din infanteria marină americană!

Bărbatul de lângă Catherine – civil, judecând după tunsoarea sa – vorbea repede, împungând aerul cu arătătorul… Marie îl recunoscu! Era cel de la Departamentul de Stat, cel care discutase cu ea şi cu David în Maine! Subsecretarul cu privirea moartă, care-şi masa încontinuu tâmplele şi care nu încercase să protesteze atunci când David îi declarase că nu avea încredere în el. McAllister. Acesta era omul cu care îi spusese Catherine că se întâlnise.

Dintr-odată piesele abstracte şi lipsite de înţeles ale unui joc oribil se asamblară şi ea înţelese totul. Pe măsură ce urmărea cu privirea scena de dedesubtul său, totul i se limpezi. Doi soldaţi din cea de a doua maşină traversară strada, apoi se despărţiră. Cel care stătea lângă Catherine schimbă câteva cuvinte cu McAllister, apoi alergă spre dreapta, scoţând din buzunar un mic radio portabil. Staples îi spuse ceva Subsecretarului de Stat şi privi în sus către apartament. Marie se retrase iute din dreptul ferestrei.

Voi lupta de acum înainte singură, fără ajutorul nimănui.

Foarte bine.

I se întinsese o capcană! Catherine Staples fusese mituită. Nu-i mai era prietenă, îi devenise duşman! Marie ştia că trebuie să fugă. *Pentru numele lui Dumnezeu, fugi!* Apucă geanta albă cu banii în ea şi privi o clipă spre mătăsurile de la magazinul de ţesături. Le luă cu ea şi ieşi repede din apartament.

Blocul avea două holuri: unul străbătea clădirea de-a latul şi se termina cu scara principală de pe partea dreaptă, ce dădea drept în stradă, iar celălalt îl împărţea în două pe primul, în forma unui T întors şi ducea înspre o ieşire din spate.

Această o a doua scară era folosită pentru transportarea gunoiului la ghene, în aleea din spate. Catherine i-o arătase întâmplător când sosiseră, explicându-i că o hotărâre a consiliului local interzicea depozitarea deşeurilor şi a gunoiului în strada ce reprezenta principala magistrală a cartierului Tuen Mun. Marie aleargă pe coridor către uşa din spate şi o deschise. Îşi pierdu pentru o clipă cumpătul când se trezi faţă în faţă cu un bătrân aplecat de spate, cu o mătură de paie în mână. Acesta se uită la ea puţin, după care scutură din cap cu curiozitatea întipărită pe chip. Marie făcu un pas, în timp ce chinezul intra în bloc; apoi ţinu uşa uşor întredeschisă aşteptând ca Staples să apară pe scara principală. Dacă aceasta, găsind apartamentul gol, s-ar fi întors repede şi ar fi coborât scările în fugă pentru a ieşi în stradă unde o aşteptau McAllister şi cei câţiva soldaţi din infanteria marină, ea s-ar fi putut apoi strecura neobservată înapoi în apartament ca să-şi ia hainele pe care-i le cumpărase Staples. Speriată cum era, nu se gândise decât în fugă la ele, luase doar mătăsurile, pentru că nu-şi putea permite să piardă momente preţioase scotocind prin dulapul unde le pusese Catherine, îngrămădite lângă alte haine de toate felurile. Acum se gândea că ar fi fost bine să le aibă. Nu putea merge – cu atât mai puţin fugi – pe stradă, îmbrăcată într-o bluză ruptă şi nişte pantaloni murdari. Ceva era în neregulă. Bătrânul! Stătea acolo privind fix la capătul uşii.

— Pleacă de aici! şopti Marie.

Zgomot de paşi. Zgomotul pantofilor cu toc, pe scările metalice din faţa clădirii. Dacă era Catherine, trebuia să treacă de-al doilea hol îndreptându-se spre apartamentul său.

— *Deng yi deng!* latră bătrânul chinez, continuând să stea nemişcat, cu mătura în mână şi privind fix către Marie. Acesta închise şi mai mult uşa, lăsându-şi un spaţiu de nici un centimetru.

Staples se ivi şi aruncă o privire scurtă, curioasă bătrânului căruia după toate aparenţele îi auzise vocea stridentă şi furioasă. Fără să încetinească, îşi continuă drumul, pentru a ajunge cât mai repede la apartamentul său. Marie aşteptă; bătăile din piept păreau că au ecou în întunericul scărilor. Apoi auzi glasul lui Catherine – implorare îngrozită.

— Nu! Marie! Marie, unde eşti? Zgomotul de paşi ce alergau pe ciment se făcu auzit din nou, de data aceasta însă mai intens. Catherine dădu colţul şi o luă la fugă înspre bătrânul chinez şi

înspre uşă – înspre ea.

— Marie, nu este ceea ce crezi! Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te!

Marie Webb se întoarse şi alergă în josul scărilor cufundate în întuneric. Dintr-odată, o rază de soare lumină casa scărilor apoi dispăru imediat. Cu trei etaje mai jos, fusese deschisă uşa şi un bărbat îmbrăcat în costum negru intrase rapid; un soldat din infanteria marină. O luă la fugă pe trepte în sus. Marie se ghemui în colţul palierului celui de-al doilea etaj. Când soldatul atinse ultima treaptă, gata să urce un nou rând de trepte, Marie se aruncă asupra lui şi îi izbi un pumn în faţă. Luat prin surprindere, soldatul îşi pierdu echilibrul. Primi o nouă lovitură puternică cu umărul în piept, care îl rostogoli pe scări în jos. Apoi, Marie sări peste trupul lui prăbuşit pe trepte, în timp ce auzea ţipete venind de deasupra capului:

— Marie! Marie! Ştiu că eşti acolo! Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă puţin!

Ieşi în alee unde începu un alt coşmar, în lumina orbitoare a soarelui din Tuen Mun. O luă la fugă de-a lungul străzii din spatele clădirii. Picioarele începură să-i sângereze în tenişi. Îşi puse în grabă kimonoul pe ea şi se opri lângă un şir de lăzi de gunoi, unde îşi scoase pantalonii verzi şi-i aruncă în cea mai apropiată ladă. Apoi îşi acoperi părul cu eşarfa de mătase şi fugi pe aleea imediat următoare, care dădea spre strada principală. Ajunse, în sfârşit şi în câteva secunde se amestecă în masa de oameni ce reprezenta numai o fâşie din Hong Kong dincolo de frontierele coloniei. Traversă strada.

— Uite-o! strigă o voce de bărbat. Cea înaltă!

Goana reîncepu. Bărbatul care o luase la fugă pe trotuar după ea fu dintr-odată împiedicat de un cărucior pus de-a curmezişul străzii. Încercă să-l împingă într-o parte dar nu reuşi decât să-şi frigă mâinile pe vasele cu ulei încins. Scoase un urlet şi răsturnă căruţul declanşând instantaneu o ploaie torenţială de injurii din partea proprietarului care, evident cerea despăgubiri. Ţipetele acestuia atraseră şi pe alţii care îl înconjurară rapid pe soldatul din infanteria marină, forţându-l să dea înapoi.

— Uite-o acolo!

În momentul în care auzi aceste cuvinte, Marie fu întâmpinată de un potop de cumpărătoare. Se răsuci înspre dreapta pentru a le evita şi alergă spre o altă alee, descoperind însă, în scurt timp că nu avea nici o ieşire – în capătul ei se afla zidul unui templu

chinezesc. Se întâmplă din nou! Cinci tineri – adolescenţi în uniforme paramilitare – apărură brusc din cadrul unei uşi şi-i făcură semn să treacă!

— American împuţit! Hoţ şi criminal! Ţipetele aveau rezonanţa unor versuri recitate într-o limbă străină. Tinerii se prinseră de braţ şi îl opriră fără violenţă pe soldatul cu tunsoare scurtă, îngrămădindu-l într-un zid.

— Daţi-vă la o parte din calea mea, imbecililor, urlă soldatul. Daţi-vă la o parte, sau vă ia dracu' pe toţi!

— Dacă ridici mâna… sau scoţi vreo armă… strigă o voce din spate.

— Am spus eu ceva despre vreo armă? izbucni soldatul din Victoria Peak.

— Dar dacă o faci, continuă vocea, îşi vor desface braţele şi apoi cinci Di-di Jing Cha – unii instruiţi chiar de voi, americanii – vor fi cu siguranţă în stare să facă faţă unui singur om.

— Daţi-o-ncolo de treabă! Încerc numai să-mi fac datoria! Nu vă priveşte pe voi!

— Ba mă tem că ne priveşte. Din motive pe care nu le cunoaşteţi.

— Dumnezeii…! Soldatul se sprijini de zid, cu respiraţia întretăiată, privind la chipurile tinere, zâmbitoare, din faţa sa.

— *Lai!* i se adresă o femeie Mariei, arătându-i o uşă mare, cu o formă ciudată, fără clanţă, aparent extrem de groasă, impenetrabilă. Xiao Xin. Cu grijă.

— Cu grijă, ce vreţi să spuneţi? Înţeleg. Un bărbat cu şorţ deschise uşa şi Marie se repezi înăuntru, simţind dintr-o dată valurile de aer rece. Se găsea într-un depozit frigorific unde hălci de carne atârnau în cârlige, luminate de scânteierea ciudată a becurilor aprinse. Bărbatul cu şorţ aşteptă un minut întreg cu urechea lipită de uşă.

Marie îşi înfăşură şalul de mătase în jurul gâtului şi îşi împreună braţele pentru a goni frigul neaşteptat şi înţepător şi mai tăios din cauza căldurii înăbuşitoare de afară. În cele din urmă, bărbatul îi făcu semn să-l urmeze; ea se supuse şi-şi croi drum printre hălcile de carne până când amândoi ajunseră la ieşirea din uriaşul depozit frigorific. Chinezul smuci o pârghie metalică şi împinse uşa grea deschizând-o, apoi îi făcu semn cu capul Mariei care începuse să tremure, că poate să treacă. Se găsea acum într-o măcelărie părăsită, lungă şi strâmtă, cu ferestrele acoperite cu jaluzele de bambus ce filtrau lumina

puternică a soarelui de amiază. Un bărbat cu păr alb stătea în spatele unei tejghele, lângă fereastra din dreapta şi privea printre şipcile jaluzelei la ce se petrecea afară. Îi făcu semn Mariei să se apropie. Din nou, ea se supuse. În spatele uşii de sticlă de la intrare, care părea să fie încuiată, observă o ghirlandă de flori cu o formă ciudată. Bătrânul o îndemnă să privească pe fereastră. Ea depărtă două şipci de bambus. Scena pe care o văzu era atât de şocantă, încât pentru o clipă i se opri răsuflarea. Urmărirea atinsese punctul culminant. Soldatul îşi flutura frenetic mâinile opărite, intrând din magazin în magazin pe partea cealaltă a străzii. Marie îi zări pe Catherine Staples şi pe McAllister – care întreţineau o conversaţie foarte aprinsă cu o mulţime de chinezi vizibil nemulţumiţi de felul în care toţi aceşti străini tulburau viaţa paşnică, chiar dacă agitată a Tuen Mun-ului.

În panica sa, McAllister scăpase probabil vreo insultă şi acum avea de înfruntat un bărbat de două ori mai în vârstă decât el, un bătrân în veşmânt oriental, pe care cu greu îl stăpâneau câţiva tineri mai puţin înfierbântaţi. Subsecretarul de Stat dădea înapoi, cu braţele ridicate, încercând să-i convingă de bunele sale intenţii, în timp ce Staples tăcea eforturi zadarnice să-l scoată din mijlocul mulţimii înfuriate.

Deodată, soldatul cu mâinile opărite zbură prin uşa unui magazin de pe partea opusă a străzii. Sticla sparta se împrăştie în toate direcţiile în timp ce el se rostogolea pe trotuar, scoţând un urlet de durere în clipa în care mâinile îi atingeau pavajul. Fu imediat urmat de un chinez tânăr îmbrăcat într-o tunică albă, centură şi pantaloni până la genunchi – ţinuta unui maestru în arte marţiale. Soldatul sări în picioare şi, în timp ce adversarul său alerga spre el, îi expedie o lovitură în rinichi, urmată de un pumn bine plasat în faţă. Îşi înghesui atacatorul în peretele magazinului urlând fără oprire din cauza durerii provocate de loviturile date cu mâinile arse.

Un ultim soldat al trupelor din Victoria Peak apăru în fugă în capătul străzii, şchiopătând şi cu umerii încovoiaţi ca după o căzătură – o căzătură pe nişte scări, îşi spuse Marie privind uluită la spectacolul de afară. Soldatul sări în ajutorul camaradului său chinuit de durere şi o făcu în mod extrem de eficient. Încercările de amatori ale elevilor instructorului de arte marţiale, leşinat fură întâmpinate cu o serie de lovituri cu piciorul necruţătoare şi manevre derutante ale unui expert judo.

Pe neaşteptate, strada se umplu de acordurile stridente ale muzicii orientale. Talgerele şi instrumentele primitive din lemn scoteau sunete din ce în ce mai ascuţite pe măsură ce muzicanţii ambulanţi înaintau în josul bulevardului. Mulţimea ce îi însoţea purta placarde acoperite cu flori. Lupta încetă; pretutindeni pumnii fură descleştaţi şi braţele se lăsară în jos. Deasupra arterei comerciale principale a cartierului Tuen Mun se aşternu liniştea. Americanii erau dezorientaţi; Catherine Staples îşi înghiţi nemulţumirea, iar Edward McAllister ridică braţele exasperat.

Marie privea fascinată schimbarea petrecută afară. Totul luase sfârşit, ca printr-un ordin, printr-un semn făcut de către o prezenţă supranaturală ce nu putea fi contrazisă. Îşi schimbă poziţia şi privi grupul ce se apropia. Acesta era condus chiar de către bancherul Jitai şi se îndrepta spre magazinul măcelarului.

Marie îi zări pe Catherine Staples şi pe McAllister trecând în fugă pe lângă mulţimea adunată în faţa magazinului. Apoi, urmând exemplul lor, cei doi soldaţi o rupseră la fugă. Cu toţii dispărură în lumina orbitoare a soarelui.

O bătaie se făcu auzită la uşa din faţă a măcelăriei. Bătrânul cu păr alb mută ghirlanda de flori şi deschise. Bancherul Jitai intră şi se aplecă în semn de salut în faţa Mariei.

— V-a plăcut parada, doamnă? întrebă el.

— Nu ştiu sigur la ce am asistat.

— La un marş funerar. În cazul de faţă, a fost pentru animalele ucise în depozitul frigorific al domnului Woo.

— Dumneavoastră…? Aţi pus la cale totul?

— Eram oarecum pregătiţi, îi explică Jitai. Adeseori, fraţii noştri din nord reuşesc să treacă graniţa – nu hoţii, cei care vor să se alăture familiilor de aici – iar soldaţii îi urmăresc să-i prindă şi să-i trimită înapoi. Trebuie să fim gata pentru a-i apăra şi ascunde pe ai noştri.

— Dar eu…? Ştiaţi?

— V-am urmărit şi am aşteptat. Vă ascundeţi de ceva, fugeaţi de cineva, asta n-a fost greu de ghicit. Ne-aţi spus-o chiar dumneavoastră când aţi declarat că nu doriţi să mergeţi înaintea judecătorului şi să „depuneţi o plângere”. Acestea v-au fost cuvintele. Aţi fost ghidată către aleea aceasta.

— Rândul de femei cu sacoşe în mâini…

— Da. Au traversat strada în acelaşi timp cu dumneavoastră. Vrem şi trebuie să vă ajutăm.

Marie privi scurt printre jaluzele la feţele neliniştite ale

mulţimii de afară: apoi se întoarse către bancher.

— De unde ştiaţi că nu sunt o criminală?

— Nu contează asta. Singurul lucru care contează este insulta ce v-a fost adusă de către doi dintre ai noştri. Şi pe lângă aceasta, doamnă, nu păreaţi deloc a fi o persoană care fuge din faţa legii.

— Nu. Asta-i adevărat. Şi, într-adevăr, am mare nevoie de ajutor. Trebuie să mă înapoiez la Hong Kong, la un hotel unde să nu mă găsească şi de unde să pot telefona fără a fi supravegheată. Trebuie neapărat să iau legătura cu persoane care să mă ajute... să ne ajute.

Marie se opri, susţinând pentru privirea lui Jitai.

— Bărbatul pe nume David este soţul meu.

— Înţeleg, spuse bancherul. Dar acum, primul lucru pe care trebuie să-l faceţi este să mergeţi la un doctor.

— Poftim?

— Vă sângerează picioarele.

Marie privi în jos. Sângele trecuse prin bandaje şi pătase pânza tenişilor.

— Cred că aveţi dreptate, aprobă ea.

— Abia după aceea urmează hainele, transportul – iar eu însumi mă voi ocupa de găsirea unui hotel unde să puteţi sta sub orice nume doriţi. Şi banii. Aveţi ceva la dumneavoastră?

— Nu ştiu, spuse Marie, punând mătăsurile pe tejghea şi deschizând geanta. Adică, nu m-am uitat. O prietenă – cineva care am crezut că-mi este prietenă – mi-a lăsat nişte bani.

Scoase bancnotele pe care-i le pusese Catherine în geantă.

— Nu suntem prea bogaţi aici în Tuen Mun, dar vom încerca să vă ajutăm.

— Iar eu nu sunt o femeie săracă, domnule Jitai, îl întrerupse Marie. Dacă este necesar şi dacă trăiesc, fiecare bănuţ vă va fi înapoiat cu dobândă.

— Cum doriţi. Eu sunt bancher. Dar ce ştie o doamnă încântătoare ca dumneavoastră despre rate şi dobânzi? zâmbi Jitai.

— Dumneavoastră sunteţi bancher iar eu sunt economistă. Dar ce ştie un bancher despre impactul fluctuaţiei valutare cauzate de inflaţie, în special asupra dobânzilor, zâmbi la rândul ei Marie cum nu o mai făcuse de foarte mult timp.

*

* *

Aşezată comod pe bancheta din spate a unui taxi ce o ducea în Kowloon, Marie avu la dispoziţie mai mult de o oră ca să se gândească la ce urma. Taximetristului îi mai luă patruzeci şi cinci de minute traversarea suburbiilor oraşului, în special a districtului Mongkok, supraaglomerat, timp în care Marie putu să-şi continue meditaţia. Locuitorii cartierului Tuen Mun, copleşiţi de sentimente de vinovăţie, fuseseră nu numai generoşi şi protectori ci şi inventivi. Bancherul Jitai le spusese că victima acelor haimanale era o femeie albă care se ascundea pentru a-şi salva viaţa şi trebuia neapărat să ia legătura cu prietenii săi care ar putea să-i dea o mână de ajutor. Pentru aceasta trebuia să-şi schimbe înfăţişarea. Îi aduseseră îmbrăcăminte occidentală din câteva magazine, îmbrăcăminte care-i se păru Mariei ciudată. Simplă şi funcţională, era în schimb curată şi sobră. Nu era o marfă ieftină, însă era genul de haine alese de către o femeie care ori era lipsită de cel mai elementar simţ al frumosului, ori acordă prea puţină importanţă acestui aspect. Apoi, după o oră petrecută în camera din spate a unui cabinet de cosmetică, înţelese motivul pentru care primise astfel de haine. Femeile roiau în jurul ei; părul îi fu spălat şi uscat. Când totul luă sfârşit, se uită în oglindă, cu respiraţia tăiată. Chipul său – tras, palid şi obosit – era încadrat de un păr care nu mai era roşcat, ci cenuşiu şters cu fire albe din loc în loc.

Îmbătrânise cu peste zece ani; era o continuare a ceea ce încercase să facă după ce evadase din spital, însă mult mai evidentă şi mai completă. Era imaginea tipică a turistei serioase, burgheze – probabil văduvă – care-şi drămuia banii şi nu se ducea nicăieri fără o hartă pe care bifa în mod constant locurile vizitate dintr-un itinerariu dinainte stabilit. Locuitorii Tuen-Mun-ului erau familiarizaţi cu astfel de turişti, iar reproducerea era fidelă. Jason Bourne ar fi fost mulţumit.

O mai năpădeau şi alte gânduri, care reuşiră să-i ocupe atenţia pe parcursul drumului către Kowloon – gânduri disperate pe care încerca să le controleze sau să le evite, gonind panica ce putea atât de uşor să pună stăpânire pe ea şi să o determine să procedeze cum nu trebuia sau să facă o mişcare greşită, care i-ar fi putut dăuna lui David – l-ar fi putut ucide. *Dumnezeule. David unde eşti? Cum să te găsesc? Cum?*

Încerca să se gândească la cineva care ar putea să o ajute, dar respinse fiecare nume şi chip ce-i apăreau înainte pentru că, într-o mai mică sau mai mare măsură, toţi contribuiseră la acea

strategie oribilă, denumită în mod sinistru „*beyond – salvage*”. Fără scăpare, în care moartea unui individ reprezenta singura soluţie acceptabilă. Toţi, în afară de Mo Panov, fireşte, însă Mo era un paria în ochii guvernului; acesta îi categorisise pe ucigaşii oficiali foarte exact: incompetenţi şi criminali. El nu o putea ajuta, în schimb ar fi putut provoca un al doilea ordin „*beyond – salvage*”.

Beyond – salvage... Un chip i se contura în minte; o faţă plină de lacrimi care-i se rostogoleau pe obraji, suspine înăbuşite care implorau milă, un prieten cândva foarte apropiat al unui tânăr ofiţer din serviciul diplomatic şi al soţiei şi copiilor săi, ce locuiau într-un avanpost îndepărtat numit Phnom Penh. Conklin! Numele său era Alexander Conklin! În timpul îndelungatei convalescenţe a soţului ei, acesta încercase de mai multe ori să-l vadă, însă David nu voise să-l primească ameninţând că-l omoară pe fostul agent C.I.A. dacă îndrăzneşte să intre pe uşa camerei unde se afla el. Conklin fusese înşelat de aparenţe şi îi adusese lui David acuzaţii stupide, neluând în seamă apelurile unui amnezic, convins de perfidia şi de trădarea lui. Ajunsese până acolo încât încercase să-l omoare el însuşi pe David, într-un cimitir aflat în afara Parisului. Iar în final, pusese la cale o ultimă acţiune de lichidare în New York, într-o casă conspirativa cu numele de Treadstone 71, acţiune care fusese foarte aproape de reuşită. Când adevărul despre David ieşise la iveală, Conklin fusese copleşit de remuşcări şi mustrări de conştiinţă. Lui Marie îi era milă de el. Durerea îi era pe cât de sinceră, pe atât de devastatoare. Ea stătuse cu Alex la o cafea, pe verandă, însă David nu dorea să-l mai vadă niciodată. Acest om era singurul la care se putea gândi în momentul de faţă şi care o putea ajuta.

Hotelul se numea Empress, se afla pe Chatham Road, în Kowloon. Era un hotel mic, în Tsim Sha Tsui, frecventat de o amestecătură pestriţă de rase, nici bogaţi nici săraci, cei mai mulţi dintre ei comis voiajori veniţi din Est şi din Vest, care aveau afaceri de încheiat. Bancherul Jitai îşi făcuse treaba perfect; o cameră cu un pat fusese rezervată pentru o oarecare doamnă Austin, Penelope Austin. Numele de Penelope fusese ideea lui Jitai, deoarece citise multe romane englezeşti, iar Penelope i se păruse „extrem de potrivit”. Aşa să fie, cum ar fi spus Jason Bourne, gândi Marie.

Se aşeză pe marginea patului şi se întinse după telefon, neştiind prea bine ce o să spună, dar ştiind că trebuie să o facă.

— Aş dori să aflu un număr de telefon din Washington D.C., Statele Unite, îi spuse ea telefonistei. Este urgent.

— Va trebui să plătiţi o taxă în plus pentru informaţii de peste ocean...

— Plătesc, izbucni Marie. Numai faceţi-mi legătura mai repede. Rămân pe fir.

— Da? se auzi o voce somnoroasă la capătul celălalt al firului. Alo?

— Alex, Marie Webb la telefon.

— Ei, fir-ai să fii, unde eşti? Unde sunteţi? Te-a găsit David până la urmă?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Eu nu l-am găsit pe el şi nici el nu m-a găsit pe mine. Ştii ce s-a întâmplat?

— Cine oare crezi tu că era cât p-aci să-mi frângă oasele săptămâna trecută aici, la Washington? Chiar David al tău! Toate telefoanele îmi sunt înregistrate. Ale lui Mo Panov la fel. Spune-mi unde eşti?

— În Hong Kong sau mai degrabă în Kowloon. Hotelul Empress, sub numele de Austin. Spui că te-a căutat David?

— Pe mine şi pe Mo. Am făcut pe dracu-n patru ca să aflăm ce se întâmplă, dar peste tot ni s-au pus beţe-n roate. Nu, rectific, mai degrabă nimeni nu ştie nimic din tot ce se petrece! Aş fi aflat eu ceva dacă ei ar fi ştiut! Doamne, Marie, n-am pus strop de băutură în gură de miercurea trecută!

— Nu ştiam că ai voie.

— Da, am! Spune-mi ce se întâmplă acolo?

Marie îi povesti totul, inclusiv amănuntele care dovedeau inconfundabilul amestec al guvernului în toată afacerea. Îi spuse şi despre evadarea sa. Şi despre ajutorul dat de către Catherine Staples, ajutor care până la urmă s-a dovedit a fi o capcană, gândită şi organizată de un bărbat pe nume McAllister, pe care-l văzuse în stradă, împreună cu Catherine.

— L-ai văzut pe McAllister?

— Se află aici, Alex. Şi încearcă să mă prindă din nou. Prin mine îl controlează pe David şi apoi îl va ucide! Au mai încercat o dată!

Urmă o pauză – o tăcere plină de amintiri dureroase.

— Au mai încercat o dată, spuse Conklin cu glas scăzut. Dar asta a fost atunci, nu acum.

— Ce să fac?

— Stai acolo unde te afli, îi ordonă Alex. Sosesc la Hong Kong

cu primul avion. Nu ieşi din cameră şi nu mai telefona nimănui. Sunt pe urmele tale, mai mult ca sigur.

— David este aici, Alex! Mi-e groază când mă gândesc la ce l-au obligat să facă din cauza mea!

— Delta a fost cel mai bun luptător pe care l-a avut Meduza. N-a existat un al doilea ca el. Ştiu asta. Am văzut cu ochii mei.

— Acesta este un aspect şi am încercat să mă obişnuiesc cu el. Dar nu şi cu celălalt Alex! Mintea lui! Ce se va întâmpla cu el?

Conklin făcu din nou o pauză; când vorbi din nou, vocea îi era gravă şi chibzuită.

— O să mai iau un prieten cu mine, un prieten comun. Sunt sigur că Mo nu mă refuză. Stai liniştită, Marie. E timpul să dăm cărţile pe faţă. Şi, crede-mă pe cuvânt, vor fi date!

CAPITOLUL 23

— Cine eşti? strigă Bourne furios, apucându-l pe bătrân de gât şi lipindu-l de perete.

— Delta, opreşte-te! îi ordonă d'Anjou. Vorbeşte mai încet! Te vor auzi cei de afară. O să creadă că vrei să-l omori şi or să anunţe recepţia.

— Telefoanele nu merg şi s-ar putea foarte bine să-l omor! Jason dădu drumul falsului asasin, slăbind strânsoarea din jurul gâtului, apucându-l în schimb atât de strâns de cămaşă încât i-o rupse, în timp ce-l trântea într-un scaun.

— Uşa, continuă d'Anjou nervos. Fă-o să stea în picioare pentru numele lui Dumnezeu! Vreau să mai fiu în viaţă când voi părăsi Beijing-ul şi fiecare secundă petrecută cu tine îmi diminuează şansele. Uşa!

Înnebunit, Bourne se întoarse, ridică uşa căzută şi o puse la loc în toc, potrivindu-i balamalele şi apoi fixându-le cu câte o lovitură de picior. Bătrânul începu să-şi frece gâtul apoi, fulgerător, încearcă să sară de pe scaun.

— *Non, mon ami!* spuse Francezul, tăindu-i calea. Fă bine şi stai pe loc. Nu te ocupa de mine, numai de el. Vezi tu, s-ar putea într-adevăr să te omoare. În furia lui, nu are nici un respect pentru vârsta de aur, dar te asigur că eu am, pentru că sunt mai aproape de ea.

— Furie? Asta e curată nebunie! izbucni bătrânul, înecându-se. Eu m-am bătut la El Alamein[18] şi pe cuvântul meu că mă voi bate şi acum!

Din nou bătrânul încercă să se ridice de pe scaun şi din nou d'Anjou îl îmbrânci înapoi. Jason se înapoie.

— Of, britanicul stoic şi viteaz, spuse Francezul. Cel puţin bine că ai avut bunul simţ să nu spui că te-ai bătut la Agincourt.

— Lasă prostiile, strigă Bourne, dându-l la o parte pe d'Anjou şi aplecându-se deasupra bătrânului cu mâinile sprijinite de braţele scaunului, înghesuindu-l în spătar. Îmi spui unde se află şi repede, că dacă nu, o să încep să-ţi doreşti să nu fi scăpat cu

[18] Agincourt – bătălie din Războiul de o sută de ani, în care englezii, conduşi de regele Henric V, i-au înfrânt pe francezi, sub comanda lui Charles d'Albret, în 1415, (n. tr.).

viaţă din bătălia de la El Alamein!

— Unde se află cine, nebunule?

— Nu eşti acelaşi cu cel de la recepţie? Nu eşti Joseph Wadsworth, cel care a închiriat camera 325?

— Asta este camera 325, iar eu sunt Joseph Wadsworth. Fost comandant de brigadă al corpurilor din Royal Engineers!

— Când ai sosit aici?

Wadsworth răspunse arogant:

— Fiind un oaspete de seamă al guvernului, beneficiez de un anumit protocol. De la vamă, am fost escortat până la acest hotel, unde condiţiile sunt mizerabile, iar telefonul de-abia dacă funcţionează.

— Te-am întrebat când te-ai înregistrat!

— Aseară, dar de vreme ce avionul a avut şase ore întârziere, cred că mai degrabă ar trebui să spun azi dimineaţă.

— Ce instrucţiuni primiseşi?

— Nu sunt sigur că te priveşte.

Bourne scoase coupe-papier-ul de la brâu şi puse vârful ascuţit în beregata englezului.

— Mă priveşte, dacă vrei să te ridici viu de pe scaun.

— Doamne, Dumnezeule eşti nebun de legat.

— Ai dreptate, n-am prea mult timp să fiu şi sănătos. Ba chiar n-am deloc. Instrucţiunile, spune-mi-le!

— Sunt destul de inofensive. Trebuie să vină cineva să mă ia în jurul orei douăsprezece la amiază, dar, de vreme ce acum este trecut de trei, aş putea spune că punctualitatea nu caracterizează guvernul Republicii Populare Chineze după cum nu caracterizează nici liniile ei aeriene.

D’Anjou atinse braţul lui Bourne.

— Avionul de 11:30, spuse Francezul discret. Acest om nu este decât o momeală şi nu ştie nimic.

— Atunci trădătorul tău se află aici, dar în altă cameră, îi răspunse Jason peste umăr. Trebuie să fie aici!

— Nu mai adăuga nimic. Va fi interogat.

Cu o autoritate neaşteptată, d’Anjou îl îndepărtă pe Bourne din faţa scaunului şi spuse bătrânului pe tonul grăbit al unui ofiţer superior:

— Uite ce este comandante, ne cerem scuze pentru deranj, ştiu că a fost neplăcut. Aceasta este cea de a treia cameră în care am intrat. Avem nevoie de numele ocupanţilor pentru un interogatoriu de şoc.

— Ce anume de şoc? Nu înţeleg.

— Unul dintre cei patru oameni aflaţi pe acest palier, a băgat în ţară droguri evaluate la peste cinci milioane de dolari. Pentru că n-a fost nici unul dintre voi trei, acum ştim sigur unde se află omul nostru. Îţi sugerez să faci la fel ca ceilalţi. Spune că a dat peste tine un beţiv, furios din cauza condiţiilor din hotel. Asta vor spune şi ei. Asemenea lucruri se întâmplă des pe aici şi este mai bine să nu creezi suspiciuni. Guvernul de aici reacţionează adesea violent la fapte de felul ăsta.

— N-aş dori asta, bolborosi Wadsworth. Pensia nenorocită pe care o primesc e şi aşa prea mică – n-am nevoie de încurcături.

— Uşa, domnule maior, ordonă d'Anjou, adresându-i-se lui Jason. Uşurel. Încearcă s-o ţii drept.

Francezul se întoarse către englez.

— Stai aici în cameră şi nu anunţa deocamdată pe nimeni, comandante. Lasă uşa aşa, proptită şi dă-ne douăzeci de minute să ne ridicăm omul, apoi poţi să faci ce doreşti. Nu uita, a fost un beţiv furios. Asta pentru propria ta siguranţă.

— Da, da, fireşte. Un beţiv. Furios.

— Hai, domnule maior!

Afară în hol îşi ridicară genţile şi se îndreptară rapid către casa scării.

— Grăbeşte-te! spuse Bourne. Mai avem încă timp. Asasinul trebuie să-şi schimbe înfăţişarea, eu aşa aş face! Mai întâi verificăm ieşirile care dau în stradă şi staţiile de taxi. Apoi încercăm să urmăm firul logic, sau, fir-ar al dracului, pe cel ilogic. Ne găsim fiecare câte un loc şi ne stabilim nişte semnale.

— Mai întâi de toate trebuie să ne ocupăm de cele două uşi, îl întrerupse d'Anjou gâfâind. Pe palierul ăsta. Alege două la întâmplare, dar termină repede cu ele. Dă buzna şi fă pe furiosul, înjură, spune cuvintele pe jumătate; şi ţipă, fireşte.

— Vorbeşti serios?

— Mai serios ca niciodată, Delta. După cum ai văzut explicaţia e perfect plauzibilă, iar încurcătura produsă va pune capăt oricărei investigaţii oficiale. Conducerea hotelului îl va convinge neîndoielnic pe comandantul nostru să-şi ţină gura. Le-ar putea ameninţa slujbele atât de bine plătite... Repede! Alege-ţi camerele şi dă-i drumul!

Jason se opri în faţa următoarei uşi de pe partea dreaptă. Se încordă, apoi îşi luă avânt şi izbi cu umărul în mijlocul dreptunghiului de placaj subţire. Uşa zbură în lături.

— *Madad, demaa!* ţipă o femeie în hindi, pe jumătate dezbrăcată, cu sariul căzut în jurul picioarelor.

— *Kyaa baat hai?* strigă un bărbat gol, repezindu-se afară din baie, înfăşurându-se în grabă cu un prosop.

Amândoi rămaseră cu gurile căscate, privind la intrusul furios care se clătina când într-o parte când în alta şi ce azvârlea pe jos toate lucrurile de pe biroul aflat cel mai aproape, răcnind incoerent, răguşit:

— Hotel împuţit! Closetele nu merg, telefoanele nu merg! Nimic… Doamne, asta nu e camera mea! Pardon…

Bourne ieşi împleticindu-se şi trânti uşa după el.

— Foarte bine! spuse d'Anjou. Tot aveau probleme cu broasca. Grăbeşte-te! Încă una. Asta, de aici! Am auzit hohote de râs înăuntru. Două voci.

Francezul îi arătă o uşă pe stânga. Jason izbi din nou în uşă şi o deschise, răcnindu-şi nemulţumirile. Dar în loc să dea peste nişte locatari surprinşi de această vizită inoportună, fu întâmpinat de un cuplu de tineri, amândoi dezbrăcaţi până la brâu, cu ochii sticloşi, fiecare trăgând dintr-o ţigară aprinsă.

— Bun venit vecine, spuse americanul cu o voce voalată, pronunţând atent cuvintele. Nu te mai enerva degeaba. Ştiu că telefoanele nu funcţionează, dar leacul nostru, da. Hai, încearcă. Te mai destinde.

— Ce dracu' căutaţi în camera mea? strigă Jason din ce în ce mai ameţit, în propoziţii şi mai greu de înţeles.

— Dacă ăsta este camera ta, prietene, îl întrerupse fata legănându-se în scaun, înseamnă că ai fost martor şi la nişte lucruri mai intime şi nu e în obiceiul nostru.

Chicoti.

— Dumnezeule, eşti drogată!

— Iar eu, fără să iau numele Domnului în deşert, i-o întoarse tânărul, pot să-ţi spun că tu eşti beat criţă.

— Noi nu credem în alcool, adăuga fata. Stârneşte duşmănii şi iese la suprafaţă ca demonii lui Lucifer.

— Fă o cură, cât mai ai timp, vecine, continuă tânărul american, vesel. Apoi apucă-te de „iarbă" o să-ţi facă bine. Te duc eu pe nişte pajişti unde o să-ţi simţi sufletul…

Bourne ieşi din cameră trântind uşa şi apucă strâns braţul lui d'Anjou.

— Să mergem, zise el, apoi adăugă, în timp ce se apropiau de casa scării: dacă povestea pe care i-ai spus o comandantului

prinde, ăştia doi vor petrece douăzeci de ani sub cerul liber al Mongoliei, castrând berbeci.

Obişnuinţa specific chinezească de a observa atent lucrurile şi grija pentru securitate făcuseră ca hotelul aeroportului să aibă o singură intrare imensă, în faţă, pentru oaspeţi şi o a doua pentru personal, într-o parte laterală a clădirii. Cea din urmă era straşnic păzită de gărzi în uniforme, care verificau legitimaţiile de serviciu, percheziţionau toate poşetele, genţile şi buzunarele mai umflate ale angajaţilor când îşi părăseau locul de muncă. Lipsa de familiaritate dintre gărzi şi personalul hotelului lăsa să se înţeleagă că primii erau schimbaţi în mod frecvent, înlăturând astfel posibilitatea mituirii.

— Nu va risca o confruntare cu garda, spuse Jason în timp ce treceau pe lângă cea de a doua ieşire, cea a personalului. Le fură examinate valizele şi explicară că întârziaseră deja la o întâlnire din pricina întârzierii neaşteptate a avionului.

— Arată de parcă ar primi un premiu pentru fiecare aripă de pui fript sau săpun furat pe care-l descoperă.

— Au pică pe cei care lucrează aici, remarcă d'Anjou. Dar de ce eşti aşa de sigur că asasinul se mai află încă în hotel? Cunoaşte Beijing-ul. Ar fi putut să ia un taxi şi să se mute într-un alt hotel, într-o altă cameră.

— Nu arătând aşa cum arăta când a coborât din avion, ţi-am mai spus. Nu şi-ar putea permite riscul. Eu nu aş face-o. Are nevoie de libertatea de a acţiona fără să fie recunoscut sau urmărit de cineva. Trebuie neapărat, pentru propria sa protecţie.

— Dacă-i aşa, atunci cei care vor să-l contacteze ar trebui să-i pună sub pază camera. Cu acelaşi rezultat. Vor şti cum arată.

— Dacă aş fi în locul lui, eu n-aş mai sta acolo. Aş avea deja o altă cameră.

— Te contrazici! obiectă Francezul în timp ce se apropia de intrarea aglomerată a hotelului. Ai spus că-şi va primi instrucţiunile prin telefon. Cel care îi telefonează va cere camera care i-a fost rezervată lui, nu momelii – nu lui Wadsworth.

— Dacă telefoanele funcţionează – o condiţie care ar putea fi un atu pentru Iuda al tău – e o problemă minoră să faci legătura de la o cameră la alta. O fişă de conectare poate fi introdusă în tabloul de comandă al centralei telefonice dacă aceasta este una primitiva, sau programată dacă este una computerizată. Nu e mare scofală. Pretextul poate fi oricare: un prieten întâlnit în avion, o întâlnire de afaceri, orice.

— Fals! exclamă d’Anjou. Clientul său de aici, din Beijing, va anunţa dinainte centrala hotelului, astfel încât să i se facă legătura direct.

— Acesta este singurul lucru pe care nu-l va face, spuse Bourne, împingându-l afară pe Francez, printr-o uşă rotativă. Strada era plină de turişti dezorientaţi şi oameni de afaceri ce încercau să găsească un mijloc de transport. Este un risc pe care nu şi-l poate asuma, continuă el în timp ce treceau de un şir de autobuze mici, murdare şi nişte taxiuri vechi parcate la colţul străzii. Clientul omului tău îl va ţine pe acesta cât mai departe de el, pentru a nu se face nici o legătură între ei doi. Asta înseamnă că totul se va limita la un cerc foarte restrâns, de elită, pentru a nu atrage atenţia nimănui în special a asasinului tău. Nu se vor arăta nici în preajma hotelului. Vor păstra distanţă faţă de el, îl vor lăsa pe el să acţioneze. Poliţia secretă e mult prea numeroasă aici; cineva din acel cerc de elită ar putea fi recunoscut.

— Telefoanele, Delta. Din câte am auzit, ele nu funcţionează. Cum va proceda în acest caz?

Jason se încruntă, parcă încercând să-şi aducă aminte de ceva de mult uitat, continuându-şi în acelaşi timp drumul.

— Timpul e de partea lui, acesta este atuul său. Probabil are instrucţiuni auxiliare, pe care va trebui să le urmeze în cazul în care nu este găsit în decursul unei perioade stabilite de la sosire – indiferent de motive – care ar putea fi nenumărate, ţinând cont de măsurile care trebuie luate.

— Dar şi în acest caz, tot îl vor supraveghea, nu i aşa? Îl vor aştepta undeva şi vor încerca să ia legătura cu el, nu?

— Desigur şi el ştie foarte bine asta. De aceea trebuie să treacă neobservat şi să ajungă unde trebuie, fără a fi văzut. Este singurul mod în care poate păstra controlul. Şi prima lui mutare.

D’Anjou îl apucă strâns pe Bourne de cot.

— Atunci cred că am şi dat deja peste unul dintre supraveghetori.

— Poftim?

Jason se întoarse, privindu-l pe Francez şi încetinind pasul.

— Mergi înainte, îi ordonă d’Anjou. Îndreaptă-te spre camionul din faţă. Cel ieşit pe jumătate afară de pe stradă, cu bărbatul ăla urcat pe scara rabatabilă.

— Se poate. E serviciul de reparaţii telefonice, spuse Bourne. Rămaseră anonimi, în rândurile mulţimii, până când ajunseră în

dreptul camionului.

— Priveşte în sus. Prefă-te că eşti interesat. Apoi uită-te în stânga. Duba aceea parcată destul de departe. În faţa primului autobuz. O vezi?

Jason o zări şi îşi dădu imediat seama că Francezul avea dreptate. Duba era vopsită în alb, părea destul de nouă şi avea ferestre opace. Exceptând culoarea, putea fi chiar duba care-l luase pe asasin din Shenzen, la graniţa Lo Wu. Bourne începu să descifreze caracterele chinezeşti de pe uşă.

— Niao Jing Shan… Dumnezeule, este aceeaşi! Numele nu contează – aparţine unei rezervaţii de păsări. Rezervaţia de păsări Jing Shan! În Shenzen era Chutang, aici are o altă denumire. Cum de ai observat-o?

— Tipul care se vede prin fereastra deschisă, ultima de pe partea dinspre noi. Nu vezi prea bine de aici, dar priveşte în spate către intrare. Şi mai e ceva care mă intrigă – ceva neobişnuit pentru un îngrijitor la o rezervaţie de păsări.

— Ce anume?

— Croiala tunicii şi stofa ei, evident de bună calitate – pare a fi a unui ofiţer de armată şi încă unul de grad superior. Oare glorioasa armată a Republicii Populare Chineze a început să recruteze egrete pentru trupele de asalt? Sau aşteaptă pe cineva pe care trebuie să-l urmărească? Ascunzătoarea ar fi fost perfectă dacă nu şi-ar fi ales un unghi prost, care l-a obligat să deschidă fereastra.

— Nicăieri fără Ecou, spuse Jason Bourne, cândva Delta, omul cel mai periculos din Meduza. Rezervaţii de păsări. Dumnezeule! Ce frumos! Ce paravan! Retras şi paşnic. O acoperire diabolică.

— Stilul chinezesc, Delta. Masca cinstită ascunde faţa necurată. Parabolele lui Confucius ne-au avertizat demult.

— Nu despre asta vorbeam. În Shenzen, la Lo Wu, unde i-am pierdut urma pentru prima dată, asasinul a fost luat de un microbuz cu ferestre fumurii, care aparţinea tot unei rezervaţii de păsări aflate sub protecţie guvernamentală.

— După cum ai spus, o acoperire excelentă.

— E mai mult decât atât, Ecoule. Este un semn de recunoaştere.

— În China, păsările au fost venerate din cele mai vechi timpuri, spuse d’Anjou, privindu-l pe Jason uimit. Au fost întotdeauna pictate cu o artă deosebită, pe mătăsurile lor minunate. Sunt considerate delicatese deopotrivă pentru ochi şi

pentru stomac.

— În acest caz ar putea constitui un mijloc pentru ceva mult mai simplu, mult mai practic.

— De pildă?

— Rezervaţiile de păsări se întind pe suprafeţe foarte mari. Ele sunt deschise publicului, sunt sub protecţie guvernamentală, ca peste tot în lume.

— Ce vrei să spui cu asta, Delta?

— Într-o ţară în care celor care se opun puterii le e teamă să apară împreună în public, ce loc de întâlnire poate fi mai potrivit decât o rezervaţie naturală care măsoară kilometri întregi? Nu birouri, nu case sau apartamente supravegheate, nici telefoane ţinute sub urmărire sau controlate electronic, ci locuri unde nişte oameni iubitori de păsări le pot admira în voie. Fiecare deţine un permis oficial, care-i înlesneşte intrarea când accesul în sanctuar este interzis publicului larg – pe timp de zi sau de noapte.

— Valabil din Shenzen până în Peking? E o arie de acţiune mult mai întinsă decât cea la care ne-am gândit până acum.

— Orice ar fi, spuse Jason privind împrejurul său, nu ne priveşte. Pe noi ne interesează numai el… Acum trebuie să ne despărţim dar o să păstrăm permanent legătura. Eu mă duc…

— Nu-i nevoie! izbucni Francezul. Uite-l!

— Unde?

— Ascunde-te! Vino mai aproape de camion, să nu te vadă!

— Care din ei este?

— Preotul care mângâie fetiţa, răspunse d’Anjou, cu spatele la camion, privind concentrat mulţimea din faţa intrării hotelului. Un om al bisericii, continuă Francezul cu amărăciune. Una din măştile pe care eu l-am învăţat să le poarte. Sutana i-a fost făcută special, în Hong Kong, cu numele unui croitor de pe Savile Row, care i-a brodat pe guler şi o binecuvântare americană. Pe aceasta am recunoscut-o prima. Eu am plătit pentru ea.

— Te tragi dintr-o diocezăînstărită, spuse Bourne, simţind cum creşte în el dorinţa nestăvilită de a-l avea în mână pe omul acela şi de a-l închide într-o cameră de hotel, unde să-l poată ţine în siguranţă, pentru ca apoi să pornească spre Marie.

Masca asasinului era bună, chiar foarte bună – şi Jason încercă să descopere raţionamentul pe baza căruia se făcuse această alegere. De sub pălăria de culoare închisă ieşeau favoriţii cărunţi, iar pe vârful nasului avea cocoţaţi nişte ochelari cu rame metalice, subţiri, ce dădeau o expresie austeră feţei lipsită de

culoare. Ochii mari, umbriţi de sprâncenele arcuite, oglindeau bucurie şi surprindere faţă de ceea ce vedea în acest loc nefamiliar lui. Totul era creaţia Domnului şi toţi erau copiii Domnului, de aceea mângâia iubitor capul micii chinezoaice, zâmbind şi dând din cap îngăduitor înspre mamă. Asta era, gândi Jason, cu respect înciudat. Ticălosul emana dragoste. Din fiecare gest, din fiecare mişcare ezitantă, din fiecare privire blajină. Era un om plin de înţelegere, un pastor credincios al lui Iisus. Şi ca atare, nu avea să atragă mai mult decât o privire fugară din partea celui care căuta un ucigaş.

Bourne îşi aduse aminte. Carlos! Şacalul fusese îmbrăcat în acelaşi haine de preot, gulerul alb, scrobit, al sutanei scoţându-i în evidenţă sobrietatea trăsăturilor latine. Jason îl văzuse când ieşea din biserica Neuill-sur-Seine din Paris. Se zăriseră unul pe altul, ochii li se întâlniseră şi fiecare ştiuse cine era celălalt, fără să fie nevoie de vreun cuvânt. *Prinde-l pe Carlos. Ademeneşte-l. Cain e pentru Charlie şi Carlos e pentru Cain.*

Codurile îi invadară mintea iar el alergă din nou, disperat, după el pe străzile Parisului... pentru ca, mai apoi, să-i piardă urma în mulţime, în timp ce un bătrân cerşetor, ghemuit pe trotuar îi zâmbea obscen.

Dar acum nu se afla la Paris, îşi spuse Bourne. Nu mai era înconjurat de o armată de bătrâni muribunzi, care încercau să-l protejeze pe asasin. De data aceasta, la Peking, va prinde un alt criminal.

— Fii pregătit! spuse d'Anjou, întrerupându-l pe Jason din gândurile sale. Se apropie de autobuz.

— Este plin.

— Cu atât mai bine. El va fi ultimul care se va urca. Cine poate refuza un preot care se grăbeşte? Încă una din lecţiile mele, fireşte.

Din nou, Francezul avu dreptate. Uşa micului autobuz sărăcăcios tocmai se închidea, când fu oprită de braţul preotului, care strecură umărul înăuntru şi rugă să i se dea drumul. Uşa se deschise violent; criminalul se înghesui înăuntru şi uşa se închise după el.

— Este expresul către piaţa Tian An Men, spuse d'Anjou. I-am luat numărul.

— Trebuie să găsim un taxi. Vino!

— Nu va fi deloc uşor, Delta.

— Am metodele mele, spuse Bourne ieşind din umbra

camionului companiei de telefoane după ce autobuzul trecu pe lângă ei. Se strecurară prin mulţime până în faţa hotelului aeroportului şi trecură pe lângă şirul de taxiuri parcate, până când ajunseră la ultimul. Un nou taxi era gata să se alinieze şirului de maşini parcate, când Jason se repezi în stradă şi îi făcu semn discret. Taxiul se opri şi şoferul scoase capul pe fereastră.

— *Shemma?*

— *Wei!* strigă Bourne, alergând înspre şofer şi ţinând în mână la vedere cincizeci de dolari americani. *Bi yao bang zhu,* spuse el, comunicând şoferului că avea mare nevoie de ajutor şi că era dispus să plătească bine.

— *Hao!* exclamă şoferul înşfăcând banii. *Bingle ba!* adăugă el, explicând celorlalţi că trebuie să ducă un turist căruia i se făcuse rău. Jason şi d'Anjou urcară. Şoferul începu să vocifereze când văzu că mai există şi un al doilea client care-şi făcuse apariţia lângă uşa maşinii. Bourne lăsă să cadă alţi douăzeci de yuani peste spătarul scaunului şi omul se îmbună. Întoarse taxiul şi îl scoase din rândul celor parcate, apoi ieşi din complexul aeroportului.

— Drept în faţă ai un autobuz, spuse d'Anjou, aplecându-se înainte şi adresându-i-se şoferului într-o chineză stângace. Mă înţelegi?

— Ai accent Guangzhou, dar înţeleg ce spui.

— Se îndreaptă către piaţa Tian An Men.

— Prin ce poartă? întrebă şoferul. Pe ce pod?

— Nu ştiu. Ştiu numai că numărul autobuzului este 7421.

— Dacă se termină în unu, spuse şoferul, atunci înseamnă că este Poarta Tian şi al doilea pod. Intrarea în oraşul imperial.

— Există vreun loc de parcare special pentru autobuze?

— Da, dar vor fi multe şi toate pline, foarte aglomerate. Piaţa Tian An Men este foarte aglomerată la această oră a zilei.

— Ar fi bine să depăşeşti autobuzul de care vorbesc. Am vrea să fim în Tian An Men înaintea lui. Crezi că poţi?

— Bineînţeles, nu-i mare lucru, răspunse şoferul rânjind. Autobuzele astea sunt vechi şi deseori au pană pe drum. Putem să ajungem cu trei zile înainte ca ei să se afle la partea nordică.

— Sper că nu vorbeşti serios, îl întrerupse Bourne.

— Aa, nu. Toţi şoferii sunt mecanici calificaţi – atunci când au norocul să ştie unde e motorul.

Şoferul râse dispreţuitor şi apăsă pe accelerator.

Trei minute mai târziu depăşiră autobuzul în care se afla

criminalul. Peste alte trei sferturi de oră ajunseră în dreptul podului construit din marmură albă deasupra apelor unui bazin făcut de mâna omului. Podul se afla în faţa masivei „Porţi a Păcii Cereşti”, unde de pe platforma întinsă de deasupra, conducătorii Chinei asistau la defilarea trupelor de paradă, escadroane ale morţii. Dincolo de poarta cu nume atât de nepotrivit se găseşte una dintre cele mai extraordinare creaţii umane de pe pământ. Piaţa Tian An Men – centru magnetic al Beijing-ului.

Ceea ce te impresionează cel mai mult când intri pentru prima oară în piaţă este vastitatea ei, apoi privirea îţi este atrasă de construcţia imensă a „Marii Săli a Poporului”, cu săli de primire pentru mai mult de trei mii de persoane. În unica încăpere destinată recepţiilor încap peste cinci mii de oameni, iar sala de conferinţe este dotată cu zece mii de locuri, nu prea înghesuite. În partea opusă Porţii, pierdut printre nori, se ridică un obelisc construit pe o terasă înconjurată de balustrade din marmură, ce strălucesc în lumina soarelui. Pe postamentul uriaşei construcţii sunt imortalizate în piatră luptele şi realizările revoluţiei lui Mao. Acesta este Monumentul Eroilor Naţionali ai Republicii Populare Chineze, iar mormântul lui Mao se află la mare cinste în panteon. În piaţă există şi alte clădiri, case memoriale, muzee, porţi şi biblioteci – cât poate cuprinde privirea omenească. Însă mai presus de toate, ceea ce izbeşte este vastitatea spaţiului deschis. Spaţiu şi oameni pentru ochi... iar pentru urechi, altceva, complet neaşteptat. Zece dintre cele mai încăpătoare stadioane ale lumii ar încăpea în interiorul pieţii Tian An Men, fiecare punând în umbră Colosseumul Romei şi tot nu i-ar acoperi toată suprafaţa. Sute de mii de oameni se pot plimba nestingheriţi prin piaţă lăsând încă loc altor sute de mii. Lipseşte însă ceva ce nu lipsea din arenele sângeroase ale Romei şi cu atât mai puţin din marele stadioane contemporane ale lumii. Zgomotul; de abia perceptibil, deasupra liniştii întrerupte de clinchetele clopoţeilor bicicletelor. Tăcerea este mai întâi liniştitoare, dar apoi devine terifiantă. Totul este ca şi cum un imens dom geodezic, transparent, ar fi fost coborât peste o suprafaţă de o sută de acri, ca şi cum o comandă nerostită, dar înţeleasă, dintr-un regat din adânc, aduce aminte mereu celor dinăuntru că se află într-o catedrală. Este nefiresc, ireal şi totuşi nu există ostilitate faţă de vocea neauzită, ci numai acceptare – iar acesta este lucrul cel mai înspăimântător, în special atunci când copiii sunt la rândul lor tăcuţi.

Jason le observă pe toate din fugă, fără emoţie. Plăti şoferului suma afişată pe contorul maşinii şi îşi concentra atenţia asupra scopului călătoriei sale şi a problemelor cu care va fi confruntat alături de d'Anjou.

Indiferent cum, dacă primise vreun telefon sau dacă se hotărâse până la urmă să urmeze instrucţiunile auxiliare, asasinul se afla în drum spre piaţa Tian An Men. Spectacolul va începe odată cu sosirea sa şi fiecare pas îl va apropia tot mai mult de omul de încredere al clientului său, premisa fiind că respectivul client nu va apărea în public. Însă nu va fi stabilită nici o legătură până când impostorul nu va fi sigur că întâlnirea nu este o capcană. De aceea, „preotul" îşi va asigura propria protecţie, înconjurând zona unde urma să aibă loc întrevederea şi cercetând fiecare om care ar fi putut fi înarmat şi i s-ar fi părut suspect. Va ameninţa pe unul sau pe doi dintre ei, înfigându-le vârful unui cuţit sau capătul unui pistol amortizor între coaste, apoi le va smulge informaţiile de care avea nevoie. O privire prefăcută îi va fi de ajuns pentru a se convinge că întâlnirea ce urma să aibă loc nu va fi decât un preludiu la o execuţie. Apoi, dacă i se va părea că terenul e liber, va obliga pe unul dintre lacheii înarmaţi să se ducă la reprezentantul clientului şi să-i transmită ultimatumul său: clientul va trebui să se arate în persoană, intrând astfel în plasă. Orice altă soluţie era inacceptabilă; figura principală, clientul, trebuia să reprezinte el însuşi garanţia. Apoi va fi stabilit un al doilea loc de întâlnire. Acolo va sosi mai întâi clientul care va fi trimis pe lumea cealaltă la primul semn suspect. Aşa era felul în care acţiona Jason Bourne şi aşa va proceda şi asasinul, dacă gândea cât de cât.

Autobuzul cu numărul 7421 se îndrepta domol către locul unde vehiculele îşi descărcau turiştii. Asasinul îmbrăcat în sutană îşi făcu apariţia ajutând o femeie în vârstă să coboare. Îi bătu uşor mâna încurajator, după care îşi luă rămas bun. Apoi se întoarse şi se îndreptă rapid către spatele autobuzului şi dispăru.

— Stai la zece metri în urma mea şi urmăreşte-mă cu atenţie spuse, Jason. Fă ce fac şi eu. Când mă opresc sau mă întorc eu, te opreşti sau te întorci şi tu. Amestecă-te cu mulţimea; treci de la un grup altul, dar fă în aşa fel încât să ai tot timpul oameni în preajma ta.

— Fii atent, Delta. Nu este un amator.

— Nici eu nu sunt.

Bourne alergă înspre capătul autobuzului, se opri o clipă şi

ocoli ţeava de eşapament urât mirositoare a motorului. Preotul se afla la vreo cincizeci de metri înainte, sutana sa neagră ca un far întunecat în lumina difuză a soarelui. Cu sau fără oameni împrejur, era uşor de urmărit. Masca asasinului era destul de bună, iar jocul lui era şi mai bun, dar, ca mai toate măştile, avea ataşat un risc evident, însă nerecunoscut. Limitarea acestui risc îi deosebea pe cei mai buni de cei mai puţin buni. Ca unul aparţinând primei categorii, Jason acceptă statutul clerical, însă nu şi culoarea sutanei. Un preot catolic era obligat să poarte negru, dar nu şi un vicar anglican; un gri închis s-ar fi potrivit perfect dedesubtul gulerului şi s-ar fi atenuat în lumina soarelui, spre deosebire de negru care ieşea în evidenţă.

Brusc, asasinul se rupse de mulţime şi se furişă în spatele unui soldat chinez care făcea poze ţinând aparatul la nivelul ochilor şi mişcându-şi constant capul încoace şi încolo. Bourne înţelese. Acesta nu era un soldat obişnuit, aflat în permisie în Beijing; era prea în vârstă, iar uniforma îi era prea bine croită cum remarcase d'Anjou în privinţa ofiţerului aflat în microbuz. Aparatul de fotografiat era un pretext transparent, sub care putea cerceta mulţimea; asta însemna că locul de întâlnire nu era departe. Jucându-şi acum cu convingere rolul, asasinul îşi puse mâna dreaptă pe umărul stâng al bărbatului îmbrăcat în uniformă. Stânga îi era ascunsă, iar sutana neagră acoperea spaţiul dintre ei doi – o armă fusese înfiptă între coastele ofiţerului. Soldatul îngheţă, dar reuşi să-şi păstreze atitudinea calmă. Se deplasă odată cu asasinul, care-i apucase acum braţul şi îi dădea ordine. Deodată, soldatul se îndoi de mijloc, într-o încercare disperată de a se elibera, după care reveni imediat scuturând din cap dezaprobator – arma îi fusese din nou înfiptă între coaste. Avea de ales: va asculta ordinele sau va muri în Piaţa Tian An Men. Nu exista nici un fel de compromis.

Bourne se răsuci brusc, se aplecă şi începu să-şi lege şiretul de la un pantof, cerându-le scuze celor din urma sa. Asasinul îşi verifică spatele, se impunea o atitudine evazivă. Jason se ridică. Unde se afla asasinul? Unde era impostorul? Uite-l! Bourne fu şocat de ceea ce văzu: asasinul îl eliberase pe soldat! De ce? Ofiţerul alerga prin mulţime, ţipând şi gesticulând sălbatic prin aer, după care se prăbuşi pe caldarâm. Imediat, oamenii nedumeriţi se adunară în jurul trupului său leşinat.

E o diversiune! Urmăreşte-l în continuare. Jason se repezi după el, simţind că sosise momentul. Asasinul nu folosise o armă, ci un

ac – şi nu împins, ci înfipt între coaste. Scosese din scenă un om al clientului; acum va căuta un altul şi probabil încă unul după el. Scenariul pe care îl imaginase Bourne se desfăşura până la amănunt. Şi, cum atenţia impostorului era îndreptată exclusiv asupra următoarei victime, momentul era cel mai potrivit! Acum! Jason ştia că putea să culce la pământ pe oricine cu o singură lovitură paralizantă în rinichi şi mai ales pe omul acela, care aici nu se gândea la posibilitatea unui atac îndreptat împotriva sa – deoarece prada ataca la rândul ei şi se concentra numai asupra acestui lucru. Bourne se apropie din ce în ce mai mult de impostor. Cincisprezece metri, doisprezece, zece, nouă... Jason trecea dintr-un grup de oameni într-altul... „preotul” în sutană neagră se afla din ce în ce mai aproape. Îl putea ajunge! Marie!

Un soldat. Alt soldat! Dar acum, în loc să-l lichideze, începu să discute cu el. Soldatul dădu din cap discret şi făcu semn către stânga. Jason privi şi el într-acolo, stupefiat. Un chinez scund, îmbrăcat în civil, cu o servietă diplomat în mână, stătea la capătul unor trepte din piatră care duceau înspre intrarea într-o clădire imensă, susţinută de stâlpi de granit. Deasupra stâlpilor se uneau acoperişurile gemene, în pantă, ale unei pagode. Se afla exact în spatele Monumentului Eroilor iar încrustaţiile caligrafice de deasupra uşilor uriaşe, indicau faptul că se găseau în faţa Sălii Memoriale a Preşedintele Mao. Pe scări urcau două şiruri de oameni, pe care paznicii le despărţeau în grupuri. Civilul, în spaţiul dintre cele două şiruri, avea servieta ca simbol recunoscut al autorităţii. Dintr-o dată, fără vreun avertisment, asasinul apucă strâns braţul soldatului şi-l împinse în faţa sa. Spatele ofiţerului se arcui, umerii i se ridicară brusc – o armă îi fusese înfiptă în şira spinării, însoţită de ameninţările obişnuite.

În timp ce agitaţia creştea şi oamenii, împreună cu poliţia, se adunau în jurul primului soldat căzut la pământ, asasinul şi prizonierul său se îndreptară cu hotărâre în direcţia civilului aflat pe treptele monumentului lui Mao. Era evident că bărbatului îi era frică să facă vreo mişcare şi din nou Bourne pricepu de ce. Aceşti oameni îi erau cunoscuţi asasinului; ei erau în centrul restrânsului cerc de elită ce ducea la clientul asasinului, iar acel client se afla acolo, pe aproape. Nu erau nişte persoane neimportante; pe măsură ce-şi făceau apariţia, deveneau de mai mare importanţă deoarece protagoniştii se arătau extrem de rar. Diversiunea, redusă acum la o mică tulburare fără importanţă – poliţiştii împrăştiaseră mulţimea şi ridicaseră trupul celui leşinat

– îi oferise impostorului secundele de care avea nevoie pentru a verifica lanţul ce ducea către clientul său. Soldatul aflat în captivitate era mort dacă nu se supunea şi, cu o singură împuşcătură, un trăgător priceput l-ar fi putut ucide pe cel de pe scările mausoleului. Întâlnirea se va face în două etape şi, câtă vreme asasinul o avea sub control pe cea de-a doua, era dispus să acţioneze. Imediat. Trebuia să ajungă înăuntrul monumentului lui Mao şi să-i supravegheze, să aştepte ca întâlnirea să se sfârşească într-un fel sau altul. Apoi îi trecu prin minte gândul îngrozitor că ar putea fi nevoit să-l protejeze pe asasin.

Totuşi, posibilitatea nu era exclusă şi singurul atu al impostorului era că urmase un scenariu pe care el însuşi l-ar fi putut imagina. Însă dacă întrevederea se va desfăşura paşnic, atunci totul se reducea la urmărirea şi la prinderea în cursă a acestui individ atât de încrezător în propriile-i forţe acolo, în Piaţa Tian An Men.

Bourne se întoarse, căutându-l din priviri pe d’Anjou. Francezul era lângă un grup de turişti; dădu din cap, ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Delta. Arătă cu degetul înspre pământul de sub picioarele sale şi făcu un cerc cu arătătorul. Era un semn tăcut, de pe vremea când făceau parte din Meduza. Însemna că va rămâne acolo unde era şi, dacă totuşi trebuia să se mişte, va sta la vedere, aproape de locul stabilit. Lui Bourne îi era suficient.

O apucă pe urmele asasinului şi ale prizonierului său, luând-o de-a curmezişul prin mulţime şi făcându-şi drum către şirul de pe partea dreaptă a treptelor, până în dreptul soldatului de pază.

I se adresă rugător, politicos, în chineză.

— Domnule ofiţer, am intrat într-o mare încurcătură! Inscripţiile de pe Monumentul Preşedintelui Mao m-au fascinat într-atât încât m-am rătăcit de grup, care a trecut pe aici doar cu câteva minute în urmă.

— Vorbiţi foarte bine limba noastră, observa soldatul cu uimire, obişnuit cu accentele ciudate pe care uneori nici nu le putea Identifica şi care nici nu-l interesau. Sunteţi foarte amabil.

— Sunt un simplu profesor din Occident, care are o veche admiraţie în faţa naţiunii dumneavoastră măreţe, domnule ofiţer.

Paznicul râse.

— Într-adevăr, naţiunea noastră e măreaţă. Fiica mea a început să umble în blue-jeans pe stradă.

— Poftim?

— Nimic. Unde vă este ecusonul?

— Unde să-mi fie, ce?

— Ecusonul care arată din ce grup faceţi parte.

— Se tot desprindea, spuse Bourne, clătinând din cap, neajutorat. N-ar fi stat agăţat nici mort! Probabil că l-am pierdut.

— După ce vă găsiţi grupul, cereţi-i ghidului să vă dea altul. Puteţi să treceţi. Încadraţi-vă în spate. Se întâmplă ceva. Grupul următor va trebui să aştepte. O să pierdeţi turul.

— Da? E vreo problemă?

— Nu ştiu. Domnul cu servieta e cel care dă ordinele. Cred că acum calculează profitul ce ar putea fi realizat aici şi se gândeşte că tot acest loc ar trebui să fie ca metroul din Beijing.

— Aţi fost foarte amabil, domnule ofiţer.

— Grăbiţi-vă.

Bourne se repezi în sus pe scări. Acoperit de mulţime se aplecă încă o dată să-şi lege şireturile la pantofi, urmărind fiecare mişcare a asasinului. Impostorul discuta discret cu civilul, continuând să-l supravegheze pe soldat. Se petrecea însă ceva straniu. Chinezul scund, îmbrăcat în costum închis la culoare, dădea aprobator din cap, însă ochii săi nu erau la impostor ci priveau dincolo de el. Sau poate se înşela. Poziţia lui Jason nu era cea mai bună. N-avea nici o importanţă însă – scenariul fusese urmat, clientul acceptase condiţiile impuse de către asasin.

Trecu dincolo de uşi, în semiîntuneric, la fel de copleşit ca toţi cei dinaintea sa la apariţia bruscă a statuii enorme din marmură albă ce-l reprezenta pe Mao şezând. Monumentul era atât de măreţ şi atât de maiestuos încât în prezenţa sa ţi se tăia respiraţia.

Dealtminteri, spectaculosul, nu era evitat de fel.

Razele de lumină se jucau pe marmura netedă, aparent translucidă şi creau un efect deosebit, făcând să contrasteze figura gigantică de pe fundalul tapiseriei catifelate din spatele ei, cu întunericul ce o înconjura. Statuia gigantică, cu ochi iscoditori, părea că primise viaţă şi era conştientă de tot ce se petrecea în jurul ei.

Jason îşi luă privirea de la ea şi începu să cerceteze dacă mai erau şi alte uşi sau coridoare. Nu mai erau. Se afla într-un mausoleu, o clădire ridicată în cinstea unui erou al naţiunii. Existau în schimb nişte stâlpi imenşi de susţinere, din marmură, ce marcau locuri izolate. Locul de întâlnire ar fi putut să fie în spatele oricăruia dintre ei. Va aştepta. Va pândi în spatele altor stâlpi şi va supraveghea totul.

Grupul său intră în cel de-al doilea hol grandios care-l întrecea pe primul.

Privirilor turiştilor li se dezvăluia racla de cristal în care se afla trupul preşedintelui Mao Tse înfăşurat într-un steag roşu – cadavrul ca de ceară, într-o linişte absolută, cu ochii închişi, dar gata parcă să se deschidă larg în fiecare clipă şi să arunce fulgere dezaprobatoare. De jur împrejurul sarcofagului se găseau buchete mari de flori iar de-a lungul pereţilor erau înşirate două rânduri de pini de un verde închis, aşezaţi în vaze enorme de ceramică. Şi aici, razele de lumină se îmbinau într-o simfonie de culori dramatice şi, din nou, petele de întuneric alternau cu fasciculele luminoase ce se intersectau scăldând rândurile de flori de un galben strălucitor, roşu şi albastru.

Undeva în primul hol se produse brusc o mică agitaţie ce tulbură liniştea mulţimii, dar care fu înăbuşită tot atât de repede pe cât începuse. Fiind ultimul turist din grup, Bourne se îndepărtă de ceilalţi fără a fi observat. Se strecură în spatele unui stâlp, în penumbră şi iscodi cu privirea pe după marmura albă, scânteietoare.

Ceea ce văzu îl înlemni, în timp ce o mulţime de gânduri îl năpădeau peste toate ridicându-se unul: era o capcană! După grupul său nu mai intrase nimeni! Era ultimul admis – el fusese ultima persoană admisă – înainte ca uşile grele să se închidă. Acesta era zgomotul pe care-l auzise: închiderea uşilor; urmată de protestele celor rămaşi afară.

Ceva neobişnuit se petrece... Grupul următor va trebui să aştepte... Un paznic amabil.

Dumnezeule, a fost o capcană de la bun început! Fiecare mişcare, fiecare întâlnire fusese calculată! De la început!

Informaţia obţinută pe o insulă înecată de ploaia torenţială, biletele de avion aproape imposibil de procurat şi prima apariţie a asasinului la aeroport – un ucigaş profesionist capabil a se deghiza infinit mai bine decât atât, părul prea evident, hainele care nu-i mascau trupul. Apoi complicaţia cu bătrânul comandant de brigadă din Royal Engineers atât de absurd de logică! Totul atât de bine pus la punct, urma, falsă dar atât de fină, atât de irezistibilă!

Soldatul de la fereastra microbuzului, care nu-l urmărea pe asasin, ci pe ei. Sutana preoţească neagră – o pată întunecată în lumina soarelui, cumpărată şi plătită de însuşi creatorul impostorului – atât de uşor de depistat, atât de uşor de urmărit.

Iisuse, fusese o capcană încă de la început! Şi în final, scenariul jucat în imensa piaţă, un scenariu pe care l-ar fi putut închipui însuşi Bourne – din nou, irezistibil pentru cel care-l urmărea. O capcană reversibilă. Prinde-l pe vânător, în vreme ce îşi urmăreşte prada!

Neliniştit, Jason privi în jur. În faţă, la distanţă, o rază de soare răzbătea înăuntru. Ieşirea se afla la capătul celălalt al mausoleului; la plecare, fiecare turist în parte va fi cercetat atent.

Zgomot de paşi. În partea dreaptă. Bourne se răsuci înspre stânga şi-şi scoase coupe-papier-ul de la brâu. O siluetă îmbrăcată într-un costum maoist gri, trecu pe lângă stâlpul de susţinere luminat slab de razele ce se strecurau printre pinii rânduiţi lângă perete. Nu-i despărţeau mai mult de doi metri. În mână ţinea un pistol al cărui amortizor era o garanţie că sunetul împuşcăturii va fi redus la o simplă pocnitură. Jason îşi făcu planul de atac într-un mod pe care David Webb nu l-ar fi înţeles niciodată. Lama trebuia să pătrundă în aşa fel încât să producă moartea instantaneu. Nici o şoaptă nu trebuia să răzbată de pe buzele duşmanului, al cărui cadavru va fi adăpostit în întuneric.

Jason se aruncă asupra bărbatului, cu degetele rigide ale mâinii stângi apucându-i ca într-o menghină faţa în timp ce cu dreapta îi înfingea coupe-papier-ul în gâtlej. Lama cuţitului pătrunse adânc, străbătând muşchiul şi cartilagiul fragil şi despicându-i beregata. Bourne lăsă mâna stângă în jos, apucând arma încă încleştată în palma duşmanului şi răsuci cadavrul, lăsându-l să cadă sub ramurile pinilor aliniaţi de-a lungul zidului din dreapta. Îl ascunse în umbrele întunecate dintre două vase mari de ceramică. Apoi trecu peste cadavru, cu pistolul pregătit şi-şi croi drum, lipit de zid, înapoi spre primul hol, de unde putea să vadă fără să fie văzut.

Un al doilea bărbat în uniformă trecu prin raza de lumină ce străpungea întunericul din faţa intrării în cel de-al doilea hol. Rămase în faţa sicriului de cristal al lui Mao, scăldat de razele stranii de lumină şi privi împrejur. Apoi ridică un aparat de emisie-recepţie la gură şi vorbi, după care ascultă. Cinci secunde mai târziu, expresia feţei i se schimbă, într-una de îngrijorare. Se îndreptă cu repeziciune către dreapta, apucând-o pe urmele celui dintâi. Jason se târî înapoi către cadavru, cu mâinile şi genunchii pe marmura albă, încercând să ajungă la marginea crengilor lăsate în jos.

Soldatul se apropie înaintând precaut şi studie ultimii turişti din rând. *Acum*! Bourne se repezi în timp ce omul trecea prin faţa sa. Îi prinse gâtlejul ca-n cleşte, înăbuşindu-i strigătele şi-l trase înapoi sub ramurile lăsate, presându-i arma cu putere în stomac. Apăsă pe trăgaci – zgomotul surd fu ca un val de aer, nimic mai mult. Omul scoase o ultimă răsuflare chinuită, apoi căzu moale la pământ.

Trebuia să iasă de aici! Dacă îl prindeau şi-l omorau în mausoleul ăsta în care domnea o linişte înspăimântătoare, asasinul rămânea liber, iar moartea Mariei era asigurată. Duşmanii săi începeau să închidă capcana. Trebuia să o răstoarne din nou şi să supravieţuiască într-un fel. *Cea mai sigură scăpare este aceea făcută gradat, în etape, speculând orice stare de confuzie deja existentă sau produsă.*

Prima şi a doua etapă luaseră sfârşit. O oarecare confuzie se crease deja dacă şi alţi soldaţi comunicau între ei prin radio.

Acum însă trebuia să intervină ceva care să declanşeze panica în rândurile urmăritorilor, astfel încât, să devină ei înşişi subiectul unei căutări neaşteptate, înnebunitoare.

Exista o singură cale, pe care Jason ştia că trebuie să o urmeze. Era periculoasă, dar asta nu avea nici o importanţă. Supravieţuirea însemna totul, din motive ce nu depindeau de el. Era stăpân pe sine, calm şi hotărât.

Bourne se ridică în picioare şi se strecură printre crengile plecate, traversând spaţiul până la stâlpul din faţă. Se îndreptă în fugă către cel din spate, apoi către următorul până ajunse la primul stâlp din cea de a doua sală, la zece metri de sicriul puternic luminat. Se lipi cu spatele de marmură şi aşteptă cu ochii aţintiţi asupra uşii de la intrare.

Momentul veni în cele din urmă. Ofiţerul care fusese luat „prizonier” de asasin apăru alături de civilul scund cu servieta diplomat. Soldatul avea un radio portabil, îl ridică la gură ca sa vorbească, apoi ascultă şi dădu din cap, după care vârî radioul în buzunarul drept şi scoase arma din toc. Civilul făcu semn cu capul o singură dată, apoi căută ceva sub haină şi scoase un revolver cu ţeava scurtă. Amândoi înaintară către racla de sticlă în care se aflau rămăşiţele pământeşti ale lui Mao. După un schimb de priviri scurte, se despărţiră, unul la stânga, celălalt la dreapta.

Momentul sosise! Jason ridică pistolul, ochi scurt şi trase. Un foc! Prea mult în dreapta. Al doilea! Împuşcăturile se auziră ca o

tuse înăbuşită şi amândoi bărbaţii se prăbuşiră în sarcofag. Cu poala hainei Bourne apucă strâns amortizorul fierbinte al pistolului şi îl deşurubă. Îi mai rămăseseră cinci cartuşe. Apăsă pe trăgaci în rafală. Bubuiturile umplură mausoleul, reverberând în zidurile de marmură şi împrăştiind cristalul sicriului.

Gloanţele se înfipseră în trupul lui Mao, care tresărea spasmodic pătrunzând în fruntea golită de sânge, altul înfundându-i-se într-un ochi.

Alarmele izbucniră într-un zgomot infernal; sunetul sirenelor, asurzitor, umplu încăperile, iar zeci de soldaţi răsăriră brusc din toate părţile alergând îngroziţi către locul sinistrului atac. Cele două şiruri de turişti prinşi în capcană în lumina stranie a acestei case a morţii, se lăsaseră cuprinşi de panică. Se repeziră în masă către uşi încercând să iasă afară şi călcându-i în picioare pe cei care le stăteau în cale. Jason Bourne li se alătură şi îşi croi drum spre inima mulţimii. O dată ieşit în lumina orbitoare a pieţei Tian An Men, o luă la goană în josul scărilor.

D’Anjou! Jason alergă spre dreapta, apoi dădu colţul pe lângă stâlpi până când ajunse aproape de ieşire. Gărzile se străduiau din răsputeri să liniştească mulţimea agitată încercând în acelaşi timp să afle ce se întâmplă. În curând, dezordinea urma să pună stăpânire peste tot.

Bourne cercetă locul unde îl văzuse ultima dată pe d’Anjou, apoi îşi plimbă privirea pe porţiunea unde ar fi trebuit să se afle Francezul. Nimeni, nici măcar cineva care să-i semene câtuşi de puţin.

Deodată – pe o magistrală din stânga sa, Jason auzi scrâşnet de cauciucuri.

Se răsuci şi privi în direcţia de unde venise zgomotul. O dubă cu ferestre fumurii ocolise trotuarul suspendat şi se îndrepta cu viteză către poarta sudică a Pieţei Tian An Men.

Îl luaseră pe d’Anjou. Ecoul dispăruse.

CAPITOLUL 24

— *Qu’ est ce qu’ il y a?*[19]

— *Des coups de feu! Les gardes sont paniques!*[20]

Bourne auzi ţipetele şi se alătură în fugă grupului de turişti francezi condus de un ghid ce urmărea încordat agitaţia produsă pe treptele mausoleului. Îşi încheie haina acoperind pistolul pus la brâu şi strecură amortizorul perforat în buzunar.

Aruncând priviri în jur, se retrase prin mulţime până lângă un bărbat mai înalt decât el, bine îmbrăcat, cu o expresie dispreţuitoare pe chip. Jason constată cu satisfacţie că mai existau şi alţii cam de aceeaşi statură cu a sa – cu puţin noroc, în confuzia existentă ar putea trece neobservat. Sus, în capătul scărilor mausoleului, începuseră să se deschidă uşile. Soldaţi îmbrăcaţi în uniformă alergau încoace şi încolo pe trepte. Era clar că nu-i coordona nimeni şi Bourne ştia de ce. Toţi şefii fugiseră, dispăruseră pur şi simplu, nevrând să fie implicaţi în întâmplarea îngrozitoare. Însă singurul lucru ce-l preocupa acum pe Jason era asasinul. Se va arăta acesta oare? Sau îi era suficient că îl găsise pe d’Anjou şi-şi capturase astfel creatorul, după care părăsise scena, convins că adevăratul Jason Bourne fusese prins în capcană şi că nu mai era decât un al doilea cadavru în mausoleul pângărit.

— *Qu’ est ce que c’ est?*[21] întrebă Jason, adresându-i-se francezului înalt, bine îmbrăcat, de lângă el.

— Fără îndoială, o nouă încurcătură stupidă, îi răspunse acesta, cu un accent parizian, puţin efeminat. Acest loc e o adevărată casă de nebuni, iar răbdarea mea a ajuns la capăt! Mă întorc la hotel!

— Puteţi face asta? întrebă Bourne, trecând de la o franceză familiară la una elevată. Asta îi impresiona întotdeauna pe parizieni. Vreau să zic ne este permis să părăsim traseul stabilit? Ni s-a atras atenţia în repetate rânduri că trebuie să rămânem în grup.

— Eu sunt om de afaceri, nu turist. Acest „traseu” cum îl

[19] Ce s-a întâmplat?

[20] Focuri de armă! Gărzile au intrat în panică!

[21] Ce se petrece aici?

numiţi dumneavoastră, nu intră în programul meu. Sincer să fiu, aveam după-amiaza liberă – oamenii ăştia tărăgănează la nesfârşit luarea unei decizii şi m-am gândit c-ar fi nimerit să vizitez împrejurimile. Dar nu am găsit un şofer liber care să vorbească franţuzeşte. Portarul m-a repartizat – da, acesta-i cuvântul, repartizat – acestui grup. Ghida e o studentă la facultatea de limbă franceză dar vorbeşte de parcă s-ar fi născut în secolul al şaptesprezecelea! Nici acum nu pricep ce-i cu acest „traseu”.

— Este excursia de cinci ore, îi explică Jason cu promptitudine, citind textul de pe ecusonul prins pe reverul francezului. După Piaţa Tien An Men vom vizita mormintele dinastiei Ming apoi ne vom îndrepta spre Marele Zid Chinezesc pentru a admira asfinţitul Soarelui.

— N-am nevoie – am văzut Marele Zid! Ce Dumnezeu, a fost primul loc unde m-au dus, toţi cei doisprezece membrii ai Comisiei de Comerţ. Mi-au spus de o mie de ori, prin intermediul interpretului că este simbolul permanenţei lor. Rahat cu perje! Dacă munca n-ar fi fost atât de ieftină şi profiturile atât de extraordinare…

— Şi eu, am venit cu afaceri, dar stau câteva zile şi ca turist. Mă ocup cu importul de răchită. Dumneavoastră? Dacă îmi este permis să întreb.

— Ţesături, ce altceva? Dacă nu pun la socoteală electronica, petrolul, cărbunele, parfumurile… sau chiar răchita.

Omul de afaceri afişă un zâmbet arogant şi atotştiutor.

— Vă spun eu, oamenii ăştia stau cu fundul pe toată bogăţia lumii şi habar n-au ce să facă cu ea.

Bourne se uită cu atenţie la francezul înalt. Gândul îl duse la Ecou şi la un proverb galic care spunea că, cu cât lucrurile se schimbă mai mult, cu atât ele rămân aceleaşi. Ocaziile se vor ivi singure. Trebuie să le recunoşti şi să profiţi de ele!

— Cum vă spuneam, continuă Jason privind la învălmăşeala de pe scări, sunt, ca şi dumneavoastră, om de afaceri, care se bucură de această scurtă vacanţă – datorită privilegiilor acordate de guvernul nostru acelora dintre noi care au creat noi pieţe de desfacere. Spre deosebire însă de dumneavoastră, eu am călătorit foarte mult prin China şi am deprins astfel destul de bine limba.

— Răchita trebuie să fie la mare preţ, spuse parizianul cu un zâmbet răutăcios.

— Produsele noastre de calitate sunt folosite ca materie primă pe Coasta de Azur, în special la nord şi la sud. Familia Grimaldi, este clienta noastră de ani de zile.

Bourne nu-şi mută privirile de pe treptele mausoleului.

— Recunosc, am greşit, domnule coleg... în domeniul comerţului exterior.

Pentru prima dată francezul se uită la Jason.

— Şi pot să vă mai informez, spuse Bourne, că deocamdată, se va interzice vizitarea cavoului lui Mao şi că toţi turiştii grupurilor aflate în vecinătate vor fi cercetaţi şi poate chiar reţinuţi.

— Dumnezeule mare, de ce?

— Se pare că s-a întâmplat ceva-ngrozitor înăuntru. Gărzile susţin că ar fi vorba de gangsteri străini... Parcă aţi spus că aţi fost *repartizat* acestui grup însă nu faceţi parte din el, nu-i aşa?

— Exact.

— Suficient pentru a stârni speculaţii, nu? Veţi fi reţinut aproape cu siguranţă.

— De neconceput!

— Asta-i China...

— Nu se poate! Sunt în joc milioane de franci! Mă aflu în acest grup plicticos numai pentru că...

— Vă sfătuiesc să-l părăsiţi cât mai repede, domnule. Spuneţi că vă aflaţi prin împrejurimi şi vă plimbaţi. Daţi-mi mie ecusonul şi vă scap eu de el...

— De ce ecusonul e cauza?

— Pe el se află înscrise ţara de origine şi numărul paşaportului. Acesta e felul în care te controlează aici atunci când faci parte dintr-un grup.

— Vă rămân îndatorat! strigă afaceristul smulgându-şi ecusonul de plastic de pe reverul hainei. Dacă treceţi vreodată prin Paris...

— Îmi petrec cea mai mare parte a timpului cu prinţul şi familia sa în...

— A, da, bineînţeles! Vă mulţumesc încă o dată!

Francezul, atât de diferit totuşi atât de asemănător cu Ecoul, se îndepărtă în grabă. În lumina difuză a soarelui de după-amiază, statura lui impunătoare atrăgea uşor atenţia. Era la fel de evident ca şi momeala care atrăsese, nu demult, un vânător în capcană.

Bourne îşi prinse ecusonul la reverul hainei, devenind astfel

membru al unui grup oficial de turişti, aceasta însemna pentru el accesul dincolo de porţile Pieţei Tien An Men. După ce grupul fu îndrumat dinspre mausoleu către Marea Sală, autobuzul trecu pe sub poarta nordică şi Jason îl zări pe fereastră pe înaltul om de afaceri francez, care încerca să convingă poliţia din Beijing să-l lase să treacă. Din diferite surse fură adunate informaţiile, care, puse cap la cap, alcătuiră o relatare a celor petrecute. Ştirea se răspândi imediat. Un alb pângărise sicriul şi trupul preşedintelui Mao – un terorist infiltrat într-un grup, fără ecuson.

Un paznic postat pe scările mausoleului identificase o asemenea persoană.

*

* *

— Îmi aduc aminte, spuse ghida grupului într-o franceză demodată.

Studenta stătea lângă statuia unui leu cu înfăţişare fioroasă de pe impresionantul „Bulevard al Necuvântătoarelor”, unde reproducerile uriaşe din piatră ale unor pisici sălbatice, cai, elefanţi şi ale unor animale mitologice erau aliniate de o parte şi de alta a căii ce ducea înspre mormintele dinastiei Ming.

— Dar nu-mi amintesc să vă fi auzit vorbind atât de bine limba noastră cum aţi avut amabilitatea să o faceţi adineauri.

O studentă la franceză, care vorbeşte de parcă s-ar fi născut în secolul al şaptesprezecelea... şi un om de afaceri indignat iar acum, mai mult ca sigur, mult mai indignat.

— N-am făcut-o înainte, replică Bourne în chineză, pentru că vă aflaţi împreună cu ceilalţi şi nu voiam să ies în evidenţă. Dar să vorbim în limba dumneavoastră acum.

— Pe care o stăpâniţi foarte bine.

— Vă mulţumesc. Probabil că vă aduceţi aminte că am fost introdus în grupul dumneavoastră în ultimul moment?

— Chiar dacă totul a fost aranjat între directorul hotelului Beijing şi şeful meu, îmi aduc aminte foarte bine. (Femeia zâmbi şi dădu din umeri.) Trebuie să recunosc însă că, întrucât acest grup este foarte numeros, îmi amintesc numai că i-am dat unui bărbat înalt ecusonul grupului. Dumneavoastră desigur... Va trebui să plătiţi hotelului o taxă suplimentară. Îmi pare rău dar nu faceţi parte din programul nostru.

— Nu. Sunt doar om de afaceri şi negociez cu guvernul dumneavoastră.

— Vă urez succes, spuse ghida cu un zâmbet cochet. Unii

reuşesc, alţii nu.

— Problema mea este că s-ar putea să nu realizez absolut nimic, răspunse Jason, zâmbind la rândul său. Ştiţi, stăpânesc mult mai bine limba vorbită decât cea scrisă. Acum îmi dau seama că trebuie să ajung neapărat la hotelul Beijing în nu mai mult de o jumătate de oră, am o întâlnire importantă. Cum să fac?

— Singura problemă este găsirea unui mijloc de transport. Vă voi scrie un bilet pe care să-l arătaţi gărzilor de la Dahongmen...

— Marea Poartă Roşie? o întrerupse Bourne. Cea cu arcade?

— Da. Există autobuze care vă vor duce înapoi în Beijing. S-ar putea să întârziaţi, dar înţeleg că aceasta este un lucru obişnuit şi pentru persoanele guvernamentale.

Scoase un carneţel din buzunarul uniformei sale maoiste şi apoi un pix în formă de trestie.

— Mă vor lăsa să trec?

— Dacă sunteţi oprit, cereţi-le celor care vă reţin să sune la guvern, spuse ghida, scriind instrucţiunile în chineză şi apoi rupând pagina.

*

* *

— Acesta nu-i grupul dumneavoastră! strigă controlorul autobuzului într-o chineză needucată, dând din cap şi îndreptându-şi incriminator arătătorul înspre reverul hainei lui Jason. Era evident că bărbatul nu se aştepta ca vorbele lui să aibă vreun efect asupra turistului, de aceea ţipa şi gesticula exagerat. La fel de evident era că spera să atragă atenţia unuia dintre superiorii săi, aflaţi sub arcadele Marii Porţi Roşii! În cele din urmă reuşi.

— Care este problema? întrebă un soldat îndreptându-se în grabă către uşa autobuzului şi făcându-şi loc printre turiştii din spatele lui Bourne.

Ocaziile se vor ivi singure...

— Nu e nici o problemă, răspunse Bourne scurt, chiar arogant, în chineză, scoţând biletul scris de ghidă şi întinzându-i-l tânărului ofiţer. Numai dacă nu doriţi să fiţi răspunzător de absenţa mea la o întâlnire urgentă cu delegaţia Comisiei de Comerţ, al cărei şef militar este generalul Liang şi nu mai ştiu cum.

— Vorbiţi limba chineză!

Surprins, soldatul îşi ridică ochii de pe bilet, ridică ochii de pe

bilet.

— Mi se pare normal. Şi generalul Liang o face.

— Nu vă înţeleg nemulţumirea.

— Probabil o veţi înţelege pe cea a generalului Liang, îl întrerupse Bourne.

— Nu cunosc nici un general Liang, domnule, dar sunt atât de mulţi generali. Aveţi ceva de reclamat în legătură cu programul turistic?

— Am ceva de reclamat în legătură cu dobitocii care mi-au spus că va fi o excursie de trei ore, excursie ce s-a dovedit a fi de cinci ore! Dacă pierd această întâlnire din pricina incompetenţei lor, vor exista câţiva comisionari foarte nemulţumiţi, inclusiv un general important din cadrul armatei republicii, nerăbdător să încheie câteva contracte cu Franţa.

Jason se opri, cu mâna ridicată, apoi adăugă repede, cu o voce ceva mai moale.

— Dar dacă ajung acolo în timp util, voi avea grijă să pomenesc numele celui care m-a ajutat.

— Vă voi ajuta eu, domnule! sări tânărul ofiţer, cu ochii sclipind de devotament. Cu rabla asta de autobuz ar putea să vă ia mai mult de o oră ca să ajungeţi şi aceasta numai dacă mizerabilul de şofer va reuşi să ţină drumul. Am la dispoziţie un vehicul mult mai rapid şi un şofer bun care vă va însoţi. Aş face-o chiar eu, însă nu pot să-mi părăsesc postul.

— Voi menţiona generalului responsabilitatea de care aţi dat dovadă în postul pe care-l ocupaţi.

— Sunt făcut pentru asta, domnule. Numele meu este…

— Aşa, spuneţi-mi-l. Dar mai bine scrieţi-l pe această bucată de hârtie.

*

* *

Bourne şedea în holul aglomerat al hotelului Beijing ţinând în faţă un ziar pe jumătate împăturit, care-i permitea să vadă numai linia uşilor de la intrarea hotelului. Aştepta încordat apariţia lui Jean Louis Ardisson, parizianul. Nu fusese greu să-i afle numele. Cu douăzeci de minute în urmă se dusese la biroul care organiza tururile şi i se adresase funcţionarei de acolo într-o chineză ireproşabilă:

— Mă scuzaţi că vă deranjez. Sunt interpretul delegaţiilor franceze care vor să încheie afaceri pe teritoriu şi tare îmi face impresia că una din oiţele din turma mea s-a rătăcit.

— Trebuie să fiţi un interpret foarte bun. Vorbiţi excelent limba chineză. Ce spuneţi că s-a întâmplat cu oiţa dumneavoastră?

Femeia îşi permise un chicotit înfundat, repetând caracterizarea lui Bourne.

— Nu sunt sigur. Ne beam cafeaua împreună la bufet, când individul s-a uitat la ceas şi mi-a spus că mă sună el mai târziu. Urma să plece într-unul din tururile de cinci ore şi era în întârziere. M-a cam încurcat, dar ştiţi şi dumneavoastră ce se întâmplă cu vizitatorii străini care sosesc pentru prima oară la Peking. Sunt pur şi simplu copleşiţi.

— Cred şi eu, aprobă funcţionara. Dar cu ce vă putem ajuta?

— Am nevoie de ortografierea exactă a numelui său şi, dacă are şi de numele al doilea, sau aşa-zisul nume de botez – sunt date ce trebuie incluse în actele oficiale pe care le voi completa pentru el.

— Dar cum să vă ajutăm noi?

— A lăsat asta pe masă, la bufet.

Jason scoase ecusonul omului de afaceri francez.

— Nici nu ştiu cum s-a descurcat cu excursia aceea. Femeia râse şi căută sub tejghea registrul turului zilei respective. Apoi luă ecusonul şi începu să întoarcă paginile. După aproximativ un minut şi jumătate se opri, cu degetul pe o pagină a registrului.

— Of, fir-ar să fie, spuse ea moale, ridicând ochii către Bourne. Nu ştiu cât de aiurită este oiţa dumneavoastră, dar pot să vă spun că behăie de ne-a asurzit. Se crede foarte important şi s-a purtat foarte dezagreabil. Când i s-a spus că nu există nici un şofer care să vorbească franţuzeşte, a luat asta drept o ofensă la adresa naţiunii sale, dar mai ales la adresa lui însuşi – ceea ce conta mult mai mult pentru el. Poftiţi, citiţi-i numele. Eu nu pot să-l pronunţ.

— Vă mulţumesc din suflet, spuse Jason citind.

Se îndreptă apoi spre o cabină telefonică pe care scria „English” şi-i ceruse operatoarei să-i facă legătura cu camera domnului Ardisson.

— Puteţi forma singur numărul, domnule, replicase telefonista cu o nuanţă de triumf în glas, mândră de înalta tehnologie cu care era echipată centrala. Camera 1743. O cameră foarte frumoasă, cu o privelişte minunată a „Oraşului Interzis”.

— Mulţumesc.

Bourne formă numărul. Nu primi însă nici un răspuns. Monsieur Ardisson nu se întorsese încă şi, date fiind

împrejurările, s-ar putea să nu se întoarcă o bună bucată de timp. Dar oiţa plângăcioasă de obicei, nu avea să tacă din gură tocmai acum, când demnitatea îi era călcată în picioare şi afacerile ameninţate. Jason se decise să aştepte. În mintea sa un plan începură prindă contur. Era o strategie disperată bazată numai pe probabilităţi, dar acestea erau tot ce-i mai rămăsese. Cumpără o revistă ilustrată franţuzească, veche de o lună, de la chioşcul de ziare şi se aşeză într-un fotoliu, dintr-o dată obosit şi neajutorat.

Chipul Mariei rupse zăgazurile gândurilor lui David Webb şi sunetul vocii ei îi reveni în memorie cu o forţă nestăvilită, ecoul său aducându-i o durere teribilă în mijlocul frunţii. Jason Bourne îndepărtă senzaţia cu o voinţă neînduplecată. Imaginea pieri, ultima sa licărire fu înăbuşită de comenzile aspre ale unei voci de gheaţă, plină de autoritate: *Opreşte-te! Nu ai timp pentru aşa ceva. Concentrează-te asupra a ceea ce trebuie să faci mai departe. Nimic altceva!*

Din când în când privirile îi rătăceau, revenind în mod constant asupra intrării hotelului. Clientela aripii estice a hotelului era o amestecătură de străini vorbind un amalgam de limbi. Puteai să vezi la un loc îmbrăcăminte de pe bulevardele Madison şi Fifth Saville Row, St. Honore şi Via Condotti, ca şi veşminte mai sobre specifice popoarelor germanice şi scandinave. Oaspeţii intrau sau ieşeau din magazinele puternic luminate, amuzaţi şi intrigaţi de farmaciile care vindeau exclusiv medicamente autohtone şi se îmbulzeau la uşa magazinului de artizanat, aflat lângă o hartă imensă a lumii, în relief, fixată pe un zid. Din când în când persoane cu escortă îşi făceau apariţia pe uşa hotelului; interpreţii amabili se înclinau şi traduceau discuţiile dintre persoane oficiale, în uniforme, încercând să pară cât mai indiferenţi şi oameni de afaceri plictisiţi, veniţi din celălalt capăt al lumii, în ochii cărora se citea oboseala drumului şi nevoia de somn, precedat poate de un pahar de whisky. E adevărat, se aflau în China comunistă, dar negocierea e un proces care s-a inventat demult, înaintea capitalismului, iar capitaliştii conştienţi de starea de oboseală, nu discută despre afaceri dacă nu sunt cu mintea limpede. Bravo lui Adam Smith şi lui David Hume!

— Iată-l!

Pe uşa hotelului apăru Jean-Louis Ardisson însoţit de nu mai puţin de patru chinezi, fiecare dintre ei încercând din răsputeri să-l calmeze. Unul o luă înainte către magazinul cu băuturi în

timp ce ceilalţi, aşteptând să vină liftul, îi vorbeau continuu prin interpret. „Cumpărătorul” reveni cu o pungă de plastic al cărei fund se lăsa sub greutatea câtorva sticle. Se schimbară zâmbete şi plecăciuni în timp ce uşile liftului se deschideau. Jean Louis Ardisson primi darul şi intră, dând o dată din cap, apoi uşile se închiseră în urma lui.

Bourne rămase în fotoliul său urmărind beculeţele ce indicau etajele, pe măsură ce liftul urca. Cincisprezece, şaisprezece, şaptesprezece. Ajunse la ultimul etaj, etajul lui Ardisson. Jason se sculă şi se îndreptă înapoi către cabinele telefonice. Privi secundarul ceasului; putea doar ghici mişcările francezului – un om aflat în starea de agitaţie în care se afla acesta nu s-ar fi îndreptat cu paşi calmi către camera sa odată ce ar fi părăsit liftul. Camera însemna o oază de linişte, refugiul singurătăţii după câteva ore de tensiune şi panică. Să fii reţinut de poliţie pentru interogatoriu, într-o ţară străină, poate fi înspăimântător pentru oricine, însă devine un coşmar atunci când o limbă de neînţeles şi fizionomii total diferite de cele cu care eşti obişnuit se adaugă faptului cunoscut că te afli într-o ţară unde oamenii dispar frecvent fără nici un fel de explicaţie. După un asemenea calvar, orice om intră în camera sa şi se trânteşte în pat fără să-i pese că e îmbrăcat, tremurând de groază şi epuizare, îşi aprinde ţigară de la ţigară, uitându-le numărul; bea câteva pahare cu tărie, dându-le peste cap pentru a obţine un efect mai rapid, după care apucă telefonul pentru a împărtăşi cuiva experienţa îngrozitoare prin care a trecut, sperând în subconştientul lui că astfel se va linişti şi va putea trata mai uşor evenimentele. Bourne îi putea permite lui Ardisson să se prăbuşească şi să bea oricât vin sau tărie ducea, dar nu şi telefonul. Nu trebuia să existe nici defulare, nici o diminuare a terorii. Dimpotrivă, ea trebuia extinsă, amplificată, până la paralizia totală, până la teama de a ieşi din cameră ca să nu fie omorât. Se scurseră patruzeci şi şapte de secunde. Venise momentul.

— Alo? Vocea era încordată, cu răsuflarea tăiată.

— O să termin repede, spuse Jason calm în franceză. Rămâi unde te afli şi nu folosi telefonul. În exact opt minute voi bate la uşa ta, de două ori rapid, apoi o singură dată. Îmi deschizi numai mie, nimănui altcuiva. Mai ales nu vreunei femei de serviciu.

— Cine eşti dumneata?

— Un compatriot care trebuie să-ţi vorbească. Pentru propria ta siguranţă. Opt minute.

Bourne închise şi se întoarse la fotoliul său, numărând minutele şi calculând timpul necesar pentru a ajunge cu liftul de la un etaj la altul, cu numărul obişnuit de pasageri. Odată ajuns la etajul dorit, treizeci de secunde erau suficiente pentru a parcurge distanţa până la uşa oricăreia dintre camere. Trecură şase minute.

Jason se îndreptă spre un lift ale cărei numere iluminate indicau că el va fi următorul ce va coborî. Opt minute erau timpul ideal pentru a zdrobi un subiect; cinci erau prea puţine, nu îndeajuns de lungi pentru gradul potrivit de tensiune. Şase păreau mai bune, dar treceau prea repede. Pe când opt asigurau acele momente de nelinişte în plus, care anihilau rezistenţa subiectului. Planul nu era foarte limpede în mintea lui Bourne dar obiectivul era clar. Acesta era tot ce-i mai rămăsese şi instinctul luptătorului de comando îi spunea să-l urmeze. Delta Unu cunoştea spiritul oriental. Era neschimbat de secole. Discreţia valora zeci de mii de ţigări, dacă nu chiar un regat.

Se postă în faţa uşii cu numărul 1743 şi îşi privi ceasul. Exact opt minute. Bătu de trei ori, apoi bătu încă o dată. Uşa se deschise, iar Ardisson, şocat, rămase cu privirea pironită asupra lui..

— *C'est vous!*[22] strigă francezul, ducându-şi mâna la gură.

— *Soyez tranquille*[23], spuse Jason, păşind înăuntru şi închizând uşa după el. Trebuie să vorbim, continuă el în franceză. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat.

— Dumneata! Dumneata ai fost lângă mine în acel loc insuportabil. Am stat de vorbă! Mi-ai luat ecusonul! Dumneata ai fost cauza a tot ce s-a întâmplat!

— Ai pomenit de mine?

— N-am îndrăznit. Ar fi însemnat să recunosc că am făcut ceva ilegal – să-mi dau ecusonul altei persoane. Cine eşti? De ce te afli aici? Mi-ai pricinuit destule necazuri pentru o singură zi! Cred că ar fi cazul să părăseşti imediat această cameră, monsieur.

— Nu, până nu-mi spui exact ce s-a întâmplat. Este foarte important să aflu.

Bourne traversă camera şi se aşeză pe un scaun lângă o masă de lac roşu.

— Ei bine, pentru mine nu e atât de important să-ţi spun. N-ai nici un drept să intri aici, să te faci comod şi să-mi dai mie

[22] Dumneata! (lb. fr. – n. tr.).

[23] Păstrează-ţi calmul! (lb. fr. – n. tr.).

ordine.

— Mie îmi face impresia că am acest drept. Grupul nostru a fost grup privat, iar tu ai fost un intrus.

— Am fost repartizat acestui grup blestemat!

— Din ordinul cui?

— Din ordinul portarului sau cum dracu' vrei să-i spui – idiotului de la recepţia hotelului.

— Nu el. Deasupra lui. Cine a fost?

— De unde să ştiu? Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Ai părăsit grupul.

— Dumnezeule, iar dumneata ai fost acela care mi-a spus să o fac!

— Te testam.

— Mă… testai? Asta-i de necrezut!

— Ba să crezi, spuse Jason. Dacă îmi spui adevărul, nu ţi se va întâmpla nimic.

— Ce să mi se întâmple?

— Noi nu ucidem pe nevinovaţi, numai pe duşmani.

— Îi ucideţi… pe d*uşmani?*

Bourne căută sub haine, scoase arma de la brâu şi o puse pe masă.

— Acum, convinge-mă că nu ne eşti duşman. Ce s-a întâmplat după ce ai părăsit grupul?

Uluit, Ardisson dădu înapoi clătinându-se înspre perete, cu ochii larg deschişi, înspăimântaţi, aţintiţi asupra pistolului.

— Jur pe toţi sfinţii că ai greşit adresa, şopti el.

— Convinge-mă.

— De ce anume?

— De inocenţa ta. Ce s-a întâmplat?

— Eu… Jos în piaţă, începu francezul îngrozit, m-am gândit la ce mi-ai spus. Ceva groaznic se întâmplase înăuntrul mausoleului lui Mao şi chinezii susţineau că ar fi fost vorba de gangsteri străini şi de aceea oamenii vor fi interogaţi şi chiar reţinuţi – în special cineva ca mine, care nu făcea parte pe de-a-ntregul din grupul respectiv… Aşa că am fugit – ce mai, nu-mi puteam permite să mă pun într-o asemenea situaţie! Sunt în joc milioane de franci, jumătate din Singapore, profituri nemaipomenite implicate în industria ultra-modernă! Nu sunt un simplu afacerist, ci un reprezentantul unui *consorţiu!*

— Aşa deci, ai fugit, până când ai fost oprit de către oamenii legii, îl întrerupse, Jason, nerăbdător să treacă peste amănuntele

neesenţiale.

— Da! Vorbeau atât de repede încât nu înţelegeam un cuvânt din ce spuneau. A durat o oră ca să găsească pe cineva care să vorbească franţuzeşte!

— De ce nu le-ai spus pur şi simplu adevărul? Că făceai parte din grupul nostru.

— Pentru că tocmai fugisem de nenorocitul acela de grup şi-ţi dădusem dumitale ecusonul meu! Cum ar fi apărut toate astea în ochii acelor barbari, care văd în orice alb un criminal fascist?

— Chinezii nu sunt barbari, *monsieur,* spuse Bourne încet. Apoi, dintr-odată începu să ţipe: numai filosofia politică a guvernului lor este barbară! Lipsită de darul Atotputernicului Dumnezeu, dar binecuvântată de Satana!

— Poftim?

— Poate am să-ţi explic mai târziu, spuse Jason, cu glas calm din nou. Deci un oarecare care vorbeşte franceza soseşte în cele din urmă. Ce s-a întâmplat mai departe?

— I-am spus că ieşisem la plimbare – la sugestia dumitale, *monsieur.* Şi că mi-am adus aminte că trebuie să primesc un telefon de la Paris, de aceea mă grăbeam să ajung înapoi la hotel. Asta explica de ce fugeam.

— Destul de plauzibil.

— Nu şi pentru acel oarecare. A început să ţipe la mine, să mă insulte şi să insinueze cele mai îngrozitoare lucruri. Pentru numele lui Dumnezeu, mă întreb ce s-a întâmplat în mausoleu.

— S-a făcut treabă bună acolo, răspunse Bourne, cu ochii larg deschişi.

— Pardon?

— Poate îţi spun mai încolo. Deci tipul a fost abuziv?

— Foarte! Dar a întrecut măsura când a atacat casele de modă pariziene categorisindu-le drept industrie burgheză decadentă! Noi suntem, totuşi, cei ce plătesc bani pentru ţesăturile lor blestemate dar bineînţeles că ei nu trebuie să cunoască toate dedesubturile.

— Ce ai făcut apoi?

— Port cu mine o listă cu numele acelora cu care fac afaceri – unele destul de importante după câte am înţeles, de fapt aşa ar şi trebui să fie, având în vedere sumele puse în joc. Am insistat ca cineva să ia legătura cu ei şi am refuzat să răspund la orice alte întrebări până la sosirea lor. Ei bine, după alte două ceasuri au venit şi crede-mă, asta a schimbat radical lucrurile! Am fost

adus înapoi aici într-o limuzină – versiune chinezească, strâmtă al dracului pentru un om de înălţimea mea şi însoţit de patru persoane. Dar ce a fost mai rău, a fost anunţul că ultima noastră conferinţă va fi amânată din nou. Nu va avea loc mâine dimineaţă, ci seara. Ce fel de oră e asta pentru a discuta afaceri?

Ardisson se îndepărtă de lângă zid, respirând cu greutate şi cu o expresie rugătoare în priviri.

— Asta e tot ce poţi să-ţi spun, *monsieur.* Mai mult ca sigur că m-ai confundat. Nu sunt amestecat în nimic altceva decât în afacerile consorţiului meu.

— Ar trebui să fii! strigă Jason acuzator, ridicând din nou vocea. Să faci afaceri cu nelegiuiţii înseamnă să înjoseşti creaţia Domnului!

— Pardon?

— M-am lămurit, spuse cameleonul. Am făcut pur şi simplu o confuzie.

— O ce?

— Îţi voi spune eu ce s-a întâmplat în mausoleul lui Mao Tzedun. Noi am făcut-o. Noi am distrus Sicriul de cleştar ca şi trupul necredinciosului infam dinăuntru.

— Ce aţi făcut?

— Şi vom continua să îi distrugem pe inamicii lui Iisus oriunde îi vom găsi! Vom aduce mesajul Lui de dragoste înapoi, pretutindeni în lume, chiar dacă va trebui să ucidem şi ultimul păgân care gândeşte altfel! Va fi o lume a creştinilor, ori nu va mai fi deloc!

— Dar se mai poate negocia. Gândeşte-te la bani, la contribuţiile pe care le-aţi putea obţine.

— Nu de la Satana!

Bourne se ridică de pe scaun, apucă arma şi şi-o puse la loc la brâu, apoi îşi încheie haina şi trase de ea ca şi cum ar fi fost o tunică militară. Se apropie apoi de omul de afaceri disperat.

— Tu nu eşti inamicul, dar eşti pe aproape, *monsieur.* Portofelul şi actele, te rog, inclusiv numele acelora cu care faci afaceri.

— Bani… nu vrei?

— Nu acceptăm contribuţii. Nu avem nevoie de ele.

— Atunci de ce-mi iei actele?

— Pentru protecţia ta şi a noastră. Trebuie să verificăm dacă ai fost manipulat sau nu. Avem probe că în organizaţia noastră s-au infiltrat spioni. Totul îţi va fi înapoiat mâine.

— Trebuie să protestez…

— N-o face, izbucni cameleonul, căutând sub haină. Ai întrebat cine sunt, nu-i aşa? Suficient să-ţi spun că aşa cum duşmanii noştri angajează serviciile Armatelor Roşii, grupurilor de fanatici ai Ayatolahului şi ale grupării Baader-Meinhof sau ale O.E.P., noi, la rândul nostru, ne-am organizat propriile brigăzi. Noi nici nu ne ascundem, nici nu oferim cuiva ascunzătoare. Este o luptă până la moarte.

— Dumnezeule mare!

— Ne luptăm în numele Lui. Să nu părăseşti această cameră. Comandă-ţi mesele prin room service. Nu-ţi suna colegii sau omologii din Beijing. Cu alte cuvinte, capul la cutie şi roagă-te să iasă bine. De altfel, trebuie să-ţi spun, că dacă eu însumi am fost urmărit şi s-a aflat că am intrat în această cameră, vei dispărea pur şi simplu.

— De necrezut…! spuse Ardisson, cu ochii holbaţi şi tremurând din tot corpul.

— Portofelul şi actele, te rog.

*

* *

Prezentând actele lui Ardisson, inclusiv lista negociatorilor guvernamentali, Jason închirie o maşină în numele consorţiului pe care-l reprezenta acesta. Explică reprezentantului agenţiei „China International Travel Service” de pe strada Chaoyangman că citea şi vorbea deopotrivă chinezeşte şi că, de vreme ce maşina închiriată urma să fie condusă de către unul din demnitarii chinezi, nu avea nevoie de şofer. Agentul îl asigură că maşina se va afla în faţa hotelului la ora 19:00. Dacă totul se desfăşura aşa cum fusese programat, avea douăzeci şi patru de ore la dispoziţie pentru a se mişca liber prin Beijing, atât cât putea fi liber un turist occidental ajuns aici. Primele zece ore îi vor fi de ajuns pentru a-şi da seama dacă strategia lui născută din disperare îl va scoate din întuneric sau îi va arunca şi pe el şi pe Marie într-un abis. Delta Unu cunoştea însă spiritul oriental. De secole întregi, un lucru nu se schimbase. Discreţia valora zece mii de tigri, dacă nu chiar un regat.

Bourne se întoarse la hotel, trecând prin aglomeratul cartier comercial Wang Fu Jing, aflat înspre aripa stângă a hotelului. La numărul 255 se afla un magazin universal, de unde îşi cumpără îmbrăcămintea şi celelalte obiecte necesare. La numărul 261 găsi un magazin denumit Tuzhang Menshibu, ceea ce în

traducere liberă ar însemna Magazinul Pecetei Gravate, de unde achiziţionă cele mai bune rechizite de birou pe care le găsi. În cele din urmă de la Magazinul Artelor, de la numărul 265 din Wang Fu Jing, cumpără un creion cu tuş şi o hartă a Beijing-ului şi a împrejurimilor sale, precum şi o altă hartă cu şoselele ce duceau dinspre Beijing către oraşele din sud.

După ce ajunse înapoi la hotel cu cumpărăturile făcute, se retrase la o masă din holul hotelului şi-şi începu pregătirile. Primul lucru pe care-l făcu fu să scrie o scrisoare în chineză prin care-l scutea pe şoferul maşinii închiriate de absolut toate responsabilităţile după ce va fi predat automobilul turistului străin. O semnă cu numele unui general şi îi dădu statut de ordin. Apoi desfăcu harta şi încercui o mică zonă verde, aflată la periferia Beijing-ului în nord vest.

Rezervaţia de păsări Jing Shan.

Discreţia valora zece mii de tigri, dacă nu chiar un regat.

CAPITOLUL 25

Marie sări de pe scaun la ţârâitul strident al telefonului. Traversă camera în fugă, şchiopătând şi icnind de durere şi ridică receptorul.

— Da?

— Doamna Anstin, presupun.

— Mo?... Mo Panov! Slavă cerului!

Marie închise ochii cu recunoştinţă şi uşurare. Trecuseră aproape treizeci de ore de când vorbise cu Alexander Conklin, timp în care aşteptarea, tensiunea – şi mai presus de toate, neputinţa – o aduseseră în pragul panicii.

— Alex mi-a spus că o să te roage să vii cu el. Sper că vei fi de acord.

— Sper? Dar mai încape îndoială? Cum te simţi Marie?

— Simt că înnebunesc, Mo. Încerc să n-o fac dar simt că îmi pierd minţile!

— Chiar şi simplul fapt că nu ţi le-ai pierdut până acum e demn de toată admiraţia. Iar lupta ta pas cu pas, contra nebuniei e încă şi mai extraordinară. Însă nu cred că ai chef acum să asculţi o lecţie de psihologie de la mine. A fost doar un pretext pentru a-ţi auzi vocea.

— Şi pentru a afla dacă nu am ajuns între timp o epavă, spuse Marie calmă.

— Am trecut prin prea multe împreună pentru ca să mă folosesc acum de astfel de pretexte ieftine – şi pe urmă ştiu că nu mi-ar merge cu tine.

— Unde-i Alex?

— Vorbeşte la un telefon public lângă mine; el a fost cel care mi-a spus să te sun. După câte văd, ar vrea să vă vorbească în acelaşi timp şi cu tine şi cu individul cu care discută acum... Aşteaptă o secundă. Acum dă din cap. Da, următoarea persoană cu care veţi avea plăcerea să discutaţi... etc, etc.

— Marie?

— Alex? Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc că vii...

— Cum ar spune bărbatul tău, „nu avem timp pentru asta”, în ce erai îmbrăcată ultima dată când te-au văzut, cei care te urmăresc?

— În ce eram îmbrăcată?

— Da, atunci când ai reuşit să scapi de ei.

— Am scăpat de două ori. Ultima dată în cartierul Tuen Mun.

— Nu atunci, întrerupse Conklin. Au fost prea puţini şi confuzia a fost prea mare – dacă-mi aduc bine aminte cele spuse de tine. Atunci te-au zărit câţiva soldaţi din marina militară şi atât. Vreau să-mi spui cu ce erai îmbrăcată aici, în Hong Kong. De la această descriere vor începe investigaţiile, cea care le este proaspătă încă în minte. Ce purtai atunci?

— Să mă gândesc. La spital…

— Mai târziu, o întrerupse Alex. Mi-ai spus că ţi-ai schimbat hainele şi că ţi-ai cumpărat altele. Consulatul Canadian, apartamentul doamnei Staples. Îţi aduci aminte?

— Dumnezeule, cum oare reuşeşti tu să-ţi aduci aminte?

— Nu-i nici un mister în asta, îmi notez. Este unul din efectele secundare ale alcoolului. Grăbeşte-te, Marie. Numai în mare, spune-mi, ce aveai pe tine?

— O fustă plisată – da, o fustă gri plisată, asta era. Şi un fel de bluză bleu cu un guler înalt…

— Probabil că ai schimbat-o pe asta din urmă.

— Poftim?

— Nimic. Continuă!

— Ah, da. O pălărie cu boruri largi pentru a-mi acoperi pe cât posibil faţa.

— Bun!

— Şi o imitaţie de geantă Gucci, pe care o cumpărasem de pe stradă. A şi eram încălţată cu sandale, pentru a-mi mai scădea din înălţime.

— Eu te vreau înaltă. Rămânem la pantofi cu toc. E-n regulă, mulţumesc. Asta e tot de ceea ce aveam nevoie.

— Pentru ce, Alex? Ce vrei să faci?

— Mă joc de-a Simon Says. Ştiu că paşaportul meu a apărut pe computerele Departamentului de Stat şi cu mersul meu lin, atletic, până şi cei mai idioţi trântori de acolo mă pot depista la trecerea la vamă. Nu vor şti ce se întâmplă, însă cineva le da ordine, iar eu doresc să ştiu cine.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui.

— O să-ţi explic mai târziu. Rămâi unde eşti. Pornim spre tine imediat ce scăpăm de urmăritori. Însă trebuie să fim siguri cam scăpat, absolut siguri, aşa că s-ar putea să mai dureze aproximativ o oră.

— Şi Mo?

— Mo va veni cu mine. Dacă ne despărţim acum, în cel mai bun caz îl vor urmări, iar cel mai rău îl vor băga unde nu trebuie.

— Şi tu?

— Nu se vor atinge de mine, doar vor încerca să mă supravegheze îndeaproape.

— Eşti optimist.

— Sunt furios. Aceşti oameni nu au de unde să ştie ce acoperire am, ce instrucţiuni am lăsat şi ce aranjamente mi-am făcut. Pentru ei, în momentul de faţă, eu sunt o bombă umblătoare – mă rog, şchiopătândă – care le-ar putea da întreaga operaţiune peste cap, oricare ar fi ea.

— Ştiu că nu ai timp Alex, dar trebuie neapărat să-ţi spun ceva. Nu sunt sigură de ce. Însă trebuie. Cred că unul din lucrurile care te privesc şi care l-au rănit şi l-au înfuriat într-atât pe David a fost faptul că el consideră că tu erai cel mai bun în ce făceai. Uneori, după ce dădea pe gât câteva pahare sau când gândurile i-o luau razna, scutura cu tristeţe din cap, lovea furios cu pumnul de marginea mesei şi întreba: „De ce?” „De ce?” se întreba. „El e mult prea deştept pentru asta… e cel mai bun”.

— N-am fost un adversar pe măsura lui Delta. Nimeni n-a fost. Niciodată.

— Ba mie mi se pare că tu eşti.

— Ţi se pare, pentru că nu vin de unde vine el. Eu abia acum mă duc într-acolo. Dintr-un motiv mai bun decât oricând altădată în viaţa mea.

— Fii prudent, Alex.

— Spune-le lor să fie prudenţi.

Conklin închise şi Marie simţi lacrimi fierbinţi scurgându-i-se pe obraji.

Morris Panov şi Alex părăsiră magazinul din gara Kowloon şi se îndreptară către o scară rulantă ce cobora spre nivelul inferior la liniile 5 şi 6. Prietenul din Mo dorea din toată inima să urmeze instrucţiunile fostului său pacient, însă, psihiatrul din Panov nu rezistă să nu-şi dea cu părerea.

— Nu-i de mirare că toţi sunteţi nişte scrântiţi la cap, spuse el, ducând un urs panda de jucărie sub un braţ şi o revistă viu colorată în mână. Deci, să recapitulăm. Când ajungem jos, eu o iau la dreapta, ceea ce înseamnă linia şase şi după aia la stânga, către coada trenului, care probabil va sosi în câteva minute. E bine până aici?

— Da, răspunse Conklin, şonticăind alături, cu fruntea

brobonită de sudoare.

— Apoi aştept lângă ultimul stâlp, cu animalul ăsta împuţit sub braţ şi răsfoiesc această revistă pornografică oribilă, până când o femeie se apropie de mine.

— Iarăşi bine, spuse Alex de îndată ce păşiră amândoi pe scara rulantă. Ursul panda este un cadou perfect normal; e foarte iubit de occidentali. Gândeşte-te că e un dar pentru puştiul ei. Iar revista porno complexează semnalul de recunoaştere. Urşii panda şi pozele obscene cu femei goale nu se potrivesc de obicei.

— Dimpotrivă, ar putea fi o combinaţie freudiană prin excelenţă.

— Ţine-o minte pentru mai târziu. Numai acum, să faci cum ţi-am spus!

— Apropo de spus. Habar n-am ce trebuie să-i spun femeii.

— Încearcă şi tu ceva în felul „Încântat de cunoştinţă”, sau „Ce vă mai face băieţelul?” N-are importanţă. Dă-i ursul şi întoarce-te la scara rulantă cât poţi de repede. Fără să alergi însă.

Cei doi ajunseră pe peron şi Conklin atinse uşor cotul lui Panov; îndrumându-l pe doctor către dreapta.

— Ai să te descurci, bătrâne. Fă cum ţi-am spus şi apoi întoarce-te aici. O să fie bine.

— Asta e mai uşor de spus din postura în care mă aflu eu de obicei.

Panov înaintă către capătul peronului în timp ce trenul din Lo Wu îşi făcea apariţia zgomotos în gară. Se postă lângă ultimul stâlp şi, pe când sutele de pasageri se revărsau pe uşile trenului, doctorul cuprinse cu stângăcie ursul panda sub braţ şi-şi ridică revista în dreptul nasului. Când momentul mult aşteptat sosi, aproape că leşină.

— Tu trebuie să fii Harold! exclamă o voce piţigăiată, în falset şi o persoană înaltă, cu faţa puternic machiată acoperită cu borurile largi ale unei pălării moi şi îmbrăcată într-o fustă gri, plisată, îi atinse părul. Te recunosc dintr-o mie!

— Încântat de cunoştinţă. Ce vă mai face băieţelul? Morris abia mai putea scoate o vorbă.

— Cum o mai duce Alex? contraatacă vocea brusc masculină, mai încet însă. Îi datorez mult şi eu îmi plătesc întotdeauna datoriile, însă asta-i nebunie curată! Mai e cu toţi boii acasă?

— Nu ştiu care dintre voi poate spune astă, spuse psihiatrul uimit.

— Hai repede, zise ciudata apariţie. Se apropie. Dă-mi ursul iar când o rup la fugă, tu dispari în mulţime şi te cari de aici! Dă-mi-l!

Panov făcu aşa cum i se spusese, conştient de faptul că mai mulţi bărbaţi îşi făceau loc printre grupurile răzleţe de pasageri şi se apropiau de ei. Deodată bărbatul strident machiat şi îmbrăcat în femeie se dădu pe după stâlp şi apăru pe partea opusă. Îşi aruncă pantofii cu toc înalt, ocoli stâlpul încă o dată şi, ca un atacant scăpat de adversari, se îndreptă în fugă spre cel mai apropiat tren depăşind un chinez care încercase să pună mâna pe el şi amestecându-se printre trupurile îmbrâncite şi feţele surprinse ale mulţimii. În urma lui, alţii preluară urmărirea, împiedicaţi de pasagerii din ce în ce mai nervoşi, care începuseră să facă uz de serviete şi genţi pentru a se apăra de asalturile neaşteptate. Într-un fel sau altul, în mijlocul mulţimii dezlănţuite, ursul panda ajunse în braţele unei europence înalte ce ţinea în mână un program al trenurilor, împăturit. Femeia fu imediat înşfăcată de doi chinezi bine îmbrăcaţi şi începu să ţipe; aceştia o priviră, îşi strigară ceva în limba lor şi îşi continuară goana.

Morris Panov procedă din nou aşa cum fusese instruit: se amestecă imediat în mulţimea care circula pe partea opusă a peronului şi se îndreptă cu paşi repezi de-a lungul liniei cinci către scara rulantă, unde se formase un rând. Rândul era dar nici urmă de Alex Conklin! Înăbuşindu-şi panica, Mo încetini pasul fără să se oprească privind în jur şi scrutând mulţimea de pe peron şi pe cei ce se urcau pe scara rulantă. Ce se întâmplase? Unde dispăruse agentul C.I.A?

— Mo!

Panov se răsuci brusc spre stânga; strigătul fusese deopotrivă o uşurare şi un avertisment. Conklin ieşise pe jumătate de după un stâlp aflat la zece metri în spatele scării rulante. Din semnele precipitate pe care le făcea, reieşea clar că trebuia să rămână pe loc şi că Mo va fi cel care să se îndrepte spre el dar încet şi cu atenţie. Panov îşi luă aerul unui om care, agasat, aştepta ca mulţimea să se rărească înainte de a urca pe scara rulantă. Ar fi vrut să fumeze sau cel puţin să nu fi aruncat revista pornografică pe calea ferată; oricare dintre ele i-ar fi dat ceva de făcut. În lipsă de altceva îşi strânse mâinile la spate şi îşi continuă drumul nepăsător de-a lungul zonei libere a peronului, privind scurt împrejurul său de două ori şi uitându-se încruntat în direcţia cozii de la scară. Ajunse în dreptul stâlpului de susţinere se strecură în

spatele lui şi rămase brusc fără grai.

La picioarele lui Conklin zăcea întins un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat într-un trenci. Vârful piciorului de lemn al lui Conklin îi stătea înfipt în spinare.

— Vreau să ţi-l prezint pe Matthew Richards, doctore. Matt este un vechi prieten de-al meu, din perioada războiului din Vietnam, unde ne-am cunoscut. Fireşte era ceva mai tânăr atunci şi mult mai agil. Dar ce-i drept, cu toţi am cam îmbătrânit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, lasă-mă să mă ridic! spuse bărbatul pe nume Richards, scuturând din cap atât cât îi permitea poziţia ingrată în care se afla. Mă doare capul îngrozitor! Cu ce m-ai lovit. Cu o rangă?

— Nu, Matt. Cu pantoful din piciorul meu inexistent. Destul de greu nu-i aşa? Dar săracul are de dus atâta greutate. Cât despre a te lăsa să te ridici în picioare, ştii prea bine că nu se poate până nu-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Pe toţi dracii, ţi-am răspuns la toate! Sunt un simplu agent nu şef de ambasadă. Am urmat doar ordinul Washington-ului, care cerea punerea ta sub supraveghere. Apoi Departamentul de Stat a mai trimis unul pe care nu l-am văzut!

— Ţi-am mai spus, găsesc toate astea greu de crezut. Aveţi o echipă mică aici; fiecare din voi ştie orice amănunt. Fii rezonabil, Matt, ne cunoaştem de multă vreme. Ce spunea ordinul de la Departamentul de Stat?

— Nu ştiu. Era exclusiv pentru ochii ălui bătrân!

— Adică ai şefului ambasadei, doctore, îi explică Conklin lui Panov. Ăsta e cel mai vechi şiretlic din toate câte ştiu: Ce mă întrebaţi pe mine? Duceţi-vă la ăl bătrân! Şi aşa, toată lumea scapă cu faţa curată, deoarece nimeni nu doreşte să-l deranjeze pe şeful cel mare. Vezi tu; Mo, acesta are un telefon direct cu Langley[24] şi în funcţie de cine e acolo sus, Langley are fir direct cu Casa Albă! Treaba este foarte politizată şi trebuie să-ţi mai spun că are foarte puţin de-a face cu serviciile de informaţii.

— Foarte interesant, spuse Panov; privind la omul întins pe jos, neştiind ce altceva să spună şi fericit că peronul era acum practic gol, iar stâlpul unde se aflau era cufundat în umbră.

— Nu e nici un şiretlic! ţipă Richards, zbătându-se sub greutatea ghetei lui Conklin. Fir-ar să fie, îţi spun adevărul curat! Ies la pensie în februarie! De ce aş vrea bătaie de cap din partea ta sau a oricui altcuiva de la sediul central?

[24] Cartierul general al C.I.A., (n. tr.).

— Of, Matt, săracul de tine, n-ai fost niciodată cel mai bun, sau cel mai luminat. Tocmai ţi-ai dat răspunsul la întrebare. La fel ca mine vrei să-ţi mănânci pensia liniştit şi nu mai vrei bătaie de cap. Acum revenind, ai spus deci că s-a primit ordin să fiu supravegheat, iar tu nu vrei să încurci o acţiune ordonată de Departamentul de Stat. În regulă, bătrâne, o să fac atunci un raport de evaluare asupra ta care va face să fii transferat direct în America Centrală la demolări, unde vei rămâne până ieşi la pensie… dacă rezişti.

— Termină dracului cu prostiile!

— Închipuieşte-ţi, să fii imobilizat, în spatele unui stâlp de un biet infirm. Probabil îţi vor da să minezi singur câteva porturi.

— Nu ştiu mai mult!

— Cine sunt chinezii?

— Nu…

— Nu sunt de la poliţie, deci cine sunt?

— Din partea guvernului.

— Ce secţie? Trebuiau să-ţi fi spus – şeful însuşi a făcut-o. Nu s-ar fi putut aştepta să lucrezi orbeşte.

— Dar exact asta suntem – nişte orbi! Singurul lucru pe care ni l-au spus a fost că sunt autorizaţi de foarte de sus. Ce dracu’ le puteam face? Să le cerem actele?

— Prin urmare, nimeni nu este de vină deoarece nimeni nu ştie nimic.

— Şeful ambasadei este de vină. Am lăsat toţi răspunderea asupra lui.

— Aa, desigur, responsabilitatea numai la nivelul cel mai înalt. „Am urmat doar ordinele primite, Herr General.” Şi fireşte că Herr General nu ştie nimic, deoarece şi el urmează la rându-i nişte ordine.

Alex se opri, mijindu-şi ochii.

— Am auzit de un tip înalt şi solid, un fel de Paul Bunyan chinez.

Conklin se opri. Richards tresări.

— Despre cine este vorba, Matt?

— Nu ştiu… sigur.

— Cine?

— L-am văzut doar şi gata. E greu să nu-l observi.

— Dar asta nu-i tot. Deoarece este greu să nu-l observi şi ţinând cont de locurile privilegiate unde l-ai întâlnit, nu se poate să nu fi pus câteva întrebări în legătură cu el. Ce ai aflat?

— Să fim serioşi, Alex! Numai bârfe nimic concret.

— Dar mie îmi plac bârfele la nebunie. Ciripeşte, Matt, sau obiectul greoi şi obscen care-mi ţine loc de picior s-ar putea să-ţi storcească mutra. Vezi tu, nu reuşesc întotdeauna să-l controlez; are şi el o minte a lui şi văd că nu te place deloc. Poate fi foarte neprietenos, chiar şi cu mine. Cu un efort Conklin îşi ridică proteza şi îl izbi pe Richards între omoplaţi.

— Iisuse! Îmi zdrobeşti spinarea!

— Nu, eu aş crede că vrea să-ţi zdrobească mai degrabă faţa. Cine este tipul, Matt? Strâmbându-se din nou de durere, Alex îşi ridică piciorul şi îl coborî de data aceasta la baza craniului agentului C.I.A.

— Bine! Cum ţi-am spus, nu pot să jur că e adevărat dar am auzit că e cineva sus pus din Crown CI.

— Crown CI, îi explică Conklin lui Morris Panov, înseamnă Serviciul Britanic de Contraspionaj aici, pe teritoriul Hong-Kong-ului. Este o sucursală a lui MI6, ceea ce înseamnă că primeşte ordine direct de la Londra.

— Foarte edificator, spuse psihiatrul, la fel de zăpăcit pe cât era de îngrozit.

— Foarte, aprobă Alex. Vrei să-mi cedezi cravata dumitale, doctore? întrebă Conklin în timp ce şi-o desfăcea pe a sa. Am nevoie şi de a ta Matt.

Două minute mai târziu, agentul Richards zăcea în spatele stâlpului de susţinere, cu mâinile şi picioarele legate iar gura astupată cu un căluş strâns înnodat. Totul cu ajutorul celor trei cravate.

— Terenul este liber, spuse Alex, cercetând ce mai rămăsese din mulţimea aflată dincolo de stâlp. S-au dus toţi buluc după momeala noastră, care acum ar trebui să se afle la jumătatea drumului către Malaezia.

— Cine era aia – sau ăla? Pentru că sunt sigur că nu a fost o femeie.

— Nu vreau să fac nici o discriminare între sexe; însă cred că o femeie n-ar fi putut să iasă cu faţa curată din treaba asta. Tipul în schimb a reuşit şi i-a luat pe toţi cu el – adică, după el. Hai să mergem. Avem drum liber.

— Dar cine este individul? insistă Panov; în timp ce înconjurau stâlpul îndreptându-se spre scara rulantă şi spre cei câţiva pasageri rămaşi.

— Narcotice?

— Nu s-ar atinge de ele nici mort. Timpul lucrează cu aur furat şi cu bijuterii şi operează în Hong Kong, Macao şi Singapore. Din câte ştiu, totul a început cu câţiva ani în urmă. I-au retras toate medaliile sportive pe motiv de comportament social necorespunzător. Pozase pentru nişte reviste dubioase pe vremea când era la colegiu şi avea nevoie de bani. Mai târziu, datorită unui editor cu o etică profesională cât un câine vagabond, fotografiile au ieşit la suprafaţă distrugându-i cariera şi ruinându-l.

— Revista pe care am aruncat-o! exclamă Mo păşind pe scara rulantă.

— Ceva în genul ei, presupun.

— Ce fel de medalii?

— Jocurile Olimpice din 1976. Atletism: specialitatea lui erau probele de obstacole.

Mut de uimire, Panov îl privea pe Alexander Conklin în timp ce urcau odată cu scara rulantă, apropiindu-se de ieşire. Un grup de măturători cu nişte mături enorme pe umeri îşi făcură apariţia pe scara rulantă opusă, ce cobora înspre peron. Alex întoarse capul către ei, pocni din degete şi cu arătătorul întins, străpunse aerul indicând uşile de ieşire de deasupra. Mesajul era limpede. În câteva secunde un agent C.I.A. legat va fi găsit în spatele unui stâlp de susţinere.

*

* *

— Acesta trebuie să fie individul căruia i se spune maiorul, spuse Marie, instalată în scaunul din faţa lui Conklin în timp ce Morris Panov, îngenunchiat lângă ea, îi examina piciorul stâng. Au! Se plânse ea, retrăgându-şi piciorul rănit. Iartă-mă, Mo.

— Nu-i nimic, răspunse doctorul. Ai o julitură urâtă între al doilea şi al treilea metatarsian, trebuie să te fi lovit rău de tot.

— De câteva ori. Te pricepi şi la picioare rupte?

— Drept să-ţi spun, acum mă simt mai stăpân ca ortoped decât ca doctor psihiatru. Oamenii de felul vostru trăiesc într-o lume care i-ar arunca pe cei ca mine înapoi în evul mediu (nu că n-am fi încă acolo, cei mai mulţi dintre noi; doar că folosim vorbe mai frumoase).

Panov privi în sus la Marie oprindu-se asupra părului ei puternic vopsit cenuşiu, care-i dădea o înfăţişare severă.

— Aţi beneficiat de un tratament medical bun, doamnă „fostă – roşcată”. Cu excepţia părului. Arată groaznic.

— Ba e nemaipomenit, îl contrazise Conklin.

— Ce ştii tu? Tu mi-ai fost pacient – Mo îşi întoarse privirea spre piciorul Mariei – o să dureze câtva timp până să se refacă julitura. Mai târziu am să încerc să fac rost de ceva ca să-ţi schimb bandajul.

Panov se sculă şi-şi trase un scaun cu spătar drept de lângă măsuţa mică de scris.

— Locuieşti aici, deci? întrebă Marie.

— Pe acelaşi palier, spuse Alex. N-am putut să obţin nici una din camerele vecine.

— Dar mă mir cum ai reuşit să faci chiar şi asta.

— Banii. Acesta-i Hong-Kong-ul. Cine pleacă la plimbare... îşi pierde camera. Dar să ne întoarcem la maior.

— Numele lui este Lin Wenzu. Catherine Staples mi-a spus că individul lucrează pentru serviciul de spionaj britanic şi vorbeşte englezeşte cu accent britanic.

— Era sigură de asta?

— Foarte sigură. Mi-a spus că este considerat cel mai bun agent secret al serviciilor de spionaj din Hong-Kong incluzând KGB-ul şi C.I.A.

Înţeleg foarte bine. Doar îl cheamă Wenzu, nu Ivanovici sau Joe Smith. Un băştinaş talentat este trimis în Anglia, unde este educat şi antrenat şi apoi adus înapoi pentru a ocupa o poziţie cu responsabilităţi în guvern. Politică colonială tipică, în special în sfera legii şi securităţii teritoriale.

— Din punct de vedere psihologic, adaugă Panov, aşezându-se, provoacă mai puţine resentimente şi se stabilise noi relaţii cu comunitatea străină guvernată.

— Înţeleg, spuse Alex dând din cap, dar lipseşte ceva, piesele nu se potrivesc. Una este pentru Londra să lase cale liberă unei operaţiuni secrete a Washington-ului şi, din câte am aflat, acesta este adevărul oricât de ciudat ar părea – şi alta este pentru MI6 să-şi împrumute oameni din teritoriu, într-o colonie încă guvernată de Imperiul Britanic.

— De ce? întreabă Panov.

— Din mai multe motive. Primul este că englezii nu au încredere în noi – a, aceasta nu fiindcă ne-ar pune la îndoială intenţiile, doar capacitatea intelectuală. În unele privinţe au dreptate iar în altele se înşeală amarnic, însă aceasta este părerea lor. Al doilea motiv: de ce să rişte să-şi expună propriul personal numai de dragul deciziilor luate de către un american

fără experienţă în această strategie bazată pe secret deplin? Aceasta este problema, iar Londra ar respinge-o pe loc.

— Presupun că te referi la McAllister, spuse Marie.

— Am făcut unele cercetări şi vă pot spune că el este ori cel mai puternic ori cel mai slab în acest scenariu blestemat. Eu aş spune că e cel din urmă. Pentru că nu e decât un creier – rece şi imparţial. E un fel de McNamara înainte de a fi convertit la agnosticism.

— Termină cu idioţeniile, spuse Mo Panov. Spune ceea ce ai de spus serios, nu în bătaie de joc. Lasă asta în seama mea.

— Vreau să spun, doctore, că Edward Newington McAllister e un iepure fricos. La primul semn de conflict sau prima neregulă, ciuleşte urechile şi o rupe la fugă. Nu contest faptul că este un analist adevărat şi încă unul dintre cei mai buni. Însă nu este omul potrivit pentru acest gen de acţiuni şi în nici un caz cel care să pregătească strategia unei asemenea operaţiuni secrete însemnate. Ar fi luat în râs de către toţi, crede-mă.

— Dar a fost teribil de convingător cu David şi cu mine, interveni Marie.

— I s-a dat dinainte scenariul. „Pregăteşte-l pe subiect”, i s-a spus... încearcă să închegi o naraţiune întortocheată, care să devină clară subiectului în mod gradat, odată ce v-a îndeplini primele etape ale scenariului, care v-a fi nevoit să le înceapă deoarece tu nu te vei mai afla lângă el.

— Şi cine i-a scris scenariul? întrebă Panov.

— Aş dori să ştiu şi eu. Nimeni dintre cei cu care am luat legătura la Washington nu ştie şi am discutat cu persoane care ar fi trebuit să fie la curent. Nu minţeau – după toţi aceşti ani pot să sesizez şi cea mai mică ezitare în vocea unui om. Chestiunea este aşa de bine acoperită şi plină cu atât de multe contradicţii încât face ca operaţiunea Treadstone 71 să pară prin comparaţie efortul unor amatori – ceea ce n-a fost.

— Catherine mi-a spus ceva, întrerupse Marie. Nu ştiu dacă v-a folosi la ceva sau nu, dar mi-a rămas în minte. A zis că cineva important a sosit cu avionul în Hong Kong – un „om de stat” cum l-a numit ea şi care este „mai mult decât un simplu diplomat” sau cam aşa ceva. Ea credea că ar putea avea vreo legătură cu tot ceea ce s-a întâmplat până acum.

— Care e numele persoanei?

— Nu mi-a spus niciodată. Mai târziu, când l-am văzut pe McAllister jos în stradă stând alături de ea am presupus că el era

persoana în chestiune. Dar poate că nu era el. Analistul pe care tocmai l-ai descris şi omul agitat pe care l-am cunoscut eu şi care a stat de vorbă cu David şi cu mine nu e un diplomat şi cu atât mai puţin un om de stat. Trebuie să fie vorba de altcineva.

— Când ţi-a pomenit Catherine despre el? întrebă Conklin.

— Cu trei zile în urmă, când m-a ascuns în apartamentul ei din Hong Kong.

— Înainte să te ducă la Tuen-Mun?

Alex se aplecă uşor în faţă.

— Da.

— Şi nu a mai menţionat nici o dată nimic în legătură cu el?

— Nu, iar când am întrebat-o mi-a spus că nu are rost să sperăm la prea mult. Trebuia să mai cerceteze, acesta a fost modul în care s-a exprimat.

— Şi ai acceptat explicaţia?

— Da, am acceptat-o, pentru că la vremea aceea credeam că am înţeles. Nu aveam deci nici un motiv să mă îndoiesc de ea. Ajutându-mă, îşi asuma un risc atât pe plan profesional cât şi pe cel personal. M-a crezut pe cuvânt, fără să ceară vreun sfat celor de la consulat ceea ce alţii ar fi făcut pur şi simplu pentru a avea o acoperire. Ai folosit nu demult cuvântul „ciudat”, Alex. Ei bine, trebuie să recunosc că ceea ce i-am povestit eu ei era atât de ciudat încât a părut probabil scandalos – inclusiv reţeaua întreagă de minciuni de la Departamentul de Stat, gărzile C.I.A. Dispărute şi bănuielile care ajungeau până la nivelul guvernului. Mulţi în locul ei nu numai că ar fi dat înapoi, dar şi-ar fi asigurat în plus şi o acoperire personală.

— Recunoşti totuşi, spuse Conklin cu blândeţe, că femeia deţine informaţii pe care aveai tot dreptul să le afli. Doamne, după toate prin câte ai trecut împreună cu David…

— Greşeşti, Alex, îl întrerupse Marie moale. Ţi-am spus că am crezut că o înţelesesem, dar încă n-am terminat. Cel mai crud lucru pe care-l poţi face unui om aflat permanent în tensiune, este să-i dai o speranţă care se dovedeşte apoi a fi falsă. Când vine lovitura, lovitura insuportabilă. Crede-mă, doar mi-am petrecut mai mult de un an din viaţă alături de un om care căuta cu disperare răspunsuri la întrebările care-l chinuiau. A găsit în cele din urmă doar câteva, dar cele care s-au dovedit a fi false aproape că l-au distrus. Speranţele spulberate nu sunt o glumă pentru acela care crede în ele.

— Are dreptate, spuse Panov, încuviinţând din cap, cu ochii la

Conklin. Cred că ştii şi tu asta, nu-i aşa?

— Nu se mai poate întoarce nimic înapoi, răspunse Alex, ridicând din umeri şi uitându-se la ceas. În orice caz, acum e timpul să ne ocupăm de Catherine Staples.

— Va fi în mod sigur păzită şi supravegheată îndeaproape! Marie era cea care stătea acum aplecată în scaun cu o expresie îngrijorată şi ochi întrebători.

— Îşi vor da seama că aţi venit aici din cauza mea şi m-aţi contactat iar eu v-am spus tot ce ştiam despre ea. Astfel, vor şti că o s-o urmăriţi şi vă vor aştepta. Dacă au fost în stare să facă tot ce au făcut până acum, ar putea să vă omoare pe amândoi!

— Nu, nu vor fi în stare, spuse Conklin, sculându-se şi îndreptându-se şchiopătând spre telefonul de lângă pat. Nu au experienţa noastră, adăugă el simplu.

*

* *

— Eşti nebun de legat! şopti Matthew Richards de la volanul unei maşini sport parcate vis-a-vis de apartamentul lui Catherine Staples.

— Nu eşti prea recunoscător, Matt, spuse Alex, aşezat în umbră alături de omul C.I.A.-ului, iar eu nu numai că nu ţi-am trimis raportul ăla de evaluare, dar te-am mai şi lăsat să mă ţii sub supraveghere. Mulţumeşte-mi, nu mă insulta.

— Rahat!

— Ce le-ai spus celor de la birou?

— C-am fost atacat, pentru numele lui Dumnezeu. Ce altceva?

— De câţi?

— Cel puţin cinci puşlamale adolescente. *Zhongguo ren.*

— Şi că, dacă te-ai fi luat la bătaie cu ei, ai fi făcut gălăgie şi te-aş fi putut zări.

— Ai reprodus cât se poate de exact, aprobă Richards calm.

— Şi când te-am sunat, bineînţeles, ai spus că e unul din informatorii tăi, care văzuse un bărbat alb care şchiopăta.

— Exact.

— S-ar putea chiar să te şi avanseze pe chestia asta.

— Nu vreau decât să mă laşi în pace.

— O să treacă.

— Dar nu aşa.

— Deci bătrânul Havilland însuşi a aterizat în oraş.

— Informaţia asta n-ai obţinut-o de la mine! A scris în ziar.

— Casa conspirativă din Victoria Peak n-a fost menţionată în

ziare, Matt.

— Dă-o-ncolo, am făcut un târg. Te porţi frumos cu mine, mă port frumos cu tine. Nu faci raportul despre cum am fost doborât la pământ de o gheată fără picior în ea şi îţi dau o adresă. În orice caz, o să neg tot. Puteai s-o afli din Garden Road. Tot consulatul ştie, datorită unui soldat cu gura mare, din infanteria marină.

— Havilland, gândi Alex cu voce tare. Se potriveşte. Se are bine cu englezii, ba şi vorbeşte ca ei... Mda, trebuia să-i fi recunoscut vocea!

— Ce voce? întrebă încremenit Richards.

— Când am vorbit la telefon. O altă pagină din scenariu. Era Havilland! Nu putea lăsa pe nimeni altcineva s-o facă! „Am pierdut-o”! Of, Doamne şi eu m-am lăsat dus de nas!

— Ce ai făcut?

— Las-o baltă.

— Cu plăcere.

Un automobil încetini, după care se opri pe partea cealaltă a străzii, în faţa apartamentului lui Catherine Staples. O femeie coborî pe uşa din spate. Zărind-o în lumina felinarelor, Conklin pricepu imediat cine este. Catherine Staples. Femeia făcu un semn din cap către şofer, se întoarse şi traversă trotuarul către uşile de sticlă groasă ale intrării în bloc.

Huruitul unui motor sparse liniştea străzii, venind din direcţia parcului. O limuzină imensă, neagră, apăru din spatele lor şi frână aproape de maşina din care coborâse Catherine Staples. Focuri repetate izbucniră din interiorul celui de-al doilea automobil. Ferestrele maşinii parcate zburară în cioburi, odată cu capul şoferului. Sticla se împrăştie pretutindeni, pe stradă şi pe trotuar. Uşile casei, se fărâmiţară în mii de cioburi împroşcate cu sânge, în timp ce trupul Catherinei Staples era ţintuit în intrare de rafala de gloanţe.

Apoi anvelopele scrâşniră şi limuzina neagră dispăru în viteză în întunericul străzii, lăsând în urma sa măcelul, sânge şi carne sfâşiată pretutindeni.

— Doamne, Dumnezeule! strigă îngrozit omul C.I.A.-ului.

— Hai de aici, îi ordonă Conklin.

— Unde? Pentru numele lui Dumnezeu, unde?

— Victoria Peak.

— Ai înnebunit?

— Nu eu, altcineva a înnebunit. Un snob cu sânge albastru,

care face numai tâmpenii. Şi vreau să fiu eu cel care i-o spune. Mişcă!

CAPITOLUL 26

Bourne opri limuzina neagră pe partea părăsită, cufundată în întuneric a şoselei, sub şirul de copaci de pe margine. Conform hărţii, trecuse de Poarta Estică a Palatului de Vară – în realitate câteva vile vechi imperiale, ridicate în mijlocul unui peisaj rural dominat de un lac cunoscut sub numele de Kunming. Urmase linia ţărmului nordic până când luminile colorate ale vastului domeniu ce aparţinuse cândva împăraţilor Chinei se stinseră, lăsând loc întunericului şoselei. Stinse farurile maşini, se dădu jos şi se îndreptă cu rucsacul în spate către şirul de arbori aliniaţi de-a lungul şoselei, unde-şi înfipse un călcâi în pământ. Solul era moale, ceea ce-i făcea sarcina mai uşoară, deoarece pericolul ca maşina închiriată să-i fie percheziţionată era real. Scotoci în rucsac şi scoase o pereche de mănuşi groase şi un cuţit de vânătoare, cu lamă lungă. Îngenunche şi săpă o groapă destul de adâncă pentru a ascunde în ea rucsacul; lăsă partea de sus a acestuia deschisă, apoi apucă cuţitul şi făcu o crestătură în trunchiul celui mai apropiat copac pentru a scoate la iveală lemnul alb de dedesubtul scoarţei. Băgă la loc în rucsac cuţitul şi mănuşile şi-l îndesă în groapă, după care îl acoperi cu pământ. Se întoarse la maşină, verifică kilometrajul şi porni motorul. Dacă harta era la fel de exactă în evaluarea distanţelor ca şi în descrierea zonelor interzise ale Beijing-ului şi ale împrejurimilor sale, atunci intrarea în Rezervaţia de păsări Jing Shan trebuia să fie la mai puţin de un kilometru şi jumătate de curba domoală ce se găsea în faţă.

Harta se dovedi exactă. Două reflectoare luminau metalul verde şi lucios al porţii, dedesuptul panourilor uriaşe ce înfăţişau păsări viu colorate. Poarta era închisă. La dreapta, într-o gheretă mică din sticlă, stătea un paznic. La vederea maşinii lui Jason, sări şi ieşi din gheretă în goană. Era greu de spus dacă haina şi pantalonii erau uniformă sau nu; părea să nu aibă vreo armă.

Bourne înainta cu limuzina până la câţiva metri de poartă şi se apropie de chinezul din spatele ei, surprins să vadă că acesta părea să fie un om în jur de cincizeci – şaizeci de ani.

— *Bei tong, bei tong!* începu Jason înainte ca paznicul să poată spune ceva, scuzându-se pentru că-l deranjase. Sunt într-o situaţie îngrozitoare, continuă el rapid, scoţând din buzunar lista

negociatorilor, luată de la francez şi pe care o purta cu el. Trebuia să sosesc aici acum trei ore şi jumătate, dar maşina pe care o aşteptam nu a sosit şi nu am putut lua legătura cu ministrul – alese de pe listă numele unui ministru al textilelor – Wang Xu. Şi sunt convins că şi dânsul era la fel de nervos ca şi mine!

— Vorbiţi limba noastră, spuse bărbatul uimit. Şi aveţi maşină fără şofer!

— Datorită ministrului. Am venit la Beijing de multe ori. Trebuia să cinăm împreună.

— Este închis totul aici, iar prin împrejurimi nu există nici un restaurant.

— A lăsat vreun mesaj pentru mine?

— Nimeni nu lasă nimic aici cu excepţia obiectelor pierdute. Am un binoclu japonez foarte drăguţ, vi l-aş putea vinde ieftin.

Avea noroc. În spatele porţii, la aproximativ douăzeci şi cinci de metri, Bourne zări un bărbat ascuns în umbra unui copac înalt. Purta o tunică Lungă, cu patru nasturi – un ofiţer. La brâu avea o centură groasă cu un toc. Un pistol.

— Îmi pare rău, nu am nevoie de binoclu.

— Un viitor cadou, poate?

— Am puţini prieteni iar copiii nu fac altceva decât să mă jecmănească.

— Sunteţi un om necăjit. În lumea asta nu există nimic altceva decât copii şi prieteni – şi spiritele, bineînţeles.

— Acum, nu vreau decât să-l găsesc pe ministru. Discutăm de milioane de renminbi!

— Binoclul nu face decât câţiva yeni.

— În regulă! Cât?

— Cincizeci.

— Adu-mi-l repede, spuse cameleonul nerăbdător, căutând în buzunar, lăsând privirea să-i rătăcească dincolo de gardul verde, în timp ce paznicul se îndrepta în fugă către ghereta sa. Ofiţerul chinez se retrăsese mai adânc în umbră, dar privea încă în direcţia porţii. Jason îşi simţi din nou bătăile din piept ca un zgomot provocat de nişte tobe mari – aşa cum deseori simţise în vremurile Meduzei! Descoperise un truc, dibuise o strategie. Delta cunoştea mentalitatea orientală. Discreţia! Silueta singuratică nu o confirma, desigur, dar nici nu o infirma.

— Uitaţi-vă la el ce frumos este! exclamă paznicul alergând înapoi către gard şi întinzându-i binoclul. O sută de yeni.

— Ai spus cincizeci!

— Nu observasem lentilele. De calitate superioară. Daţi-mi banii şi vi-l arunc pe deasupra porţii.

— Foarte bine, spuse Bourne, gata să strecoare banii prin ochiurile plasei gardului. Însă cu o condiţie, pungaşule. Dacă, din întâmplare, eşti întrebat ceva despre mine, nu vreau să am bătaie de cap.

— Să fiu întrebat? Ce prostie! Nu mai e nimeni aici în afară de mine.

Delta avusese dreptate.

— Totuşi în caz că eşti întrebat, insist să spui adevărul! Sunt un om de afaceri francez şi-l caut urgent pe acest ministru din industria uşoară. Am întârziat deoarece maşina care trebuia să mă aducă a avut o întârziere impardonabilă. Nu doresc să am bătaie de cap!

— Cum spuneţi. Banii, vă rog.

Jason strecură bacnotele prin gard; paznicul le înşfăcă şi aruncă binoclul pe deasupra porţii. Bourne îl prinse şi privi rugător înspre chinez.

— Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce ministrul?

— Da şi chiar vroiam să vă spun fără să-mi plătiţi nimic în plus pentru asta. Persoane importante ca dumneavoastră şi ca dânsul vor cina împreună la casa de dineuri Ting Li Guan. Este frecventată în special de străini bogaţi şi persoane care deţin puterea în guvernul nostru binecuvântat.

— Unde este?

— În Palatul de Vară. Aţi trecut pe lângă el când aţi venit pe şosea. Mergeţi înapoi cam cincisprezece, douăzeci de kilometri şi veţi vedea poarta Dong An Men. Intraţi şi veţi fi condus imediat, însă acolo trebuie să vă prezentaţi actele, domnule. Călătoriţi într-o manieră foarte neobişnuită.

— Mulţumesc! strigă Jason, alergând înspre maşină. Vive la France!

— Ce frumos, spuse paznicul dând din umeri şi îndreptându-se înapoi spre postul său, numărându-şi banii.

*

* *

Ofiţerul înainta calm către ghereta portarului şi bătu în geam. Surprins, paznicul de noapte sări de pe scaunul său şi deschise uşa.

— OF domnule, m-aţi speriat! Văd că aţi rămas încuiat pe

dinăuntru. Ce întâmplare nefericită. Vă deschid poarta imediat!

— Cine era domnul acela? întrebă ofiţerul liniştit.

— Un străin, domnule. Un om de afaceri francez, tare nefericit. Din câte am înţeles, trebuia să se întâlnească cu ministrul industriei textile aici, acum câteva ore, după care urmau să cineze împreună, dar maşina care trebuia să-l ia a întârziat. Era foarte nervos şi sătul să mai aibă bătaie de cap.

— Ce ministru al industriei textilelor?

— Cred că ministrul Wang Xu.

— Aşteaptă afară, te rog.

— Desigur. Nu vă deschid poarta?

— Imediat...

Ofiţerul ridică receptorul telefonului aflat pe birou şi formă un număr. Câteva secunde mai târziu spuse:

— Doresc numărul de telefon al ministrului textilelor Wang Zu. Mulţumesc.

Ofiţerul apăsă pe furcă, după care formă un alt număr.

— Cu ministrul Wang Zu, vă rog!

— Eu sunt, răspunse o voce destul de neplăcută la capătul celălalt al firului. Cine e acolo?

— Sunt un funcţionar de la Camera de Comerţ, domnule. Facem o verificare de rutină asupra unui om de afaceri francez ce deţine o listă pe care se află şi numele dumneavoastră, în legătură cu...

— Dumnezeule mare din ceruri, iarăşi idiotul de Ardisson! Ce a mai făcut de data asta?

— Îl cunoaşteţi, domnule?

— Aş vrea să pot spune că nu. Statut special, tratament special... Ăsta şi când se duce la closet are impresia că emană miros de crin!

— Trebuia să cinaţi cu dânsul astă seară?

— Să cinez eu cu el? Aş fi spus orice ca să-l fac să-şi ţină gura în după-amiaza aceasta! Dar bineînţeles că el aude numai ce-i convine. Unde mai pui că vorbeşte o chineză îngrozitoare. Pe de altă parte, tot ce-i posibil să-mi fi folosit numele pentru a obţine o rezervare, dacă a avut nevoie de una. Puteţi să-i daţi orice doreşte. E nebun de legat, dar e inofensiv. L-am fi trimis înapoi în Paris cu primul avion dacă dobitocii pe care-i reprezintă n-ar fi plătit atât de bine pentru o marfă de mâna a treia. Are acces la cele mai ilegale curve din Beijing! Nu mai vreau să aud de el, că am musafiri.

Ministrul închise brusc.

Liniştit, ofiţerul puse receptorul la loc în furcă, apoi ieşi se îndreptă către paznicul de noapte.

— Ai spus adevărul, spuse el.

— Străinul era foarte agitat, domnule. Şi foarte încurcat.

— Mi s-a spus că ambele stări sunt absolut normale la el.

Ofiţerul făcu o mică pauză, apoi adăugă:

— Poţi deschide poarta acum.

— Imediat, domnule.

Paznicul căută în buzunar şi scoase un inel cu mai multe chei. Se opri, privind la ofiţer.

— Nu văd nici un fel de automobil. Sunt destui kilometri până să ajungeţi într-un loc unde aţi putea lua unul. Primul ar fi Palatul de Vară…

— Am telefonat după maşină. Trebuie să sosească aici în zece, cincisprezece minute.

— Mi-e teamă că eu nu voi mai fi aici atunci. Zăresc pe şosea bicicleta schimbului meu. În cinci minute serviciul meu s-a terminat.

— Cred că voi aştepta aici, spuse ofiţerul, neluând în seamă cuvintele paznicului. O mulţime de nori se îndreaptă spre noi dinspre nord. Dacă aduc ploaia, aş putea folosi ghereta ca adăpost până când îmi soseşte maşina.

— Nu văd nici un nor, domnule.

— Ochii nu-ţi mai sunt ce au fost odată.

— Foarte adevărat.

Clinchetul repetat al unui claxon de bicicletă străpunse liniştea serii. Schimbul se apropie de gard în timp ce paznicul descuia poarta.

— Tinerii ăştia îşi anunţă apariţia de parcă ar coborî direct din rai.

— Aş vrea să-ţi spun ceva, spuse ofiţerul brusc, reţinându-l pe paznic. Ca şi străinul care tocmai a plecat, nu vreau să am bătaie de cap din cauza unei ore de somn de care aveam atâta nevoie. Spune-mi, ţii la slujba ta?

— Foarte mult, domnule.

— Şi la ocaziile de a vinde obiecte, cum ar fi binocluri japoneze, care ţi-au fost lăsate în păstrare?

— Poftim?

— Am un auz foarte bun, iar tu ai o voce răsunătoare.

— Poftim?

— Nu spune nimic despre mine şi nu voi spune nici eu nimic despre activităţile tale extraprofesionale, care te-ar duce în mod sigur în faţa plutonului de execuţie. Purtarea ta este condamnabilă.

— Nu v-am văzut în viaţa mea, domnule ofiţer! Jur pe spiritele şi sufletul meu!

— Noi, cei care facem parte din partid, nu suntem de acord cu asemenea idei.

— Atunci jur pe orice doriţi!

— Deschide poarta şi du-te.

— Mai întâi să-mi iau bicicleta, domnule.

Paznicul se îndreptă în fugă spre marginea din spate a gardului, apucă bicicleta, apoi se întoarse în grabă şi deschise poarta. Trase de ea şi răsuflă uşurat când îi azvârli inelul cu chei noului venit. Apoi încalecă pe şeaua bicicletei sale şi o porni în josul drumului.

Cel de-al doilea paznic intră liniştit pe poarta deschisă, ţinându-şi bicicleta de ghidon.

— Îţi vine să crezi? se adresă el ofiţerului. Fiul unui comandant militar al Kuomintang-ului să ia locul unui ţăran redus mintal care n-ar fi servit nici la bucătărie.

*

* *

Bourne depistă crestătura albă de pe trunchiul copacului şi scoase limuzina în afara şoselei, parcând-o între doi pini. Stinse farurile şi coborî. Apoi rupse cu repeziciune câteva ramuri pentru a camufla maşina în întuneric. Instinctiv, acţiona rapid – ar fi procedat aşa oricum – dar, spre neliniştea sa, la câteva secunde după ce terminase de camuflat maşina, pe şoseaua spre Beijing apărură două faruri de automobil. Se lăsă pe vine, ascunzându-se în tufişuri şi urmări cu privirea automobilul, mirat la vederea bicicletei legate pe capotă, apoi îngrijorat când, câteva momente mai târziu, zgomotul motorului încetă. Maşina se oprise la prima cotitură. Neliniştit la gândul că vreun ochi experimentat descoperise maşina camuflată şi că persoana respectivă va parca într-un loc ferit şi se va întoarce apoi pe jos, Jason traversă în goană drumul spre frunzişul dens de dincolo de copaci. Apoi o luă spre dreapta, de la un copac la altul, către centrul curbei. Acolo îngenunchie din nou, cufundându-se în umbră, aşteptând, studiind fiecare metru de şosea. Încercând să detecteze orice sunet străin de zgomotele obişnuite ale drumului de ţară pustiu.

Nimic însă. Apoi se întâmplă ceva, iar ce văzu părea să nu aibă nici o noimă. Sau avea? Omul de pe bicicletă pedala pe şosea de parcă însăşi viaţa lui ar fi depins de o viteză pe care oricum n-o putea atinge. Pe măsură ce se apropia, Bourne realiză că era paznicul... călare pe bicicletă... şi tot o bicicletă fusese prinsă pe capota maşinii care oprise după cotitură. Fusese oare pentru paznic? Fireşte că nu; maşina ar fi mers în acest caz până la poartă... O a doua bicicletă? Un al doilea paznic – pe bicicletă? Desigur. Dacă ce credea el era adevărat, paznicul de la poartă urma să fie schimbat şi un conspirator pus în locul lui.

Jason aşteptă până când farul bicicletei paznicului deveni doar o licărire în întunericul nopţii, apoi alergă înapoi pe şosea spre maşină şi spre copacul cu scoarţa crestată. Dezgropă rucsacul şi începu să aleagă lucrurile de care avea nevoie. Îşi scoase cămaşa albă şi îmbrăcă un pulover negru, pe gât. Agăţă teaca cuţitului de vânătoare de la centura pantalonilor negri şi îşi înfipse automatul, cu un singur cartuş înăuntru, la brâu. Alese două mosoare legate între ele cu o bucată de sârmă subţire, lungă de un metru şi se gândi că acest instrument al morţii era mult mai bun decât cel pe care-l folosise în Hong Kong. Şi de ce n-ar fi fost? Acum se afla mult mai aproape de obiectivul său, dacă, ceea ce învăţase demult, în Meduza, mai avea vreo valoare, înfăşură sârma pe ambele mosoare în mod egal şi le puse în buzunarul din spate al pantalonilor, după care luă o lanternă mică şi o agăţă de marginea de jos a buzunarului drept din faţă. Apoi luă o petardă chinezească dublă, de dimensiuni mari, împăturită şi legată cu o bandă elastică şi o băgă în buzunarul stâng din faţă, împreună cu trei cutii de chibrituri şi o lumânare mică din ceară. Cel mai incomod fu un cleşte de sârmă, de mână, de mărime potrivită. Îl vârî cu gura în jos, în buzunarul stâng de la spate şi dădu drumul arcului, în aşa fel încât, împingând în material, cele două mânere împiedicau cleştele să sară din buzunar. În cele din urmă, apucă un pachet de haine împăturite atât de strâns, încât nu erau mai mari decât un făcăleţ. Şi-l potrivi în spate, vertical, fixându-l cu un cordon elastic în jurul mijlocului şi închise carabinierele. Poate că n-o să folosească hainele, dar nu putea lăsa nimic la voia întâmplării, era prea aproape de ţintă.

Îl voi prinde, Marie! Jur că îl voi prinde şi ne vom lua viaţa de la început. Îţi vorbeşte David. Te iubesc atât de mult! Am atâta nevoie de tine!

Opreşte-te! Nu există oameni, există numai obiective. Nu există emoţii, numai ţinte, asasinate şi oameni care trebuie eliminaţi dacă-ţi stau în cale. N-am nevoie de tine, Webb. Eşti slab şi te dispreţuiesc. Ascultă-l pe Delta, ascultă-l pe Jason Bourne!

Bărbatul care devenise criminalul de nevoie îngropa la loc rucsacul ce mai conţinea doar o cămaşă albă şi sacoul, apoi se ridică în picioare între pini. Pieptul i se umflă la gândul a ceea ce îl aştepta, parte din fiinţa sa îngrozită şi nesigură, cealaltă furioasă şi rece ca gheaţa.

Jason o luă către nord, înspre cotitură, înaintând de la un copac la altul, aşa cum procedase înainte. Ajunse lângă maşina ce-l depăşise, cu bicicleta legată pe capotă. Parcată la marginea şoselei, avea pe geamul din faţă o inscripţie destul de mare, cu caractere chinezeşti:

Acesta este un vehicul oficial scos din circulaţie, ce aparţine guvernului Chinei. Deteriorare oricărei părţi reprezintă o infracţiune gravă. Furtul ei se va solda cu executarea rapidă a infractorului.

În colţul stâng, jos, se afla un rând scris cu caractere mici.

People's Printing Plant Number 72. Shanghai.[25]

Bourne se întrebă câte sute de mii de asemenea inscripţii se făcuseră la Printing Plant 72. Probabil acestea luau locul certificatului de garanţie, câte două pentru fiecare maşină în parte.

Jason se retrase în umbră şi îşi continuă drumul de-a lungul cotiturii până când ajunse în faţa porţii luminate de reflectoare. Ochii îi urmăriră linia verde a gardului. În partea stângă dispărea în întunecimea pădurii. În dreapta se întindea pe vreo sută de metri dincolo de ghereta portarului, pe lungimea unei parcări cu numeroase zone numerotate pentru autobuze şi taxiuri, după care făcea un unghi ascuţit către sud. După cum se aşteptase, ca orice rezervaţie de păsări din China, era înconjurată de garduri, piedici în calea braconierilor. Cum ar fi spus d'Anjou, „Păsările sunt venerate în China de secole. Sunt considerate delicatese deopotrivă pentru ochi şi pentru stomac." Ecoul. Ecoul nu mai era. Se întrebă dacă d'Anjou suferise. *Nu ai timp pentru asta!*

Voci! Bourne întoarse brusc capul către poartă, sărind în tufişul cel mai apropiat.

---

[25] Uzina de înmatriculare a Republicii Populare Chineze nr. 72 Shanghai, (lb. engl. – n. tr.).

Ofiţerul de armată chinez însoţit de un paznic nou, mult mai tânăr – nu, nu este un simplu paznic de noapte ci un soldat adevărat – îşi făcură apariţia din spatele gheretei portarului. Soldatul ducea de ghidon o bicicletă, în timp ce ofiţerul ţinea la ureche un aparat de recepţie.

— Vor începe să sosească imediat după ora nouă, spuse ofiţerul, coborând radioul şi împingându-i antena la loc. Şapte maşini, la interval de trei minute.

— Şi camionul?

— Va fi ultimul. Soldatul se uită la ceas.

— Poate că ar fi mai bine dacă ţi-ai lua maşina atunci. Dacă se face vreo verificare telefonică, ştiu ce am de făcut.

— Bună idee, aprobă ofiţerul, potrivindu-şi radioul la centură şi apucând ghidonul bicicletei. N-am răbdare cu femeile alea birocrate care latră ca nişte pekinezi.

— Dar trebuie să ai, insistă soldatul râzând. Şi trebuie să le alegi pe alea singuratice, urâte şi să le arăţi ce poţi face mai bine între picioarele lor. Să presupunem că ţi se face un raport nesatisfăcător, ce te faci atunci? S-ar putea să-ţi pierzi slujba asta minunată.

— Vrei să spui că ţăranul acela redus mintal căruia i-ai luat locul…

— Nu, nu, îl întrerupse soldatul, lăsând bicicleta de o parte. Târfele astea îi aleg pe cei tineri şi chipeşi, ca mine. Din fotografii, fireşte. Cu ăsta e altceva; el le dă o parte din vânzările de obiecte pierdute. Câteodată stau şi mă întreb dacă are câştig din toată afacerea asta.

— Uneori mi-e greu să vă înţeleg pe voi, civilii.

— Daţi-mi voie să vă corectez, domnule colonel. *În adevărata Chină am grad de căpitan în Kuomintang.*

Jason fu şocat de remarca bărbatului mai tânăr. Ceea ce auzise era de necrezut! *În adevărata Chină, am grad de căpitan în Kuomintang*. Adevărata Chină? Taiwan-ul, adică? Dumnezeule, începuse deci războiul între cele două Chine? Aceasta vroiseră oare să lase să se înţeleagă cei doi? Ar fi o nebunie! Un masacru! Extremul Orient ar fi şters de pe faţa pământului! Oare în vânătoarea sa după un asasin descoperise din întâmplare incredibilul?

Era prea mult pentru a pătrunde aşa ceva, prea înspăimântător, prea cataclismic. Trebuia să acţioneze rapid, să lase gândurile deoparte şi să se concentreze pe ce avea de

tăcut. Se uită la cadranul ceasului. Era 8:54 şi îi mai rămăseseră foarte puţin timp pentru a face ce avea de făcut. Aşteptă până când ofiţerul trecu cu bicicleta, apoi îşi croi drum atent, în tăcere, prin frunziş, până când zări gardul. Se apropie, scoase lanterna din buzunar şi lumină de două ori gardul pentru a-i aprecia dimensiunile. Erau covârşitoare. Avea nu mai puţin de patru metri înălţime, cu creasta înclinată în afară, asemeni gardului interior al unei închisori, cu sârmă ghimpată încolăcită între suporţi paraleli de oţel. Căută în buzunarul din spate de la pantaloni, apucă ambele mânere ale cleştelui de sârmă, le strânse şi-l scoase afară. Pe pipăite, cu mâna stângă, în întuneric, găsi firele de oţel cel mai aproape de pământ şi puse gura cleştelui pe primul.

Dacă David Webb n-ar fi fost atât de disperat, iar Jason Bourne atât de furios, treaba nu ar fi putut fi dusă la bun sfârşit. Acesta nu era un gard obişnuit. Duritatea metalului din care era confecţionat era cu mult mai mare decât a oricăror alte gratii pentru a-i ţine închişi pe cei mai periculoşi criminali de pe faţa pământului. Fiecare fir îi luă lui Jason toată forţa, până când metalul se rupse cu un pocnet. Şi fiecare pocnet venea după multe minute preţioase.

Bourne privi din nou cadranul strălucitor al ceasului: 9:06... Îşi înfipse bine picioarele în pământ, se propti cu umărul în gard şi apăsă cu putere dreptunghiul vertical de aproximativ un metru, făcut în plasă. Se strecură prin gaură, lac de sudoare şi se întinse pe pământ respirând cu greutate. 9:08.

Se ridică cu greu în genunchi, scuturâ din cap pentru a şi-l limpezi şi o apucă la dreapta, ţinându-se de gard, până ajunse la colţul din faţa parcării. Poarta luminată de reflectoare se afla la cincizeci de metri în stânga.

Primul automobil îşi făcu apariţia pe neaşteptate. Era o limuzină rusească Zia, modelul anilor şaizeci. Înconjură lotul de parcare şi se opri în dreapta gheretei portarului. Şase bărbaţi coborâră din maşină şi se îndreptară la unison către ceea ce părea să fie aleea principală a sanctuarului. Apoi dispărură în întuneric, călăuziţi doar de razele lanternelor. Jason îi urmări atent cu privirea; va urma şi el acelaşi drum.

Exact trei minute mai târziu, o a doua maşină îşi făcu apariţia pe poarta deschisă şi parcă lângă prima. Încă trei bărbaţi se dădură jos din spate, în timp ce şoferul şi pasagerul de pe locul din faţă discutau între ei. Câteva secunde mai târziu, cei doi

coborâră la rândul lor din automobil şi Bourne se stăpâni cu greu în momentul în care privirea i se aţinti asupra pasagerului, un bărbat subţire, înalt, cu mişcări de felină, care înconjurase automobilul pentru a se alătura şoferului. Era asasinul! Haosul provocat la aeroportul Kai-tak necesitase capcana elaborată de Beijing. Oricine ar fi fost cel care îl urmărea, el trebuia prins rapid şi redus la tăcere. De undeva se scurseseră informaţii care duceau spre creatorul asasinului – căci cine altcineva îi cunoştea tacticile mai bine decât cel care-l învăţase să le folosească? Cine altcineva vroia să se răzbune mai mult decât vroia s-o facă Francezul? Şi cine altcineva ar fi fost capabil să-l descopere pe acest al doilea Jason Bourne? D'Anjou era personalul cheie, iar clientul impostorului ştia acest lucru.

Instinctul lui Jason Bourne – revenit treptat şi în acelaşi timp dureros din experienţa zilelor petrecute în Meduza – era fără greş. După ce capcana din mausoleul lui Mao eşuase într-un mod atât de dezastruos, transformându-se într-un act profanator ce va zgudui întreaga republică, cercul de elită al conspiratorilor trebuia să se regrupeze urgent, în taină, departe de ochii curioşi ai egalilor lor. Trebuia să facă faţă unei crize fără precedent, nu avea timp de pierdut, trebuia să hotărască repede ce aveau de făcut.

În orice caz, discreţia era sfântă. Oriunde s-ar fi întâlnit, discreţia reprezenta arma lor cea mai eficace*. În adevărata Chină am grad de căpitan în Kuomintang*. Dumnezeule! Era oare cu putinţă?

Discreţia. Pentru un regat pierdut? Unde putea ea fi mai bine respectată dacă nu în întinsele suprafeţe ale unor rezervaţii de păsări aflate sub protecţia guvernamentală – parcuri oficiale controlate de cârtiţele Kuomintang-ului din Taiwan? O strategie rezultată din disperare îl puse pe Bourne faţă în faţă cu o revelaţie incredibilă. *Nu ai timp! Nu-i treaba ta! Treaba ta e să-l prinzi pe asasin!*

Optsprezece minute mai târziu cele şase automobile erau parcate în jurul gheretei. Pasagerii se împrăştiaseră, urmând a se întâlni cu colegii lor undeva în mijlocul pădurii întunecate din rezervaţia de păsări. În cele din urmă, la douăzeci şi unu de minute de la sosirea limuzinei ruseşti, un camion acoperit cu prelată intră pe poartă, descrise un cerc mare, apoi parcă lângă ultima maşină, la nu mai mult de zece metri de locul unde se afla Jason. Uluit, Bourne privea grupul de bărbaţi şi femei, legaţi

fedeleş, cu gurile astupate de căluşuri făcute din fâşii rupte de haine, îmbrânciţi jos din camion. Căzură cu toţii la pământ, rostogolindu-se şi gemând de durere. Apoi, chiar în marginea vehiculului acoperit cu prelată, un bărbat începu să se zbată din răsputeri răsucindu-şi trupul subţire şi scund şi lovind cu picioarele în cei doi soldaţi care-l ţineau şi care, în cele din urmă, îl azvârliră pe pietrişul parcării. Era un alb. Bourne îngheţă! Era d'Anjou! În lumina reflectoarelor îndepărtate, putu să-i vadă faţa lovită şi ochii umflaţi. Francezul reuşi să se ridice în picioare, ţinându-şi piciorul stâng îndoit, gata să se prăbuşească în orice clipă; dar nu se intimida în faţa brutalităţii gardienilor săi şi rămase sfidător în picioare.

Acţionează! Fă ceva! Ce? Meduza – aveam coduri de semnalizare. Care erau? Oh, Dumnezeule, care erau? Pietre, beţe… pietriş! Aruncă cu ceva care să provoace un zgomot, un zgomot mic pentru a-i atrage atenţia – un obiect azvârlit în faţă, cât mai departe posibil! Fă acelaşi lucru de mai multe ori şi la intervale scurte. Repe*de!*

Jason se aruncă pe genunchi în umbra gardului ce făcea un unghi spre dreapta. Se aplecă şi apucă o mână de pietriş pe care îl aruncă în aer deasupra capetelor prizonierilor ce încercau să se ridice în picioare. Zgomotul scurt provocat de căderea pietricelelor pe capotele maşinilor fu acoperit de gemetele înăbuşite ale celor legaţi. Bourne repetă acţiunea, de data aceasta cu ceva mai multe pietre. Soldatul de lângă d'Anjou aruncă o privire în direcţia de unde venea zgomotul, apoi atenţia îi fu atrasă de o femeie care reuşise să se ridice în picioare şi care o luase la goană înspre poartă. Fugi după ea şi o prinse de păr, azvârlind-o înapoi în mijlocul grupului. Din nou, Jason începu să adune pietriş.

Deodată se opri. D'Anjou se prăbuşise la pământ, cu toată greutatea pe genunchiul drept, sprijinindu-se cu mâinile legate de pământ. Se uită la paznicul neatent, apoi se întoarse încet în direcţia lui Bourne. Meduza nu se îndepărtase niciodată prea mult de Ecoul ei, iar acesta îşi adusese aminte. Rapid, Jason îşi deschise palma către el, o dată, apoi a doua oară. Lumina slabă reflectată de pielea sa fu de ajuns; privirea concentrată a Francezului fu atrasă în direcţia lui. Bourne întinse gâtul înainte, rămânând în umbră. Ecoul îl zări! Ochii li se întâlniră. D'Anjou dădu din cap, apoi se întoarse şi, strâmbându-se de durere, se ridică stângaci în picioare în timp ce soldatul se întorcea.

Jason numără prizonierii. Erau două femei şi cinci bărbaţi, inclusiv Ecoul. Soldaţii îi împingeau pe toţi de la spate, folosindu-şi bastoanele rigide pentru a-i scoate în afara parcării. Deodată d'Anjou se prăbuşi. Căzu pe piciorul stâng, răsucindu-şi trupul. Bourne îl privea atent; fusese ceva ciudat în căzătura aceea. Apoi înţelesese. Degetele mâinilor Francezului, legate în faţă, se desfăcură larg. Acoperindu-şi mişcarea cu corpul, Ecoul adună doi pumni de pietriş şi, în timp ce soldatul se apropia ca să-l determine să se ridice, d'Anjou aruncă din nou o privire în direcţia lui Jason. Era un semnal. Va lăsa să cadă pietricelele una câte una, până se vor termina, astfel încât fostul său camarad din Meduza să ştie pe unde să o apuce.

După ce prizonierii fură împinşi spre dreapta, în afara zonei acoperită de pietriş, soldatul mai tânăr, „căpitanul din Kuomintang", încuie poarta la loc. Jason părăsi locul umbrit de lângă gard şi se îndreptă în fugă către camion, scoţându-şi din mers cuţitul de vânătoare din teacă. Apoi se ghemui lângă camion cu ochii la ghereta portarului. Paznicul se afla în faţa uşii şi vorbea în aparatul prin care ţinea legătura cu locul de întâlnire. Radio-ul trebuia eliminat, ca de altfel şi posesorul lui.

Imobilizează-l. Apoi foloseşte-i hainele pentru a-i face un căluş. Omoară-l! Nu trebuie să-ţi asumi riscuri în plus. Ascultă-mă!

Bourne se aruncă la pământ şi înfipse cu putere cuţitul în anvelopa stângă din faţă a camionului, după care, în timp ce camera se dezumfla, alergă în spate şi procedă la fel. Apoi înconjură spatele camionului, îndreptându-se în fugă către spaţiul liber dintre acesta şi automobilul de lângă el. Alternativ; pe măsură ce înainta, tăie anvelopele rămase ale camionului şi pe cele de pe partea stângă a limuzinei. Repetă procedeul de-a lungul şirului de maşini până când spintecă toate anvelopele cu excepţia maşinii de fabricaţie rusească, Zia, aflată la numai zece metri de ghereta portarului. Venise rândul paznicului.

— *Imobilizează-l...*

Omoară-l! Fiecare pas pe care îl faci trebuie să aibă acoperire, fiindcă fiecare pas duce către Marie!

Încet, Jason deschise uşa automobilului rusesc, se întinse şi eliberă frâna de mână. După ce închise uşa la fel de tăcut precum o deschisese, calculă distanţa de la maşină la garaj; erau aproximativ trei metri. Apucă strâns cadrul geamului şi împinse cu toată puterea înainte, cu o grimasă din cauza efortului; maşina începu să se mişte. Dându-i un ultim impuls, se aruncă la

adăpostul maşinii de alături, în timp ce limuzina se izbea de gard. Apoi se lăsă în jos, ascunzându-se şi căută în buzunarul drept din spate.

Auzind bufnitura, paznicul, surprins, înconjură în fugă ghereta şi ajunse în parcare. Scrută cu privirea în toate părţile şi rămase cu ochii asupra automobilului. Dădu din cap, ca şi când ar fi acceptat inexplicabila dereglare a frânelor maşinii, apoi se îndreptă către uşă.

Bourne sări din întuneric cu mosoarele pregătite în mâini şi arcui sârma peste capul soldatului. În mai puţin de trei secunde totul era gata, victima nu scosese decât un horcăit sinistru. Garota este o armă ucigaşă; căpitanul din Kuomintang era mort.

După ce-i smulse radio-ul de la centură, Jason începu să-i cotrobăie prin haine. Întotdeauna exista posibilitatea să găsească ceva care să-i folosească. Primul lucru găsit fu o armă – şi, după cum se aştepta, un automat. Avea acelaşi calibru ca şi cel pe care-l luase de la un alt conspirator, în mausoleul lui Mao. Arme speciale pentru oameni speciali, un alt factor de recunoaştere – armamentul. Însă în loc de unul singur, avea acum toată încărcătura de nouă cartuşe, la care se adăuga un amortizor, pentru ca somnul unui mort venerat dintr-un mausoleu venerat să rămână liniştit. Al doilea lucru fu un portofel ce conţinea bani şi un document oficial ce-l legitima pe purtător drept membru al Forţelor de Securitate al Republicii Populare Chineze. Conspiratorii aveau deci oameni în posturi înalte. Bourne împinse cadavrul sub limuzină, despică anvelopele de pe partea stângă şi ocoli în fugă maşina, apoi înfipse cuţitul şi în cele de pe partea dreaptă. Imensul automobil se aşeză cu burta pe pământ. Căpitanului din Kuomintang îi fusese creat un loc de veci sigur şi secret.

Jason alergă înspre ghereta portarului, nehotărât dacă să distrugă sau nu reflectoarele, oprindu-se asupra celei din urmă variante. Dacă scăpa cu viaţă, o să aibă nevoie ca terenul să fie luminat. Dacă… dacă? Trebuia să supravieţuiască! Marie! Intră în gheretă şi, îngenunchind lângă geam, scoase cartuşele din automatul paznicului şi le introduse într-al său. Apoi privi împrejur căutând instrucţiuni sau un program. Găsi un registru agăţat în perete, lângă un inel de chei ce atârna într-un cui. Apucă cheile.

Telefonul începu să sune! Zgomotul asurzitor făcea să vibreze pereţii de sticlă ai micii gherete. *Dacă se face vreo verificare*

telefonică, ştiu cum să procedez. Un căpitan din Kuomintang. Bourne se ridică în picioare şi luă telefonul de pe tejghea. Se ghemui la loc şi acoperi receptorul cu degetele.

— *Jing Shan,* spuse el răguşit. Da?

— Bună, viespea mea flămândă, răspunse o voce feminină în care Jason identifică fără dubii un dialect chinez needucat. Ce-ţi mai fac păsările astă seară?

— Ele fac bine, dar eu fac rău.

— Parcă n-ai fi tu. Tu eşti, Wo?

— Răcit cobză; vomit încontinuu şi mă duc la closet din cinci în cinci minute. Sunt dat peste cap complet.

— Te faci bine până mâine dimineaţă? Nu vreau să iau şi eu boala.

Trebuie să le alegi pe alea singuratice, urâte...

— N-aş vrea să amânăm întâlnirea…

— Vei fi prea slăbit. Te sun mâine seară.

— Inima mi se veştejeşte ca o floare care stă să moară.

— Naiba să te ia!

Femeia închise.

În timp ce vorbea, ochii lui Jason se opriră asupra unui lanţ greu, încolăcit în colţul gheretei. Înţelese imediat. În China, unde atât de multe obiecte mecanizate se stricau tot timpul, lanţul era o soluţie alternativă pentru cazul în care broasca din mijlocul porţii refuză să se închidă. Deasupra lanţului încolăcit era un lacăt de oţel, obişnuit. Una dintre cheile de pe inel ar trebui să se potrivească, îşi spuse şi introduse câteva chei în lacăt până când acesta se deschise. Adună lanţul şi ieşi, apoi se opri din drum. Se întoarse şi smulse telefonul din perete. Un alt aparat care nu funcţionează.

La poartă desfăşură lanţul şi îl încolăci în jurul celor două bare centrale, până când totul fu o grămadă de oţel. Puse patru verigi ale lanţului una peste alta, trecu prin ele lacătul şi-l încuie. Totul era întins la maxim şi, contrar părerii acceptate în general, un glonţ tras în masa de metal dur n-ar fi reuşit să-l spargă în bucăţi, dimpotrivă, ar fi putut ricoşa să-l ucidă pe trăgător sau să pună în primejdie viaţa cui s-ar fi aflat prin preajmă. Jason se întoarse şi o luă pe poteca din centru, ascunzându-se în umbrele de pe margine.

Poteca era întunecată. Lumina reflectoarelor de la poartă se oprea în frunzişul des al rezervaţiei, însă lumina lunii stăruia încă deasupra. Strângând lanterna în mâna stângă şi ţinând braţul

întins spre pământ, Bourne găsi pietricelele la doi trei metri una de alta. După primele două sau trei, ştiu ce căuta: pete albicioase pe solul întunecat, la distanţe aproape egale. D'Anjou frecase bine fiecare pietricică în parte, probabil între degetul mare şi arătător, pentru a îndepărta murdăria parcării şi a le acoperii cu grăsimea de pe propria lui piele, astfel încât să fie cât mai vizibile în întuneric. Chiar şi torturat, Ecoul nu şi pierduse prezenţa de spirit.

Dar iată un loc unde erau două pietricele, nu una şi numai la câţiva centimetri distanţă una faţă de cealaltă. Jason privi în sus, mijindu-şi ochii în lumina slabă a lanternei ascunse. Cele două pietre nu căzuseră atât de aproape una de alta în mod accidental. Era un alt semnal. Aleea principală continua drept înainte, pe când cea pe care fuseseră duşi prizonierii o lua brusc la dreapta. Cele două pietricele semnalau cotitura.

Apoi, deodată, se petrecu o schimbare în distanţele dintre pietricele. Erau din ce în ce mai îndepărtate şi tocmai când Bourne începu să creadă că s-au terminat, zări alta. Acesteia îi urmară din nou două pietricele apropiate, marcând o altă intersecţie. D'Anjou ştiuse că nu-i vor ajunge pietricelele, aşa că aplicase o altă tactică – pe care Jason o înţelesese în scurt timp. Cât timp prizonierii mergeau pe o singură potecă, nu era nevoie de pietricele, dar atunci când coteau, două pietricele aveau să indice direcţia.

— Bourne înconjură mlaştinile şi se afundă în pădure unde de peste tot se auzea fâlfâitul neaşteptat al aripilor păsărilor trezite din somn şi ţipetele lor ascuţite atunci când îşi luau zborul spre cerul luminat de razele lunii. În cele din urmă nu mai rămăsese decât o singură potecă strâmtă, care ducea în jos către o vale îngustă…

Îngheţă în loc, stingând lanterna pe care o ţinea strâns în mână. Dedesubtul lui, la nici treizeci de metri în josul potecii strâmte, zări licărirea unei ţigări aprinse. Jason studie întunecimea ce împresura locul – deoarece era un întuneric de o calitate diferită: pete de lumină licăreau din când în când printre arborii stufoşi ai văii înguste. Torţe, probabil, căci lumina lor, abia vizibilă, era mişcătoare şi inegală. Desigur, torţe. Ajunsese deci. Mai jos, în vale, dincolo de santinela cu ţigara aprinsă, se afla locul de întâlnire.

Bourne se ascunse în tufişurile încâlcite de pe partea dreaptă a potecii. Începu să se strecoare cu atenţie printre ele numai

pentru a descoperi că lianele erau asemănătoare unor năvoade, cu tulpinile înnodate de ani de zile de vânturi. Dacă încerca să le descurce sau să le rupă, însemna să facă zgomot, diferit de cel obişnuit al rezervaţiei. Pocniturile şi trosniturile nu puteau fi puse pe seama fâlfâitului neaşteptat al locuitorilor pădurii, stârniţi. Acestea erau zgomote produse de către om şi semnalau o altfel de prezenţă. Îşi scoase cuţitul, regretând că lama nu era mai lungă şi începu o călătorie care, dacă ar fi continuat cursul potecii, nu i-ar fi luat mai mult de treizeci de secunde. Aşa îi fură necesare aproape douăzeci de minute pentru a-şi croi drum într-o tăcere aproape deplină, fără a atrage atenţia santinelei.

— *Dumnezeule!*

Cu răsuflarea tăiată, Jason îşi înăbuşi un strigăt. Alunecase pe ceva. Hidoasa creatură care se zvârcolea şuierând lângă piciorul său stâng avea cel puţin un metru şi jumătate. I se încolăci în jurul piciorului şi Jason, cuprins de panică, îl apucă dezlipindu-şi-l de pe piele apoi îl despică în aer cu cuţitul. Şarpele se zbătu violent câteva secunde, după care spasmele încetară. Era mort, descolăcit la picioarele lui Jason. Bourne închise ochii şi se cutremură, lăsând momentul să treacă. Se ghemui din nou şi se târî mai aproape de santinelă, care îşi aprindea o altă ţigară sau mai bine zis încerca să şi-o aprindă cu chibrituri care, unul după altul, refuzau să se aprindă. Soldatul părea furios pe cutia sa de chibrituri subvenţionate de guvern.

— *Ma de shizi, shizi!* îşi şopti în barbă, cu ţigara între dinţi.

Bourne îşi continuă drumul pe brânci, tăind ultimele câteva tulpini de iarbă groasă, până când ajunse la numai doi metri depărtare de cel care stătea de pază. Îşi băgă cuţitul de vânătoare în teacă şi scotoci din nou în buzunarul drept de la spate după garotă. Nu putea să-şi asume riscul unei lame greşit înfiptă şi în consecinţă al unui ţipăt; trebuia să domnească liniştea desăvârşită, întreruptă doar de un oftat insesizabil.

Este o fiinţă umană! Un fiu, un frate, un tată!

Este duşmanul Este ţinta. Aceasta este tot ce trebuie să ştii. Marie este a ta, nu a lor.

Jason Bourne se aruncă asupra santinelei în clipa în care aceasta trăgea primul fum. Care îi ieşi ca o explozie din gura căscată. Garota i se încolăci în jurul gâtului despicându-i traheea. Paznicul se prăbuşi pe spate în tufiş, cu trupul moale, fără viaţă.

Smulgând sârma plină de sânge, Jason o scutură în iarbă apoi o rulă pe cele două mosoare şi le băgă înapoi în buzunar,

împinse cadavrul mai adânc în frunziş, departe de potecă şi începu să-l caute prin buzunare. Primul lucru pe care-l descoperi fu ceea ce părea a fi un teanc gros de hârtie igienică împăturită, lucru de loc neobişnuit în China, unde asemenea hârtie era veşnic greu de găsit. Aprinse lanterna, o acoperi cu palma şi privi uimit teancul. Hârtiile erau împăturite şi noi. Erau renminbi, mii de yuani, venitul pe mai mulţi ani pentru majoritatea chinezilor. Paznicul de la poartă, „căpitanul din Kuomintang" avea şi el o mulţime de bani – mai mult decât i s-ar fi părut normal lui Jason – însă nici pe departe cantitatea pe care o avea acum în faţa ochilor. Al doilea obiect găsit fu un portofel. Fotografii ale unor copii – pe care, Bourne le puse repede la loc – un permis de conducere, un certificat de alocaţie şi un document oficial ce-l legitima pe purtător drept... membru al Trupelor de Securitate ale Republicii Populare Chineze. Jason scoase documentul pe care-l luase din portofelul primului soldat şi puse certificatele, unul lângă altul, pe jos. Erau identice. Le împături la loc pe amândouă şi le băgă în buzunar. Ultimul lucru pe care-l găsi fu la fel de misterios pe cât de interesant. Era o autorizaţie ce-i permitea purtătorului accesul în Friendship Stores, magazinele care serveau pe turiştii străini, interzise chinezilor, cu excepţia celor care deţineau poziţii înalte în guvern. Oricine ar fi ei, oamenii din vale constituiau un grup privilegiat şi nu prea mare, îşi spuse Bourne. Paznicii lor deţineau sume enorme de bani, beneficiau de privilegii oficiale mult peste condiţia lor şi purtau la ei documente ce dovedeau că sunt membri ai poliţiei secrete. Dacă erau cu adevărat conspiratori – şi tot ceea ce văzuse şi auzise din Shenzen până la Piaţa Tian An Men şi la această rezervaţie, părea să confirme presupunerea – atunci conspiraţia pătrunsese până la cele mai înalte niveluri ale ierarhiei Beijing-ului. *Nu ai timp! Nu este problema ta!*

Arma prinsă de centura paznicului era, după cum se aşteptase, asemănătoare celei pe care o avea şi el la brâu, la fel cu arma pe care o aruncase în pădure la poarta Jing Shan. Era o armă de o calitate superioară, iar armele întotdeauna încifrau simboluri. O armă sofisticată e nu mai puţin un însemn al statutului celui care o purta ca un ceas scump: imitaţiile sunt multe, însă un ochi experimentat recunoaşte imediat obiectul original. Un criteriu subtil de recunoaştere – numai o marcă superioară destinată unui cerc de elită. *Nu ai timp! Nu este problema ta!*

Jason scoase cartuşele, le puse în buzunar şi azvârli pistolul în pădure. Înaintă târâş spre potecă şi începu să coboare cu atenţie, în tăcere, către lumina ce pâlpâia dincolo de zidul de arbori înalţi de la picioarele lui.

Era mai mult decât o simplă vale, era un puţ săpat în pământ preistoric, o falie din epoca glaciară, care nu se cicatrizase. Păsările zburau pe deasupra locului fâlfâind din aripi cu spaimă şi curiozitate; bufniţele ţipau disonant, supărate. Bourne se opri la marginea prăpastiei şi privi în jos, printre copaci, la grupul din vale. Flăcările pulsânde ale torţelor aşezate în cerc iluminau tot terenul. David Webb icni îngreţoşat, însă o voce de gheaţă îi ordonă: *Opreşte-te. Priveşte. Să afli ce se petrece.*

Atârnat de craca unui copac cu o frânghie atârnată în jurul încheieturilor mâinilor, cu braţele întinse deasupra capului şi picioarele la câţiva centimetri de la pământ, un prizonier se zvârcolea cuprins de panică, scoţând gemete înăbuşite din gât. Deasupra gurii legate cu un căluş, ochii înnebuniţi cereau îndurare.

Un bărbat subţire, de vârstă mijlocie, îmbrăcat în uniforma maoistă, stătea în faţa trupului care se zbătea violent. În mâna dreaptă, întinsă, ţinea strâns mânerul încrustat cu pietre preţioase al unei săbii cu lamă lungă, subţire şi încovoiată, sprijinită cu vârful în pământ. David Webb recunoscu arma – care nu era o armă propriu-zisă. Era o sabie de ceremonie ce aparţinuse cândva conducătorilor militari ai Chinei secolului al paisprezecelea. O clasă neîndurătoare de militari ce distrugeau fără milă sate şi regiuni întregi, care îi înfruntau până şi pe împăraţii Yuan – mongoli care nu lăsau în urma lor decât foc, moarte şi ţipetele înfricoşate ale copiilor. Aceeaşi sabie era folosită pentru ceremonii cu mult mai puţin simbolice şi mult mai brutale decât ritualurile de la curte. În timp ce urmărea scena de jos David simţi cum îl cuprinde un val de greaţă şi teamă.

— Luaţi aminte! urlă bărbatul subţire din faţa prizonierului, întorcându-se pentru a se adresa auditoriului.

Vocea îi era stridentă dar hotărâtă şi plină de autoritate. Bourne nu-l cunoştea, dar ştiu că nu-i va fi uşor să-i uite chipul, părul cenuşiu tuns scurt, trăsăturile ascetice ale chipului palid dar mai ales privirea fixă. Jason nu putea să-i vadă foarte bine ochii, însă era destul că flăcările torţelor aprinse jucau în ei. Erau ochi de foc.

— Au început nopţile sfântului tăiş! ţipă el pe neaşteptate. Şi

vor continua noapte după noapte, până când toţi cei care ne trădează vor fi trimişi în iad! Fiecare dintre aceste insecte otrăvitoare au comis crime împotriva cauzei noastre sfinte, crime de care suntem conştienţi şi care, fiecare în parte, pot conduce către marea crimă ce se cere a fi pedepsită cu sfântul tăiş.

Vorbitorul se întoarse către prizonierul atârnat.

— *Tu*! Spune adevărul şi numai adevărul! Îl cunoşti pe occidental?

Prizonierul scutură din cap, însoţindu-şi mişcările disperate cu gemete din gâtlej.

— Minte! ţipă strident o voce din mulţime. A fost în Tian An Men în această după-amiază.

Din nou prizonierul îşi scutură capul violent, cuprins de panică.

— A cârtit împotriva Chinei adevărate! strigă un altul. L-am auzit în parcul Hua Gong, printre tineri!

— Şi în cafeneaua de pe Xidan Bei!

Prizonierul se cutremură, cu ochii larg deschişi, îngroziţi, fixaţi asupra mulţimii. Bourne începu să înţeleagă. Omul auzea minciuni puse pe seama sa şi nu ştia de ce, dar Jason cunoştea motivul. Inchiziţia stelei roşii îşi începuse activitatea; un om incomod, sau care doar şovăia, era eliminat în numele unei crime mai înalte. Şi pe principiul că era oricând posibil să o fi comis. *Nopţile sfântului tăiş au început – noapte după noapte*! Era o domnie a terorii în interiorul unui regat mic şi sângeros dintr-un teritoriu vast, unde secole de-a rândul triumfaseră cruzii seniori ai războiului.

— A făcut acest om toate astea? strigă oratorul cu chip ascetic. A spus el aceste lucruri?

Un cor frenetic de răspunsuri afirmative umplu râpa.

— În Tian An Men…!

— A discutat cu occidentalul…!

— Ne-a trădat pe toţi…!

— A provocat haosul din cavoul detestat al lui Mao…

— Vrea să ne vadă pe toţi morţi şi cauza noastră pierdută…!

— Cârteşte împotriva conducătorilor noştri şi vrea ca aceştia să fie asasinaţi…!

— A te opune conducătorilor noştri, spuse oratorul cu o voce calmă dar care începea să se ridice, înseamnă a-i defăima şi, prin urmare, a alunga grija pe care cineva trebuie să o acorde preţiosului dar numit viaţă. Şi când se întâmplă aceste lucruri, acest dar trebuie luat înapoi.

Bărbatul atârnat de crengile copacului se zvârcoli cu mai multă furie; strigătele sale tot mai puternice se împleteau cu gemetele celorlalţi prizonieri, forţaţi să îngenuncheze în faţa vorbitorului şi să asiste la execuţia iminentă. Unul singur refuza, încercând continuu să se ridice în semn de nesupunere şi lipsă de respect, de fiecare dată îmbrâncit la pământ de soldatul cel mai aproape de el. Era Philippe d'Anjou. Ecoul îi trimitea lui Delta un nou mesaj, pe care Jason Bourne nu-l înţelegea.

— ... acest ipocrit nerecunoscător şi putred, acest profesor al tinerilor care a fost primit ca un frate în rândurile noastre dăruite cauzei, căci am crezut în cuvintele pe care le-a rostit – atât de curajos, credeam noi – împotriva călăilor patriei noastre, nu este decât un trădător. Cuvintele sale sunt goale. A jurat credinţă înşelăciunii şi aceasta va fi cea care-l va alătura duşmanilor noştri, călăilor patriei noastre, China! În moartea sa, fie ca să găsească purificarea!

În acest moment oratorul trase sabia înfiptă în ţărână şi o ridică deasupra capului.

Şi astfel sămânţa sa nu va fi răspândită, îşi recită în minte David Webb, aducându-şi aminte cuvintele incantaţiei şi dorind să poată închide strâns ochii dar împiedicat de cea de-a două jumătate a fiinţei sale s-o facă. *Vom distruge izvorul din care răsare sămânţa şi ne vom ruga spiritelor să distrugă toate roadele acestora aici, pe pământ.*

Sabia tăie vertical aerul, ciopârţind organele genitale ale bărbatului ce se zvârcolea urlând.

Şi pentru ca gândurile sale să nu poată fi răspândite, întinând inocenţa şi slăbiciunea, ne vom ruga spiritelor să le distrugă oriunde s-ar găsi ele, aşa cum noi vom distruge izvorul din care au răsărit.

Sabia făcu o mişcare orizontală, retezând gâtul prizonierului. Trupul chinuit se prăbuşi la pământ împroşcat de sângele scurs din capul tăiat, pe care bărbatul cu ochi de foc continuă să-l ciopârţească cu lama săbiei până nu mai rămase nici urmă că ar fi fost vreodată o faţă umană.

Restul prizonierilor, îngroziţi, umplură râpa cu plânsete de oroare, zvârcolindu-se în ţărână, mânjindu-se pe mâini şi implorând milă. Toţi, mai puţin unul. D'Anjou se ridică în picioare şi-l privi fix, în tăcere, pe călăul mesianic cu sabia în mână. Un paznic se apropie. Auzindu-l venind, Francezul se întoarse şi îl scuipă în faţă. Soldatul, stupefiat şi poate scârbit de ceea ce

văzuse, dădu înapoi. Ce făcea Ecoul? Care era mesajul lui?

Bourne privi înspre bărbatul scund cu faţa ascuţită şi păr cenuşiu tuns scurt. Acesta ştergea lama lungă a săbiei cu o eşarfă de mătase albă, în timp ce ajutoarele lui îndepărtau cadavrul şi ceea ce rămăsese din capul prizonierului. Apoi făcu semn către o femeie frumoasă, ce fu târâtă de doi soldaţi spre frânghia atârnată. Femeia stătea drept, cu un aer sfidător. Delta studie faţa călăului. Dedesubtul ochilor fanatici, gura cu buze subţiri i se întindea într-o despicătură. Zâmbea.

Era mort. Cândva. Undeva. Poate în această noapte. Un măcelar, un fanatic orb, mânjit de sânge, un om care voia să arunce întreg Orientul îndepărtat într-un război de neconceput China contra Chinei, trăgând după ea lumea întreagă.

În noaptea aceasta!

CAPITOLUL 27

— Această femeie este un curier, unul căruia i-am acordat toată încrederea noastră, continuă oratorul ridicând vocea din ce în ce mai mult, asemeni unui preot fundamentalist, propovăduind iubirea cu ochii la imaginea diavolului. Încrederea n-a fost câştigată, ci dăruită, deoarece este soţia unuia dintr-ai noştri, un brav soldat, primul fiu al unei familii ilustre aparţinând Chinei adevărate. Un om care, în timp ce vă vorbesc, îşi riscă viaţă infiltrându-se în rândurile duşmanilor noştri din sud. El, ca şi noi, i-a acordat acestei femei încrederea lui… iar ea a trădat această încredere, l-a trădat pe soţul generos, ne-a trădat pe noi toţi! Nu e decât o târfa care se culcă cu duşmanul! Şi în timp ce îşi satisface pofta trupească, oare câte secrete divulgă, cât de departe merge trădarea? Este cumva omul de legătură al occidentalului aici, în Beijing? Este ea cea care îl informează pe duşman despre noi şi care spune inamicilor noştri ce să caute şi la ce să se aştepte? Astfel cum ar fi putut exista această zi îngrozitoare? Oamenii noştri cei mai buni, cei mai experimentaţi, au întins o capcană duşmanilor, capcană care ar fi trebuit să-i distrugă, scăpându-ne astfel de criminalii din Occident care văd aici numai bogăţii dacă se ploconesc în faţa călăilor Chinei. Am fost informaţi că femeia asta s-a dus la aeroport în dimineaţa acestei zile. La aeroport! Locul unde se pregătea capcana! Probabil şi-a oferit trupul destrăbălat unui om dedicat cauzei noastre, făcându-l să-şi piardă minţile. Probabil amantul ei îi spune ce trebuie să facă şi ce să transmită duşmanilor. Dar cât rău a făcut ea până acum?

Spectacolul fusese regizat dinainte, gândi Bourne. Pledoaria sărea atât de evident peste fapte şi dovezi că până şi un tribunal de la Moscova l-ar fi trimis la loc pe acel „procurorul marionetă” care aducea acuzările. Domnia terorii în rândul supuşilor înfricoşătorului senior al războiului continua. Trebuie găsit trădătorul. Găsit şi ucis.

Un cor de voci supuse, dar în acelaşi timp furioase se făcu auzit din mijlocul audienţei strigând: „Târfă!” şi „Trădătoare!”, în timp ce femeia legată se zbătea între cei doi soldaţi. Oratorul îşi ridică mâinile cerând linişte. O obţinu imediat.

— Amantul ei a fost un ziarist mizerabil de la Agenţia de Ştiri

Xinhua, acel organ mincinos şi discreditat al regimului actual, demn de cel mai adânc dispreţ. Spun „a fost” pentru că, de aproape o oră, creatura dezgustătoare este moartă, împuşcată în cap şi cu beregata tăiată pentru ca toată lumea să afle că a fost un trădător! Am vorbit personal cu soţul acestei curve, pentru că îl respect. Mi-a dat mână liberă să fac aşa cum ne cer spiritele noastre din străbuni. Nu vrea să mai aibă de-a face cu ea.

— *Aiyaaa!* Cu o putere extraordinară, femeia îşi sfâşie cu furie cârpa strâns legată la gură. Mincinosule! ţipă ea. Ucigaşul ucigaşilor! Ai omorât un om nevinovat, iar eu n-am trădat pe nimeni! Eu sunt aceea care a fost trădată! N-am fost la aeroport, iar voi ştiţi prea bine asta! Nu l-am văzut niciodată pe occidental şi o ştiţi şi pe asta! Nu cunosc nici un amănunt despre capcana care a fost întinsă criminalilor din Occident şi puteţi citi adevărul pe faţa mea! Cum aş putea să fac aşa ceva?

— Preacurvind alături de un senator dedicat cauzei noastre, corupându-l şi luându-i minţile! Dezgolindu-ţi sânii şi folosindu-te de „tunelul corupţiei”, apropiindu-te şi îndepărtându-te până când l-ai adus la nebunie!

— Tu eşti nebun! spui aceste lucruri, toate aceste minciuni, pentru că tu ai fost cel care mi-a trimis bărbatul în sud şi apoi ai venit la mine zile la rând, mai întâi cu promisiuni apoi cu ameninţări. Trebuia să te slujesc, să-ţi fac pe plac. Mi-ai spus că era de datoria mea. Te-ai culcat cu mine şi aşa am aflat multe lucruri care...

— Femeie, eşti o ticăloasă! Am venit la tine ca să te rog în numele cauzei să nu pătezi onoarea soţului tău! Să-ţi părăseşti amantul şi să-ţi ceri iertare.

— Minţi! Au venit mulţi bărbaţi la tine, *taipani* trimişi din sud de soţul meu, oameni care nu trebuiau să fie văzuţi în birourile voastre importante. Intrau în taină în magazinele de dedesubtul apartamentului meu, apartamentul unei aşa-zise – văduve onorabile – o altă minciună pusă pe seama mea şi a copilului meu!

— Târfă! răcni sălbatic bărbatul cu sabia.

— Minţi de-ngheaţă apele! strigă la rându-i femeia. Ca şi tine, soţul meu are multe femei şi nu-i pasă câtuşi de puţin de mine! Mă bate, dar tu-mi spui că acesta este dreptul său, fiindcă este un fiu nobil al Chinei adevărate! Duc mesaje dintr-un oraş în altul, mesaje care, dacă ar fi găsite asupra mea, mi-ar aduce tortura şi moartea şi în schimb primesc numai dispreţ. Niciodată

nu-mi sunt plătite deplasările costisitoare sau yenii reţinuţi la locul de muncă, căci îmi spuneţi că asta e datoria mea! Dar cine-i dă de mâncare fetiţei mele? Copilul pe care nobilul fiu al Chinei de abia dacă îl recunoaşte ca fiind al lui, fiindcă el a vrut numai băieţi!

— Spiritele n-au vrut să-ţi dea băieţi, numai fete, spre dezonoarea impunătoarei case a Chinei. Tu eşti trădătoarea! Tu te-ai aflat la aeroport şi i-ai contactat pe inamicii noştri, făcând ca un mare criminal să ne scape! Ne-ai pus astfel lanţurile sclaviei pentru o mie de ani…

— Iar tu ai fi vrut să faci din noi sclavii tăi pentru zece mii de ani!

— Tu nu ştii ce înseamnă libertatea, femeie.

— Libertatea? Din gura ta? Vrei să-mi spui, să ne spui – că tu ne vei reda libertăţile pe care înaintaşii noştri le-au avut în China de altă dată? Ce fel de libertăţi, mincinosule? Libertatea care cere supunere oarbă, libertatea care ia mâncarea de la gura copilului meu, copil alungat de către un tată care crede numai în conducători – dictatori militari, moşieri, conducători ai întregului Pământ! *Aiya!*

Femeia se întoarse spre ceilalţi şi se repezi înainte, îndepărtându-se de orator.

— Voi! ţipă ea. Voi toţi! Nu v-am trădat, nici pe voi nici cauza noastră, dar am învăţat multe lucruri. Nu este adevărat nimic din ce spune acest mincinos! Acum există multă durere şi multe restricţii pe care le cunoaştem cu toţii, dar a mai fost durere şi înainte, au fost restricţii şi înainte! Amantul meu nu a fost un om rău şi nici nu s-a supus orbeşte regimului. Era un om învăţat, un om blând care credea în eternitatea Chinei. Dorea lucrurile pe care le dorim şi noi! A cerut doar puţin timp pentru a îndrepta răul care i-a otrăvit pe bătrânii din toate comitetele care ne conduc. Se vor face schimbări, mi-a spus el. Unele încep să se arate deja. În aceste clipe… nu-l lăsaţi pe acest mincinos să-mi facă vreun rău! Nu-l lăsaţi să vi-l facă nici vouă!

— Târfă! Trădătoare!

Sabia şuieră prin aer, decapitând-o pe femeie. Trupul fără cap se prăbuşi spre stânga, capul se rostogoli spre dreapta, amândouă împroşcând şuvoaie fierbinţi de sânge. Oratorul mesianic coborî sabia şi începu să ciopârţească rămăşiţele. Liniştea ce se aşternuse asupra mulţimii era grea, înfricoşătoare. Călăul se opri – pierduse teren. Îl recuperă însă repede.

— Fie ca spiritele sacre strămoşeşti să-i redea pacea şi puritatea! urlă el, cu ochii rostogolindu-i-se în orbite, oprindu-se şi fixând pe fiecare membru al adunării. Căci nu ura este cea care m-a determinat să pun capăt vieţii acestei fiinţe, ci mila pentru slăbiciunea ei. Va găsi până la urmă pacea şi iertarea. Spiritele vor înţelege – dar şi noi trebuie să înţelegem aici, în patria mamă! Nu ne putem abate de la cauza noastră – trebuie să fim tari! Trebuie să…

Bourne se săturase de maniacul acesta. Era ura personificată. Dar era un om mort. Cândva. Undeva. Poate în noaptea asta, dacă va fi posibil. În noaptea asta!

Delta îşi scoase cuţitul din teacă şi o apucă spre dreapta, târându-se printre tufişurile dese ce-i aminteau de Meduza. Pulsul îi era regulat şi un sentiment puternic de siguranţă îl invadase acum – David Webb dispăruse. Erau atât de multe lucruri pe care nu şi le putea aduce aminte din acele zile îndepărtate, cufundate în întuneric, dar la fel de multe îi reveneau. Detaliile îi erau neclare, însă nu şi instinctele sale. Ele erau cele care îl conduceau, iar el se simţea tot una cu întunericul pădurii. Jungla nu-i era duşman, ci aliat, ea îi fusese refugiu şi altădată, îl salvase şi în alte ocazii, acum îndepărtate şi învălmăşite în amintire. Copacii şi tufişurile dese erau prietenii lui; se strecura printre ei ca o pisică sălbatică, sigur pe el şi tăcut.

Coti spre stânga, deasupra râpei şi începu să coboare, cu privirea aţintită asupra locului unde asasinul stătea nepăsător. Oratorul îşi schimbase din nou tactica. În loc să ucidă o altă femeie – privelişte pe care, toţi cei de faţă, cu gândul la propriile lor mame, ar fi putut-o considera vecină cu demenţa, indiferent de motive, el hotărî să atingă altă coardă. Discursul prizonierei ucise, apoi căsăpite trebuia şters din amintirea lor. Maestru în domeniul său, în arta sa – oratorul ştia când să revină la duhul blândeţii, uitând pentru moment de Lucifer. Ajutoarele sale făcuseră să dispară rapid urmele morţii violente şi femeia care rămăsese fu chemată cu un gest făcut cu sabia de ceremonie. Nu avea mai mult de optsprezece ani, o faţă drăguţă, care plângea şi vomita când fu târâtă în faţă.

— Lacrimile şi starea în care te afli nu-ţi fac nici un bine, copilă, spuse oratorul pe un ton patern. Dorinţa noastră a fost întotdeauna să te cruţăm, fiindcă ţi s-a cerut să faci lucruri ce depăşeau capacităţile vârstei tale şi ai avut norocul să afli

anumite secrete dincolo de puterea ta de înţelegere. Din păcate, de multe ori tinereţea vorbeşte atunci când ar trebui să tacă… Ai fost văzută în compania a doi fraţi din Hong Kong – dar nu dintre ai noştri. Ci oameni aflaţi în slujba dispreţuitei coroane a Marii Britanii, guvern slab, decadent, care ne-a vândut ţara călăilor noştri. Te-au ameţit cu nimicuri, bijuterii ieftine, ruj şi parfum franţuzesc din Kowloon. Dar acum, copila mea, spune-mi: tu ce le-ai dat lor?

Tânăra vomitând isteric şi tuşind înăbuşit din cauza căluşului scutură violent din cap, cu lacrimile scurgându-i-se pe obraji.

— Mâna ei s-a furişat sub masă, între picioarele unui bărbat, într-o cafenea din Guangquem! strigă unul dintre acuzatori.

— Era unul din porcii care lucrează pentru britanici! adăugă un altul.

— Tinereţea este supusă păcatului, spuse oratorul privind la cei care vorbiseră, cu ochii scânteind ca şi cum ar fi cerut tăcere. În inimile noastre găseşti iertare pentru asemenea exuberanţă tinerească – dar numai câtă vreme trădarea n-o însoţeşte.

— A fost la Poarta Qian Men…!

— Dar nu a fost în Tian An Men. M-am convins cu ochii mei răcni călăul cu sabia. Informaţia ta este greşită. Singura problemă care rămâne este simplă. Copilă! Ai vorbit cumva despre noi? Ar fi putut ajunge cuvintele tale la duşmanii noştri de aici, sau la cei din sud?

Fata se zvârcolea, smucindu-şi disperată întregul corp încoace şi-ncolo, negând acuzaţia nerostită.

— Admit nevinovăţia ta aşa cum ar face o un tată, însă nu şi prostia, copilă. Îţi îngădui prea multe libertăţi în legăturile tale, din pricina pasiunii pentru farafastâcuri. Iar când acestea nu ne aduc nici un serviciu, pot deveni periculoase.

Tânăra fu pusă sub supravegherea unui bărbat extrem de gras, bătrân din rândurile auditoriului, pentru „învăţătură şi meditaţie”. Din expresia de pe faţa lui reieşea clar că mandatul va fi mult mai cuprinzător decât dispoziţia dată de către orator. Iar după ce va termina cu ea, „copila vampă” ce reuşise să smulgă atâtea secrete de la nomenclaturiştii din Beijing care cereau fete tinere – convinşi că astfel de legături, după cum decretase Mao, le prelungeau zilele – va dispărea.

Doi dintre cei trei chinezi rămaşi fură judecaţi ca într-un proces adevărat. Acuzaţia iniţială era traficul de droguri pe axa Shanghai-Beijing. De fapt vina lor nu consta în distribuirea

narcoticelor, ci în faptul că îşi însuşeau sistematic din profituri şi depuneau sume uriaşe de bani în conturi personale, în băncile din Hong Kong. Persoane din auditoriu, veniră să întărească dovezile, declarând că, în postura de distribuitori subordonaţi, le înmânaseră celor doi „şefi” sume uriaşe de bani gheaţă care nu fuseseră niciodată înscrise în registrele secrete ale organizaţiei. Aceasta fu acuzaţia iniţială, nu şi cea mai importantă însă. Care veni prin vocea stridentă, cântată, a oratorului.

— Călătoreşti des în sud, în Kowloon. O dată, de două ori chiar şi de trei ori pe lună. La aeroportul Kai-tak... Tu! urlă fanaticul cu sabia, îndreptând-o spre prizonierul din stânga sa. Te-ai întors astăzi după-amiază. Te-ai aflat în Kowloon în noaptea trecută. Noaptea trecută! La Kai-tak! Iar noi am fost trădaţi tot noaptea trecută la aeroportul Kai-tak!

Oratorul ieşi ameninţător din lumina torţelor, apropiindu-se de cei doi rămaşi împietriţi în genunchi în faţa lui.

— Dragostea voastră pentru bani depăşeşte dragostea voastră pentru cauza noastră, spuse el cu intonaţia unui patriarh trist dar furios. Fraţi de sânge şi fraţi de hoţie. Ştim toate acestea de mai multe săptămâni şi le ştim pentru că, în lăcomia voastră, aţi ieşit la lumină. Banii voştri trebuiau înmulţiţi, ca rozătoarele ce trăiesc în canalele pline cu putregai, aşa că v-aţi alăturat bandelor criminale din Hong Kong. Ce spirit întreprinzător, câtă muncă şi totuşi ce gest prostesc, strigător la cer de prostesc! Voi chiar credeţi că bandele acestea ne sunt străine, sau noi lor? Credeţi că nu există zone unde interesele noastre coincid? Şi credeţi că ei îi urăsc mai puţin pe trădători decât noi?

Cei doi fraţi, legaţi, se târau în noroi, ridicându-se în genunchi, umili şi clătinându-şi capetele a negaţie. Strigătele lor mute cereau să fie ascultaţi, să li se permită să vorbească. Oratorul se apropie de prizonierul din stânga sa şi îi smulse căluşul; frânghia îi intră în carne.

— N-am trădat pe nimeni, stăpâne! ţipă el disperat. N-am trădat pe nimeni! Am fost la Kai-tak, e adevărat, dar m-am aflat tot timpul în mulţime. Doar ca să privesc! Să mă umplu de bucuria izbânzii noastre!

— Cu cine ai stat de vorbă?

— Cu nimeni! A, ba da, cu un funcţionar. Ca să-mi confirme zborul de dimineaţă, dar asta a fost tot. Jur pe spiritele strămoşilor noştri. Ai fratelui meu mai mic şi ai mei.

— Banii. Ce ai de spus în legătură cu banii pe care i-ai furat?

— Nu i-am furat domnule. Vă jur! Am crezut în sufletele noastre mândre – mândre de cauza pe care o servim – că am putea folosi banii în folosul Chinei adevărate! Fiecare yuan câştigat urma să fie returnat cauzei!

Mulţimea reacţionă violent, aruncând fluierături batjocoritoare prizonierilor. Oratorul îşi ridică mâinile pentru a face linişte. Tăcerea se aşternu din nou.

— Trebuie să se ştie, spuse el apăsat. Tuturor celor care ar putea nutri gânduri de trădare, un avertisment. Noi nu avem milă pentru nimeni, pentru că nimeni nu a avut milă pentru noi. Cauza noastră este cea dreaptă şi sfântă şi chiar şi numai gândurile de trădare sunt o blasfemie. Toată lumea să afle! Voi nu ştiţi cine suntem noi sau unde ne găsim – dacă ne aflăm în persoana unui birocrat dintr-un minister oarecare sau dacă în cea a unui agent al securităţii. Nu suntem nicăieri şi totuşi ne aflăm pretutindeni. Cei care şovăie şi se îndoiesc sunt nişte oameni morţi... Procesul acestor câini turbaţi a luat sfârşit. De acum totul depinde de voi, copiii mei.

Verdictul fu rapid şi unanim: vinovaţi de prima acuzaţie adusă, poate şi de a doua. Sentinţa: un frate va muri, celălalt va supravieţui pentru a fi escortat în sud, la Hong Kong, de unde vor fi recuperaţi banii. Alegerea va fi făcută conform vechiului ritual „*yi zang li*”, în traducere literară „o înmormântare”. Fiecăruia dintre fraţi îi fu înmânat un cuţit cu lama dinţată şi ascuţită ca un brici. Locul în care urma să se desfăşoare lupta era un cerc cu diametrul de zece paşi. Cei doi fraţi se aşezară faţă-n faţă şi sălbaticul ritual începu: unul dintre ei se năpusti cu disperare înainte iar celălalt se feri într-o parte, crestând cu lama cuţitului faţa atacatorului.

Lupta din cercul morţii, însoţită de reacţiile primitive ale spectatorilor, acoperea zgomotele pe care Bourne le făcea în dorinţa lui de a acţiona cât mai repede. O luă la goană în jos printre tufişurile dese, rupând ramurile şi croindu-şi drum prin iarba înaltă, până ajunse la şapte metri de copacul lângă care stătea asasinul. Se va întoarce şi se va apropia mai mult de el, dar mai întâi trebuia să aibă grijă de d’Anjou. Era vital că Ecoul să ştie că el se află acolo.

Francezul şi ultimul prizonier chinez stăteau în faţa cercului, în partea dreaptă, înconjuraţi de gărzi. Jason se târî spre ei în timp ce mulţimea urla insulte şi încurajări pentru cei doi gladiatori. Unul dintre combatanţi, plin de sânge ca de altfel şi adversarul

său, îi dăduse acestuia o lovitură aproape fatală cu cuţitul, fără a reuşi însă să-i curme viaţa. Bourne era la nu mai mult de doi sau trei metri de d'Anjou; căută în jurul său şi găsi o ramură căzută. Odată cu un nou val de strigăte dinspre mulţimea înnebunită, Bourne rupse creanga în trei. Curăţă bucăţile de frunze, după care aruncă primul băţ la distanţă mică de pământ. Prea scurt, nu ajunse până la picioarele Francezului, îl aruncă şi pe al doilea, lovindu-l în spatele genunchilor. D'Anjou dădu din cap de două ori, în semn că a aflat prezenţa lui Delta. Apoi, Francezul făcu un lucru ciudat. Începu să-şi mişte capul încet, înainte şi înapoi. Încerca să-i spună ceva. Dintr-odată, piciorul stâng a lui d'Anjou se frânse, iar el se prăbuşi. Fu imediat smucit de către soldatul din dreapta sa, însă atenţia acestuia era îndreptată spre bătălia sângeroasă ce se desfăşura în interiorul cercului.

Ecoul scutură din nou din cap, încet, după care rămase nemişcat, privind fix înspre stânga la asasinul care între timp se îndepărtase de copac, pentru a putea savura mai bine lupta. Apoi îşi întoarse capul din nou, mutându-şi privirea către maniacul cu sabia.

Şi, pentru a doua oară, d'Anjou se prăbuşi la pământ, de data aceasta străduindu-se să se ridice singur înainte ca soldatul să-l atingă. În timp ce se ridică îşi mişcă umerii înguşti înainte şi-napoi. Bourne trase adânc aer în piept şi închise ochii îngăduindu-şi o singură clipă de suferinţă. Mesajul era clar. Ecoul se autoelimina transmiţându-i lui Delta că trebuie să-şi concentreze atenţia asupra asasinului şi, totodată, să-l ucidă pe fanaticul măcelar. Torturat şi slăbit, d'Anjou ştia că nu are şanse să scape cu viaţă. N-ar fi fost decât o piedică pentru Bourne, iar impostorul se afla pe primul plan... Marie se afla pe primul plan. Viaţa Ecoului se terminase. Însă Francezul voia o compensaţie: moartea măcelarului descreierat, a fanaticului care fără îndoială că îl va ucide.

Un urlet asurzitor umplu râpa; mulţimea amuţi brusc. Bourne îşi smuci capul spre stânga şi reuşi să vadă pe deasupra grupului de privitori. Ceea ce zări fu la fel de dezgustător ca şi ceea ce văzuse pe parcursul ultimelor minute de violenţă. Oratorul îşi înfipse sabia în gâtul unui luptător apoi o smulse în timp ce cadavrul însângerat se zvârcolea spasmodic. Ucigaşul îşi ridică semeţ capul şi spuse:

— Doctore!

— Da, domnule? răspunse o voce din mulţime.

— Ocupă-te de supravieţuitor. Îngrijeşte-l cât poţi de bine pentru apropiata sa călătorie spre sud. Dacă i-aş fi lăsat să continue, ar fi fost amândoi morţi, iar banii noştri pierduţi pentru totdeauna. Familiile astea, strâns unite nu aduc decât duşmănie ritualului nostru. Luaţi-l de aici pe celălalt şi aruncaţi-l în mlaştină împreună cu restul. Vor fi cu toţii o masă copioasă pentru păsările de pradă.

— Da, domnule.

Un bărbat cu o geantă medicală neagră păşi în cerc în timp ce cadavrul era îndepărtat şi o targa apăru din întunericul nopţii, din capătul cel mai îndepărtat al grupului. Totul fusese planificat şi gândit dinainte. Doctorul îi făcu o injecţie în braţ bărbatului plin de sânge, care fusese tras în afara cercului morţii. Ştergându-şi sabia cu o eşarfă curată de mătase, oratorul făcu semn din cap în direcţia celor doi prizonieri rămaşi.

Uimit, Bourne îl văzu pe chinezul de lângă d'Anjou eliberându-şi calm încheieturile legate, apoi ducându-şi mâinile la ceafă şi dezlegând fâşia de material care se presupunea că e legată foarte strâns şi că îl împiedică să scoată vreun sunet, cu excepţia unor gemete gâtuite. Omul se îndreptă apoi către orator şi spuse pe un ton ridicat, adresându-se deopotrivă conducătorului său şi celorlalţi.

— Nu mi-a spus nimic, nu mi-a făcut nici o destăinuire, deşi stă bine cu chineza şi a avut numeroase ocazii să vorbească înainte să ne suim în camion şi să ni se pună căluşuri în gură. Chiar şi atunci am discutat cu el, slăbindu-mi căluşul şi oferindu-mă să fac acelaşi lucru şi pentru el. A refuzat. Este încăpăţânat şi curajos, dar sunt sigur că ştie lucruri pe care nu vrea să ni le spună.

— *Tong ku, tong ku!*

Urlete sălbatice izbucniră din rândurile mulţimii, cerând tortura. Acestora li se adăugară instrucţiuni care precizau zona în care se va concentra durerea: organele genitale.

— E bătrân şi destul de firav. Va cădea cu siguranţă în nesimţire, cum a făcut şi mai înainte, interveni falsul prizonier. Prin urmare, vă sugerez următoarea soluţie, bineînţeles cu permisiunea conducătorului nostru.

— Dacă există vreo şansă să reuşească, ai cuvântul, spuse oratorul.

— I-am oferit libertatea în schimbul unei informaţii, însă nu are încredere în noi. A avut de-a face cu marxiştii prea multă vreme.

Propun deci să-l conduc pe aliatul nostru la aeroportul din Beijing şi, folosindu-mă de poziţia pe care o am, să-i asigur un loc pentru următorul zbor spre Kai-tak. Tot ce va trebui să facă înainte de îmbarcare odată ce va avea biletul în mână, va fi să-mi dea informaţia cerută. Unde mai poţi găsi o mai mare dovadă de încredere? Ne vom afla în mijlocul inamicilor noştri şi dacă crede de cuviinţă, nu are decât să strige. A văzut şi a auzit mai multe decât oricare alt om care scăpat cu viaţă de aici, vreodată. S-ar putea ca, în timp, să devenim prieteni apropiaţi, însă trebuie să începem prin a avea încredere unii în alţii.

Oratorul studie faţa provocatorului, după care se uită la d'Anjou, care se ţinea drept în picioare şi îi măsura printre pleoapele umflate, ascultând fără nici o expresie pe faţă. Apoi, bărbatul cu sabia năclăită de sânge se întoarse şi se adresă asasinului de lângă copac, vorbind dintr-o dată englezeşte.

— Ne-am oferit să-i cruţăm acestui pion neînsemnat viaţa, dacă ne va spune unde poate fi găsit camaradul său. Eşti de acord?

— Francezul are să vă mintă! spuse criminalul cu un accent britanic, sacadat, păşind înainte.

— Cu ce scop? întrebă oratorul. Îşi va câştiga astfel viaţa şi libertatea. Are prea puţină sau n-are deloc consideraţie pentru alţii, întregul său dosar stă mărturie.

— Nu sunt sigur, spuse englezul. Au luptat împreună într-o organizaţie numită Meduza. Vorbea despre ea tot timpul. Aveau reguli – coduri mai degrabă. Va minţi.

— Acea josnică organizaţie Meduza era formată din scursoarea societăţii, oameni care şi-ar ucide fraţii pe câmpul de luptă ca să-şi scape pielea.

Asasinul ridică din umeri.

— Mi-ai cerut părerea, spuse el. Ţi-am spus o.

— Să-l întrebăm acum pe acel căruia suntem gata să-i acordăm clemenţa noastră.

Oratorul reveni la limba chineză, dând ordine, iar asasinul se întoarse la copacul unde stătuse până atunci şi-şi aprinse o ţigară. D'Anjou fu adus în faţă.

— Dezlegaţi-i mâinile; n-are unde să se ducă. Şi scoateţi-i căluşul. Să-l lăsăm să vorbească. Să-i arătăm că putem avea… încredere, nu numai trăsături care ţin de partea mai puţin plăcută a firii omeneşti.

D'Anjou scutură braţele, apoi ridică mâna dreaptă şi îşi masă

gura.

— Încrederea voastră e la fel de emoţionantă şi de convingătoare ca şi tratamentul pe care-l aplicaţi prizonierilor, spuse el în engleză.

— Am uitat – oratorul îşi ridică sprâncenele – înţelegi ce vorbim, nu-i aşa?

— Ceva mai bine decât credeţi voi, i-o întoarse Ecoul.

— Foarte bine. Chiar prefer să discutăm în englezeşte, într-un fel este o chestiune care trebuie să rămână între noi, nu-i aşa?

— Nu e nimic între noi. Nu negociez niciodată cu nebunii, sunt imprevizibili.

D'Anjou privi scurt către asasinul de lângă copac.

— Am făcut greşeli multe, ştiu. Dar am convingerea că una din ele va fi îndreptată.

— Ai putea să continui să trăieşti, spuse oratorul.

— Cât timp?

— Oricum, să supravieţuieşti serii de azi. Restul depinde de tine, de sănătatea ta şi de ce ştii să faci.

— Ba deloc. Totul se va sfârşi în momentul în care mă dau jos din avion, în Kai-tak. Nu veţi mai da greş aşa cum aţi dat aseară. Nu vor exista nici trupe ale securităţii şi nici limuzine blindate, ci un singur om care va intra sau va ieşi din aerogara şi un altul cu un pistol cu amortizor, sau cu un cuţit. Aşa cum spunea neconvingătorul vostru „prizonier" eu am fost aici astă seară. Şi tot ce am văzut şi am auzit, mă condamnă la moarte. Apropo, dacă întrebă cumva de ce n-am avut încredere în el, spune-i că a fost prea bătător la ochi, era prea nerăbdător. Şi căluşul ăla care i-a slăbit aşa, dintr-o dată. Zău aşa! Nu l-aş fi luat în veci de elev. Asemeni ţie, vorbeşte mieros, numai că e complet imbecil.

— Asemeni mie?

— Da, iar tu nu ai nici o scuză. Eşti un om cu educaţie aleasă, un om umblat prin lume – se vede după felul în care vorbeşti. Unde ţi-ai făcut studiile? La Oxford sau la Cambridge?

— The London School of Economies, spuse Sheng Chon Yang, incapabil să se abţină.

— Grozav, vechea şcoală britanică. Cu toate astea eşti o nulitate. Un clovn. Nu eşti un învăţat şi nu vei fi niciodată, eşti doar un fanatic, lipsit de orice simţ al realităţii. Eşti un prost.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui mie aşa ceva?

— *Fengzi,* spuse Ecoul, întorcându-se spre ceilalţi. *Shenjing bing!* adăugă el râzând, explicând că stătea de vorbă cu un

tembel.

— Încetează!

— *Wei shemme?* continuă Francezul, slab, întrebând de ce? – în chineză şi incluzând astfel mulţimea în discuţie. Îi îndobitoceşti pe toţi cu teoriile tale aiurite care transformă plumbul în aur! Apă de ploaie! Dar, după cum spunea acea femeie nefericită – al cui aur, a cui apă? A voastră sau a lor?

D'Anjou cuprinse cu un gest întreaga asistenţă.

— Te previn! strigă Sheng în englezeşte.

— Vedeţi! ţipă Ecoul în chineză cu o voce firavă, răguşită. Nu vorbeşte cu mine în limba voastră! Se ascunde de voi! Acest pitic crăcănat cu sabie mare – asta probabil ca să compenseze ceea ce-i lipseşte în altă parte? – ciopârţeşte femeile cu sabia sa doar pentru că nu are alte „arme" pentru ele. Uitaţi-vă numai la capul lui ca un balon cu creştetul plat, penibil...

— Destul!

— ... şi ochii ca ai unui copil urât, neascultător, care zbiară tot timpul! Cum vă spuneam, nu e decât un tembel. De ce îi acordaţi din timpul vostru? Vă va da în schimb numai apă de ploaie, nu aur!

— Dacă aş fi în locul tău m-aş abţine, spuse Shang, înaintând cu sabia pregătita. Ori să te omoare ei înainte de a o face eu.

— Nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc, răspunse d'Anjou în englezeşte. Furia ţi-a slăbit auzul, Monsieur Gură-Mare? N-ai auzit vreo două chicoteli? Eu da.

— *Goule!* urlă Sheng Chou Yang, ordonându-i Ecoului să tacă. Ne vei da informaţia de care avem nevoie, continuă el într-o chineză piţigăiată, lătratul unui om obişnuit să fie ascultat. Jocul s-a terminat şi nu te vom mai suporta nici un minut în plus! Unde e ucigaşul pe care l-ai adus din Macao?

— Uite-l colo, spuse d'Anjou, arătând cu capul în direcţia asasinului.

— Nu el! Cel dinainte. Nebunul pe care l-ai chemat din mormânt pentru ca să te răzbune! Unde vă întâlniţi? Unde e baza voastră din Beijing?

— Nu avem nici un loc de întâlnire, răspunse Ecoul revenind la engleză. Nici o bază şi nici o întâlnire programată.

— Nu se poate să nu fie nimic! Oamenii ca voi întotdeauna au în vedere variante, cazuri extreme. Aşa supravieţuiţi!

— Am supravieţuit. Mi-e teamă că trebuia să foloseşti trecutul pentru mine.

Sheng îşi ridică sabia.

— Ne spui sau vei muri – într-un mod neplăcut, *monsieur?*

— Îţi voi spune un singur lucru. Dacă el ar putea să-mi audă glasul, i-aş spune că tu eşti cel pe care trebuie să-l lichideze. Pentru că tu eşti cel care va îngenunchea întreaga Asie şi milioane de oameni să se înece în oceanul de sânge ale fratricidului. Bineînţeles că el trebuie să-şi vadă de treburile lui, înţeleg asta foarte bine, însă cu ultima mea răsuflare i-aş spune că tu trebuie să faci parte din ele! I-aş spune să acţioneze. ACUM!

Înmărmurit de discursul lui d'Anjou, Bourne tresări ca plesnit. Ecoul îi trimitea un ultim semnal! Să acţioneze! ACUM! Jason băgă mâna în buzunarul stâng din faţă şi scoase conţinutul în timp ce se târa cu repeziciune printre tufişurile de dincolo de scena ritualurilor sângeroase. Dădu peste un bolovan mare, care se înălţa la câţiva zeci de centimetri deasupra pământului. În spatele lui era la adăpost iar dimensiunile lui erau mai mult decât suficiente pentru a-i acoperi pregătirile. În tot acest timp auzea vocea lui d'Anjou: era slabă şi tremurată, dar sfidătoare. Ecoul găsea înlăuntrul său resurse nu numai pentru a face faţă ultimelor sale clipe, ci şi pentru a-i acorda camaradului său momentele preţioase de care avea nevoie.

— ... Nu te grăbi, Mon General Genghis Han, sau cum te-o chema. Sunt un om bătrân, iar slujitorii tăi şi-au făcut datoria. După cum spuneai, n-am unde fugi. Pe de altă parte însă, nu sunt aşa sigur că-mi place unde vrei tu să mă trimiţi... n-am fost destul de deştepţi ca să vedem capcana pe care ne-aţi întins-o. Dacă am fi fost, n-am fi intrat în ea, aşa că ce te face să crezi că am fost destul de prevăzători ca să ne stabilim un loc de întâlnire?

— Tocmai pentru că aţi intrat în capcană, spuse Sheng Chon Yang calm. L-aţi urmărit – de fapt el l-a urmărit – pe omul din Macao din mausoleu. Şi a fost convins că iese viu de acolo. Iar voi luaţi întotdeauna în calcul şi haosul şi un loc de întâlnire pentru mai târziu.

— Aparent logica ta e fără cusur...

— Unde ţi-e asasinul? ţipă Sheng.

— Ce primesc în schimb?

— Viaţa.

— A, da, ai mai spus asta.

— Timpul intră în sac.

— Voi şti când ajunge la cap, *moniseur!*

Un ultim mesaj. Delta înţelesese.

Bourne aprinse un chibrit căruia îi acoperi flacăra cu mâna şi aprinse lumânarea subţire de ceară. Se înfundă târâş în pădure, filând în urmă fitilul petardei duble. Când ajunse la capăt se întoarse înapoi la copac.

— ... Ce garanţie am pentru viaţa mea? insistă Ecoul cu un amuzament pervers, ca un maestru al şahului care îşi regiza propria moarte, inevitabilă.

— Adevărul, replică Sheng. Este singura garanţie de care ai nevoie.

— Dar fostul meu elev spune că voi încerca să mint – aşa cum voi aţi minţit cu atâta înverşunare în această seară.

D'Anjou făcu o pauză, apoi repetă afirmaţia în chineză:

— *Liao jie?* se adresă el mulţimii, întrebând dacă înţeleseseră.

— Încetează!

— Te repeţi. Trebuie neapărat să înveţi să te stăpâneşti. E un obicei foarte obositor.

— Răbdarea mea a ajuns la capăt! Unde se ascunde nebunul?

— În meseria voastră, *mon general* răbdarea nu este numai o virtute, ea este o necesitate.

— Stai! strigă asasinul, ţâşnind de lângă copac, spre uimirea tuturor. Ăsta trage de timp! Se joacă cu tine! Îl cunosc!

— Şi ce urmăreşte cu asta? întrebă Sheng, ţinându-şi sabia pregătită.

— Nu ştiu, spuse englezul. Dar pur şi simplu nu-mi place şi asta mi-e suficient.

La trei metri în spatele arborelui, Delta privi cadranul ceasului. În maşină, cronometrase timpul de ardere al lumânării. Acum. Închise ochii rugându-se la ceva ce nu putea înţelege, apoi apucă un pumn de pământ şi-l aruncă boltit în dreapta copacului mult spre dreapta lui d'Anjou. De îndată ce auzi zgomotul, Ecoul ridică glasul cât putu de tare.

— Să tratez cu voi? ţipă el. Aş trata mai degrabă cu arhanghelul întunericului! Iar asta poate că o să se întâmple, sau poate nu, fiindcă Dumnezeu ştie că voi aţi comis păcate mai grave decât orice am făcut eu vreodată! Părăsesc lumea asta dorind numai să te iau eu mine! Lăsând la o parte brutalitatea ta nemăsurată *mon general,* nu eşti decât o nulitate, un balon de săpun, o glumă proastă pe seama poporului tău. Hai, mori

împreună cu mine, generale Dung[26]!

Şi, cu ultimele cuvinte, D'Anjou se aruncă deasupra lui Sheng Chou Yang, zgâriindu-i faţa şi scuipându-l în ochii larg deschişi de uimire. Sheng făcu un salt în spate şi, cu o singură lovitură a spadei de ceremonie, reteză, capul Francezului. Din fericire pentru Ecou, moartea veni repede.

Iadul se dezlănţuie. O izbucnire sacadată de focuri de artificii umplu râpa răsunând printre copaci şi crescând în intensitate, în timp ce mulţimea şocată reacţiona imediat. Unii se aruncau la pământ, alţii se târau în spatele copacilor sau în tufe, urlând cuprinşi de panică, temându-se pentru vieţile lor.

Asasinul se ascunse după trunchiul copacului, ghemuit, cu pistolul în mână. Bourne, cu amortizorul fixat pe ţeava pistolului, se îndreptă cu paşi mari către ucigaş şi se opri deasupra lui. Ochi şi trase, zburându-i asasinului arma din mână, împreună cu bucăţi de carne şi sânge, dintre degetul mare şi arătător. Ucigaşul se răsuci brusc, cu ochii scoşi din orbite şi gura căscată de uimire. Jason trase din nou; de data aceasta îi crestă obrazul.

— Întoarce-te! ordonă Bourne, înfigând ţeava armei în ochiul stâng al englezului. Acum, ia copacul în braţe! Strânge-l! Cu amândouă braţele, mai strâns!

Jason îi propti arma în ceafă şi privi pe după trunchi. Parte dintre torţele care stătuseră înfipte în pământ fuseseră smulse, iar flăcările lor stinse.

O altă serie de explozii izbucni din adâncul pădurii. Speriaţi, oamenii începură să-şi descarce armele în direcţia sunetelor. Asasinul îşi mişcă un picior! Apoi mâna dreaptă! Bourne trase două gloanţe în copac; acestea se înfipseră în lemn, spulberând scoarţa la mai puţin de doi centimetri de capul englezului. Acesta apucă strâns trunchiul arborelui, cu trupul rigid, neclintit.

— Ţine-ţi capul spre stânga! ordonă Jason aspru. Dacă te mai mişti o dată, îţi zbor creierii! *Unde se afla călăul? Unde se afla ucigaşul dement, cu sabia lui? Măcar atâta lucru îi datora Delta Ecoului. Unde... acolo! Băr*batul cu ochi de foc tocmai se ridica de jos, privind înnebunit înjur, zbierând comenzi celor de lângă el şi cerând o armă. Jason se depărta de copac şi ridică pistolul. Fanaticul încremeni. Ochi li se întâlniră. Bourne trase exact în clipa care Sheng împinse un soldat în faţa sa. Soldatul se arcui pe spate şi gâtul îi zvâcni sub impactul gloanţelor. Sheng continuă să ţină trupul neînsufleţit, ca pe un scut, iar Jason mai

[26] Dung – bălegar, (lb. engl. – n.tr.).

trase două gloanţe, făcând cadavrul să tresară. Nu reuşea să-l omoare! Oricât ar fi vrut, maniacul era acoperit de trupul fără viaţă al santinelei! Delta nu putea duce la îndeplinire promisiunea făcută Ecoului! Generalul Dung avea să supravieţuiască! *Iartă-mă Ecoule! Nu am timp! Mişcă! Ecoul era mort... Marie!*

Asasinul întoarse capul, încercând să vadă ce se întâmplă. Bourne apăsă pe trăgaci. Scoarţa copacului explodă în faţa ucigaşului, obligându-l să-şi ridice mâinile la ochi şi să scuture din cap, clipind pentru a-şi recăpăta vederea.

— Ridică-te! îi ordonă Jason, apucându-l de gât şi orientându-l spre poteca pe care o tăiase printre tufe când coborâse în goană în râpă. Vii cu mine!

Al treilea rând de explozii, încă şi mai adânc în interiorul pădurii, izbucni în serii rapide, suprapuse. Sheng Chou Yang ţipă isteric ordonând gărzii să se împartă în două: în zona din jurul copacului şi în partea de unde se auzeau petardele. Exploziile se opriră. Bourne îşi îmbrânci prizonierul printre tufişuri; îi ordonă să se întindă cu faţa la pământ şi îşi propti piciorul în ceafa lui. Apoi se lăsă pe vine, pipăind solul. Găsi trei pietre şi le azvârli în aer una după alta, pe deasupra capetelor celor care cercetau zona dimprejurul copacului, fiecare piatră din ce în ce mai departe. Diversiunea îşi făcu efectul.

— *Nali!*

— *Shu ner!*

— *Bu! Caodi ner!*

Chinezii se repeziră înainte, cu armele pregătite. Câţiva plonjară în iarba abundentă, ceilalţi li se alăturară imediat ce izbucni cea de a patra şi ultima canonadă de petarde. În pofida distanţei, exploziile erau la fel de intense sau poate chiar mai intense decât cele dinainte. Acesta era ultimul act, punctul culminant al spectacolului, mai lung şi mai asurzitor decât exploziile care-l precedaseră.

Delta ştia că acum timpul se măsura în minute şi, dacă pădurea îi fusese vreodată aliat, acum avea nevoie de ea mai mult ca niciodată. În următoarele clipe, oamenii vor găsi cartuşele goale ale focurilor de artificii împrăştiate, iar scenariul va fi demascat. Va urma o cursă nebunească în direcţia porţii.

— Mişcă-te! comandă Bourne, înfigându-şi degetele în părul asasinului ridicându-l în picioare şi îmbrâncindu-l. Şi nu uita, ticălosule, nu există şmecherie, din câte ai învăţat, care să nu fie

inventată de mine, iar chestia asta compensează o anumită diferenţă de vârstă între noi! Numai dacă te uiţi în altă parte decât trebuie şi te alegi cu două găuri în loc de ochi. Dă-i drumul!

În timp ce goneau în sus pe potecă, Bourne băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn de cartuşe. Apoi, în vreme ce asasinul continua să alerge în faţa lui cu răsuflarea tăiată, frecându-se la ochi şi ştergându-şi sângele de pe obraz, Jason trase piedica automatului, înlocui întreg încărcătorul şi-l fixă cu un pocnet. Auzind zgomotul armei desfăcute, englezul întoarse capul, dar îşi dădu seama că era prea târziu; pistolul fusese deja reasamblat. Bourne trase julindu-i urechea.

— Te-am avertizat, spuse el, respirând adânc dar regulat. Unde-l preferi? În mijlocul frunţii?

Ridică automatul.

— Doamne Dumnezeule, măcelarul ăla avea dreptate! strigă englezul ţinându-se cu mâna de ureche. Eşti cu adevărat nebun!

— Iar tu eşti mort dacă nu te mişti mai repede. Mai repede, am zis!

Ajunseră în dreptul cadavrului santinelei de pe poteca strâmtă ce ducea în jos către râpă.

— La dreapta! ordonă Jason.

— Unde, pentru numele lui Dumnezeu? Nu văd nimic!

— E o potecă. Ai să simţi locul bătătorit. Mişcă! Odată ajunşi pe aleea ce conducea spre ieşirea din rezervaţia de păsări Bourne continuă să-l înghiontească pe asasin în şira spinării cu pistolul, obligându-l să alerge mai repede şi mai repede! Pentru un moment redeveni David Webb, căruia Delta îi fu acum recunoscător. Încercând să scape de amintirea Meduzei, Webb alerga ceasuri întregi. Oboseala, sudoarea şi vântul care-i răcorea faţa îl ajutau să treacă peste fiecare zi mai uşor. Iar acum Jason Bourne respira greu, însă nici pe departe atât de greu ca prizonierul său, cu mult mai tânăr şi mai puternic.

Delta zări scânteierea de lumină pe cer – poarta se afla dincolo de spaţiul deschis, întunecos, la capătul a trei poteci întortocheate. Nu mai mult de opt sute de metri! Trase un glonţ printre picioarele istovite ale britanicului.

— Aleargă mai repede! spuse el, stăpânindu-şi vocea pentru a da impresia că fuga susţinută avea un efect minor asupra lui.

— Dumnezeule, nu mai pot! Sunt istovit!

— Aleargă, am zis, comandă Jason.

Deodată, la o oarecare distanţă în spatele lor, se auziră

strigătele isterice ale soldaţilor însoţiţi de fanaticul lor conducător, care le ordona să se îndrepte către poartă pentru a-l găsi şi ucide pe intrusul atât de periculos încât le punea în primejdie propriile vieţi. Găsiseră resturile focurilor de artificii; ordinele transmise prin radio porţii nu primiseră nici un răspuns. *Găsiţi-l! Opriţi-l! Omorâţi-l!*

— Dacă ţi-au venit ceva idei, domnule maior, scoateţi-le repede din cap! strigă Bourne.

— Maior ai spus? întrebă englezul, de-abia putând să mai rostească un cuvânt, dar continuând să alerge.

— Pentru mine eşti o carte deschisă şi ce am citit îmi face scârbă! L-ai văzut pe d'Anjou înjunghiat ca un porc şi ai rânjit, blestematule!

— El a vrut să moară. Vroia să mă ucidă!

— O să te ucid eu dacă te opreşti din alergat. Dar înainte de a o face, am să te despic dintre picioare până sus la gât, atât de încet încât ai să-ţi doreşti să te fi dus pe lumea cealaltă împreuna cu omul care te-a creat.

— Parcă am de ales? O să mă omori oricum!

— Poate că nu. Mai gândeşte-te. Poate că de fapt îţi salvez viaţa. Reflectează la asta!

Asasinul mări pasul. O apucară pe ultima potecă întunecată, către câmpul deschis dincolo de care se găsea poarta luminată de reflectoare.

— Parcare, strigă Jason. La dreapta, în capăt! Stai! Bourne se opri. Asasinul, îngrozit, se opri şi el. Jason scoase lanterna, apoi ochi. Din spatele ucigaşului trase cinci focuri de armă ratând o singură dată. Reflectoarele explodară iar poarta se cufundă în întuneric. Bourne îşi înfipse din nou arma în ceafa englezului şi aprinse lanterna, luminându-i o parte a feţei.

— Situaţia se află sub control, domnule maior, spuse el. Operaţiunea continuă. Mişcă, nenorocitule!

Alergând de-a curmezişul parcării adâncite acum în întuneric, englezul se împletici şi se întinse la pământ. La lumina lanternei. Jason trase de două ori; gloanţele ricoşară departe de capul asasinului, care se ridică în picioare şi continuă să alerge, pe lângă maşinile şi camionul de la capătul parcării.

— Gardul! spuse Bourne în şoaptă. Sări peste el! Ajuns la capătul lotului, îi dădu un nou ordin.

— În patru labe, priveşte înainte! Dacă întorci capul, eu voi fi ultimul lucru pe care-l vezi. Acum, mişcă!

Asasinul ajunse în dreptul deschizăturii tăiate în gard.

— Treci prin ea, spuse Jason căutând încă o dată în buzunar după cartuşe noi şi scoţând încet încărcătorul automatului. Stai! şopti el exact în momentul în care psihopatul, fost comandant al unui grup de comando britanic, trecuse pe jumătate prin deschizătură. Înlocui pe bâjbâite gloanţele folosite şi pocni încărcătorul la locul lui.

— Asta în cazul în care ţi-a trecut prin cap să-mi numeri focurile, spuse el. Acum treci în partea cealaltă şi târăşte-te doi metri dincolo de gard. Fuga!

În timp ce asasinul făcea cum i se spusese, trăgând de plasa de sârmă se ghemui şi trecu în partea cealaltă la numai câţiva centimetri în spatele prizonierului său. Aşteptându-se la o altă tactică, englezul se răsuci şi se ridică în genunchi. Fu întâmpinat de lumina lanternei, care cădea pe pistolul îndreptat către capul său.

— Şi eu aş fi procedat la fel, spuse Jason ridicându-se în picioare. Aş fi gândit la fel. Acum întoarce-te la gard şi bagă bucata tăiată la locul ei. Repede!

Criminalul procedă întocmai, încordându-se să tragă în jos sârma groasă. Când treaba fu terminată pe trei sferturi, Bourne spuse:

— Destul! Ridică-te şi treci pe lângă mine cu mâinile la spate. Mergi drept înainte şi fă-ţi loc printre ramuri cu umerii. Lanterna e îndreptată asupra mâinilor tale. Dacă le desfaci, te omor. Ai înţeles?

— Crezi că te-aş putea pocni cu o creangă în faţă?

— Eu aşa aş face.

— Am înţeles.

Ajunseră la şoseaua din faţa porţii cufundate în întuneric. Strigătele din depărtare deveniseră mai clare acum.

— Ia-o pe drum, spuse Jason. Fugi!

Trei minute mai târziu aprinse din nou lanterna.

— Stai! strigă el. Vezi mormanul acela verde?

— Unde? întrebă asasinul cu răsuflarea tăiată.

— Unde bate raza lanternei.

— Nişte ramuri, crăci de pin rupte…

— Dă-le la o parte şi grăbeşte-te!

Englezul începu să arunce crăcile în lături, scoţând în câteva clipe la iveală limuzina neagră cu număr de Shanghai. Venise rândul rucsacului. Bourne spuse:

— Du-te unde luminez eu cu lanterna – la stânga capotei.

— Încotro?

— Înspre copacul cu scoarţa scrijelită. Îl vezi?

— Da.

— Sub el, la aproximativ jumătate de metru distanţă, pământul e moale. Dedesubt se află un rucsac. Dezgroapă-l.

— Eşti dat dracului.

— Tu nu?

Fără să răspundă, criminalul săpă în pământul afânat, trase afară rucsacul. Ţinându-l de curele cu mâna dreaptă făcu un pas înainte ca şi cum ar fi vrut să i-l dea celui care îl luase prizonier. Apoi, deodată, i-l aruncă în faţă, încercând să agaţe automatul şi lanterna lui Jason şi se repezi la el cu degetele întinse, ca ghearele unei pisici sălbatice.

Bourne era pregătit. Era exact momentul pe care l-ar fi folosit şi el pentru a câştiga un avantaj cât de mic, care i-ar fi oferit secundele de care avea nevoie pentru a dispărea în întuneric. Se trase înapoi, lovindu-l pe asasin cu pistolul în cap, în clipa în care trecea pe lângă el.

Îi înfipse un genunchi în spate şi, cu lanterna între dinţi, îi răsuci braţul drept la spate.

— Te-am avertizat, spuse Jason, smucindu-l în sus, de braţ. Dar din păcate am nevoie de tine. Aşa că, în loc să te omor, vom recurge la o mică operaţie chirurgicală cu ajutorul unui glonţ, înfipse ţeava automatului lateral în muşchiul braţului asasinului şi apăsă pe trăgaci.

— Dumnezeule, ţipă criminalul, în timp ce ecourile împuşcăturii se stingeau şi sângele începea să şiroiască.

— Nu ţi-am rup nici un os, spuse Delta. Numai muşchiul Poţi să-ţi iei adio de la el, o vreme. Ai noroc că sunt un om milostiv. În rucsac ai să găseşti pansament şi dezinfectant. Poţi să te peticeşti, domnule maior. După asta, vei conduce maşina. Vei fi şoferul meu în Republica Populară Chineză. Eu am să stau pe locul din spate cu arma aţintită spre capul tău, iar în faţă voi avea o hartă. În locul tău, n-aş încerca să fac o mişcare greşită.

*

* *

Doisprezece dintre oamenii lui Sheng Chou Yang goneau spre poartă, având numai patru lanterne pentru a-şi lumina drumul.

— *Wei Shemme. Cuo Wu!*

— *Mafan! Feng Kuang!*

— *You mao bing!*

— *Weifan!*

Voci revoltate se ridicară blestemând reflectoarele stinse, acuzând pe toţi şi toate, de la ineficacitate la trădare. Fu imediat verificată ghereta; se descoperi că întrerupătoarele electrice şi telefonul nu funcţionează şi că paznicul nu era de găsit nicăieri! Câţiva studiară lanţul încolăcit din jurul stâlpilor porţii şi transmiseră ordine celorlalţi. Din vreme ce nimeni nu putea să iasă, îşi spuseră, însemna că infractorii se găseau încă înăuntrul rezervaţiei.

— *Biao!* strigă cel care se dăduse drept prizonier. *Quan bu zai zheli!* mai ţipă el, ordonându-le celorlalţi să-şi împartă lanternele şi să cerceteze parcarea, pădurea din jur şi mlaştinile de dincolo de ea. Cu armele pregătite, oamenii lui Sheng se împrăştiară tăind parcarea în toate direcţiile. Mai sosiră încă şapte soldaţi dintre care numai unul avea lanternă. Falsul prizonier i-o ceru şi începu să le prezinte situaţia în care se aflau şi care necesita formarea unui nou grup de cercetaşi. Propunerea fu întâmpinată de proteste, o singură lanternă era ineficientă. Nemulţumit, organizatorul îi împroşcă cu invective din care reieşea că toţi, cu excepţia lui, erau de o prostie de neconceput.

Flăcările mobile ale torţelor dădeau din ce în ce mai multă lumină; ultimii conspiratori soseau din râpă, conduşi de Sheng Chou Yang, cu spada atârnată la centură. Îi fu arătat imediat lanţul încolăcit şi i se prezentă situaţia.

— Raţionamentul vostru este greşit, spuse Sheng exasperat. Vă înşelaţi amarnic! Lanţul n-a fost legat acolo de ai noştri pentru a ţine criminalul sau criminalii în interiorul rezervaţie, ci chiar de intrusul sau intruşii înşişi, pentru a ne împiedica pe noi să ieşim!

— Dar sunt prea multe piedici…

— Pe care le-am studiat şi luat în considerare, urlă Sheng Chou Yang. De câte ori trebuie să vă spun? Aceşti oameni sunt experţi în arta supravieţuirii. Au scăpat cu viaţă din batalionul criminal numit Meduza, tocmai pentru că s-au gândit la toate! Au sărit gardul!

— Imposibil, protestă cel mai tânăr. Partea superioară a sârmei ghimpate, ca şi bara de sus sunt electrificate. Orice greutate mai mare de cincisprezece kilograme le activează imediat. Astfel, păsările şi animalele nu se electrocutează.

— Atunci au găsit sursa de curent şi au închis-o!

— Întrerupătoarele sunt înăuntru, ascunse în pământ, la cel

puţin şaptezeci de metri distanţă de poartă. Nici eu nu ştiu sigur unde se află.

— Trimite pe cineva să se urce pe gard, ordonă Sheng. Subalternul privi în jurul său. La şapte metri mai încolo, doi soldaţi discutau în şoaptă, repezit; era puţin probabil să fi auzit conversaţia ce tocmai avusese loc.

— Hei, tu! strigă tânărul comandant, arătându-l cu degetul pe cel din stânga.

— Da, domnule?

— Urcă-te pe gard!

— Da, domnule.

Se îndreptă în fugă spre gard şi sări pe el, agăţându-se cu mâinile de sârma împletită ajutându-se cu picioarele. Ajunse la bara de sus şi dădu să treacă de partea înclinată a sârmei.

— *Aiyaaa!*

Descărcarea electrică fu însoţită de un val de scântei orbitoare, alb-albastre, Cu trupul înţepenit, cu părul şi sprâncenele pârlite până la rădăcină, soldatul se prăbuşi pe spate şi izbi pământul asemeni unui bolovan plat. Mai multe lanterne se concentrară asupra lui. Omul era mort.

— Camionul! ţipă Sheng. Asta-i idioţenie curată! Aduce-ţi camionul şi dărâmaţi gardul! Face-ţi cum vă spun! Imediat!

Doi soldaţi se repeziră către parcare şi, în câteva secunde, huruitul puternic al motorului camionului umplu întunericul morţii. Schimbătorul de viteză scrâşni intrând în marşarier. Camionul dădu nesigur înapoi, întregul şasiu se zgudui violent şi se opri brusc, nemişcat, ca de plumb. Anvelopele dezumflate se răsuciră de câteva ori, scoţând fum din cauciucul care ardea. Sheng Chou Yang privea cu spaimă crescândă şi furie.

— *Celelalte*! ţipă el. Porniţi-le pe celelalte! Pe toate!

Rând pe rând maşinile fură pornite şi rând pe rând dădură în spate hârâind şi scârţâind, înfundându-se în pietrişul săpat de roţi, incapabile să demareze. Cuprins de nebunie, Sheng alergă înspre poartă, scoase pistolul şi trase de două ori în lanţul încolăcit. Un soldat aflat în dreapta sa începu să urle, ţinându-se de fruntea însângerată, în timp ce se prăbuşea la pământ. Sheng îşi ridică ochii spre cerul întunecat şi scoase un urlet animalic de protest. Smuci sabia ceremonială din teacă şi începu să izbească poarta înlănţuită. Era un gest inutil.

Lama se frânse în două.

CAPITOLUL 28

— Aceea este clădirea, cea cu zid înalt de piatră, spuse ofiţerul CIA, Mathew Richards, în timp ce urcau cu maşina dealul Victoria Peak. Conform instrucţiunilor pe care le deţinem, soldaţi din infanteria marină sunt răspândiţi pretutindeni şi numai bine n-o să-mi fie dacă sunt văzut alături de tine.

— Am impresia că doreşti să-mi rămâi dator cu încă vreo câţiva dolari, spuse Alex Conklin, aplecându-se şi privind prin parbriz. E negociabil.

— Singurul lucru pe care-l doresc este să nu fiu implicat, pentru numele lui Dumnezeu! Şi în ce priveşte dolarii, nu-i am.

— Săracul Matt, bietul Matt. Vezi lucrurile prea în negru.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nu sunt sigur că înţeleg nici eu. Treci prin faţa clădirii ca şi cum te-ai duce la cineva în vizită. Îţi voi spune eu când să opreşti şi să mă laşi să cobor.

— Cobori?

— Cu anumite condiţii. Care reprezintă „dolarii”.

— La dracu!

— Condiţiile nu sunt greu de îndeplinit şi s-ar putea să nici nu am nevoie de tine. După cum văd eu lucrurile în momentul de faţă, cred că o să vreau să fiu la curent cu tot ce se întâmplă şi în acelaşi timp să nu fiu observat. Cu alte cuvinte, vreau să am un om înăuntru. Te voi suna de câteva ori pe zi să te întreb dacă dineurile sau prânzurile noastre stabilite rămân încă în picioare, sau dacă ne întâlnim la Happy Valley Race…

— Nu acolo, îl întrerupse Richards.

— În regulă, Muzeul figurilor de ceară atunci – sau orice altceva îmi vine în minte; mai puţin cursele de cai. Dacă spui „Nu, sunt ocupat”, voi şti că sunt pe urmele mele, iar dacă spui „Da”, îmi fac apariţia.

— Nici nu ştiu unde dracu’ locuieşti! Mi-ai spus doar să te iau de la colţul străzii Granville cu Carnarvon.

— Eu cred că unităţile voastre vor fi chemate să asigure ordinea. Englezii vor insista. Nu vor accepta să fie singurii răspunzători pentru prostiile Washington-ului. Sunt timpuri extrem de delicate pentru englezi aici, aşa că trebuie să-şi acopere spatele.

Cei doi trecură de poartă. Conklin îşi mută privirea iscoditoare spre intrarea largă în stil victorian.

— Sincer, Alex, habar n-am ce vrei să spui.

— De fapt, e mai bine aşa. Deci accepţi? Vrei să fii tu omul meu din interior?

— Da, fir-ar să fie!

— Grozav. Opreşte aici. Cobor şi o iau înapoi. Pentru cine întreabă, am luat tramvaiul până în Victoria Peak, apoi un taxi care m-a dus la o adresă greşită şi mi-am continuat drumul pe jos către cea corectă, aflată la numai câte sute de metri mai încolo. Eşti mulţumit, Matt?

— Nespus de mulţumit, spuse acesta, privindu-l chiorâş pe Conklin şi frânând.

— Somn uşor la noapte. A trecut multă vreme de la războiul din Vietnam şi, pe măsură ce îmbătrânim, începem să avem nevoie de mai multă odihnă.

— Am auzit că ai dat în patima băuturii. Nu e adevărat, nu-i aşa?

— Ai auzit numai ce am vrut noi să auzi, răspunse Conklin, sec.

De data aceasta, însă, reuşi să-şi încrucişeze degetele ambelor mâini înainte de a se da jos din maşină.

*

* *

O bătaie scurtă şi uşa zbură izbită de perete. Luat prin surprindere, Havilland îşi ridică privirea în timp ce Edward McAllister cu faţa de o paloare cadaverică, intră rapid în cameră.

— Conklin e la poartă, spuse Subsecretarul. Vrea să vă vadă şi spune că va rămâne acolo toată noaptea, dacă e nevoie. Şi mai spune că, dacă i se face frig peste noapte, o să facă un foc pe şosea ca să se încălzească.

— Şchiop sau nu, nu şi-a pierdut aplombul, zise ambasadorul.

— Intervenţia lui e complet neaşteptată, continuă McAllister, masându-şi tâmpla dreaptă. Nu suntem pregătiţi pentru o astfel de confruntare.

— Se pare că nu avem de ales. Drumul e public şi ar putea deveni câmpul de acţiune al echipelor de pompieri ale coloniei, dacă vecinii noştri se alarmează.

— Cu siguranţă că nu va îndrăzni să...

— Dimpotrivă, cu siguranţă că va îndrăzni, îl întrerupse Havilland. Lăsaţi-l să intre. Evenimentul nu e numai neaşteptat,

ci de-a dreptul extraordinar. N-a avut timp să adune dovezi şi să organizeze un atac eficient. Pur şi simplu se implică în mod deschis şi, având în vedere experienţa lui în materie de operaţiuni secrete, nu o face degeaba. Este mult prea periculos. El, însuşi a dat în trecut ordinul de „*beyond-salvage*”.

— Am putea presupune că este în legătură cu femeia aceea, protestă Subsecretarul, îndreptându-se către telefonul de pe biroul ambasadorului. Ea îi poate da toate dovezile de care are nevoie!

— Nu, nu chiar. Pentru că ea însăşi nu le are.

— Şi apoi dumneavoastră, spuse McAllister cu mâna pe receptor, cum de-a ştiut el să vină tocmai la dumneavoastră?

Havilland zâmbi acru.

— Singurul lucru de care avea nevoie era să afle că sunt în Hong Kong. Pe lângă aceasta însă, noi doi am avut o discuţie la telefon şi sunt convins că a pus totul cap la cap.

— Şi casa asta? De unde ştie de ea?

— Nu ne va spune niciodată. Conklin este un om cu experienţă în Orientul îndepărtat, domnule Subsecretar şi are unele relaţii pe care noi nici nu visăm că le vom şti vreodată. Aşa cum nu vom şti nici ce vânt îl aduce pe aici dacă nu îl lăsăm să intre, nu-i aşa?

— Da.

McAllister ridică receptorul; formă un număr din trei cifre.

— Poarta? Lăsaţi-l pe domnul Conklin să intre. Controlaţi-l să nu fie înarmat şi însoţiţi-l în biroul din aripa estică... Poftim? Băgaţi-l repede înăuntru şi stingeţi totul repede!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Havilland în timp ce Subsecretarul închidea telefonul.

— A aprins un foc vizavi, pe şosea.

*

* *

Alexander Conklin intră şchiopătând în camera mobilată în stil Victorian, iar ofiţerul de marină care-l condusese închise uşa după el. Havilland se ridică de pe scaun şi ocoli biroul cu mâna întinsă.

— Domnule Conklin?

— Lăsaţi mâna, domnule ambasador. Nu vreau să mă infectez.

— Înţeleg. Furia exclude politeţea?

— Nu, pur şi simplu nu vreau să iau vreo boală. Cum se spune pe aici, sunteţi „joss” rău. Purtaţi ceva cu dumneavoastră. O

boală periculoasă, cred.

— Şi ce ar putea să fie?

— Moartea.

— Ce melodramatic! Haide-haide, domnule Conklin nu e genul dumitale.

— Nu, vorbesc serios. Nu sunt douăzeci de minute de când am văzut un om asasinat, sfârtecat mai bine zis, în mijlocul străzii, de patruzeci sau cincizeci de gloanţe. A fost azvârlită în uşile de sticlă ale blocului, iar, şoferul omorât în maşină. Credeţi-mă, locul arată groaznic, sânge şi cioburi de sticlă împrăştiate peste tot…

Havilland căscă ochii, stupefiat, însă glasul isteric care-l opri pe Conklin fu al lui McAllister.

— Azvârlită? Ea? Este femeia aceea?

— O femeie, spuse Conklin întorcându-se către Subsecretar, a cărui prezenţă nu o băgase în seamă până atunci. Tu eşti McAllister?

— Da.

— Nici cu tine nu vreau să dau mâna. Femeia aceea avea legături cu voi amândoi.

— Soţia lui Webb este moartă? ţipă Subsecretarul, paralizat.

— Nu, dar mulţumesc pentru confirmare.

— Dumnezeule mare! exclamă şeful operaţiunilor clandestine din Departamentul de Stat. Înseamnă că este vorba de Staples! Catherine Staples!

— Felicitări, ai ghicit. Şi mulţumesc din nou, pentru cea de a doua confirmare. Intenţionaţi să cinaţi curând cu înaltul comisar al consulatului canadian? Tare mi-ar plăcea să fiu de faţă – doar ca să-l văd pe domnul ambasador Havilland la lucru. Drace, pun pariu că noi ăştia, soldaţii proşti, am avea ce învăţa.

— Gata, de ajuns! strigă Havilland, înconjurând biroul şi trântindu-se în scaun. Se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Acesta e ultimul lucru pe care am să-l fac, spuse Conklin şi înainta câţiva paşi bocănind cu proteza pe podea. Sunteţi răspunzător… stimate domn – Conklin se aplecă, cu mâinile încleştate pe marginea biroului – cum sunteţi răspunzător şi pentru ce li s-a întâmplat lui David şi Mariei Webb! Cine dracu’ te crezi? Iar dacă consideraţi că limbajul pe care-l folosesc vă ofensează, domnul meu, căutaţi personajul în Cartea Sfântă. Pentru că asta îţi e meseria! Te bagi în oameni şi faci din ei marionete blegi şi fricoase, care joacă pe sforile pe care tu le

tragi, în piesele pe care tu le scrii. Şi te întreb încă o dată, ticălos aristocrat ce eşti, cine dracu' te crezi?

Havilland deschise ochii pe jumătate şi se aplecă peste birou. Expresia de pe chipul său era cea a unui bărbat care vrea să moară, numai pentru a scăpa de durere. Dar aceeaşi ochi sclipeau de furia rece a acelor lucruri la care alţii nu au acces.

— Ţi-ar folosi la ceva dacă ţi-aş spune că şi Catherine Staples mi-a spus cam aceleaşi lucruri?

— Îmi foloseşte şi mă completează!

— A murit deoarece ni s-a alăturat nouă. Nu i-a plăcut ideea, dar a ştiut că nu există alternativă.

— Altă marionetă?

— Nu. A fost un om cu o inteligenţă deosebită şi o experienţă vastă, un om care a înţeles cu ce ne confruntăm. Deplâng moartea ei – şi mai ales modul în care am pierdut-o – mai mult decât îţi poţi imagina.

— Deplângeţi moartea ei, domnule, sau faptul că formidabila voastră operaţiune a fost penetrată?

— Cum îndrăzneşti? spuse Havilland pe un ton scăzut dar îngheţat, ridicându-se de pe scaun şi privind la Conklin. Este cam târziu să începi să faci morală, domnule Conklin. Abaterile dumitale de la morală şi etică sunt cunoscute. Dacă ar fi fost după dumneata, n-ar mai fi existat nici un David Webb şi nici un Jason Bourne. Dumneata ai dat ordinul de „*beyond salvage*", nimeni altul. Dumneata i-ai planificat execuţia, cât p-aci să fie încununată de succes.

— Am plătit pentru această abatere. Iisuse, cum am mai plătit pentru ea!

— Şi presupun că încă mai plăteşti, astfel nu te-ai afla în Hong Kong, spuse ambasadorul, dând din cap încet, cu voce mai blândă. Bagă sabia în teacă, domnule Conklin şi am să fac şi eu la fel. Catherine Staples a înţeles într-adevăr, iar dacă există vreun sens în moartea ei, hai să încercăm amândoi să-l găsim.

— N-am nici cea mai vagă idee de unde am putea începe.

— Vei căpăta toate detaliile necesare... întocmai ca şi Catherine Staples.

— Poate că n-ar trebui să le aud.

— N-am încotro, trebuie să insist.

— Cred că nu m-aţi înţeles. Aţi fost penetraţi. Staples a fost asasinată deoarece s-a crezut că deţinea informaţii pe care le-ar fi putut dezvălui. Pe scurt, cârtiţa care s-a încumetat să intre

până aici a văzut-o întâlnindu-se cu voi amândoi, domnilor. Legătura la consulatul canadian a fost făcută, ordinul dat, iar voi aţi lăsat-o să umble fără pază!

— Te temi pentru viaţa ta? întrebă ambasadorul.

— În fiecare moment, replică agentul C.I.A. Dar acum sunt îngrijorat din pricina altcuiva.

— A lui Webb?

Conklin se opri, studiind chipul bătrânului diplomat.

— Dacă ceea ce cred eu este adevărat, spuse el încet, nu pot să fac nimic pentru Delta, mai bine decât ar face-o el însuşi. Dacă el nu reuşeşte însă, ştiu ce mi-ar cere mie să fac. Să am grijă de Marie. Şi asta o pot face cel mai bine împotriva voastră, nu alături de voi.

— Şi cum îţi propui să lupţi împotriva noastră?

— În singurul mod pe care-l cunosc. Josnic şi foarte murdar. Voi împrăştia, în toate colţurile mai întunecate din Washington, ştirea că de data aceasta aţi mers mult prea departe, că aţi întrecut măsura, la o vârstă de la care începeţi sa vă ramoliţi. Ştiu povestea aşa cum mi-a spus-o Marie şi Mo Panov…

— Morris Panov? interveni încet Havilland, psihiatrul lui Webb?

— Felicitări, iarăşi ai ghicit. Întâmplător ţin să-ţi amintesc că eu sunt ultima persoană cu care a vorbit David înainte să vină aici. Una peste alta, dacă punem la socoteală masacrarea unui demnitar diplomatic canadian, iese o lectură interesantă – cu declaraţii sub jurământ fireşte.

— Procedând astfel ai compromite totul.

— Asta e problema voastră, nu a mea.

— Atunci, din nou, n-aş avea de ales, spuse ambasadorul regăsindu-şi privirea şi tonul de gheaţă. Cum tu însuţi ai emis cândva un ordin de „beyond-salvage”, aş fi nevoit şi eu să procedez la fel. Nu ai mai părăsi viu această clădire.

— Dumnezeule! şopti McAllister din capătul celălalt al încăperii.

— Asta ar fi cea mai mare tâmpenie pe care ai putea să o faci, spuse Conklin, încrucişându-şi privirea cu a lui Havilland. Nu ştii ce şi cui am lăsat în urmă. Sau ce iese la iveală dacă nu iau legătura cu anumiţi oameni până la un anumit moment şi aşa mai departe. Nu mă subestima.

— Ne-am gândit că ai putea recurge la acest gen de tactică, spuse diplomatul îndepărtându-se de agentul C.I.A. şi aşezându-se în scaunul lui. Dar ai mai lăsat şi altceva în urmă, domnule

Conklin. Pe scurt, s-a dus vestea că suferi... de o boală cronică numită alcoolism. În aşteptarea iminentei dumitale pensionări şi din respect pentru meritele dumitale, nu s-a recurs la nici un fel de măsuri disciplinare, însă nici nu ţi-au fost încredinţate sarcini de răspundere. Ai fost pur şi simplu tolerat, o relicvă nefolositoare, un beţivan ale cărui ieşiri paranoice erau subiectul de discuţie şi îngrijorare a colegilor. Orice ar ieşi la iveală din orice astfel de sursă va fi categorisit drept halucinaţiile incoerente ale unui alcoolic invalid şi psihopat.

Ambasadorul se lăsă pe spate, sprijinindu-şi bărbia cu degetele mâinii drepte.

— Eşti demn mai degrabă de milă, domnule Conklin, iar dramatismul evenimentelor ar fi doar accentuat de o eventuală sinucidere...

— Havilland! strigă McAllister, uluit.

— Stai liniştit, domnule Subsecretar, spuse diplomatul. Domnul Conklin şi cu mine ştim prea bine jocul ăsta. L-am jucat amândoi de multe ori.

— Cu o mică diferenţă însă, obiectă Conklin, fără să-şi ia privirea de la Havilland. Eu n-am făcut-o niciodată cu plăcere.

— Şi crezi că mie?

Telefonul sună. Havilland se repezi la el, apucând receptorul.

— Da? – ambasadorul ascultă, încruntându-se, cu ochii la fereastra întunecată. Dacă nu par surprins, domnule maior, este pentru că ştirea mi-a parvenit acum câteva minute... nu, nu de la poliţie; de la un om cu care aş dori să faci cunoştinţă astă seară. Să spunem, peste două ore, îţi convine?... Da, e de-al nostru acum! – Havilland îşi ridică privirea către Conklin – sunt unii care spun că este mai bun decât cei mai mulţi dintre noi şi aş îndrăzni să adaug că ce a făcut până acum confirmă acest lucru... Da, el este... Da, o să-i spun... Poftim? Ce ai spus?

Diplomatul privi pentru a doua oară înspre fereastră şi se încruntă din nou.

— Şi-au asigurat repede spatele, nu-i aşa? Ne vedem peste două ore, domnule maior.

Havilland puse receptorul la loc în furcă, îşi propti coatele pe masă şi-şi împreună degetele. Respiră adânc, un bătrân obosit, care îşi adună gândurile, gata să vorbească.

— Îl cheamă Lin Wenzu, spuse Conklin luându-i prin surprindere deopotrivă pe Havilland şi pe McAllister. Face parte din Serviciul Britanic de Contraspionaj, MI6, probabil Brigada

Specială. Născut în China, şcolit în Anglia, este considerat a fi cel mai bun ofiţer al serviciului secret din Hong Kong. Statura sa nu-l prea avantajează. E prea vizibil.

— De unde..? McAllister făcu un pas către agentul C.I.A.

— Mi-a spus o păsărică, îi spuse Conklin.

— O ciocănitoare cu ciuf roşcovan, presupun, adăugă diplomatul.

— Nu mai e roşcovan, replică Alex.

— Aha – Havilland îşi descleştă mâinile şi-şi sprijini braţele de birou – şi el te cunoaşte.

— Normal. Doar a asistat la spectacolul din gara Kowloon.

— Mi-a transmis să te felicit şi să-ţi spun că olimpicul tău a reuşit să-i întreacă pe toţi. A scăpat.

— Nu-i prost maiorul.

— Ştie de unde să-l ia, dar n-are rost să-şi piardă timpul.

— Îmi creşte în ochi din ce în ce mai mult. Pierderea de timp rămâne pierdere de timp. Dar ţi-a mai spus şi altceva pe lângă asta şi, de vreme ce am ascultat fără să vreau laudele la adresa trecutului meu, poţi să-mi spui şi mie ce?

— Deci eşti dispus să mă asculţi?

— Sau ies de aici pe targa? Sau adunat într-un făraş? Am de ales?

— Mda, ai dreptate, spuse diplomatul. Aş fi obligat s-o fac, ştii prea bine.

— Te ştiu pe tine, Herr General.

— Mă jigneşti.

— Aiurea! Ce ţi-a spus maiorul?

— Că o organizaţie teroristă din Macao a telefonat agenţiei South China News pentru a-şi revendica asasinatele. Numai că au spus că femeia a fost omorâtă din greşeală – şoferul era adevărata ţintă. Ca membru al detestatei poliţii secrete britanice, acesta îl împuşcase cu două săptămâni în urmă pe unul dintre conducătorii lor, pe digul Wanchai. Ceea ce e absolut exact. El reprezenta protecţia asigurată doamnei Catherine Staples!

— Este o minciună! strigă Conklin. Ea a fost ţinta!

— Lin spune că ar fi o pierdere de timp să urmărească o pistă falsă.

— A, înseamnă că el ştie?

— Că am fost penetraţi?

— Fir-ar al dracului, ce altceva? izbucni exasperat agentul C.I.A.

— Este un *Zhongguo ren* mândru şi inteligent. Nu suportă eşecul sub nici o formă şi mai ales acum. Bănuiesc că şi-a început deja vânătoarea... la loc, domnule Conklin. Avem multe lucruri de discutat.

— Nu pot să cred! izbucni McAllister într-o şoaptă pătimaşă. Vorbiţi de asasinate, ţinte de „*beyond-salvage*”... de o presupusă sinucidere... iar victima e aici şi discută despre propria sa moarte... ca şi când aţi discuta menu-ul la restaurant! Ce fel de oameni sunteţi?

— V-am mai spus, domnule Subsecretar, răspunse Havilland blând. Oameni care fac ceea ce alţii nu vor să facă, nu pot să facă, sau n-ar trebui să facă. Nu există nici o universitate de ştiinţe oculte în care să fi fost învăţaţi toate astea şi nu avem porniri irepresibile să distrugem vieţi omeneşti. Am ajuns să facem ce facem pentru că nu s-a oferit altcineva, iar candidaţii erau puţini. E un joc al întâmplării, presupun. Şi, în timp afli dacă eşti sau nu făcut pentru aşa ceva. Sunteţi de acord cu mine, domnule Conklin?

— Pierdem timpul.

— Nu, nu-l pierdem, îl corectă diplomatul. Explicaţi-i domnului McAllister. Credeţi-mă pe cuvânt, este un om de valoare şi avem mare nevoie de el. Trebuie să înţeleagă.

Conklin îl măsură pe Subsecretarul de Stat, fără prea multă bunăvoinţă.

— Nu are nevoie de nici o explicaţie din partea mea, este un analist. Înţelege totul la fel de bine ca şi noi, dacă nu chiar mai bine. Ştie toate porcăriile care se întâmplă aici, numai că nu vrea să le accepte şi modul cel mai simplu de a nu se implica este de a se preface şocat. Păziţi-vă de intelectualii cu principii care intră în jocul ăsta. Ce dau în celulele nervoase iau înapoi în reproşuri stupide. E ca preotul care merge la bordel ca să strângă material pentru predica pe care o scrie acasă, unde-şi poartă singur de grijă.

— Ai avut dreptate, spuse McAllister, îndreptându-se spre uşă. E pierdere de vreme.

— Edward? strigă Havilland, vizibil iritat de atitudinea lui Conklin, încercând să-l împace pe McAllister. Nu putem alege întotdeauna oameni cu care să avem de-a face, după cum se vede clar de data asta.

— Înţeleg, spuse McAllister rece.

— Verifică fiecare individ din personalul maiorului Lin,

continuă ambasadorul. Nu pot fi mai mulţi de zece sau doisprezece cei care ştiu ceva despre, noi. Dă-i o mână de ajutor. Este prietenul tău.

— Da, este, spuse Subsecretarul ieşind din cameră.

— Chiar era necesar? se răsti Havilland când rămase singur cu Conklin.

— Da. Dacă mă convingi că ceea ce ai făcut a fost singura cale pe care ai putut-o alege – lucru de care nu mă îndoiesc – sau dacă nu-mi vine nici o idee pentru a-i scoate pe David şi pe Marie din toată povestea asta, măcar cu viaţă dacă nu şi cu mintea întreagă, atunci voi fi nevoit să cooperez cu voi. Alternativa de „*beyond-salvage*" este însă inacceptabilă din mai multe motive, majoritatea personale, dar şi din cauză că le sunt dator celor doi soţi. De acord până aici?

— Vom coopera până la urmă, într-un fel sau altul. Şah şi mat.

— De aceea vreau ca acestui ticălos de McAllister, acestui iepure fricos, să i se spună de unde vin şi ce am în spate. Este băgat în această afacere la fel de adânc ca şi noi şi ar face bine să-şi stoarcă creierii să găsească o soluţie. Vreau să ştiu pe cine ar trebui să omorâm pentru a reduce din pierderi şi a-i scăpa pe cei doi soţi Webb. Vreau să ştie, că singurul mod în care-şi poate salva conştiinţa este să dea rezultate cât mai bune. Trebuie să înţeleagă că dacă eşuăm noi, eşuează şi el şi sufletul lui e pierdut pentru totdeauna.

— Eşti prea aspru. Este totuşi un analist, nu un călău.

— Şi de unde crezi tu că şi primesc călăii ordinele? Dar noi, de unde le primim? De la cine? De la nişte cavaleri ai purităţii?

— Mat din nou. Eşti, într-adevăr, atât de bun pe cât ţi-a mers vestea. Cât despre McAllister, are să dea rezultate. De aia e aici.

— Începeţi să-mi povestiţi, domnule, spuse Conklin, aşezându-se pe scaun cu spatele drept şi cu piciorul schilod pus într-un unghi ciudat. Vreau să aud versiunea dumneavoastră.

— Mai întâi femeia. Soţia lui Webb. E bine? E în siguranţă?

— Răspunsul la prima întrebare este atât de evident încât mă întreb oare de ce ai mai pus-o? Nu, nu e bine deloc. Soţul ei a dispărut şi nici nu ştie dacă trăieşte sau a murit. Cât despre cea de a doua întrebare, da, e în deplină siguranţă. Cu mine nu cu voi. Pentru că eu am libertatea de mişcare. Voi nu aveţi.

— Suntem disperaţi, se apără diplomatul. Avem nevoie de ea!

— Da, dar aţi fost penetraţi, ceea ce nu pare să vă intre odată în cap. N-am de gând să-i risc viaţa.

— Casa asta e o fortăreaţă!

— E de ajuns un bucătar vândut. Sau un descreierat sus pe o scară.

— Conklin, ascultă-mă! Am făcut-o verificare la paşapoarte – totul se potriveşte. El este, suntem siguri. Webb se află la Peking. În clipa asta! Şi nu s-ar fi dus dacă n-ar fi fost pe urmele prăzii – unicul său obiectiv. Dacă cumva, Dumnezeu ştie cum, Delta se prezintă cu „marfa” şi nu-şi găseşte nevasta, va distruge singura legătură de care avem atâta nevoie! Fără el suntem pierduţi. Suntem pierduţi cu toţii.

— Deci ăsta a fost scenariul încă de la început. *Reductio ad absurdum*.[27] Jason Bourne contra lui Jason Bourne.

— Da. Dureros de simplu, însă fără complicaţiile infinite la care a trebuit să apelăm, n-ar fi acceptat niciodată. Ar fi stat şi astăzi în casa aia veche din Maine, răsfoindu-şi însemnările savante. Iar noi am fi rămas fără vânător!

— Chiar eşti un ticălos, spuse Conklin pe un ton scăzut, cu o oarecare admiraţie în voce. Eşti încă convins că mai este în stare s-o facă? Că mai cunoaşte Asia aşa cum a cunoscut-o cu ani în urmă, sub numele de Delta?

— La fiecare trei luni i se face un control medical – face parte din programul guvernamental de protecţie. Are o condiţie fizică nemaipomenită, întreţinută probabil de alergările lui, aproape obsedante din câte înţeleg.

— Începi cu începutul.

Conklin se aşează mai bine în scaunul său.

— Vreau să aud totul pas cu pas pentru că am impresia că zvonurile pe care le-am auzit se adeveresc – mă găsesc în faţa unui maestru al ticăloşiei.

— Mă măguleşti, domnule Conklin, spuse Havilland. Oricum, mă interesează comentariile tale.

— Le vei auzi. Dă-i drumul.

— În regulă. Am să încep cu un nume, pe care sunt sigur că îl vei recunoaşte. Sheng Chou Yang. Îmi poţi spune ceva despre el?

— Este un politician dur şi bănuiesc că sub înfăţişarea sa binevoitoare se ascunde un miez de oţel. Totuşi se numără printre cele mai moderate persoane de la Peking. Ar trebui să existe încă o mie ca el.

— Dacă ar exista, şansele unui holocaust în Orientul îndepărtat ar fi de o mie de ori mai mari.

[27] Prin reducere la absurd, (lb. lat., n. tr.).

*

* *

Lin Wenzu izbi cu pumnul în masă, împrăştiind cele nouă fotografii, pe care le avea în faţă şi făcând să fluture fişele ataşate dosarelor lor. Care? Care dintre ei? Fiecare dosar fusese confirmat de Londra, fiecare verificat şi răsverificat; nu încăpea greşeală aici. Aceştia nu erau nişte simpli *Zhongguo reni* selectaţi prin eliminarea unor dosare, ci rezultatul unor căutări minuţioase, care scoseseră la iveală cele mai luminate minţi din guvern – şi, în câteva cazuri, din afara lui – minţi cărora să le fie încredinţate cele mai delicate probleme. Englezii vor fi nevoiţi să predea comanda unor băştinaşi, fie şi din considerente ce deveneau la fel de evidente ca şi faptul că nu erau pe placul Londrei, occidentalii n-ar putea înţelege niciodată subtilităţile proprii minţii orientale iar acestea nu erau vremurile în care să-şi poată permite să acţioneze pe baza unor informaţii greşite sau incomplete. Londra trebuie să ştie exact cum stau lucrurile. Asta pentru binele Hong Kong-ului şi a întregului orient îndepărtat.

Nu că Lin ar fi crezut că rolul său şi al subalternilor săi, din ce în ce mai numeroşi, ar fi fost decisiv în luarea deciziilor la nivel politic. Însă era convins că, dacă Hong Kong-ul era să aibă o Brigadă Specială proprie, aceasta ar trebui să fie condusă şi înzestrată cu personal din rândul celor capabili să-şi îndeplinească cel mai bine datoria, iar aceasta nu includea veteranii, oricât de strălucitţi sau fideli ai serviciilor secrete europene ar fi fost. Mai întâi că arătau toţi la fel şi apoi prea ieşeau în evidenţă prin culoarea pielii şi prin limba pe care o vorbeau. După ani de muncă şi merite recunoscute, Lin Wenzu fusese convocat de Londra şi, timp de trei zile, întors pe toate părţile de către specialiştii greţoşi ai serviciului secret, pentru Hong Kong. În dimineaţa celei de a patra zile, zâmbetele apăruseră pe feţele lor, însoţite de vestea că maiorului îi fusese încredinţată comanda serviciului secret din Hong Kong, cu întreaga autoritate cuvenită.

Şi de mulţi ani încoace, îşi făcea datoria fără să le dea motive să se plângă de el. Asta ştia. Dar mai ştia că acum, în singura operaţiune de o importanţă vitală pentru profesiunea şi viaţa sa personală, eşuase. Avea treizeci şi opt de ofiţeri din Brigada Specială sub comandă, din rândurile cărora selectase nouă pentru a lua parte la operaţiunea aceasta extraordinară şi nebunească. Nebunească până când auzise explicaţia

extraordinară a ambasadorului. Cei nouă erau cei mai buni din cei treizeci şi opt de agenţi, fiecare capabil să preia comanda în cazul în care conducătorul lor ar fi fost eliminat; scrisese asta în rapoartele lor de evaluare. Şi totuşi dăduse greş. Unul dintre cei nouă aleşi era un trădător.

Era lipsit de sens să se apuce din nou să le studieze dosarele. Orice fel de contradicţii ar găsi, i-ar lua prea mult timp să le verifice, dacă reuşiseră să treacă neobservate atât de ochii lui experimentaţi cât şi de cei ai Londrei. Nu avea timp pentru analize complicate sau documentarea enervant de înceată asupra vieţilor particulare ale celor nouă! Nu-i rămânea decât o soluţie: un atac direct asupra fiecăruia în parte, „direct" fiind cuvântul-cheie al planului său. Dacă putea juca rolul unui *taipan,* putea juca şi rolul unui trădător. Îşi dădea seama că acest plan nu era lipsit de riscuri – cu care nici Londra şi nici Havilland nu ar fi fost de acord – însă pe care trebuia să şi le asume. Dacă dădea greş, Sheng Chou Yang avea să fie prevenit de războiul secret dus împotriva sa, iar contraatacul său ar avea urmări dezastruoase. Dar Lin Wenzu nu avea de gând să dea greş.

Maiorul se întinse după telefon. Apăsă pe butonul ce-i făcea legătura cu operatorul radio din centrul de comunicări computerizate al Brigăzii Speciale a MI6.

— Da, domnule? răspunse o voce din încăperea albă, sterilă.

— Câţi din Dragonfly sunt de serviciu? întrebă Lin, numind unitatea de elită a celor nouă agenţi care raportau numai, fără să dea niciodată explicaţii.

— Doi, domnule. În vehiculele trei şi şapte, dar pot să vă fac legătura cu restul în câteva minute. Cinci au raportat – sunt acasă de acum – iar ceilalţi doi mi-au lăsat nişte numere de telefon. Unul este la cinema Pagoda până la ora 11:30, când se va întoarce acasă, dar poate fi contactat prin pager până atunci. Celălalt este la Yacht Club, în Aberdeen, împreună cu soţia şi familia ei. Ea este englezoaică, ştiţi. Lin râse încet.

— Şi fără îndoială că nota de plată a familiei de englezi se va achita din bugetul nostru de la Londra şi aşa neîngăduit de sărac.

— E posibil aşa ceva, domnule maior? Păi dacă este pe aşa, consideraţi-mă şi pe mine ca rezervă pentru Dragonfly.

— Nu fi impertinent.

— Iertaţi-mă…

— Glumeam, tinere. Săptămâna viitoare am să te invit chiar eu la o cină pe cinste. Îţi faci datoria excelent şi contez pe tine.

— Mulţumesc, domnule maior!

— Eu ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Să iau legătura cu Dragonfly şi să anunţ alertă?

— Ia legătura cu fiecare în parte, însă pentru a le transmite exact opusul unei stări de alertă. Săptămânile astea au fost cu toţii suprasolicitaţi, n-au avut o zi liberă măcar. Spune-le că, bineînţeles vreau să ştiu de unde să-i iau în fiecare moment dar, dacă nu apare nimic nou, pentru următoarele 24 de ore suntem aranjaţi. Cei din vehiculele trei şi şapte se pot duce acasă, dar nu în Noile Teritorii, prin cârciumi. Transmite-le că eu am spus că ar fi bine să se odihnească la noapte, sau să-şi petreacă timpul cum vor ei.

— Da, domnule. Se vor bucura s-audă, domnule.

— Eu însumi am să ies cu maşina numărul patru. S-ar putea să mai iau legătura cu tine. Rămâi treaz.

— Desigur, domnule maior.

— Te aşteaptă o cină pe cinste, tinere, te asigur.

— Dacă-mi permiteţi, domnule, spuse operatorul radio entuziasmat – şi ştiu că acum vorbesc în nomele tuturor. Sunteţi într-adevăr singurul pentru care bucuroşi facem orice.

— Cred că te voi invita la două cine.

*

* *

Din maşina parcată în faţa apartamentului de pe Yun Ping Road, Lin ridică microfonul din dispozitivul fixat dedesubtul bordului.

— Dragonfly Zero.

— Da, domnule.

— Vreau o linie directă, cu bruiaj. Voi şti că am bruiajul când aud un ecou pe fir, nu-i aşa?

— Bineînţeles domnule.

Ecoul slab se auzi pe linie, odată cu tonul. Maiorul formă un număr de telefon; se auzi sunând, apoi răspunse o voce de femeie.

— Alo?

— Cu domnul Zhou. Kuai! spuse Lin, repezit, spunându-i femeii să se grăbească.

— Desigur, replică ea în cantoneză.

— Zhou la telefon.

— *Xun su! Xiao Xi*! spuse Lin într-o şoaptă gâtuită, glasul unui om disperat implorând să fie ascultat. Sheng! Contactează-l

urgent! A dispărut Sapphire!

— Poftim? Cine sunteţi?

Maiorul întrerupse brusc convorbirea şi apăsă pe un buton din dreapta microfonului. Operatorul radio răspunse prompt.

— Da, Dragonfly!

— Trece-mă pe linia mea privată, de asemenea cu bruiaj. Apoi transferă-mi toate apelurile aici. Chiar acum! Şi vei face asta cu toate convorbirile, până la noi instrucţiuni. Înţeles?

— Da, domnule, spuse operatorul radio supus. Telefonul ţârâi şi Lin ridică receptorul.

— Da? răspunse el, simulând un căscat.

— Aici Zhou, domnule maior! Tocmai am primit un telefon foarte ciudat. Un bărbat, care părea rănit grav, m-a sunat şi mi-a spus să iau legătura cu un oarecare Sheng ca să-i spun că a dispărut Sapphire.

— Sapphire? exclamă maiorul, dintr-odată îngrijorat. Nu spune nimic nimănui, Zhou! Calculatoarele astea nenorocite nu ştiu cum de s-a nimerit aşa, dar era un apel care trebuia să-mi parvină mie. Nu e de competenţa echipei Dragonfly. Îţi repet, nici o vorbă nimănui!

— Am înţeles, domnule maior.

Lin porni maşina şi merse câteva cvartale spre vest, către strada Taulung. Repetă figura de mai înainte şi, din nou, primi un telefon pe linia privată.

— Domnule maior?

— Da?

— Tocmai mi-a dat telefon cineva care vorbea ca şi cum ar fi fost pe moarte. Vroia să…

Explicaţia fu aceeaşi: se făcuse o greşeală periculoasă. Informaţia nu era de competenţa echipei Dragonfly. Nimic nu trebuia să fie transmis mai departe. Ordinul era clar.

Lin sună la alte trei numere, de fiecare dată din faţa casei celui sunat. Toate se dovediră a fi negative; fiecare dintre cei chemaţi luară legătura cu el la câteva momente după apel, comunicându-i ştiri surprinzătoare. Nici unul nu ieşise din casă în căutarea unui telefon public. Maiorul era sigur de un singur lucru. Oricare din ei ar fi trădătorul, acesta nu-şi va folosi telefonul de acasă pentru a stabili o legătură. Pe notele de plată figurau toate numerele formate şi erau supuse apoi controlului departamentului de revizie contabilă. Era o procedură de rutină întâmpinată cu bucurie de către agenţi. Taxele suplimentare

erau suportate de Brigada Specială ca şi cum acestea ar fi fost în interes de serviciu.

Cei doi agenţi din maşinile trei şi şapte fiind eliberaţi de îndatoririle lor, raportaseră deja cartierului general, înainte de-al cincilea apel telefonic. Unul dintre ei se afla la locuinţa prietenei sale şi declarase că nu avea de gând să o părăsească în următoarele douăzeci şi patru de ore. Încercase să-l convingă pe operatorul radio să preia toate mesajele de „maximă urgenţă" şi să transmită celor care îl căutau că superiorii lui îl trimiseseră în misiune în Antarctica. *Nu. Nu era felul în care acţiona un agent dublu – inclusiv umorul*. Cel de-al doilea fu, dacă se poate şi mai clar. Acesta informase că este disponibil pentru orice problemă, fie majoră sau minoră, cu sau fără legătură cu Dragonfly. Soţia îi născuse de curând trei gemeni şi îi mărturisise cu o voce în care se citea panica – conform spuselor operatorului radio – că avea mai multă linişte la serviciu decât acasă. *Din nou negativ*.

Şapte agenţi verificaţi şi toţi şapte curaţi, Mai rămăneau cel de la cinematograful Pagoda, pentru încă 40 de minute şi cel de la Yacht Club-ul din Aberdeen.

Telefonul de la bordul maşinii începu să ţârâie nerăbdător, sau era numai în imaginaţia lui?

— Da?

— Tocmai am primit un mesaj pentru dumneavoastră, domnule, spuse operatorul. „Eagle" către „Dragonfly Zero". Urgent. Răspunde.

— Mulţumesc.

Lin privi la ceasul din centrul bordului. Avea deja întârziere 35 de minute la întâlnirea stabilită cu Havilland şi cu legendarul agent, acum invalid, Alexander Conklin.

— Băiete? spuse maiorul, ridicând din nou microfonul în dreptul gurii.

— Da, domnule?

— N-am timp pentru telefoanele alarmiste şi nu prea importante de la Eagle. Dar, în acelaşi timp, nu vreau să jignesc pe nimeni. Presupun că va suna din nou şi vreau să-i spui că n-ai reuşit să mă găseşti. După ce faci asta, îmi raportezi imediat.

— Vă asigur că va fi o plăcere pentru mine, domnule maior.

— Poftim?

— „Eagle" a fost foarte dezagreabil. A pomenit despre nişte întâlniri ce ar trebui să aibă loc din moment ce au fost confirmate şi…

Lin ascultă şi îşi promise că, dacă supravieţuieşte acestei nopţi, îi va ţine o lecţie lui McAllister despre regulile de etichetă ale convorbirilor telefonice, mai ales în perioade critice. Pentru că vorba dulce…

— Da, da, înţeleg tinere. Dă-l naibi! Tu să faci aşa cum ţi-am spus eu, iar între timp – în următorul sfert de oră – încearcă să iei legătura cu agentul nostru aflat la cinematograful Pagoda. Dacă reuşeşti să-l prinzi, dă-i numărul meu de telefon privat şi stabileşte-i frecvenţa corespunzătoare. Şi bruiajul, bineînţeles.

— Bineînţeles, domnule.

Lin porni în viteză spre est pe Hennessy Road, trecu de Southern Park către Fleming, după care întoarse la sud spre Johnston şi din nou la est pe strada Burrws, până la cinematograful Pagoda. Intră în parcare şi-şi găsi un spaţiu liber pe locul rezervat directorului adjunct. Lipi o legitimaţie a poliţiei pe parbrizul maşinii, apoi se îndreptă în fugă spre intrarea cinematografului. Erau doar câţiva spectatori la ghişeu, pentru filmul pornografic de la miezul nopţii „Amor în Orient”, o alegere destul de ciudată pentru agentul lui Lin. Cu toate acestea, pentru a nu atrage atenţia asupra sa şi din vreme ce mai avea la dispoziţie încă şase minute, Lin se postă în spatele celor trei bărbaţi ce-şi aşteptau rândul în faţă casei de bilete. După nici două minute achită şi îşi primi biletul. Apoi i-l dădu controlorului şi intră în sală. Aşteptă să se obişnuiască cu întunericul şi cu filmul pornografic ce se derula pe ecran. Fusese o alegere într-adevăr stranie din partea omului pe care îl verifica, dar îşi impusese să nu pornească la drum cu prejudecăţi şi să nu facă nici un fel de comparaţie între agenţi.

Era dificil însă, mai ales în cazul de faţă. Nu pentru că omul care se afla undeva în sală, urmărind alături de spectatorii înfierbântaţi performanţele sexuale ale aşa-zişilor actori, i-ar fi fost prea simpatic. În realitate nu-l simpatiza chiar deloc; pur şi simplu recunoştea că se număra printre cei mai buni agenţi de sub comanda sa. Era arogant şi prost crescut, dar extrem de curajos. Fuga din Beijing îi luase optsprezece luni de pregătiri, iar fiecare clipă petrecută în capitala comunistă fiind o continuă ameninţare pentru viaţa sa. Deţinuse un rang înalt în forţele de securitate, cu acces la informaţii secrete de importanţă majoră. Printr-un imens gest de sacrificiu, lăsase în urmă o soţie iubitoare şi o fetiţă pe care le protejase făcând să se creadă că fusese victima noului val de crime ce invadase China. Cadavrul ciuruit

de gloanţe şi apoi ars de o bandă de huligani fusese identificat ca fiind al său, iar el devenise un erou al Chinei. Mama şi fiica se aflau în siguranţă, guvernul le oferise o pensie, iar el, asemeni tuturor fugarilor cu ranguri înalte, fusese supus celor mai riguroase verificări, menite să demaşte spionii potenţiali. Aici, aroganţa sa îl ajutase. Nu făcuse nici un efort de a se băga pe sub pielea cuiva; era ceea ce era şi făcuse ceea ce făcuse pentru patria sa, China. Astfel avea de ales: sau va fi acceptat de către autorităţile Hong Kong-ului cu tot ceea ce avea el de oferit sau, în caz contrar, va încerca în altă parte. Totul până aici părea să fie în regulă cu excepţia situaţiei materiale a soţiei şi fetiţei sale. Acestea nu se bucurau de îngrijirea la care se aşteptase emigrantul. Drept care, li se trimiteau bani în secret la locul de muncă al mamei, fără nici o explicaţie. Nu trebuia să i se spună nimic; dacă exista cea mai mică bănuială că soţul său s-ar fi aflat în viaţă, ar fi fost torturată pentru smulgerea unor informaţii care nu le deţinea. Un astfel de om nu putea fi agent dublu, indiferent de gusturile sale în materie de filme.

Mai rămânea agentul aflat în Aberdeen, oarecum o enigmă pentru Lin. Era mai bătrân decât ceilalţi, un bărbat mic de statură întotdeauna impecabil îmbrăcat. Logician şi fost contabil, muncea cu o asemenea loialitate încât Lin şi-l făcuse aproape confident; se oprise cu greu, când se afla pe punctul de a dezvălui unele lucruri pe care nu trebuia să le ştie nimeni. Probabil se simţea atras deoarece bărbatul era de o vârstă mai apropiată cu a sa... Pe de altă parte, ce acoperire extraordinară pentru o cârtiţă din Beijing! Însurat cu o englezoaică devenise membru al luxosului şi prestigiosului Yacht Club în urma căsătoriei. În ceea ce-l privea totul; părea a fi în regulă; era respectabilitatea întruchipată. Din această cauză lui Lin nu-i venea să creadă că cel mai apropiat coleg al său, omul care-şi impusese o asemenea ordine în viaţa sa personală, să fi fost contactat de Sheng Chou Yang şi corupt... Nu, era imposibil! Poate, gândi maiorul, ar trebui să se întoarcă şi să-l examineze mai îndeaproape pe agentul care dorise ca celor care îl caută să li se transmită că este plecat în Antarctica; sau pe tatăl tripleţilor care prefera să răspundă la telefoane ca să scape de nebunia de acasă. Toate aceste speculaţii nu duceau nicăieri! Lin Wenzu clătină din cap pentru a-şi alunga din minte asemenea gânduri. Acum. Aici! Concentrează-te! Imaginea scării de la intrarea cinematografului îl făcu să ia imediat decizia de a acţiona. Se

îndreptă spre scară şi urcă treptele ce duceau la balcon; camera de proiecţie era chiar în faţa sa. Ciocăni o dată şi năvăli în încăpere distrugând sub greutatea sa zăvorul slab, învechit al uşii.

— *Ting zhi!* strigă bărbatul de la aparatul de proiecţie; acesta ţinea o femeie în braţe; cu mâna sub fusta ei. Tânăra femeie sări jos şi se lipi de perete.

— Poliţia teritorială, spuse maiorul, scoţându-şi legitimaţia. Nu vreau să pricinuiesc nici un rău nimănui, credeţi-mă, vă rog.

— Nici n-aţi avea de ce! îi răspunse bărbatul. Nici asta nu e tocmai o biserică.

— Aceasta rămâne de discutat, dar ce e evident este că nu-i un altar.

— Avem drepturile de difuzare complet achitate.

— Nu ţi-am reproşat nimic, îl întrerupse Lin. Pur şi simplu avem nevoie de un serviciu pe care nu cred că-ţi poţi permite să ni-l refuzi.

— Care este? întrebă omul, ridicându-se în picioare şi privind-o nervos pe femeia care se furişa prin uşa întredeschisă.

— Opreşte filmul pentru treizeci de secunde să zicem şi aprinde luminile în sală. Anunţă că este vorba de o defecţiune care va fi îndreptată rapid.

Operatorul se strâmbă.

— Dar filmul e pe sfârşite! Vor începe să urle toţi!

— Doar câtă vreme vor fi aprinse luminile. Fă-o!

Proiectorul se opri cu un vâjâit. Luminile se aprinseră şi anunţul fu făcut printr-un difuzor. Omul avusese dreptate. Din sală răzbătură huiduieli şi ţipete acompaniate de semne obscene din degete şi braţe vânturate ameninţător. Privirea lui Lin scrută audienţa – de la stânga la dreapta, rând după rând.

Uite-l... Doi oameni – agentul aplecat în faţă, de vorbă cu un om pe care Lin Wenzu nu-l mai văzuse niciodată. Maiorul se uită la ceas, apoi se întoarse către operator.

— E vreun telefon public jos?

— Când funcţionează, da. De cele mai multe ori e stricat.

— Acum funcţionează?

— Nu ştiu.

— Unde este?

— Sub scări.

— Mulţumesc. Dă drumul la film peste şaizeci de secunde.

— Aţi spus treizeci!

— M-am răzgândit. Iar dumneata te bucuri de privilegiile pe care ţi le oferă o slujbă bună datorită unor drepturi de difuzare, nu-i aşa?

— Dar ăştia din sală sunt nişte animale!

— Pune un scaun în dreptul uşii, spuse Lin, ieşind. Zăvorul e distrus.

În holul de sub scară, maiorul trecu pe lângă telefonul public. Abia oprindu-se din mers smulse firul spiralat de la receptor, apoi se îndreptă cu paşi repezi spre maşină, abătându-se din drum la vederea unei cabine telefonice aflată pe partea cealaltă a străzii. Alergă către ea şi citi numărul, memorându-l instantaneu, după care se întoarse tot în fugă la maşină. Urcă se uită la ceas; dădu înapoi şi parcă maşina la câteva sute de metri mai încolo. Stinse farurile şi rămase să supravegheze ieşirea cinematografului.

Un minut şi cinsprezece secunde mai târziu, fugarul din Beijing ieşi privind în dreapta şi-n stânga, în mod vizibil agitat. La un moment dat privi drept înainte, părând că zăreşte ceea ce căuta şi ceea ce Lin se aşteptase să caute, de vreme ce telefonul din cinematograf nu mai funcţiona. Era cabina telefonică aflată pe partea cealaltă a străzii. Lin formă numărul cabinei în timp ce subalternul său alerga grăbit către ea. Telefonul începu să sune înainte ca omul să fi putut introduce moneda.

— *Xun su! Xiao Xi!* Lin tuşi şoptind în receptor. Ştiam c-ai să găseşti telefonul! Sheng! Contactează-l imediat. Transmite-i că a dispărut Sapphire!

Puse apoi microfonul la loc, dar nu-şi ridică mâna de pe aparat, aşteptând ca agentul să ia legătura cu el pe linia privată.

Apelul telefonic însă nu veni. Lin se întoarse în scaun şi privi în urmă, către construcţia din plastic a cabinei telefonice de vizavi. Agentul formase un nou număr, dar nu al lui. Nu mai era nevoie să plece spre Aberdeen.

Wenzu coborî fără zgomot din maşină traversă acoperit de umbrele care înghiţeau trotuarul şi se îndreptă către cabina telefonică. Rămase ascuns în penumbră şi se apropie încet de telefon. Agentul se afla la doi metri şi jumătate, cu spatele la Lin. Vorbea agitat, cu o exasperare evidentă în glas.

— Ce înseamnă Sapphire? Ce înseamnă telefonul ăsta? De ce să ia legătura tocmai cu mine?… Nu, ţi-am spus, a folosit numele lui Sheng!… Da, exact, numele lui! Nici un cod, nici un semnal! E o nebunie!

Lin Wenzu auzise ce trebuia să audă. Îşi scoase pistolul

automat şi ieşi rapid la lumină.

— Filmul s-a întrerupt şi au aprins luminile! Omul meu de legătură şi cu mine eram...

— Închide telefonul! ordonă maiorul. Agentul se întoarse brusc.

— Tu aici! strigă el.

Lin îl împinse înapoi în cabină, strivindu-l cu trupul său imens pe agentul dublu de peretele de plastic apucă receptorul şi izbindu-l de cutia metalică.

— Destul! răcni maiorul.

Pe neaşteptate, simţi lama cuţitului pătrunzându-i ca o flacără de gheaţă în abdomen. Agentul se ghemui ţinând cuţitul în mâna stângă. Lin apăsă pe trăgaci. Sunetul exploziei umplu liniştea străzii şi trădătorul se prăbuşi la pământ, gâtlejul fiindu-i străpuns de glonţ. Sângele i se prelingea pe haine, pătând pavajul.

— *Ni made!* strigă o voce la stânga maiorului, înjurându-l. Era cel de-al doilea bărbat, omul de legătură din sală care discuta cu agentul. Îşi ridică arma şi trase. Maiorul se aruncă spre el, strivindu-l cu trupul său uriaş, ca un buldozer. Glonţul îi sfâşie partea dreaptă a pieptului, dar celălalt îşi pierdu, la rândul său, echilibrul. Maiorul trase; bărbatul de prăbuşi ţinându-se de ochiul drept. Murise.

Pe partea cealaltă a străzii, filmul porno luase sfârşit, iar mulţimea începuse să iasă posomorâtă, nervoasă, nesatisfăcută. Cu ce îi mai rămăsese din extraordinara sa forţă, maiorul, deşi grav rănit, ridica trupurile celor doi conspiratori şi le târî către maşina sa. Câţiva spectatori îl urmăreau cu priviri fixe, dezinteresate sau sticloase. Ceea ce vedeau era o realitate pe care ei nu o puteau nici înţelege, nici accepta. Era ceva dincolo de graniţele înguste ale imaginaţiei lor.

*

* *

Alex Conklin se ridică de pe scaun şi şchiopată greoi şi zgomotos către fereastra întunecată.

— Ce dracului aştepţi să-ţi spun? întrebă el, întorcându-se şi privindu-l pe ambasador.

— Că, date fiind circumstanţele, am ales singura cale posibilă, singura cale prin care l-am fi putut recruta pe Jason Bourne – Havilland îşi ridică mâna.

— Înainte de a răspunde, ar trebui să-ţi spun cu toată

sinceritatea că nici Catherine Staples nu a fost de acord cu mine. Ea era de părere că ar fi trebuit să-l abordez pe David Webb în mod direct. Doar este, la urma urmelor, un expert în problemele Orientului îndepărtat, un expert care ar fi înţeles şi miza şi tragedia care ar putea urma.

— Trebuie să fi fost nebună, spuse Alex. David te-ar fi dat afară.

— Mulţumesc. Diplomatul dădu din cap.

— Stai puţin, izbucni Conklin. Ţi-ar fi zis asta nu pentru că n-ai avea dreptate şi pentru că nu s-ar fi crezut în stare să ducă la capăt o asemenea operaţiune. Tot ce aţi făcut răpindu-i-o pe Marie – a fost pentru a-l determina să redevină omul pe care el a dorit să-l uite.

— Da?!

— Chiar că eşti un mare ticălos!

Deodată izbucniră sirenele, umplând liniştea clădirii enorme, în vreme ce reflectoarele se roteau, luminând ferestrele. De afară se auzi scrâşnet de cauciucuri, zdrăngănitul metalului pe metal şi focuri de arme. Ambasadorul şi agentul C.I.A. se aruncară la podea. Totul se termină însă în câteva secunde. Cei doi bărbaţi se ridicară în picioare, în clipa în care uşa camerei se deschidea izbindu-se de perete. Cu pieptul şi abdomenul înecate în sânge, Lin Wenzu intră clătinându-se, ducând câte un cadavru sub fiecare braţ.

— Trădătorul pe care-l căutam, domnule, spuse maiorul, lăsând cele două cadavre să cadă. Împreună cu un coleg de-al său. Cu ei doi, cred că am reuşit să-l rup pe Sheng de Dragonfly...

Weng îşi dădu ochii peste cap dezvelind orbitele albe. Horcăi şi se prăbuşi la pământ.

— Chemaţi imediat o ambulanţă! strigă Havilland celor care se strânseră în dreptul uşii.

— Aduceţi pansament, bandaje, antiseptice – pentru numele lui Dumnezeu, aduceţi ce găsiţi! urlă Conklin, îndreptându-se în fugă, şchiopătând, înspre chinezul căzut. Opriţi nenorocita de hemoragie!

CAPITOLUL 29

Bourne se aşeză în umbrele alternante ale banchetei din spate a maşinii. Strălucirea intermitentă a lunii dădea senzaţia unor erupţii bruşte de lumină şi întuneric în interiorul automobilului. La intervale de timp neaşteptate şi neregulate se apleca înainte şi înfigea ţeava pistolului în ceafa prizonierului.

— Încearcă să ieşi de pe şosea şi capeţi un glonţ în cap, ai priceput?

Şi, întotdeauna, replica era aceeaşi, sau o variaţiune a ei, cu accentul britanic, sacadat.

— Nu sunt inconştient. Eşti în spatele meu, ai o armă şi nu te văd.

Jason smulse cu uşurinţă oglinda retrovizoare de la locul ei.

— Sunt cu ochii pe tine, ţine minte asta. Şi mai ţine minte că viaţa ta e în mâinile mele.

— Înţeles, repetă sec fostul ofiţer al trupelor de comando britanice.

Cu harta regiunii desfăşurată în poală, cu lanterna în mâna stângă şi pistolul în dreapta, Bourne studia şoselele ce duceau spre sud. Cu ochii când la ceas când la bornele kilometrice, Jason înţelese că timpul era inamicul său principal. Deşi braţul drept al asasinului era practic imobilizat, Bourne ştia că nu ar putea face

faţă mai tânărului şi mai puternicului său rival. Violenţa concentrată din ultimele trei zile îl consumase fizic, psihic, fie că voia sau nu să recunoască, emoţional.

Din când în când, Jason simţea greutatea apăsătoare a pleoapelor acoperindu-i ochii.

Încercând din toate puterile să rămână treaz, îşi ciupea pielea sensibilă de pe pulpă şi îşi înfigea unghiile în buze, pentru ca durerea instantanee să-i îndepărteze oboseala. Ştia bine în ce stare se află – numai un orb n-ar fi văzut – dar nu avea nici când şi nici cum să repare ceva, aplicând axioma furată de la Ecoul Meduzei: *odihna este o armă, nu uita asta niciodată! Ecoul, bravul Ecou...*

Însă acum nu mai avea timp pentru odihnă şi nici nu era locul pentru ea.

Şi pentru că era conştient de propria sa condiţie fizică, trebuia să-şi evalueze şi prizonierul. Impostorul era complet treaz: se vedea din uşurinţa cu care conducea cu viteză de-a lungul drumului necunoscut şi din mişcările necontenite ale capului şi ochilor săi, de fiecare dată când Jason îi privea. Şi îl vedea adesea, de fiecare dată când îi ordona asasinului să încetinească şi să caute o scurtătură în afara şoselei, pe dreapta sau pe stânga. Impostorul se întorcea de fiecare dată pe locul său – imaginea trăsăturilor sale atât de familiare era de fiecare dată un şoc pentru Jason – şi întrebând dacă drumul din faţă era cel pe care îl doreau, întrebările erau de prisos; ele erau puse tocmai pentru a-i da posibilitatea asasinului să-l urmărească la rândul său pe cel care îl luase prizonier. Era un asasin antrenat, o maşinărie ucigaşă care ştia că supravieţuirea depinde de avantajul pe care-l deţii asupra inamicului. Aştepta, privind şi anticipând momentul când pleoapele adversarului său s-ar fi închis pentru câteva momente, sau arma i-ar fi căzut pe podeaua maşinii, pentru a putea profita de prilejul ivit şi a răsturna situaţia în favoarea sa. Şansele de a se apăra ale lui Bourne, prin urmare, depindeau de inteligenţa sa, de capacitatea sa de a produce neaşteptatul, astfel încât balanţa psihologică să fie permanent de partea sa. Dar cât mai putea dura totul – cât va mai rezista el?

Timpul rămânea totuşi adevăratul său duşman, asasinul din faţa sa era doar o problemă secundară. Trebuia să-şi păstreze judecata limpede, să-şi stimuleze imaginaţia şi să o facă să lucreze. Balanţa! Trebuia să o ţină înclinată de partea sa!

Gândeşte-te! Acţionează! Comportă-te imprevizibil!

Scoase amortizorul armei, îndreptă ţeava spre fereastra închisă din dreapta şi apăsă pe trăgaci. Explozia fu zguduitoare, făcând să vibreze tot interiorul maşinii; sticla se făcu ţăndări, împrăştiindu-se în aerul rece al nopţii.

— La ce dracu ai făcut asta? izbucni asasinul strângând cu putere volanul, ca să păstreze maşina sub control.

— Ca să te învăţ câte ceva despre echilibru, răspunse Jason. Trebuie să înţelegi că eu sunt un om dezechilibrat. Următoarea împuşcătură ar putea să-ţi zboare creierii.

— Eşti complet dement!

— Îmi pare bine că ţi-ai dat seama.

Harta! Unul din lucrurile cele mai civilizate la hărţile chinezeşti – poate şi din cauza calităţii slabe a maşinilor – era numărul mare de steluţe ce indicau prezenţa garajelor deschise permanent. Asta îi convenea lui Bourne de minune.

— La vreo şase kilometri de aici se află o benzinărie. Opreşti maşina acolo şi-i faci plinul. Să nu îndrăzneşti să scoţi o vorbă, oricum ar fi o prostie, pentru că e evident că nu vorbeşti limba. Câteva cuvinte nenorocite de care ai nevoie, le-nveţi pe dinafară, nu?

— Tu cunoşti limba?

— De aceea originalul sunt eu, iar tu copia.

— N-ai decât să păstrezi ce ai, domnule Original!

Jason trase din nou, făcând ţăndări ce mai rămăsese din geam.

— Eşti o COPIE! ţipă el piţigăiat. Să nu uiţi!

Timpul era împotriva lui.

Jason făcu în gând o apreciere rapidă asupra mijloacelor de care dispunea – nu erau prea multe. Banii erau principala lui resursă. Avea mai mulţi bani decât ar fi putut câştiga o sută de chinezi în o sută de vieţi, dar nu banii în sine erau soluţia, ci timpul. Singura şansă de a părăsi teritoriul uriaş al Chinei, era cu un avion. Studie din nou harta. I-ar fi luat treisprezece până la cincisprezece ore pentru a ajunge în Shanghai – dacă maşina rezista şi dacă el însuşi rezista şi dacă reuşeau să treacă de toate punctele de control. Dar chiar dacă ar fi ajuns la Shanghai, unde aeroportul era relativ mai puţin păzit, câte alte complicaţii oare s-ar mai putea ivi pe parcurs?

Exista însă o alternativă – întotdeauna existau alternative. Era nebunească, dar părea singura cale de salvare.

Timpul este adevăratul inamic. Trebuie. E unica soluţie.

Încercui pe hartă un mic semn în suburbiile oraşului Jinau. Un aeroport.

*

* *

Zori de zi. Umezeală pretutindeni. Iarba înaltă şi gardul metalic străluceau în roua dimineţii. Singura pistă de aterizare apărea ca o săgeată neagră, strălucitoare, străpungând câmpul cu iarbă scurtă, pe jumătate de un verde crud, specific dimineţii, pe jumătate arsă de razele nemiloase ale soarelui din ziua precedentă. Limuzina rămăsese la o distanţă considerabilă de aeroport, ascunsă sub nişte crengi. Impostorul fusese imobilizat pentru a doua oară, de data aceasta de degetele mari ale mâinilor. Punându-i arma în tâmpla dreaptă, Jason îi ordonase prizonierului său să-şi înfăşoare cele două mosoare cu sârmă în noduri duble în jurul fiecărui deget mare al mâinii, după care tăiase cele două mosoare cu briceagul. Capetele rămase le legă strâns de încheieturile asasinului. La fiecare mişcare, sârma pătrundea mai adânc în carne.

— Eu, în locul tău, spuse Bourne, aş fi foarte atent. Poţi să-ţi închipui ce ar însemna să-ţi pierzi cele două degete mari? Sau să-ţi tai încheieturile?

— Tactician împuţit!

— Chiar aşa.

De partea cealaltă a aeroportului, într-o clădire joasă, cu un rând de ferestre mici pe de o parte, era o lumină aprinsă. Era o cazarmă, simplă şi practică. Jason îşi dădu jos din spate sulul subţire şi-l desfăcu: era o uniformă aparţinând trupelor maoiste, pe care o îmbrăcă peste hainele sale. Netezi tunica ternă, umflată peste pantaloni şi se întoarse către asasinul care îl urmărea cu mirare şi curiozitate.

— Treci lângă gard, spuse Jason aplecându-se şi căutând în rucsac. Lasă-te în genunchi şi lipeşte-te de el, continuă el, scoţând frânghia subţire de nylon. Lipeşte-ţi faţa de el. Privirea înainte! Mai repede!

Impostorul făcu ce i se spusese, mişcându-şi stângaci mâinile legate în faţă, între el şi gard, cu capul apăsat în sârma dură a gardului. Bourne se apropie iute şi trecu frânghia prin gard, prin dreapta gâtului asasinului apoi, cu degetele prin ochiurile de sârmă, trase frânghia înapoi pe partea stângă. O smuci şi o înnodă strâns la baza craniului prizonierului. Lucrase atât de

repede şi neaşteptat, încât fostul ofiţer abia fu în stare să rostească ceva înainte de a realiza ce se întâmplase.

— Ce dracu'... of, Dumnezeule!

— Cum spunea măcelarul înainte de a-i reteza capul lui d'Anjou, de aici nu pleci nicăieri, domnule maior.

— Ai de gând să mă laşi aici? întrebă impostorul încremenit.

— Nu fi naiv. Nu scapi de mine aşa uşor. Unde merg eu, acolo mergi şi tu. De fapt, tu ai să mergi primul.

— Unde?

— Prin gard, spuse Jason, scoţând deştele de sârmă din rucsac.

Începu să taie de jur împrejur, pe conturul corpului asasinului, fericit că sârma nu era nici pe departe la fel de tare ca cea de la rezervaţia de păsări. Conturul fiind gata, Bourne făcu un pas înapoi şi-şi propti piciorul drept între omoplaţii captivului său. Împinse cu forţă. Ucigaşul şi porţiunea tăiată din gard se prăbuşiră pe iarba ce creştea pe partea cealaltă.

— Dumnezeule! ţipă prizonierul chinuit. Te distrezi al dracului, nu-i aşa?

— Ba nu mă distrez deloc, replică Jason. Fiecare mişcare pe care o fac este foarte importantă şi foarte serioasă. Scoală-te şi nu mai zbiera.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sunt legat de gardul ăsta nenorocit!

— Dar gardul e liber. Ridică-te şi întoarce-te. Asasinul se ridică cu greutate. Bourne îşi privi opera; imaginea conturului de sârmă lipită de bustul impostorului, ţinută în loc parcă de un nas proeminent era într-adevăr caraghioasă. Dar motivul pentru care se afla acolo nu era deloc caraghios. Numai cu asasinul în siguranţă în faţa ochilor săi, putea considera că riscul era total eliminat. Jason nu putea ţine sub control ceea ce nu vedea şi ceea ce nu vedea, îl putea costa viaţa. Şi, mai mult decât atât, viaţa soţiei lui David Webb – şi chiar viaţa lui David Webb. Lasă-mă în pace! Nu te băga! Suntem prea strâns legaţi!

Bourne întinse mâna şi trase de frânghia ce ţinea gardul legat de trupul acestuia. Gardul se prăbuşi dar, înainte ca asasinul să-şi poată reveni, Jason înfăşură frânghia la loc, potrivindu-i-o în gură, ca pe un căpăstru. Strânse cu putere, până când gura nu-i mai fu decât o gaură întunecată, împrejmuită de două şiruri de dinţi albi. Din gâtlejul englezului nu se mai auzeau decât sunete de neînţeles.

— Nu mi se cuvin laudele, domnule maior, spuse Bourne, înnodând frânghia de nylon subţire. L-am văzut pe d'Anjou şi pe ceilalţi. Nu puteau să vorbească, puteau numai să înghită ceea ce vomitaseră deja. I-ai văzut şi tu şi ai rânjit. Cum te simţi acum, domnule maior?... A, uitasem, nu poţi să răspunzi, nu-i aşa? Mişcă-te! O să ocolim capătul pistei.

Îi dădu un brânci asasinului, apoi îl apucă de umăr, orientându-l spre stânga.

În timp ce ocoleau gazonul aeroportului, nevăzuţi în întunecimea liniilor de marcaj, Jason studia aeroportul relativ primitiv. Dincolo de cazarmă se afla o clădire mică, cu pereţi circulari, construiţi în mare parte din sticlă. Nu răzbătea nici o lumină, cu excepţia unei licăriri plăpânde ce strălucea sus, în mica structură cubică din mijlocul acoperişului. Clădirea reprezenta terminalul aeroportului Jinan, iar cubul de pe acoperiş era turnul de control. La stânga cazărmii, la aproximativ şaptezeci de metri spre vest, se găsea un hangar întunecos, lângă uşile căruia erau sprijinite nişte scări mobile uriaşe. Locul era aparent pustiu, echipajele de control ale aeroportului nu-şi începuseră încă activitatea. Jos, în perimetrul sudic al terenului, pe ambele părţi ale pistei, de abia vizibile, erau parcate cinci avioane, nici unul prea impozant. Aeroportul Jinan, era un aeroport de mâna a doua, sau a treia, ridicat în grad de ochii investitorilor străini, la fel ca atâtea altele în China, dar încă departe de standardele internaţionale. Însă cerul şi culoarele aeriene nu aveau nici un standard – numai oamenii legaţi de pământ şi maşinile aveau. Combinate însă, erau o altă problemă.

— Ne îndreptăm către hangar, şopti Jason înghiontindu-l pe prizonier în spate. Ţine minte, dacă faci vreun zgomot, nu va trebui să te omor eu, o vor face ei. Iar eu voi avea şansa să scap, pentru că tu mi-o vei oferi. Să nu te îndoieşti de asta. Lasă-te jos!

La aproximativ treizeci de metri distanţă, un soldat tocmai ieşea din hangar, ţinându-şi mitraliera atârnată de umăr. Începuse să se întindă şi să caşte cu poftă. Bourne ştiu că sosise momentul să acţioneze; un altul mai bun s-ar putea să nu se mai ivească. Asasinul era culcat cu faţa la pământ, cu mâinile legate sub el şi cu un căluş în gură. Apucând strâns frânghia ale cărei capete atârnau, Jason îşi întinse cealaltă mână în părul prizonierului, smucindu-i capul în sus şi îşi petrecu funia de două ori în jurul gâtului.

— Dacă faci o mişcare, te sugrumi, şopti Bourne, ridicându-se

în picioare.

Se îndreptă în tăcere către peretele hangarului, apoi dădu colţul şi scrută cu privirea în jur. Soldatul de abia se mişcase. Jason înţelesese imediat – omul îşi făcea nevoile. Perfect normal şi grozav de convenabil. Bourne se îndepărtă uşor de clădire, îşi fixă bine piciorul drept în pământ şi, cu mâna dreaptă întinsă, îşi înfipse celălalt picior la baza şirei spinării paznicului. Acesta se prăbuşi, fără cunoştinţă. Jason îl târî înapoi către colţul hangarului, apoi de-a latul gazonului, până în locul unde zăcea imobilizat asasinul, temându-se să facă vreo mişcare.

— Înveţi, domnule maior, spuse Bourne, trăgându-l din nou de păr şi desfăcându-i frânghia din jurul gâtului.

Faptul că sfoara ale cărei capete erau libere, nu l-ar fi putut sugruma pe impostor cum nu te poţi spânzura cu o frânghie de rufe dezlegată, îl învăţă pe Jason un lucru: prizonierul său nu gândea geometric; subtilitatea nu era punctul lui forte, nu-l impresiona decât ameninţarea cu moartea.

— Ridică-te, ordonă Jason.

Asasinul procedă întocmai, înghiţind guri mari de aer şi uitându-se la Bourne cu o privire plină de ură.

— Gândeşte-te la Ecoul, continuă Bourne, cu aceeaşi ură în privire. Scuză-mă, vreau să spun d’Anjou. Omul care ţi-a redat viaţa – un fel de viaţă în orice caz, pe care aparent ţi l-ai asumat. Pygmalion-ul care te-a creat, amice… Acum ascultă-mă cu atenţie. Vrei să-ţi scot frânghia?

— Îhî! mormăi asasinul, dând din cap, expresia ochilor săi trecând de la ură la rugăminte.

— Şi să-ţi eliberez degetele?

— Îhî, îhî.

— Nu eşti un luptător de gherilă, ci o gorilă, zise Jason scoţându-şi automatul de la brâu. Dar, după cum spuneam odată, înainte să existi tu – sunt câteva condiţii de îndeplinit. Trebuie să înţelegi: ori scăpăm amândoi de aici cu viaţă, ori dispărem de pe faţa pământului şi rămăşiţele noastre pământeşti vor hrăni un foc în China – fără trecut, fără prezent – şi în orice caz fără o recunoaştere a contribuţiei noastre la viaţa societăţii… văd că te plictisesc. Îmi pare rău, uită ce am spus.

— Mmî!

— În regulă, dacă insişti. Evident nu-ţi voi da nici o armă, iar dacă te văd că încerci să pui mâna pe vreuna, eşti mort. Dar dacă te comporţi cum se cuvine, s-ar putea – doar s-ar putea – să

scăpăm. Ce încerc să-ţi spun, domnule Bourne, este faptul că oricare ţi-ar fi clientul dincolo, nu-şi poate permite să te lase să supravieţuieşti mai mult decât pe mine. Ai înţeles? Pricepi? Capisce?

— Îhî!

— Încă ceva, adăugă Jason trăgând uşor de frânghia care atârna pe umărul impostorului. Asta e nylon sau poliuretan, sau cum dracului îi spune. Când ia foc, se umflă ca o plantă avidă de apă, n-ai cum s-o mai desfaci. Îţi va fi înfăşurată în jurul gleznelor, vei putea să faci un pas de maximum un metru şi jumătate – asta numai pentru că sunt un tactician nenorocit. Am fost destul de clar?

Asasinul tocmai dădea din cap când Bourne sări în dreapta şi-l trânti la pământ cu o lovitură în spatele genunchilor. Degetele legate ale mâinilor îi sângerau. Jason îngenunche lângă prizonier şi, strivindu-i gura cu pistolul din mâna stângă, îi desfăcu cu cealaltă nodul de la ceafa.

— Dumnezeule mare! exclamă impostorul în timp ce frânghia cădea.

— Sunt încântat să aflu că ai convingeri religioase, s-ar putea să-ţi folosească, spuse Bourne lăsând pistolul şi înfăşurându-i iute frânghia în jurul gleznelor şi înnodând-o la capete, cărora le dădu foc cu bricheta. Ridică arma, o lipi de fruntea impostorului şi-i descolăci sârma din jurul degetelor.

— Restul scoate-l tu. Ai grijă la degete. Îţi sunt rănite.

— Parcă braţul drept crezi că e mai bine? spuse englezul, desfăcându-şi restul de sârmă. Odată mâinile eliberate, asasinul începu să şi le scuture, după care îşi supse sângele din răni.

— Mai ai cutia aia magică, domnule Bourne? întrebă el.

— Nu mă despart de ea niciodată. Ce ai nevoie?

— Bandaj. Îmi sângerează degetele. Se cheamă gravitaţie.

— Ai avut note mari la şcoală.

Bourne se întinse în spate după rucsac şi îl trase, lăsându-l să cadă în faţa impostorului, cu pistolul îndreptat spre capul lui.

— Cotrobăie prin el. Ai să găseşti ce-ţi trebuie deasupra.

— Am găsit, spuse asasinul scoţând bandajul şi înfăşurându-se rapid în jurul degetelor rănite. Ce ai făcut e o porcărie, adăugă el când termină.

— Gândeşte-te la d’Anjou, spuse Jason sec.

— El a vrut să moară, pentru numele lui Dumnezeu! Ce dracu’ puteam să fac eu?

— Nimic. Pentru că asta eşti, un nimic.

— Bine, atunci asta înseamnă că sunt de aceeaşi teapă cu tine, nu-i aşa? El doar m-a format întru asemănarea ta, nu?

— Nu ai talentul meu, spuse Jason Bourne. Îţi lipseşte. Nu poţi gândi geometric.

— Ce înseamnă asta?

— Mai reflectează.

Delta se ridică în picioare.

— Hai, sus! ordonă el.

— Spune-mi, spuse asasinul sculându-se, cu ochii la pistolul îndreptat asupra capului său. De ce eu? De ce te-ai retras din afaceri?

— Pentru că n-am fost niciodată cu adevărat băgat în ele.

Deodată reflectoarele se aprinseră unul după altul, luminând aeroportul într-un singur val, luminile galbene care marcau pista apărură de-a lungul întregii ei lungimi. Oamenii începură să iasă din cazarmă, unii îndreptându-se înspre hangar, alţii undeva în spate, de unde în scurt timp izbucniră motoarele unor maşini nevăzute. În aerogară, luminile se aprinseră pretutindeni, activitatea era în toi.

— I-ai haina şi şapca, ordonă Bourne arătând cu arma înspre paznicul în nesimţire. Pune-le pe tine.

— N-o să-mi vină!

— O să ţi le aranjezi pe măsură când vom ajunge în Savile Row. Mişcă!

Impostorul făcu cum i se spusese, mişcându-şi braţul drept cu atâta greutate încât Jason trebui să-i ţină mâneca. Cei doi se îndreptară alergând către zidul hangarului, de unde, odată ajunşi, înaintară atenţi spre capătul clădirii.

— Ne-am înţeles? întrebă Bourne în şoaptă, privind chipul atât de asemănător cu al său, cu ani în urmă. Ieşim de aici, împreună, ori murim?

— Ne-am înţeles, răspunse englezul. Ticălosul ăla cu sabia lui blestemată e mai rău decât nebun. Vreau să ies de aici!

— Răspunsul ăsta nu ţi s-a putut ghici până acum pe faţă.

— Dacă s-ar fi putut, maniacul m-ar fi ucis!

— Cine e?

— Nu i-am ştiut niciodată numele. Doar o serie de oameni de legătură prin care puteam ajunge la el. Primul e un tip din garnizoana Guangdong pe nume Soo Jiang…

— Am auzit vorbindu-se de el. I se spune „Porcul”..

— Poate pe drept. Nu ştiu.

— Mai departe?

— Un număr de telefon este lăsat la masa cu numărul cinci în cazinoul din…

— Kam Pek, Macao, întrerupse Jason. Mai departe?

— Sun la numărul respectiv şi vorbesc în franceză. Soo Jiang este unul din puţinii chinezi care vorbesc limba. El stabileşte ora întâlnirii, locul este întotdeauna acelaşi. Apoi trec graniţa până la un loc plat, între dealuri. Acolo vine un elicopter şi cineva îmi dă numele celui pe care trebuie să-l omor şi jumătate din suma fixată… Priveşte! Uite-l că vine!

— Pistolul e îndreptat asupra capului tău.

— Am înţeles.

— Ştii să conduci tipul ăsta de avion?

— Nu. Ştiu numai să sar cu paraşuta din el.

— Asta nu ne e de nici un folos.

Avionul ce se apropia, cu luminile roşii de pe aripi aprinse, ateriză pe pistă. Merse până la capătul ei, întoarse spre dreapta şi o luă înapoi către aerogara.

— *Kai guan qi you*! se auzi o voce din faţa hangarului, indicând cele trei camioane cu combustibil şi explicând care dintre ele putea fi folosit.

— Îi fac plinul, spuse Jason. Aceasta înseamnă că avionul va decola din nou. Ne urcăm în el.

Asasinul se întoarse spre el cu o expresie de implorare în ochi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi măcar un cuţit. Sau orice altceva!

— Nimic.

— Pot să te ajut!

— Asta e problema mea domnule maior, nu a ta. Dacă-ţi dau un cuţit, primul lucru pe care-l despici e burta mea. Nici o şansă, amice.

— *Da long xia!* strigă aceeaşi voce din faţa hangarului, avertizând că în avion se aflau mări mahări de la guvern. Fang song, continuă el, recomandându-le să se liniştească, deoarece avionul va parca dincolo de terminal, iar primul dintre cele trei camioane cu combustibil îi va porni în întâmpinare.

Oficialii debarcară. Avionul descrise un cerc, apoi se îndreptă înapoi către pistă, în timp ce turnul de control dădea instrucţiuni lotului în legătură cu locul de alimentare.

— Va dura aproximativ zece minute, spuse asasinul. Avionul e

varianta chinezească, uşor îmbunătăţită a unui DC-3.

Avionul se opri, vâjâitul motoarelor încetă şi el, iar scările mobile fură împinse către aripi şi câţiva bărbaţi urcară pe ele. Deschiseră rezervoarele şi introduseră furtunurile pentru alimentare, totul în mijlocul unei pălăvrăgeli continue. Brusc, fu trasă trapa avionului din centrul, fuselajului scările metalice trântite cu zgomot de pământ. Îşi făcură apariţia doi bărbaţi în uniformă.

— Pilotul şi secundul, spuse Bourne. Şi n-au ieşit la plimbare. Verifică fiecare lucru în parte. Trebuie să fim foarte atenţi şi când spun eu „mişcă” te mişti.

— Direct către trapă, răspunse asasinul. În momentul în care al doilea individ atinge prima treaptă a scării mobile.

— Cam aşa.

— Vreo diversiune?

— În ce sens?

— Azi noapte ai fost plin de idei. N-ai făcut economie la artificii.

— A fost o greşeală. În plus, le-am consumat pe toate. Aşteaptă o clipă. Camionul încărcat cu combustibil ar putea fi o soluţie.

— Dacă îi dai foc, arunci şi avionul în aer.

— Nu camionul ăla, spuse Jason, dând din cap şi făcând un semn dincolo de umărul impostorului. Cel de colo – Bourne făcu un semn înspre două camioane roşii aflate la aproximativ treizeci de metri depărtare – dacă explodează, primul lucru pe care-l vor face va fi să scoată avionul de aici.

— Şi am putea astfel să ne apropiem de el mai mult decât suntem acum. Să-i dăm drumul, ce mai aşteptăm?

— Nu, se împotrivi Jason. Tu vei fi acela. Şi vei proceda exact cum îţi voi spune eu, cu pistolul lipit de ceafă. Mişcă-te!

Cu asasinul în frunte, cei doi o luară la fugă înspre camionul slab luminat. Pilotul şi secundul său aprinseră motoarele aparatului la lumina lanternelor, aruncând ordine în dreapta şi în stânga, echipelor de întreţinere. Bourne porunci prizonierului să se ghemuiască la pământ iar el îngenunche şi se aplecă peste rucsac pentru a scoate din el o rolă de pansament, îşi trase de la brâu cuţitul de vânătoare şi smulse un furtun încolăcit din suportul său de pe camion şi-l lăsă apoi să cadă jos. După aceea îşi strecură mâna stângă spre baza porţiunii ce intra în rezervor.

— Fii cu ochii pe ei, îi spuse el impostorului. Cât mai au până

termină? Şi cu grijă domnule maior. Te urmăresc.

— Am zis că şi eu vreau să trec graniţa. N-am de gând să pierd ocazia.

— Bineînţeles că vrei, dar am o vagă bănuială că ai vrea s-o faci singur.

— Nici nu mi-a trecut prin minte.

— Mă dezamăgeşti. Te-am supraestimat.

— Mulţumesc.

— Am vorbit serios. Eu m-aş fi gândit la aşa ceva... Cât mai au?

— În jur de două, trei minute, după aprecierea mea.

— Cât de corectă e aprecierea asta?

— Experienţa a douăzeci de misiuni în Oman, Yemen şi alte teritorii din sud. Cu aparate de zbor similare ca structură şi mecanism. Pe astea le ştiu, amice. Ca pe buzunarul meu. Două, până la trei minute, nu mai mult.

— În regulă. Vino încoace.

Jason împunse furtunul cu cuţitul făcând o tăietură mică, suficientă pentru a permite unui jet subţire de benzină să se scurgă afară, destul de mic pentru ca pompa de-abia să funcţioneze. Apoi se ridică în picioare, cu arma îndreptată în direcţia prizonierului, în timp ce-i înmâna rola de pansament.

— Rupe o bucată de vreo doi metri şi îmbib-o în benzina care se scurge pe aici.

Impostorul îngenunche şi urmă instrucţiunile lui Bourne.

— Acum, continuă Jason, astupă cu capătul ei tăietura pe care am făcut-o în furtun. Mai adânc, mai adânc. Foloseşte-ţi degetul mare!

— Braţul meu drept nu mai e ce a fost!

— În schimb stângul este. Apasă mai tare!

Bourne privi iute spre avionul realimentat. Aprecierea prizonierului său fusese exactă. Oamenii tocmai coborau de pe aripile avionului încolăcind furtunurile la loc în suporturile lor din camioane. Pilotul şi secundul făcură ultima verificare. În mai puţin de un minut cei doi vor porni către trapa deschisă! Jason scoase cutia de chibrituri din buzunar şi o aruncă asasinului, cu pistolul ridicat la nivelul capului.

— Aprinde-le. *Acum*!

— Va exploda ca o încărcătură de nitroglicerină şi ne va ucide pe amândoi şi mai întâi pe mine!

— Nu şi dacă procedezi cum trebuie! Întinde bandajul pe

iarbă, e udă...

— Şi o să-ntârzie flacăra...?

— Mai repede! Hai odată!

— Gata!

Flacăra înghiţi capătul materialului, apoi începu să se târască încet, pe pământ.

— Tactician dat dracului, murmură impostorul şi se ridică în picioare.

— Treci în faţa mea, ordonă Bourne legându-şi rucsacul de centură. Mergi drept înainte. Strânge-ţi umerii şi mergi aplecat, ca pe aeroport la Lowu.

— Iisuse! Erai acolo...?

— Mişcă!

Camionul începu să se îndepărteze de avion; ocoli scările mobile şi o luă la stânga, spre locul unde era parcat primul camion roşu... pe care îl ocoli, împreună cu celălalt şi opri chiar lângă cel cu fitilul aprins, înfipt în rezervor. Jason întoarse capul aţintindu-şi privirea asupra pânzei arzânde. Se apropiase de capăt, în orice moment, o primă scânteie va pătrunde în rezervor şi schijele vor împroşca totul în jur.

Pilotul gesticula spre secund. Împreună o porniră către trapă.

— Mai repede! strigă Bourne. Fii gata de fugă!

— Când?

— Vei şti când. Apleacă-te! Ţine-ţi umerii ăia strânşi, fir-ar să fie!

Cei doi o apucară la dreapta către avion, trecând printre cei din echipele de întreţinere care se înapoiau la hangar.

— *Gongju ne?* strigă Jason, admonestându-l pe unul dintre ei pentru că şi uitase trusa de scule lângă avion.

— *Gong-ju?* strigă un altul din capătul rândului, apucând braţul lui Bourne şi ridicând trusa respectivă. Ochii li se întâlniră şi chinezul rămase împietrit.

— *Tian a!* zbieră el.

Şi atunci începu. Camionul explodă, trimiţând rafale de foc în văzduh în timp ce schijele de metal răsucit străpungeau aerul din jurul vehiculului în flăcări. În rândurile personalului de întreţinere se produse o panică generală; oamenii o rupseră la fugă în toate direcţiile, cei mai mulţi către hangar, la adăpost.

— Fugi! strigă Jason.

Asasinului, însă, nu trebuia să i se mai spună – cei doi alergară înspre avion unde pilotul, care tocmai urcase, urmărea stupefiat

scena de afară, în timp ce secundul rămăsese înmărmurit la mijlocul scării.

— *Kuai!* zbieră Bourne, ascunzându-şi faţa în umbră şi obligându-l pe englez să urce scara cu capul aplecat. *Jiu feiji!* continuă el cerându-i pilotului să iasă din zona focului pentru siguranţa avionului şi asigurându-l că va avea el grijă ca trapa să fie închisă.

Un al doilea camion sări în aer, cu violenţa unei erupţii vulcanice.

— Ai dreptate! răspunse pilotul în chineză, apucându-l pe copilot de cămaşă şi trăgându-l înăuntru.

Clipa sosise, gândi Jason. Oare…?

— Intră! îi ordonă el impostorului în timp ce exploda un al treilea camion.

— Perfect! ţipă asasinul, înălţându-şi capul şi arcuindu-şi trupul pentru a putea sări treptele. Apoi brusc, în timp ce o altă explozie asurzitoare se făcu auzită şi motoarele avionului începură să huruie, impostorul se răsuci pe scară, azvârlindu-şi piciorul drept în vintrea lui Bourne şi încercând să-i zboare pistolul din mână.

Jason era pregătit. Îl izbi violent cu pistolul în gleznă după care descriind un arc, îl lovi direct în tâmplă. Sângele ţâşni instantaneu şi ucigaşul se prăbuşi pe spate în fuselaj. Bourne sări treptele şi, împinse cu o lovitură de picior, trupul inconştient mai încolo, pe podeaua metalică. Smuci trapa la loc, trânti zăvoarele şi asigură uşa. Avionul începu să se mişte, cotind spre stânga, departe de zona incendiată. Jason îşi smulse rucsacul, de la centură scoase o a doua bucată de frânghie şi legă încheieturile asasinului de braţele a două scaune. Nu exista nici o cale prin care prizonierul ar fi putut să se elibereze – nici una la care să se poată gândi Bourne – dar, pentru cazul în care ar fi apreciat greşit situaţia, Jason tăie frânghia înfăşurată în jurul gleznelor asasinului, îi desfăcu picioarele şi i le legă de alte două scaune opuse.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre cabina de comandă. Avionul se afla acum pe pistă, înaintând cu viteză. Brusc însă motoarele fură oprite. Avionul era pe cale să se oprească în faţa terminalului, unde era adunat grupul de persoane oficiale privind evenimentele ce se desfăşurau la mai puţin de jumătate de kilometru la nord.

— *Kai ba!* spuse Bourne, lipind ţeava automatului de ceafa

pilotului. Copilotul se răsuci în locul său. Jason i se adresă în chineză:

— Stai cu ochii pe aparate şi pregăteşte-te să decolezi, apoi să-mi dai hărţile.

— Nu vom fi lăsaţi să decolăm! strigă disperat pilotul. Trebuie să luăm cinci oficiali!

— Încotro vă îndreptaţi?

— Înspre Baoding.

— Asta e în nord, spuse Bourne.

— Nord-vest, preciza copilotul.

— În regulă. Îndreaptă-te către sud.

— Nu mi se va da voie! strigă pilotul.

— Prima ta îndatorire este să salvezi avionul. Nu ştii ce se întâmplă acolo. Ar putea fi un sabotaj, o revoltă sau o răscoală. Faci ce-ţi spun eu, sau muriţi amândoi. Mie mi-e indiferent.

Pilotul întoarse brusc capul şi se uită la Jason.

— Vorbeşti chinezeşte dar nu eşti chinez! Ce ai de gând?

— Să preiau comanda acestui avion. Decolează! Spre sud! Şi dă-mi hărţile.

*

* *

Amintirile îi reveneau. Zgomote confuze, tărâmuri îndepărtate, explozii asurzitoare.

— Snake Lady. Snake Lady! Răspunde! Dă-ne coordonatele!

Se îndreptau către Tam Quan; Delta îi asculta fără să răspundă. Ştia unde se află şi aceasta era tot ceea ce conta. Comandamentul din Saigon putea să se ducă dracului, nu va fi el cel care să le dea posturilor nord-vietnameze vreun indiciu asupra direcţiei în care se îndrepta.

— Snake Lady, dacă nu vrei sau nu poţi să răspunzi, rămâi sub două sute de metri. Vă vorbeşte un prieten, dobitocilor! Nu aveţi mulţi pe aici! O să vă localizeze cu radarul dacă treceţi peste 210 metri!

Ştiu asta, Saigonule şi pilotul meu o ştie, chiar dacă nu-i convine prea mult, dar nu vom rupe tăcerea.

— Snake Lady, v-am pierdut de tot. Aveţi un tâmpit care poate citi o hartă aeriană la bord?

Sigur că da, Saigonule. Oare chiar vă închipuiţi că-mi risc pielea având încredere în vreunul din voi? Fir-aţi ai dracului să fiţi, fratele meu e acolo, jos! Ştiu că nu pe mine mă vreţi, ci pe el!

— Eşti nebun! zbieră pilotul. Pentru numele lui Dumnezeu, zburăm prea jos pentru avionul ăsta!

— Ţine botul în sus, spuse Bourne, urmărind o hartă. Coboară şi înalţă-te continuu, asta-i tot ce trebuie să faci.

— Dar este o nebunie! exclamă copilotul. Dacă prindem un curent descendent ne prăbuşim în mijlocul pădurii, fără scăpare!

— Prognoza meteo de la radio anunţă că nu se prevede nici o perturbare.

— Asta deasupra, izbucni pilotul. Nu realizezi riscurile la care ne expunem! Aici, jos e altceva!

— Care a fost ultimul raport din Jinan? întrebă Jason, ştiind prea bine care fusese.

— Au trecut mai mult de trei ore de când încearcă să ne îndrepte spre Boading şi nu reuşesc. Probabil acum încearcă să ne localizeze în Munţii Hengshui… Doamne, dar de ce îţi spun eu toate astea ţie? Ai auzit doar cu urechile tale. Şi vorbeşti chinezeşte mai bine decât părinţii mei, care au avut educaţie aleasă!

— În regulă, întoarce avionul cu 160 grade în două minute şi jumătate şi urcă la o altitudine de trei sute de metri. Vom zbura deasupra oceanului.

— Vom zbura deasupra apelor Japoniei! Se va trage asupra noastră!

— Pune-ţi un steag alb… sau, mai bine, o să comunicăm cu ei prin radio. O să încerc să inventez ceva. S-ar putea să ne escorteze până în Kowloon.

— Kowloon! strigă căpitanul de zbor. Or să ne împuşte!

— Tot ce-i posibil, răspunse Bourne. Dar nu voi face eu aceasta, adăugă el. Pentru că scopul meu final este să ajung acolo, însă nu însoţit de voi. Voi nu trebuie să apăreţi deloc. Nu ne putem permite.

— N-are nici un sens ce spui! spuse exasperat pilotul.

— Tu doar întoarce avionul cu 160 de grade când îţi spun eu.

Jason urmărea vitezometrul şi calcula distanţa de care avea nevoie. Dedesubt, zări pe fereastră coasta Chinei rămânând în urmă. Îşi privi ceasul, trecuseră nouăzeci de secunde.

— Întoarce, căpitane, ordonă el.

— Aş fi făcut-o oricum! răspunse pilotul. N-am de gând să mă sinucid, n-am sânge de Kamikaze în vine.

— Nici chiar pentru guvernul tău?

— Cel mai puţin dintre toate.

— Se schimbă timpurile, spuse Bourne concentrându-şi atenţia asupra hărţii. Concepţiile se schimbă.

— Snake Lady, Snake Lady! *Renunţă! Dacă mă auzi, ieşi de acolo şi întoarce-te la bază. Nu aveţi nici o şansă. Mă auzi? Renunţă!*

— Ce vrei să faci, Delta?

— Continuă-ţi zborul, amice: în trei minute poţi să-ţi iei picioarele la spinare.

— Eu da. Dar tu şi oamenii tăi?

— Ne vom descurca.

— Te sinucizi, Delta.

— Mie-mi spui...? În regulă, băieţi, verificaţi-vă paraşutele şi pregătiţi-vă să săriţi. Cineva să-l ajute pe Ecou, arătaţi-i unde-i pârghia.

— Deraisonnable!

Vitezometrul indica constant viteza de 600 kilometri la oră. Ruta pe care o alesese Jason pentru zbor la altitudine joasă prin strâmtoarea Formosa, rută ce trecea de Longhai şi Shantou, de-a lungul coastei chineze şi Hsinchu şi Fengshan de-a lungul celei taiwaneze, avea o lungime de peste 2500 kilometri. Asta însemna că, peste aproximativ patru ore, ar trebui să se vadă insulele nordice ale Hong Kong-ului.

În timpul zborului fuseseră de două ori conectaţi prin radio: o dată de către garnizoana din Quemoy, a doua oară de către un avion de patrulare din Raoping. De fiecare dată Bourne preluase convorbirile, explicând prima oară că erau într-o misiune de salvare a unui vas naufragiat ce transporta mărfuri taiwaneze, a doua oară declarând că avionul aparţinea forţelor de securitate ale Chinei şi supraveghea coasta împotriva vaselor de contrabandă care, negreşit, reuşiseră să evite trupele de control din Raoping. Pentru această din urmă comunicare nu-şi luase numai un ton plin de aroganţă, ci folosise numele şi numărul de pe legitimaţia unui conspirator mort, care zăcea acum sub o limuzină de fabricaţie rusească, în rezervaţia de păsări Jing Shan. Dacă cel cu care vorbise îl crezuse sau nu, aceasta era cu totul irelevant. Nimeni nu era dispus să facă valuri. Viaţa era şi aşa îndeajuns de complicată. *Lasă lucrurile aşa cum sunt. Cine ar putea să te facă răspunzător pentru ele?*

— Unde-ţi ţii echipamentul de zbor? întrebă Jason adresându-i-se pilotului.

— În mâini, replică bărbatul studiindu-şi instrumentele şi

tresărind vizibil la fiecare erupţie de paraziţi din radio. După cum ştii sau poate nu, nu am nici un plan de zbor. Putem intra oricând în coliziune cu alt avion.

— Suntem prea jos pentru asta, spuse Bourne, iar vizibilitatea e bună. Am încredere în ochii tăi să nu intrăm în cineva.

— Eşti complet nebun! exclamă secundul.

— Dimpotrivă, abia acum mă fac bine. Te-am întrebat unde e echipamentul de siguranţă. Aşa cum construiţi voi lucrurile, nu cred că nu aveţi.

— Ce fel de echipament? întrebă pilotul.

— Dispozitive de semnalizare, paraşute, plute de salvare.

— O, cerule!

— Unde, am întrebat!

— În partea din spate a avionului, uşa din dreapta.

— Sunt pentru oficiali, adăugă copilotul acru. Dacă sunt probleme, ei sunt cei ce beneficiază de toate.

— Mi se pare logic, spuse Bourne. Cum altfel să fie siguri că vă faceţi datoria?

— Eşti dement!

— Mă duc puţin în spate, domnilor, dar nu uitaţi că pistolul meu este îndreptat asupra voastră. Nu te abate din drum, căpitane. Am experienţă şi sunt şi foarte sensibil. Dacă simt ceva, suntem cu toţii morţi. Ai priceput?

— Eşti nebun de legat!

— Mie-mi spui?

Jason se ridică în picioare şi o porni înapoi printre scaune, trecând peste trupul prizonierului întins pe jos. Acesta renunţase să se mai zbată pentru a se elibera. Şiroaiele de sânge închegat îi acopereau rana de la tâmpla stângă.

— Cum te descurci, domnule maior?

— Am făcut o greşeală. Ce mai vrei de la mine?

— Să te duc viu până la Kowloon. Atâta vreau.

— Pentru ca vreun tembel să mă trimită în faţa unui pluton de execuţie?

— Asta depinde de tine. Dar de când am început să mai pricep ce se petrece, mă gândesc că s-ar putea să se găsească un tembel care să-ţi dea o medalie, dacă ştii să-ţi foloseşti atuurile.

— Te joci cu cuvintele, Bourne. Ce vrea să-nsemne asta?

— Cu puţin noroc, vei afla.

— Mii de mulţumiri! strigă englezul.

— Nu-mi mulţumi mie. Tu mi-ai dat ideea. Te am întrebat

dacă, în antrenamentul la care ai fost supus, ai învăţat cum să pilotezi unul dintre avioanele astea. Îţi aduci aminte ce mi-ai răspuns?

— Ce?

— Ai spus că ştii numai cum să sari din ele.

— Sfinte Sisoe!

Impostorul, cu paraşuta bine prinsă de spate, fu proptit vertical între două scaune. Mâinile şi picioarele îi erau strâns legate, cu excepţia mâinii drepte, care era fixată pe pârghia de deschidere a paraşutei.

— Arăţi de parcă ai fi crucificat, numai că nu ai braţele întinse, domnule maior.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-ai vrea să fi ceva mai clar?

— Iartă-mă. Alter ego-ul meu încearcă să iasă la iveală. Să nu îndrăzneşti să faci vreo mişcare greşită, nenorocitule, că-ţi fac vânt prin trapă! Mă auzi! Bagi la creier?

— Bag.

Jason se îndreptă spre cabina de comandă, ridică harta şi i se adresă secundului.

— Unde ne aflăm?

— În şase minute vom fi în Hong Kong dacă nu intrăm în careva.

— Am deplină încredere în voi însă, dacă nu vreţi să fugiţi din ţară, nu putem ateriza pe Kai-tak. Ne îndreptăm spre nord, către Noile Teritorii.

— *Aiya!* izbucni pilotul. Trecem prin raza radarului! Trupele de Ghurka n-au nici un fel de discernământ! Trag după orice avion care li se pare a fi chinezesc!

— Nu şi dacă nu ne văd, căpitane. Păstrează altitudinea la 200 de metri când zbori deasupra graniţei şi urcă apoi deasupra munţilor Lo Wu. Atunci vei putea stabili legătura radio cu Shenzen-ul.

— Şi ce Dumnezeu să le spun?

— Că ai fost deturnat. Vezi tu, nu-mi pot permite să te iau cu mine. Nu putem să aterizăm împreună pe teritoriul Hong Kong-ului. Ai atrage atenţia asupra unui om foarte timid... şi a însoţitorului lui.

*

* *

Paraşutele se deschiseseră cu un pocnet deasupra celor doi, legaţi printr-o frânghie de douăzeci de metri în timp ce avionul îşi

continua zborul către Shenzen.

*

* *

Aterizară în apele unei crescătorii de peşte, la sud de Loh Ma Chau. Bourne smuci frânghia trăgându-l pe impostorul imobilizat înspre el, în strigătele agitate ale proprietarilor crescătoriei. Jason ridică mâinile fluturând un pumn de bani:

— Suntem fugari din China! Bogaţi! Vrea cineva să ne toarne?

Nu avea nimeni nici cea mai vagă intenţie; în orice caz nu proprietarii crescătoriei care repetau fără oprire „Mgoi! Mgoissaa!”, mulţumind fiinţelor ciudate, rozalii, căzute din cer. Bourne îl scoase pe asasin din apă.

*

* *

Dezbrăcară uniformele chinezeşti, apoi Jason îi legă strâns englezului mâinile la spate, după care o porniră împreună pe şoseaua ce ducea înspre Kowloon. Hainele lor umede se uscau rapid în căldura razelor de soare, dar înfăţişarea lor nu era de natură să inspire încredere puţinilor şoferi dispuşi să ia autostopişti. Era o problemă care trebuia rezolvată repede. Jason era epuizat; abia mai mergea şi concentrarea îi slăbea. Un singur pas greşit şi putea rata totul. Iar aceasta nu trebuia să se întâmple! Nu acum!

Ţărani, în special femei bătrâne, mergeau pe marginea şoselei. Pălăriile negre, cu boruri largi, le fereau de soare feţele veştejite; pe umeri aveau cobiliţe, de care atârnau coşuri cu produse. Câţiva îi priviră curioşi pe cei doi intruşi, dar doar pentru câteva clipe – în lumea lor nu era loc pentru surprize. Era suficient să supravieţuieşti, amintirile le erau încă vii în minte.

Amintirile. Studiază fiecare lucru în parte. Vei găsi ceva care ţi-ar putea fi de folos.

— Culcă-te pe jos, ordonă Bourne. La marginea şoselei.

— Ce ai spus? De ce?

— Pentru că dacă nu faci cum ţi-am spus, nu mai vezi lumina soarelui mai mult de trei secunde.

— Am crezut că mă vrei viu în Kowloon!

— Dacă e nevoie, te duc şi mort. Jos am spus! Întins pe spate! Apropo, poţi să strigi cât doreşti, tot nu te înţelege nimeni. S-ar putea chiar să-mi fii de folos.

— Iisuse! Cum?

— Tocmai ai suferit un accident.

— Ce?

— Jos! Acum!

Răsuflând greu, impostorul se lungi pe asfalt, culcat pe spate, cu ochii deschişi în lumina orbitoare a soarelui.

— L-am auzit pe pilot când te-a făcut dement, spuse el. Avea dreptate.

— Fiecare cu propria lui interpretare, domnule maior. Deodată Jason se întoarse şi începu să strige înspre ţărăncile de pe drum.

— *Jiu ming! Qing bangmang!* ţipă el, implorându-le să-l ajute pe camaradul său care-şi rupsese fie şira spinării, fie o coastă. Căută în rucsac şi scoase de acolo bani, spunându-le că fiecare minut conta şi că ajutorul medical era necesar cât de repede posibil. Dacă le-ar putea fi de folos cu ceva, le-ar plăti bine pentru amabilitatea lor.

Ţăranii se năpustiră ca unul, împingându-se unii pe alţii şi lăsând să le cadă pălăriile de pe cap, uitând de coşuri şi cobiliţe. Privirile se îndreptară toate nu asupra celui rănit ci asupra banilor.

— *Na gunzi lai,* strigă Bourne, cerând câteva scânduri de lemn pentru a imobiliza trupul rănit al tovarăşului său de drum.

Femeile se repezi spre un pâlc de bambuşi şi despicară fibrele ce ar putea alina durerea rănitului atunci când va fi întins pe targă. După ce-şi terminară treaba, în ciuda protestelor în englezeşte ale pacientului, îşi primiră banii copleşiţi de recunoştinţă şi simpatie şi îşi văzură de drum.

Cu excepţia unei femei care zări un camion venind dinspre nord.

— *Duo shao gian?* spuse ea, aplecându-se la urechea lui Jason şi întrebându-l cât e dispus să plătească.

— *Ni shuo ne,* răspunse Bourne cerându-i să numească un preţ.

Femeia indică unul iar Jason îl acceptă. Cu braţele larg deschise femeia se postă în mijlocul şoselei şi opri camionul. Urmă o a doua tocmeală cu şoferul, după care asasinul fu urcat în spatele vehiculului, culcat pe spate şi legat bine de tulpinile de bambus. Jason urcă după el.

— Cum te simţi, domnule maior?

— Camionul ăsta plin cu raţe împuţite, se văicări impostorul, privind spre pereţii camionului, stivuiţi cu colivii de lemn care emanau o duhoare copleşitoare, greţoasă.

— Următoarea oprire – Kowloon, anunţă Jason Bourne,

închizând ochii.

CAPITOLUL 30

Telefonul începu să sune. Marie se răsuci imediat în scaun dar fu oprită de mâna ridicată a lui Mo Panov. Psihiatrul traversă camera de hotel, ridică receptorul telefonului de lângă pat şi spuse calm:

— Da?

Apoi, pe măsură ce asculta se încrunta, după care, ca şi cum şi-ar fi dat seama că expresia feţei lui ar putea o alarma, privi înspre Marie şi scutură din cap, îndepărtând orice semn de îngrijorare ce ar fi putut răzbate din vocea sa.

— În regulă, continuă el după aproape un minut. Aşteptăm în continuare până când primim ştiri de la tine, dar trebuie să te întreb ceva, Alex şi iartă-mi maniera directă în care o voi face. Ţi-a dat cineva ceva de băut? (Panov strânse din ochi şi îndepărtă receptorul de la ureche) Singurul meu răspuns este că eu sunt prea amabil şi experimentat pentru a face speculaţii pe seama strămoşilor tăi. Vorbim mai târziu, spuse el şi închise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marie pe jumătate ridicată de pe scaun.

— Ceva mai mult decât ar fi trebuit.

Psihiatrul se opri privind-o pe Marie.

— Catherine Staples e moartă. A fost asasinată în faţa casei cu câteva ore în urmă…

— Dumnezeule mare! şopti Marie.

— Şi maiorul care lucrează pentru serviciile secrete, continuă Panov; cel pe care l-am văzut în staţia Kowloon, pe care tu l-ai numit maiorul şi Catherine l-a identificat ca fiind Lin Wenzu…

— Ce-i cu el?

— E grav rănit şi se află într-o stare critică, la spital. De acolo a telefonat Conklin, de la un telefon public.

Marie studie faţa lui Panov.

— Există o legătură între moartea lui Catherine şi Lin Wenzu, nu-i aşa?

— Da. Când a fost omorâtă Catherine, s-a constatat că operaţiunea fusese penetrată…

— Ce operaţiune? De către cine?

— Alex a spus că amănuntele le vom afla mai târziu. În orice caz, lucrurile încep să se precipite, iar Lin s-ar putea să-şi fi dat

viaţa pentru a opri agravarea situaţiei… pentru a o neutraliza, asta a fost expresia lui Conklin.

— Doamne, Dumnezeule, strigă Marie, cu ochii holbaţi, cu voce aproape isterică. Operaţiuni! Penetrări… neutralizări. Lin, chiar şi Catherine, prietena care m-a trădat… nu-mi pasă de toate aceste lucruri! Ci de David!

— Mi s-a spus că e în China.

— Iisuse Christoase! L-au ucis! ţipă Marie, sărind de pe scaun.

Panov se repezi înspre ea şi o apucă de umeri, forţând-o să-şi oprească mişcările spasmodice ale capului şi obligând-o să-l privească în ochi.

— Lasă-mă să-ţi spun ce mi-a povestit Alex… Ascultă-mă!

Încet, cu răsuflarea tăiată ca şi cum ar fi încercat să găsească un moment de seninătate în confuzia şi oboseala ei, Marie rămase în picioare privindu-l pe Mo.

— Ce ţi-a spus? şopti ea.

— A spus că, într-o oarecare măsură, se bucură că David se află acolo, pentru că el consideră că acolo are o şansă în plus să supravieţuiască.

— Şi tu crezi asta? izbucni soţia lui David Webb, cu ochii plini de lacrimi.

— Tot ce e posibil, spuse Panov dând din cap şi vorbind calm. Conklin spunea că aici, în Hong Kong, David ar putea fi împuşcat sau înjunghiat în mijlocul unei străzi aglomerate mulţimea, spuse el, e deopotrivă duşman şi prieten. Nu mă întreba de unde-şi iau oamenii ăştia metaforele, pentru că nu ştiu..

— Ce naiba vrei să spui?

— Nimic altceva decât ce mi-a zis Alex: Spunea că ei l-au făcut pe David să redevină acel cineva pe care ar fi vrut să-l uite. Mai spunea că nu l-a egalat nimeni, niciodată, pe „Delta”. „Delta” a fost cel mai bun dintre toţi câţi au fost vreodată… David Webb a fost acel „Delta”, Marie. Indiferent pe cine vrea să uite, el rămâne „Delta”. Jason Bourne a fost doar o continuare a durerii pe care a încercat să şi-o asume. În unele privinţe îl cunosc pe soţul tău la fel de bine ca şi tine.

— În acele privinţe, mult mai bine, sunt sigură, spuse Marie sprijinindu-şi capul de pieptul lui Morris Panov. Au fost atât de multe lucruri despre care n-a vrut niciodată să discute. Era prea înspăimântat, prea ruşinat… O, Dumnezeule! Mo, se va mai întoarce vreodată la mine?

— Alex crede că „Delta” se va întoarce.

Marie se îndepărtă uşor de psihiatru şi-l privi în ochi; printre lacrimi privirea sa era ca de gheată.

— Dar David se va mai întoarce? şopti ea.

— La asta nu pot să-ţi dau nici un răspuns. Aş vrea, dar nu sunt în stare.

— Înţeleg.

Marie se dezlipi de Panov şi se apropie de o fereastră; privi în jos înspre mulţimea de dedesubt, din strada strident luminată.

— L-ai întrebat pe Alex dacă a băut. De ce ai făcut asta, Mo?

— Imediat ce am spus-o, am regretat.

— Pentru că l-ai jignit? întrebă Marie întorcându-se spre psihiatru.

— Nu. Pentru că ştiam că ai auzit ce am spus şi că vei dori o explicaţie. Nu ţi-aş fi putut-o refuza.

— Ei bine?

— A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus – de fapt au fost două lucruri. A spus că te-ai înşelat în privinţa lui Catherine…

— M-am înşelat? Am fost acolo. Am văzut ce s-a întâmplat. I-am auzit minciunile!

— Încerca să te protejeze fără să te sperie.

— Minciuni! Şi celălalt lucru?

Nemişcat, Panov spuse calm, cu privirea aţintită asupra Mariei:

— Alex a spus că, oricât de nebuneşti ar părea, lucrurile nu sunt chiar aşa.

— Dumnezeule, l-au câştigat şi pe el de partea lor!

— Nu pe de-a-ntregul. Nu vrea să le spună unde te afli, unde ne aflăm. Ne-a transmis să fim pregătiţi să o ştergem în câteva minute după următorul său apel telefonic. Nu poate risca să se întoarcă aici. Îi este teamă să nu fie urmărit.

— Aşa că fugim din nou – fără vreo ţintă anume – ci doar pentru a ne ascunde. Sfântul Gheorghe al nostru, cel şchiop, care ucide dragoni, s-a dat de partea lor.

— Nu e drept, Marie. Nu asta a vrut el să spună şi nici ce am zis eu.

— Pe naiba doctore! Soţul meu e acolo! Îl folosesc şi s-ar putea să-l şi omoare fără să-mi spună nici măcar de ce! A, s-ar putea – subliniez, s-ar putea – să supravieţuiască pentru că e atât de priceput în ceea ce face – a făcut, mai bine zis – ceea ce a dispreţuit din toată inima, dar ce se va întâmpla cu omul acesta şi cu creierul lui? Tu eşti expertul, doctore! Ce va rămâne

din el când îi vor reveni toate amintirile? Şi mai bine să-i revină, astfel nu va reuşi să supravieţuiască!

— Ţi-am mai spus, nu-ţi pot răspunde la această întrebare.

— Eşti nemaipomenit, Mo! Tot ce ai tu sunt doar opinii atent formulate, dar nu răspunsuri, nici măcar unele prudente. Te ascunzi. Ar fi trebuit să fii economist. Ţi-ai ratat vocaţia!

— Am ratat o mulţime de lucruri. Inclusiv avionul spre Hong Kong, aproape.

Marie rămase nemişcată, ca lovită. Izbucni în plâns şi se repezi la Panov, îmbrăţişându-l.

— Dumnezeule, îmi pare rău, Mo! Iartă-mă, iartă-mă!

— Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară scuze, a fost o acuzaţie ieftină, spuse psihiatrul.

Îi dădu capul pe spate cu duioşie, mângâindu-i părul încărunţit.

— Doamne, nu pot să sufăr peruca asta.

— Nu e o perucă, doctore.

— Printre toate diplomele pe care le-am obţinut nu s-a aflat niciodată una în cosmetică.

— S-a aflat în schimb una în reparaţia picioarelor rănite.

— Mai uşor decât a capetelor, crede-mă pe cuvânt. Telefonul sună. Marie rămase cu răsuflarea tăiată, iar Panov îşi întoarse încet capul înspre ţârâitul ostil.

*

* *

— Mai încearcă odată asta, sau orice altceva şi eşti un om mort! răcni Bourne, strângându-şi dosul mâinii, unde carnea se învineţise de puterea loviturii. Asasinul, cu mâinile legate în faţă, sub mânecile hainei, se năpustise asupra uşii de la camera închiriată într-un hotel modest la care poposiseră şi reuşise să-i zdrobească lui Jason mâna stângă de toc.

— Şi ce dracu’ vrei să fac? strigă englezul. Să intru în noapte agale şi zâmbitor, către plutonul de execuţie care mă aşteaptă?

— Observ că ştii şi citate, spuse Bourne privindu-l pe asasin, care se ţinea de coaste, în locul unde piciorul drept al lui Jason izbise cu violenţă. Poate că e timpul să te întreb de ce ţi-ai ales această meserie pe care eu n-am făcut-o niciodată cu adevărat. De ce?

— Chiar te interesează, domnule Original? mormăi asasinul prăbuşindu-se într-un fotoliu uzat, de lângă perete. E rândul meu să întreb de ce.

— Poate pentru că niciodată nu m-am înţeles pe mine însumi, zise David Webb. Sunt destul de conştient de lucrul acesta.

— A, ştiu totul despre tine! Francezul nu a omis nimic. Marele „Delta” era nebun! Soţia şi copii îi fuseseră omorâţi în timp ce făceau baie într-un râu de lângă Phnom Penh de către un avion de război, presupus vietnamez. În cele din urmă a înnebunit şi nimeni nu l-a mai putut stăpâni, dar nimănui nu i-a păsat pentru că el şi echipele pe care le conducea provocau mai multe stricăciuni decât cele mai multe trupe de gherilă puse la un loc. Comandamentul de la Saigon considera că acţionau în mod sinucigaş dar, din punctul lor de vedere, cu cât mai sinucigaş cu atât mai bine. Te voiau pe tine şi gunoiul pe care-l aveai sub comandă distruşi o dată pentru totdeauna. Nu voiau să te mai întorci viu. Deveniseşi o povară.

Snake Lady, Snake Lady… vă v*orbeşte un prieten, idioţilor! N-aveţi prea mulţi pe aici… Renunţaţi! Nu aveţi nici o şansă!*

— Ştiu, sau cel puţin cred că ştiu câte ceva din toate astea, spuse Webb. Te-am întrebat însă altceva.

Ochii asasinului se măriră, în timp ce îşi cobora privirea asupra încheieturilor legate. Când vorbi, aproape în şoaptă, vocea îi răsuna ca un ecou ireal.

— Pentru că eu sunt un psihopat, lua-te-ar dracu’! Am ştiut-o de când eram copil. Gândurile negre, cuţitele înfipte în animale doar pentru a le vedea privirile chinuite şi gurile schimonosite. Aveam unsprezece ani când am violat-o pe fiica unui vecin, fata vicarului, pentru că ştiam că nu va putea spune nimic. Apoi o prindeam din urmă pe stradă şi o conduceam până la şcoală. Mai târziu, la Oxford, am ţinut un coleg sub apă, aproape de suprafaţă, până când s-a înecat şi asta numai ca să-i văd ochii holbaţi şi gura. După care, m-am înapoiat la ore şi am excelat în nonsensuri pe care orice dobitoc le-ar fi putut spune.

— N-ai cerut niciodată ajutorul cuiva?

— Ajutor? Cu un nume ca Allcott-Price?

— Allcott…?

Împietrit, Bourne privi fix la prizonierul său.

— Generalul Allcott-Price? Copilul minune al lui Montgomery din cel de-al doilea război mondial? Omul care a condus atacul lateral la Tobruk şi mai târziu a trecut prin Italia şi Germania ca prin brânză? Patton al Angliei?

— Nu mă născusem pe atunci, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt rodul celei de-a treia soţii… poate chiar a patra, habar n-

am. Nu s-a zgârcit în astfel de treburi, la femei vreau să spun.

— D'Anjou spunea că nu i-ai dezvăluit niciodată numele adevărat.

— Avea perfectă dreptate! Generalul, dându-şi peste cap brandy-ul în atât de renumitul său club din Saint James's a dat ordinul: „Omorâţi-l! Distrugeţi sămânţa putredă pentru ca numele lui să nu se afle niciodată. Nu e sânge din sângele meu, femeia care i-a dat viaţă a fost o târfă!". Dar eu sunt sânge din sângele lui şi el o ştie prea bine. De altfel ştie şi de unde am moştenit apucăturile sadice, nenorocitul, pentru că amândoi avem o grămadă de medalii pentru că am făcut lucruri care ne plac la nebunie.

— Deci ştia? Despre boala ta?

— Ştia... ştie. M-a ţinut departe de Sandhurst – academia militară britanică, dacă nu ştiai – deoarece nu dorea să intru în prea iubita lui armată. S-a gândit că aş putea fi descoperit şi i-aş mototoli imaginea. Era cât pe aci să facă apoplexie atunci când am intrat voluntar. Nu va avea o noapte liniştită până nu i se va transmite discret că sunt mort – şters şi toate urmele dispărute.

— De ce-mi spui mie toate astea?

— Simplu, replică fostul luptător de comando, privind adânc în ochii lui Jason. După câte înţeleg eu, orice s-ar întâmpla, unul singur dintre noi va scăpă cu viaţă din toată afacerea asta. Bineînţeles că voi face tot posibilul să fiu eu acela, ţi-am mai spus-o o dată. Dar s-ar putea să nu fiu eu, căci nici tu nu eşti de colo, iar dacă va fi aşa, vei deţine un nume cu care să şochezi toată lumea asta blestemată, ba chiar să faci un ban frumos, ca să nu mai vorbesc de ce-ţi iese dacă o publici.

— Atunci generalul va putea dormi liniştit tot restul vieţii.

— Să doarmă? Mai degrabă să-şi zboare creierii! Nu m-ai ascultat atent. Am spus până nu i se va transmite discret, adică toate urmele vor fi şterse şi nici un nume nu va ieşi la suprafaţă. Dar aşa, nimic nu va fi îngropat. Va ieşi totul la iveală. Eu ştiu bine cine sunt şi o accept. Unii din noi sunt pur şi simplu altfel. Hai să spunem antisociali. Sau violenţi. Sau putrezi pe dinăuntru. Singura diferenţă în ceea ce mă priveşte este că eu sunt destul de inteligent pentru a-mi da seama.

— Şi o accepţi, spuse Bourne, rece.

— Mai mult decât atât. Îmi place. Hai să privim totul din perspectiva mea. Dacă eu pierd şi povestea iese la iveală, se vor găsi atâţia care vor fi fericiţi să-mi ia locul, aşa cum ţi l-am luat

eu ţie! Lumea asta e plină de Jason Bourne-i. Dă-le o idee, îndrumă-i într-o anumită direcţie, iar ei vor da năvală. În asta a constat geniul Francezului, nu înţelegi?

— Înţeleg că totul e o porcărie.

— Înţelegi mai multe decât credeam, atunci. Tot asta va înţelege şi generalul şi va trebui să trăiască cu imaginea asta, până moare.

— Dacă el nu a vrut să te ajute ar fi trebuit să o faci tu însuţi. Eşti destul de deştept ca să fi înţeles atâta lucru.

— Şi să dau cu piciorul distracţiei? Nici gând. În viaţă trebuie să-ţi urmezi drumul şi să profiţi cât mai mult, sperând că, într-o zi, o întâmplare fatală va pune capăt la tot, înainte de a fi pus la zid pentru ceea ce eşti în realitate. Eu mi-am găsit locul, însă aceea întâmplare fatală nu s-a arătat încă. Din nefericire, concurenţa scoate la iveală ce-i mai bun în noi toţi, nu-i aşa? Supravieţuim tocmai pentru că un altul nu vrea asta... Şi apoi, fireşte, mai e şi băutura, care ne dă încredere în noi înşine şi chiar curajul de-a face lucruri pe care altfel nu suntem siguri că le-am putea face.

— Nu şi când lucrezi.

— Bineînţeles că nu, dar, amintirile îţi rămân în minte şi numai whisky-ul îţi dă tăria pentru a continua.

— Fals, spuse Jason Bourne.

— Nu pe de-a-ntregul, îl contrazise asasinul. Tăria o obţii din ce poţi.

— Întotdeauna, în orice om există două personalităţi contradictorii, spuse Jason. Una pe care o cunoşti, iar cealaltă pe care n-o cunoşti sau nu vrei s-o cunoşti.

— Fals! repetă englezul. Nu aş fi ceea ce sunt dacă nu mi-ar fi plăcut şi nu te amăgi, domnule Original. Mai bine mi-ai trage un glonţ în cap, pentru că eu nu voi ezita s-o fac dacă voi avea ocazia. Dacă pot, am să te omor.

— Îmi ceri mie să distrug partea din tine alături de care nu poţi trăi.

— Încetează odată cu idioţeniile! Nu ştiu cum ţi se întâmplă ţie, dar mie viaţa asta îmi place. Am nevoie de felul ăsta de distracţie şi n-am de gând să trăiesc fără ea.

— Îmi ceri, iar, acelaşi lucru.

— Hei, mai du-te-n mă-ta!

— Iarăşi.

— Încetează!

Asasinul se smuci din scaun. Jason făcu doi paşi şi ridică piciorul drept, izbindu-l în coaste şi aruncându-l la loc. Allcott-Price urlă de durere.

— Nu te voi omorî, domnule maior, spuse Bourne calm. Dar te voi face să regreţi că mai eşti încă în viaţă.

— Îndeplineşte-mi o ultimă dorinţă, gemu prizonierul ţinându-se de piept cu mâinile legate. Până şi eu am făcut asta pentru victimele mele. Sunt în stare să accept un glonţ pe neaşteptate, dar nu gândul închisorii din Hong Kong. Or să mă spânzure noaptea târziu, pe întuneric, numai ca să facă totul oficial, ca la carte. Or să-mi pună frânghia de gât şi or să mă suie pe eşafod. Iar asta n-aş putea suporta.

— Ţi-am mai spus şi înainte, răspunse Delta calm. Se prea poate să nu te aştepte asta. Eu nu tratez cu britanicii din Hong Kong.

— Nu faci, ce?

— Asta ai presupus tu, nu ţi-am spus o eu niciodată!

— Minţi!

— Atunci eşti mai puţin înzestrat decât am crezut, ceea ce era oricum prea mult.

— Ştiu. Nu sunt în stare să gândesc geometric.

— E clar că nu poţi.

— În cazul ăsta eşti ceea ce voi americanii, numiţi „un vânător de recompense” şi lucrezi pe cont propriu.

— Într-un fel, da. Şi am impresia că persoana care m-a trimis să te găsesc, intenţionează să te angajeze, nu să te ucidă.

— Cerule mare…

— Preţul meu însă a fost foarte mare. Inimaginabil de mare.

— Deci aşa e, ai un contract.

— Numai de data aceasta. Nu am putut refuza recompensa. Întinde-te pe pat.

— Ce?

— M-ai auzit.

— Vreau să merg la toaletă.

— Fireşte, replică Jason, îndreptându-se către uşa băii şi deschizând-o. Nu e activitatea mea favorită, dar te voi urmări.

Asasinul se uşură iar Jason stătu cu arma îndreptată asupra sa. După ce termină, se înapoie în camera sărăcăcioasă a hotelului din cartierul sudic al Monkok-ului.

— Treci pe pat, spuse Bourne din nou, gesticulând cu pistolul. Întinde-te cu faţa în jos şi desfă picioarele.

— Scumpului de la recepţie i-ar face plăcere să audă această conversaţie.

— Poţi să-l suni mai târziu dacă vrei. Jos am spus! Repede!

— Totdeauna eşti grăbit…

— Mai grăbit decât vei înţelege tu vreodată. Jason răsuci rucsacul de pe podea şi-l puse pe pat; scoase frânghiile de nylon, în timp ce impostorul psihopat se întindea peste cuvertura slinoasă. Un minut şi jumătate mai târziu, avea gleznele legate strâns de barele metalice de la picioarele patului şi gâtul într-un lanţ de sfoară albă, întinsă şi înnodată de cele de la cap. În cele din urmă, Bourne trase faţa de pernă de sub capul asasinului şi i-o puse pe faţă, ca o glugă după care i-o legă acoperindu-i ochii şi urechile, dar lăsându-i gura liberă pentru a respira. Cu încheieturile mâinilor legate sub el, englezul era din nou imobilizat. Însă de data aceasta începu să-şi agite violent capul şi să caşte larg gura, spasmodic. Frica pusese stăpânire pe fostul maior Allcott-Price. Jason recunoscu semnele imediat, dar fără compasiune.

Hotelul sordid pe care reuşise să-l găsească Bourne nu prezenta luxul unui telefon. Singura legătură cu lumea de afară era un ciocănit în uşă, care anunţa ori poliţia, ori un recepţioner plictisit, care te informa că dacă doreşti să reţii camera încă o oră, trebuie să plăteşti pentru încă o zi. Bourne traversă camera, se strecură în tăcere pe coridorul sărăcăcios şi se îndreptă către telefonul public aflat, după cum i se spusese, la capătul celălalt al holului.

Memorase pe dinafară numărul de telefon aşteptând – s-ar fi rugat, dacă ar mai fi putut – ca momentul când o să-l formeze să vină mai repede. Introduse o monedă în aparat şi formă numărul, simţind sângele cum îi bubuie în tâmple.

— *Snake Lady!* spuse în receptor pe un ton sec, egal. *Snake Lady, Snake…!*

— *Qiung, qing,* se făcu auzită o voce pe fir, vorbind chinezeşte, rapid. Avem o defecţiune temporară pe circuit. Reparaţia se va încheia în scurt timp. Acesta este un mesaj înregistrat…

Jason închise telefonul; mii de gânduri fragmentate şi cioburi de imagini îl copleşiră. Se înapoie rapid pe coridorul slab luminat, pe lângă o prostituată care stătea în pragul unei uşi şi-şi număra banii. Fata îi zâmbi, ridicându-şi mâinile la nasturii bluzei; Jason clătină din cap şi se îndreptă spre camera sa. Aşteptă

cinsprezece minute, stând în picioare, tăcut, lângă fereastră şi ascultând sunetele guturale care răzbăteau din gâtlejul prizonierului său. Se întoarse la uşă şi ieşi pentru a doua oară pe coridor, fără zgomot. Ajunse în cabina telefonică, introduse o monedă şi formă numărul.

— *Qing...*

Trânti receptorul cu mâinile tremurânde iar muşchii fălcilor i se contractară la gândul „mărfii" pe care o adusese în schimbul soţiei sale. Ridică receptorul pentru a treia oară şi, folosind o ultimă monedă, formă zero.

— Centrala, începu el în chineză, este vorba de o urgenţă. Am neapărată nevoie să contactez pe cineva la numărul următor.

Îi dictă centralistei numărul cu voce din ce în ce mai ascuţită, din cauza panicii abia controlate. Aud un mesaj care spune că e o problemă pe linie, însă aceasta este o urgenţă.

— Un minut, vă rog. Voi încerca să vă fiu de ajutor. Urmară câteva clipe de tăcere. Fiecare secundă era umplută de ecoul din pieptul care îi vibra ca o tobă imensă. Tâmplele îi zvâcneau, gura şi gâtlejul i se uscaseră, arse ca de febră.

— Linia este temporar nefolosibilă, domnule; spuse o a doua voce feminină.

— O singură linie? Aceea?

— Da, domnule.

— Nu „mai multe linii de telefon", defecte „din centrală"?

— Aţi cerut centralistei un anumit număr, domnule. Nu ştiu nimic despre altele. Dacă mi le daţi, le verific cu plăcere.

— Mesajul spunea că problema este a „centralei" şi dumneavoastră îmi spuneţi că o singură linie este defectă. Vreţi să spuneţi că nu puteţi confirma o... proastă funcţionare a centralei?

— O ce?

— Dacă mai multe telefoane nu funcţionează. Aveţi computere. Ele pot detecta orice defecţiune imediat. I-am spus centralistei cu care am vorbit prima oară că este o urgenţă!

— Dacă este medicală, vă pot chema o ambulanţă. Dacă-mi puteţi da adresa dumneavoastră...

— Vreau să ştiu dacă sunt mai multe telefoane care nu funcţionează sau numai unul! Trebuie să aflu neapărat!

— Îmi va lua timp să aflu, domnule. Este trecut de nouă seara şi staţiile de reparare lucrează cu personal redus...

— Dar vă pot spune dacă există în zonă vreun deranjament,

fir-ar al naibii!

— Vă rog, domnule. Nu sunt plătită ca să fiu insultată.

— Iertaţi-mă, îmi pare rău!... Adresa? Da, adresa! Care este adresa numărului pe care vi l-am dat?

— Nu este publicată, domnule.

— Dar o aveţi!

— De fapt, nu, domnule. Legile confidenţialităţii sunt foarte stricte în Hong Kong. Ecranul computerului arătă numai cuvântul „nepublicată”.

— Repet! Este o problemă de viaţă şi de moarte!

— Atunci lăsaţi-mă să vă dau numărul unui spital... A! Vă rog aşteptaţi o clipă. Aţi avut dreptate. Ecranul arată acum că ultimele trei cifre ale numărului pe care mi l-aţi dat se suprapun, deci staţia de reparare încearcă să rezolve problema.

— În ce zonă geografică?

— Prefixul este „5”, prin urmare se află pe insula Hong Kong.

— Mai exact! Cam unde pe insulă?

— Cifrele numerelor telefonice nu au nici o legătură cu o anume stradă sau cartier. Mi-e teamă că nu vă pot ajuta mai mult. Numai dacă vreţi să-mi daţi adresa dumneavoastră, să vă trimit o ambulanţă.

— Adresa mea...? spuse Jason zăpăcit, total epuizat. Nu, continuă el, nu cred că voi face asta.

*

* *

Edward Newington McAllister se aplecă deasupra biroului în timp ce femeia punea receptorul la loc. Faţa ei smeadă, specific orientală era în mod evident marcată. Subsecretarul de Stat închise telefonul de pe partea cealaltă a mesei, pe care se aflau un creion şi un carnet. Pe carnet era scrisă o adresă.

— Ai fost de-a dreptul minunată, spuse el, atingând cu blândeţe braţul femeii. Îl avem. L-ai ţinut la telefon suficient de mult – mai mult chiar decât şi-ar fi permis altădată – adresa s-a confirmat. Cel puţin clădirea şi asta e suficient. Un hotel.

— Vorbeşte foarte bine chinezeşte. Dialectul este nordic. Şi nu are încredere în mine.

— N-are importanţă. Vom posta oameni în jurul hotelului. La fiecare intrare şi ieşire. Se află pe o stradă numită Shek Lung.

— Mai jos de Mongkok, în Yau Marie Ti, mai precis, spuse femeia. Probabil că are o singură intrare, pe unde gunoiul e scos în fiecare dimineaţă.

— Trebuie să iau legătura cu Havilland, la spital. N-ar fi trebuit să se ducă!

— Părea foarte neliniştit, spuse femeia.

— Ultimele cuvinte, spuse McAllister, formând un număr de telefon. Informaţii vitale de la un om aflat pe moarte. Este normal:

— Nu vă înţeleg.

Femeia se ridică de la birou, iar Subsecretarul se aşează pe scaunul ei.

— Sunt în stare să vă urmez instrucţiunile, însă nu vă înţeleg deloc.

— Dumnezeule, uitasem. Trebuie să pleci acum. Ceea ce am de discutat este strict confidenţial... Ne-ai fost de mare ajutor şi pot să te asigur că îţi vom fi recunoscători, dar acum îmi pare rău, dar trebuie să-ţi cer să părăseşti camera.

— Bucuroasă, domnule, spuse femeia, ieşind.

— Urgent! strigă McAllister în telefon. Doresc să vorbesc cu ambasadorul, vă rog. Este foarte important! Nu, nu e nevoie de nici un nume, vă mulţumesc. Daţi-i un telefon de la care să putem discuta fără să audă nimeni.

Subsecretarul începu să-şi maseze tâmpla stângă, apăsând din ce în ce mai tare, până auzi vocea lui Havilland.

— Da, Edward?

— A telefonat! A mers! Ştim unde se află! Într-un hotel din Yau Ma Ti.

— Înconjuraţi-l, dar nu acţionaţi în nici un fel! Conklin trebuie neapărat să înţeleagă. Dacă simte că e ceva necurat la mijloc, nu va mai fi de partea noastră. Iar dacă nu avem soţia, nu vom avea nici asasinul. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu strici ceva, Edward! Lucrurile sunt foarte serioase – şi extrem de delicate. Astfel, „beyond-salvage” ar putea foarte bine să fie singura alternativă.

— Nu sunt obişnuit cu astfel de cuvinte, domnule ambasador.

Urmă o pauză pe fir, întreruptă de vocea glacială a lui Havilland.

— A, ba da, Edward. Crâcneşti prea mult. Conklin a avut dreptate. Ai fi putut refuza de la bun început, în Sangre de Cristo în Colorado. Ai fi putut să nu te bagi, dar n-ai făcut-o, n-ai rezistat tentaţiei. În unele privinţe semeni cu mine. Amândoi gândim, mai mult şi mai bine ca alţii. Ne mândrim cu fiecare mişcare reuşită în acest joc de şah cu piese umane, ale cărui

consecinţe pot fi îngrozitoare pentru unii, deoarece credem în ceva. Recunoaşte acest lucru, Edward – eu o fac. E ca un drog. Şi, dacă te ajută, am să-ţi spun ce ţi-am mai spus odată: cineva trebuie să facă şi asta.

— Nu mă interesează prelegerile care n-au nici o legătură cu subiectul, spuse McAllister.

— Nici n-o să-ţi mai ţin vreuna. Tu procedează numai cum ţi-am spus. Asiguraţi toate ieşirile de la hotel, dar spune tuturor să nu acţioneze. Oriunde s-ar duce, Bourne trebuie urmărit discret, dar în nici un caz atacat. Trebuie să avem femeia înainte să luăm legătura cu el.

*

* *

Morris Panov ridică receptorul.

— Da?

— A intervenit ceva, spuse Conklin rapid, dar calm. Havilland a părăsit sala de aşteptare pentru că a primit un telefon urgent. E ceva nou pe acolo?

— Nu, nimic. Stăteam de vorbă.

— Sunt îngrijorat. Mă tem că oamenii lui Havilland v-au găsit.

— Iisuse, cum?

— Verificând fiecare hotel în parte, în căutarea unui alb şchiop.

— Ai mituit recepţionerul să nu spună nimic nimănui. I-ai spus că este vorba despre o întâlnire de afaceri strict confidenţială – lucru perfect normal.

— Pot şi ei să mituiască şi să spună că este o problemă guvernamentală strict confidenţială care poate aduce recompense generoase sau neplăceri nedorite. Ghici, care dintre ele are întâietate?

— Cred că exagerezi, protestă psihiatrul.

— Nu-mi pasă ce crezi tu, doctore, numai plecaţi de acolo. Acum. Lasă bagajul Mariei – dacă are vreunul. Părăsiţi hotelul cât puteţi de repede.

— Şi unde să ne ducem?

— Într-un loc cu cât mai multă lume, unde să vă pot găsi.

— Un restaurant?

— Au trecut prea mulţi ani şi ăştia, aici, le schimbă numele la fiecare douăzeci de minute. Iar hotelurile nici nu intră în discuţie, sunt prea uşor de supravegheat.

— Dacă ai dreptate, Alex, pierdem prea mult timp…

— Mă gândesc!... În regulă. Luaţi un taxi până la colţul lui Nathan Road cu Salisbury – m-ai auzit? Nathan şi Salisbury. Veţi vedea hotelul Peninsula, dar nu intraţi. Fâşia care o ia înspre nord se numeşte Golden Mile. Plimbaţi-vă în lungul ei, pe partea dreaptă, dar nu depăşiţi distanţa primelor patru cvartale. O să vă găsesc, cât de curând.

— Am înţeles, spuse Panov. Nathan şi Salisbury, primele patru cvartale pe dreapta spre nord... Alex, eşti sigur că nu greşeşti?

— Din două motive, răspunse Conklin. Primul este că Havilland nu mi-a cerut să-l însoţesc pentru a afla despre ce „urgenţă” era vorba – şi ăsta a fost aranjamentul nostru. Iar al doilea, dacă urgenţa nu vă privea pe tine şi Marie, înseamnă că Webb a stabilit legătura cu ei. În ambele cazuri n-am de gând să dau din mână singurul meu atu: pe Marie. Nu fără anumite garanţii. Şi nu domnului ambasador Raymond Havilland. Şi acum ştergeţi-o cât mai repede de acolo!

*

* *

Ceva era în neregulă! Se petrecea ceva neobişnuit! Bourne se înapoiase în camera sărăcăcioasă de hotel, iar acum stătea în picioare la marginea patului supraveghindu-şi prizonierul. Mişcările îi deveniseră mai pronunţate şi, trupul întins zvâcnea la fiecare mişcare nervoasă. Ce se întâmpla? De ce-l obseda atâta conversaţia aceea telefonică? Telefonista îi răspunse amabil şi îşi dăduse toată silinţa să-l ajute; îi tolerase chiar şi tonul nepoliticos şi atunci, ce putea fi? Deodată, cuvintele de mult uitate îi veniră în minte. Cuvintele spuse de o centralistă de demult fără chip, doar o voce.

— *V-am cerut numărul consulatului iranian.*

— *E în cartea de telefon. Centrala e ocupată, n-avem timp de cercetări.* Clic. Linie moartă.

Asta era! Centralistele din Hong Kong erau cunoscute ca cele mai expeditive din întreaga lume. Nu pierdeau timpul, oricât de insistenţi ar fi fost clienţii. Munca în această metropolă financiară, congestionată, încrâncenată, n-ar fi permis-o. *Nu ştiu despre alte numere telefonice. Dacă mi le daţi, vă verific cu plăcere... Numai dacă-mi daţi adresa dumneavoastră...* Adresa! Şi fără să realizeze sensul întrebării, răspunse instinctiv. *Nu, nu cred că voi face aceasta.* Dinlăuntrul său alarma fusese trasă.

O urmă! Conversaţia durase destul, pentru a repera electronic locul de unde se stabilise legătura! Telefoanele publice sunt cel

mai greu de localizat. Cartierul se determină primul; apoi sectorul şi în cele din urmă clădirea însăşi, însă între primul şi ultimul pas erau numai câteva minute. Durase convorbirea destul de mult? Jason încercă să o reconstruiască în minte. Concentrându-se intens, încercă să recapituleze ritmul cuvintelor; ori de câte ori el îl mărea, telefonista începea să vorbească mai rar. *Îmi va lua timp... De fapt, nu, domnule. Legile confidenţialităţii sunt foarte stricte în Hong Kong – o* întreagă prelegere. A, *vă rog aşteptaţi. Aţi avut dreptate... ecranul arată acum* – o explicaţie în plus, pentru a câştiga timpul necesar. Timpul! *Cum de* a putut să se lase dus? Cât?

Nouăzeci de secunde – două minute cel mult. Îndeajuns pentru a localiza un cartier, posibil un sector, dar probabil insuficient pentru a repera un anume telefon din miile existente.

Oamenii *taipanului* – dacă exista într-adevăr un astfel de *taipan* uriaş, obez – ar fi putut da de urma hotelului, dar era foarte puţin probabil să fi reperat telefonul ori etajul. Iar dacă îi luaseră urma şi descoperiseră hotelul urma să le ia destul timp pentru a ajunge în sudul Mongkok-ului, presupunând că erau în Hong Kong, după cum arăta prefixul telefonic. Cuvântul cheie în momentul de faţă era viteza.

— Ochii îţi rămân acoperiţi, domnule maior, însă te vei putea mişca, spuse el asasinului în timp ce îi desfăcea cu repeziciune căluşul şi nodurile de la barele metalice ale patului şi făcea ghem cele trei frânghii de nylon, îndesându-le în haina impostorului.

— *Ce!* Ce-ai spus?

Bourne ridică glasul.

— Ridică-te. Ieşim la plimbare.

Jason apucă rucsacul, deschise uşa şi verifică holul. Un beţiv se poticni în faţa unei camere de pe partea stângă şi intră trântind uşa în urma lui. Coridorul din dreapta era gol până în capăt, la telefon şi la ieşirea de incendiu.

— Mişcă-te, ordonă Bourne, împingându-şi prizonierul. Ieşirea de incendiu ar fi fost respinsă de orice membru al vreunei societăţi de asigurare de la prima vedere. Metalul era ruginit şi balustradele se îndoiau la cea mai mică apăsare. Totuşi, dacă ducea în jos spre un loc întunecos fără să se prăbuşească, restul nu mai conta. Jason îl apucă pe impostor de reverul hainei, conducându-l pe scările metalice până la primul palier. Dedesubt se afla o scară mobilă frântă, întinsă pe jumătate către aleea de jos. Distanţa de doi metri era uşor de sărit şi, mult mai

important, de escaladat la loc.

— Somn uşor, spuse Bourne, izbindu-i asasinului un pumn în ceafă. Acesta se prăbuşi greoi pe trepte, iar Bourne îl legă strâns de balustradă şi-i acoperi gura strângându-i bine căluşul.

Bourne coborî până la capătul scării mobile, lăsându-se să cadă în aleea strâmtă numai cu câteva secunde înainte ca trei bărbaţi să-şi facă apariţia în fugă de după colţul străzii aglomerate. Gâfâind, se înghesuiră în faţa unei uşi; Jason rămase în genunchi, neobservat. Dincolo de intrarea aleii un alt grup îşi făcu apariţia în goană, cu strigăte furioase. Primii trei veniţi ieşiră din cadrul întunecat al uşii şi se repeziră în direcţia opusă, fugind de urmăritori.

Bourne se ridică şi se îndreptă rapid spre capătul aleii, privind înapoi către scara de incendiu. Asasinul nu se vedea.

Se ciocni în acelaşi timp de doi bărbaţi care alergau. Ricoşă din ei într-un zid şi presupuse că tinerii făceau parte din grupul de urmăritori. Unul dintre ei însă ţinea ameninţător un cuţit în mână. Jason nu dorea o asemenea confruntare, nu şi-o putea permite! Înainte ca tânărul să-şi fi dat seama ce se întâmplă, Bourne se aruncă spre el şi-i apucă violent încheietura mâinii, pe care i-o răsuci până când, cu un ţipăt de durere, lăsă să-i cadă lama.

— Căraţi-vă de aici! strigă Jason într-o cantoneză aspră. Sunteţi mici şi proşti. Dacă mai prindem pe vreunul dintre voi pe aici, ajungeţi acasă pe targa! Căraţi-vă, am spus!

— *Aiya!*

— Noi căutăm hoţi! Din Nord! Ăştia fură.

— Plecaţi!

Tinerii se împrăştiară pe alee, dispărând în strada nu prea aglomerată din Yau Ma Ti. Bourne îşi scutură mâna, cea pe care asasinul încercase să i-o zdrobească de cadrul uşii de la hotel. În viteză uitase de durere; era modul cel mai bun de a o tolera.

Zgomote. Ridică privirea. Două limuzine întunecate se apropiau în viteză dinspre Shek Long Street; se opriră în faţa hotelului. Ambele miroseau de la o poştă a maşini oficiale. Jason urmări nelinişitit bărbaţii care ieşeau; doi din prima, trei din cea din spate.

Of, Dumnezeule, Marie! Pierdem! Am reuşit să distrug totul!

Se aştepta ca cei cinci bărbaţi să se repeadă în hotel, să-i interogheze pe recepţioneri, să ocupe poziţii şi să acţioneze. Vor afla că ocupanţii camerei 301 nu fuseseră văzuţi părăsind

clădirea; prin urmare ar trebui să se găsească sus. Vor pătrunde cu forţa în cameră în mai puţin de un minut şi vor descoperi ieşirea de incendiu câteva secunde mai târziu! Era oare în stare? Putea să se caţere înapoi, să-l dezlege pe englez, să-l coboare în alee şi apoi să scape? Trebuia! Aruncă o ultimă privire împrejur înainte să se repeadă înspre scara ce atârna.

Apoi se opri. Ceva era în neregulă – ceva neaşteptat, total neaşteptat. Primul bărbat din maşina din faţă îşi scoase haina de la costum şi îşi desfăcu cravata. Apoi îşi plimbă mâna prin păr, răvăşindu-şi-l şi se îndreptă – clătinându-se – către intrarea hotelului. Cei patru care-l însoţeau se împrăştiară cu ochii la ferestrele clădirii, doi spre dreapta, doi spre stânga unde se afla el. Ce se întâmpla? Oamenii aceştia nu acţionau oficial. Aveau comportamentul unor criminali, al unor mafioţi pe cale de a săvârşi un asasinat care nu trebuia să li se atribuie – o capcană pentru alţii. Dumnezeule, se înşelase oare Alex Conklin atunci, la aeroportul Dulles, în Washington?

Joacă scenariul pe care ţi l-au impus. Poţi încă s-o faci, Delta.

Nu mai era timp. Nu mai era timp de gândire. Cei doi bărbaţi ce se îndreptau către locul unde se afla el descoperiseră aleea. O luară la fugă – înspre alee, înspre „marfa” lui, înspre distrugerea şi moartea a tot ceea ce Jason preţuia în această lume putredă pe care ar fi părăsit-o bucuros dacă nu ar fi fost Marie.

Secundele se comprimară în fracţiuni de secunde de violenţă premeditată, acceptată. David Webb fu redus din nou la tăcere şi Jason Bourne preluă încă o dată complet comanda. Pleacă! Asta e tot ce ne-a mai rămas!

Primul bărbat se prăbuşi la pământ cu coşul pieptului zdrobit şi vocea retezată de forţa unei lovituri în gâtlej. Cel de-al doilea avu parte de tratament preferenţial. Era important ca el să rămână conştient. Apoi Bourne îi trase pe amândoi spre partea mai ferită a aleii; le sfâşie hainele cu cuţitul, după care le legă picioarele şi mâinile cu fâşii de îmbrăcăminte.

Cu braţele imobilizate şi lama cuţitului crestându-i pielea dimprejurul ochiului stâng, cel de-al doilea bărbat auzi ultimatumul lui Bourne:

— Soţia mea! Unde este? Acum îmi spui! Sau îţi pierzi un ochi, apoi pe celălalt! Te măcelăresc, nemernicule!

Îi smulse căluşul.

— Nu ţi suntem duşmani, Zhangfu! strigă orientalul în engleză, folosind echivalentul cantonez, al cuvântului „soţ”. Am încercat

să o găsim! O căutăm pretutindeni!

Jason privi fix înspre omul de jos. Cuţitul începu să-i tremure în mână şi tâmplele să-i zvâcnească. Universul în jurul lui stătea să explodeze şi cerul să se scurgă într-o ploaie de foc şi de suferinţă inimaginabile.

— Marie! urlă el. Ce-aţi făcut cu ea? Mi s-au dat garanţii! Vi-l aduc pe cel care-l doriţi şi îmi înapoiaţi soţia! Trebuia să-i aud vocea la telefon, dar telefonul nu funcţionează! În schimb sunt pus sub urmărire şi, dintr-o dată, voi vă aflaţi aici iar soţia mea nu! Unde este?

— Dacă am şti, s-ar afla cu noi.

— Mincinosule! răcni Bourne disperat.

— Nu vă mint, domnule, nu vreau să fiu ucis, pentru că nu v-am minţit. A fugit din spital.

— Din spital?

— A fost bolnavă. Doctorul a insistat. Eram acolo, la uşa camerei ei, o păzeam! Era slăbită, totuşi a reuşit să fugă…

— Oh, Christoase! Bolnavă? Slăbită? Singură în Hong Kong? Dumnezeule, aţi omorât-o!

— Nu, domnule! Aveam ordin să îi asigurăm tot confortul…

— Ordinele voastre! spuse Jason Bourne rece. Dar nu ale *taipanului* vostru. El urma alte ordine, ordine date înainte. La Zurich, la Paris şi pe strada 71 din New York. Eu am fost acolo, noi am fost acolo. Şi acum aţi omorât-o. M-aţi folosit cum aţi făcut-o şi altădată şi, când aţi crezut că s-a sfârşit totul, aţi luat-o de lângă mine. Ce înseamnă „moartea unei alte fiice a iui Dumnezeu”? Tăcerea este totul.

Brusc Jason apucă violent faţa omului cu mâna stângă, ţinând cuţitul în dreapta.

— Cine este individul obez? Spune-mi, sau îţi înfig lama în ochi! Cine este *taipanul?*

— Nu este un taipan! Este un ofiţer mult respectat în Hong Kong, cu studiile făcute în Anglia. Lucrează cu compatrioţii voştrii, americani. E în serviciu de contraspionaj.

— Sunt convins… De la început a fost aceeaşi schemă. Numai că de data aceasta n-a fost Carlos, ci eu. Eu am fost cel mutat pe tabla de şah până când am luat-o pe urma celui ce mi-a preluat identitatea – o continuare a legendei Bourne, un om numit Bourne. Când îl aduce, ucideţi-l. Şi ucideţi-o şi pe ea. Ştiu prea multe, amândoi.

— *Nu*! striga orientalul cu fruntea plină de broboane de

sudoare, privind lama ce-i apăsa faţa. Nouă ni se spune foarte puţin, dar n-am auzit nimic de genul ăsta!

— Atunci, ce căutaţi aici? întrebă Jason aspru.

— Pentru supraveghere, vă jur! Asta e tot!

— Până când apar ucigaşii? spuse Bourne glacial. Astfel încât costumele şi cămăşile voastre albe să rămână curate, nici un indiciu să nu ducă până la oamenii fără nume şi fără chip pentru care lucraţi?

— *Greşiţi*! Nu suntem astfel de oameni, superiorii noştri nu sunt aşa!

— Ţi-am spus, am mai fost acolo. Toţi sunteţi aşa, crede-mă… Acum spune-mi. Nimeni nu conduce o operaţiune ca aceasta fără o bază secretă. Unde se află?

— Nu vă înţeleg.

— Cartierul general sau baza, sau o casă „sterilă" ori centrul de comandă, indiferent cum îi spuneţi. Unde este?

— Vă rog, nu pot…

— Ba poţi. Şi o vei face. Dacă nu, te las orb. Acum îmi spui!

— Am o soţie, am copii!

— Şi eu am avut. Dar încep să-mi pierd răbdarea.

Jason se opri, slăbind uşor presiunea lamei.

— Pe de altă parte, dacă eşti atât de sigur că ai dreptate că superiorii tăi nu sunt ceea ce spun eu că sunt, care e problema? Putem ajunge la o înţelegere.

— Da! ţipă omul, înfricoşat. O înţelegere! Sunt oameni cumsecade. Nu-ţi vor face nici un rău!

— Nu vor avea ocazia, şopti Bourne.

— Poftim?

— Nimic. Unde este? Unde se află acest cartier general atât de retras şi liniştit? Haide!

— Victoria Peak! spuse agentul îngrozit. A douăsprezecea clădire pe dreapta, cu ziduri înalte…

Bourne îşi întipări în minte descrierea locuinţei – o reşedinţă liniştită, supravegheată, între alte reşedinţe dintr-un cartier înstărit. Auzise ceea ce voia să audă, numai avea nevoie de altceva. Cu mânerul greu de os al cuţitului îl lovi pe agent în cap, îi puse la loc căluşul şi se ridică în picioare. Privi spre scara de incendiu, la conturul abia distins al trupului asasinului.

Îl voiau pe Jason Bourne şi erau gata să-i ucidă pentru a-l obţine. Vor avea doi Jason Bourne şi vor muri pentru minciunile lor.

CAPITOLUL 31

Ambasadorul Havilland îl întâlni pe Conklin pe coridorul spitalului. Decizia diplomatului de a vorbi cu agentul C.I.A. În holul aglomerat fusese dictată de faptul că, astfel, Conklin nu putea declanşa o discuţie prea aprinsă. Discuţia lor va fi dură, dar reţinută; ambasadorul putea să se facă mai bine înţeles în aceste condiţii.

— A apărut Bourne, spuse Havilland.

— Hai să ieşim afară, spuse Conklin.

— Nu putem, răspunse diplomatul. Lin poate să moară în orice clipă sau poate or să ne lase să-l vedem curând. Nu putem scăpa prilejul, iar doctorul ştie că ne aflăm aici.

— Atunci să intrăm.

— Mai sunt încă cinci persoane în camera de gardă. Cred că vrei să audă ceea ce avem de discutat la fel de puţin pe cât vreau şi eu.

— *Christoase*, ştii bine să-ţi acoperi spatele, nu-i aşa?

— Trebuie să mă gândesc la noi toţi. Nu la doi sau la trei, ci la toţi.

— Ce doreşti de la mine?

— Femeia, desigur. Ştii foarte bine.

— Ştiu – fireşte. Ce eşti gata să-mi oferi în schimb?

— Dumnezeule, pe Jason Bourne!

— Eu îl vreau pe David Webb. Vreau să ştiu că e în viaţă şi în siguranţă în Hong Kong. Vreau să-l văd cu ochii mei.

— Asta este imposibil.

— Atunci poate-mi spui de ce.

— Înainte de a se arăta, vrea să vorbească cu soţia lui la un interval de treizeci de secunde după stabilirea contactului telefonic. Aceasta este înţelegerea.

— Dar ai spus că ai stabilit legătura!

— El da. Noi nu. Nu ne-am putut-o permite fără a o avea pe Marie Webb lângă telefon.

— Nu-nţeleg! spuse Conklin nervos.

— Îşi avea propriile condiţii, ceea ce este de înţeles. Aţi fost amândoi…

— Care erau condiţiile? îl întrerupse agentul C.I.A.

— Dacă face apelul telefonic, înseamnă că îl are pe impostor –

asta a fost înţelegerea bilaterală.

— Bilaterală?

— Ambele părţi au fost de acord.

— Ştiu ce înseamnă! Doar că mă exasperezi!

— Nu ridica tonul... Condiţia lui era că dacă n-o aducem pe Marie la telefon în decursul a treizeci de secunde, vom auzi o împuşcătură, ceea ce înseamnă că asasinul este mort, ucis de Bourne.

— Bravo, Delta! spuse Conklin, aproape zâmbind. Presupun că a stabilit un loc de întâlnire, am dreptate?

— Da, spuse Havilland întunecat. Un loc pentru efectuarea schimbului va fi stabilit de ambele părţi...

— Nu bilateral?

— Încetează!... Va putea să-şi vadă soţia neînsoţită de nimeni, complet liberă. Când s-a convins, se va arăta cu prizonierul iar schimbul va fi făcut. Totul trebuie să se petreacă în câteva minute, nu mai mult de o jumătate de oră.

— Dar dacă n-aţi răspuns, de unde ştiţi că a apărut?

— Lin a stabilit opinie specială, cu derivaţie în Victoria Peek. I s-a spus că linia este temporar defectă, iar când a încercat să verifice – ceea ce, datorită împrejurărilor era normal să facă i s-a făcut legătura cu Victoria Peek. L-am ţinut îndeajuns pe fir pentru a putea localiza telefonul public de unde vorbea. Ştim unde se află. Oamenii noştri sunt pe drum, cu ordinul de a încercui clădirea şi de a nu acţiona în nici un fel. Dacă vede sau simte ceva, are să-l ucidă pe celălalt.

— O cursă? Alex studie chipul diplomatului fără pic de bunăvoinţă. V-a lăsat să-l ţineţi de vorbă suficient ca să-i luaţi urma?

— Se află într-o stare de tensiune maximă, ne-am bazat pe acest lucru.

— Webb, poate, spuse Conklin. Nu însă şi Delta. Nu, dacă mai raţionează vreun pic.

— Va suna în continuare, insistă Havilland. Nu are altă soluţie.

— Poate da, poate nu. Cât timp a trecut de la ultimul apel?

— Douăsprezece minute, răspunse ambasadorul, privindu-şi ceasul.

— Şi de la primul?

— Cam o jumătate de oră.

— Şi ori de câte ori sună, eşti informat?

— Da. Informaţia îi este apoi transmisă lui McAllister.

— Telefonează-i şi vezi dacă Bourne a încercat din nou.

— De ce?

— Pentru că, după cum ai spus, se află într-o stare de tensiune maximă şi vă continua să sune. Nu se poate abţine.

— Ce vrei să spui?

— Că s-ar putea să fi făcuta greşeală.

— Unde? Cum?

— Nu ştiu, însă îl cunosc pe Delta.

— Ce ar putea face dacă nu obţine legătura cu noi?

— Să omoare, spuse Alex simplu.

Havilland se întoarse, privi în lungul holului aglomerat şi se îndreptă către masa de recepţie a etajului. Se adresă rapid unei asistente; ea dădu din cap şi el ridică receptorul unui telefon. Vorbi câteva secunde apoi închise. Încruntat se întoarse alături de Conklin.

— E ciudat, remarcă el. McAllister e de acord cu tine. Edward s-a aşteptat ca Bourne să sune la fiecare cinci minute, cel mult.

— Da?

— I s-a dat să înţeleagă că echipele de reparaţii ar putea să îndrepte situaţia în orice moment.

Ambasadorul clătină din cap, ca şi când ar fi îndepărtat o ipoteză imposibilă.

— Suntem toţi prea încordaţi. Ar putea fi o mulţime de explicaţii, începând cu lipsa firelor de telefon şi sfârşind cu o durere de burtă.

Uşa rezervei se deschise şi apăru doctorul englez.

— Domnule ambasador?

— Lin?

— Un om remarcabil. Ceea ce a suportat el ar fi putut ucide şi un cal dar, cu toate că sunt de aproximativ aceeaşi mărime, un cal nu-şi poate manifesta dorinţa de a trăi.

— Putem să-l vedem?

— N-ar avea nici un sens, este încă inconştient. Mişcă, din când în când, dar nu e câtuşi de puţin coerent. Fiecare minut trecut cu bine e o victorie şi un semn bun.

— Înţelegeţi cât de urgent este să discutăm cu el, nu-i aşa?

— Da, domnule Havilland, înţeleg. Poate mai bine decât credeţi. Ştiţi că eu am fost responsabil de fuga femeii.

— Bineînţeles că ştiu, spuse diplomatul. Mi s-a spus, de asemenea, că dacă a putut să vă păcălească pe dumneavoastră, probabil ar fi făcut acelaşi lucru cu cel mai bun internist din

clinica Mayo.

— Asta nu e sigur, dar îmi place să cred că sunt competent, în schimb, acum mă simt ca un idiot. O să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a vă ajuta pe dumneavoastră şi pe bunul meu prieten, domnule maior Lin. Pentru că diagnosticul a fost al meu şi greşeala tot a mea, nu a lui. Dacă reuşeşte să reziste încă o oră, am convingerea că are şanse să trăiască. Şi dacă e aşa, veţi putea să-i puneţi oricâte întrebări doriţi, atâta timp cât sunt simple şi concise. Iar dacă situaţia evoluează în rău şi ajung la concluzia că nu mai putem spera să trăiască, de asemenea vă voi chema.

— E bine. Vă mulţumesc, doctore.

— Este datoria mea să o fac şi exact ceea ce ar dori Lin. Mă întorc la el acum.

Aşteptarea începu. Havilland şi Alex Conklin ajunseră la propria lor înţelegere bilaterală. Când Bourne va încerca din nou să obţină legătura, i se va spune că linia va fi liberă în douăzeci de minute. În acel interval Conklin va fi condus la casa „sterilă" din Victoria Peak, pregătit să răspundă la apel. El va stabili împrejurările în care se va efectua schimbul şi îi va spune lui David că Marie se află în siguranţă, cu Morris Panov. Cei doi se întoarseră în faţa rezervei poliţiei şi se aşezară; cu fiecare minut, tensiunea creştea.

Minutele deveniră sferturi de oră iar acestea, la rândul lor, ore.

De trei ori ambasadorul telefonă în Victoria Peak pentru a se interesa dacă primiseră vreo veste. Nu primiseră. De două ori doctorul ieşi pentru a raporta starea sănătăţii lui Lin. Era neschimbată, fapt care făcea loc speranţei mai degrabă decât disperării. Telefonul sună o dată şi amândoi, Havilland şi Conklin, îşi întoarseră brusc capetele spre el, cu ochii aţintiţi la asistenta care răspunsese calm. Apelul nu era pentru ambasador. Tensiunea între cei doi crescu; din când în când se priveau cu aceeaşi nelinişte, cu acelaşi mesaj în ochi. *Ceva era în neregulă. Ceva nu funcţionase normal.* Un doctor chinez îşi făcu apariţia şi se apropie de doi oameni aflaţi în spatele camerei, o femeie tânără şi un preot; le vorbi reţinut. Femeia ţipă, apoi suspină şi se prăbuşi în braţele protectoare ale preotului. Apoi fu condusă pentru a-şi lua un ultim bun-rămas de la soţul ei.

Linişte.

Telefonul sună din nou şi din nou diplomatul şi agentul C.I.A. priviră spre recepţie.

— Domnule ambasador, spuse asistenta, este pentru dumneavoastră. Domnul spune că este foarte urgent.

Havilland se sculă şi se repezi spre birou, mulţumind în timp ce ridica receptorul.

Ceva se întâmplase. Conklin urmărea scena, o scenă pe care nu crezuse că o va vedea vreodată. Faţa obosită a diplomatului căpătă brusc o paloare cadaverică, buzele subţiri i se desfăcură, sprâncenele întunecate se arcuiră, ochii i se măriră privind în gol. Se întoarse şi i se adresă lui Alex, cu vocea sugrumată de spaimă.

— Bourne a fugit. Impostorul a dispărut împreună cu el. Doi dintre oamenii noştri au fost găsiţi legaţi şi răniţi grav.

Se întoarse către telefon, mijindu-şi ochii în timp ce asculta.

— Dumnezeule mare! strigă el, răsucindu-se înapoi spre Conklin.

Dar agentul C.I.A. nu se mai afla acolo.

*

* *

David Webb dispăruse, dar Jason Bourne rămăsese. Era acum mai mult şi în acelaşi timp, mai puţin decât un vânător pe urmele Şacalului. Redevenise Delta, fiara ce dorea numai răzbunare pentru o parte nepreţuită a fiinţei sale care-i fusese încă o dată răpită şi, ca orice animal de pradă, avea un singur gând: să ucidă. Mişcările îi veneau instinctiv, deciziile îi erau precise şi rapide, ţelurile ucigaşe. Cu ochii aţintiţi asupra prăzii, creierul său căpătase ceva animalic.

Răscoli străzile mizere ale cartierului Yau Ma Ti, târând după sine prizonierul legat, găsind ceea ce dorea să găsească, plătind mii de dolari pentru lucruri ce valorau a mia parte din cât plătea el. Ştirea se răspândi în tot Mongkok-ul, că un bărbat ciudat urmat de un altul, legat, ce părea că se teme pentru viaţa sa, dădea târcoale. Alte uşi i se deschiseră, uşi rezervate pentru cei dornici să obţină mărfuri de contrabandă – droguri, prostituate exportate, bijuterii, aur şi dispozitive de distrugere, înşelăciune şi moarte – alături de avertismente exagerate, toate însoţind imaginea acestui om obsedat, care purta la el mari sume de bani.

Este un maniac, este alb şi omoară fără prea multă vorbă. Se spune că a despicat beregăţile a doi care nu s-au comportat cinstit faţă de el S-a auzit de asemeni că un Zhongguo ren a fost împuşcat mortal deoarece l-a înşelat într-un târg important. Este

nebun. Daţi-i ce doreşte. Plăteşte cu bani gheaţă. Cui îi pasă? Nu este problema noastră. Să vină. Lăsaţi-l să se ducă. Numai luaţi-i banii.

La miezul nopţii, Delta achiziţionase tot ce-i trebuia pentru desfăşurarea acţiunilor sale devastatoare. Succesul era lucrul cel mai important acum. Trebuia să reuşească.

Unde se afla Ecoul? Avea nevoie de el Ecoul îi purta întotdeauna noroc!

Ecoul era mort, ucis de către un fanatic într-un sanctuar de păsări, în pădure. Amintiri.

Ecoul.

Marie.

Îi voi omorî până la ultimul pentru ce v-au făcut!

Opri un taxi în Mongkok şi, arătându-i banii şoferului, îi ceru să coboare.

— Da, ce este, domnule? întrebă omul într-o engleză greoaie.

— Cât ceri pentru maşină? spuse Delta.

— Nu înţeleg.

— Cât? Bani! Pentru maşină!

— Eşti *feng kuang!*

— *Bu!* strigă Delta, spunându-i şoferului că nu este nebun. Cu cât o dai? continuă el în chineză. Mâine dimineaţă poţi să spui că ţi-a fost furată. O va găsi poliţia.

— Este singurul meu mod de a-mi câştiga existenţa şi trebuie să întreţin o familie numeroasă. Eşti nebun!

— Patru mii de dolari americani, ţi-ar conveni?

— *Aiya.* Ia-o!

— *Kuai!* zise Jason, spunându-i omului să se grăbească. Ajută-mă să-mi instalez amicul. Îl apucă tremuratul şi trebuie legat să nu se lovească.

Proprietarul taxiului, cu ochii la bancnotele din mâna lui Bourne, îl ajută să-l arunce pe asasin pe locurile din spate şi îl ţinu în timp ce americanul îi lega frânghiile de nylon în jurul gleznelor, genunchilor şi coatelor şi-l lega din nou la ochi. Neputând înţelege ce se vorbea în chineză, prizonierului nu-i rămânea decât să reziste în mod pasiv. Nu era numai durerea ce îi săgeta încheieturile mâinilor la fiecare mişcare de împotrivire, dar şi ceea ce văzu pe chipul celui care-l luase captiv. O schimbare se produsese în interiorul fiinţei lui Jason Bourne; intrase într-o altă lume, o lume mult mai întunecată. Dorinţa de a ucide se simţea în lungile perioade de tăcere şi în privirea sa.

În timp ce conducea prin tunelul aglomerat care face legătura între Kowloon şi Hong Kong, Delta îşi contura planul de bătaie, anticipând obstacolele pe care le va întâmpina şi contramăsurile pe care le va adopta. Totul era la dimensiuni exagerate, iar el se pregătea pentru tot ce putea fi mai rău.

Procedase la fel în junglele Tam Quan-ului. Nu existase nici un amănunt pe care să nu-l fi luat în considerare şi izbutise să salveze vieţile tuturor celor care se aflau împreună cu el – toţi în afară de unul singur. Un gunoi, un om fără suflet ce trăia numai pentru aur, un trădător care şi-ar fi vândut camarazii pentru micul său profit. Atunci începuse totul în junglele Tam Quan-ului. Delta îl condamnase şi îl executase, îi zburase creierii cu un glonţ, în vreme ce acesta se afla lângă un radio, transmiţând poziţia unde se găseau. Gunoiul era un om din Meduza numit Jason Bourne, lăsat să putrezească în junglele Tam Quan-ului. El a fost începutul nebuniei. Totuşi, Delta îi salvase pe toţi ceilalţi, inclusiv un frate de care nu-şi mai putea aduce aminte. Îi purtase de-a lungul a două sute de mile de teritoriul inamic, deoarece studiase posibilităţile şi îşi imaginase imposibilităţile – ultima categorie mult mai importantă pentru reuşita lor pentru că ele se întâmplaseră, dar mintea sa era pregătită să facă faţă neaşteptatului. Acum era acelaşi lucru. Nu putea exista nici un obstacol pe care să nu-l poată depăşi în Victoria Peak. Morţii trebuie să-i răspunzi cu moartea.

Zări zidurile înalte ale proprietăţii şi trecu nepăsător pe lângă ele, cum ar fi făcut-o orice turist nesigur de drumul pe care îl avea de urmat. Descoperi reflectoarele camuflate şi văzu sârma ghimpată încolăcită pe creasta zidului. Doi paznici stăteau în spatele porţii uriaşe, ascunşi în umbră. O greşeală: uniformele le erau mult mai vizibile, săreau în ochi imediat. Zidul se termina în faţă; ajunsese la un colţ; piatra se îndrepta spre dreapta atât cât putea să cuprindă cu ochiul. Casa era uşor de depistat pentru un ochi exersat. Pentru un oarecare era, fără îndoială, reşedinţa unui diplomat important, a unui ambasador, care solicitase protecţie din pricina timpurilor nesigure. Terorismul se întindea pretutindeni; ostatecii erau eliberaţi în schimbul unor sume fabuloase de bani, metodele de prevenire erau cele mai importante, Cocktail-urile erau servite la asfinţit în mijlocul hohotelor reţinute de râs ale celor puternici, care schimbau guvernele, dar afară armele erau pregătite, gata pentru orice atac. Delta înţelese. De aceea căra în spate rucsacul voluminos.

Scoase maşina în afara părţii carosabile. Nu era nevoie să o ascundă; nu se va mai întoarce la ea. Nu avea de ce să se mai întoarcă. Marie era moartă şi totul se terminase. David Webb. Delta. Jason Bourne. Nume ale trecutului. Acum dorea numai linişte. Durerea depăşise limitele rezistenţei sale. Linişte. Dar mai întâi trebuia să ucidă. Duşmanii lui, duşmanii Mariei. Toţi duşmanii bărbaţilor şi femeilor de pretutindeni, conduşi de manipulatori lipsiţi de nume şi înfăţişare trebuiau să primească o lecţie. O lecţie minoră, desigur, deoarece explicaţiile vor veni mai pe urmă din partea experţilor, făcute plauzibile într-un ocean de cuvinte complicate şi adevăruri spuse doar pe jumătate. Minciuni. *Îndepărtaţi bănuielile, eliminaţi întrebările, fiţi la fel de neîndurători ca oamenii înşişi şi îndreptaţi-vă către consens. Scopul e totul, jucătorii neimportanţi nimic altceva decât cifre necesare ecuaţiilor ucigaşe. Folosiţi-i, luaţi-le tot, ucideţi-i dacă trebuie, numai faceţi-vă datoria, pentru că aşa spunem noi. Noi vedem lucruri pe care alţii nu le văd. Nu puneţi întrebări. N-aveţi acces la informaţiile noastre.*

Jason coborî din maşină, deschise portiera din spate şi cu ajutorul cuţitului, tăie frânghiile de la gleznele şi genunchii asasinului. Apoi îi îndepărtă pânza de la ochi, lăsându-i însă căluşul în gură. Îl apucă de umăr şi…

Lovitura fu paralizantă! Impostorul se răsuci şi-şi izbi genunchiul drept în rinichiul stâng al lui Bourne şi îl lovi cu mâinile legate la baza gâtului; Delta se încovoie. Un al doilea genunchi prinse în plin coşul pieptului lui Bourne, care căzu; asasinul o luă la fugă în lungul şoselei. *Nu. Asta nu se poate! Am nevoie de arma lui, de iscusinţa lui. Toate fac parte din strategie!*

Delta se ridică în picioare, cu pieptul şi coastele arzând de durere şi se năpusti pe urmele celui care-l atacase. În câteva secunde criminalul va fi învăluit în întuneric! Bourne mări viteza, uitând durerea, concentrându-se cu tot ce-i mai rămăsese întreg în creier, asupra celui din faţa sa. Mai repede. MAI REPEDE! Dintr-o dată, două faruri de automobil îşi revărsară lumina la picioarele dealului, prinzând asasinul în raza lor. Impostorul sări pe o parte a şoselei pentru a evita lumina. Bourne continuă să alerge pe partea dreapta ştiind că în acest fel recupera din distanţa ce-i despărţea, în timp ce maşina trecea în viteză pe lângă ei. Neputându-şi folosi braţele, criminalul se împleticea pe partea necarosabilă; căzu, apoi se târî cu mişcări iuţi înapoi către asfalt şi, ridicându-se în picioare, o rupse din nou la fugă. Prea

târziu. Delta îl placă cu umărul în şale şi se prăbuşiră amândoi. Răcnetele guturale ale impostorului erau răgetele unui animal furios. Jason îl întoarse cu faţa în sus şi-şi înfipse brutal genunchiul în stomacul lui.

— Ascultă-mă, stârpitură! spuse el cu răsuflarea tăiată şi transpiraţia prelingându-i-se pe faţă. Dacă mori sau nu, nu-mi pasă câtuşi de puţin. Peste câteva minute nu mă mai interesezi, dar până atunci faci parte din plan, planul meu! Iar dacă după aia mori sau nu, asta va depinde de tine, nu de mine. Îţi dau o şansă, ceea ce tu nu ai făcut niciodată cu victimele tale. Acum, ridică-te! Faci cum îţi spun, sau vei pierde singura ta şansă odată cu viaţa – şi în felul ăsta, o să-mi ţin şi eu promisiunea.

Se opriră în dreptul maşinii. Delta ridică rucsacul şi, scoţând o armă pe care o procurase în Beijing, i-o arătă impostorului.

— Mi-ai cerut o armă atunci, pe aeroportul din Jinan, îţi aduci aminte?

Asasinul dădu din cap, cu ochii holbaţi.

— E a ta, continuă Jason Bourne, păstrându-şi vocea calmă, fără urmă de emoţie. După ce escaladăm zidul de acolo – cu tine în faţă – ţi-o dau.

Criminalul se încruntă, mijindu-şi ochii.

— Uitasem, spuse Delta. N-ai văzut-o. O clădire „sterilă” se află la vreo două sute de metri în susul aleii. Ne îndreptăm într-acolo. Eu rămân şi o să curăţ cât de mult pot. Tu? Vei avea nouă cartuşe şi, ca premiu, o bombonică.

Delta scoase din rucsac o încărcătură de exploziv plastic, luat din Mongkok şi i-l arătă prizonierului.

— După părerea mea, nu o să poţi niciodată să sari înapoi zidul; te-ar ciurui imediat cu mitralierele. Aşa că nu ţi rămâne decât să încerci să ieşi pe poartă. E undeva în dreapta, pe diagonală. Ca să ajungi acolo va trebui să-ţi croieşti drum prin ei. Sistemul de declanşare automată întârziată poate fi potrivit până la un interval de zece secunde. Îl vei folosi cum îţi convine, nu mă interesează. Ai priceput?

Asasinul îşi ridică mâinile legate, apoi gesticulă înspre căluş. Sunetele din gâtlejul său îi cereau lui Jason să-i elibereze braţele şi să-i îndepărteze căluşul.

— La zid, spuse Delta. Când sunt gata, îţi tai frânghiile. Dar când o fac, dacă încerci să-ţi smulgi căluşul înainte de a-ţi spune eu, acolo îţi găseşti sfârşitul.

Criminalul îl privi intens şi dădu din cap o dată. Jason Bourne

alături de captivul său o luară înainte pe şoseaua din Victoria Peak, înspre reşedinţa secretă.

*

* *

Conklin coborî şchiopătând treptele din faţa spitalului sprijinindu-se de bară şi uitându-se disperat după un taxi. Nu se vedea nici unul; în schimb văzu o asistentă în uniformă care stătea singură şi citea ziarul South China Times la lumina becurilor de afară. Din când în când îşi ridica privirea înspre intrarea în parcare.

— Mă scuzaţi, domnişoară, spuse Alex, cu răsuflarea tăiată. Vorbiţi englezeşte?

— Puţin, replică ezitant femeia, observând mersul şchiopătat şi vocea agitată. S-a întâmplat ceva?

— Mă tem că da. Trebuie să găsesc un taxi. Trebuie să iau legătura cu cineva imediat şi nu pot face aceasta prin telefon.

— Recepţia vă poate chema un taxi. O fac pentru mine în fiecare seară.

— Şi dumneavoastră aşteptaţi...?

— Uite-l că vine, spuse femeia văzând farurile unui automobil străpungând întunericul la intrarea în parcare.

— Domnişoară! strigă Conklin. Este urgent. Un om e pe moarte şi altul ar putea muri dacă nu dau de el! Vă rog! Aş putea...

— *Bie zhaoji,* exclamă sora, rugându-l să se calmeze, înţeleg situaţia în care vă aflaţi. Luaţi taxiul meu. Eu voi căuta altul. Nu mă grăbesc.

— Vă mulţumesc, spuse Alex pe când taxiul trăgea lângă bordură. Vă mulţumesc mult! adăugă el, deschizând portiera şi urcând.

Femeia dădu amabil din cap şi ridică din umeri, după care se întoarse şi începu să urce treptele. Uşile din sticlă se deschiseră violent şi Conklin urmări cu privirea prin parbrizul din spate al maşinii cum asistenta aproape se ciocni de doi dintre oamenii lui Lin. Unul o opri şi îi spuse ceva încercând să străpungă cu privirea întunericul.

— Grăbeşte-te! îi spuse Alex şoferului în timp ce treceau prin poarta deschisă. *Kuai diar,* dacă aşa se spune.

— Merge, răspunse moale şoferul într-o engleză fluentă. Dar „grăbeşte-te" este mai bine.

Capătul străzii Nathan este intrarea în lumea agitată a

cartierului Golden Mile. Luminile strălucitoare colorate, reclamele aprinse, licărind şi pulsând pretutindeni, marcau începutul acestui vârtej aglomerat – un adevărat bazar, unde zeci de limbi şi dialecte se amestecau în fata mereu schimbătoare a mulţimii. În acest loc, în miezul haosului comercial nestăpânit, Alex Conklin coborî din mers. Înainta cu greu, şchiopătând din ce în ce mai tare, încercând să ajungă în partea estică a străzii, privind în toate părţile ca o pisică sălbatică furioasă, căutându-şi puii într-un teritoriu al hienelor.

Ajunse la capătul celui de-al patrulea cvartal, ultimul. Unde se aflau? Unde erau Panov şi Maria? Instrucţiunile fuseseră clare, precise. Primele patru cvartale spre nord, pe partea dreaptă. Mo Panov i le repetase exact... O, Dumnezeule! Căutase din priviri doi oameni unul a cărui înfăţişare fizică ar fi putut aparţine altor sute de persoane din acest cartier aglomerat. Însă ochii săi căutaseră femeia înaltă, cu păr roşcat; dar Marie nu mai era roşcată! Părul îi era acum cărunt cu şuviţe albe!

Alex o porni înapoi spre Salisbury Road, căutând acum ceea ce trebuia să caute, nu ceea ce era în amintirile lui dureroase.

Uite-i! La marginea unui grup ce înconjura un vânzător ambulant pe al cărui docar erau îngrămădite până sus mătăsuri de toate felurile, cu cele mai variate etichete şi inscripţii mătăsurile de o calitate destul de bună, etichetele la fel de false ca şi semnăturile de pe ele.

— Veniţi cu mine! spuse Conklin, luându-i pe amândoi de braţ.

— Alex! exclamă Marie.

— Eşti bine? întrebă Panov.

— Nu, spuse agentul C.I.A. nici unul dintre noi nu e.

— E vorba despre David, nu-i aşa? Marie apucă cu putere braţul lui Conklin, ţinându-l strâns.

— Nu acum. Hai repede! Trebuie să ieşim de aici.

— Sunt aici? icni Marie întorcând capul încărunţit la dreapta şi la stânga, cu frica şi citindu-i-se în ochi.

— Cine?

— Nu ştiu! strigă ea peste zarva mulţimii.

— Nu, ei nu sunt aici, spuse Conklin. Veniţi. Am reţinut un taxi în faţa hotelului Peninsula.

Toţi trei o porniră în josul străzii Nathan. Alex mergea cu foarte mare dificultate, după cum putură observa şi Marie şi Mo.

— Putem să mergem mai încet, nu? întrebă psihiatrul.

— Nu, *nu putem!*

— Suferi îngrozitor, spuse Marie.

— Lăsaţi-mă în pace! Amândoi. N-am nevoie de tâmpeniile voastre.

— Atunci spune-ne ce s-a întâmplat? ţipă Marie de cum traversară o stradă plină de tarabe, cumpărători şi vânzători ce formau laolaltă aglomeraţia exotică a cartierului Golden Mile.

— Uite taxiul, spuse Conklin în timp ce se apropiau de Salisbury Road. Grăbiţi-vă. Şoferul ştie unde să meargă.

În taxi, Marie încercă din nou să intre în discuţie cu Alex, strângându-l cu putere de braţ.

— E vorba de David, nu-i aşa?

— Da. S-a întors. E aici în Hong Kong.

— Mulţumesc Domnului!

— Să sperăm în continuare…

— Ce vrei să spui? întrebă psihiatrul grăbit.

— Ceva este în neregulă. Scenariul a deviat.

— Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Panov. Exprimă-te ca să înţelegem şi noi.

— Vrea să spună, zise Marie, privind la Conklin, ori că David a făcut ceva neaşteptat, ori că nu a făcut ceva ce se aşteptau toţi să facă.

— Eşti pe aproape. Privirile lui Conklin se abătură înspre luminile portului Victoria şi ale insulei Hong Kong, din depărtare.

— Erau vremuri când puteam să anticipez mişcările, de cele mai multe ori înainte de a le începe. Apoi mai târziu, când a devenit Bourne, i-am putut da de urmă când alţii n-au reuşit, deoarece înţelegeam care îi sunt alternativele şi pe care dintre ele o v-a adopta. Asta până când nu l-a mai putut înţelege nimeni, pentru că a pierdut contactul cu cel dinăuntrul său, cu Delta. Dar Delta a renăscut şi, cum s-a întâmplat atât de des în trecut, duşmanii l-au subestimat. Sper că greşesc, Dumnezeule mare, sper că greşesc.

*

* *

Cu pistolul lipit de ceafa asasinului. Delta înainta cu paşi neauziţi prin tufişurile din faţa zidului înalt ce adăpostea în spatele său reşedinţa secretă. Impostorul ezită; se aflau la trei metri de intrarea adâncită în întuneric. Delta înfipse arma în ceafa prizonierului şi şopti:

— Nu există celule fotoelectrice nici pe creasta zidului nici pe pământ. Le-ar declanşa animalele la fiecare treizeci de secunde.

Mergi înainte! Îţi spun eu când să te opreşti.

Aceasta se întâmplă la nici doi metri distanţă de poartă. Delta îşi apucă prizonierul de guler şi-l răsuci, cu ţeava pistolului lipită în continuare de gât. Apoi căută în buzunar şi scoase o încărcătură de plastic; întinse braţul cât putu, înspre poartă. O presă cu partea adezivă de zid; aranjase cronometrul din centrul explozibilului pentru şapte minute, număr ales deopotrivă pentru că-i purta noroc cât şi pentru că-i dădea timp lui şi asasinului să se adăpostească.

— Mişcă-te! şopti el.

Dădură colţul zidului şi se opriră pe la mijloc, de unde puteau zări capătul în lumina lunii.

— Aşteaptă aici, spuse Delta, căutând în rucsac şi trăgând afară o cutie neagră lată de treisprezece centimetri, lungă de cinci şi înaltă de opt. Într-o parte a sa se putea observa un tub subţire negru, de plastic lung de vreo paisprezece metri. Era un difuzor cu baterie: îl puse pe creasta zidului şi răsuci un buton din spate; se aprinse o luminiţă roşie. Descolăci firul şi-l împinse pe impostor înainte.

— Încă şapte-opt metri, spuse el.

Ajunseră într-un loc convenabil unde ramurile unei sălcii se răsfrângeau deasupra zidului, arcuindu-se în jos.

— Aici! şopti el aspru, trăgându-şi prizonierul de umăr. Scoase cleştele din rucsac şi-l lipi pe impostor de zid; se aflau acum faţă în faţă.

— Acum îţi tai legăturile, dar nu te eliberez. Înţelegi? Impostorul dădu din cap iar Delta reteză frânghiile care îi legau încheieturile şi coatele, tot timpul cu pistolul îndreptat spre capul lui. Păşi înapoi şi îşi îndoi piciorul drept înainte, în faţa asasinului şi-i înmâna cleştele.

— Urcă-te pe piciorul meu şi taie cablul de deasupra. Ajungi dacă te salţi puţin. Nu încerca vreo figură. N-ai încă o armă dar eu am şi, după cum sunt sigur că ţi-ai dat seama, nu mă mai interesează nimic.

Prizonierul făcu ce i se ceruse. Saltul era mic. Cu braţul stâng strecurat cu o îndemânare de expert printre colacii de sârmă şi mâna strângând bine creasta zidului, tăie fără zgomot cablul, ţinând cleştele lipit de metal înclinat pe o parte. Spaţiul deschis de deasupra avea acum o lărgime de doi metri.

— Urcă, spuse Delta.

Asasinul făcu întocmai şi în timp ce piciorul său drept se

legăna deasupra zidului, Delta sări şi se prinse de pantalonii lui şi se trase în sus ridicându-se pe creastă. Încalecă zidul în acelaşi timp cu asasinul.

— Frumos lucrat, domnule maior Allcott-Price, spuse el, ţinând în mână un mic microfon circular şi îndreptându-şi din nou arma spre capul impostorului. Nu mai e mult. Dacă aş fi în locul tău, aş studia terenul.

*

* *

La îndemnurile insistente ale lui Conklin, taxiul străbătu în viteză drumul spre Victoria Peak. Ocoliră o maşină abandonată la marginea şoselei; arăta neobişnuit în cartierul elegant, iar Alex se întrebă cu nelinişte dacă într-adevăr era, după cum părea, stricată.

— Aceea este clădirea! strigă agentul C.I.A. pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te! Mergi pe...

Nu putu însă să-şi termine propoziţia. În faţa lor, o explozie zguduitoare umplu şoseaua şi noaptea. Flăcări şi pietre zburau în toate direcţiile. O bucată enormă de zid se prăbuşi, după care porţile uriaşe de fier căzură cu o mişcare înceată, stranie, dincolo de flăcări.

— Doamne Dumnezeule, am avut dreptate, spuse moale Alexander Conklin, ca pentru sine. Delta s-a întors. Vrea să moară şi va muri.

CAPITOLUL 32

— Nu încă! răcni Jason Bourne în timp ce zidul sărea în aer în spatele grădinilor pline cu lilieci şi trandafiri. Îţi spun eu când, adăugă el mai potolit, ţinând microfonul în mâna liberă.

Asasinul mormăi ceva neinteligibil. Se treziseră în el instinctele primare, dorinţa de a ucide şi cea de a supravieţui, una depinzând de cealaltă. Se afla la limita nebuniei; numai ţeava armei lui Bourne îl oprea de la un asalt nesăbuit. Mai gândea încă şi prefera să trăiască decât să moară împuşcat din prostie. Dar când, CÂND? Ticul nervos îi revenise; buza de jos îi zvâcnea la auzul ţipetelor şi strigătelor de panică ce umplură grădinile. Mâinile asasinului începură să tremure în timp ce îl privea fix pe Delta, în lumina slabă a flăcărilor din depărtare.

— Nici să nu te gândeşti, îi spuse Bourne. Dacă faci o singură mişcare eşti mort. Ştii de ce sunt capabil şi nu voi ezita. Dacă o faci, o faci pe pielea ta. Trece-ţi piciorul peste zid şi fii gata să sari când îţi spun. Nu înainte.

Pe neaşteptate, Bourne îşi duse microfonul la buze şi răsuci un întrerupător. Când vorbi, vocea sa amplificată avu un ecou ciudat pe deasupra întregii întinderi, un ecou vibrant, mai ameninţător în simplitatea şi răceala sa.

— Voi, soldaţi din infanteria marină. Adăpostiţi-vă şi nu încercaţi să interveniţi. Nu este lupta voastră. Nu muriţi pentru oamenii care v-au adus aici. Pentru ei nu sunteţi decât nişte gunoaie. Se pot dispensa de voi – aşa cum au făcut şi cu mine. Nu există nici o legitimitate aici, nici un teritoriu care trebuie apărat, nici onoarea ţării voastre pusă în joc. Vă aflaţi aici pentru unicul scop al protejării unor criminali. Singura diferenţă dintre voi şi mine este faptul că eu am fost folosit, ca şi voi, iar acum vor să mă omoare pentru că ştiu ce fel de oameni sunt. Nu muriţi pentru ei, nu merită. Vă dau cuvântul că nu voi deschide focul dacă nu trageţi asupra mea. Dar lângă mine se află altă persoană, care nu va face nici un târg…

O rafală de împuşcături erupse, distrugând sursa din care răzbătea vocea, făcând difuzorul ţăndări. Delta era pregătit; era inevitabil. Unul dintre manipulatorii fără nume şi fără chip dăduse ordin, iar acesta era îndeplinit. Căută în rucsac şi scoase un lansator de gaze lacrimogene lung de treizeci şi cinci de

centimetri. Putea zdrobi sticla dură la cincizeci de metri depărtare; ochi şi apăsă pe trăgaci. La vreo treizeci de metri distanţă o fereastră se făcu ţăndări şi o perdea deasă de gaz se împrăştie în încăpere. Vedea siluetele agitându-se dincolo de sticla spartă. Lămpile şi candelabrele fură stinse, înlocuite cu reflectoarele poziţionate în streşinile clădirii şi trunchiurile copacilor dimprejur. Pe neaşteptate terenul fu inundat de o lumină albă, orbitoare. Ramurile aplecate aveau să fie ca un magnet pentru ochii cercetători şi Bourne înţelese că nici un apel de-al său nu-i va convinge să nu îşi execute ordinele. Transmisese apelul deopotrivă ca un avertisment onest şi ca un sfat dictat de conştiinţa sa, atâta câtă mai rămăsese înăuntrul robotului răzbunător, lipsit de sentimente şi raţiune. Nu dorea să sacrifice vieţile tinerilor chemaţi pentru a servi scopurile paranoice ale unor manipulatori – văzuse prea multe în Saigon cu ani în urmă. El dorea numai vieţile acelora dinăuntrul reşedinţei sterile şi pe acelea le va avea. Îi luaseră totul, dar venise vremea reglării conturilor. Pentru el decizia fusese luată – era o marionetă acţionată de sforile propriei furii şi, dincolo de această furie, viaţa sa era încheiată.

— *Sări*! şopti Delta, trecându-şi piciorul drept pe deasupra zidului şi îmbrâncindu-l pe asasin. Îl urmă în timp ce impostorul se afla la mijlocul saltului şi îl apucă de umăr, de cum se ridică de pe iarbă. Apoi îl trase de la vedere în umbra unui arbore cu ramuri dese, ce atingea doi metri înălţime.

— Poftim pistolul, domnule maior, spuse Bourne. Al meu rămâne aţintit spre tine, nu uita asta.

Asasinul apucă arma şi, în acelaşi timp îşi rupse pânza din jurul gurii, tuşind şi scuipând, în momentul în care o izbucnire sălbatică de împuşcături frânse crengile şi frunzele pe lungimea zidului.

— Discursul tău n-a avut prea mare succes, nu-i aşa?

— Nici nu mă aşteptam. Adevărul este că ei pe tine te vor, nu pe mine. De mine se pot lipsi acum. Acesta le-a fost planul de la început. Te scot afară din gaură şi apoi mor. Soţia mea a fost ucisă. Ştim amândoi prea multe. Ea pentru că a aflat cine sunt aceşti oameni – a trebuit, doar ea a fost momeala – iar eu, deoarece au ştiut că am înţeles mai mult decât trebuia în Peking. Poţi provoca o baie de sânge în întregul Orient, domnule maior, dacă cei din Taiwan nu vor izola şi termina o dată pentru totdeauna cu descreieraţii pentru care lucrezi. Numai că mie nu-

mi mai pasă nici pe dracu’. N-aveţi decât să vă jucaţi cu focul cât vreţi. Eu vreau numai să ajung în casa aceea pe care o vezi acolo.

Un detaşament al infanteriei marine luă cu asalt zidul alergând în lungul lui cu armele pregătite pentru a deschide focul. Delta scoase o a doua încărcătură explozivă din rucsac, potrivi cronometrul pentru zece secunde şi o aruncă departe, în direcţia zidului din spate al grădinii, în partea opusă celei unde se adunaseră soldaţii.

— Vino! ordonă el impostorului, înfigându-i pistolul în şira spinării. Tu în faţă! Pe poteca asta. Mai aproape de casă.

— Dă-mi o grenadă! Dă-mi şi mie una din alea!

— N-aş crede.

— Ce dracu’, ţi-ai dat cuvântul!

— Atunci, ori am minţit, ori m-am răzgândit.

— De ce? Ce-ţi pasă?

— Îmi pasă. Nu ştiam că sunt atât de mulţi puştani. Prea mulţi. Ai putea termina zece dintre ei folosind numai una dintre acestea şi mutila mult mai mulţi.

— E cam târziu să devii tocmai acum un creştin adevărat.

— Nu este aşa de greu; n-a fost niciodată. Ştiu cine vreau să moară şi cine nu şi nu vreau să moară toţi copiii ăştia. Vreau oamenii dinăuntrul acelei…

Explozia veni de la aproximativ patruzeci de metri depărtare din fundul grădinii. Copaci, tufişuri şi straturi întregi de flori săriră în aer – tablou pictat în tonuri de verde şi cafeniu, stropit cu pete din lumina reflectoarelor.

— Mişcă-te! şopti Delta. Înspre capătul stratului de flori. La douăzeci de metri dincolo de casă, unde e o uşă dublă – Bourne închise ochii cu furie zadarnică în timp ce o serie nesfârşită de împuşcături umplea grădina din spate. Nu erau decât nişte copii. Trăgeau orbeşte, de frică, ucigând doar demonii imaginari. Şi nu voiau să asculte de vorbă.

Un alt grup de soldaţi din infanteria marină, aceştia în mod evident conduşi de un ofiţer experimentat, ocupară poziţii echidistante în faţa reşedinţei, împrejmuind-o; cu genunchii flexaţi, cu picioarele bine înfipte în pământ, cu armele pregătite de tragere. Manipulatorii îşi chemaseră gărzile pretoriene. Fie. Delta căută din nou în rucsac şi scoase una dintre cele două bombe incendiare manuale pe care le cumpărase în Mongkok. La vârf era asemănătoare unei grenade – circulară, dar acoperită cu

o apărătoare de plastic dur. La bază avea un mâner de doisprezece centimetri lungime, astfel ca cel care o aruncă să poată azvârli explozivul mai departe şi cu mai multă precizie. Acesta era secretul: precizia. Odată plasticul îndepărtat, proiectilul se lipea de orice fel de suprafaţă printr-un adeziv activat la contactul cu aerul şi, cu o explozie zguduitoare se împrăştia în toate direcţiile înteţind flăcările, distrugând totul, îngropându-se în orice suprafaţă poroasă. De la scoaterea plasticului până la explozie rămâneau cincisprezece secunde. Părţile laterale ale reşedinţei erau combinaţia obişnuită de lemn, pe un brâu de piatră. Delta îl împinse pe impostor într-un tufiş de trandafiri, îndepărtă plasticul explozibilului pe care îl aruncă în stânga glasvandului aflat la vreo zece metri depărtare. Focurile de mitraliere conteniră şovăitor.

Zidul casei sări în aer. O gaură căscată dezvăluia un dormitor mobilat în stil Victorian, cu un pat cu tăblie şi mobilă delicată, englezească. Flăcările cuprinseră imediat o parte a camerei, apoi se împrăştiară de-a lungul pereţilor şi în restul casei.

Fu dat un ordin şi rafale noi de gloanţe măturară ornamentele florale aflate lângă zidul din spate al grădinii şi contingentul de soldaţi ce fugise în această direcţie de la explozia precedentă. Se auzeau ordine şi contraordine, date pe un ton furios şi îşi făcură apariţia doi ofiţeri înarmaţi. Unul înconjură cercul de soldaţi, verificându-le poziţiile şi armele, privindu-i pe fiecare în ochi. Celălalt se îndreptă spre zidul lateral, pe urmele primului detaşament, cu ochii în mod constant la flancurile interioare şi la rândurile de flori. Se opri sub salcie şi studie zidul, apoi iarba. Îşi înalţă capul şi privi către un arbore.

Delta îl urmărea înaintând prin tufe, continuând să-şi ţină ţeava pistolului proptit în spatele englezului. Scoase o nouă încărcătură de plastic, îi potrivi cronometrul şi o aruncă departe în faţă, către zidul lateral.

— Treci pe-acolo! ordonă Bourne, smucindu-şi prizonierul de umăr şi trimiţându-l în tufişurile din stânga. Jason se aruncă pe urmele lui şi-i înfipse ţeava automatului în cap, oprindu-l şi apucând rucsacul.

— Mai rabdă câteva minute, domnule maior, apoi te descurci singur.

A patra explozie făcu să sară în aer doi metri din zidul lateral şi, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca trupe inamice să invadeze prin gaura făcută, gărzile deschiseră focul asupra pietrelor prăbuşite.

În depărtare sirenele se făcură auzite peste zgomotul infernal provocat de carnagiul din apropierea reşedinţei „sterile”. Delta trase afară din rucsac penultima încărcătură de plastic şi potrivi cronometrul pentru nouăzeci de secunde, apoi o azvârli înspre colţul zidului din spate, unde terenul era pustiu. Era începutul ultimei sale diversiuni, restul va fi doar calcul rece. Scoase lansatorul de gaze lacrimogene, îi montă un proiectil şi i se adresă asasinului.

— Întoarce-te.

Asasinul făcu întocmai, cu ţeava armei lui Bourne în faţa ochilor.

— Ia asta, spuse Delta. Poţi s-o ţii cu o mână. Când îţi spun eu, tragi în bordura de piatră din dreptul glasvandului. Gazul se va răspândi şi-i va orbi pe cei mai mulţi. Nu vor putea trage, aşa că nu-ţi risipi gloanţele, n-ai multe.

Asasinul nu răspunse. În schimb, îşi înălţă arma la acelaşi nivel cu a lui Bourne şi i-o aţinti asupra capului.

— Acum suntem care pe care, domnule Original, spuse el. Ţi-am spus că nu mă deranjează ideea unui glonţ în cap; de când mă ştiu îl aştept. Dar, nu ştiu de ce am impresia că n-ai suporta ideea de a nu pătrunde înăuntrul acelei case.

Deodată se produse o larmă asurzitoare şi o altă rafală de împuşcături izbucni în timp ce un detaşament de soldaţi se îndreptă în fugă spre zidul lateral prăbuşit. Delta, concentrat, aştepta momentul când atenţia asasinului va devia o fracţiune de secundă. Momentul însă nu veni. Dimpotrivă, impostorul continuă liniştit, cu glasul încordat dar controlat, cu privirea aţintită asupra lui Jason Bourne.

— Se aşteaptă la o invazie, imbecilii. Dacă ai dubii, atacă, atâta vreme cât flancurile îţi sunt acoperite, nu-i aşa, domnule Original?... Hai, goleşte-ţi sacul cu şmecherii, Delta. Tu ai fost „Delta”, nu-i aşa?

— Nu mi-a mai rămas nimic.

Bourne trase cocoşul automatului. Asasinul făcu la fel.

— Atunci hai să vedem, spuse impostorul, întinzând mâna stângă încet şi, atingând uşor rucsacul prins de şoldul drept al lui Bourne, fără să-şi ia ochii din ochii lui. Pipăi pânza aspră în câteva locuri. Din nou încet, îşi trase mâna.

— Minciuna nu e interzisă de nici un manual, nu-i aşa? Mărturia falsă e, dar aia e altă mâncare de peşte. Mai ai o mitralieră înăuntru şi două sau trei încărcătoare; judecând după

mărime, conţin cel puţin cincizeci de gloanţe fiecare.

— Patruzeci, pentru a fi exact.

— Asta e enorm. Aş putea ieşi de aici folosindu-mă de ea. Dă mi-o! Sau unul dintre noi se duce pe lumea cealaltă. Acum!

Explozia celei de a cincea încărcături zgudui pământul; asasinul luat prin surprindere, clipi. Fu suficient. Mâna lui Bourne zvâcni îndepărtând arma ucigaşului, apoi izbi cu automatul în plin, în tâmpla stângă a acestuia.

— Luate-ar toţi dracii! strigă asasinul răguşit, căzut la pământ; genunchiul lui Jason îi strivi încheietura mâinii, făcându-l să scape pistolul.

— Mă tot rogi să te omor, după câte observ, spuse Bourne în mijlocul iadului dezlănţuit în jurul casei victoriene.

Detaşamentului care atacase zidul lateral prăbuşit i se ordonase să ia cu asalt spatele grădinii.

— Nu te iubeşti deloc, sau mi se pare mie? Dar ai avut o idee bună. Îmi voi goli „sacul cu şmecherii”. E timpul.

Bourne desfăcu curelele şi întoarse rucsacul deschis cu gura în jos. Conţinutul se împrăştie pe iarbă, luminat de flăcările de la cel de-al doilea etaj al clădirii. Mai rămăsese o singură bombă incendiară şi o încărcătură de plastic şi, descrisă exact de asasin, o mitralieră tip MAC-10. O scoase, îi ataşă patul mobil şi unul din cele patru încărcătoare şi-şi potrivi la centură pe cele trei rămase. Desfăcu piedica lansatorului de gaze, montă un proiectil, apoi puse piedica la loc. Era pregătit – pregătit să salveze vieţile unor copii cărora li se cerea să moară pentru ambiţiile celor care îi manipulau. Rămăsese bomba incendiară. Ştia ce va face cu ea. O ridică de jos, îi rupse capacul de plastic şi o azvârli cu toată forţa înspre triunghiul de deasupra glasvandului. Aceasta se lipi de lemn. Era momentul. Apăsă pe trăgaciul lansatorului de gaze lacrimogene, trimiţând proiectilul în zidul din dreapta intrării. Urmă o explozie puternică, apoi peretele se prăbuşi cu zgomot; vaporii se împrăştiară instantaneu, în nori de gaz învolburaţi, sufocând pe cei ce se aflau în apropiere.

A doua bombă incendiară explodă, nimicind eleganta faţadă în stil Victorian de deasupra glasvandului şi spărgând geamurile. Flăcările se răspândiseră în sus, către streşini şi înăuntru, cuprinzând draperiile şi tapiseria. Soldaţii se învălmăşiră, fugind de explozia zguduitoare dar intrând în norii de gaze lacrimogene. Începură să se împrăştie în toate direcţiile aruncându-şi

pistoalele, ciocnindu-se unul de altul într-o încercare disperată de a se salva, sufocându-se şi tuşind.

Delta se ridică pe vine şi, cu mitraliera în mână, îl smuci în sus pe asasinul de alături. Era timpul; haosul era desăvârşit. Gazul învolburat din faţa uşilor de sticlă era absorbit în interiorul clădirii de căldura flăcărilor. Îl va risipi suficient pentru a-i face posibilă intrarea. Odată ajuns acolo, va face o percheziţie scurtă, rapidă. Iniţiatorii unei operaţiuni secrete care necesita o reşedinţă sterilă pe un teritoriu străin rămân în interiorul ei, la adăpost, din două motive: primul era acela că numărul inamicilor şi dispunerea lor nu puteau fi estimate cu exactitate, iar riscul de a fi capturat sau omorât afară era prea mare; al doilea era mai mult practic: dosarele trebuiau fi distruse, arse, nu rupte, aşa cum învăţaseră la Teheran. Directivele, rapoartele operaţionale, materialele folosite, toate trebuiau eliminate. În Victoria Peak sirenele se auzeau din ce în ce mai tare, mai aproape. Cursa înnebunită în sus pe deal era pe sfârşite.

— Începe numărătoarea inversă, spuse Bourne, potrivind cronometrul ultimului explozibil cu plastic. Nu ţi-l dau, dar îl voi folosi în avantajul amândurora. Treizeci de secunde, domnule maior Allcott-Price.

Jason aruncă explozivul cât de departe putu înspre peretele din dreapta.

— Arma mea! Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi pistolul!

— E pe jos. Sub piciorul meu. Asasinul se aplecă.

— Dă-i drumul.

— Când o să vreau... şi o să vreau. Dar dacă încerci s-o iei, următorul lucru pe care-l vezi va fi o celulă a închisorii din Hong Kong şi, după cum ai spus chiar tu, un eşafod, o frânghie groasă şi un călău, toate în viitorul apropiat.

Asasinul îl privi pe Bourne, cuprins de panică.

— Mincinos nemernic! M-ai minţit!

— Adesea. Tu nu?

— Dar ai spus că...

— Ştiu ce am spus. După cum ştiu de ce te afli aici şi de ce. În loc de nouă cartuşe ai trei.

— CE?

— Tu eşti diversiunea mea, domnule maior. Când îţi dau drumul cu arma, te vei îndrepta către poartă sau o porţiune distrusă a zidului, ai libertatea de a alege. Ei vor încerca să te oprească. Vei trage, fireşte şi, în timp ce ei or să se concentreze

asupra ta, eu voi intra în casă.

— Ticălosule!

— Ar trebui să mă simt jignit dar, cum nu mai pot să simt mare lucru, nu mai contează. Pur şi simplu trebuie să pătrund în clădire…

Ultima explozie aruncă în aer un copac sculptat, care izbi cu rădăcinile o porţiune mai slabă a zidului, o mulţime de pietre se împrăştiară peste tot, iar zidul se dărâmă pe jumătate, lăsând o gaură în formă de V. Soldaţii din contingentul aflat la poartă se repeziră înainte.

— ACUM! răcni Delta, ridicându-se în picioare.

— Dă-mi pistolul! Dă-i drumul!

Brusc, Bourne îngheţă. Nu mai putea face nici o mişcare – cu excepţia uneia dictate de instinct: izbi cu genunchiul în gâtul asasinului, aruncându-l într-o parte. În spatele uşilor de sticlă sfărâmate îşi făcu apariţia un bărbat. O batistă îi acoperea faţa, dar nu-i putea ascunde şchiopătatul. Şchiopătatul acela! Cu piciorul schilod, bărbatul dărâmă cadrul din stânga al uşii şi coborî cele trei trepte din faţa intrării. Înainta târşâit şi strigă cât putu de tare, ordonând soldaţilor care puteau să-l audă să oprească focul. Nu era nevoie să-şi ia batista de la gură. Delta cunoştea chipul. Era chipul duşmanului său. *Era la Paris, mai exact într-un cimitir în afara Parisului. Alexander Conklin venise să-l ucidă. „Beyond-salvage” era ordinul venit de sus.*

— David! Sunt eu. Alex! Opreşte-te! Sunt eu, David! Sunt aici ca să te ajut!

— Eşti aici pentru ca să mă omori! Cum ai încercat la Paris şi apoi din nou la New York! Treadstone Seventy-one! Ai memoria cam scurtă, nenorocitule!

— Tu n-ai deloc memorie, lua te-ar naiba! Ai redevenit Delta pentru că aşa au vrut ei! Cunosc întreaga poveste, David. Am venit aici deoarece ştim totul! Marie. Mo Panov şi cu mine! Suntem cu toţi aici. Marie e în siguranţă!

— Minciuni! Trucuri! Voi toţi, voi aţi omorât-o! Aţi fi făcut-o şi la Paris, dar nu v-am lăsat eu să vă apropiaţi de ea! Am ţinut-o departe de voi!

— Nu este moartă, David! Trăieşte! Pot să o aduc chiar acum!

— Alte minciuni!

Delta se lăsă pe vine şi apăsă pe trăgaci. Gloanţele ricoşară înspre foaier-ul în flăcări dar din motive pe care Delta însuşi nu le înţelegea, nu-l nimeriră pe Conklin.

— Vrei să mă scoţi de aici pentru a putea da ordinul de execuţie. „Beyond-salvage” îndeplinit. Nu, călăule! Voi pătrunde înăuntru! Îi vreau pe oamenii discreţi care se ascund în spatele tău! Sunt acolo! Ştiu că sunt acolo! Bourne îl apucă pe asasin şi-l ridică în picioare, apoi îi dădu pistolul.

— Aţi vrut un Jason Bourne, îl aveţi! Îi dau drumul printre trandafiri. Ucideţi-l în timp ce eu am să vă ucid pe voi!

Pe jumătate întreg, pe jumătate scos din minţi, asasinul o luă la goană prin tufişuri îndepărtându-se de Bourne. Alergă în lungul unei poteci, apoi deodată, se întoarse, observând soldaţii care se aflau la capetele de la nord şi de la sud ale zidului. Dacă ieşea pe partea estică a grădinii era prins între cele două contingente. Dacă făcea vreo mişcare era mort.

— Nu mai am timp, Conklin! urlă Bourne.

De ce nu-l putea ucide pe omul ce-l trădase? Apasă pe trăgaci! Înlătură ultima urmă a organizaţiei Treadstone Seventy-one! Omoară! Omoară! Ce-l oprea?

Asasinul se aruncă peste straturile de flori şi, apucând ţeava fierbinte a mitralierei lui Bourne, o smuci în jos, apoi trase. Glonţul atinse uşor fruntea lui Jason care, într-un acces de furie, apăsă violent trăgaciul propriei arme. Gloanţele se înfipseră în pământ producând un zgomot insuportabil. Înşfacă pistolul englezului, răsucindu-i-l. Braţul drept, mutilat, al asasinului nu rezistă forţei lui Bourne. Pistolul luă foc. Impostorul se prăbuşi pe spate, cu ochii sticloşi în care se citea înfrângerea.

— David! Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă! Trebuie să…

— Nu e nici un David aici! strigă Jason proptindu-şi genunchiul în pieptul asasinului. Numele meu adevărat este Bourne, răsărit din Delta, născut din Meduza! Snake Lady? Îţi aminteşti?

— Trebuie să vorbim!

— Trebuie să murim! Voi trebuie să muriţi! Cei din casă sunt contractul meu cu mine, cu Marie!

Bourne îl apucă pe impostor de reverul hainei, ridicându-l în picioare.

— Repet! îl aveţi aici pe Jason Bourne! Vă aparţine!

— Nu mai trageţi! Încetaţi focul! răcni Conklin în timp ce trei contingente marine începură să se strângă. Sirenele asurzitoare ale poliţiei din Hong Kong îşi încetară zgomotul în faţa porţii distruse.

Agentul din Meduza izbi cu umărul în spatele impostorului,

împingându-l în lumina flăcărilor şi a reflectoarelor.

— Uitaţi-l! Marfa pe care aţi dorit-o!

Urmară rafale intermitente, iar asasinul se clătină, apoi se aruncă la pământ, rostogolindu-se pentru a evita gloanţele.

— Opriţi-vă! Nu-l ucideţi! Pentru Dumnezeu, nu pe el! Nu-l omorâţi! ţipă Conklin.

— Nu pe EL? răcni Jason Bourne. Nu pe el? Numai pe mine?! Nu-i aşa blestematule? Acum ai să mori! Pentru Marie, pentru Ecoul, pentru noi toţi!

Apasă pe trăgaciul mitralierei, dar gloanţele iar nu-şi atinseră ţinta! Se întoarse şi îşi îndreptă arma spre cele două detaşamente de soldaţi ce se apropiau. Din nou trase câteva rafale prelungite, schimbând permanent locul, lăsându-se pe vine în spatele trandafirilor. *Trăsese pe deasupra capetelor lor! De ce? Copiii aceştia n-ar putea să-l oprească. Dar copiii aceştia nu trebuiau să moară de dragul manipulatorilor lor.* Trebuia să pătrundă înăuntrul reşedinţei „sterile". Acum! Clipele se scurgeau. Trebuia, acum!

— DAVID!

O voce de femeie. Dumnezeule, o voce de femeie!

— David, David, David!

O siluetă într-o fustă lungă ieşi în fugă dinăuntrul clădirii, îl apucă pe Alexander Conklin şi-l împinse într-o parte Rămase singură pe terasă.

— David, eu sunt! Sunt aici! Sunt în siguranţă! Totul este în regulă, dragul meu!

Un alt truc, altă minciună. Era o femeie cu păr cărunt, albit!

— Pleacă de acolo, doamnă, sau o să fiu nevoit să trag. Ştiu că eşti doar o minciună, un truc!

— David, eu sunt! Nu mă auzi…?

— Ba te văd! Alt truc!

— *Nu*. David!

— Numele meu nu este David. I-am spus prietenului tău. Aici nu e nici un David!

— Nu! ţipă Marie, dând disperată din cap şi alergând în faţa câtorva soldaţi care se strecurau prin iarbă, îndepărtându-se de norii de gaze lacrimogene. Stăteau în genunchi şi-l ocheau pe Bourne, cu mitraliere care le tremurau în mâini. Marie se postă între ei şi ţinta lor.

— Nu i-aţi făcut destul rău? Pentru numele lui Dumnezeu, să-i oprească cineva!

— Şi să ne lăsăm omorâţi de un terorist împuţit? strigă o voce tânără din rândurile aflate lângă zidul din faţă.

— Nu este ceea ce credeţi! Oricum ar fi, oamenii dinăuntru au făcut din el ceea ce este! L-aţi auzit. Nu va trage asupra voastră dacă voi nu deschideţi focul!

— A tras deja, explodă un ofiţer.

— Dar nici unul din voi nu e rănit, strigă la rândul lui Alex Conklin, de la marginea terasei. Şi e un ochitor mai bun decât voi toţi la un loc! Nu e decât o explicaţie pentru asta! Acceptaţi-o!

— N-am nevoie de voi! tună Jason Bourne, trăgând o nouă rafală în zidul arzând al clădirii.

Deodată asasinul fu în picioare şi, luându-şi avânt se aruncă asupra unui soldat aflat mai aproape de el, un tânăr care tuşea încă din pricina gazului. Impostorul îi smulse pistolul-mitralieră şi îl izbi în cap, după care îşi descarcă arma într-un altul, care se prăbuşi ţinându-se de stomac. Ucigaşul se răsuci; depista un ofiţer cu o armă automată asemenea lui Bourne. Îl împuşcă în gât, apoi îi smulse arma din mâini. Se opri o fracţiune de secundă evaluându-şi şansele, apoi îşi fixă mitraliera sub braţul stâng. Delta îl urmărea, ştiind instinctiv ce va face impostorul, ştiind că diversiunea sa urma să aibă loc.

Asasinul acţiona. Trase din nou, rafală după rafală, în rândurile grupate ale soldaţilor de lângă zidul din faţă, croindu-şi drum de a curmezişul pajiştii înspre straturile de flori din stânga lui Bourne. Era singura sa cale de scăpare, cea mai întunecoasă, peste zidul prăbuşit din dreapta clădirii.

— Opriţi-l! ţipă Conklin, şchiopătând agitat de colo-colo. Dar nu trageţi! Nu-l omorâţi. Pentru Dumnezeu, nu-l omorâţi!

— La dracu'! veni replica din partea unuia din soldaţii aflaţi în partea stângă a zidului.

Asasinul se îndreptă iute spre zidul prăbuşit, trăgând necontenit asupra unui grup de soldaţi aflat în faţă. Termină un încărcător; aruncă arma la pământ şi potrivindu-şi pistolul mitralieră în poziţie de tragere, îşi începu ultima cursă înspre zidul prăbuşit, împroşcând cu focuri de armă rapide contingentul de soldaţi întinşi la pământ. Ajunsese! Întunericul de dincolo era scăparea sa!

— Mama ta de blestemat! era strigătul unui adolescent, o voce furioasă, nematurizată dar ameninţătoare. Mi-ai ucis prietenul! Vei plăti pentru asta, nenorocitule!

Un soldat tânăr, negru, se ridică de lângă tovarăşul său ucis şi

se repezi spre zid chiar când asasinul se răsucea, sărind pe deasupra peretelui prăbuşit. O altă rafală de gloanţe trase de asasin îl atinse pe soldat în umăr; acesta se prăbuşi la pământ şi rostogolindu-se de două ori spre stânga, trase la rândul său patru rafale.

Acestea fură urmate de un urlet înspăimântător, demenţial. Era urletul morţii; asasinul, cu ochii larg deschişi plini de ură, se prăbuşi peste pietrele colţuroase. Maiorul Allcott-Price, fost ofiţer al trupelor de comando britanice, era mort.

Bourne înaintă cu arma ridicată. Marie fugi spre marginea terasei; distanţa dintre ei nu era acum mai mare de câţiva metri.

— Nu, David!

— Eu nu sunt David, doamnă! Întreabă-ţi prietenul, ne cunoaştem de multă vreme. Dă-te la o parte din drumul meu! *De ce n-o putea omorî? Un foc de arma şi era liber sa facă ceea ce avea de făcut! De ce?*

— Foarte bine! izbucni Marie, fără să se clintească. Nu există nici un David, foarte bine! Eşti Jason Bourne! Eşti Delta! Eşti tot ceea ce doreşti să fii, dar eşti şi al meu! Eşti bărbatul meu!

Revelaţia avu impactul unui trăsnet asupra soldaţilor care auziseră. Ofiţerii, cu coatele îndoite, îşi ridicară în sus braţele – ordinul universal de a opri focul – în timp ce toată lumea privea cu uimire la femeia care vorbea.

— Nu te cunosc!

— Este vocea mea. O ştii doar, Jason.

— Un truc! O actriţă, o imitaţie! O minciună! S-a mai văzut!

— Dacă am o înfăţişare diferită, este din pricina ta Jason Bourne!

— Dă-te din calea mea sau te omor!

— Tu m-ai învăţat, la Paris! La Hotelul Meurice, pe strada Rivoli. Îţi aduci aminte? Ziarele cu evenimentele petrecute la Zurich, cu fotografia mea pe prima pagină. Şi acel mic hotel din Montparnasse, de unde tocmai plecam, iar portarul citea un ziar, cu fotografia mea în faţa ochilor! Erai atât de înspăimântat încât mi-ai spus să fug afară... Apoi taxiul! Ţii minte taxiul? Pe drum spre Issy-les-Moulineaux – nu voi uita niciodată numele acela imposibil, mi-ai spus: „Schimbă-ţi coafura. Ridică-ţi părul sau leagă-ţi-l la spate!” Apoi mi-ai spus să-mi îngroş sprâncenele şi să le lungesc cu un dermatograf. Cuvintele tale, Jason! Fugeam ca să ne salvăm vieţile, iar tu mi-ai spus că trebuie să-mi schimb înfăţişarea, să nu mai semăn cu fotografiile din toate ziarele

Europei! A trebuit să devin un cameleon deoarece Jason Bourne era un cameleon. Asta este tot ce am făcut. Jason!

— Nu! strigă Delta, aproape urlând, copleşit de ceaţa confuziei, împins la graniţa panicii. Imaginile reveneau! Strada Rivoli, Montparnasse, taxiul. *Ascultă-mă: Sunt un cameleon denumit Cain şi te pot învăţa multe lucruri pe care nu aş dori să ţi le spun dar trebuie. Eu îmi schimb înfăţişarea şi mă topesc în frunziş, mă mişc ca vântul şi-mi fac drum prin jungle vii sau făcute de oameni. Alfa, Bravo, Charlie. Delta... Delta e pentru Charlie şi Charlie e pentru Cain. Eu sunt Cain. Sunt moartea. Şi trebuie să-ţi spun cine sunt şi apoi să te pierd.*

— Deci îţi aduci aminte! strigă soţia lui David Webb.

— Un truc! Cuvintele sunt ale mele, dar le ştii de la ei. Pentru a mă împiedica să-mi ating scopul!

— Nu este adevărat! Nu ştiu nimic de la ei! Îmi doresc numai bărbatul înapoi! Sunt eu. Marie!

— Eşti o minciună! Marie e moartă!

Delta apăsă pe trăgaci şi o rafală de gloanţe împroşcă pământul de la picioarele Mariei. Puştile fură aduse în poziţie de tragere.

— NU! ţipă Marie, întorcându-se spre soldaţi cu ochii arzând şi vocea poruncitoare. Foarte bine, Jason. Dacă tu nu mă recunoşti, nu vreau să mai trăiesc. Altceva nu mai am de spus. De aceea te înţeleg. Îţi nenoroceşti viaţa deoarece o parte din tine, care te domină, crede că nu mai sunt în viaţă, iar tu nu doreşti să trăieşti fără mine. Înţeleg asta foarte bine, pentru că nici eu nu vreau să trăiesc fără tine.

Marie făcu câţiva paşi înainte şi rămase nemişcată.

Delta ridică mitraliera, cu ţeava scurtă aţintită spre părul cărunt cu fire albe. Arătătorul i se strânse în jurul trăgaciului. Dintr-o dată, involuntar, începu să-i tremure mâna dreaptă, apoi stânga. Arma criminală începu să se clatine la început încet, înainte şi-napoi, apoi mai repede – în cerc – iar Bourne porni să zvâcnească involuntar din cap; apoi tot trupul îi fu cuprins de tremur iar muşchii gâtului îi scăpară de sub control.

La câteva zeci de metri mai încolo, lângă ruinele porţii incendiate şi ale gheretei, se produse agitaţie. Un bărbat se zbătea în strânsoarea a doi soldaţi din infanteria marină.

— Lăsaţi-mă, imbecililor! Sunt doctorul, doctorul Lui!

Cu o răbufnire de forţă, Morris Panov răzbi înainte şi-o luă la fugă în lumina puternică a reflectoarelor. Se opri la şase metri de

Bourne.

Delta începu să geamă; şi sunetul şi ritmul erau îngrozitoare. Arma îi căzu din mână... David Webb se prăbuşi în genunchi plângând. Marie dădu să se apropie de el.

— Nu, spuse Mo Panov încet dar autoritar, oprind-o. Trebuie să vină el la tine. Trebuie.

— Dar are nevoie de mine!

— Nu aşa. Trebuie mai întâi să te recunoască. DAVID trebuie să te recunoască şi să se echilibreze. Nu-l poţi ajuta. E un lucru pe care trebuie să-l facă singur.

Linişte. Reflectoarele aprinse. Flăcări.

Şi, ca un copil bătut şi pedepsit David Webb îşi înălţă capul, cu lacrimile pe obraji. Încet, dureros, se ridică în picioare şi alergă în braţele soţiei sale.

CAPITOLUL 33

Se aflau înăuntrul reşedinţei „sterile” – într-o cameră aparţinând centrului de comunicaţii. Calculatoarele se ridicau deasupra meselor albe aflate pe peretele din stânga al încăperii. Pe partea dreaptă se afla o masă lungă de conferinţe, pe fondul alb al podelei, singura excepţie fiind negrul câtorva scrumiere de pe masă. Toţi jucătorii se aflau la locul lor, în jurul mesei. Tehnicienii fuseră expediaţi afară, toate sistemele electronice în aşteptare, numai computerul central rămas activ. Dincolo de această cameră izolată, pompierii din Hong Kong stingeau ultimele rămăşiţe ale focului distrugător. În acest timp poliţia încerca să calmeze locatarii înspăimântaţi din clădirile învecinate, dintre care mulţi erau convinşi că a sosit sfârşitul lumii, spunându-le că totul era opera unui criminal periculos, omorât în cele din urmă de trupele speciale guvernamentale. Locuitorii, sceptici, nu erau satisfăcuţi. Timpurile erau tulburi, lumea din jurul lor o luase razna, de aceea ei doreau dovada. Astfel că trupul neînsufleţit al asasinului fu plimbat descoperit pe o targa printre rândurile de privitori curioşi să vadă cadavrul ciuruit, secat de sânge. Apoi importanţii rezidenţi se întoarseră toţi, mulţumiţi, la casele lor.

Înăuntrul reşedinţei „sterile”, toată lumea aştepta încordată un semn pentru a începe, însă nimeni nu avea curajul sau energia să deschidă discuţiile. Oboseala, amestecată cu frica în fata morţii violente, se citea pe feţele tuturora, cu excepţia unui singur om. Acesta avea trăsăturile umbrite de oboseală, însă în privirea lui nu se afla nici o urmă de teamă, numai o acceptare pasivă a lucrurilor încă erau dincolo de înţelegerea sa. Cu câteva minute în urmă, moartea nu-i provoca nici un fel de spaimă; era mai bună decât viaţa. Acum, dezorientat, alături de soţia care îl strângea de mână, simţea o furie difuză, îndepărtată, undeva în adâncurile minţii sale, încercând să iasă la iveala ca tunetele unei furtuni care se apropie.

— Cine ne-a făcut toate astea? întrebă David Webb, aproape în şoaptă.

— Eu, răspunse Havilland, aflat în capul mesei. Ambasadorul se aplecă uşor înainte, întorcând privirea fixă, acuzatoare a lui Webb.

— Dacă m-aş găsi în faţa unui tribunal încercând să obţin iertarea pentru o faptă ruşinoasă, aş spune că am avut circumstanţe atenuante.

— Care sunt? întrebă David monoton.

— În primul rând, faptul că ne aflăm într-o criză, spuse diplomatul. În al doilea rând, tu însuţi.

— Explică-te, îl întrerupse Alex Conklin de la capătul celălalt al mesei, faţă în faţă cu Havilland; Webb şi Marie stăteau la stânga sa, în faţa peretelui alb. Morris Panov şi Edward McAllister pe partea opusă. Şi nu omite nici un amănunt, adăugă fostul ofiţer C.I.A.

— Nici nu intenţionez, spuse ambasadorul, cu privirea aţintită asupra lui David. Criza este reală, iar catastrofa iminentă. La Peking, un grup de politicieni au format o cabală, conduşi de un om atât de important în ierarhia guvernului său, atât de stimat ca prinţ-filozof încât nu poate fi demascat în nici un chip. Nimeni nu ar vrea să creadă. Şi oricine ar încerca aceasta ar deveni un paria. Mai rău, orice astfel de încercare ar stârni o reacţie violentă din partea Peking-ului, care ar redeveni suspicios şi intransigent. Pe de altă parte, dacă această conspiraţie continuă, ea va distruge acordurile privitoare la Hong Kong şi va dezmembra colonia. Rezultatul va fi ocuparea imediată de către China a acestui teritoriu. Nu trebuie să vă mai spun ce ar însemna asta: haos economic, violenţă, vărsare de sânge şi, neîndoielnic, izbucnirea unui război în Extremul Orient. Şi cât ar mai dura înainte ca alte naţiuni să fie forţate să aleagă de partea cui să intervină? Riscul este inimaginabil.

Linişte. Priviri încrucişate ca săbiile.

— Fanaticii din Kuomintang, spuse David rece şi plat. China împotriva Chinei. Strigătul de război al descreieraţilor din ultimii patruzeci de ani.

— Dar numai un strigăt, domnule Webb. Cuvinte, vorbărie multă, însă nici o acţiune concretă, nici o strategie finală.

Havilland îşi făcu mâinile căuş deasupra mesei, respirând adânc.

— Aceasta s-a realizat acum. Strategia este stabilită, o strategie atât de piezişă, atât de înşelătoare şi cu bătaie atât de lungă, încât sunt siguri că le va reuşi. Da, desigur, aceasta se va întâmpla şi atunci, lumea va fi nevoită să facă faţă unei crize de proporţii intolerabile. S-ar putea foarte bine să ajungem la confruntarea finală, căreia nimeni nu i va supravieţui. În mod

sigur Extremul Orient.

— Nu-mi spui nimic în plus faţă de ce am văzut cu ochii mei. Aceşti oameni sunt bine protejaţi, ocupând funcţii înalte şi probabil rândurile lor se îngroaşă, însă rămân fanatici, nu mai mult. Iar dacă maniacul pe care l-am văzut, cel care conducea spectacolul la care am asistat, este la fel ca şi ceilalţi, ar trebui spânzuraţi toţi în piaţa Tian An Men. Totul ar fi televizat şi aprobat chiar şi de organizaţiile ce se opun pedepsei capitale. Era – este – un sadic mistic, un măcelar. Măcelarii nu pot fi oameni de stat. Nu-i ia nimeni în serios.

— Herr Hitler a fost luat în 1933, observă Havilland. Şi ayatollahul Khomeini a fost numai cu câţiva ani în urmă. Şi apoi, în mod evident nu ştii cine e liderul lor adevărat. Nu se arată niciodată, indiferent de împrejurări, acolo de unde l-ai putea vedea chiar de departe. Oricum, pot să vă asigur că este un om de stat şi e luat foarte în serios. Dar, încă o dată, obiectivul lui nu este Peking-ul. Este Hong Kong-ul.

— Am văzut ceea ce am văzut şi am auzit ceea ce am auzit şi lucrurile astea vor rămâne în mine multă vreme... Nu aveţi nevoie de mine, n-aţi avut niciodată! Izolaţi-i, răspândiţi ştirea în Comitetul lor Central, cereţi Taiwan-ului să se lepede de ei. O vor face! Vremurile se schimbă. Aceşti oameni nu doresc războiul mai mult decât Peking-ul.

Ambasadorul studie faţa interlocutorului său, evaluând informaţiile lui David şi realizând că acesta văzuse destule la Peking pentru a trage unele concluzii proprii, dar nu destule pentru a înţelege esenţa conspiraţiei.

— Este prea târziu, spuse diplomatul. Forţele s-au pus deja în mişcare. Trădarea se află la cele mai înalte nivele ale guvernului chinez, în rândurile naţionaliştilor dispreţuiţi, bănuiţi a fi în cârdăşie cu interese financiare occidentale. Nici măcar urmaşii devotaţi ai lui Deng Xiaoping n-ar accepta această lovitură dată orgoliului Peking-ului, această ştirbire a imaginii internaţionale. Nici noi n-am face-o dacă am afla că General Motors, IBM şi Bursa din New York sunt conduse de trădători americani, educaţi în Uniunea Sovietică, care deturnează milioane către proiecte potrivnice intereselor naţiunii noastre.

— Analogia este exactă, izbucni McAllister, cu degetele lipite de tâmpla dreaptă. Asta va ajunge Hong Kong-ul pentru China – asta şi ceva de o sută de mii de ori mai rău. Dar există şi un alt element, la fel de alarmant ca tot ceea ce am aflat până acum.

Aş dori să vi-l prezint acum, în postura mea de analist, de persoană care are de calculat reacţiile adversarilor şi ale potenţialilor adversari…

— Mai pe scurt, îl întrerupse Webb. Vorbeşti prea mult şi-ţi freci tâmpla aia tot timpul şi nu-mi plac ochii tăi. Sunt ca de peşte mort. Ai vorbit prea mult şi în Maine. Eşti un mincinos.

— Da. Da, înţeleg ce spuneţi şi de ce o spuneţi. Dar sunt un om decent, domnule Webb. Cred în decenţă.

— Eu nu. Nu mai cred. Continuă. Totul e foarte logic, dar eu nu înţeleg nimic, pentru că nimeni n-a spus până acum nici un singur lucru care să aibă sens. Care este contribuţia ta în această poveste, mincinosule?

McAllister înghiţi în sec la auzul insultelor repetate ale lui David. Spuse, totuşi, convins parcă de simplitatea afirmaţiei:

— Factorul crimei organizate. „Triadele”.

— Grupuri de tip mafiot, în stil oriental, spuse Marie, cu ochii îndreptaţi înspre Subsecretarul de Stat. Confrerii criminale.

McAllister aprobă din cap.

— Narcotice, imigrări ilegale, jocuri de noroc, prostituţie, escrocherii – toate ocupaţiile obişnuite.

— Şi unele nu atât de obişnuite, adăugă Marie. Au o reţea economică proprie. Deţin bănci – în mod indirect, fireşte – pe tot cuprinsul Californiei, Oregonului, statului Washington şi în ţara mea, în Columbia Britanică. Banii se spală cu milioanele în fiecare zi prin transferurile bancare internaţionale.

— Ceea ce nu face altceva decât adânceşte criza, spuse McAllister apăsat.

— De ce? întrebă David. Unde vrei să ajungi?

— Crima, domnule Webb. Conducătorii Republicii Populare Chineze sunt obsedaţi de crimă. Raporturile indică peste o sută de mii de execuţii în ultimii trei ani, cu mici distincţii făcute între nelegiuiri şi delicte criminale. Asta în consonanţă cu idealurile regimului şi cu naşterea lui. Toate revoluţiile au pretenţia că s-au născut din puritate. Puritatea cauzei, asta e totul. Peking-ul a făcut ceva compromisuri de dragul pieţelor occidentale, dar cu crima organizată nu vor face nici un fel de compromis.

— După cum îi descrieţi par o adunătură de dementi, interveni Panov.

— Asta şi sunt. Nu-şi pot permite să fie altceva.

— Din cauza ideologiei? întrebă psihiatrul sceptic.

— Nu, doctore, nu ideologia, ci cifrele. Puritatea reformei este

acoperirea, însă cifrele sunt ceea ce îi înspăimântă. O ţară uriaşă, intens populată, cu resurse vaste – ce mai, dacă crima organizată îşi face loc, acest popor devine o naţiune de „triade”. Sate. Oraşe, provincii întregi ar putea fi împărţite în teritorii „de familie”, toate profitând de pe urma infuziei de capital şi tehnologiei occidentale. Se va produce o explozie de exporturi ilegale care vor inunda pieţele negre din toată lumea. Narcotice, arme provenite din fabrici subsidiare, textile fabricate în sute de întreprinderi care utilizează maşinării furate şi forţă de muncă la negru, vor invada pieţele occidentale. Crima.

— Acesta ar fi un mare pas înainte pe care nu l-a făcut nimeni pe aici în ultimii patruzeci de ani, spuse Conklin.

— Cine ar îndrăzni să încerce? întrebă McAllister. Dacă un om poate fi executat pentru că a furat cincizeci de yuani, ce o să se întâmple pentru o sută de mii? Aceste acţiuni necesită protecţie, organizare, oameni sus-puşi. De asta se tem cei din Peking. Liderii se tem de corupţia la nivel înalt mai mult decât orice. Infrastructura politică poate fi erodată. Conducătorii şi-ar putea pierde controlul şi ăsta e un lucru pe care nu vor să-l rişte. Sigur, frica lor este exagerată, însă pentru ei este reală. Orice aluzie la adresa oricărei facţiuni criminale aflate în alianţă cu conspiratori interni, e de ajuns pentru ei să renege Acordurile Internaţionale şi să-şi trimită trupele pe teritoriul Hong Kong-ului.

— Concluzia dumneavoastră este evidentă, spuse Marie. Dar unde se află logica? Cum s-ar putea întâmpla toate acestea?

— Se întâmplă, doamnă Webb, răspunse ambasadorul Havilland. De aceea am avut nevoie de Jason Bourne.

— Nu vrea cineva să înceapă de la-nceput? zise David. Diplomatul începu.

— S-a întâmplat în urmă cu aproape treizeci de ani, când un tânăr inteligent şi deosebit de capabil a fost trimis înapoi din Taiwan pe pământul natal al tatălui său cu un nume nou şi o familie nouă. Era un plan pe termen lung; rădăcinile lui erau în fanatism şi răzbunare…

Webb ascultă incredibila poveste a lui Sheng Chou Yang, fiecare fapt dezvăluind adevărul, căci nu mai exista nici un motiv pentru a-l ascunde. Douăzeci de minute mai târziu după ce sfârşi Havilland, apucă un dosar cu margini negre. Îl deschise, dezvăluind un teanc de vreo şaptezeci de pagini, apoi îl deschise şi, aplecându-se, îl întinse lui David.

— Aici este tot ce ştim noi, tot ce am putut afla, detaliile a tot

ce ţi-am spus până acum. Dosarul nu poate părăsi această clădire decât sub formă de cenuşă, însă poţi să-l citeşti. Dacă ai vreo îndoială sau vreo întrebare, jur că voi apela la orice sursă din guvernul Statelor Unite, de la Biroul Oval până la Consiliul Naţional de Securitate pentru a-ţi răspunde.

Diplomatul făcu o pauză, continuând să-l privească pe Webb.

— Poate că n-aveam dreptul să-ţi cerem ajutorul, însă avem nevoie de el. Avem nevoie de toate informaţiile pe care ni le poţi da.

— Astfel încât să puteţi trimite pe cineva să-l elimine pe Sheng Chou Yang.

— În principiu, da. Însă este mult mai complicat decât atât. Mâna noastră trebuie să fie invizibilă. Nu ne putem permite să fim văzuţi sau măcar suspectaţi. Sheng are acoperire extraordinară. Peking-ul îl consideră un vizionar, un mare patriot care îşi serveşte cu devotament patria – ce mai, un sfânt. Securitatea lui este absolută. Oamenii din jurul său, ajutoarele, gărzile, toate sunt trupele sale de şoc şi toate îi sunt absolut credincioase.

— De aceea aţi vrut să puneţi mâna pe impostor, îl întrerupse Marie. Era legătura voastră directă cu Sheng.

— Ştiam că acceptase contractele din partea lui. Sheng trebuia – trebuie – să-şi elimine opoziţia, deopotrivă pe aceia care i se opun ideologic şi pe aceia pe care intenţionează să-i excludă din operaţiunile sale.

— În acest din urmă grup, interveni McAllister, intră liderii triadelor rivale în care Sheng nu are încredere şi în care nici fanaticii Kuomintang-ului nu au încredere. El ştie că dacă aceştia rezistă suficient pentru a-şi da seama că sunt strânşi cu uşa, ar izbucni un război între bandele rivale, ceea ce Sheng n-ar tolera, după cum nu ar face-o nici englezii, care-i au pe chinezi în coastă.

— Noul Jason Bourne era soluţia ideală pentru Sheng, continuă ambasadorul. Asasinul plătit fără nici o legătură politică ori naţională. Aceasta deoarece, mai presus de orice, nu-şi pot permite nici o conexiune cu China.

— Dar a fost la Peking, obiectă Webb. Acolo l-am depistat întâia oară. Chiar dacă totul începuse ca o capcană întinsă pentru mine, ceea ce a şi fost…

— O capcană? exclamă Havilland. Auziseră de tine?

— M-am aflat faţă în faţa cu succesorul meu cu două nopţi în

urmă, la aeroportul din Kai-tak. Am ştiut fiecare cine era celălalt – era imposibil să nu se-ntâmple aşa. Nu avea de ce să facă din asta un secret şi să plătească singur pentru un contract nereuşit.

— Aşadar dumneavoastră aţi fost, îl întrerupse McAllister. Eram sigur!

— Aşa a fost şi Sheng împreună cu oamenii săi. Eu eram noul ucigaş şi trebuia să fiu îndepărtat imediat. Devenisem o prioritate majoră. Nu-şi puteau permite nici un risc în plus, pentru că nu ştiau ce reuşisem să aflu. Planul de lichidare a fost elaborat în noaptea aceea şi tot atunci l-au pus în aplicare.

— Iisuse! izbucni Conklin. Am citit în ziarele din Washington despre aeroportul Kai-tak. Spuneau că s-ar putea să fi fost bandele de extremă dreaptă. Care nu-i doreau pe comunişti amestecaţi în lumea capitalistă. Dar de fapt, tu erai?

— Ambele guverne trebuiau să declare câte ceva pentru lumea presei, adăugă Subsecretarul. La fel cum şi noi trebuie să dăm o declaraţie pentru ce s-a întâmplat aici, în seara asta.

— Ce vreau să vă spun, spuse David ignorându-l pe McAllister, este că Sheng şi-a contactat asasinul plătit, l-a folosit pentru a-mi pregăti mie o cursă şi, procedând astfel, a trebuit să-l primească în cercul lui. Nici un client, oricât de secret, nu-şi poate permite să nu păstreze legătura în mod direct cu asasinul pe care l-a plătit.

— Şi-o poate permite, dacă are convingerea că asasinul nu va mai părăsi viu cercul sacrosanct, replică Havilland, privind înspre Subsecretarul de Stat. Este teoria lui Edward şi una căreia îi subscriu, că, atunci când misiunea va fi fost îndeplinită, sau când Sheng va fi considerat că acest om ştie prea multe şi prin urmare reprezintă o ameninţare, impostorul urma să fie ucis în ziua stabilită pentru plată – convins că urmează să primească un nou contract. Evenimentele petrecute la Kai-tak, i-au semnat fără îndoială condamnarea la moarte.

— Nu era de ajuns de deştept pentru a înţelege asta, spuse Jason Bourne. Nu era în stare să gândească geometric.

— Pardon? întrebă ambasadorul.

— Nimic, răspunse Webb, privind din nou înspre diplomat. Deci tot ceea ce mi-aţi spus a fost jumătate adevăr, jumătate minciună. Hong Kong-ul s-ar putea nărui, însă nu din motivele pe care mi le-aţi dat mie.

— Adevărul a fost credibilitatea noastră; trebuia să înţelegi asta, să ne înţelegi îngrijorarea profundă şi frica. Minciunile erau

numai ca să te recrutăm. Mai onest decât atât nu pot fi.

Havilland se lăsă pe spate în scaun.

— Ticăloşilor, spuse Webb pe un ton scăzut, de gheaţă.

— De acord cu tine, aprobă Havilland. Însă după cum ţi-am spus de la început, avem circumstanţe atenuante, mai precis două: criza şi tu însuţi.

— Şi? întrebă Marie.

— Să vă pun o întrebare, domnule Webb… doamnă Webb. Dacă am fi venit la voi şi v-am fi expus întreaga situaţie, aţi fi acceptat colaborarea cu noi? Ai fi redevenit de bună voie Jason Bourne?

Linişte. Toate privirile erau îndreptate spre David. Ochii lui rătăciră pe deasupra mesei, apoi se opriră asupra dosarului.

— Nu, spuse el. Nu am încredere în voi.

— Ştiam aceasta, aprobă Havilland, aprobând din nou din cap. Dar din punctul nostru de vedere trebuia neapărat să te recrutăm. Erai în stare să faci ceea ce nimeni altul n-ar fi reuşit. Şi din moment ce ai şi făcut-o, înseamnă că raţionamentul nostru a fost corect. Preţul a fost teribil, nimeni nu-l subestimează, însă am simţit – eu unul am simţit – că nu există altă cale. Timpul şi urmările ne erau potrivnice – ne sunt potrivnice.

— Azi la fel ca şi ieri, spuse Webb. Ofiţerul de comando este mort. Ceea ce aţi făcut s-a dovedit a fi în van.

— Nu tocmai, obiectă Havilland. Asta va depinde de ce ne poţi spune. Ştirea unui omor în zonă se va afla mâine pe primele pagini ale ziarelor, nu o putem opri, însă Sheng nu are de unde şti despre moartea cui e vorba. Nu s-au făcut fotografii, nici un ziarist nu s-a aflat aici în momentul acela, iar aceia care au sosit mai târziu au fost ţinuţi la câteva sute de metri depărtare de către cordoanele de poliţie. Putem controla informaţiile pur şi simplu furnizându-le.

— Dar cadavrul? întrebă Panov. Există proceduri medicale…

— Ordinele de la MI6 au prioritate, spuse ambasadorul. Acesta este încă teritoriu britanic şi legăturile dintre Londra, Washington şi reşedinţa guvernatorului sunt foarte rapide. Se va declara că identificarea e imposibilă pentru că faţa a fost distrusă iar rămăşiţele se află în custodie şi nu pot fi văzute. Este ideea lui Edward şi i-a venit foarte repede.

— Mai sunt însă David şi Marie, insistă psihiatrul. Prea multă lume i-a văzut şi i-a auzit.

— Numai câteva detaşamente de soldaţi s-au aflat îndeajuns

de aproape pentru a vedea şi auzi bine, spuse McAllister. Întregul contingent se va întoarce înapoi în Hawai peste o oră, inclusiv doi morţi şi şapte răniţi. Au şi fost retraşi de aici, se află la aeroport. În rest, a fost multă confuzie şi panică. Poliţia şi pompierii erau ocupaţi cu alte lucruri; nimeni nu a pătruns în grădini. Putem spune orice ne convine.

— Acesta pare să vă fie un obicei, comentă Webb.

— L-aţi auzit pe ambasador, spuse Subsecretarul evitând privirea cercetătoare a lui David. Am fost convinşi că nu există altă cale.

— Fii cinstit cu tine însuţi, Edward.

Din nou Havilland îl privi pe Webb în timp ce se adresa Subsecretarului.

— Eu am fost convins că nu există altă cale.

— Am greşit, spuse McAllister ferm şi diplomatul îşi mută privirea asupra sa. Dar asta nu mai are importanţă acum, continuă el rapid. Trebuie neapărat să decidem ce vom spune. Consulatul a fost bombardat de apeluri din partea presei…

— Consulatul? izbucni Conklin. Halal reşedinţă secretă!

— N-a fost timp pentru a asigura o acoperire corespunzătoare, spuse ambasadorul. A fost ţinută secretă pe cât posibil şi am pregătit şi o explicaţie plauzibilă. Din câte ştim, până acum n-au fost întrebări, însă raportul poliţiei trebuia să cuprindă identitatea proprietarului şi a chiriaşului. Apropo, Edward, la ce concluzie s-a ajuns?

— Pur şi simplu că situaţia n-a fost clarificată. Ne aşteaptă, însă nu mai pot tărăgăna prea multă vreme. E mai bine să pregătim ceva decât să dăm liber speculaţiilor.

— Fireşte, aprobă Havilland. Presupun că te-ai gândit la ceva anume.

— S-ar putea, dacă am auzit bine ce a spus domnul Webb.

— Ce?

— Aţi folosit termenul „ofiţer de comando”, presupun nu ca o figură de stil. Asasinul era ofiţer de comando?

— Fost ofiţer şi în acelaşi timp un psihopat. Criminal patologic, mai exact.

— Aţi aflat ceva despre identitatea lui, numele său?

David îl privi intens pe analist, amintindu-şi cuvintele lui Allcott-Price, rostite cu un triumf amar.

…Dacă eu pierd şi povestea iese la iveală câţi alţii n-ar fi fericiţi să-mi ia locul aşa cum ţi l-am luat eu ţie? Lumea asta e

plină de Jason Bourne-i. Dă-le o idee, îndrumă-i într-o anumită direcţie, iar ei vor da năvală...

— Nu am aflat niciodată cine era, spuse Webb simplu.

— Dar oricum, fusese ofiţer de comando.

— Este adevărat.

— Nu un Ranger, sau o Beretă Verde, sau ofiţer în Forţele Speciale...

— Nu.

— Presupun deci că vreţi să spuneţi că era de origine britanică.

— Da.

— Atunci vom inventa o poveste care în mod implicit va nega aceste amănunte. Nu era englez, nu avea dosar militar – mergem în sensul opus.

— Un american alb, spuse Conklin calm, privind la Subsecretarul de Stat. Daţi-i un nume fictiv şi datele personale ale unui dosar mort. E de preferat cel al unui psihopat, cu o idee fixă care l-a adus până aici.

— Cam aşa ceva, însă poate nu pe de-a-ntregul, spuse McAllister schimbându-şi poziţia în scaun ca şi cum n-ar fi vrut să-l contrazică pe fostul agent C.I.A.; sau poate... desigur, un obsedat, condus de o singură idee, pus pe măcel şi târât până aici de existenţa unei ţinte.

— Cine anume? întrebă David.

— Eu, spuse McAllister, privindu-l pe Webb în ochi.

— Ceea ce înseamnă că eu sunt omul acela, eu sunt obsedatul.

— Numele dumneavoastră nu va fi folosit, continuă Subsecretarul cu o voce calmă şi rece. Am putea inventa istoria unui expatriat de origine americană, care cu câţiva ani în urmă a fost urmărit de autorităţile din Orientul îndepărtat, pentru crime ce cuprind de la asasinate multiple până la contrabandă cu droguri. Vom spune că eu am fost acela care a cooperat cu poliţia din Hong Kong, Macao, Singapore, Japonia, Malaezia, Sumatra şi Insulele Filipine. Prin eforturile depuse de mine, operaţiunile i-au fost zădărnicite iar el a pierdut milioane. Într-o zi află că m-am întors şi că mă aflu aici, în Victoria Peak. Vine după mine, dorind să se răzbune pe omul care l-a ruinat.

McAllister se opri întorcându-se spre David.

— De vreme ce mi-am petrecut un număr de ani aici în Hong Kong, nu-mi pot imagina că Peking-ul m-a trecut cu vederea.

Sunt sigur că există un dosar al unui analist american care şi-a făcut ceva duşmani în timpul serviciului aici. Şi într-adevăr, mi-am făcut duşmani, domnule Webb. Aceasta e profesiunea mea. Am încercat să ne mărim influenţa în această parte a lumii şi, oriunde americanii au fost implicaţi în activităţi criminale, eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a ajuta autorităţile să îi oprească sau, cel puţin să îi gonească din Asia. Era cea mai bună cale pentru a ne arăta bunele intenţii, urmărindu-ne proprii oameni. A fost de altfel motivul pentru care guvernul Statelor Unite m-a rechemat la Washington. Folosindu-ne de numele meu dăm autenticitate poveştii în ochii lui Sheng Chou Yang. Pentru că noi ne cunoaştem unul pe altul. Va lua în considerare zeci de variante – sper că şi pe cea bună, cea care ne convine nouă – dar fără să facă legătura cu ofiţerul de comando.

— Varianta care ne convine, îl întrerupse Conklin liniştit, fiind faptul că nimeni de aici nu a mai auzit de primul Jason Bourne de ani de zile.

— Întocmai.

— Deci eu voi fi cadavrul aflat în custodie, cel pe care nu are nimeni voie să-l vadă, spuse Webb.

— Da, aţi putea fi, spuse McAllister. Vedeţi, noi nu ştim ce ştie Sheng, cât de adânc a reuşit să ne penetreze. Singurul lucru pe care-l dorim este să-l convingem că persoana moartă nu este asasinul angajat de el.

— Lăsând calea deschisă unui alt impostor ce va juca rolul asasinului aflat în serviciul lui Sheng şi care-l va atrage într-o cursă şi-l va ucide, adăugă Conklin, cu respect. Sunteţi cineva, Domnule Analist. Un nemernic, dar nu unul oarecare.

— Asta ar însemna să te expui. Edward, spuse Havilland, privindu-l pe Subsecretar. Niciodată nu ţi-am cerut asta. Ai mulţi duşmani.

— Vreau să rezolv problema în acest fel domnule ambasador. M-aţi angajat pentru a vă da soluţia cea mai bună şi, după părerea mea, aceasta este calea cea mai potrivită de urmat. Avem nevoie să le aruncăm nişte praf în ochi. Şi numele e cel mai potrivit – pentru ochii lui Sheng. Restul poate fi ascuns într-un limbaj ambiguu, pe care cei vizaţi îl vor înţelege.

— Fie, spuse Webb, închizând ochii, auzind cuvintele pe care Jason Bourne le rostise atât de des.

— David…

Marie îi atinse faţa.

— Iartă-mă.

Webb atinse cu degetele dosarul din faţa sa, apoi îl deschise. Pe prima pagină se afla o fotografie şi un nume tipărit dedesubt. Era identificată ca fiind fotografia lui Sheng Chou Yang, însă era mult mai mult decât atât. Era chipul acela. Era chipul acelui măcelar! Fanaticul care ciopârţea femei şi bărbaţi omorându-i cu sabia sa de ceremonie cu pietre preţioase încrustate pe mâner, cel care forţase doi fraţi să se bată cu cuţitele până când unul dintre ei îl ucisese pe celălalt şi care îi luase viaţa Ecoului despicându-i capul de trup. Lui Bourne i se tăie respiraţia, înfiorat de cruzimea inimaginabilă a imaginilor sângeroase care îl copleşeau. Privi la fotografie şi chipul lui d'Anjou, care-şi dăduse viaţa pentru a-l salva pe el, îl readuse în luminişul din mijlocul pădurii. Delta ştia că moartea Ecoului făcuse posibilă capturarea asasinului. Ecoul murise sfidător. Înfruntând cu curaj execuţia oribilă, pentru ca tovarăşul său să reuşească nu numai să scape ci şi, supunându-se unui ultim ordin, să-l ucidă pe fanaticul cu sabia.

— Acesta, şopti Jason Bourne, este fiul *taipanului* necunoscut despre care vorbeaţi?

— Da, spuse Havilland.

— Prinţul-filozof adulat? Sfântul chinez mai presus de orice acuzaţie?

— Din nou, da.

— Vă înşelaţi! S-a arătat! Iisuse şi ce s-a mai arătat...!

Uluit, ambasadorul se aplecă brusc în scaun.

— Eşti sigur?

— Mai sigur de atât nu se poate.

— Împrejurările trebuie să fi fost ieşite din comun, spuse uimit McAllister. Şi aceasta confirmă că impostorul n-ar fi ieşit de acolo viu. Totuşi, circumstanţele, cum am spus, trebuie să fi fost de-a dreptul extraordinare.

— Ţinând seamă de faptul că nimeni din afara Chinei n-a aflat vreodată de ele, au fost într-adevăr deosebite. Cavoul lui Mao a devenit un teren de tir. A fost parte din capcană şi-au pierdut. Ecoul a pierdut.

— Cine? întrebă Marie, strângându-i mâna.

— Un prieten.

— *Cavoul* lui Mao? repetă Havilland. Extraordinar!

— Deloc, spuse Bourne. Dar foarte inteligent. Ultimul loc din China unde te-ai aştepta la un atac din partea cuiva. Intri cu

gândul că tu eşti cel care-şi urmăreşte prada, aşteptându-te s-o înhaţe afară, pe partea cealaltă. Luminile sunt slabe şi eşti complet nepregătit. Şi în tot acest timp, tu eşti prada, urmărită, izolată, vânată pentru a fi ucisă. Foarte inteligent.

— Şi în acelaşi timp foarte primejdios pentru urmăritori, spuse ambasadorul. Pentru oamenii lui Sheng. Un singur pas greşit şi ar fi putut pierde totul. Curată nebunie!

— Nu aveau cum să facă vreun pas greşit. Şi-ar fi ucis proprii oameni dacă nu aş fi făcut-o eu. Înţeleg asta abia acum. Când lucrurile au scăpat de sub control, pur şi simplu au dispărut, împreună cu Ecoul.

— Să ne întoarcem la Sheng, domnule Webb, vă rog. Povestiţi-ne ce aţi văzut, ce ştiţi.

Incapabil să scape de propria lui obsesie, Havilland se ruga acum de Bourne.

— Este un monstru, asta e tot ce vă pot spune, zise Jason cu glas scăzut, privind fotografia cu ochi sticloşi. Vine din iad, un Savonarola care torturează şi ucide oamenii cu zâmbetul pe buze. Ţine predici ca un profet ce vorbeşte cu nişte copii, însă în realitate e un nebun ce îşi stăpâneşte oamenii prin teroare. Trupele de şoc de care aţi pomenit nu sunt trupe, sunt bande de borfaşi, criminali sadici care au învăţat meseria asta de la un maestru, iar cel ce-i conduce e Auschwitz, Dachau şi Bergen – Belsen, toate la un loc. Dumnezeu să ne ajute dacă ajunge să conducă.

— Poate s-o facă, domnule Webb, spuse Havilland încet, privindu-l îngrozit pe Jason Bourne. Şi o va face. Aţi descris un Sheng Chou Yang pe care lumea nu l-a văzut niciodată, iar în momentul de faţă el este cel mai important om din China. Aşa cum Adolf Hitler a intrat victorios în Reichstag, aşa va intra Sheng în Comitetul Central, făcând din el jucăria sa. Ceea ce ne-aţi spus este mult mai înspăimântător decât orice scenariu imaginat de noi până acum – China împotriva Chinei. Nu poate urma decât o nenorocire. Doamne, Dumnezeule!

— Este un animal, şopti răguşit Jason. Mai rău decât atât, pentru că animalul ucide pentru a-şi potoli foamea pe când el ucide din plăcere.

— Vorbiţi în termeni generali, îl întrerupse McAllister rece, dar concentrat. Trebuie să ştim mai multe – eu trebuie să aflu mai multe!

— A cerut o întâlnire.

Bourne vorbea ca în somn, legănând din cap, cu privirea din nou aţintită asupra fotografiei.

— Era începutul… nopţilor marelui tăiş, cum le-a numit el. Şi spunea că e un trădător printre ei. Întâlnirea era într-un loc la care numai un dezaxat se putea gândi. În interiorul unui sanctuar de păsări – vă puteţi închipui aşa ceva? Un sanctuar de păsări, unde a început prin a ucide un bărbat suspendat de frânghii, ciopârţindu-l cu sabia. Apoi o femeie ce a încercat să-şi demonstreze nevinovăţia, retezându-i capul! În faţa tuturor! După care doi fraţi…

— Un trădător? şopti McAllister. A găsit vreunul? A mărturisit cineva ceva? Există vreo mişcare contrainsurgentă?

— Opriţi-vă! strigă Marie.

— Nu, doamnă Webb! Nu vedeţi, s-a întors acolo. Retrăieşte întâmplările acelea. Priviţi-l. E acolo.

— Mi-e teamă că antipaticul nostru coleg are dreptate, Marie, spuse Panov încet, privindu-l pe Webb. Lasă-l să încerce să-şi găsească propria realitate. Nu-i nimic rău în asta. Am putea câştiga timp preţios.

— Pe dracu'!

— … Nu se afla nici un trădător, nu a mărturisit nimeni nimic, numai femeia aceea… A ucis-o, apoi s-a aşternut tăcerea, o tăcere înfricoşătoare. Era un avertisment pentru toţi, că ei, cei din China cea adevărată, se aflau pretutindeni şi în acelaşi timp invizibili. În ministere. În poliţia secretă, pretutindeni… Apoi l-a omorât pe Ecou, dar el ştia că trebuie să moară. Dorea să moară repede pentru că oricum nu mai avea mult de trăit. Îl torturaseră, era într-o stare îngrozitoare. Totuşi, dacă putea să-mi mai dea timp…

— Cine este Ecoul. David? întrebă Morris Panov. Spune-ne, te rog.

— Alpha. Bravo. Charlie. Delta. Echo… Foxtrot – Meduza, spuse psihiatrul. Organizaţia Meduza, nu-i aşa? Ecoul a făcut parte din ea.

— Ne-am întâlnit şi la Paris. La Luvru. A încercat să-mi salveze viaţa. Însă până la urmă eu i-am salvat-o pe-a lui. Asta era în regula şi el mi-o salvase mie cu ani în urmă. „Odihna este o arma", obişnuia să spună el. I-a pus pe ceilalţi să facă cerc în jurul meu şi m-a obligat să dorm. Apoi am scăpat cu toţii din junglă.

— „Odihna este o armă"… repetă Marie încet şi închise ochii,

strângând tare mâna lui David, cu lacrimile scurgându-i-se pe obraji. O, Dumnezeule!

— ... Ecoul a reuşit să mă zărească în pădure. Am folosit semnalele pe care le foloseam demult, cu ani în urmă. Nu uitase. Nici unul dintre noi nu le va uita vreodată.

— Ne aflăm în sanctuarul de păsări, David? întrebă Panov; apucând strâns umărul lui McAllister pentru a-l opri să intervină.

— Da, replică Jason Bourne, cu privirea în gol. Ştim amândoi. El va trebui să moară. Atât de simplu, atât de clar. Să mori. Moartea. Nimic mai mult. Tot ce se poate face este să mai câştigăm câteva minute preţioase. Apoi, poate că aş putea s-o fac.

— Ce anume să faci. Delta? întrebă Panov, accentuând uşor numele.

— Să-l ucid pe nemernic, pe măcelar. Nu merită să trăiască, nu are dreptul să mai trăiască! Ucide cu prea multă uşurinţă – cu zâmbetul pe faţă. Ecoul a văzut. Şi eu am văzut. A început, totul se întâmplă dintr-o dată. Exploziile din pădure, toată lumea fuge, strigăte. Pot, acum! E pradă uşoară... Mă vede! Se uită la mine! Ştie că-i sunt duşman. Eu îţi sunt duşmanul adevărat, blestematule! Eu voi fi ultimul om pe care-l vezi! Ce se întâmplă? Ceva e în neregulă! Se acoperă! Trage pe cineva în faţa sa! Trebuie să ies de acolo! N-o pot face!

— Nu poţi sau nu vrei? întrebă Panov, aplecându-se. Eşti Jason Bourne sau David Webb? Cine eşti?

— Delta! ţipă ascuţit pacientul, împietrindu-i pe toţi. Sunt Delta! Sunt Bourne! Cain pentru Delta şi Carlos e pentru Cain!

Şi omul, oricum se va fi numit el, se prăbuşi în scaun, cu capul căzut în piept. Rămase liniştit. Nimeni nu scoase o vorbă.

Se scurseră câteva minute – nimeni nu ştia câte, nimeni nu ţinuse socoteala – până când cel care-şi căuta o identitate săltă capul. Privirea îi era acum pe jumătate senină, pe jumătate tulburată de agonia prin care trecuse.

— Îmi pare rău, spuse David Webb. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Îmi pare rău.

— Nu e nevoie de scuze, David, spuse Panov. Te înţelegem. Ai retrăit acele momente. E în regulă.

— Da, m-am întors la momentele alea. Sinistru, nu-i aşa?

— Ba deloc, spuse psihiatrul. E perfect normal.

— Trebuie s-o fac şi asta e normal, nu?

— David! izbucni Marie.

— Trebuie, spuse Jason Bourne, strângând tandru mâinile soţiei sale. Nimeni altcineva n-o poate face şi cu asta basta. Eu ştiu codurile. Cunosc drumul… Ecoul şi-a dat viaţa pentru a mea, convins că eu pot să o fac, că-l pot ucide pe măcelar. Atunci am dat greş. Acum n-o să mai dau.

— Şi noi doi? Marie îl apucă strâns de braţ şi vocea i se răsfrânse de pereţii albi ai încăperii. Noi nu contăm?

— Mă voi întoarce, îţi promit, spuse David, desfăcându-i braţele şi privind-o în ochi. Dar trebuie să mă duc înapoi, înţelegi?

— Pentru oamenii aceştia? Pentru aceşti mincinoşi?

— Nu, nu pentru ei. Pentru cineva care dorea să trăiască mai presus de orice. Nu l-ai cunoscut; era un supravieţuitor. Trebuia ca eu să trăiesc şi să-mi duc treaba la bun sfârşit. Trebuia să trăiesc şi să mă întorc la tine, iar el ştia asta. A înţeles şi a hotărât. Vine un moment când fiecare dintre noi trebuie să ia o astfel de hotărâre.

Bourne se întoarse spre McAllister.

— E cineva aici care poate să facă o fotografie unui cadavru?

— Al cui cadavru? întrebă Subsecretarul de Stat.

— Al meu, spuse Jason Bourne.

CAPITOLUL 34

Fotografia fu făcută sub privirile nu prea încântate ale lui Morris Panov, de către un tehnician. O pânză albă, pătată de sânge, acoperea trupul lui Webb, potrivită în aşa fel încât să-i descopere o faţă plină de sânge, cu ochii larg deschişi şi trăsăturile clare.

— Developează filmul cât poţi de repede şi adu-mi negativele, spuse Conklin.

— Douăzeci de minute, răspunse tehnicianul, îndreptându-se spre uşă, în timp ce McAllister intră în cameră.

— Ce se întâmplă? întrebă David, ridicându-se de pe masă. Marie tresări; îi şterse faţa cu un prosop ud şi cald.

— Departamentul de presă al consulatului a anunţat mass-media, răspunse Secretarul. Au spus că ar putea da o declaraţie în aproximativ o oră, de îndată ce lucrurile se mai limpezesc. Lucrează acum la o variantă oficială. Le-am dat scenariul şi aprobarea să se folosească de numele meu. Ambasada o să strâmbe din nas, apoi se va pune pe treabă. Înainte de a-i da drumul ni-l vor citi şi nouă.

— Vreo veste despre Lin? întrebă Conklin.

— Un mesaj din partea doctorului. E încă în stare critică, dar se ţine tare.

— Cum procedăm cu ziariştii aflaţi pe şosea în faţa casei? întrebă Havilland. Mai devreme sau mai târziu va trebui să-i lăsăm să intre. Cu cât întârziem mai mult cu atât vor crede că le pregătim o minciună. Şi nu cred că ne putem permite asta.

— Mai putem sta încă puţin, spuse McAllister. Am lansat zvonul că, în ciuda tuturor riscurilor, poliţia cercetează terenul după grenade nedetonate. Reporterii pot deveni foarte răbdători în astfel de condiţii. Iar în scenariul pe care l-am dat departamentului de presă, le-am spus să sublinieze faptul că cel care a atacat reşedinţa era în mod evident un expert al demolărilor.

Jason Bourne, unul dintre cei mai eficienţi experţi în demolări formaţi în Meduza, privi spre McAllister. Subsecretarul îi evită privirea.

— Trebuie să ies de-aici, spuse Jason. Trebuie să ajung în Macao cât de repede posibil.

— David, pentru numele lui Dumnezeu!

Marie stătea în picioare în faţa lui, privindu-l adânc, vorbindu-i cu voce joasă şi rugătoare.

— Aş fi dorit să nu fi trebuit să se întâmple aşa, spuse Webb, dându-se jos de pe masă. Aş fi dorit să… – repetă el moale – dar n-am de ales. Trebuie să ajung acolo. Trebuie să pornesc pe drumul care duce la Sheng înainte ca povestea să ajungă pe paginile ziarelor de dimineaţă, înainte ca fotografia să apară, confirmându-i informaţii pe nişte canale despre care el e convins că sunt perfect sigure. Trebuie să creadă că eu sunt asasinul lui plătit, omul pe care urma să-l elimine şi nu acel Jason Bourne din Meduza, care a încercat să-l ucidă în luminişul din pădure. Trebuie să primească veşti de la mine – de la cine crede el că sunt eu – înainte de a căpăta orice altă informaţie. Pentru că vestea pe care o am pentru el este ultimul lucru pe care vrea să-l audă. Orice altceva va părea insignifiant.

— Momeala, spuse Alex Conklin. Dă-i informaţia cea mai importantă la început şi acesta va avea efectul dorit, deoarece este prea uimit şi dezorientat şi va accepta versiunea oficială tipărită, mai precis fotografia publicată de ziare.

— Ce aveţi de gând să-i spuneţi? întrebă ambasadorul, în vocea căruia se citea faptul că-i displăcea că pierdea comanda tocmai acum, în această cea mai secretă dintre toate operaţiunile pe care le condusese.

— Ce mi-aţi spus şi voi mie. Jumătate adevăr, jumătate minciună.

— Fiţi mai explicit, domnule Webb, spuse Havilland hotărât. Vă datorăm mult însă…

— Îmi daţi ceea ce nu-mi puteţi plăti! izbucni Jason Bourne, întrerupându-l. Numai dacă vă zburaţi creierii aici, în faţa mea.

— Vă înţeleg supărarea, însă trebuie să insist. Sper că nu veţi pune în primejdie vieţile a cinci milioane de oameni, sau interesele guvernului Statelor Unite.

— Mă bucur că, o dată în viaţă, aţi făcut o ierarhie a valorilor corectă. În regulă, domnule ambasador, vă voi spune. Este exact ceea ce v-aş fi spus şi mai înainte, dacă aţi fi avut decenţa, repet decenţa, de a veni la mine şi a-mi expune cazul. Sunt surprins că nu v-aţi gândit la asta – nu, nu surprins, ci şocat – dar poate că n-ar trebui să fiu. Credeţi prea mult în maşinaţiile dumneavoastră, în capcanele pe care le întindeţi… probabil credeţi că meritaţi

totul din pricina intelectualului deosebit, sau ceva de genul ăsta. Sunteţi toţi la fel. Savuraţi complexitatea – şi explicaţiile pe care le daţi – şi nu mai vedeţi calea cea mai simplă, de o mie de ori mai eficientă.

— Aştept să-mi fie arătată, spuse Havilland rece.

— Fie, spuse Bourne. Am ascultat foarte atent explicaţiile. Aţi făcut eforturi să explicaţi, de ce nimeni, în mod oficial nu se putea apropia de Sheng să-i spună tot ceea ce ştiţi despre el. Aţi avut dreptate. V-ar fi râs în nas, sau v-ar fi privit cu indiferenţă, sau v-ar fi trimis la plimbare. În mod sigur. Pentru că el are pâinea şi cuţitul. Voi vă continuaţi acuzaţiile „zdrobitoare”, iar el retrage Peking-ul din Acordurile privitoare la Hong Kong. Unu zero pentru el. Încercaţi să treceţi peste capul lui – ghinion. Veţi pierde din nou. Nu aveţi nici o dovadă, decât vorbele rostite de câţiva oameni, acum morţi, foşti membri ai Kuomitang-ului, care ar fi declarat orice pentru a-i discredita pe cei din partidul comunist aflat la conducerea Chinei. Vă va zâmbi îngăduitor şi, fără să o spună, vă va da de înţeles că mai bine aţi trece de partea sa. Consideraţi însă că n-o puteţi face deoarece riscurile ar fi prea mari. Aţi avut dreptate şi aici, deşi mai degrabă pentru motiv ele pe care ni le-a înşirat aici „Edward”, decât pentru cele care vă aparţin. Peking-ul s-ar putea împăca cu gândul unei comisii corupte, ca fiind unul din acele compromisuri necesare, dar nu va permite în veci înfiltrarea unei Mafii orientale în industria sau în guvernul său. După cum tot „Edward” spunea, aşa şi-ar pierde pâinea…

— Aştept încă, domnule Webb, spuse diplomatul.

— În regulă. M-aţi recrutat, însă aţi uitat experienţa din Treadstone 71. Dacă vrei să prinzi un asasin, trebuie să angajezi tot un asasin.

— Acesta este singurul pe care nu l-am uitat, răbufni diplomatul uimit. De la asta a plecat totul.

— Dar cu o argumentaţie greşită, spuse Bourne repede. Există o cale mai bună pentru a ajunge la Sheng şi de a-l neutraliza. Eu nu eram necesar. Soţia mea nu vă trebuia. Însă n-aţi fost în stare să vedeţi asta. Mintea voastră superioară trebuia să complice totul.

— Ce n-am fost în stare să vedem, domnule Webb?

— Că puteaţi să trimiteţi un conspirator pentru a prinde un altul. În mod neoficial… e prea târziu pentru asta acum, dar e ceea ce v-aş fi spus oricând.

— Mă tem că nu-mi spuneţi mare lucru.

— Jumătate adevăr, jumătate minciună, propria voastră strategie. Un curier trimis lui Sheng, preferabil un bătrân pe jumătate senil, plătit de un necunoscut şi care îi transmite informaţii la telefon. Fără urme. Această persoană poartă un mesaj verbal, destinat exclusiv lui Sheng, nimic scris. Mesajul conţine destul adevăr pentru a-l paraliza. Să spunem că persoana care trimite acest mesaj este cineva din Hong Kong, care va pierde milioane dacă planul lui Sheng dă greş, un om îndeajuns de deştept şi de înspăimântat pentru a nu-şi da numele. Mesajul ar putea face aluzie la scurgeri de informaţii, la anumite persoane suspecte din sălile de consiliu, sau la „triade" lăsate pe dinafară, care-şi unesc forţele ca să se răzbune – toate lucruri de care vă temeţi cu adevărat. Adevărul. Sheng trebuie să verifice, nu-şi poate permite să n-o facă. Se stabilesc contacte şi este aranjată o întâlnire. Conspiratorul din Hong Kong este la fel de dornic de protecţie şi la fel de secretos ca şi Sheng şi, prin urmare, va stabili un teren de întâlnire neutru. Totul este pus la punct. Capcana.

Bourne făcu o pauză şi privi intens înspre McAllister.

— Până şi un expert în demolări de mâna a treia v-ar fi putut îndruma.

— Foarte rapid şi foarte profesional, spuse ambasadorul, dar cu o carenţă izbitoare. Unde găsim un astfel de conspirator în Hong Kong?

Jason Bourne studie aproape dispreţuitor chipul interlocutorului său.

— Trebuie să-l fabricaţi, spuse el. Aceasta este minciuna.

*

* *

Havilland şi Alex Conklin se aflau singuri în încăperea albă, spaţioasă, fiecare la un capăt al mesei de conferinţe, faţă în faţă. McAllister şi Morris Panov erau în biroul Subsecretarului, pentru a asculta la telefoane separate descrierea imaginară a unui asasin american creată de consulat pentru presă. Panov acceptase să furnizeze terminologia de specialitate, cu accentele necesare, specifice comunicatelor Washington-ului. David Webb ceruse să fie lăsat singur cu soţia sa, până când vor trebui să plece. Fuseseră conduşi într-o cameră de la etaj; faptul că era un dormitor nu frapa pe nimeni. Era pur şi simplu o uşă a unei încăperi goale, aflată în aripa sudică a vechii clădiri Victoriene,

departe de pompierii muraţi de apă şi de ruinele din partea de nord. Plecarea lui Webb fusese estimată de McAllister a fi în mai puţin de cincisprezece minute. O maşină îl va duce pe el şi pe Subsecretar la aeroportul Kai-tak, unde un elicopter al Crucii Roşii îi va transporta în Macao; actele vor fi pregătite: vor transporta medicamente de urgenţă la Spitalul Kiang Wu din Rua Coelho do Amaral.

— Nu ar fi reuşit, spuse Havilland, uitându-se la Conklin.

— Ce anume? întrebă agentul C.I.A.; afirmaţia diplomatului îi întrerupse şirul gândurilor. Ce ţi-a spus David?

— Sheng n-ar fi fost de acord niciodată să se întâlnească cu cineva pe care nu-l cunoaşte, cu cineva care nu-şi dă numele.

— Depinde cum prezinţi lucrurile. Dacă afirmaţia critică este zdrobitoare iar faptele autentice, subiectul nu prea are de ales. Degeaba îl interoghează pe sol – el nu ştie nimic – aşa că trebuie să meargă la sursă. După cum a spus Webb, nu-şi poate permite să nu o facă.

— Webb? întrebă ambasadorul arcuindu-şi sprâncenele.

— Bourne. Delta. Cine naiba mai ştie? Strategia e bună.

— Prea multe calcule greşite posibile, prea multe şanse de-a face un pas greşit atunci când inventezi o persoană.

— Spune-i toate astea lui Jason Bourne.

— Au fost împrejurări diferite. Treadstone a avut un agent provocator care a pornit de bună voie în urmărirea Şacalului. Un om cu o idee fixă, ce a ales riscul extrem deoarece era antrenat pentru asta şi trăise prea mult în mijlocul violenţei pentru a mai renunţa la ea. Nici nu voia. Tot nu-i mai rămăsese nimic de făcut.

— Nu cred că situaţia în care vă aflaţi vă permite să-l contraziceţi. L-aţi aruncat în acţiune cu toate şansele împotriva lui, iar el s-a întors cu asasinul şi v-a găsit. Dacă el spune că s-ar fi putut şi altfel, probabil că are dreptate, iar voi nu puteţi spune că nu.

— Pot spune, însă, spuse Havilland, sprijinindu-şi coatele pe masă şi fixându-l cu privirea pe Conklin, că ce am încercat ne-a reuşit. L-am pierdut pe asasin, dar am câştigat un provocator mai mult decât doritor s-o facă. El a fost de la bun început alegerea potrivită, dar nu ne-am gândit nici o clipă că ar putea fi recrutat pentru a îndeplini el însuşi operaţiunea finală. Acum nu va lăsa pe nimeni altcineva s-o facă; se întoarce cerându-şi dreptul de a o duce la bun sfârşit. Astfel că, până la urmă, am avut dreptate – eu am avut dreptate. Totul e să pui forţele în

mişcare pe un curs de coliziune şi să ţii în permanenţă totul sub observaţie, gata să intervii în orice moment, dacă e nevoie. Dar ştii, cu cât lucrurile se complică mai tare, cu atât e deznodământul mai aproape. Pentru că, în ura lor, în suspiciunile şi patimile lor. Ei îşi vor lua gâtul între ei până la urmă. S-ar putea să pierzi câţiva oameni, însă trebuie să pui în balanţă pierderile cu distrugerile provocate inamicului.

— Dar rişti şi să te expui tu însuţi şi aţi insistat că asta nu se poate.

— Cum aşa?

— Deoarece nu am ajuns la sfârşit încă. Să spunem că Webb nu reuşeşte. Să admitem că este prins şi poţi să pariezi pe orice că ordinul e să fie prins viu. Când un om ca Sheng îşi dă seama că i s-a întins o cursă, va dori să ştie cine se află în spatele ei. Şi dacă nu-l convinge smulgându-i o unghie, sau mai multe, or să-i injecteze tot felul de chestii şi vor scoate tot de la el. Iar el a auzit tot ce i-aţi spus…

— Chiar şi faptul că guvernul Statelor Unite nu poate fi implicat, întrerupse diplomatul.

— Întocmai, dar nu va avea încotro. Drogurile îl vor face să dezvăluie totul. Astfel totul va ieşi la iveală şi Washington-ul va fi implicat.

— De către cine?

— De către Webb, pentru numele lui Dumnezeu! De către Jason Bourne, dacă preferaţi.

— De către un om bolnav mintal, agresiv şi fantezist! Un schizofrenic paranoic ale cărui convorbiri telefonice imprimate dezvăluie un creier în degradare, aducând acuzaţii nebuneşti şi ameninţări sălbatice acelora care încearcă să-i dea o mână de ajutor!

Havilland se opri, apoi adăugă mai calm.

— Recunoaşteţi, domnule Conklin, un asemenea om nu poate vorbi în numele guvernului Statelor Unite. Cum ar putea-o face? Este un om iraţional, care vede conspiraţii oriunde îl duce mintea sa bolnavă şi chinuită. El trebuie să se întoarcă la tratamentul lui. De asemenea, bănuiam că din pricina activităţilor sale trecute a părăsit ţara folosind un paşaport fals…

— Tratament? izbucni Alex, şocat de cuvintele reci ale interlocutorului. Activităţile trecute?

— Desigur, domnule Conklin. Dacă este necesar, vom admite cu bună ştiinţă că a lucrat odată în serviciul guvernului şi aceasta

i-a pricinuit necazuri mari. Dar în nici un caz nu-i putem acorda un statut oficial. Din nou întreb, cum am putea? Acest om violent s-ar putea face responsabil de moartea unei soţii despre care susţine că ar fi dispărut.

— Marie? Aţi folosit-o din nou pe Marie?

— Am fost obligaţi s-o facem. Se află în imprimările telefonice, în declaraţiile depuse sub jurământ de oamenii care l-au cunoscut pe Webb ca pacient şi care au încercat să-l ajute.

— O! Iisuse! şopti Alex, fascinat de tonul rece, precis al diplomatului. I-aţi spus totul tocmai pentru că aveaţi spatele acoperit. Chiar dacă ar fi fost prins, v-aţi fi justificat cu ajutorul imprimărilor telefonice şi testelor psihiatrice – aţi fi putut spune că nu sunteţi implicaţi! Ce ticăloşi!

— I-am spus adevărul pentru că ar fi înţeles dacă am fi încercat să-l mint din nou. McAllister, fireşte, a mers mai departe, accentuând factorul crimei organizate care este, desigur, foarte important, însă e un lucru delicat, pe care aş prefera să nu-l aduc în discuţie. Nici eu şi nici alţii. Însă nici lui Edward nu i-am spus totul. Nu şi-a creat încă o distanţă destul de mare între etică şi îndatoririle legate de slujba lui. Când o va face, va fi la acelaşi nivel cu mine, dar eu nu cred că este capabil.

— I-aţi spus totul lui David pentru cazul în care este prins, continuă Conklin, neluându-l în seamă pe Havilland. V-aţi gândit la amphetamine şi scopolamină, la droguri! Aşa Sheng va înţelege că suntem, la curent cu conspiraţia sa şi aceasta va afla neoficial, nu de la noi, ci de la un caz mental cunoscut. Doamne! E doar o variaţiune pe tema pe care însuşi Webb v-a dat-o.

— În mod neoficial, da, aprobă diplomatul. Astfel ne este netezit drumul. Fără confruntări, pe ocolite. Foarte avantajos. Şi foarte ieftin. Practic pe gratis.

— Exceptând viaţa unui om! izbucni Alex. Va fi omorât! Trebuie să fie omorât, pentru ca totul să reuşească.

— Preţul, domnule Conklin, trebuie plătit.

Alex aşteptă, parcă aşteptând ca Havilland să-şi termine ideea. Dar nu mai urmă nimic, numai privirea intensă, tristă, fixată asupra sa.

— Aceasta este tot ceea ce aveţi de spus? Că preţul trebuie plătit?

— Miza este mult mai mare decât ne-am imaginat, mult mai mare. Ştiţi aceasta la fel de bine ca şi mine, aşa că nu mai păreţi atât de şocat. Aţi luat şi dumneavoastră asemenea decizii, aţi

făcut asemenea calcule.

Ambasadorul se lăsă pe spate în scaun, cam ţeapăn.

— Nu ca acestea. Niciodată ca acestea! Ştii întotdeauna care sunt riscurile când trimiţi un om în misiune, dar nu-i tai cu mâna ta drumul de întoarcere! Era mai bine când credea că, aducându-l pe asasin, îşi salva soţia!

— Obiectivul este diferit. Infinit mai important.

— Ştiu asta. Atunci nu-l trimiteţi pe el! Obţineţi toate codurile şi trimiteţi pe altcineva! Cineva care să nu fie pe jumătate mort de oboseală!

— Obosit sau nu, el este cel mai bun om pentru acest gen de operaţiuni şi insistă să se ducă el.

— Pentru că nu ştie ce i-aţi făcut! Că aţi făcut din el un mesager ce trebuie eliminat!

— N-am avut de ales. Cum, el singur m-a găsit. A trebuit să-i spun adevărul.

— Atunci repet, trimiteţi pe altcineva! O echipă specială recrutată din afară de către un necunoscut, fără nici o legătură cu noi, plătit pentru un asasinat profesionist, ţinta fiind Sheng. Webb ştie cum să ajungă la Sheng, v-a spus. Îl voi convinge să vă dea codurile sau legăturile, sau ce-or fi, iar voi angajaţi o echipă de asasini.

— Şi să ne punem laolaltă cu cei de teapa lui Kadafi?

— E atât de pueril, că nu-mi găsesc cuvintele pentru a…

— Lăsaţi, îl întrerupse Havilland. Dacă iese ceva la iveală – ceea ce s-ar putea întâmpla – va trebui să atacăm China înainte să ne arunce ei cu ceva în cap. E de neconceput.

— Ceea ce faceţi voi aici este de neconceput.

— Există priorităţi mai înalte decât supravieţuirea unui individ, domnule Conklin şi din nou, ştiţi asta la fel de bine ca şi mine. A fost profesiunea dumneavoastră – dar sper că mă veţi ierta dacă vă spun că acest caz se situează la un nivel mai înalt decât orice altceva aţi făcut dumneavoastră vreodată. Hai să-l numim nivel geopolitic.

— Ipocritule!

— Propria-ţi vină iese la iveală acum, Alex – dacă-mi permiţi să-ţi spun pe nume. Nu eu l-am declarat pe Jason Bourne „*beyond-salvage*”. Speranţa mea este că va reuşi şi că omorul va avea loc. Dacă se întâmplă aşa, va fi liber; Orientul scapă de un monstru iar lumea va fi scutită de un Sarajevo oriental. Asta e meseria mea, Alex.

— Cel puţin spuneţi-i! Avertizaţi-l!

— Nu pot. Nici tu n-ai face o dacă te-ai afla în locul meu. Un om trimis să ucidă trebuie să aibă siguranţa propriilor convingeri. Nu trebuie să ştie adevăratele motive şi să reflecteze asupra lor. Nu trebuie să aibă absolut nici o îndoială. Obsesia trebuie să fie intactă. Este singura lui şansă de a reuşi.

— Şi presupunând că nu reuşeşte? Şi că este omorât?

— Atunci o vom lua de la capăt cât mai repede, punând pe altcineva în locul său. McAllister se va afla cu el în Macao şi va afla elementele de legătură care duc la Sheng. Bourne a fost de acord. Dacă se sfârşeşte rău, s-ar putea să punem în aplicare teoria lui, „conspirator contra conspirator”. El spune că este prea târziu, dar s-ar putea să se înşele. Vezi, accept încă să mi se dea sfaturi, Alex.

— Mai poţi accepta multe lucruri, spuse Conklin furios, sculându-se de pe scaun. Însă ai uitat ceva – ai uitat ceea ce i-ai spus şi lui David. Acest plan are o carenţă izbitoare.

— Care este…?

— Că nu te voi lăsa eu s-o faci.

Alex se îndreptă şchiopătând spre uşă.

— Poţi cere multe unui om, însă vine o vreme când nu-i mai poţi cere nimic. Îi voi spune totul lui Webb. Întreg adevărul.

Conklin deschise uşa. Dădu cu nasul de spatele unui soldat înalt, care făcu imediat stânga-împrejur, cu arma la braţ.

— La o parte, soldat, spuse Alex.

— Regret, domnule! latră soldatul, cu privirea goală, aţintită drept înainte.

Conklin se întoarse către diplomatul care stătea încă în fotoliul din spatele biroului. Havilland înălţă din umeri.

— Procedurile, spuse el.

— Credeam că nu mai sunt aici. Credeam că au fost trimişi la aeroport.

— Cei pe care i-ai văzut înainte sunt, într-adevăr. Aceştia fac însă parte din detaşamentul consulatului. Ne aflăm pe un teritoriu aflat sub jurisdicţia Statelor Unite. Suntem îndreptăţiţi să aveam prezenţă militară.

— Vreau să-l văd pe Webb!

— Nu poţi. Se pregăteşte să plece.

— Cine dracului te crezi?

— Numele meu este Raymond Oliver Havilland. Sunt ambasadorul Statelor Unite ale Americii în acest loc. Deciziile

mele trebuiesc îndeplinite fără discuţii în perioade de criză. Aceasta este o perioadă de criză. Las-o baltă. Alex.

Conklin închise uşa şi se îndreptă greoi spre scaunul său.

— Şi acum, domnule Ambasador? O să primim toţi trei câte un glonţ în cap? Sau ne aşteaptă o lobotomie?

— Sunt sigur că vom ajunge la o înţelegere.

*

* *

Stăteau unul lângă altul, îmbrăţişaţi; Marie ştia că numai o parte din el se află acolo.

Era din nou ca la Paris, când cunoscuse un bărbat numit Jason Bourne, care încerca să-şi salveze viaţa, nesigur că poate, sau că e bine să o facă, încolţit de îndoieli uneori mai ameninţătoare decât urmăritorii săi. Dar era şi altfel ca la Paris. Acum era sigur pe el şi nu mai trebuia să improvizeze fel de fel de tactici pentru a scăpa de cei care îi doreau moartea. Ceea ce îi amintise însă de Paris era distanţa pe care o simţea între ei. David încerca să ajungă la ea, însă Jason Bourne îl împiedica. Jason era acum vânător, nu vânat; iar acest lucru îi întărea voinţa. Totul încăpea într-un singur cuvânt, pe care-l rostea cu regularitate sacadată: Acţionează!

— De ce, David? De ce?

— Ţi-am spus. Pentru că o pot face. Pentru că trebuie să o fac. Pentru că e un lucru care trebuie făcut.

— Asta nu-i un răspuns, dragul meu.

— Bine.

Webb se eliberă din strânsoarea mâinilor soţiei sale şi o apucă cu blândeţe de umeri, privind-o în ochi.

— Pentru noi, atunci.

— Noi?

— Da. Altfel amintirile m-ar urmări tot restul vieţii. S-ar întoarce permanent şi m-ar distruge, fiindcă aş ştii ce am lăsat în urmă şi nu m-aş putea împăca cu gândul.

— Cred că prefer să te văd suferind. Dar în viaţă.

— Acesta nu e un argument.

— Eu cred că e unul foarte bun.

— Eu voi pune doar lucrurile în mişcare, nu le voi şi finaliza.

— Ce înseamnă asta?

— Vreau ca Sheng să moară, pentru că nu merită să trăiască, însă nu voi fi eu acela care-i va lua viaţa.

— Imaginea de Dumnezeu atotputernic nu ţi se potriveşte – îl

întrerupse Marie precipitat. Lasă-i pe alţii să la astfel de hotărâri. Nu te implica. Nu risca atâta.

— Nu mă asculţi. Am fost acolo şi l-am văzut... l-am auzit. Nu merită să trăiască. În una din diatribele sale a numit viaţa un dar preţios. Aceasta e relativ, depinzând de viaţă, însă viaţa pentru el nu înseamnă nimic. Vrea să ucidă – probabil trebuie să o facă, nu ştiu, întreabă-l pe Panov – se citeşte în ochii lui. Este un Hitler şi un Gingis Han... un asasin. Dar trebuie să moară. Iar eu voi fi acela care îi va aduce moartea.

— Dar de ce tocmai tu? întrebă rugător Marie. Nu mi-ai răspuns!

— Ţi-am răspuns, dar nu m-ai ascultat. Într-un fel sau altul l-aş vedea zi de zi, aş auzi vocea aceea înfiorătoare. L-aş vedea jucându-se cu viaţa unor oameni îngroziţi înainte de a-i ucide, de a-i măcelări. Încearcă să înţelegi. Eu am încercat şi nu sunt un expert, dar am aflat unele lucruri despre mine însumi. Numai un idiot n-ar face-o. Amintirile, Marie, imaginile blestemate care revin iar şi iar, aduceri aminte de care nu mai vreau să ştiu, dar sunt silit s-o fac. Cel mai simplu mod în care aş putea să exprim ceea ce simt este că nu mai pot să îndur. Înţelege, doresc să mă fac bine – nu total, ştiu că nu se poate şi am să mă obişnuiesc cu gândul acesta. Dar nu vreau să ajung înapoi de unde am plecat. Pentru binele nostru.

— Şi tu crezi că determinând moartea unui om vei scăpa de aceste aduceri aminte?

— Da, cred că-mi va ajuta. Totul este relativ, iar eu nu m-aş afla aici dacă Ecoul nu şi-ar fi dat viaţa pentru ca eu să pot să trăiesc. Ştiu că nu e de bonton, însă, asemenea celor mai mulţi oameni, am o conştiinţă. Sau poate este sentimentul de vinovăţie pentru că eu am supravieţuit. Pur şi simplu trebuie s-o fac pentru că sunt capabil.

— Te-ai convins singur?

— Da. Sunt cel mai în măsură s-o fac.

— Şi spui că tu vei pune doar lucrurile în mişcare, fără să le finalizezi?

— Absolut. Mă voi întoarce pentru că vreau să trăiesc alături de tine până la adânci bătrâneţi.

— Ce garanţie am? Cine va fi acela care va finaliza?

— Târfa care ne-a băgat pe amândoi în povestea asta.

— Havilland?

— Nu, ăsta-i peştele. McAllister. Individul care crede în

decenţă până când, dacă-i vine bine, o dă la o parte. El va cere probabil ajutorul peştelui, ceea ce e foarte bine. Între ei, se poate rezolva.

— Dar cum?

— Există bărbaţi – şi femei – care ucid, dacă preţul este îndeajuns de mare. Pot să nu aibă identitatea unui Jason Bourne mitic sau a unui foarte real Carlos, însă aceşti oameni se află pretutindeni în această lume întunecată şi murdară. Edward, târfa ne-a spus că şi-a făcut duşmani peste tot în Orient, din Hong Kong până în Philippine, din Singapore până la Tokyo, toate acestea în numele Washington-ului, ce dorea să-şi păstreze influenţa peste aceste teritorii. Dacă îţi faci duşmani, ştii şi cine sunt, ştii cum să ajungi la ei. Asta vor face târfa şi peştele ei. Ei vor organiza omorul, însă altcineva îl va executa şi nu-mi pasă câte milioane va trebui să plătească. Voi urmări de la distanţă pentru a mă convinge că măcelarul e ucis, că Ecoul e răzbunat şi Extremul Orient scapă de un monstru care l-ar putea împinge într-un război oribil, dar asta e tot ce o să fac. O să-i supraveghez. McAllister nu ştie încă, dar vine cu mine.

— Cine vorbeşte acum în tine? întrebă Marie. David sau Jason?

Webb se opri, adâncit în gânduri.

— Bourne, spuse el în cele din urmă. Trebuie să fiu Bourne până când mă voi întoarce.

— Eşti sigur?

— O accept. Nu am de ales.

Un ciocănit rapid şi discret la uşa camerei.

— Domnule Webb. Sunt McAllister. E timpul să mergem.

CAPITOLUL 35

Elicopterul aparţinând serviciului Crucii Roşii zbura deasupra portului Victoria, pe lângă insulele din largul Chinei de Sud, îndreptându-se către Macao. Navele de coastă ale Republicii Populare Chineze fuseră anunţate prin staţia navală din Gongbei; nu se va deschide focul asupra aparatului de zbor ce va trece la înălţime joasă deasupra apelor teritoriale. McAllister avusese noroc; un înalt reprezentant al guvernului de la Peking fusese internat de urgenţă la spitalul Kiang Wu pentru tratarea imediată a unui ulcer duodenal deschis. Era nevoie de sânge cu RH negativ, însă spitalul nu deţinea cantităţi suficiente. *Lasă-i să vină, lasă-i să se ducă. Dacă respectivul individ ar fi fost ţăran de pe dealurile Zhuhai, i s-ar fi făcut transfuzia cu sângele unei capre şi cu asta basta.*

Bourne şi McAllister purtau salopete albe, legate la mijloc cu cordon, fără grade pe mâneci şi bonetele Corpului Medical Britanic; erau nişte simpli subordonaţi care aduceau sânge unui Zhongguo ren ce aparţinea unui regim care se zbătea să dezmembreze Imperiul Britanic. Totul era făcut cum se cuvine şi în mod eficient, în noul spirit de cooperare între colonie şi viitorii noi stăpâni. *Lasă-i să vină, lasă-i să se ducă. Mai e o viaţă de om până atunci şi pentru noi nu are nici o importanţă. Noi nu vom beneficia. Noi n-am beneficiat niciodată. Nici de pe urma lor, nici a acelora de mai sus ca ei.*

Zona de parcare a spitalului, aflată în spate fusese eliberată de vehicule. Patru reflectoare luminau perimetrul. Pilotul opri deasupra, apoi îşi începu coborârea şi în cele din urmă ateriză pe porţiunea betonată. Strălucirea luminilor şi zgomotul elicopterului atrăseseră o mulţime de oameni pe stradă, în faţa porţilor spitalului de pe Rua Coelho do Amaral. Totul este în regulă, îşi spuse Bourne, privind în jos prin trapa deschisă. Era sigur că se vor aduna şi mai mulţi curioşi în jurul elicopterului care urma să plece în aproximativ cinci minute. Elicele continuau să se rotească încet, reflectoarele rămăseseră aprinse, cordonul format de poliţie stătea pe loc – toate arătau că se întâmpla ceva neobişnuit.

Mulţimea era tot ceea ce el şi McAllister şi-ar fi putut dori mai mult; în învălmăşeală se puteau alătura cu uşurinţă curioşilor, în

timp ce alţi doi bărbaţi îmbrăcaţi în salopetele medicilor britanici le vor lua locul şi vor urca grăbiţi în elicopter şi se vor întoarce în Hong Kong.

Fără plăcere, Jason fu nevoit să admită siguranţa şi mişcările lui McAllister pe tabla de şah. Analistul avea certitudinea propriei sale îndemânări. Ştia că pionii trebuiau mutaţi pe tabla de şah şi cum. În situaţia de faţă pionul era un doctor al spitalului Kiang Wu, care cu câţiva ani în urmă sustrăsese nişte fonduri acordate de IMF[28], în folosul propriei sale clinici din Almirante Sergio. Pentru că Washington-ul contribuia la Fondul Monetar Internaţional şi pentru că McAllister descoperise el însuşi fapta nesancţionată a doctorului, îl ameninţase că-l va da în vileag. Doctorul întrebă cum o să-l înlocuiască, pentru că în Macao era o lipsă de medici competenţi. N-ar fi fost mai bine pentru american să treacă cu vederea incidentul, dacă clinica sa îi servea compatrioţii? McAllister capitulase, însă nu uita de datoria doctorului faţă de el. Aceasta se plătea acum, în această seară.

— Vino! strigă Bourne, ridicându-se şi apucând unul dintre cele două bidoane cu sânge. Mişcă-te!

McAllister se agăţă de o bară aflată pe partea opusă a elicopterului în timp ce acesta ateriza cu o bufnitură. Era foarte palid, faţa imobilă îi era ca o mască.

— Maşinăriile astea sunt oribile, murmură el. Te rog aşteaptă până se opreşte de tot.

— S-a oprit. Să mergem. Avem un grafic, pe care tu l-ai făcut.

Îndrumaţi de poliţie, traversară în fugă parcarea înspre o intrare cu uşi duble, ţinute deschise de două surori medicale. Înăuntru, un doctor oriental îmbrăcat în alb, cu inevitabilul stetoscop atârnându-i dintr-un buzunar, îl apucă pe McAllister de braţ.

— Încântat să vă revăd, domnule, spuse el, într-o engleză fluentă dar un accent puternic. Chiar dacă în nişte împrejurări curioase…

— La fel ca şi dumneavoastră cu trei ani în urmă, i-o tăie analistul brusc. Unde mergem?

— Urmaţi-mă la laboratorul de analiza sângelui. Se află la capătul coridorului. Sora şefă va verifica sigiliile şi va semna chitanţele, după care mă veţi urma într-o altă încăpere, unde ne aşteaptă cei doi care vă vor lua locul. Le daţi hârtiile, schimbaţi

[28] IMF – International Monetary Fond – Fondul Monetar Internaţional, (lb. eng. – n. tr.).

hainele şi cei doi vor pleca.

— Cine sunt respectivii? întrebă Bourne. Unde i-aţi găsit?

— Interni portughezi, răspunse doctorul. Medici tineri, fără bani, trimişi din Pedroso pentru a-şi completa internatul.

— Ce explicaţii li s-au dat? insistă Jason în timp ce o porneau în lungul holului.

— Nici una, de fapt, răspunse doctorul. Ceva ce voi în engleză numiţi „un târg”. Perfect legitim. Doi medici britanici ce doresc să-şi petreacă o noapte aici şi doi interni extenuaţi de muncă, ce merită o noapte de odihnă în Hong Kong. Se vor întoarce cu hidrobuzul mâine dimineaţă. Nu vor şti nimic, nu vor bănui nimic. Vor fi pur şi simplu fericiţi că un doctor mai în vârstă le-a recunoscut nevoile şi drepturile.

— Ai găsit omul potrivit, analistule.

— E un hoţ.

— Iar tu eşti o târfă.

— Ce ai spus?

— Nimic. Să mergem.

Odată bidoanele predate, sigiliile verificate şi chitanţele semnate, Bourne şi McAllister îl urmară pe doctor într-un birou alăturat, destinat depozitării medicamentelor şi care avea, la rândul lui, o uşă spre coridor, încuiată. Cei doi internişti portughezi unul mai înalt de statură decât colegul său, aşteptau în faţa dulapurilor cu zâmbetul pe buze. Nu fură făcute nici un fel de prezentări, numai o scurtă intervenţie a doctorului, care i se adresă Subsecretarului de Stat.

— Pe baza descrierilor dumneavoastră – nu că aş fi avut nevoie să-mi mai spună cineva cum arăţi – aş spune că staturile celor doi corespund, nu-i aşa?

— Merge, replică McAllister şi, împreună cu Jason, începu să-şi scoată salopeta. Or să le fie puţin mari. Dar dacă aleargă îndeajuns de repede şi-şi ţin capetele aplecate, va fi totul în regulă. Spune-le să lase îmbrăcămintea, împreună cu chitanţele pilotului. El trebuie să confirme că ne-am întors înapoi în Hong Kong. Bourne şi McAllister îmbrăcară pantalonii negri, şifonaţi şi hainele largi. Fiecare îi înmână omologului său salopeta şi boneta. McAllister spuse:

— Spune-le să se grăbească. Plecarea e stabilită în mai puţin de două minute.

Doctorul spuse ceva într-o portugheză stâlcită, apoi se întoarse spre Subsecretar.

— Pilotul nu pleacă fără ei.

— Totul este programat şi fixat în mod oficial la minut, izbucni analistul, cu teama evidentă în glas. Nu e loc pentru curiozităţi. Totul trebuie să meargă ca la carte. Grăbiţi-vă!

Internii se îmbrăcară; aveau chitanţele pentru bidoanele cu sânge în buzunarele salopetelor. Doctorul le dădu ultimele instrucţiuni celor doi americani, odată cu două permise de trecere, portocalii.

— Vom ieşi împreună; uşa se închide automat. Îi voi însoţi îndată pe cei doi colegi şi le voi mulţumi cu voce tare, să audă poliţiştii. La dreapta, apoi la stânga şi o să daţi în holul principal, la intrare. Sper din tot sufletul că legătura noastră, atât de plăcută, a luat acum sfârşit.

— Pentru ce sunt astea? întrebă McAllister, ridicând permisul de trecere.

— Probabil – sper – pentru nimic. Totuşi, dacă sunteţi opriţi, ele vă explică prezenţa şi veţi fi lăsaţi în pace.

— De ce? Ce scrie pe ele?

Nu exista nici un fapt, nici un amănunt pe care analistul să le poată lăsa neexplicate.

— Foarte simplu, spuse doctorul privindu-l calm pe McAllister, scrie că sunteţi expatriaţi, lipsiţi de resurse financiare, pe care îi tratez cu generozitate la clinica mea, fără plată. De gonoree, ca să fiu mai precis. Bineînţeles, cuprind obişnuita descriere: înălţime, greutate aproximativă, culoarea părului şi a ochilor şi nimeni nu se va îndoi că dumneavoastră aţi fost.

— Poftim?

— Odată ieşiţi de aici, cred că datoria mea din trecut va fi plătită. Nu sunteţi de acord?

— Gonoree?

— Vă rog, domnule, spuneaţi că trebuie să ne grăbim. Totul ca la carte.

Doctorul deschise uşa, le făcu celor patru semn să iasă şi o luă de îndată la stânga, alături de cei doi interni către intrarea laterală şi către elicopterul aparţinând Corpului Medical.

— Să mergem, şopti Bourne, atingând braţul lui McAllister şi luând-o spre dreapta.

— L-ai auzit?

— Spuneai că e un hoţ.

— A fost. Este.

— Sunt momente când nu e bine să înghiţi orice ţi se spune.

— Ce vrei să spui?

— Simplu, spuse Jason Bourne, privindu-l pe analist dintr-o parte. Te are la mână cu trei chestiuni de bază: conspiraţie, corupţie… şi gonoree.

— Doamne, Dumnezeule!

Se opriră în spatele mulţimii, lângă gardul înalt, urmărind cu privirea elicopterul ce se ridica din zona betonată şi se pierdea în bezna nopţii. Unul câte unul, reflectoarele se stinseră şi parcarea fu din nou învăluită de lumina slabă a felinarelor. Cea mai mare parte a poliţiştilor urcă într-o dubă; cei rămaşi se întoarseră plictisiţi la posturile lor, aprinzându-şi ţigările ca şi cum ar fi anunţat că spectacolul luase sfârşit. Mulţimea începu să se împrăştie şi întrebările să se încrucişeze prin aer. *Cine a fost? Cineva foarte important, nu? Ce credeţi că s-a petrecut? Credeţi că ni se va spune vreodată? Cui îi pasă? Am avut spectacol, aşa că hai să mergem să bem ceva, de acord? Vezi tipa de acolo? O târfa de prima clasă, nu eşti de aceeaşi părere? E vara mea primară, nemernicule!*

Agitaţia se terminase.

— Să mergem, spuse Jason. Trebuie să ne mişcăm de aici.

— Ştii, domnule Webb, ai două comenzi pe care le repeţi cu o frecvenţă iritantă: „Mişcă-te” şi „Să mergem”.

— Dar funcţionează.

Cei doi traversară Amaral-ul.

— Înţeleg foarte bine că trebuie să ne mişcăm repede, numai că nu mi-ai spus încotro ne îndreptăm.

— Ştiu că nu ţi-am spus.

— Cred că e timpul s-o faci.

Îşi continuară drumul. Bourne impunea ritmul.

— M-ai făcut târfă, continuă Subsecretarul.

— Asta şi eşti.

— Pentru că am fost de acord să fac ceea ce am considerat că este bine, ceea ce trebuia făcut?

— Pentru că te-ai lăsat folosit. Superiorii tăi s-au folosit de tine şi te vor azvârli fără să se gândească prea mult. Te-ai şi văzut în limuzină, la conferinţe de nivel înalt şi n-ai rezistat. Erai dispus să-mi rişti viaţa fără să te gândeşti şi la o altă alternativă – lucru pentru care eşti plătit, de altfel. Erai dispus să rişti viaţa soţiei mele deoarece tentaţia era prea mare. Serate alături de persoane importante, întâlniri confidenţiale în Biroul Oval. Împreună cu celebrul ambasador Havilland. Pentru mine asta

înseamnă o târfă. Numai că, repet, te vor arunca fără să ezite.

Tăcere. Se scurseră câteva minute.

— Crezi că nu ştiu asta, domnule Bourne?

— Ce anume?

— Că mă vor azvârli la gunoi.

Din nou Jason privi la birocratul meticulos de lângă el.

— Ştii?

— Bineînţeles. Nu fac parte din cercul lor şi nu mă vor în el. A, am şi recomandări şi minte suficientă, însă nu am extraordinarul simţ al spectacolului pe care îl au ei. Nu sunt impunător. Aş îngheţa în faţa unei camere de televiziune – deşi am văzut idioţi care au de-a face cu ele zilnic şi care fac cele mai ridicole erori. Aşa că, înţelegi, eu îmi cunosc limitele. Şi de vreme ce nu pot să fac ceea ce fac toţi aceşti oameni, trebuie să fac ce e mai bine pentru ei şi pentru ţară. Trebuie să gândesc pentru ei.

— Asta ai făcut pentru Havilland? Ai venit în Maine şi m-ai îndepărtat de soţia mea! Nu exista nici o altă soluţie în mintea aia complicată pe care o ai?

— Nu mi-a venit nici una. Nici una care să fi acoperit totul la fel de bine ca strategia lui Havilland. Asasinul era veriga invizibilă care ducea la Sheng. Dumneata îl urmăreai şi-l scoteai din bârlog, iar noi ajungeam în felul acesta la Sheng.

— Ai mai multă încredere în mine decât eu însumi.

— Aveam încredere în Jason Bourne. În Cain, în bărbatul ce a făcut parte din organizaţie Meduza numit Delta. Aveai motivaţia cea mai puternică: să-ţi aduc soţia, femeia la care ţii atât de mult. Şi nu ar fi fost posibilă nici o conexiune cu guvernul nostru…

— Am mirosit că era un scenariu mascat de la bun început! explodă Bourne. Eu l-am mirosit şi la fel a făcut-o şi Conklin.

— A mirosi nu înseamnă a gusta, protestă analistul, în timp ce goneau pe aleea pietruită, întunecată. Nu ştiai nimic concret, nici un detaliu pe care să-l fi putut divulga, nici un intermediar direct cu Washington-ul. Trebuia să găseşti un asasin ce se dădea drept dumneata astfel ca, apoi, un *taipan* să-ţi redea soţia – un om care credea că propria lui soţie fusese asasinata de către cel ce-şi luase numele de Jason Bourne. Prima dată am considerat că e o adevărată nebunie, însă apoi am văzut logica întortocheată a scenariului. Havilland avea dreptate. Dacă exista un om pe lumea asta, care putea să dea de urma asasinului şi în acest fel să-l neutralizeze pe Sheng, acela erai dumneata. Însă nu se

putea face nici o legătură cu Washington-ul. Prin urmare trebuia să fii manevrat în cadrul unei extraordinare minciuni. Dacă era de mică anvergură ai fi putut reacţiona normal, te-ai fi putut duce la poliţie, ori la autorităţile guvernamentale, la oamenii pe care i-ai cunoscut în trecut – în trecutul pe care mai poţi să ţi-l aminteşti, ceea ce e tot în avantajul nostru.

— Am fost la oamenii pe care-i cunoşteam dinainte.

— Şi nu ai aflat nimic, cu excepţia faptului că, cu cât ameninţi că rupi tăcerea, cu atât e mai probabil să fii pus din nou sub supraveghere medicală. La urma urmei, ai făcut parte din Meduza şi ai suferit de amnezie, chiar cu manifestări schizofrenice.

— Conklin s-a dus la alţii…

— Şi iniţial i s-a spus destul pentru ca noi să aflăm cât ştia el. Cred că a fost odată unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am avut.

— A fost. Este încă.

— Te-a declarat însă „*beyond-salvage*”.

— Asta e deja istorie. În aceleaşi împrejurări, poate aş fi procedat la fel. Dar el a aflat mult mai mult decât am făcut-o eu la Washington.

— A fost făcut să creadă exact ceea ce voiam noi să creadă. Aceasta a fost una din loviturile cele mai strălucite ale lui Havilland şi organizată foarte repede. Adu-ţi aminte, Alexander Conklin este un om terminat şi acrit. Nu are pic de dragoste pentru lumea în care şi a petrecut existenţa nici pentru oamenii cu care a împărţit-o. I s-a spus că o posibilă operaţiune secretă ar fi scăpat de sub control, că scenariul ar fi fost preluat de elemente ostile.

McAllister se opri; lăsară în urmă aleea şi dădură colţul străzii şi intrară în mulţimea de la acea oră târzie, din portul Macao.

— Totul se reducea la acea primă minciună, nu înţelegi? continuă analistul. Conklin a fost convins că cineva se băgase pe fir, că situaţia în care te găseai era lipsită de speranţă, la fel era şi a soţiei dumitale şi că singura ieşire era noul scenariu condus de elementele ostile care preluaseră totul.

— Asta mi-a spus şi el, spuse Jason, încruntându-se, aducându-şi aminte de sala de aşteptare a aeroportului Dulles şi de lacrimile ce-i veniseră atunci în ochi. Mi-a spus să joc scenariul lor.

— Nu avea de ales.

Brusc, McAllister înşfacă braţul lui Bourne, făcându-i semn cu capul înspre un magazin întunecat, aflat în faţă pe partea dreaptă.

— Trebuie să discutăm.

— Asta facem, spuse Webb scurt. Ştiu încotro ne îndreptăm şi nu avem timp de pierdut.

— Nu trebuie să ne pripim, insistă analistul. Disperarea din vocea lui îl făcu pe Bourne să se oprească şi să-l privească, apoi să-l urmeze în intrarea întunecată a magazinului. Înainte de a mai face ceva, trebuie să înţelegi situaţia.

— Ce să înţeleg? Minciunile?

— Nu, adevărul.

— Tu nu ştii care e adevărul, spuse Jason.

— Ba da, poate mai bine decât tine. Tu ai spus-o, e meseria mea. Strategia lui Havilland ar fi fost perfectă dacă n-ar fi fost soţia ta. A scăpat; a fugit. Ea a făcut ca planul să se ducă de râpă.

— Ştiu asta.

— Atunci în mod sigur ştii şi faptul că, identificată sau nu, Sheng ştie despre ea şi îşi dă seama de importanţă ei.

— Nu mă gândisem la asta.

— Gândeşte-te acum. Brigada lui Lin Wenzu a avut un trădător, pe când ei şi întreg Hong Kong-ul se aflau în căutarea ei. Catherine Staples a fost ucisă din cauza legăturii cu ea. Au presupus, în mod corect, că, prin intermediul acestei femei misterioase, ori aflase deja, ori era pe cale de a afla unele adevăruri devastatoare. Ordinele lui Sheng, în mod evident, sunt date cu scopul de a elimina orice oponent, chiar şi pe cei potenţiali. Cum ţi-ai putut da seama la Peking, omul e un fanatic şi vede lucruri reale acolo unde există numai umbre – duşmani în fiecare colţ mai întunecat.

— Ce tot spui? întrebă Bourne pierzându-şi răbdarea.

— E, de asemenea, un om inteligent şi are oameni pe tot cuprinsul coloniei.

— Şi?

— Când va apărea ştirea în ziarele de dimineaţă şi la televiziune, va trage concluziile de rigoare şi va trece la supravegherea celor din MI6 şi a reşedinţei din Victoria Peak 24 de ore din 24, chiar dacă trebuie să se infiltreze încă o dată în mijlocul serviciilor secrete de spionaj britanice şi să ia ostateci pe toţi vecinii casei noastre „sterile”.

— Unde vrei să ajungi?

— Va da de urma lui Havilland şi, prin el de soţia ta.

— Şi?

— Dacă dai greş? Dacă vei fi omorât? Sheng nu se va linişti până când nu va afla tot ce trebuie aflat. Cheia este această femeie, pe care o caută toată lumea. Trebuie să fie ea, deoarece ea este miezul enigmei, legată direct de ambasador. Dacă ţi se întâmplă ceva, Havilland va fi forţat să-i dea drumul, iar Sheng îi va da de urmă, la aeroportul Kai-Tak, în Honolulu, la Los Angeles sau la New-York. Crede-mă domnule Webb, nu se va opri până nu va da de ea. Pentru că trebuie să afle ce anume i se pregăteşte şi această femeie este cheia. Nimeni altcineva.

— Din nou, ce vrei să spui cu asta?

— Istoria se va repeta, cu consecinţe mult mai grave de data asta.

— Te referi la scenariu? întrebă Jason, asaltat de imaginile sângeroase din sanctuarul de păsări.

— Da, spuse analistul ferm. Numai că, de data aceasta soţia dumitale va fi răpită cu adevărat, nu ca parte dintr-o strategie menită să te recruteze. Sheng are să aibă grijă.

— Nu şi dacă va muri!

— Probabil nu. În orice caz, există riscul real al eşecului... Dacă scapă cu viaţă?

— Tot încerci să spui ceva, dar nu spui!

— Foarte bine, o să-ţi spun. Tu eşti veriga de legătură cu Sheng, cel care poate ajunge la el, însă eu sunt acela care-l poate obliga să scoată capul.

— Tu?

— Acesta a fost motivul pentru care am permis ambasadei să-mi folosească numele în comunicatul de presă. Sheng mă cunoaşte şi am ascultat cu atenţie atunci când ţi-ai expus teoria în faţa lui Havilland despre angajarea unui conspirator pentru neutralizarea altuia. Nu a acceptat-o şi, sincer să fiu, nici eu. Sheng nu va fi de acord să se întâlnească cu o persoană necunoscută, însă o va face cu cineva pe care-l cunoaşte.

— De ce neapărat cu tine?

— Jumătate adevăr, jumătate minciună, spuse analistul repetând cuvintele lui Bourne.

— Mulţumesc pentru atenţia pe care mi-ai acordat-o. Acum explică-te.

— Prima dată adevărul, domnule Webb sau Bourne, sau

oricum vrei să ţi se spună. Sheng este deopotrivă la curent cu contribuţia mea la activităţile guvernului şi cu faptul că ea nu e recunoscută. Sunt un birocrat necunoscut, unul capabil, însă trecut cu vederea, fiindcă îmi lipsesc acele calităţi care m-ar putea ajuta să promovez. Într-un fel semăn cu Alexander Conklin, fără slăbiciunea lui pentru băutură, dar cu amărăciunea care-l încearcă şi pe el. Sunt la fel de bun ca şi Sheng, iar el ştie acest lucru, singura deosebire dintre noi este că el a reuşit iar eu nu.

— O mărturisire emoţionantă, spuse Bourne nerăbdător. Dar de ce ar accepta să se întâlnească cu tine? Cum l-ai putea determina să se arate – pentru a fi omorât? Şi am convingerea că ştii ce înseamnă asta?

— Poate că vreau şi eu o bucăţică din plăcintă. O parte din Hong Kong. Astă noapte era cât pe aici să fiu omorât. E cea din urmă ofensă, iar acum, după toţi aceşti ani, vreau ceva pentru mine şi pentru familia mea. Aceasta este minciuna.

— Eşti departe. Nu te înţeleg.

— Pentru că nu citeşti printre rânduri. Pentru aceasta sunt plătit, ai uitat? M-am săturat. Mă aflu la capătul carierei. Am fost trimis aici pentru a depista şi analiza un zvon lansat în Taiwan. Acest zvon se referă la o conspiraţie economică de la Peking, care mi s-a părut a avea un oarecare suport şi, dacă este adevărat, nu există decât o singură sursă posibilă la Peking: fostul meu omolog din conferinţele comerciale chino-americane, eminenţa cenuşie a noii politici economice chineze. Nimic de genul ăsta n-ar putea fi făcut fără aprobarea sa. Aşa că am presupus că existau suficiente motive pentru a-l contacta şi pentru a stabili în mod oficial originea acestui zvon. Contra unei recompense. Aş putea merge chiar mai departe, să spun că nu văd nici o ameninţare la adresa intereselor guvernului meu şi fireşte, nici o ameninţare a intereselor mele personale. Important este că va fi nevoit să se întâlnească cu mine.

— Şi apoi?

— Apoi tu-mi vei spune cum să procedez. Spuneai că o poate face orice prost. Eu de ce nu? Cu excepţia explozibilelor, asta n-aş putea. Dar cu un pistol, da.

— Ai putea fi omorât.

— Îmi asum riscul.

— De ce?

— Deoarece trebuie. Havilland are dreptate în privinţa aceasta. Şi în clipa în care Sheng îşi dă seama că nu eşti tu

impostorul, asasinul său angajat, ci acela care a încercat să-l ucidă în sanctuarul de păsări, gărzile sale te vor doborî.

— N-am avut niciodată intenţia de a-i da prilejul să mă vadă, spuse Bourne încet. Tu erai acela care urma să aibă grijă de asta, însă nu în felul ăsta.

În umbra magazinului întunecat, McAllister îl privi insistent pe Bourne.

— Urma să mă iei cu tine, nu-i aşa? întrebă analistul în cele din urmă. Cu forţa dacă trebuie.

— Da.

— Mi-am închipuit. Altfel n-ai fi fost de acord atât de uşor să te însoţesc până în Macao. Mi-ai fi putut spune cum să dau de urma lui Sheng acolo, la aeroport şi ceri să ţi se dea timp înainte să acţionăm. N-am fi încălcat această învoială: ne e prea frică. Dar cred că-ţi dai seama acum că nu va trebui să mă forţezi. Ba chiar mi-am adus şi paşaportul diplomatic.

McAllister se opri preţ de o secundă, apoi continuă.

— Şi încă unul, pe care l-am scos din dosarul tehnicianului. E al tipului înalt, care ţi-a făcut fotografia.

— Ce-ai făcut?

— Toţi membri corpului tehnic care lucrează cu secrete de stat sunt obligaţi să-şi predea paşapoartele. E o măsură de siguranţă pentru binele lor…

— Eu am trei paşapoarte, întrerupse Jason. Cum dracu’ crezi că le-am căpătat?

— Ştiam că ai două pe baza dosarului Bourne. Aşa ai trecut în China, cu cel care spune că ai ochi negri, nu căprui. Cum ai reuşit asta?

— Cu ochelari, cu sticla clară. Printr-un prieten cu un nume mai puţin obişnuit şi care e mai bun decât orice expert al vostru.

— A, da, fotograful negru, specialistul în acte de identitate, care şi spune Cactus. El a lucrat pentru noi în cazul Treadstone… dar probabil că ţi-ai amintit asta, sau dacă nu, măcar faptul că a venit să te viziteze la spital, în Virginia. Dosarul spune că a trebuit să fie lăsat în pace, fiindcă e o pistă bună.

— Dacă vă atingeţi de el, vă arunc în aer pe toţi!

— Nici nu ne trece prin cap. Acum însă, vom transfera fotografia care se potriveşte cel mai bine cu trăsăturile caracteristice din paşaportul tehnicianului.

— E o pierdere de vreme.

— Ba deloc, paşapoartele diplomatice au avantaje

considerabile, mai ales prin locurile astea. Elimină viza temporară, care ia o grămadă de timp şi, deşi sunt sigur că ai şi alte soluţii la îndemână, acum o vom aplica pe aceasta, e mai simplă. China are tot interesul să ne ia banii, domnule Bourne şi să ne fure tehnologia. Vom trece foarte uşor, iar Sheng va putea verifica la vamă că sunt cu adevărat cine spun că sunt. Dacă e nevoie, vom beneficia şi de mijloace speciale de transport, iar asta s-ar putea să se dovedească important, în funcţie de secvenţa convorbirilor noastre telefonice cu Sheng şi cu acoliţii săi.

— În funcţie de CE?

— Vei discuta cu subalternii săi în orice ordine va fi nevoie, îţi voi spune eu ce să spui dar, în ultima fază, voi vorbi eu însumi cu Sheng Chou Yang.

— Asta i-o prostie! strigă Jason. Tu eşti un amator în chestii de genul ăsta!

— În ceea ce faci tu, într-adevăr, sunt. Însă nu şi în ce fac eu.

— De ce nu i-ai spus lui Havilland despre acest plan grozav pe care îl ai?

— Pentru că nu ar fi fost de acord cu el. M-ar fi pus sub arest la domiciliu pentru că el crede că nu sunt omul potrivit, întotdeauna va crede asta. Nu sunt un actor destul de bun. Nu am răspunsurile alea abile, aparent sincere, dar care nu spun nimic. De data aceasta însă este altceva. Lăsând la o parte dimensiunea economică, asta e o conspiraţie, care încearcă să submineze conducerea unui regim suspicios, autoritar. Şi cine se află în miezul acestei conspiraţii care TREBUIE să eşueze? Cine sunt cei care s-au infiltrat şi în care Peking-ul are încredere deplină? Duşmanii cei mai aprigi ai Chinei – proprii lor fraţi din Kuomintang, din Taiwan. Şi încă o dată, când buba asta se va sparge – ceea ce se va întâmpla cu siguranţă într-o zi – „actorii” din ambele tabere vor ieşi la rampă strigându-şi indignaţi „revolta internă” în faţa trădării, pentru că asta e tot ce pot face nişte actori. Nemulţumirea va fi totală, absolută şi, pe scena lumii, nemulţumirea generală conduce la violenţă generală.

Fu rândul lui Bourne să-l privească atent pe analist. Cuvintele Mariei îi veniseră în minte, dintr-un context diferit însă relevant pentru cazul de faţă.

— Acesta nu e un răspuns, spuse el. Este un punct de vedere, însă nu un răspuns. De ce tocmai tu? Sper că nu pentru a-ţi dovedi decenţa. Ar fi un lucru prostesc. Şi foarte periculos.

— Poate ţi pare ciudat, spuse McAllister încruntându-se şi aruncând o privire fugară în pământ. Dar principalul motiv, domnule Bourne, este că sunt sătul de a mai fi Edward Newington McAllister, un analist poate strălucit, însă fără importanţă. Sunt creierul din spatele scenei, scos în faţă când lucrurile devin prea complicate şi trimis înapoi după ce şi-a făcut datoria. Vreau să profit de această şansă de a ieşi pentru un moment din penumbră, vreau un rol principal, dacă pot să spun aşa.

Jason studie chipul Subsecretarului în umbră.

— Acum câteva clipe spuneai că există riscul unui eşec, iar eu am experienţă. Tu nu ai. Te-ai gândit la consecinţe dacă dai greş?

— Nu cred că se va întâmpla asta.

— Nu crezi că se va întâmpla, repetă Bourne sec. Pot să întreb de ce?

— M-am gândit foarte bine.

— Încântător.

— Nu, vorbesc serios, protestă McAllister. Strategia este foarte simplă: să-l întâlnesc pe Sheng între patru ochi. Pot s-o fac, tu n-ai cum să m-ajuţi. Şi în orice caz nu-l poţi convinge să se întâlnească singur cu tine. Nu-mi trebuie decât câteva secunde... şi o armă.

— Dacă ar fi să aleg, nu ştiu ce m-ar înspăimânta mai mult. Succesul sau eşecul tău. Pot să-ţi reamintesc că deţii funcţia de Subsecretar de Stat în guvernul Statelor Unite? Presupune că vei fi prins? Ne putem lua cu toţii adio.

— M-am tot gândit la asta din ziua în care m-am întors în Hong Kong.

— Ce ai făcut?

— Săptămâni întregi m-am gândit că aceasta ar fi soluţia, că eu aş putea fi ieşirea. Guvernul e acoperit. Totul stă scris în hârtiile mele din Victoria Peak, cu o copie pentru Havilland şi o alta menită să fie trimisă consulatului Chinezesc din Hong Kong în 72 de ore. Poate că ambasadorul şi-a şi găsit copiile de acum. Aşa că vezi, nu există cale de întoarcere.

— Ce ai făcut?

— Am descris ura sângeroasă care ne leagă pe mine şi pe Sheng. Dat fiind trecutul meu şi timpul pe care l-am petrecut aici, ca şi înclinaţia cunoscuta a lui Sheng către discreţie, totul e foarte plauzibil. În orice caz, duşmanii lui din Comitetul Central

vor fi încântaţi. Dacă sunt ucis sau capturat, atenţia se va concentra asupra lui Sheng şi i se vor pune atâtea întrebări încât chiar dacă neagă totul, nu va mai îndrăzni să facă un pas – asta dacă va supravieţui.

— Doamne, Dumnezeule, ajută-mă! spuse Bourne stupefiat.

— Nu este nevoie să cunoşti amănunte, însă vei recunoaşte ideea principală a teoriei pe care ai expus-o, „un conspirator în schimbul altuia”. În esenţă, îl acuz pe Sheng de a-şi fi încălcat cuvântul, de a mă fi exclus din acţiunile sale în Hong Kong, după ce am petrecut ani întregi ajutându-l în secret să-şi organizeze conspiraţia. Acum mă abandonează deoarece nu mai are nevoie de mine şi ştie că nu pot să spun nimic fiindcă e soarta mea în joc. Am scris chiar că mă tem pentru viaţa mea.

— Las-o baltă! strigă Jason. Lasă naibii totul! E o nebunie!

— Asta pentru că crezi că voi eşua. Sau voi fi capturat. Eu nu cred. Dar am nevoie de ajutorul dumitale.

Bourne inspiră adânc şi coborî vocea.

— Îţi admir curajul şi chiar şi decenţa asta târzie, însă există o cale mai bună. Îţi vei avea momentul la rampă, domnule analist, dar nu aşa.

— Cum atunci? întrebă Subsecretarul de Stat, uimit.

— Te-am văzut în acţiune şi cred că Conklin a avut perfectă dreptate. Poţi fi un ticălos, însă eşti cineva. Ai legături cu Foreign Office, la Londra şi ştii cine dictează regulile jocului. Ţi-ai petrecut şase ani în Hong Kong, pe urmele celor mai murdare afaceri şi ale criminalilor, hoţilor şi proxeneţilor din Extremul Orient, totul în numele politicii guvernamentale de bună vecinătate. Ţi-ai adus aminte chiar şi de doctorul de aici, din Macao, care-ţi rămăsese dator şi l-ai făcut să plătească.

— E o a doua natură. Asemenea oameni nu se uită aşa uşor.

— Găseşte acum alţii. Găseşte-mi nişte asasini pe care să-i pot plăti. Împreună cu Havilland nu se poate să nu reuşiţi. Îi vei telefona şi îi vei spune că astea sunt pretenţiile mele. Trebuie să transfere un milion – sau cinci milioane de dolari, dacă va fi necesar – aici, în Macao, până mâine dimineaţă şi până la prânz vreau să am o gaşcă de criminali pregătiţi să meargă în China. Aranjamentele le voi face eu. Cunosc un loc de întâlnire între dealurile Guangdong, care a mai fost folosit; sunt întinderi de teren pe care elicopterele pot ateriza uşor, unde Sheng sau ajutoarele sale obişnuiau să-şi dea întâlnire cu asasinul lor plătit. Odată ce va primi mesajul meu, va veni, crede-mă pe cuvânt. Tu

fă-ţi numai partea ce-ţi aparţine. Stoarce-ţi creierii şi fă rost de trei sau patru asasini de profesie. Spune-le că riscul e minim şi plata bună. Aceasta îţi poate fi clipa de glorie, domnule Analist. Ar trebui să fie irezistibilă. Vei avea un atu în faţa lui Havilland, pentru tot restul vieţii. Te va numi adjunctul său, poate chiar Secretar de Stat, dacă asta doreşti. Nu îşi va mai putea permite să nu o facă.

— Imposibil, spuse McAllister încet, cu privirea fixată asupra lui Jason.

— Ştiu eu, poate Secretar de Stat e un pic cam mult…

— Ce ai spus adineauri este imposibil, izbucni Subsecretarul.

— Nu-mi spune că nu există astfel de oameni, pentru că ar însemna să minţi din nou.

— Sunt sigur că există. S-ar putea chiar să cunosc câţiva şi sunt sigur că alţii se află pe lista de nume pe care ţi-a dat-o Lin când juca rolul *taipanului* îmbrăcat în alb, în Walled City. Însă eu nu m-aş atinge de ei. Şi dacă Havilland mi-ar cere-o, aş refuza.

— Atunci înseamnă că nu-l vrei pe Sheng! Tot ce ai spus a fost doar o minciună în plus! Eşti un mincinos!

— Te înşeli, îl vreau pe Sheng. Dar, ca să folosesc cuvintele dumitale, nu aşa.

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau să-mi compromit guvernul şi ţara. De fapt, cred că Havilland ar fi de acord cu mine în această privinţă. Asasinii plătiţi sunt prea uşor de depistat. Dacă se înfurie unul, sau vrea să se laude, sau se-mbată şi-şi dă drumul la gură, totul iese la iveală şi, asasinatul va fi pus pe seama guvernului din Washington. Nu mă pot băga în aşa ceva. Adu-ţi aminte de tentativele lui Kennedy de a-l asasina pe Fidel Castro folosindu-se de Mafia. E o prostie… Nu, domnule Bourne, mi-a teamă că trebuie să te mulţumeşti cu mine.

— Nu trebuie să mă mulţumesc cu nimeni! Eu pot ajunge la Sheng, tu nu!

— Probleme complicate pot fi reduse în general la simple ecuaţii dacă nu se pierd din vedere anumite detalii.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că insist să procedăm în felul meu.

— De ce?

— Pentru că soţia dumitale e în mâinile lui Havilland.

— E cu Conklin! Şi cu Mo Panov! Nu va îndrăzni să…

— Nu-l cunoşti, îl întrerupse McAllister. Îl insulţi. Însă nu-l

cunoşti. Dacă am dreptate – şi sunt convins că am – doamna Webb împreună cu domnul Conklin şi doctorul Panov se află în momentul de faţă ca oaspeţi la reşedinţa din Victoria Peak până la încheierea misiunii noastre.

— Oaspeţi?

— Arestul la domiciliu de care-ţi vorbeam adineaori.

— Ticălosul! şopti Jason.

— Acum cum ajungem la Peking?

Bourne răspunse cu ochii închişi.

— Cu ajutorul unui individ din garnizoana Guangdong pe nume Soo Jiang. Îi vorbesc franţuzeşte iar el o să-mi lase un mesaj aici, în Macao. La o masă dintr-un cazino.

— Să mergem! spuse McAllister.

CAPITOLUL 36

Telefonul sună, speriind-o pe femeia care se ridică, goală din pat. Bărbatul de lângă ea se trezi brusc; ori de câte ori suna telefonul, în special în miezul nopţii, sau mai exact la primele ore ale dimineţii, îi dădea emoţii. Expresia de pe faţa sa orientală rotundă şi netedă, arăta însă că asemenea întâmplări nu erau neobişnuite, ci numai enervante. Apucă telefonul de pe marginea noptierei.

— *Wei?* spuse el încet.

— *Macao lai dianhua,* replică operatorul centralei din garnizoana Guangdong.

— Fă-mi legătura şi conectează bruiajul şi opreşte toate dispozitivele de înregistrare.

— S-a aranjat, domnule colonel.

— O să vedem noi, spuse Soo Jiang, ridicându-se şi căutând un obiect mic, dreptunghiular, cu un cadru circular ridicat la un capăt.

— Nu e necesar, domnule.

— Sper, pentru binele tău. Soo plasă cerculeţul pe microfon şi apăsă un buton. Dacă s-ar fi interpus vreun aparat pe linie, ţiuitul pătrunzător ar fi continuat cu intermitenţe până când dispozitivul de ascultat era îndepărtat sau cel ce asculta se alegea cu timpanul spart. Nu se auzea nimic, doar liniştea, amplificată de razele lunii prin fereastră.

— Dă-i drumul, Macao, spuse colonelul.

— *Bon soir, mon ami,* spuse o voce, pe care bărbatul o acceptă imediat ca fiind a impostorului: *Comment ca va?*

— *Vous?* icni Soo Jiang mirat, scoţându-şi de sub cearşaf picioarele groase şi scurte şi coborându-le pe podea.

Attendez!

Colonelul se întoarse înspre femeie.

— Tu. Afară. Cară-te de aici, spuse el în cantoneză. Ia-ţi hainele şi îmbracă-te în camera din faţă. Tine uşa deschisă să văd că pleci.

— Îmi datorezi bani! şopti femeia tăios. De două daţi îmi datorezi bani şi dublu pentru ce ţi-am făcut jos!

— Plata e că s-ar putea să nu-l mai dau afară pe bărbată-tu. Acum pleacă! Ai la dispoziţie treizeci de secunde sau te

pricopseşti cu un bărbat fără un chior.

— Ţi se spune Porcul nu-i aşa? spuse femeia, strângându-şi hainele şi îndreptându-se către uşa dormitorului, în faţa căreia se întoarse, privind fioros către Soo. Porcule!

— Afară!

Câteva secunde mai târziu. Soo duse receptorul la ureche şi continuă în franceză:

— Ce s-a întâmplat? Rapoartele din Beijing sunt incredibile! Nu mai puţin ştirile de la aerodromul din Shenzen. Te-a luat prizonier!

— E mort, răspunse vocea din Macao.

— Mort?

— Împuşcat de oamenii lui, cel puţin cincizeci de gloanţe.

— Şi tu?

— Au înghiţit povestea mea. Un ostatic nevinovat cules de pe stradă şi folosit drept scut şi în acelaşi timp drept momeală. M-au tratat bine, ba chiar la cererea mea, m-au şi protejat de ziarişti. Desigur, încearcă să minimalizeze totul, însă nu vor reuşi. Ziariştii şi televiziunea erau peste tot, aşa că vei putea citi toată istoria în ziarele de mâine.

— Dumnezeule, unde s-a întâmplat?

— Undeva în Victoria Peak. E o parte a consulatului ţinută foarte secret. De aceea trebuie să-l contactez pe cel pe care-l ştim amândoi. Am aflat lucruri despre care ar trebui să ştie.

— Spune-mi.

„Asasinul” râse batjocoritor.

— Informaţii ca astea se vând, nu se dau pe gratis – mai ales porcilor.

— La cine te-ai referit când ai spus cel pe care-l cunoaştem amândoi? întrebă colonelul.

— Omul numărul unu, şeful, marele grangur – cum vrei să-i zici. El era atunci, în rezervaţie, cel care ţinea discursuri, nu-i aşa? Cel ce folosea sabia cu atâta îndemânare, tembelul cu părul scurt, cel pe care am încercat să-l avertizez că Francezul…

— Ai îndrăznit…? Ai făcut tu asta?

— Întreabă-l. I-am spus că ceva nu era în regulă. Că Francezul trăgea de timp. Iisuse, a plătit din greu pentru că nu m-a ascultat! Ar fi trebuit să-l hăcuiască pe blestematul de Francez când i-am spus eu! Acum transmite-i că vreau să vorbesc cu el!

— Nici măcar eu nu vorbesc cu el, spuse colonelul. Iau legătura numai cu subalternii lui, prin numele de cod. Nu le

cunosc pe cele adevărate…

— Adică cei care vin în Guangdong să se întâlnească cu mine şi să-mi dea instrucţiunile? îl întrerupse Bourne.

— Da.

— Nu cu ei vreau să vorbesc! izbucni Jason, acum în rolul propriului său impostor. Vreau să vorbesc cu un singur om, iar el ar face bine să accepte.

— Prima dată vei vorbi cu alţii, dar, chiar şi pentru ei, îţi trebuie motive foarte serioase. Ar fi trebuit să ştii asta până acum.

— Foarte bine, poţi fi tu curierul. Am petrecut aproape trei ore cu americanii, construindu-mi cea mai bună acoperire pe care am avut-o vreodată. M-au interogat amănunţit şi le-am răspuns deschis – nu trebuie să-ţi spun că am oameni împrăştiaţi peste tot, bărbaţi şi femei care pot să jure că sunt partenerul lor de afaceri, sau că am fost cu ei într-o anumită perioadă, indiferent cine-i întreabă.

— Nu trebuie să-mi spui mie toate astea, răbufni Soo. Te rog dă-mi numai mesajul pe care să-l transmit. Ai vorbit cu americanii. Şi pe urmă?

— I-am şi ascultat. Coloniştii au prostul obicei de a discuta fără reţinere între ei, în prezenţa străinilor.

— Acum recunosc englezul din tine. Superior. Dar toate astea le-am mai auzit.

— Mă bucur. Nu oricine recunoaşte asta. Şi Dumnezeu ştie că nici voi, chinezii, n-o faceţi.

— Vă rog, domnule, continuaţi.

— Cel care m-a luat prizonier şi care a fost ucis de către americani, era el însuşi american.

— Şi?

— Eu când ucid, îmi las iscălitura. Numele are o poveste lungă. E Jason Bourne.

— Ştim asta. Şi?

— El era originalul! Era de naţionalitate americană şi se aflau pe urmele lui de aproape doi ani.

— Mai departe.

— Ei cred că Beijing-ul l-a găsit şi l-a angajat. Cineva din Beijing care avea nevoie să elimine pe altcineva, extrem de important, cineva care locuieşte în casa aia. Bourne stă la dispoziţia oricui. Un angajat abordabil pentru toţi, cum ar spune americanii.

— Foloseşti un limbaj prea vag. Te rog fii mai clar!

— Mai erau şi alte persoane în încăpere, împreună cu americanii. Chinezii din Taiwan care declarau deschis că se opun majorităţii liderilor societăţilor secrete din Kuomintang. Erau nemulţumiţi. Şi speriaţi, cred.

Bourne se opri. Tăcere.

— Da? insistă colonelul neliniştit.

— Au mai spus o mulţime de alte lucruri. Pomeneau tot timpul numele unui oarecare Sheng.

— *Aiya!*

— Acesta este mesajul pe care-l vei transmite; eu aştept un răspuns la cazino în următoarele trei ore. Voi trimite pe cineva să-l ia, să nu încercaţi vreo prostie. Am oameni acolo care sunt capabili, să stârnească o bătaie cât ai zice peşte. La primul semn, rămâi fără oameni.

— Îmi aduc aminte, cartierul Tsim Sha Tsui cu câteva săptămâni în urmă, spuse Soo Jiang. Cinci dintre duşmanii noştri ucişi într-o încăpere dosnică, în timp ce înăuntru în cabaret, dezordinea s-a transformat în violenţă. Nu ne vom băga; nu suntem inconştienţi. Ne-am întrebat adesea dacă originalul Jason Bourne a fost la fel de dibaci ca şi succesorul său.

— N-a fost.

„Menţionează eventualitatea unui scandal la cazino, asta pentru cazul în care oamenii lui Sheng încearcă să pună mâna pe tine. Spune-i că îi ucizi. Nu trebuie să intri în amănunte. Vor înţelege... “ Analistul avusese dreptate.

— O întrebare, spuse Jason interesat. Când aţi decis, tu şi ceilalţi, că n-aş fi eu originalul?

— La prima vedere. Anii lasă urme? Trupul poate rămâne tânăr, însă faţa reflectă trecerea timpului; este inevitabil. Faţa ta nu poate fi faţa unui om care a făcut parte din Meduza. Asta s-a petrecut cu aproape cincisprezece ani în urmă, iar tu nu ai mult peste treizeci de ani. Organizaţia Meduza nu recruta copii. Erai opera Francezului.

— Cuvântul cheie este „criză” şi ai la dispoziţie trei ore, spuse Bourne şi închise telefonul.

*

* *

— E o nebunie!

Jason ieşi din cabina telefonică şi privi încruntat la McAllister.

— Te-ai descurcat foarte bine, spuse analistul scriind ceva într-

un carnet. Plătesc eu convorbirea.

Subsecretarul o porni înspre platforma unde se făceau plăţile pentru convorbiri internaţionale.

— Nu despre asta e vorba, continuă Bourne pe ton jos, aspru. N-o să meargă. E prea evident totul, n-o să înghită nici dracu' povestea asta.

— Dacă ai fi cerut o întâlnire, aş fi fost de acord cu tine. Dar tu ai cerut numai o convorbire telefonică.

— Îi cer să recunoască esenţa întregului complot. Faptul că totul se învârte în jurul lui.

— Ca să te citez din nou, spuse analistul, luând nota de plată de pe tejghea şi întinzând banii, nu-şi poate permite să nu răspundă. Trebuie s-o facă.

— Dar va pune nişte condiţii care te vor elimina pe tine din joc.

— Voi avea nevoie şi de părerea ta aici, fireşte. McAllister îşi luă restul schiţând un zâmbet de mulţumire funcţionarei şi se îndreptă spre uşă, urmat de Jason.

— S-ar putea să nu fiu în stare să-ţi spun prea multe.

— Datorită împrejurărilor, vrei să spui, observă analistul în timp ce ieşeau pe trotuarul aglomerat.

— Poftim?

— Nu strategia este aceea care te nemulţumeşte, domnule Bourne, pentru că în esenţă este strategia ta. Ceea ce nu-ţi convine e faptul că eu sunt acela care acţionează, nu tu. La fel ca şi Havilland, crezi că nu sunt capabil.

— Nu cred că este momentul sau locul să dovedeşti că eşti mai grozav decât alţii! Dacă dai greş, viaţa ta este ultimul lucru de care îmi mai pasă. Orientul vine pe primul loc, lumea vine întâi.

— N-am cum să dau greş. Ţi-am spus, chiar dacă nu reuşesc, nu avem nimic de pierdut. Sheng pierde fie că rămâne în viaţă sau nu. În şaptezeci şi două de ore consulatul din Hong Kong are să aibă grijă.

— Sacrificiul de sine premeditat e un lucru cu care eu nu sunt de acord, spuse Jason, în timp ce o porneau în susul străzii. Genul ăsta de acte de aşa-zis eroism întotdeauna stau în drum şi încurcă lucrurile. În plus, aşa numita ta strategie miroase de departe a capcană. Îşi vor da seama!

— Îşi vor da, dacă vei negocia tu cu Sheng, nu eu. Spui că e totul prea evident, că sunt un amator. În regulă. Când o să mă

audă la telefon, Sheng are să înţeleagă. Eu sunt într-adevăr amatorul acrit, individul care niciodată nu a acţionat, birocratul prin excelenţă, trecut cu vederea de către guvernul pe care l-a servit atât de bine. Ştiu ce fac, domnule Bourne. Tu fă-mi numai rost de o armă.

Cererea nu era greu de satisfăcut. În Porto Interior, pe Rua das Lorchas, se afla apartamentul lui d'Anjou, un arsenal în miniatură, uneltele comerţului cu care se ocupase Francezul. Nu trebuia decât să intre şi să-şi aleagă armele care se demontau cel mai uşor, astfel încât să poată fi trecute peste graniţa din Guangdong de către cineva cu un paşaport diplomatic. Aceasta însă le luă ceva mai mult de două ore, procesul de selectare fiind mai complicat decât crezuseră. Unul după altul, McAllister încercă toate pistoalele, urmărit atent de Bourne. Până la urmă alese pistolul cu calibru cel mai redus din arsenalul lui d'Anjou, un Charter Arms 22, cu amortizor.

— Să ţinteşti capul, cel puţin trei gloanţe în craniu. Altfel nu faci decât să-l zgârii.

McAllister înghiţi în sec privind încordat pistolul, în timp ce Jason studia celelalte arme, căutând-o pe cea cu cea mai mare putere de tragere într-un volum minim. Alese în cele din urmă trei pistoale automate Interdynamic KG-9 cu încărcătoare supradimensionate cu treizeci de cartuşe.

*

* *

Cu armele ascunse sub sacouri, cei doi intrară în cazinoul Kam Pek la ora 3:35 dimineaţa şi se îndreptară către capătul barului din mahon. Bourne se aşeză pe locul pe care-l ocupase şi data trecută. Subsecretarul se instala la patru scaune depărtare. Barmanul îl recunoscu pe clientul generos care-i dăduse cu o săptămână în urmă un bacşiş ce se apropia de salariul său pe şapte zile. Îl salută ca pe orice client generos.

— *Nei hou a!*

— *Mchoh La Mgoi,* răspunse Bourne, spunând că totul este în perfectă ordine şi se simte bine.

— Whisky englezesc, nu-i aşa? întrebă barmanul sigur pe memoria sa, sperând că îi va aduce încă o recompensă.

— Le-am spus celor de la cazinoul hotelului Lisabona că ar trebui să discute cu tine. Cred că eşti cel mai bun barman din Macao.

— La Lisabona? Acolo se fac banii adevăraţi! Vă mulţumesc,

domnule.

Barmanul se grăbi să-i servească lui Jason o băutură care ar fi dat gata toate legiunile lui Cezar. Bourne dădu din cap fără să mai comenteze şi bărbatul se întoarse în fine către McAllister. Jason observă că analistul comandase vin alb, pe care-l plăti fără să lase nici un bacşiş şi îşi notă suma în carnet. Barmanul înălţă din umeri, îndeplini serviciul neplăcut şi se îndreptă spre mijlocul barului nu prea aglomerat, fără să-şi scape din ochi clientul favorit.

Etapa întâi.

Uite-l! Asiaticul bine îmbrăcat, în costumul de culoare închisă, veteranul artelor marţiale care cunoştea îndeajuns de multe figuri murdare, cel cu care se bătuse într-o alee întunecoasă şi care îi arătase drumul până între dealurile din Guangdong. Colonelul Soo Jiang îşi luase toate măsurile de prevedere. Dorea ca cei mai experimentaţi oameni de legătură să lucreze în astă seară. Nu bătrâni săraci şi nici prostituate.

Bărbatul trecu încet pe lângă câteva mese, ca şi cum ar fi studiat terenul, cântărind din ochi pe crupieri şi pe jucători încercând să se hotărască unde să-şi încerce norocul. Ajunse în dreptul mesei numărul cinci şi, după ce urmări jocul de cărţi aproape trei minute, se aşeză leneş şi scoase un teanc de bancnote din buzunar. Printre ele, îşi spuse Jason, se găsea şi mesajul marcat „criză”.

Peste douăzeci de minute, orientalul impecabil îmbrăcat clătină din cap, băgă banii înapoi în buzunar şi se ridică de la masă. El era scurtătura către Sheng! Ştia să se descurce deopotrivă în Macao şi la graniţa din Guangdong, iar Bourne ştia că trebuie să trateze cu el şi asta cât de repede! Privi întâi scurt înspre barman, care se duse în celălalt capăt al barului, să prepare băuturi pentru un chelner ce servea la mese, apoi înspre McAllister.

— Analistule! şopti el răguşit. Stai acolo!

— Ce vrei să faci?

— Mă duc s-o salut pe maică-mea, pentru numele lui Dumnezeu!

Jason se sculă şi se îndreptă spre uşă în urma orientalului. Trecând pe lângă barman, spuse în cantoneză:

— Mă întorc imediat.

— Nici o problemă, domnule.

Ajuns afară în stradă, Bourne o luă pe urmele bărbatului bine

îmbrăcat pe distanţa câtorva cvartale, până când acesta o luă pe o stradă lăturalnică, slab luminată şi se apropie de o maşină goală, parcată. Nu se întâlnea cu nimeni; lăsase mesajul iar acum părăsea zona. Jason mări pasul şi, în momentul în care orientalul deschidea portiera maşinii, îl atinse pe umăr. Acesta se răsuci, lăsându-se pe vine, încercând o lovitură violentă cu piciorul stâng. Bourne sări înapoi ridicându-şi mâinile într-un gest de împăcare.

— Hai să n-o luăm de la capăt, spuse el în engleză, deoarece îşi aminti că orientalul vorbea englezeşte, învăţat de călugăriţele portugheze. Încă mai simt urmele bătăii pe care mi-ai tras o săptămâna trecută.

— *Aiya!* Tu?

Omul de legătură îşi ridică mâinile într-un gest asemănător lui Bourne.

— Mă lauzi şi nu merit. Atunci m-ai întrecut şi pentru motivul acesta am fost nevoit să exersez şase ore pe zi pentru a-mi ridica nivelul… m-ai întrecut… atunci. Dar nu şi acum.

— Dacă ne gândim la diferenţa de vârstă dintre noi doi, crede-mă pe cuvânt, nu te-am întrecut. Pe mine oasele m-au durut mai mult decât pe tine şi nu am nici un chef să-ţi verific noul program de antrenament. Te plătesc gras, dar nu mă mai bat cu tine. Asta se cheamă laşitate.

— Nu şi pentru dumneavoastră, spuse orientalul, lăsându-şi mâinile în jos şi zâmbind. Dumneavoastră sunteţi demn de tot respectul.

— Da, sunt, repetă Jason. M-ai speriat îngrozitor. Şi mi-ai făcut un serviciu foarte important..

— M-aţi plătit bine. Foarte bine.

— Te voi plăti mai bine acum.

— Mesajul vă era adresat?

— Da.

— Deci i-aţi luat locul Francezului?

— E mort. Ucis de oamenii care au trimis acest mesaj. Omul de legătură îl privi cu groază amestecată cu o nuanţă de tristeţe.

— De ce? întrebă el. I-a servit bine şi era un om în vârsta, mai în vârstă decât dumneavoastră.

— Mulţumesc mult.

— I-a trădat?

— Nu, el a fost cel trădat.

— Comuniştii?

— Kuomintang-ul, spuse Bourne, clătinând din cap.

— *Dong wu!* Nu sunt mai buni decât comuniştii. Ce vreţi de la mine?

— Dacă totul merge cum trebuie vreau cam acelaşi lucru, doar că de data asta vreau să fii de faţă. În plus, am nevoie de o pereche de ochi.

— Vreţi să ajungeţi în Guangdong?

— Da.

— Şi vă trebuie cineva care să vă ajute să treceţi graniţa, nu?

— Nu, dacă poţi să-mi găseşti pe cineva care să fie în stare să schimbe o fotografie de pe un paşaport pe altul.

— Asta se face zi de zi. Şi copiii o pot face.

— În regulă. Deci, mă vei însoţi. Există un anumit risc, însă nu prea mare. Şi mai există douăzeci de mii de dolari, americani. Ultima dată ţi-am plătit zece, de data aceasta vor fi douăzeci.

— *Aiya,* o avere!

Omul de legătură se opri brusc, studiind chipul lui Bourne.

— Riscul trebuie să fie mare.

— Dacă intervin neplăceri, poţi să te retragi. Lăsăm banii aici, în Macao, la care să ai acces numai tu. Accepţi oferta, sau să caut în altă parte?

— Nicidecum. Am ochi de şoim.

— Însoţeşte-mă înapoi la cazino. Aşteaptă afară, în stradă, până iau mesajul.

Barmanul fu încântat să-i fie de folos lui Bourne. Îl încurcă la început straniul cuvânt „criză” pe care trebuia să-l folosească, până când Bourne îi spuse că era numele unui cal de curse. Duse o băutură „specială” unui jucător de la masa numărul cinci şi se înapoie cu plicul sigilat ascuns sub tavă. Jason pândea mesele din apropiere, căutând cu privirea capete ce s-ar fi întors şi priviri indiscrete în mijlocul vălătucilor de fum de ţigară, dar nu zări nimic. Imaginea barmanului îmbrăcat într-un veston castaniu printre ceilalţi chelneri în vestoane castanii era prea comună pentru a atrage atenţia. Tava fu aşezată aşa cum fusese stabilit înainte între Bourne şi McAllister. Jason îşi scoase o ţigară din pachet şi împinse o cutie de chibrituri în lungul barului, înspre analist. Înainte ca Subsecretarul perplex, să poată înţelege ceva Bourne se dădu jos de pe scaunul său şi se îndreptă către el.

— Aveţi cumva un foc?

McAllister privi la chibrituri, le ridică repede, rupse un băţ dinăuntru şi-l aprinse, cu flacăra în sus, îndreptată spre ţigară.

Când se întoarse la locul său, Jason avea plicul sigilat în mână. Îl deschise, scoase hârtia dinăuntru şi citi mesajul bătut la maşină în limba engleză: Telefon Macao – 32-61-443.

Privi în jur căutând un telefon public, apoi îşi dădu seama că nu folosise niciodată unul în Macao şi că, în plus, intervenea problema monedelor folosite în colonia portugheză. Buturuga mică… îi făcu semn barmanului, care ajunse la el înainte să fi apucat să lase braţul în jos.

— Da, domnule? Încă un whisky?

— Nu mai beau o săptămână de acum în colo, spuse Bourne, punând câţiva dolari Hong Kong pe tejghea. Trebuie să dau un telefon cuiva în Macao. Spune-mi unde e un telefon public şi dă-mi câteva fise, te rog.

— Cum aş putea lăsa un gentlemen atât de distins ca dumneavoastră să folosească un telefon comun, domnule? Între noi fie vorba, cred că mulţi clienţi de aici pot fi bolnavi. Daţi-mi voie, vă rog. Am un telefon la bar – pentru persoane foarte importante.

Înainte ca Jason să poată protesta sau mulţumi, se trezi cu aparatul sub nas. Formă numărul; McAllister îl urmărea atent.

— *Wei?* spuse o voce feminină.

— Mi s-a transmis să sun la acest număr, răspunse Bourne în engleză.

Impostorul nu ştia englezeşte.

— Ne vom întâlni.

— Ba nu ne vom întâlni.

— Insistăm.

— Renunţaţi. Mă cunoaşteţi prea bine, sau ar trebui. Vreau să vorbesc cu el însuşi şi numai cu el.

— Eşti arogant.

— Iar tu eşti o idioată. Şi la fel este şi misionarul slăbănog cu sabia în mână, dacă nu vorbeşte cu mine.

— Îndrăzneşti…

— Am mai auzit asta o dată azi noapte, i-o tăie Jason. Răspunsul este da, îndrăznesc. Pentru că el are mai mult de pierdut decât mine. El e doar un client iar lista mea este în creştere. N-am nevoie de el, dar cred că acum el are nevoie de mine.

— Dă mi un motiv care poate fi verificat.

— Nu dau explicaţii caporalilor. Pe vremuri am fost maior, ori nu ştiai?

— Nu e nevoie să mă insulţi..

— Nu e nevoie de această conversaţie. Revin peste treizeci de minute. Dă-mi ceva mai bun. Pe EL. Şi voi şti dacă este el sau nu, pentru că îi voi pune una sau două întrebări la care numai el poate să răspundă. *Ciao, lady.*

Bourne închise.

— Ce dracu' faci? şopti McAllister agitat, de la patru scaune depărtare.

— Îţi aranjez momentul de glorie şi sper să-i faci faţă. O întindem de aici. Lasă-mi cinci minute şi după aia urmează-mă. Faci la dreapta după ce ieşi şi o ţii tot înainte. Te găsim noi.

— Voi?

— E cineva cu care aş vrea să-ţi fac cunoştinţă. Un vechi amic – sau mai nou – care cred că o să-ţi placă. Se îmbracă la fel ca tine.

— Altcineva? Nu eşti întreg la minte?

— Nu te înfierbânta, domnule analist, e de presupus că nu ne cunoaştem. Sunt foarte întreg la minte. Mi-am angajat ajutoare, pentru cazul în care am nevoie. Îţi aduci aminte, ziceai că vrei părerea mea în asemenea probleme.

Introducerile fură scurte, fără nume, însă fu evident că McAllister era impresionat de orientalul lat în umeri, bine îmbrăcat.

— Eşti reprezentantul vreunei firme, aici? întrebă analistul în timp ce se îndreptau spre străduţa lăturalnică unde era parcată maşina omului de legătură.

— Într-un fel, da, domnule. Al propriei mele firme. Fac pe curierul pentru oameni importanţi.

— Dar cum a dat de dumneata?

— Îmi pare rău domnule, însă sunt convins că înţelegeţi, astfel de informaţii sunt strict confidenţiale.

— Dumnezeule, mormăi McAllister, săgetându-l cu privirea pe Jason.

— Du-mă la o cabină telefonică peste douăzeci de minute, spuse Jason, aşezat pe locul din faţă, lângă şofer.

— Deci folosesc legături? întrebă chinezul. Au procedat la fel de multe ori cu Francezul.

— Şi cum s-a descurcat cu ele? întrebă Bourne.

— Lăsându-i să aştepte. Mereu spunea: „Lasă-i să se agite", o oră. Credeţi că este suficient.

— Perfect. Există vreun restaurant deschis pe aici?

— În Rua Mercadores.

— Avem nevoie de hrană, iar Francezul a avut dreptate. Lasă-i să se agite.

— Cu mine s-a purtat foarte frumos.

— A sfârşit ca un sfânt – convingător, chiar dacă pervertit.

— Nu înţeleg, domnule.

— Nici nu trebuie. Însă eu sunt în viaţă şi el nu, pentru că el a luat o hotărâre.

— Ce hotărâre, domnule?

— Că el trebuie să moară astfel încât eu să pot trăi.

— Sună la fel ca-n Sfintele Scripturi. Le-am învăţat de la călugăriţe.

— Nu prea, spuse Jason amuzat de idee. Dacă ar fi existat altă cale de ieşire, am fi urmat-o. Dar nu a prea existat. Pur şi simplu el a acceptat faptul că moartea lui era salvarea mea.

— L-am admirat, spuse orientalul.

— Du-ne la restaurant.

Edward McAllister se abţinea cu greu. Ceea ce el nu ştia iar Bourne nu voia să discute, îl rodea grozav. De două ori încercase să abordeze subiectul privitor la schimburi şi la situaţia în care se găseau şi de două ori Jason îi tăiase vorba, ţintuindu-l cu privirea, în timp ce orientalul se uita intenţionat în altă parte. Existau lucruri pe care chinezul le ştia şi altele despre care nu voia să afle, pentru propria lui siguranţă.

— Odihna şi mâncarea, medita Bourne, înghiţind ultimele bucăţi de *tian-suan rou*[29]. Francezul spunea că şi acestea sunt nişte arme. Avea dreptate.

— Cred că el avea nevoie de prima dintre ele, mai mult decât dumneavoastră, spuse omul de legătură.

— Probabil. Oricum, era expert în istoria militară. Spunea că multe bătălii s-au pierdut din pricina oboselii decât din inferioritatea puterii armate.

— Într-adevăr, foarte interesant, îi întrerupse McAllister brusc, însă stăm aici de o bună bucată de vreme şi sunt sigur că avem alte lucruri de făcut.

— Le vom face, Edward. Dacă tu eşti încordat, gândeşte-te prin ce trec ei. Tot Francezul obişnuia să spună că starea de tensiune a inamicului este aliatul nostru cel mai bun.

— Am început să mă plictisesc de Francezul tău, spuse McAllister ţâfnos.

[29] Tian-suan rou – un fel de mâncare chinezească, (n. tr.).

Jason îl privi pe analist şi îi spuse calm:

— Să nu mai spui niciodată asta. Tu n-ai fost acolo.

Bourne îşi verifică ceasul.

— A trecut mai mult de o oră. Hai să căutăm un telefon.

Se întoarse înspre oriental.

— Voi avea nevoie de ajutorul tău, adăugă el. Tu bagă fisele. Eu formez numărul.

— Ai spus că revii peste treizeci de minute! se răsti femeia de la celălalt capăt al firului.

— Am fost ocupat. Am şi alţi clienţi şi nu mă prea dau în vânt după atitudinea voastră. Dacă nu iese nimic din toată povestea asta, am şi alte lucruri de făcut. Poţi să-i spui asta ştii tu cui, atunci când o să izbucnească furtuna.

— Şi cum s-ar putea întâmpla asta?

— Fii serioasă! Dacă-mi dai o căruţă cu bani poate-ţi spun. Sau poate nu. Îmi place ca oamenii sus-puşi să-mi rămână îndatoraţi. Ai la dispoziţie zece secunde apoi închid telefonul.

— Te rog. Te vei întâlni cu cineva care te va conduce la o vilă din Guia Hill, unde se găseşte echipament de comunicaţii sofisticat...

— Şi unde o duzină de tâlhari îmi vor crăpa capul şi mă vor arunca într-o cameră unde un doctor mă va aranja astfel ca să aflaţi totul fără să daţi nimic!

Furia lui Bourne era numai parţial simulată; trupele lui Sheng erau dintre cele care se purtau ca nişte amatori.

— Să-ţi povestesc eu despre un alt fel de echipament sofisticat. Se cheamă telefon şi nu cred că aţi putea face legătura din Macao până în garnizoana din Guangdong dacă nu aţi avea un aparat de bruiaj. Desigur, le-aţi cumpărat de la Tokyo, dacă le-aţi fi făcut voi înşivă probabil n-ar fi funcţionat! Ei, bine, folosiţi unul. Mai sun o singură dată. Să ai numărul pentru mine. Numărul celui cu care vreau să vorbesc.

Jason închise.

— Interesant, spuse McAllister, aflat la câţiva metri depărtare, aruncând o privire fugară orientalului care se întorsese la masă. Ai folosit bâta acolo unde eu aş fi folosit zăhărelul.

— Ce să folosesc?

— Eu aş fi scos în evidenţă informaţia extraordinară pe care o am de vândut. În schimb tu ai ameninţat, ca şi cum nu ţi-ar fi păsat dacă sunt interesaţi.

— Scuteşte-mă, răspunse Bourne, aprinzându-şi o ţigară,

mulţumit că nu-i tremurau mâinile. Pentru informarea ta, află că le-am făcut pe amândouă. Ameninţarea subliniază importanţa informaţiei, iar nepăsarea le întăreşte pe amândouă.

— Ce înseamnă experienţa, spuse Subsecretarul de Stat, schiţând un zâmbet. Mulţumesc pentru lecţie.

Jason îl privi intens pe analist.

— Dacă merge treaba aşa cum ne-am propus, vei fi în stare să o duci la capăt? Vei fi capabil să scoţi arma şi să apeşi pe trăgaci? Pentru că, dacă nu poţi, suntem morţi amândoi.

— O să pot, spuse McAllister calm. Pentru Orient. Pentru întreaga lume.

— Şi pentru clipa ta de glorie. Jason se îndreptă spre masă. Să plecăm de aici. Nu vreau să mai folosesc tot telefonul ăsta.

*

* *

Liniştea maiestuoasă a muntelui Jade Tower contrasta cu activitatea frenetică ce se desfăşura în interiorul vilei lui Sheng Chou Yang. Agitaţia nu se datora numărului mare de oameni, căci erau numai cinci, ci intensităţii lucrului lor. Ministrul asculta raport după raport, de la subalternii care intrau şi ieşeau din grădină, aducând ultimele noutăţi şi încercau cu timiditate să dea sfaturi, retrase imediat la primul semn de nemulţumire din partea şefului.

— Oamenii noştri au confirmat povestea! strigă un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în uniformă, dând buzna în casă.. Au vorbit cu jurnaliştii. Totul a decurs exact cum a spus asasinul. Ziarelor li s-a distribuit o fotografie a celui ucis.

— Fă rost de ea, ordonă Sheng. Să o am aici de îndată. Toată istoria asta e incredibilă!

— Vi se va aduce imediat, domnule, spuse soldatul. Consulatul a trimis un ataşat la South China News. Trebuie să sosească în câteva minute.

— Incredibil, repetă Sheng ca pentru el, cu privirea pe straturile de nuferi din unul din cele patru heleştee amenajate în grădină. Simetria este perfectă, timpul la fel. Şi asta înseamnă că ceva este imperfect. Cineva a făcut ordine în toate acestea.

— Asasinul? întrebă un alt subaltern.

— Cu ce scop? Habar n-are că urma să moară înainte ca noaptea petrecută în sanctuarul de păsări să fi luat sfârşit. Credea că se bucură de un statut special, însă noi l-am folosit numai pentru a da de urma predecesorului său, descoperit de

cârtiţa noastră din Brigada Specială.

— Atunci cine? întrebă un altul.

— Aceasta este dilema. Cine? Totul pare credibil însă ceva este şubred. Este totul prea superficial şi lipsit de profesionalism. Asasinul, dacă spune adevărul, e convins că nu are de ce să se teamă de mine; cu toate acestea el ameninţă, riscând să piardă un client extrem de profitabil. Profesioniştii nu fac aşa ceva şi tocmai asta mă nelinişteşte.

— Vreţi să spuneţi că există o a treia parte, domnule ministru? întrebă cel de-al treilea om încredere.

— Dacă e aşa, spuse Sheng, cu privirea aţintită asupra unei singure flori de nufăr, e fie cineva fără experienţă, fie cineva cu minte cât o muscă. Este o dilemă.

— Am adus-o domnule ministru! strigă un tânăr, traversând în fugă grădina, fluturând o fotografie.

— Dă-mi-o. Repede!

Sheng apucă hârtia şi o aduse sub lumina unui reflector.

— El este! N-o să uit faţa asta cât voi trăi! Daţi drumul filierei! Spuneţi-i femeii din Macao să-i dea asasinului numărul de telefon şi să se asigure că nu suntem înregistraţi. Eşecul înseamnă moarte.

— De îndată, domnule ministru! Omul fugi înapoi în casă.

— Soţia şi copii mei, spuse Sheng Chou Yang dus pe gânduri. I-ar putea nelinişti toată această agitaţie. Vreţi să vă duceţi unul dintre voi înăuntru şi să le explicaţi că afacerile de stat mă reţin pentru moment?

— Este privilegiul meu, domnule, spuse un subaltern.

— Ştiu că suferă din pricina rigorilor slujbei mele. Sunt nişte îngeri. Într-o zi vor fi răsplătiţi.

*

* *

Bourne atinse umărul orientalului şi îi arătă marchiza luminată a unui hotel de pe partea dreaptă a străzii.

— Ne luăm camere aici, apoi căutăm o cabină telefonică în partea cealaltă a oraşului. În regulă?

— E perfect, spuse chinezul. Ăştia deţin controlul asupra mai tuturor companiilor telefonice.

— Şi avem nevoie de odihnă. Francezul nu mai ostenea să spună că odihna este o armă. Iisuse, de ce mă repet într-una?

— Pentru că eşti obsedat, spuse McAllister de pe bancheta din spate.

— Mie-mi spui! N-am nevoie, mulţumesc.

*

* *

Jason formă numărul din Macao care stabilea, printr-un releu, legătura în China la o centrală telefonică din munţii Jade Tower. Apoi îşi întoarse capul înspre analist.

— Sheng vorbeşte franţuzeşte? întrebă el repede.

— Fireşte, spuse Subsecretarul. Are legături cu Quai d'Orsai şi vorbeşte întotdeauna limba celor cu care negociază. E unul dintre atuurile sale. Dar de ce nu vorbeşti chinezeşte? Doar ştii.

— Asasinul nu ştia, iar, dacă vorbesc englezeşte s-ar putea întreba ce s-a întâmplat cu accentul meu britanic. Franceza mă va acoperi, ca atunci când am vorbit cu Soo Jiang. Şi voi şti dacă este sau nu Sheng.

— Bourne înfăşură o batistă în jurul microfonului şi auzi un al doilea ţârâit, ca un ecou, la 2500 de mile depărtare. Instalaţiile de bruiaj intraseră în funcţiune.

— *Wei?*

— *Comme le colonel, je prefere le francois.*

— *Shemma?* izbucni vocea mirată.

— *Fawen,* spuse Jason, folosind cuvântul chinezesc pentru franceză.

— *Fawen? Wo buhui!* răspunse bărbatul agitat, spunând că nu vorbeşte franceza.

Dar apelul telefonic era aşteptat. O altă voce interveni pe fir; era la distanţă şi se auzea prea slab pentru a fi înţeleasă.

— *Pourquoi vous parlez francais?*

Era Sheng! Nu avea importanţă limba, Bourne n-ar fi uitat niciodată glasul cântat al oratorului. Era slujitorul fanatic al unui Dumnezeu lipsit de milă care-şi seducea audienţa înainte de a o asalta cu foc şi pucioasă.

— Să spunem că îmi este mai pe plac.

— Foarte bine. Ce e cu această veste incredibilă pe care mi-o aduci? Această nebunie în timpul căreia a fost menţionat un nume?

— Mi s-a spus că vorbeşti franţuzeşte foarte bine, îl întrerupse Jason.

Fu o pauză în care se auzi numai respiraţia egală a lui Sheng.

— Ştii cine sunt?

— Ştiu un nume care pentru mine nu înseamnă nimic, înseamnă pentru altcineva, totuşi. Pentru cineva care te

cunoaşte de mult şi doreşte să-ţi vorbească.

— Ce? urlă Sheng. Trădare!

— Ba deloc şi, dacă aş fi în locul tău, i-aş da atenţie. A fost singurul care a înţeles că i-am minţit. Ceilalţi nu au înţeles, însă el da.

Bourne aruncă o privire scurtă înspre McAllister, aflat lângă el; analistul dădu din cap în semn că Jason folosea într-un mod foarte convingător textul pe care i-l dăduse.

— M-a privit o singură dată şi a înţeles totul. La vremea aia camaradul Francezului era ciuruit binişor; avea scăfârlia ca o conopidă sângerie.

— Ce-ai făcut?

— Ţi-am făcut probabil cel mai mare serviciu pe care ţi l-a făcut cineva vreodată şi aştept să fiu răsplătit pentru asta. Ţi-l dau la telefon pe prietenul tău. El vorbeşte englezeşte.

Bourne îi întinse receptorul analistului, care spuse imediat:

— Îţi vorbeşte Edward McAllister, Sheng.

— Edward…?

Şocat, Sheng Chou Yang nu fu în stare să sfârşească numele.

— Conversaţia asta e neoficială, nu ştie nimeni despre ea. Vorbesc în numele meu, pentru binele meu şi al tău.

— Mă… uimeşti, prietene, spuse ministrul moale, încercând să se adune.

— Vei citi în ziarele de dimineaţă şi trebuie să fie deja în toate emisiunile de televiziune din Hawai. Consulatul doreşte să dispar pentru câteva zile – cu cât mai puţine întrebări, cu atât mai bine – şi cunosc şi pe acela care vrea să mă însoţească.

— Ce s-a întâmplat şi cum ai…

— Asemănarea dintre ei era prea evidentă pentru a fi o simplă coincidenţă, interveni Subsecretarul de Stat. Presupun că d’Anjou vroia să profite de legendă cât mai mult şi aceasta includea caracteristicile fizice, pentru aceia ce-l văzuseră în trecut pe Jason Bourne. În panica creată în Victoria Peak – şi din chipul aproape de nerecunoscut – nimeni nu a observat asemănarea izbitoare. Dar ceilalţi nu-l cunoşteau pe Bourne. Eu da.

— Tu?

— Eu l-am gonit din Asia. Eu sunt acela pe care vroia să-l ucidă şi, dintr-un simţ pervers al umorului a decis s-o facă lăsând cadavrul asasinului tău în Victoria Peak. Din fericire pentru mine, o prea mare încredere în sine l-a împiedicat să evalueze corect calităţile omului tău. Odată ce a început focul, asociatul nostru

comun l-a aruncat în faţa armelor, grăbindu-i moartea.

— Edward, informaţiile se înghesuie prea repede, nu pot să le asimilez. Cine l-a adus înapoi pe Jason Bourne?

— În mod evident, Francezul. Elevul şi în acelaşi timp unealta sa îl trădase. Dorea răzbunarea şi ştia unde să găsească omul care putea să i-o aducă. Colegul său din Meduza, primul Jason Bourne.

— Meduza! şopti Sheng cu ură dispreţuitoare.

— În ciuda reputaţiei lor, găseai acolo persoane de o loialitate absolută. Un om căruia i-ai salvat viaţa nu te va uita niciodată.

— Şi ce te-a făcut să crezi că aş avea ceva de-a face cu omul pe care tu îl numeşti un asasin…

— Te rog, Sheng, îl întrerupse analistul. Este prea târziu pentru proteste. Nu e decât o discuţie. Însă îţi voi răspunde la întrebare. Câteva asasinate asemănătoare! Totul a început cu un vice-premier chinez în Tsim Sha Tsui şi alte patru persoane importante. Erau toţi duşmanii tăi. Apoi, la aeroportul Kai-tak, acum câteva seri, doi dintre cei mai agresivi critici ai tăi din delegaţia trimisă la Peking ar fi trebuit să fie victimele unei bombe. Au mai existat şi zvonuri – întotdeauna apar în lumea interlopă – care pomeneau de anumite mesaje schimbate între Macao şi Guangdong, de persoane importante în Beijing – de o persoană având o putere imensă. Şi, în sfârşit, dosarul… Am tras linie şi am adunat. Toate indiciile duceau la tine.

— Dosarul? Ce-nseamnă asta, Edward? întrebă Sheng, simulând stăpânirea de sine. Pentru ce această convorbire neoficială, între noi doi?

— Bănuiesc că ştii.

— Eşti un om inteligent. Îţi dai seama că nu aş întreba dacă aş şti. Între noi nu mai încap figuri din astea.

— Un birocrat inteligent, ţinut la dos, nu-i aşa?

— Ca să fiu sincer, m-am aşteptat la lucruri mai bune în ceea ce te priveşte. Ai gândit şi determinat majoritatea mişcărilor şi acţiunilor aşa-numiţilor voştri negociatori în timpul conferinţelor pe teme comerciale. Toată lumea ştie că ai avut o activitate exemplară în Hong Kong. După plecarea ta Washington-ul a rămas cu o influenţă majoră asupra acestui teritoriu.

— Am hotărât să mă retrag, Sheng. Mi-am sacrificat douăzeci de ani din viaţă guvernului, dar nu vreau să mor pentru el. Nu voi deveni o ţintă pentru terorişti, nici aici, nici în Iran sau Beirut. Este timpul să fac ceva şi pentru mine însumi, pentru familia

mea. Timpurile se schimbă, oamenii se schimbă, iar viaţa e scumpă. Pensia şi proiectele de viitor sunt prea puţin pe lângă ce merit.

— Sunt perfect de acord cu tine, Edward, însă ce are aceasta de-a face cu mine? Noi am negociat împreună – ca adversari, desigur, însă nu ca duşmani într-o arenă a violenţei. Şi ce Dumnezeu e tâmpenia asta despre numele meu pomenit de şacalii Kuomintangului?

— Mă oboseşti.

Analistul privi scurt înspre Bourne.

— Tot ce ţi-a spus amicul nostru comun a fost dictat de mine; el nu are nici o contribuţie. Numele tău n-a fost menţionat niciodată în Victoria Peak şi la interogatoriu n-a participat nici un taiwanez. I-am cerut să spună asta deoarece ştiam că are să-ţi sune veridic. În ceea ce priveşte numele tău, el e cunoscut numai anumitor persoane. E în dosarul despre care am pomenit, un dosar încuiat în biroul meu din Hong Kong. Este marcat ca Ultra Strict Secret. Există o singură copie a acestui dosar, închisă într-un seif la Washington şi numai eu pot să-l scot de-acolo sau să-l distrug. Dar, dacă se întâmplă ceva neprevăzut – să spunem un accident de avion sau dacă eu dispar, ori sunt ucis – dosarul va fi predat Consiliului Naţional de Securitate. Informaţiile din acest dosar, dacă încap pe mâinile cui nu trebuie, ar avea consecinţe catastrofale pentru întregul Orient îndepărtat.

— Sunt intrigat, Edward, de informaţiile tale atât de directe, chiar dacă incomplete.

— Trebuie să ne întâlnim, Sheng. Şi adu cu tine bani, bani mulţi, dolari americani. Asociatul nostru îmi spune că există un loc în Guangdong unde oamenii tăi vin pentru a le da noi însărcinări. Ne întâlnim mâine acolo între ora zece şi miezul nopţii.

— Trebuie să protestez, Edward. Încă nu văd ce interes aş avea.

— Pot distruge ambele copii ale acestui dosar. Am fost trimis aici pentru a da de urma unui complot ce îşi are rădăcinile în Taiwan, o poveste ce ameninţă interese multiple. Doar o aluzie şi ar putea declanşa o mulţime de evenimente ce ar îngrozi întreaga lume. Sunt convins că în această poveste există un sâmbure de adevăr şi, dacă nu mă înşel, firul duce direct la vechiul meu omolog din timpul conferinţelor chino-americane. Nu s-ar putea fără el… Este ultima mea misiune, Sheng şi, cu două

cuvinte pot face ca acel dosar să dispară de pe faţa pământului. Pur şi simplu spun că informaţiile au fost absolut false, incendiare, aranjate de duşmanii voştri din Taiwan. Puţinii care cunosc amănunte vor din suflet să creadă, pe cuvânt. Dosarul va fi apoi distrus. La fel şi copia de la Washington.

— Încă nu m-am convins că trebuie să-ţi dau ascultare.

— Fiul unui taipan al Kuomintangului va şti. Liderul unei cabale de la Beijing va şti. Un om care ar putea cădea în dizgraţie şi decapitat mâine dimineaţă va şti în mod sigur.

— Dealurile din Guangdong. Ştie el unde anume.

— Numai un elicopter, spuse McAllister. Tu şi pilotul, nimeni altcineva.

CAPITOLUL 37

Întuneric. Un bărbat îmbrăcat în uniforma soldaţilor din infanteria marină a SUA sări de pe zidul care înconjoară proprietatea din Victoria Peak. O luă la stânga, trecu de vălătucii încâlciţi de sârmă ghimpată care astupau gaura dintr-o porţiune a zidului care fusese distrusă şi înaintă precaut. Ascuns în umbră, alergă de a curmezişul pajiştii înspre colţul casei. Privi în jur la geamurile sparte ce fuseseră cândva ale unei camere de lucru concepută în stil victorian. În faţa bucăţilor de sticlă încă prinse de tocurile ferestrelor, se afla un soldat ţinând de ţeava o mitralieră Meduza-16 şi având la curea un pistol automat de calibru 45. Faptul că avea, pe lângă pistol şi o mitralieră, era un semn de maximă alertă – intrusul înţelese aceasta şi zâmbi văzând că soldatul nu considera necesar să ţină mitraliera în mână. Soldaţii din infanteria marină şi armele lor nu erau agreate în aceste locuri. Intrusul aşteptă momentul oportun. Acesta sosi: soldatul căscă prelung şi închise ochii un moment, în timp ce trăgea adânc aer în piept. Intrusul sări în picioare şi încolăci garota pe după gâtul omului de pază. Sfârşitul veni în câteva secunde. Nu se auzi aproape nici un sunet.

Ucigaşul lăsă cadavrul acolo unde zăcea, căci întunericul era mai mult în această zonă decât oriunde altundeva. Majoritatea reflectoarelor aflate în spatele casei fuseseră distruse de explozii, îşi croi drum mai departe, înspre următorul colţ, unde îşi scoase o ţigară şi o aprinse cu bricheta. Apoi păşi în lumina reflectoarelor şi dădu colţul nonşalant spre uşile carbonizate ale terasei unde un al doilea soldat se afla la postul său, pe scările de cărămidă. Intrusul ţinea ţigara în mâna stângă, care îi acoperea faţa în timp ce trăgea din ea.

— Afară, la o ţigară? întrebă paznicul.

— Da, nu pot să dorm, spuse intrusul cu un accent sud-est american.

— Paturile astea nu-s făcute pentru dormit în ele. Numai ce te aşezi pe unul şi-ţi piere tot cheful… Hei! Ia stai puţin! Cine dracu’ eşti tu?

Soldatul nu avu timp să-şi ridice puşca. Intrusul se aruncă în faţă, înfigându-şi cuţitul drept în gâtul soldatului, cu o precizie de profesionist, înăbuşind orice zgomot. Trase cadavrul după colţul

clădirii şi-l lăsă acolo, în umbră. Şterse cuţitul de sânge pe uniforma mortului, apoi îl ascunse sub tunică şi se întoarse în dreptul glasvandului. Intră.

Merse de-a lungul coridorului slab luminat până la capăt, unde un al treilea soldat din infanteria marină şedea în faţa unei uşi mari, sculptate. Paznicul îşi lăsă arma jos şi privi la ceas.

— Ai venit devreme, spuse el. Cartul meu se termină abia peste o oră şi douăzeci de minute.

— Nu fac parte din unitatea asta, amice.

— Eşti cu grupul din Oahu?

— Da.

— Credeam că v-au scos de aici şi v-au trimis urgent înapoi în Hawaii.

— Câţiva am rămas. Suntem la consulat acum. Tipul ăla, cum îl cheamă, McAllister, ne-a adunat la declaraţii toată noaptea.

— Îţi spun eu, amice, toată întâmplarea asta e stranie!

— Stranie e puţin zis. Apropo, unde este biroul aiuritului? M-a trimis până aici să-i aduc tutunul de pipă.

— Grozav. Pune-i şi nişte mătrăgună în el.

— Care-i biroul?

— Mai devreme l-am văzut împreună cu doctorul intrând la prima uşă pe dreapta. Apoi mai târziu, înainte de a pleca, a intrat aici.

Cu capul, soldatul îi arătă uşa din spatele său.

— Cine lucrează aici?

— Nu ştiu cum îl cheamă, însă el e ştabul aici. Ăştia îi spun ambasadorul.

Asasinul îşi miji ochii.

— Ambasadorul?

— Da. Încăperea e aproape distrusă. Jumătate din ea a făcut-o praf nebunul, însă casa de bani este intactă şi de aia sunt eu aici şi un alt tip afară. Trebuie să fie câteva milioane în ea, pentru cheltuieli neprevăzute.

— Sau pentru altceva, spuse moale intrusul. Prima uşă pe dreapta, da? adăugă el, întorcându-se şi căutând sub tunică.

— Stai, spuse soldatul. De ce n-a trimis poarta nimic? Apucă aparatul de emisie-recepţie agăţat de centură.

— Îmi pare rău, trebuie să te verific, amice. Aşa se obişnuieşte.

Ucigaşul aruncă cuţitul. În clipa în care acesta se înfigea în pieptul victimei, intrusul se repezi şi el, cu degetele mari înfipte

în beregata soldatului. Treizeci de secunde mai târziu, deschidea uşa biroului lui Havilland şi târa cadavrul înăuntru.

*

* *

Trecură graniţa pe noapte; costumele şi cămăşile scrobite luaseră locul îmbrăcăminţii mototolite pe care o purtaseră până atunci. Două serviete diplomat sigilate indicau importanţa documentelor guvernamentale inaccesibile chiar şi ochiului vigilent al vameşilor. În realitate, servietele conţineau atât armele, cât şi câteva obiecte în plus, pe care Bourne le luase din apartamentul lui d'Anjou după ce McAllister scosese la iveală banda adezivă specială destinată sigilării valizelor diplomatice, respectată chiar şi în Republica Populară Chineză, ca o condiţie pentru un tratament reciproc acordat personalului diplomatic.

Omul de legătură din Macao, al cărui nume era Wong, fu impresionat de paşapoartele diplomatice însă, pentru mai multă siguranţă, ca şi pentru cei 20.000 de dolari americani faţă de care spunea că simte o obligaţie morală, hotărâse să-şi organizeze trecerea peste graniţă în felul său propriu.

— Nu este atât de complicat pe cât v-am făcut să credeţi data trecută, explică Wong. Doi dintre grăniceri sunt veri din partea mamei – fie-i ţărâna uşoară – şi ne ajutăm reciproc. Eu fac mai mult pentru ei decât ei pentru mine, însă eu am o situaţie mai bună. Burţile le sunt mai pline decât ale majorităţii oamenilor din oraşul Zhuhai Shi şi amândoi au televizoare.

— Dacă îţi sunt veri, spuse Jason, de ce ai obiectat când i-am dat unuia dintre ei ceasul? Ai spus că e prea scump.

— Pentru că îl va vinde, domnule şi nu vreau să şi-o ia în cap. Fiindcă or să-i crească pretenţiile.

Iată principiile conform cărora erau păzite cele mai sever controlate graniţe din lume, îşi spuse Bourne. Oricum ei trebuiau să treacă prin ultima poartă de pe dreapta la ora 8:55 fix; Wong trece separat, câteva minute mai târziu. Paşapoartele cu dungă roşie fură studiate, trimise într-un birou interior şi, cu multe zâmbete din partea unui dintre cei doi veri, onoraţii diplomaţi fură trecuţi rapid peste punctele vamale. În China fură întâmpinaţi de către prefectul provinciei Zhuhai Shi, care le înapoie paşapoartele. Era o femeie scundă. Lată în umeri. Vorbea englezeşte cu un accent puternic, dar inteligibil.

— Afaceri guvernamentale în Zhuhai Shi? întrebă ea, zâmbind, dar zâmbetul îi era dezminţit de privirea întunecată, vag ostilă.

La garnizoană, probabil? Aş putea să vă aranjez transportul auto, vă rog?

— *Bu xiexie,* refuză Subsecretarul de Stat, apoi, din politeţe, reveni la engleză pentru a-şi arăta respectul pentru silinţa gazdei de a o învăţa. Avem o întâlnire, nu foarte importantă, care durează numai câteva ore, apoi ne întoarcem în Macao la noapte. Aşteptăm să vină cineva să ne ia, aşa că vom bea o cafea şi vom aştepta.

— În biroul meu, dacă preferaţi?

— Vă mulţumesc, însă nu cred. Oamenii voştri ne vor căuta la *kafie dian,* la cafe-bar.

— Pe partea stângă a străzii. Şi încă o dată, bun venit în Republica Populară Chineză.

— Bunăvoinţă dumneavoastră nu va fi uitată, spuse McAllister, înclinându-se.

— Vă mulţumesc din suflet, replică femeia dând din cap şi se îndepărtă.

— Parafrazându-te, comentă Bourne, adresându-i-se lui McAllister, te-ai descurcat foarte bine. Însă trebuie să-ţi spun că tipa nu-i de partea noastră.

— Bineînţeles că nu, aprobă Subsecretarul. I s-a dat ordin să anunţe pe cineva ori aici, la garnizoană, ori la Beijing, cum am trecut graniţa. De acolo, cineva îl va contacta apoi pe Sheng şi el va şti că suntem doar eu şi cu tine. Nimeni altcineva.

O luară spre cafeneaua întunecoasă de la capătul străzii.

— Vom fi urmăriţi, ştii asta, nu-i aşa?

— Nu, nu ştiu, replică McAllister, aruncându-i o privire scurtă. Sheng va fi precaut. I-am dat destule informaţii pentru a-l alarma. Dacă ar şti că există numai un singur dosar – ceea ce din întâmplare e adevărat – ar putea risca, gândindu-se că l-ar putea cumpăra de la mine şi apoi m-ar ucide. Însă crede, sau presupune, că mai e o copie la Washington. Este cea pe care o doreşte distrusă. Nu îşi poate permite să mă sperie şi să mă pună pe fugă. Nu uita, eu sunt un amator şi intru uşor în panică. Îl cunosc. Acum îşi face socotelile şi probabil îmi va aduce mai mulţi bani decât am visat vreodată. Sigur, se aşteaptă să-i recupereze, odată ce distrug dosarele, după care voi fi asasinat. Aşa că, vezi, am un motiv foarte serios pentru a nu da greş.

Agentul Meduzei îl privi din nou atent pe funcţionarul de la Washington.

— Te-ai gândit la toate amănuntele, nu-i aşa?

— Foarte bine, răspunse McAllister, privind drept înainte. Săptămâni întregi. Fiecare detaliu în parte. Ca să fiu sincer, nu credeam că vei avea un rol de jucat, căci m-am gândit că nu vei mai fi în viaţă, însă ştiam că pot să ajung la Sheng. Cumva… în mod neoficial, fireşte. Orice altă cale, inclusiv o întâlnire confidenţială, ar fi presupus un protocol şi, chiar dacă m-aş fi aflat între patru ochi cu el, fără ajutoarele sale, nu l-aş fi putut atinge. Ar fi arătat a asasin aprobat de guvern. M-am gândit să-l abordez direct, de dragul vremurilor trecute şi să folosesc anumite cuvinte care îl vor obliga să-mi dea răspuns – cam cum am făcut aseară. Cum i-ai spus lui Havilland, cele mai simple căi sunt de obicei cele mai bune. Oamenii tind să complice lucrurile.

— Tu ai circumstanţe atenuante; adesea eşti obligat să o faci. Nu-ţi poţi permite să fii prins în flagrant delict.

— Ce expresie!… spuse analistul cu un zâmbet batjocoritor. Unde vrea să bată? Politica nu tratează nemulţumirile unui singur individ, sau n-ar trebui s-o facă. Mereu m-au uimit pretenţiile la legalitate ale unor oameni care n-au nici cea mai vagă idee de condiţiile în care suntem nevoiţi să lucrăm.

— Poate, din când în când, oamenii vor un răspuns direct.

— Nu se poate, spuse McAllister ajuns la uşa cafenelei, tot n-ar înţelege.

Bourne stătea în faţa uşii, fără să o deschidă.

— Eşti orb, spuse el, privindu-l în ochi pe Subsecretar. Nici mie nu mi s-a dat un răspuns direct, cu atât mai puţin o explicaţie. Ai stat la Washington prea multă vreme. Ar trebui să petreci câteva săptămâni, la Cleveland sau Bangor, în Maine. S-ar putea să-ţi mai lărgească orizontul.

— Nu-mi ţine prelegeri, domnule Bourne. Mai puţin de 46% din populaţia ţării îşi dă osteneala să voteze, iar asta determină calea pe care o urmăm. Totul este lăsat în seama noastră – executanţii şi birocraţii de profesie. Noi suntem tot ce v-a mai rămas. Putem să intrăm? Prietenul tău, Wong, spunea că trebuie să stăm câteva minute, ca să fim văzuţi bându-ne cafelele, apoi să ieşim în stradă. Spunea că vine să ne la peste exact douăzeci şi cinci de minute, din care douăsprezece deja au trecut.

— Douăsprezece? Nu zece, nici cincisprezece, ci douăsprezece?

— Exact.

— Ce facem dacă întârzie două minute? Îl împuşcăm?

— Foarte amuzant, spuse analistul, împingând uşa.

*

* *

Ieşiră din cafenea şi o apucară de-a curmezişul porţiunii asfaltate din faţa punctului de frontieră Guangdong. Trecură fără greutate, nu erau mai mult de zece oameni la rând. Dintre cele trei felinare din imediata apropiere, numai unul funcţiona, răspândind în jur o lumină slabă. Vizibilitatea era scăzută. Cele douăzeci şi cinci de minute trecură, apoi treizeci. Când se făcură treizeci şi cinci, Bourne rupse tăcerea.

— Ceva nu e în regulă. Trebuia să fi apărut până acum.

— Două minute şi-l împuşcăm? spuse McAllister, fără să aprecieze el însuşi gluma. Vreau să spun, am avut impresia că cel mai important lucru e să nu ne pierdem cu firea.

— Pentru două minute, nu însă pentru aproape un sfert de oră, replică Jason. Nu este normal, adăugă el încet, ca pentru sine. Pe de altă parte, Wong doreşte să-l contactăm pe Sheng.

— Nu înţeleg.

— Nici nu trebuie. Mergi alături de mine, ca şi cum ne-am plimba, aşteptând să vină cineva să ne ia. Vorbeşte despre vreme, despre orice. Aprobă din cap, dă din umeri – numai păstrează-ţi calmul şi controlează-ţi mişcările.

Parcurseră aproximativ douăzeci de metri când auziră şoapta.

— *Kam Pek!*

Numele cazinoului din Macao se auzi şuierat din dosul unui chioşc de ziare.

— *Wong?*

— Rămâneţi pe loc şi simulaţi o conversaţie, însă ascultaţi-mă bine!

— Ce s-a întâmplat?

— Sunteţi urmăriţi.

— Două bile albe pentru un birocrat strălucit, spuse Jason. Vreun comentariu, domnule Subsecretar?

— Este neaşteptat, însă nu ilogic, răspunse McAllister. O măsură de precauţie, probabil. Paşapoartele false abundă pe aici, după cum ştim foarte bine.

— Ni le-a verificat King Kong cu fustă.

— Atunci poate vor să se asigure că nu ne întâlnim aici cu indivizi ca cei despre care-mi spuneai aseară, şopti analistul încet, ca să nu-l audă Wong.

— Se poate, răspunse Bourne ceva mai tare, cu ochii la intrarea în punctul de frontieră. Cine ne urmăreşte?

— Porcul.

— *Soo Jiang?*

— Întocmai, domnule. De aceea nu pot să mă arăt.

— Altcineva?

— Nu am mai observat pe nimeni, însă nu ştiu cine se află pe şoseaua ce duce spre dealuri.

— Am eu grijă de el, spuse Delta.

— Nu! obiectă McAllister. Ordinele lui de la Sheng pot să ceară confirmarea că suntem într-adevăr singuri, că nu ne întâlnim cu alţii. Tocmai ai spus că e posibil.

— Singurul mod în care ar fi putut să o facă era să se întâlnească el însuşi cu alţii. Or asta nu-şi poate îngădui. Iar vechiul tău amic n-ar permite o transmisiune radio în timp ce el se află într-un avion sau elicopter. Ar putea fi ascultată.

— Dar dacă şi-au stabilit semnale – o flacără sau o lanternă aprinsă, indicându-i pilotului că totul e în regulă?

Jason privi spre analist.

— Într-adevăr, te gândeşti la toate.

— Există o cale de ieşire, spuse Wong din umbră şi este un privilegiu pe care aş dori să mi-l rezerv, fără nici o altă răsplată.

— Ce privilegiu?

— Acela de a-l omorî pe Porc. Voi proceda în aşa fel încât să nu las urme.

— Ce?

Mirat, Bourne întoarse capul.

— Vă rog, domnule! Priviţi drept înainte!

— Îmi pare rău. Dar de ce?

— Şi-a bătut joc de o mulţime de femei, ameninţându-le cu pierderea slujbei – a lor sau a bărbaţilor lor. În ultimii patru ani a adus ruşinea multor familii, inclusiv celei dinspre partea mamei mele.

— Cum de n-a fost omorât până acum?

— Umblă cu gărzi personale chiar şi aici, în Macao. Totuşi, s-au făcut câteva tentative de către bărbaţi ce nu au mai putut îndura ruşinea. S-a lăsat cu represalii.

— Represalii? întrebă McAllister calm.

— Au fost luaţi oameni la întâmplare şi li s-au înscenat fraude din proviziile şi echipamentul din garnizoană. Pedeapsa pentru asemenea fapte este moartea.

— Iisuse, murmură Bourne. Nu te mai întreb. Ai motive îndreptăţite. Dar cum ai s-o faci?

— Gorilele nu sunt cu el acum. S-ar putea să-l aştepte pe şoseaua spre dealuri, însă nu îl însoţesc acum. Voi porniţi şi dacă vă urmăreşte, mă iau după el. Dacă nu vă urmăreşte, vă prind din urmă.

— Ne prinzi din urmă? Bourne se încruntă.

— Da, după ce-l omor pe Porc şi-i las hoitul în locul care i se cuvine. Toaleta femeilor.

— Şi dacă o ia pe urmele noastre? întrebă Jason.

— Momentul oportun se va ivi şi atunci. Îi voi vedea gorilele, însă ele nu mă vor vedea pe mine. N-are importanţă ce face, momentul când se va afla singur, în întuneric, tot va veni. O fracţiune de secundă va fi îndeajuns, iar când îl vor găsi se va presupune că a adus ruşinea unuia dintre oamenii săi, care s-a răzbunat.

— O luăm înainte.

— Cunoaşteţi drumul, domnule.

— Ca-n palmă.

— Ne întâlnim la poalele primului deal, dincolo de întinderea de iarbă înaltă. Vă amintiţi?

— Ar fi greu de uitat. Era să-mi las oasele pe acolo.

— După şapte kilometri, luaţi o prin pădure înspre câmpie.

— Aşa intenţionez să fac. Vânătoare bună, Wong.

— Va fi, domnule. Am destule motive s-o cred.

Cei doi americani o luară din loc dispărând într-o beznă adâncă. Un individ obez îmbrăcat în civil îi urmărea din umbră. Îşi privi ceasul şi dădu din cap, zâmbind cu satisfacţie. Apoi, colonelul Soo Jiang se întoarse şi o luă printr-un pasaj printre porţile de fier şi gardurile de sârmă ghimpată, printre gheretele de lemn slab luminate. Fu întâmpinat de prefectul provinciei Zhuhai Shi – Guangdong, care înaintă marţial, cu entuziasm spre el.

— Probabil că sunt nişte persoane foarte importante, domnule colonel, spuse femeia prefect, fără pic de ostilitate în priviri acum, numai cu ceva care aducea a adoraţie. Şi cu teamă.

— A, da-da, sunt aprobă colonelul.

— Bineînţeles că trebuie să fie din moment ce un ofiţer ilustru ca dumneavoastră a venit până aici numai pentru a se asigura că nu au probleme. Am telefonat la Guangzhou, aşa cum aţi cerut şi cel cu care am vorbit mi-a mulţumit, dar nu m-a întrebat de nume.

— O să i-l dau eu, o întrerupse Soo plictisit.

— Şi voi ţine oamenii cei mai buni la porţi pentru a-i întâmpina când se întorc la noapte târziu, în Macao.

Soo o privi.

— Nu este nevoie. Vor fi duşi la Beijing pentru nişte conferinţe la nivel înalt, strict secrete. Ordinele mele sunt de a îndepărta toate urmele trecerii lor pe aici.

— Atât de secrete?

— Chiar atât, tovarăşă. Acestea sunt secrete de stat şi trebuie păstrate, chiar şi faţă de cei mai intimi colaboratori ai dumneavoastră. Biroul dumneavoastră, vă rog.

— Îndată, spuse femeia lată în umeri, făcând stânga-mprejur cu precizie de soldat. Am ceai sau cafea şi chiar whisky englezesc din Hong Kong.

— Ah, da, whisky englezesc. Pot să vă însoţesc, tovarăşă? Misiunea mea e îndeplinită.

Cele două siluete oarecum groteşti, desprinse parcă dintr-o operă de Wagner, mărşăluiră cu paşi legănaţi până la uşa de sticlă a biroului femeii prefect.

*

* *

— Ţigări! şopti Bourne, înşfăcând umărul lui McAllister.

— Unde?

— Drept în faţă, dincolo de şosea, pe stânga. În pădure!

— Nu le-am zărit.

— Nu le-ai căutat. Le palmează, dar sunt acolo. Scoarţele copacilor se luminează un moment, apoi se întunecă din nou. Fără un ritm egal. Sunt oameni care fumează. Uneori am impresia că Extremul Orient iubeşte mai mult ţigările decât sexul.

— Ce facem?

— Exact ce facem acum, numai cu mai mult zgomot.

— Ce?

— Continuăm să mergem şi să pălăvrăgim. Nu ne vor înţelege. Sunt sigur că mai ştii „Hiawatha” sau „Horatio on the Bridge” sau din vremea liceului, „Aura Lee”. Nu cânta, recită numai versurile; îţi va distrage atenţia.

— Dar de ce?

— Pentru că asta este exact ceea ce ai prezis. Sheng se asigură că nu apărem cu cineva care i-ar putea fi ostil. Să-i dăm această asigurare, ce zici?

— Dumnezeule! Şi dacă vreunul dintre ei ştie englezeşte?

— Este puţin probabil, însă dacă preferi, putem să improvizăm o conversaţie.

— Nu, nu sunt bun la asta. De-aia urăsc petrecerile şi dineurile, niciodată nu ştiu ce să spun.

— De asta ţi-am sugerat poeziile. O să mai intervin şi eu, când faci pauză. Dă-i drumul, vorbeşte normal dar repede. Ăsta nu-i un loc pentru intelectuali chinezi care să vorbească englezeşte… Au stins ţigările. Ne-au zărit. Spune ceva!

— Doamne-Doamne,… foarte bine. Ăăă… Stând pe prispă la O'Reilly şi spunând basme sângeroase…

— Foarte potrivit! spuse Jason, fulgerându-l cu privirea.

— „Dintr-odată mi s-a năzărit, de ce să n-o scutur pe fiica lui O'Reilly…"

— Vai, Edward, mă surprinzi!

— E un cântec vechi din facultate, şopti analistul.

— Ce? Nu te aud, Edward. Spune mai tare.

— Tra la-la, tra la-la, ca să văd ce face Reilly…

— Grozav! îl întrerupse Bourne în timp ce treceau de porţiunea unde numai cu câteva secunde înainte se zăriseră capetele ţigărilor aprinse. Cred că prietenul tău îţi va aprecia punctul de vedere. Alte idei mai ai?

— Am uitat cuvintele.

— Ideile, vrei să spui. Sunt sigur că o să ţi le aminteşti.

— Ceva despre Reilly… A, da, îmi aduc aminte. Mai întâi era „Dă-i, dă-i, dă-i, scutură bine, pân-ajungi la capăt şi abia apoi venea bătrânul Reilly… Avea două pistoale şi-l căuta pe câinele care i-a scuturat fiica." Vezi, mi-am adus aminte. Mai vrei? Mai ştiu unul: Un elefant se legăna pe o pânză de păianjen… Şi tot aşa…

— Las-o baltă, nu ne mai aud.

— Nu? Mulţumesc lui Dumnezeu!

— Ai fost nemaipomenit. Dacă vreunul din maimuţoii ăia înţelege vreun cuvânt în engleză, acum sunt chiar mai derutaţi decât mine. Bine lucrat, Edward: Hai, mai repede! McAllister privi la Jason.

— Ai făcut-o intenţionat, nu-i aşa? M-ai obligat să mă gândesc la ceva – la orice – ştiind că mă voi concentra şi nu voi intra în panică.

Bourne nu răspunse; făcu doar o observaţie.

— Încă treizeci de metri şi te las singur.

— Poftim? Mă părăseşti?

— Doar pentru zece, cincisprezece minute nu mai mult. Nu te opri, doar întinde braţul şi ajută-mă să-mi deschid servieta.

— Unde te duci? întrebă Subsecretarul în timp ce sprijinea stângaci servieta cu braţul stâng.

Jason o deschise, scoase un cuţit cu lama lungă şi o închise la loc.

— Nu poţi să mă laşi singur!

— Nu ţi se va întâmpla nimic, nimeni nu doreşte să te oprească din drum – să ne oprească. Dacă ar fi vrut, n-ar fi aşteptat până acum.

— Vrei să spui că s-ar fi putut isca o ambuscadă?

— Contam pe mintea ta analitică că ştii că nu se va întâmpla asta. Ţine servieta.

— Dar ce vrei să…

— Trebuie să văd ce se întâmplă în spatele nostru. Continuă-ţi drumul.

Jason făcu la stânga şi intră în pădure la prima curbă a şoselei. O luă la fugă, neauzit şi evitând instinctiv tufişurile, apoi făcu un arc de cerc la dreapta. Câteva minute mai târziu zări scânteierea ţigărilor şi, încet ca o pisică, se târî din ce în ce mai aproape, până ajunse la o distanţă de aproape trei metri de grupul de oameni. Strălucirea intermitentă a lunii, ce răzbătea printre arborii masivi, răspândea destulă lumină pentru ca să-i numere. Erau şase, fiecare înarmat cu câte o puşcă mitralieră uşoară, trecută peste umăr… Dar mai era ceva, un lucru pe cât de neaşteptat pe atât de surprinzător. Toţi purtau uniforma ofiţerilor de grad înalt ai Republicii Populare Chineze. Din frânturile de conversaţie pe care le putea auzi, era clar că vorbeau în chineză, nu cantoneză, care era dialectul obişnuit pentru soldaţii şi chiar ofiţerii garnizoanei Guangdong. Aceştia nu erau din Guangdong. Sheng îşi adusese propriile trupe de elită.

Brusc unul dintre ofiţeri îşi aprinse bricheta şi se uită la ceas. Bourne studie chipul de deasupra flăcării. Îl recunoscu şi, aceasta îi confirma raţionamentul. Era chipul omului care încercase să-l inducă în eroare pe Ecou, dându-se drept prizonier în acea noapte înspăimântătoare, ofiţerul pe care Sheng îl tratase deosebit faţă de toţi ceilalţi. Un criminal inteligent, cu voce calmă.

— *Xian zai,* spuse bărbatul, momentul venise. Apoi apucă un radio portabil şi spuse: *Da li shi, da li hi!* exclamă el, anunţându-se prin codul stabilit. Sunt singuri, nu-i însoţeşte nimeni. Vom

proceda conform planului. Pregătiţi-vă pentru semnal.

Cei şase ofiţeri se ridicară la unison, îşi potriviră armele şi-şi stinseră ţigările strivindu-le sub tălpile cizmelor. Apoi o porniră cu paşi repezi în direcţia drumului de ţară.

Bourne se ridică în picioare şi o luă la goană prin pădure. Trebuia să-l ajungă din urmă pe McAllister înainte ca oamenii lui Sheng să se apropie şi să observe la lumina slabă a lunii că analistul era singur. Dacă gărzile s-ar fi alarmat ar fi putut trimite un alt semnal: „Întâlnirea anulată”. Ajunse la locul unde şoseaua cotea într-o parte şi mări viteza, sărind peste crengile căzute, pe care alţi ochi nu le-ar fi văzut, strecurându-se printre ramuri şi liane pe care alte mâini nu le-ar fi găsit. În mai puţin de două minute răsări din pădure pe neaşteptate, lângă McAllister.

— Dumnezeule mare! icni Subsecretarul de Stat.

— Nu ridica glasul!

— Eşti nebun!

— Mie-mi spui?

— Mi-ar lua ore întregi.

Cu mâinile tremurânde, McAllister îi întinse lui Jason servieta diplomat.

— Cel puţin, asta n-a explodat.

— Trebuia să-ţi fi spus să n-o scapi pe jos sau s-o bruschezi prea mult.

— Iisuse!... Nu e timpul să ne abatem de pe şosea? Wong spunea...

— Lasă ce spunea Wong. Rămânem la vedere până ajungem în vârful celui de-al doilea deal, când tu vei fi la vedere iar eu mai puţin. Grăbeşte-te. Se pregăteşte un semnal, ceea ce înseamnă că iar ai avut dreptate. Pilotului i se va da aterizare liberă – fără comunicare radio, numai cu lanternă.

— Trebuie să ne întâlnim cu Wong undeva. La poalele primului deal, cred că aşa a spus.

— Îi dăm câteva minute. Însă cred că va trebui să ne descurcăm fără el. Va vedea ceea ce am văzut şi eu, iar eu, dacă aş fi în locul lui, m-aş întoarce înapoi în Macao să-mi iau cei douăzeci de mii de dolari şi aş spune că m-am rătăcit.

— Ce anume ai văzut?

— Şase indivizi cu destulă muniţie pentru a despăduri unul dintre dealurile de aici.

— Dumnezeule, nu mai scăpăm vii din asta!

— Nu-ţi pierde speranţa încă. Acesta e unul din lucrurile la

care m-am gândit.

Bourne se întoarse spre McAllister mărind pasul.

— Pe de altă parte, adăugă el cât se poate de serios, riscul a existat întotdeauna – în varianta ta.

— Da, ştiu. Nu voi intra în panică.

Pădurea rămăsese în urmă; acum drumul întretăia o potecă făcută prin ierburile înalte de la poalele dealului.

— De ce crezi că se află aceşti oameni aici? întrebă analistul.

— Acoperire în caz că e o capcană, lucru la care s-ar gândi orice idiot care face ce fac ei. Ţi-am spus că aşa se va întâmpla şi nu m-ai crezut. Dar dacă ceva din ceea ce ai spus este adevărat şi cred că este, este faptul că vor rămâne la distanţă, ca să fie siguri că nu intri în panică şi fugi. Dacă e aşa, aceasta va fi scăparea noastră.

— În ce fel?

— Ia-o la dreapta, prin iarbă, spuse Jason fără să-i răspundă la întrebare. Îi mai dau lui Wong cinci minute, în cazul în care nu vedem undeva un semnal sau nu auzim un avion, însă nu mai mult. Şi asta pentru că am nevoie de perechea de ochi pe care am plătit-o.

— Dar poate trece de cei din pădure fără să fie văzut?

— Poate, dacă nu se află deja pe drumul de întoarcere spre Macao.

Ajunseră la marginea câmpiei, la poalele primului deal, unde începeau să se înalţe arborii. Bourne privi la ceas, apoi înspre McAllister.

— Să nu stăm la vedere, spuse el, făcând semn cu mâna înspre arborii din faţă. Eu voi rămâne aici; tu mergi mai departe, dar nu intra în pădure. Rămâi la margine. Dacă zăreşti o lumină sau auzi un avion, fluieră. Ştii să fluieri, nu?

— De fapt, nu prea bine. Când erau copiii mai mici le-am luat un câine şi…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Aruncă atunci cu pietre printre copaci. O să le aud. Du-te.

— Da, am înţeles. Să mă mişc.

Delta – pentru că acum devenise din nou Delta – îşi începu aşteptarea. Luna era acoperită de nori răzleţi. Trecură trei minute şi Bourne aproape se hotărâse că era o pierdere de timp când, dintr-odată, un bărbat îşi făcu apariţia la dreapta sa din tufişuri. Bourne lăsă servieta şi scoase cuţitul lung de la brâu.

— Kam Pek! şopti omul.

— Wong?

— Da, domnule, spuse orientalul, ocolind trunchiurile copacilor şi apropiindu-se de Jason. Mă întâmpinaţi cu cuţitul?

— Mai sunt şi alţii pe aici şi, sincer, n-am crezut că mai apari. Ţi-am spus că poţi să renunţi dacă riscul ţi se pare prea mare. N-aş fi crezut că o să se întâmple atât de devreme. Însă nu m-aş fi supărat. Au un arsenal impresionant.

— Aş fi putut să o fac dar, pe lângă bani, mi-aţi acordat şansa unei bucuri imense. Nu numai pentru mine ci şi pentru mulţi alţii. Mai mulţi decât vă puteţi imagina şi care vă vor rămâne recunoscători.

— Soo?

— Da.

— Stai puţin, spuse Bourne alarmat. De ce eşti atât de sigur că se va crede că a făcut-o unul dintre ei?

— Care ei?

— Patrula cu mitraliere, din pădure. Nu sunt din garnizoana din Guangdong. Sunt din Beijing!

— Fapta s-a petrecut în Zhuhai Shi. La intrare.

— Nenorocitule! Ai stricat totul! Era aşteptat!

— Dacă e aşa, oricum n-ar fi apărut.

— Cum?

— Se îmbătase împreună cu femeia-prefect de la poartă. Se dusese să se uşureze şi acolo l-am găsit. Acum e alături, zace într-o toaletă pentru femei, cu gâtul tăiat şi fără boaşe.

— Dumnezeule... Deci nu ne-a urmărit?

— Nici n-a dat vreun semn că ar fi vrut s-o facă.

— Înţeleg – nu, nu înţeleg. A fost înlăturat din operaţiunea de astă seară. Totul e organizat de Beijing. Şi totuşi, el a fost primul om de legătură aici...

— Nu vreau să ştiu nimic, îl întrerupse Wong, apărându-se.

— Îmi pare rău. Te înţeleg.

— M-aţi angajat ca ajutor, domnule. Ce doriţi să fac pentru dumneavoastră?

— Ai avut vreun necaz când ai trecut pe lângă patrula de pe şosea?

— Nici unul. Eu am văzut, însă ei nu m-au văzut pe mine. Sunt acum în pădure la marginea câmpiei. Nu ştiu dacă vă foloseşte dar, bărbatul cu radioul portativ i-a dat ordin celui pe care l-a contactat să părăsească locul de îndată ce dă „semnalul”. Nu ştiu ce vrea să însemne asta, însă presupun ca e vorba de un

elicopter.

— Presupui?

— Francezul şi cu mine l-am urmărit aici într-o noapte pe maiorul britanic. Aşa se face că ştiam drumul. Atunci a venit un elicopter şi câteva persoane s-au dat jos pentru a-l întâlni pe englez.

— Asta mi-a spus şi mie.

— V-a spus?

— N-are importanţă. Rămâi aici. Dacă patrula o porneşte încoace, vreau să fiu avertizat. Mă voi afla la marginea câmpului, sub cel de-al doilea deal, pe dreapta. Aceeaşi pajişte unde tu şi Ecoul aţi văzut elicopterul.

— Ecoul?

— Francezul.

Delta se opri, făcând o socoteală rapidă.

— Nu poţi să aprinzi un foc, pentru că nu poţi să atragi atenţia asupra ta.

Deodată, se auzi zgomotul înfundat al unor obiecte izbind alte obiecte. Copaci! Pietre! McAllister încerca să-i atragă atenţia!

— Apucă pietre sau bucăţi de lemn şi aruncă-le între copaci, în dreapta. Le voi auzi.

— Îmi voi umple buzunarele de acum cu câteva.

— N-am nici un drept să-ţi cer asta, spuse Delta, ridicându-şi valiza, însă ai vreo armă la tine?

— Un Magnum de calibru 357, cu încărcătorul plin, mulţumită vărului meu dinspre partea mamei, odihnească-se în pace.

— Sper că nu ne vom mai vedea şi dacă nu, la revedere Wong. O parte din mine poate să nu te aprobe, însă eşti un tip straşnic. Şi crede-mă, ultima dată m-ai întrecut.

— Nu, domnule, dumneavoastră m-aţi întrecut. Însă aş vrea să încerc din nou.

— Las-o moartă! strigă Bourne şi o rupse la fugă în sus pe deal.

*

* *

Ca o pasăre gigantică, monstruoasă, elicopterul se lăsă uşor deasupra pajiştii întinse. Aşa cum fusese stabilit, McAllister stătea în mijlocul terenului, la vedere şi cum era de aşteptat reflectorul elicopterului se fixă asupra lui. Jason Bourne se afla la treizeci de metri depărtare, ascuns de umbrele pădurii – vizibil, însă nu clar. Rotoarele încetiniră şi se opriră de tot. Liniştea

deveni apăsătoare. Uşa elicopterului se deschise, scările fură lăsate în jos şi Sheng Chou Yang, chinezul subţire, încărunţit, coborî treptele, ţinând în mână o servietă.

— Îmi pare bine să te revăd după toţi aceşti ani, Edward, strigă orientalul. Vrei să inspectezi elicopterul? După cum ai cerut, nu se află nimeni în el cu excepţia mea şi a pilotului meu de încredere.

— Nu, Sheng, o poţi face tu pentru mine! strigă la rându-i McAllister, aflat la câteva zeci de metri depărtare, scoţând un recipient din haină şi aruncându-l în direcţia elicopterului. Spune-i pilotului să coboare câteva minute şi împrăştie conţinutul în cabină. Dacă e cineva înăuntru – el sau ei – vor ieşi în mare viteză.

— Acesta nu e felul tău de a fi, Edward. Oamenii ca noi ştiu când să aibă încredere unul în celălalt. Nu suntem nişte proşti.

— Fă cum ţi-am spus, Sheng!

— Bineînţeles.

La ordin, pilotul coborî din cabina elicopterului. Sheng Chou Yang apucă spray-ul şi-i împrăştie conţinutul înăuntrul aparatului de zbor. Se scurseră câteva minute; nu se ivi nimeni.

— Eşti satisfăcut, ori trebuie să arunc în aer întreg elicopterul, ceea ce n-ar servi nici unuia dintre noi? Haide, haide, prietene, noi suntem mai presus de trucurile astea. Am fost întotdeauna.

— Însă tu ai devenit ceea ce eşti acum. Iar eu am rămas ceea ce am fost.

— Putem îndrepta asta, Edward! Pot cere să fii prezent la toate conferinţele noastre. Pot să-ţi asigur o poziţie importantă. Vei fi un star în ministerul de externe.

— Este adevărat, deci, nu-i aşa? Tot ce scrie în dosar. Te-ai întors. Kuomintang-ul a revenit în China...

— Hai să stăm de vorbă, Edward.

Sheng aruncă o privire scurtă presupusului asasin, ascuns în umbrele copacilor, apoi schiţă un semn, înspre dreapta.

— Este o problemă personală.

Bourne se puse rapid în mişcare: alergă spre elicopter în timp ce cei doi negociatori se aflau cu spatele la el; în clipa în care pilotul urca înapoi în elicopter şi-şi ocupă locul, Jason se afla deja în spatele său.

— *An jing!* şopti Delta, ordonându-i să păstreze liniştea, întărind comanda cu pistolul său automat KG-9. Înainte ca pilotul, şocat, să poată reacţiona în vreun fel, Bourne îi trecu o pânză

dură pe deasupra capului, înfăşurându-i-o peste gură şi o strânse cât putu de tare. Apoi, cu un fir lung de nylon subţire, Jason îl legă de scaun, imobilizându-i braţele. Acum era sigur că elicopterul nu va decola pe neaşteptate.

Îşi băgă pistolul înapoi la centură, sub haină şi se târî afară din elicopter. Uriaşa maşină de zbor nu-i permitea să-i vadă pe cei doi, ceea ce însemna că nici ei nu-l puteau vedea. Se întoarse rapid la locul său, atent la cei doi, gata să-şi schimbe direcţia dacă ei ar fi apărut după elicopter, de care se folosea ca de o pavăză. Se opri; era îndeajuns de aproape; îşi luă un aer nepăsător. Scoase o ţigară şi dădu foc unui chibrit, apoi o aprinse. Făcu câţiva paşi, spre stânga, de unde putea să zărească cele două personaje aflate pe partea cealaltă a elicopterului. Se întrebă ce îşi spuneau cei doi duşmani. Se întrebă ce anume mai aştepta McAllister.

Hai analistule! Acum! Acum este momentul. Cu fiecare clipă ne care-o pierzi, laşi timpul să se scurgă şi timpul presupune complicaţii. Fir-ar al dracului, fă-o!

Bourne îngheţă. Auzi zgomotul unei pietre lovind un copac, aproape de locul pe unde ieşise în câmp deschis. Apoi alta, mult mai aproape şi alta la interval scurt. Era avertismentul lui Wong. Patrula lui Sheng traversa pajiştea.

Analistule, ne omori pe amândoi! Dacă încerc să fug şi trag, zgomotul va aduce şase oameni, cărora nu le vom putea face faţă. Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o!

Delta privea înspre Sheng şi McAllister, cu ura crescândă aproape să izbucnească. N-ar fi trebuit niciodată să lase lucrurile să se întâmple aşa. Moartea în mâinile unui amator, un birocrat acrit, ce-şi dorea „momentul lui de glorie”.

— *Kam Pek!*

Era Wong! Traversase prin pădure, iar acum se afla în spatele lui, ascuns după copaci.

— Da? Am auzit pietrele.

— Ce o să auziţi n-o să vă placă, domnule.

— Ce anume?

— Patrula urcă dealul.

— Este o acţiune de protejare, spuse Jason, cu privirea spre cele două figuri aflate în depărtare. Nimic nu e încă pierdut. Vizibilitatea e destul de mică.

— Nu sunt sigur că are vreo importanţă. Se pregătesc. I-am auzit trăgând piedicile mitralierelor.

Bourne înghiţi în sec, cuprins de un sentiment de zădărnicie. Pentru motive pe care nu le înţelegea încă, realiză că fusese o capcană dublă.

— Ar fi mai bine pentru tine s-o ştergi, Wong.

— Pot să pun o întrebare? Aceştia sunt cei ce l-au omorât pe Francez.

— Da.

— Şi pe care Porcul, Soo Jiang, i-a servit în ultimii patru ani?

— Da.

— Cred că voi rămâne, domnule.

Fără o vorbă, Jason se îndreptă spre locul unde lăsase servieta diplomat. O ridică şi o azvârli în pădure, în direcţia lui Wong.

— Deschide-o, spuse el. Dacă ieşim vii de aici, vei putea să-ţi petreci zilele la cazino fără să mai faci pe curierul.

— Nu joc niciodată.

— Acum joci, Wong.

*

* *

— Chiar ai crezut că noi, marii comandanţi militari ai imperiului nostru antic, pe care întreaga lume l-a cunoscut dintotdeauna, l-am putea lăsa pe mâna ţăranilor nespălaţi şi a odraslelor lor înapoiate, şcolite în teritoriile discreditate ale egalitarismului?

Sheng stătea drept în faţa lui McAllister ţinând servieta la piept cu ambele mâini.

— Ar trebui să ne fie sclavi, nu conducători.

— Felul acesta de a gândi v-a dus la pierzanie ţara – al vostru, al conducătorilor, nu al oamenilor de rând. Lor nu le-a fost cerută părerea. Dacă le-ar fi fost, aţi fi încercat să ajungeţi la un compromis şi v-aţi fi păstrat teoriile.

— Nu se fac compromisuri cu animalele marxiste – sau cu mincinoşii. Aşa cum nu voi face un compromis nici cu tine, Edward.

— Ce vrea să însemne asta?

Cu mâna stângă Sheng deschise brusc servieta şi scoase dosarul furat din reşedinţa din Victoria Peak.

— Îl recunoşti? întrebă el calm.

— Nu pot să cred!

— Să crezi, vechiul meu adversar. Cu puţină ingeniozitate se poate orice.

— Nu e cu putinţă!

— Uite-l aici. În mâinile mele. Iar pe pagina de început se spune foarte clar că există numai un singur exemplar, transportat sub supraveghere maximă, cu escortă militară, oriunde s-ar duce. Destul de corect, după judecata mea, pentru că aprecierea ta a fost exactă în discuţia noastră la telefon. Conţinutul ar putea incendia Extremul Orient şi ar face războiul inevitabil. Aripa dreaptă din Beijing va invada teritoriul Hong Kong-ului. Dreapta pe care voi, acolo la voi, o numiţi stânga. Stupid, nu?

— Am mai făcut-o copie, pe care am trimis-o la Washington, spuse McAllister repede, calm, controlat.

— Nu cred asta, spuse Sheng. Toate documentele diplomatice, transmise prin telefon sau poştă diplomatică trebuie să aibă aprobare de la nivelul cel mai înalt. Faimosul ambasador Havilland n-ar permite asta şi consulatul nu s-ar atinge de dosar fără autorizaţia sa.

— Am trimis o copie la consulatul chinez! strigă McAllister. Eşti terminat, Sheng!

— Serios? Şi cine crezi că primeşte toate documentele, din toate sursele din afară în consulatul nostru din Hong Kong? Nu te obosi să dai vreun răspuns, o voi face eu pentru tine. Unul dintre oamenii noştri.

Sheng se opri; privirile începură să-i scapere.

— Suntem pretutindeni, Edward! Şi nimic nu ne poate opri! Ne vom recupera ţara, imperiul nostru!

— Eşti complet nebun. Nu vei reuşi. Vei provoca un război!

— Atunci să fie război! Guvernele ţărilor lumii vor trebui să aleagă. Conducere individuală sau conducere statală. Libertate sau tiranie!

— Prea puţini dintre voi au dat libertate şi prea mulţi au fost tirani.

— Vom triumfa – într-un fel sau altul.

— Dumnezeule, asta şi vrei! Vrei să împingi lumea la marginea dezastrului, s-o forţezi să aleagă între anihilare şi supravieţuire! În acest fel crezi că vei obţine ceea ce doreşti, că opţiunea pentru supravieţuire va învinge! Aceasta comisie economică, întreaga ta strategie din Hong Kong este numai un început! Doreşti să-ţi răspândeşti otrava în întregul Orient! Eşti un fanatic şi eşti orb! Nu vezi ce consecinţe tragice…

— Ne-a fost furată ţara, iar noi o vom lua înapoi: Nu putem fi opriţi! Ne urmăm drumul înainte!

— Poţi fi oprit, spuse McAllister calm, coborând mâna dreaptă discret în josul hainei. Eu te voi opri.

Fără veste, Sheng lăsă să cadă servieta, dând la iveală o armă. Începu să tragă în timp ce McAllister dădea instinctiv înapoi, îngrozit, ţinându-se de umăr.

— Aruncă-te la pământ! răcni Bourne, alergând în faţa elicopterului, în lumina reflectoarelor şi trăgând o rafală de mitralieră. Rostogoleşte-te, rostogoleşte-te! Dacă poţi să te mişti, rostogoleşte-te cât mai departe!

— Tu! ţipă Sheng, trăgând încă două focuri rapid în jos, în direcţia lui McAllister apoi, înălţând arma, apăsă pe trăgaci ţintind înspre Jason ce alerga în zigzag către el.

— Pentru Ecou! strigă Bourne din toate puterile. Pentru oamenii pe care i-ai măcelărit! Pentru profesorul pe care l-ai schingiuit pe frânghie! Pentru femeia pe care n-ai putut-o opri – Iisuse! Pentru cei doi fraţi, dar mai ales pentru Ecou, blestematule!

O rafală scurtă explodă din mitralieră… apoi… nimic, oricât ar fi apăsat; trăgaciul era blocat! Se blocase! Sheng înţelese; îşi ridică arma prudent în timp ce Jason o aruncă pe a sa, repezindu-se asupra lui. Sheng trase; instinctiv Delta pivotă înspre dreapta, răsucindu-se în aer în timp ce şi trăgea cuţitul de la centură; apoi, înfigându-şi un picior în pământ, schimbă direcţia şi sări asupra lui Sheng. Cuţitul îşi găsi ţinta şi Delta despică pieptul fanaticului. Asasinul de fapt a sute de oameni şi viitorul criminal a milioane era mort.

Zgomotele din jur, suspendate timp de câteva secunde, reîncepură. Patrula traversa pădurea; rafale de mitralieră se făcură auzite din spatele elicopterului – Wong deschisese servieta diplomat şi găsise ce-i trebuia. Doi soldaţi din patrulă se prăbuşiră; cei patru rămaşi se aruncară la pământ; unul se târî înapoi în pădure strigând: Radioul! Îi contacta pe ceilalţi, cerea ajutoare! Cât de departe se găseau? Sau cât de aproape?

Nu avea timp. Bourne fugi prin spatele elicopterului până lângă Wong, ghemuit lângă un copac la marginea pădurii.

— Mai e unul din ăsta în servietă! şopti el. Dă-mi-l!

— Păstrează-ţi muniţia, spuse Wong. Nu mai e multă.

— Ştiu, stai aici şi ţine-i culcaţi la pământ cât mai mult, trage cât poţi de jos.

— Unde vă duceţi?

— Înapoi, printre copaci.

— Asta mi-ar fi spus şi Francezul să fac.

— Avea dreptate. Întotdeauna a avut dreptate.

Jason se repezi în adâncul pădurii, cu cuţitul însângerat la brâu; plămânii aproape îi plesneau în timp ce străpungea cu privirea întunericul. Îşi croi drum prin tufişurile dese cât putu de repede, reducând zgomotul pe cât posibil.

Două trosnituri! Ramuri groase, strivite sub tălpile unui om. Zări silueta neclară a unui om îndreptându-se spre el repede în spatele unui copac. Ştia cine este: ofiţerul cu radioul, ucigaşul mieros la vorbă din sanctuarul din Beijing; un soldat cu experienţă... Ceea ce îi lipsea însă era antrenamentul războiului de gherilă şi asta avea să-l coste viaţa. Nu trebuia să calci pe obiecte groase într-o pădure.

Ofiţerul trecu; Jason se destinse ca un arc, cu mâna stângă încercuind gâtlejul, cu dreapta zdrobindu-i capul cu patul pistolului; cuţitul îşi făcu încă o dată datoria. Bourne îngenunche alături de cadavru, îşi puse cuţitul la brâu şi luă mitraliera mult mai sofisticată a ofiţerului. Găsi două încărcătoare suplimentare; şansele de reuşită se îmbunătăţeau. Era chiar posibil să scape cu viaţă. McAllister se mai afla oare în viaţă? Sau momentul de glorie al unui birocrat frustrat sfârşise într-un întuneric perpetuu? Priorităţile!

Se întoarse la locul pe unde intrase în pădure. Rafalele sporadice de mitralieră ale lui Wong îi reţinură pe loc pe cei trei oameni rămaşi în viaţă din patrula de elită a lui Sheng, prea speriaţi ca să mai facă vreo mişcare. Brusc, ceva îl făcu să se întoarcă: un murmur în depărtare, o pată luminoasă care-i izbi vederea. Sunetul era acela al unui motor, pata, un reflector mişcător măturând cerul întunecat. Printre copaci, în depărtare, zări un vehicul – un camion – cu un reflector montat pe capotă, condus de o mână expertă. Camionul cobora în viteză, pe şosea, ascuns acum de iarba deasă, înaltă; numai reflectorul luminos mai era vizibil, apropiindu-se din ce în ce mai rapid de baza dealului, la nici două sute de metri dedesubt. Priorităţile!

— Opreşte focul! răcni Bourne, ridicându-se în viteză. Cei trei ofiţeri se rostogoliră trăgând continuu şi gloanţele măturară spaţiul de unde venise vocea.

Delta ieşi din umbră. Totul se termină în câteva secunde: mitraliera puternică ciurui pământul şi pe cei trei criminali care încercaseră să-l elimine.

— Wong! strigă el, ieşind în câmp deschis. Vino cu mine! În

câteva secunde ajunseră lângă trupurile lui McAllister şi al lui Sheng – unul încă în viaţă, celălalt un cadavru neînsufleţit. Jason se aplecă deasupra Subsecretarului ce-şi mişca ambele braţe, încercând disperat să apuce ceva cu mâna dreaptă, întinsă.

— Mac, mă auzi?

— Dosarul! şopti Subsecretarul de Stat. Ia dosarul!

— Ce?

Bourne îşi mută privirea către Sheng Chou Yang şi în lumina slabă a lunii, zări ultimul lucru din lume pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă. Era dosarul cu margini negre al lui Sheng. Unul dintre cele mai secrete şi periculoase documente din lume.

— Iisuse Christoase! spuse Jason moale, apucându-l. Ascultă-mă, analistule!

Bourne ridică vocea în timp ce Wong li se alătura.

— Trebuie să te mutăm din loc; s-ar putea să doară, însă n-avem de ales! – privi scurt la Wong şi continuă.

— O altă patrulă e pe drum încoace şi poate să apară din moment în moment. Le vin ajutoare şi, după părerea mea, se vor afla aici în mai puţin de două minute. Strânge din dinţi, domnule Subsecretar, căci… ne mişcăm!

Împreună Jason şi Wong îl duseră pe McAllister până la elicopter. Dintr-o dată, Bourne strigă:

— Iisuse, aşteaptă un minut!… Nu, nu vă opriţi, cară-l tu, îi ordonă el orientalului. Trebuie să mă întorc!

— De ce, şopti Subsecretarul, chinuit.

— Ce vreţi să faceţi, domnule? ţipă Wong.

— Le dau de lucru celor ce vor veni după noi, spuse Jason pe un ton misterios şi se repezi înapoi, înspre cadavrul lui Sheng Chou Yang. Ajunse în dreptul lui, se aplecă şi băgă sub tunica mortului, un obiect plat. Apoi se ridică şi alergă înapoi spre elicopter, unde Wong tocmai îl aşeza cu grijă pe McAllister, culcat pe două fotolii. Bourne sări pe locul din faţă, îşi scoase cuţitul şi tăie frânghia de nylon cu care era legat pilotul, apoi îi scoase căluşul. Pilotul avu un spasm de tuse; încă înainte de a se linişti, Jason îi dădu ordinele.

— *Kai feiji ba!* strigă el.

— Pot să vorbesc englezeşte, spuse cu greutate pilotul, înţeleg foarte bine. Era obligatoriu.

— Decolează, nenorocitule! În clipa asta!

Pilotul aprinse motoarele în momentul în care îşi făcu apariţia un grup de soldaţi, perfect vizibili în lumina reflectoarelor aprinse

ale elicopterului. Noua patrulă dădu imediat peste cele cinci cadavre din garda de elită a lui Sheng. Toţi începură să tragă spre elicopterul ce tocmai îşi lua zborul.

— Pleacă dracului mai repede de aici! răcni Jason.

— Blindajul acestuia aparat a fost special comandat de Sheng, spuse pilotul calm. Chiar şi sticla rezista la gloanţe. Încotro ne îndreptăm?

— Spre Hong Kong, strigă Bourne, uimit să vadă că pilotul, ce decola acum în forţă, se întoarce către el zâmbind.

— Cred că generoşii americani sau englezii, în bunăvoinţa lor, îmi vor acorda azil politic? Mi-aş vedea visul cu ochii!

— Fir-aş al naibii! exclamă Bourne în timp ce elicopterul se ridica la nivelul primelor plafoane de nori.

— A fost o idee grozavă, spuse Wong din umbrele ce învăluiau partea din spate a elicopterului. Cum de v-a venit?

— A mai mers şi altădată, spuse Jason aprinzându-şi o ţigară. Istoria se repetă, chiar şi cea nu prea îndepărtată.

— Domnule Webb? şopti McAllister.

— Ce este analistule? Cum te mai simţi?

— N-are importanţă asta. De ce te-ai întors la Sheng?

— Să-i las un cadou de adio. Un carnet de cecuri. Un cont secret în insulele Cayman.

— Ce?

— Nu va ajuta la nimic. Numele şi numerele de cont au fost tăiate cu foarfeca. Însă va fi interesant să vedem cum reacţionează Peking-ul aflând de existenţa lui, nu-i aşa?

CAPITOLUL 38

Edward Newington McAllister, în cârje, intră în biroul cândva impunător al vechii case din Victoria Peak. Ambasadorul Raymond Havilland îl urmări pe Subsecretarul de Stat cum aruncă dosarul lui Sheng pe birou.

— Cred că aţi pierdut ceva, spuse analistul, înclinându-şi cârjele şi instalându-se cu greutate în fotoliu.

— Doctorii mi-au spus că nu eşti rănit foarte grav, spuse diplomatul. Mă bucur să aud.

— Te bucuri? Cine dracu' te crezi ca să te bucuri aşa, de la înălţime?

— E un fel de a vorbi – sună arogant, dacă vrei – însă vorbesc serios. Ceea ce ai făcut a fost nemaipomenit, mult mai mult decât orice mi-aş fi imaginat.

— Sunt convins.

Subsecretarul îşi schimbă poziţia, sprijinindu-şi uşor umărul rănit de spătarul scaunului.

— De fapt, n-am făcut-o eu, el a făcut-o.

— Tu ai făcut totul posibil, Edward.

— Eu n-aş fi putut. Aia nu e lumea mea. Aceşti oameni fac lucruri la care cei ca noi nici nu visează măcar. Noi doar le vedem în filme şi nu ne vine să credem că pot fi reale.

— Nu am avea asemenea vise şi n-am vedea asemenea filme dacă baza nu s-ar găsi în experienţa umană. Aceşti oameni îşi fac treaba cel mai bine, pentru că şi noi, la rândul nostru, ne-o facem cel mai bine pe a noastră. Fiecare cu teritoriul lui, domnule Subsecretar.

McAllister îl privea intens pe Havilland.

— Cum s-a întâmplat? Cum au reuşit să pună mâna pe dosar?

— Din nou o chestiune de pricepere. Un profesionist. Trei oameni au fost ucişi într-un mod atroce. Un seif bine păzit a fost spart şi apoi jefuit.

— De neiertat!

— Absolut de acord, spuse Havilland, aplecându-se în scaun şi ridicând brusc vocea. La fel cum şi acţiunile voastre au fost de neiertat! Pentru numele lui Dumnezeu, cine vă credeţi de vă permiteţi să faceţi ceea ce aţi făcut? Cu ce drept aţi luat totul în mâinile voastre? Aţi încălcat toate jurămintele de credinţă făcute

vreodată! Concedierea e prea puţin! Treizeci de ani de închisoare ar fi mai potriviţi pentru ceea ce aţi făcut voi! Aveţi idee ce s-ar fi putut întâmpla? Întregul Extrem Orient, întreaga lume ar fi fost invadată de un război dezastruos!

— Am făcut ceea ce am făcut pentru că ştiam că pot să o fac. Aceasta este o lecţie pe care am învăţat-o de la Jason Bourne cel adevărat. În orice caz, aveţi demisia mea, domnule ambasador. Şi aceasta imediat, numai dacă nu vreţi să mă daţi în judecată.

— Şi să te las să pleci? Havilland se prăbuşi înapoi în scaunul său. Nu fi caraghios. Am discutat cu preşedintele şi este de acord. Vei fi făcut Preşedinte al Consiliului Naţional de Securitate.

— Preşedinte? N-o să fac faţă!

— Cu propria ta limuzină şi toate celelalte tâmpenii.

— Nu voi şti ce să spun!

— Vei şti să gândeşti şi mă vei avea pe mine alături.

— Doamne fereşte!

— Linişteşte-te. Gândeşte-te numai! Tu doar le spui acelora care trebuie să vorbească, ce anume să spună. Adevărata putere o au nu aceia care vorbesc, ci aceia care gândesc.

— E totul atât de neaşteptat. Atât de…

— De îndreptăţit, domnule Subsecretar, îl întrerupse diplomatul. Gândirea este un lucru minunat. Să nu o subestimăm. Apropo, doctorul îmi spune că Lin Wenzu îşi va reveni. Nu va mai putea folosi braţul stâng, însă va trăi. Sunt sigur că vei face un raport elogios la MI6. Vor ţine cont de el.

— Domnul şi doamna Webb, unde sunt?

— În Hawaii, de acum. Cu doctorul Panov şi domnul Conklin, desigur. Mi-e teamă că n-au plecat cu o părere prea bună despre mine.

— Domnule ambasador, nici nu le-aţi dat prea multe motive să o facă.

— Poate că nu, însă aceasta este treaba mea.

— Cred că înţeleg. De-abia acum..

— Într-o bună zi, s-ar putea să devii chiar Secretar de Stat.

— N-aş crede asta.

— Nici eu, aprobă Havilland, dar între timp trebuie să ne facem meseria – să salvăm lumea de la autodistrugere. Mulţumesc lui Dumnezeu că există oameni ca mine şi ca tine, ca Jason Bourne şi David Webb. Noi suntem aceia care mai amână cu câte o zi Judecata de Apoi! Dar ce o să se întâmple când n-o să mai fim?

*

* *

Părul de un ruginiu aprins i se răsfiră pe spate, buzele li se uniră într-un sărut prelung. David deschise ochii şi zâmbi. Era ca şi cum coşmarul nu existase, nici lovitura care să-i fi aruncat într-un abis al morţii. Erau împreună şi imaginea splendidă a realităţii îl umplea de o fericire nesperată. Era şi aceasta era de ajuns – mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată că ar fi posibil.

Începu să-şi amintească evenimentele petrecute în ultimele douăzeci şi patru de ore şi zâmbetul i se lărgi într-un râs scurt. Lucrurile nu erau niciodată aşa cum trebuiau să fie, niciodată aşa cum era de aşteptat. El şi Mo Panov băuseră prea mult în avionul de la Hong Kong spre Hawaii, în timp ce Alex Conklin se mulţumise cu ceai rece sau apă minerală. Apoi, Marie îl ţinuse de frunte pe eminentul doctor Panov, pentru ca acesta să-şi verse maţele în toaleta minusculă a avionului militar şi, în fine, îl acoperise cu o pătură, lăsându-l să adoarmă tun. Marie respinse la început cu tandreţe, însă hotărât, avansurile amoroase ale soţului ei, dar odată ajunşi la hotelul din Kahala, i le acceptă. Urmă o noapte de dragoste splendidă, desprinsă parcă din visele unui adolescent, care le îndepărtă toate ororile trăite în acel coşmar.

Alex? Da, îşi aduse aminte de el. Conklin luase primul avion din Oahu către Los Angeles şi Washington.

— Trebuie sparte câteva capete, fusese modul în care se exprimase el şi intenţionez să le sparg.

Alex Conklin avea o nouă misiune. Aceasta era o răfuială.

Mo? Morris Panov? Scursoarea lumii de psihiatri şi de şarlatani ai profesiunii sale se afla în camera alăturată, tratându-şi cea mai oribilă mahmureală pe care o avusese vreodată.

— Ai râs, şopti Marie cu ochii închişi, cuibărindu-şi faţa pe gâtul său. Ce-i aşa de amuzant?

— Tu, eu, noi, totul.

— Ai un simţ al umorului care-mi scapă. Pe de altă parte, cred că l-am auzit pe David vorbind.

— Numai pe el îl vei auzi de acum înainte.

Cineva ciocăni la uşă. Nu cea care dădea înspre hol, ci cea care dădea înspre camera alăturată. Panov. Webb se dădu jos din pat, traversă camera rapid înspre baie şi apucă un prosop pe care şi-l înfăşură în jurul mijlocului.

— Numai o secundă, Mo! strigă el îndreptându-se spre uşă.

Morris Panov, palid la faţă însă calm, stătea în pragul uşii cu o valiză în mână.

— Îmi permiteţi să intru în templul lui Eros?

— Te afli în el, prietene.

— Sper să fie aşa... Bună ziua, draga mea, spuse psihiatrul adresându-i-se Mariei, încă în pat, în timp ce se îndrepta spre un scaun aflat lângă uşa terasei ce dădea spre plaja havaiană. Nu te sinchisi de mine, iar dacă vrei să te scoli din pat, nu-ţi face nici o problemă, sunt doctor, cel puţin aşa cred.

— Ce mai faci, Mo?

Marie se ridică, trăgându-şi cearşaful pe ea.

— Mult mai bine decât acum trei ore, însă tu nu ai de unde să ştii. Tu eşti prin excelenţă cuminte.

— Erai extenuat, trebuia să-ţi dai drumul.

— Dacă iei o sută de dolari pe oră, dragă doamnă, îmi ipotechez casa şi semnez un contact de tratament pe cinci ani.

— Ce spui, ce spui? spuse David zâmbind şi aşezându-se pe un scaun în faţa lui Panov. Ce-i cu valiza?

— Plec. Am pacienţi în Washington şi îmi place să cred că au nevoie de mine.

Liniştea era impresionantă, iar David şi Marie priveau înspre Morris Panov.

— Ce putem spune, Mo? întrebă Webb. Cum s-o spunem?

— Nu spuneţi nimic. Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc. Marie a avut mult de suferit, însă a rezistat cu o forţă cu totul ieşită din comun. Sunt oameni din partea cărora ne aşteptăm la asta. E nedrept, dar asta este.

— A trebuit să supravieţuiesc, Mo, spuse Marie privind spre soţul ei. A trebuit să-l aduc pe David înapoi. De aia.

— Şi tu, David. Ai trăit o experienţă traumatizantă, una căreia numai tu poţi să-i faci faţă. Acum eşti din nou tu însuţi, nimeni altcineva. Jason Bourne a murit. Nu mai poate reveni. Refă-ţi viaţa ca David Webb – concentrează-te asupra Mariei şi a ta – aşa cum este acum şi cum ar trebui să fie. Şi dacă îndoielile te vor copleşi din nou – probabil nu se va întâmpla, dar ţi-aş fi îndatorat dacă ai inventa vreo câteva – sună-mă şi voi lua primul avion spre Maine. Vă iubesc pe amândoi, iar Marie face o tocană extraordinară.

*

* *

Apus de soare. Discul portocaliu, strălucitor cobora încet din

înaltul cerului pentru a dispărea în apele calme ale Pacificului. Marie şi David se plimbau pe plajă, ţinându-se strâns de mână, cu trupurile lipite unul de altul… atât de natural, atât de firesc.

— Tu ce faci când descoperi în tine o parte pe care o urăşti? spuse Webb.

— O accept, răspunse Marie. Toţi avem în noi o zonă întunecată, David. Am vrea să o putem renega, dar nu putem. Ea este acolo. Probabil că n-am exista fără ea. A ta este legenda numită Jason Bourne, doar atât.

— Îl detest.

— El mi te-a adus înapoi. Şi aceasta e singurul lucru care contează.

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....5
CAPITOLUL 2.....15
CAPITOLUL 3.....37
CAPITOLUL 4.....53
CAPITOLUL 5.....62
CAPITOLUL 6.....77
CAPITOLUL 7.....96
CAPITOLUL 8.....114
CAPITOLUL 9.....127
CAPITOLUL 10.....141
CAPITOLUL 11.....159
CAPITOLUL 12.....172
CAPITOLUL 13.....185
CAPITOLUL 14.....207
CAPITOLUL 15.....219
CAPITOLUL 16.....235
CAPITOLUL 17.....253
CAPITOLUL 18.....274
CAPITOLUL 19.....298
CAPITOLUL 20.....317
CAPITOLUL 21.....336

CAPITOLUL 22.....349
CAPITOLUL 23.....369
CAPITOLUL 24.....389
CAPITOLUL 25.....404
CAPITOLUL 26.....418
CAPITOLUL 27.....440
CAPITOLUL 28.....462
CAPITOLUL 29.....484
CAPITOLUL 30.....505
CAPITOLUL 31.....524
CAPITOLUL 32.....538
CAPITOLUL 33.....552
CAPITOLUL 34.....568
CAPITOLUL 35.....580
CAPITOLUL 36.....596
CAPITOLUL 37.....616
CAPITOLUL 38.....639
CUPRINS.....644

ROBERT LUDLUM

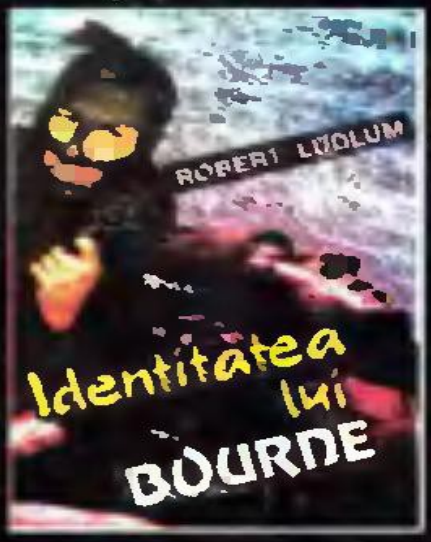

"IDENTITATEA LUI BOURNE" **e urmată de** ***"SUPREMAȚIA LUI BOURNE"*****. Fără a exagera cu nimic, considerăm această trilogie - ultimul volum va apărea tot la editura ELIT - ca pe o capodoperă a genului, singulară în felul ei, de nedepășit prea curând.**

Ludlum e perfect aici, iar când nu e perfect e doar genial.

LEI 5500